

ته صه و وف چى په ؟

نوسينى

نه مين شيخ علاء الدين

نه تشبه ندى

نه مينداريتى گشتى روشنبيرى و لاوان يارمه تى له چاپدانى داوه

پیشکش کردن

پیشکش بیت به دایک و باو کم

نه و دایکو باو که ی گه وره ترین

ناواتیان دینداری و خویننه واریی نیمه بو

«الَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ؟»

ته سه ووف چي يه؟

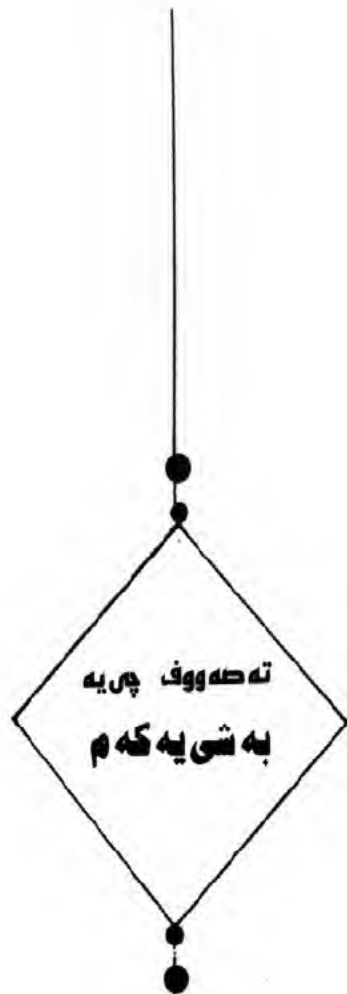
رېبازی نه تشبه ندی له ته سه ووفداکامه؟
ته سه ووف چ کاریکی کردوه ته سه ری ویزه ی کوردی؟

- ته سه ووف چۆن وه له که یه وه هاتوه؟
- فهرقی فه لسه فه و ته سه ووف چي يه؟
- فهرقی ته سه وونی نیلامی وه
- ته سه وونی بهرله نیلام چي يه؟

نویسنی

له مین شیخ علاء الدین

نه تشبه ندی

١. چەن تی بینی.

٢. گفتوگویی که لی خوینە واری کورد.

٣. پیشه کی.

ئەونوسەرەكەو دودپىرى ھى ئەمى تر بەشىكى ھى ئەوى تىرى ، تابوئە شىكى پاك و
پوختەو شىاوى تى گەشتن ، ئەوئەشى دەق بەدەق بىت وا ديارە .

بەلام ئەوى ھەيە ئەوى كەنوسراو ھەموى لەم سەرچاوانە وەرگىراو
كەلەپى رستەكەدا نوسراون ، كىتى واھەيە بگرە دپرىكم لى بەدەس ھانى بىت
ھى وايشى ھەيە چەن لاپەرە .

بىگومان تى گەشتنى خويشم لەمە بەستەكە ، ھەم بەھوى خويندەو ھەم
بەھوى دىت و بىستن ئەكەوئە سەرى باسەكان .

ئەمە سەبارەت بە باسى تەصەووف ، بەلام ئەو موناقلەشەو وتووئە بىگومان
ھى بىروباو ھەرى خۆمە .

وہ میزوی ژبانی ھەرکەسم نەنوسییت ئەوہ دەستم نەکەوتوہ .

مەبەستى دووھەم ، سەبارەت بە رىئوسە ، ھەرچەن ھەولى خۆم داوہ ،
بەلام زورجاریش بەھوى عادەت کردنى دەست بەرىئوسى لەمە وپیشەوہ ،
بەتایبەت «واوى عەطف» ، ئەگەر لەوھەلەيە تیاو ، ببورن . ئەبى ئەوئەش بلىم پرى
واو ھەيە ، ھەرباوەرم لەسەرى ئەوئە ئەبى جوى نەکرئەوہ لەپیتە پیشوہکە ،
ئەوئەش لەکاتى «وہ صى مۆرە ککەب» دا وەکو بلىن «شوخوشەنگ» ، جەموجۆر ، لام وایە
ئەبى واوہکە بنوسریت بەپیتى پیشەوہ ، وە (شوخوشەنگ) یان (جەموجۆر) ،
بەدروست نازانم ، بەلام جوان و ناشرین ئەوہ جوى بىت باشە .

برای کوردم ، لهم رۆزگارهدا که زانیاری زۆر واله پێش کهوتنا ، کامپیوتەر و
ئەلکترۆنیک ، وههزاران جوهره پيوستییکی ژبان ، به میشتکی مرووف ته که ویتە کار ،
سا ، یان هوێ ئاوه دان کاری ، یان ویران کارین ، ئەو ولاتانهی که خویان خواوهنی
ئەو زانیاری به بهرزانهن ، چونکی زانیاری بایه خێ ههیه به لایانهوه ، هه ر ئەو ولاتانه
زۆر به گهرمی وان به شوێنی ناسینی زانیاری ته سه ووفه وه ، ئە یانه وێ ئەم زانیاری به
بناسن ، شایه د بکری له وریگه وه خزمه تی بکه ن ، به ئاوات و داخوازه کانی خویان
جا ئاواتی ویران کاری ییت ، یان خزمه ت به زانیاری ، رۆژهه لات ناسان ته سه ووف
ناسانیکی وه کو ، نیکلسۆن ، وه جولدزیر ، وه ماسینیۆن و سه دانی تر ، ئەمانه ،
زۆر کۆلیونه ته وه و کتیی ته سه ووفیان ته رجومه کردوه و خویشیان نوسیویانه ، به لام
نوسینه کان هه رگیز له دلسوزی و دل پاکی یه وه سه رچاوه ی نه گرتوه چه نده خزمه تیان
کردییت ئە وه نده ش شتی ناره وایان تاشیوه ، وه زۆریشی له به دگومانی ی خویان
له ئیسلام وه ناشاره زانی له قولانی کاره که وه سه رچاوه ی گرتوه .

به لام هی وایشیان بوه ، وه کو «لیوبولد فایس» که پاشان ناوی «محمد اسد» ی بوخوی
هه لباردوه کورنوشیان بردوه بو هه ق و راستی ، هه م موسولمان بون ، وه هه م سه باره ت
به و چه وتانه راوه ستاون وه په رده یان له سه ری کرده وه کانیان لاداره .

محمد اسد که خه لکی نه مسایه له کتییکی خویا «الاسلام علی مفترق الطرق»
لا په ره ی (۵۲) به باشی ی په رده ی له سه ری چه وت کاری ئەو رۆژهه لات ناسانه لاداره
که به عه مدی ویستویانه ئیسلام وه ته سه ووف به دنا و بکه ن .

جا ئاله م چۆنیه تی رۆزگار ه دایه ، تۆکه خۆت خواوه نی ئەم سه رمایه فیکری و
مه عنه وی و زانیاری یه ی ، لبت بوته رموزن ، وه دورت لی گرتوه به ییگانه ی

سەرئەكەیت ، لەكائىكا تۆزىياتر لەهەموكەسى شىاوى ئەوەیت لەم زانیاری بەبگەیت و
 لى پکۆلئەوه کەچى بەپێچەوانەوه . هەرناتەوى بزانیى چى بە ، بەلام بەراستى زۆر
 زانیکی گەورەبە ، مەرووف لەشتى نەگات ، وەلەبارەبەوه باوەر دەربەرى ، وە
 لەوەش زیان بارتر ، بۆهەرخوینەوارى ، ئەوەتە (زانيارىك) لەبن دەسیا یىت
 وەهەولئى ئەوەنەدا لى تى بگات ، کەواتە ئەى براى کورد ، ئەم زانیارى بە
 کەلەپورى تۆبە ، ئەم زانیارى بە لەگەورەپیاوانىکی وەکو ، باباتاھیری هەمەدانى ،
 پیرخەدرى شاھۆ ، پیرشالیارى هەورامان و هەرنەوێدوێ پیرەکەى هەورامان ، لەشیخ
 عیسی وشیخ موسی ، شیخ حەسەنى گەلەزەردە لەشیخ رەشى شارەزور و لەشیخ
 مەرفى نۆدبى ، لەمەولانا خالیدی نەقشبەندى ، لەکاکە ئەحمەدى شیخ ، لەشیخ
 عوسمانى تەوێلە وشیخ عومەرى بیارە ، وە لەصەدان و هەزاران سەر بەرزو سەرەفرای
 دنیا و قیامەت ، بۆتۆ بەجى ماوە ، بۆچى لەم زانستە تۆراوى و لوت لى هەلکەردووە ،
 بەدەردى رۆژەلەت ناسان ئەخوات !!! بەلام بەدەردى تۆ ناخوات !!! ؟ .

نا برام ئەمەرو پێش کەوتوترین ولاتانى جیهان لەچارچۆهە «پاراسایکۆلۆجى»
 «PARAPSYCHOLOGY» «على هامش علم النفس» دا ، یان «MYSTICISME» «العلم
 الروحاني او المذهب الصوفي» دا ، لەم زانیارى بە گەرنگە ئەکۆلنەوه ، کەواتە تۆبىش
 هەول بەدە بزانی چى بە ، ئەوساکە ، ئەرچاکیو ، بکەوه شوێنى ، خراپ بو
 لى دورکەوه ، بۆهێچکامیشى نەبو هەربۆ زیادە خوینەوارى و زیادە
 تى گەشتیش یىت ، پێویستى هەمو وێژەوانیکە لەتەصەووف بگات ، تەبەوانى
 گۆرى راگرى بۆسۆزى بابەتاھىرو مەولەوى ، یان بۆپەرمانەى سوتاوى خوشەویستى ،
 رایبەى عەدەوى ، وە حەللاج ، وەابن العربى ، وەصەدان شاعیری کورد کە
 بەفارسی و عەرەبى شیعریان وتووە لەگەلئى خواى خویانا رازونیا زیان کردووە . یان
 هەزاران شاعیری عەرەب و تورک و فارس و زمانەکانى تر .

پاش ئەم گەفتوگۆیە لەگەلئى ئێوەى خوشەویستا ، ئەوەپیشەکیك سەبارەت
 بەچۆنەتێ نویسنی ئەم کتیبەو برى بەسەرھاتی خۆم کەبۆنەتە ھۆى نویسنە کە پێش کەش
 ئەکەم .

پیشه کی |

تەصەوووف ووشەییك نەبو بەلای مەنەو ینگانە بیت ، لەرۆژنکەووە چاوم کردووە تەووە
وہ ئاوەزەم بەژبان شکاوە ، ووشە ی تەو بەکردن ، سلوک کردن ، حال لێ ھاتن ،
کەشف وکەرەمەت ، وە ھەمو ووشەکانی تری تەصەوووف ، کەم تازۆر
ئەکەوتەگوێم ، ینگومان شارەزایی بەکامم لەو ووشانە زۆر سادەو ساکار ، وە
رەواللہ تی بون ، ووردە ووردە تەمەن چوینەسەر ، بەلام بەپێی رۆلەییکی خانەدانێکی
تەصەوووف ، زانیی من لەم رییازەدا پێش نەئەکەوت ، چونکە بەراستی شاگردی
باوکم نەئەکرد ، ھەر وەکو باقی رۆلەکانی تری خانەوادەکە ، بەتایبەت ھاو
تەمەنەکانی خۆم ، ئەوتی گەشتنە ھەروا بەچەشنێکی سادە ، مایەووە ، تا
زی کەوتی ژبان و ھاواتەپێشەووە ، لەتەمەنی سێترە سالیدا بوم ، دایکم خواپییەخشی
رۆشت بویدەنی براکانی بو «سوریە» ، من لەوکاتەدا دووسال بو دەسم لەخویندنی
حوجرە ، ھەلگرتبوو لەمەکتەبا ئەم خویند ، وەتازە چوبومە پۆلی شەش ، کاتی سەفەر
پایزبو تازە خویندن گە کرابوینەووە ، بەلای کەسەووە ھیچ گرنگ نەبو من وبرا کاتم
ثابت و مظهر پڕۆین بو دیدەنیکی ئاوا دوورودرێژ ، وەبۆماوہی سالی ، یان زیاتر ،
خویندەنەکەمان بنیین بەتاقەووە ، بەھەر حال ، پایزی (١٩٤٤) بو کەرویشتین ، پاش
نۆمانگ جا ھاتینەووە ، کەھاتینەووە ئاخری بەھار بو ، مەبەستم ئەووە تە کەچوینە
«دیرالزور» مانی خالوکاتم ، دیم خەلکی ئەو ناوہ ، زۆریان موری دو مەنسوی باوکم ،
بەرادەییك ریز لەئیمە ئەگرن ھەرمەپرسە ، سەرئەکەم ئیتر من لیژە ، نەك ھەرنابی
وہ کو مندالیک ھەلسم و دانیشم ، بەلکو ئەبی وەکو پیاویکی ماقولیم ، بەکورنی ئەم
نۆمانگە من ، ناوی شارم نەدی ، ئەم زانی دنیا چ خەبەرە ، تاقەشەوئیک
«خەتوئەھلیلە» م بەجی نەھیشت .

«خەم ذیکری تایبەتی نەقشبەندی بەکانە : تەھلیلەش ذیکری خواپە بەدەنگی بەرز ، کە
لەزەمانی شیخ عومەری باوامەووە لەتەکیەکانی ئیمەدا کراوە» بەلێ ، بەکوردی لیژە ،
خوای خۆم بەھەق ناسی ، وەخوا ، ریازەت ، یان سەعادەتی ، ئیجباری کردە
بەشم .

لەم ماوەیەدا تا رادەییك سەبارەت بەم پڕیڤرەووە چاوم كراوەوە ، ئێمە
لەوێ بۆین جەنگی جیهانی دوھەم دوانی هات ، وەشۆرش لەدژی ئیستیعماری
فەرەنسەش پڕی داو سەرکەوت .

كە گەراينەووە بۆبیارە ، ئێزمن خووخدەم گرتبو بە خەتم و خانەقاو
ئەوجۆرەشتانەووە ، وە هەرلەوێ ناچار مێزەریکی سپیشیان بەست بەسەرەووە .
لەبیارەش ئێز تازە نە دلم ئەهات و نەرویشم بو لەوقالبە بێمەدەرەووە ،
كەنۆمانگ بو ، خدەم پێوگرتبو ، لەم كاتەدا ، لای مەرحومی ماموستا
مەلایەهەالدین ، ئیمامی خانەقا ، كە خەلكی (دزاوەر) بو ، دەرسی
تەجويدی قورئان ، وەلای جەنابی ماموستامەلاكەرىم ، دەرسی نەحو و صرف
ئەخويند ، حوجرەيێكم بو ، لەخانەقا ، لەبانی مەرقەدا ، وە بەهێچ جۆرێ توخونی
ناوی مال و خێزان نەئەكەوتم ، تەنانەت رۆم نەئەهات پڕۆم بۆمالي براكافی ترم ،
تارۆزێ لەوماوەیەدا ، لەخەزمەتی باوكما بوم ، ماموستا مەلایەها تەشریفی هاورد ،
وەزۆر تەعریفی منی كرد لای باوكم ، كەوا هەمیشە دیتە خەتم ، وە بەیانیان
بەجەماعەت نوێژئەكات ، وە لەم جۆرەشتانە ، شیخ دیاربو زۆری پێخۆشە ،
ئەوشەووە بانگی كردم فەرموی تەمەسسوكی تەریقەت بكە ، واتە بێرە سوفی ، منیش
دەس بەجی لەبەردەمیا دانیشتم وە «تەلقینی» تەریقەتی كردم ، بەلام راستەكەى ،
نەبەرلەوا ، وە نەلەپاش ئەو تەلقینەش ، كە ئیستەش بەگەورەترین تۆشەى ژبانی
خۆمى ئەزانم ، هێچم لى حالى نەبو ، لەوێ كە ئەوتری ، لەپى بازى تەصەووف دا
دەستی خواپى داوان ئەكەوێت ، وادیاربو خوا نەى كردبوە نەسیب ، وەكو ئەفەرمى
«ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء» لام وایە ، زۆرتى هى ئەووە بو من بەوجۆرەى بشى
نەم ئەزانى چى بكەم ، پرویشم نەبو هێچ پیرسم لەباوكم ، ئەویش تەمەنى گەورەبو
لەهەشتاسال زیاتربو ، جەنجال و قەرەبالغ و ئەوانەش فرسەتیان نەئەدا ، ئی پەرژتەووە
سەرى ئێچە ، بەهەر حال ، من دەس كەوتیكم دەس نەكەوت ، جگە ئەو پەيوەندە
رۆحى یە ، وەجگە . عەلاقەو هۆگریك بە پیاوچاكانو خواناسانەووە ، كە هەرئەووە
خۆى ، هۆيێك بو بۆئەوێ من ئەم بەرھەمە بێرەدەست ، واتە ئەم كتیپە ، ...
پاش سالى ، سەرلەنوێ چومەووە مەكتەب ، وەلەپاشان ، هاتم بۆسلیمانی
بۆخويندن لە ناوەندى دا ، سالى (٤٧ و ٤٨) .

لیره دا ، چهن مه به ستيك هه به : كافي گوتني هاتوه

به كه م :

هه ميشه باوكم ناوي باوكي خوي ، حه زره تي شيخ عومهر ضياء الدين ، له سه ر زمان بو هه ميشه باسي كه شف و كه رامه ت و ده سه لاتي مه عنه وي باوكي نه كرد ، يان هي باواي حه زره تي شيخ عوسمان ، به لام ، جگه نه ودوانه ، زور ريزي نه گرت له دوو كه س ، وه هه ميشه ناوي نه بردن به كي حاجي (شيخ عبد الرحمن) ي مامي ، كه ناز ناوي شيعره كافي «وه فا» به ، وه ده سه لاتي مه عنه وي له راده به ده ربوه ، وه هه روه ها ، ئيامي غه ززالي ، وه زور به ي له كافي بري باسي ته سه ووف دا ، ده س نيشاني نه كرد ، بو وته كافي غه ززالي ، جامنيش نه م هه سه ، كاري تيكر ديوم ، وه تائيسه ش نه م دوو زاته م خوش نه وي ، وه هه ميشه وان له كونجي دلما .

مه به ستيكي تر نه وه ته له كافي باسي كه شف و كه رامه تدا وتم به لگه ييكم هه به ، نه ويش بريتي به ، له كاغه زيك ، كافي ئيمه له سوريه بوين ، باوكم نوسيو به تي بو ئيمه ، نامه كه خه تي ماموستا سه ييد مه زه هري (عه له وي) به كه كافي باوكم بو ، به لام له قه راغه كه يا نه م چهن ووشه به باوكم به خه تي خوي نوسيو به تي ، قبل كم ايام سمعت صوتا قال ابن عبد الخالق مريض ما ادري اصحيح ام مناد غير صادق اخبروني ، واته ده نگيكم بيست گوتي كوري «عبد الخالق» نه خوشه ، دا هه والم لي بگيڙ نه وه بزانه نه وده نگه راست بوه يام نا .

شته كه ش به م جوړه بو پياوښكان بوو ، ناوي حه مه ي نه و الخالق بو ، كوريكي راست گوتو بي دروو ده له سه بو ، نويزور و ژويه كي ريكيونيكي هه بو ، باوكيشي هه ر خذمه تي مائي باوكمي نه كرد ، نه م حه مه به هه ميشه له گه لي منابو ته نانه ت بو حو جره و بومه كته بيش ، به بو نه وه ، ده رسيشي خوښند ، تا پولي شه ش ، كه رو يشتين بو سوريه هات له گه ليا ، هه ر گه يشتينه نه وي ماوه ييكي نه برد ، حه مه توشي گرانه تي ييكي خراب بو ، پز شكه كان فهره نسه بي بون ، هاتن ، وه قه ده غه يان كرد نه بي پاريزي لي بكرت ، با خه لكي تريش دوچار نه بين ، وه وتيان نه مه پاش نه وه نده روژ جا چاك نه بيته وه .

به كورتي پاش روژي ، يان ، دوو روژ ، حه مه عاره قي كردو چابويه وه ، كا براي فهره نسه بي هه رته هات و هه رته چو نه بوت نه مه سه يره چون وازوو چاك بو .

به کورتی ، پاش ماوه ییڼک نامه ییڼکی باوکم به بهریدا هات ، بهریدی ته وزه مانده و
 جهنگی جیهانی دووهم ، ههمان نامه که له پیشاوتم ، میژوی نامه کهش ،
 ههمان شه و بو که حه مه عاره فی کردو چاویه وه ، جائه مه له روانگه ی ته سه و ووه وه هم
 که شفه هم که رامت ، که شفه که ، ته وه ته ته وده نگه هاتوه ته گوئی ، یان خوا
 پیشانی داوه و ئیر نه ی ویستوه بللی به چاوی خوم دیم ، که رامت ته کهش ، ته وه ته
 دوعای بو کردوه و چاک بو ته وه ، بهر له وه ی که پزشکه کان چاوه روانی چاک بونه وه ی
 بن ، ته گهر به وی که رامت فی شیخ بنوسم ، کتییکی ته وی ، ته نانه ت
 هه رته وانه ش بنوسم که له ده می ماموستا مه لا که ریم ییستوه ، کتییکی ته وی ،
 «به راستی جهنابی ماموستا مه لا که ریم که ماوه ییڼکی زور له خلمه فی شیخ دا بوه
 وه له سه ری ده سی شیخ دا ته مه سسوکی کردوه ، ته وه نده ی که شف و که رامت فی شیخی باوکمی
 له بهره ، بهشی یه ک کتب خوزگه هه روا که مه لا حامید وه شیخی سهرانی سهرگوزه شتی ژبانی
 شیخ عوسان ، وه مه لا موحه مده ی باکی سهرگوزه شتی ژبانی شیخ عومهریان نویسه ، که
 هاوچه رخو شاگردی ته و بون ، به و جو ره ش ، جهنابی ماموستا مه لا که ریم ، سهرگوزه شتی
 شیخی باوکمی له نویسی ، نه ک به کورتی ، به لکو به و جو ره ی که شاره زایه و خوی دیو به تی .
 شیخی باوکم ته نها تاواتی ته وه بو که نیمه ریڼگه ی ته سه و ووف له ده س
 بهر نه ده ی ، وه هه رگیز هیچ هه لیکی له ده س نه ته دا ، بو ناموزگاری کردن ،
 دل گهرم کردن ، پال پیوه ناغمان بوگرته بهری ته وشاریڼگه یه ، والیره دا بو نمونه ، سی
 نامه ی باوکم یه کی به عه ره ی ، یه کی به کوردی ، یه کی به فارسی ، که بومی نویسون
 ته خه مه پیش چاو ، که زور شتی تیادا روون ته بیته وه .

لای که می به ناوی به لگه ییڼک بو جو ری نویسی شیخ بهوسی زمانه ، چونکه هه رسیکی
 خه تی خویه تی ، وه دووهم بو ده رکه وتی ته مه ی ته وگه و ره پیا وانه ویستویانه
 مناله کانیان چون بن ، وه چی یان له وان ویستوه ، وه زور په ندی تر .
 قوناغی سیهه می سهرده رهاوردنی من له زانیاری ته سه و ووف ، بریتی بو له نویسی
 ته وکتیه فارسی یه ، که به یارمه تی خوا پاشی چاپی ته مکتیه ده س ته که مه گورینی
 بو کوردی ، کتیه کهش بریتی به له چو نیه تی په یدابونی زانسته ئیسلامی یه کان ،
 جاله کاتی گه یشته بهشی ته سه و ووف دا ، که وغه سهرچاوه بشکین و کتب
 په یدا کردن و کتب خویندنه وه ، بهرانی له م ماوه یه دا بو ، که به باشی ته سه و ووف
 به چه شتیکی قول و شاره زایانه نامی ، به تاییه ت ، له کاتی خویندنه وه ی هه رکتییکا ،

دەس نیشانی ئەکرد بۆ چەن سەرچاوەیێک ، ئەچوم ئەوانیشم سەیر ئەکرد ، بەوجۆرە
بۆم دەرکەوت ، تەسەوووف دەریاییکی ئی پایانەو زانیارییێکی گەرنگەو ، ئێمە
لەکۆی و تەسەوووف لەکۆی ، ئەرزوئاسمان لێک دورین .

بەتایبەت لەکاتی نوسینی ژبانی بەشیێک لەگەورە پیاوانی تەسەوووف دا ، عاشقی
رێبازە کەیان بوم ، وە ئەگەر خوا بۆم بکات ئەمەوی لەکتییێکی جیاوازا ، ڕاڤەیی ژبانی
سەر زنجیرەیی تەریقەتەکان بنوسم ، وەکو تەریقەتی شاذلی ، رفاعی ، قادری ،
نەقشبەندی ، کوبەرەوی ، چەشتی ، تیجانی ، مەولەوی ، سەهرەوەردی وە ئەوانی تر ،
سابزانین ، تەمەن تاکەیی ماوە ئەدات . وە تاج ڕادەیی بۆم پری ئەکەوی . بەراستی من
ئەمەوێست ، نوسینی ئەم کتییە دانێم بۆ پاشتر ، بەلام ، چەن شتیێک بونە هوی دەس
جولاندنەو دەم لەم کارەدا . یەکەمیان : وایزنام سالی هەشتاو یەک بو لەسلیمانی دا
کۆبونەو هێک کرا ، بۆ خوێندنەو و لیکۆلینەو هێ شیعری کلاسیک ، منیش
بانگ کرابوم ، لەویدا دیم پری لەبرایان ، سەبارەت بە تەسەوووف باسیان کرد ،
و زۆرەیان وائیگە یشتون تەسەوووف ، ئەبێتە شیخیەتی ، وە هەر کەموکۆپیێک
لەکۆرە شیخی لەرێی باوک و باپیر دەرچو ، هەمووی گوناھیی تەسەوووف ، جائەو تاوانە
هەروەکو ئەو تە ، تاوانی چەوتی و بەدەرەفتاری موسلمانەکان ، بکەینە گوناھیی
دینی ئیسلام ، شاھەد لەناوی هەمووی ئەو خەلکەدا چوار موسولمانی رێک و پێک
دەس نەکەوتانی ، گوناھیی ئیسلام چی یە ، تەسەوووفیش هەربەو چەشنەتە ،
تەسەوووف کا کەلی ئیسلامە ، تەسەوووف موبەمو ئەنجام دانی ئیسلامە ، بەدەرەو ،
بەدەرون ، بەئاشکراو بەنێنی ، ئیتر من ناوی خۆم بنیم سوفی ، وەفرم بەسەری
تەسەوووفەو نەیی ، گوناھیی تەسەوووف چی یە ؟ هەروەها هەستی ئەو دەم
لەوبرادەرانەکرد ، کە ، وایزنام پێوان ئەکرا ، ئەبی تەصووف ، وەکو زانیارییێکی
ماددی ، بەرهەمی ماددی هەبێت ، وەشیایوی پەرە پی دانێت ، هەروەکو
هەموو نەریکی زۆر زۆرگەورە ، لەناوی ملیونە کەسا یەک کەس ئەتوانی بگاتە یەکی
لەدواپلەکانی ، هەروەکو سەیری زانیاری فەلسەفە ئەکەین سەیر ئەکەین لەسەدەییکا
جایەکی بەناوی فەیلەسوف هەل ئەکەوی ، لەحالیێکا ، فەلسەفە هەرگیز ناگاتە ئاکام و
دەس مایەییکی ، یێکەموزیاد ، بەلکو هەر سەیقەلی دەرەو ، پالکەرەو هێ
هەست و بیرو زانیاری مەرقەو زاخاودەری میشک ، وە فەیلەسوفەکان تائیسەش هەر
بەشوینی خوادا ئەگەر پێن و هیچکام نەگە یشتونەتە ئاکام ، ئەو ش بگاتە ئاکام ،

هه رخه يالەو پاش ماوه يىك يەكى تىرى بۆتايىن ئەلنى، هەرچى ئەوريساويەنى ئەم ئەيكاتەو بەخورى، وە سەرلەنوى تى ئەل ئەچىتەو بەلام صوفى يەكان هەموو خوشحال و سەر بەرزى بەوەى گەشتونە تە راستە قىنەى خواناسىي، واتە «عين اليقين»، وە هەرچەن رەوشى جورا و جوربان پىشنيار كىردو، بۆگە يىشتە سەرلوتكەى ئاوات، بەلام هەمويان هەر ئەگەنە ئەو سەرلوتكەى، هەموى ئەگەنە ئاواتى خواناسىي، بەتايەت، هەمويان هەر خولايىكيان هەيە، كە تاكو تەنياوئى هاوتاو بى چۆنە.

جاليرەدا لەسەرى خۆم بەفەرزانى، مادام من تۆزى شارەزايم هەيە ئەلنى بۆچى ئەم هاوولائىيانەم لەم زانستە گەورەيە، لەم بەرھەمە بەكەلکە، شارەزانەكەم، بۆتەوەى ئەگەر دژى تەسەووف بون بزائن دژى چىن، وە ئەگەر لاينگرى تەسەووف بون بزائن لاينگرى چىن، ئەك هەرشوئى «عاطفە وە احساس» بکەن، يان ئەوەى شىخىكى خوشويست، تەسەووفى لاباش بىت، ئەوەش رقى لەكۆرە شىخىكەوت، تەسەووفىش بەخراب بزائىت.

لە هەموى گرنگتر، ئەى هاووزوانى ئازىز، دوومە بەست هەيە، ئالنى لەيادى بەریت يەكەم: تۆى خوینەوار وە تۆى وێژەوان، ئەلنى بزائىت ئەدەلنى كوردو ئەدەلنى هاوسىكانى كورد وە كوعەرەب، تورك فارس هيند، هەموى پرىەنى لە ئەدەلنى تەسەووف، پرىەنى لەموصطەلەحالى تەسەووف، تۆتەگەر نەزائى تەسەووف چىيە، لەوکاروانەجى ماوى، وە هەرگىز ناتوانى لەو ئەدەبە، بەتەواوى بگەيت، تەنانەت، كوردى يەكەى خویشت، بگرە زورجار خوت وشەيىك بەكاربىریت وە بەوردى و بەقوللى لەواتاكەى تى ئەگەيت. كەوانە تۆ، هەم لەپروانگەى وێژەو وە هەم لەپروانگەى زانبارى يەو پىويست بەگەيشتن لەتەسەووف هەيە، كەوانە لەسەرتە، بەرىكوپىكى لەتەسەووف بگەيت.

جامنىش لەم پروانگە يەو بو، كاتى سەيرم كرد تۆى كورد سەبارەت بەم زانبارى يە بەرزە هېچ بەلگە و سەرچاوەيىكى كوردىت بەدەستەو نەيە، بەپىي تواناييم هەولمدا كتيخانەكەت بەم كتيبە پرازينمەو، هەولمداو روى كەمەو تەسەووف چىيە، وە ئەگەر تۆويست، بىت بەسوفى، ئەلنى چى بکەيت، وە هەموقۇناغەكانم گوتووە. بەلام، ئەوەى يەو بىتەسوفى لە هەموى گرنگتر ئەو تە ئەلنى ماموستايىكى باش پەيداكات «كەبەداخەو نايابە» يان، لەو كتيبانەدا كەباسى چۆنەنى چلەكيشان و

ذیکر کردن و نه وجوده شتانه ی تیا به، مه به سنی خو ی بیرته ده ست. به لئ مه به سنی من
 هه رته وه ته خوینه واری کورد له م زانیاری به بگات، وه بزانی چی به وچونه، نه گینا من
 نه خۆم به مورشید نه زانم، که به و ی پرویا گانده بوخۆم بکه م، وه نه نه م زانی نه شم هی
 تاقی کردنه وه و، زانین و به سه رهاتی خۆمه، به لکو نه وه ی نه زانم، هی موتالا کردن و
 خویندنه وه به، وه خویشم له هه موکه سی زیاتر به پیوستی چاک بون و
 رنجی راست گرتنه بهر، نه زانم، نه نه ته و دل خوشی به م هه به، نه لیم شاید به وه ی،
 به قه لیم، خۆم له و گه و ره پیا وانه نزیك کردوه ته وه، له پاشه روژا خوا به به خشی
 به وان، وه به لکو نه مه خواجه، «موحه مده ی خوشه ویست» درودی خوی له سه ر،
 له بهر خاتری خوشه ویسته کانی، به به کی له به ره وانی خو ی وه رم گری ت.

به با وه ری من خوا پی دا و که سیکه خو ی بوی ده س بدات وه له م ری بازه دا
 سه رکه ویت، بگاته، به قینی ته و او، وه له شاری به قای پاش فنادا، خانوینکی
 بهر چا و فه ره ح و پر له گول و گولزاری مه عنه وی بیرته ده س، وه دل و ده رونی تیا
 بجه سینته وه.

هوینکی تری نویسنه که م نه وه بو با و با پیرانی من، چونکه خو یان خاوه نی
 زانیاری به که بون هه ولیان نه دا وه بنوسن، وه کو نه وه ی بلین نه وه ی نه خوشه با بیت
 ده رمانی دلی بکری ت، چونکو به راستی ته سه وه و ف کرده وه به، نه گگ گو فتار، وه کو
 خو یان فه رمویانه «فعل و ليس بانفعال»، به لام من وتم، مادام کا کله که و جه وه ره که
 له ده س ده رته چیت، لای که م به لکو من بتوانم به نویسن نه وه ی بۆم نه کری بینوسم،
 وه ده س نیشانی سه رچا وه کان بکه م، بۆ نه و برایانه ی، له تاینده دا نه یانه وی با شتر
 له م باره وه بنوسن، وه به لکو خوا نه م تیکوشانه م به کرده وه یینکی په سه ند
 بو حسیب کات.

تاقه مه به سنی که م ما وه بیلم نه وه ته، هه ولم دا وه نویسنه که م جو ری بیت خه لک
 به ئاسانی لئی تی بگات، واته نا وه روک نه که مه قوربانی ووشه و یاری کردن به ووشه،
 به لکو هه ولم دا وه کاری بیت خه لک له زانیاری به که بگات. وه به و زمانه بیت
 که خه لکی له ناوی خو یانا به کاری دیرن.

تی‌بینی سه‌بارەت بەم سی‌نامەیه . (۱ ، ۲ ، ۳)

دوو نامەیان هێ بەرواریکە که من له سلێمانی ئەمۆند (۱۹۴۸) وه ئەو شیخ فەرەجه ، که باوکم هه‌وایی پرسبوو ، شیخ فەرەجهی ئاسنگەرە که خزمی دایکە وه حاجی برام زاویان بو .

باسی مه‌عاشیش له نامە عەرەبی یه‌که‌دا ئەوه‌ته شیخ مانگانە ی ئەدا به ژنه‌کانی بو ئەوه‌ی دادگەری ی شهرعی پێش‌چاو گرتی وه هیچ‌کام زیاد نه‌به‌ن .

جا من نووسیووم ئایا ئەم مانگانە یه‌ی له سلێمانی ئەدریته من له سەری مانگانە که ی دایکە ؟ شیخ له وه‌لاما ئەفەرمی : نا... خەمت نه‌بی ، له مانگانە ی دایکت نه‌ ، وه ئەوه‌ش به‌پێی ره‌فتاری تو هیشتا که‌مه .

باقی باسی مایه‌که‌ش پروونه ، مایه‌کی باشیان بۆهانی بو زۆری له‌براوخزمان داویان کردبو ، هه‌رچه‌ن من خۆیشم له‌وی نه‌بووم ، به‌لام دای‌نابو بۆمن .

ئەوه‌ش هه‌رلوتفی خۆی بو ئەگینامن هیچ چاک‌ییکم له‌خۆما نه‌ئەدی .
نامە فارسیه‌که‌ش ، میژوی ۱۹۴۹ م یه ، که‌من ده‌ستم له‌خویندن هه‌لگرتبو وه‌له‌ئەحمه‌دئاوادابوم سه‌رگه‌رمی کشتوکال‌بوم ، وه هه‌رسی‌نامە که هه‌رئاموزگاری یه‌و هه‌ر پالێوه‌نانه بو ریڤگای خۆش به‌ختی ، ریڤگای دانش وئه‌ده‌ب وه‌به‌خه‌تی خۆیه‌تی .

ئەمێن نه‌قشبه‌ندی

۱۰
مکرمین عزیز تو را می‌پسندم و این چاه است

ماج اکرم دی که علم و عمل و صلاحیت یواکم

فما غدت کفایت بجز حریف هرور

یخ ۱ تو هم معصوم بودی بر آب نه بگو

بلای مرا و بگویم تره کس که اولاد معصوم است

له دیر در پیش کس اخلاق حسنه یکم

مالی خدا اوله لای فخری خدا معزز

و مستم برکت و لای قیامت سر رانی

ایتر و الی لطفی خدا و صفت برائی

بدره در حدیث دکم و بینا بین هروری

سلاطین تو هم بود و این که غلام بنم و

واله و اولاد دی در جایی بر ایم همویان دعا

چرا که بر اکرم و احوال

ایریم و الله

علاء الله

بسمه سبحانه وتعالی

کوری عهزیم نوری چاوم ئەمین چاوت ماچ ئەکەم دوغای عیلم و عەمەل و صەلاح
بۆ ئەکەم ، کاغەز گەشت بەخەبەری خۆشیت مەسرور بوم ، کورم مەعصومی
بۆ ئینسان لە هەموچت بەلای خواوە گەورە ترە سەعی بکە ئەووە لەن مەعصومیت
لە دەس دەر نه چێ کە سبێ ئەخلاقێ حەسە نه بکە تالای خواو لەلای مەخلوقی خوا
موعەز زەز و موحتەرەم بژیت ، وە لە قیامەتا سەر دانەخەیت نیتەر حەوالە ی لوطفی
خواو هیمەتی شیرانی یێشە ی تەوحیدت دەکەم وە بەینا بەین خەبەری سەلامەتی خۆم
بۆرە وانە بکە ، عەزیم شیخ فەرەج وە ئەهل و ئەولادی وە حاجی برایم هەمویان
دوغای خیریان بۆ ئەکەم وە ئەحوالیان ئەپرسم ، والسلام ١٩٤٨ م

علاء الدین

細

[illegible]

بسمه سبحانه و تعالى

کورم وه نوری چاوم ئەمین چاوت ماچ ئەکەم وه دوعای زیادبونی خوش بهختیت
 بۆ ئەکەم ان نشاء الله له به دهس هینانی ئینسانیهت وه زانیاری
 وه رهوشی چاک داسه رکه وتو ئەنی منی فقیر هه مو به یانی و ئیواره ییك فەرماوشت ناکەم
 ئومید هوارم تیکۆشی بۆ به دهست هینانی خوش بهختی و رهوشی بهرز ئە وه بزانه
 که سببی ئە ده ب وه خوش ناوی له هه موکاری باشتره ، ته مه نت به فیرو دامه نی خوا ی
 گه و ره «جل جلاله» له خۆت مه ره نجینه ، بی گونا ه ی به لای خوا وه له هه موشتی باشتره
 هاوړی کان هه رکامیان ره وشیان چاک نه دوری یان لیگره «المجاوړه مؤثره» فەرمو یانه
 هاوړتی چاک چاکت ئە کات وه هاوړتی خراپ خراپت ئە کات ، مه خلوقی ئە م پوړنگاره
 زوړ به یان دواړو ژبان له بیر بر دوه ته وه وه ته مه نی به نرخی خو یان به شتی ه یچو یوچ
 ئە به نه سه ره به هوی نه زانی به وه ئە و مردوه دارز یوانه یان له بیر بر دوه ته وه که که س به حال یان
 نازانی وه بی هه والانه خو یان له خوش بهختی بی به هره کردوه وه به هه شتی جاویدانه یان
 گۆریوه ته وه به م دوو پوړه عومره ان شاء الله کوری من تو به پیچ ه وانه ی ئە وانه وه
 تیشه کوشتی ، فەرمو یانه ، له کی وه فیری ئە ده ب بویت گوتی له بی ئە ده بانه وه
 «واته ته وه ی ئە وان کردو یانه من نایکەم» ئە مین له کی وه فیری دین دار ی بویت وتی له
 بیکاران و بی دینانه وه .

ئیتیر ئە وه ی که سه جه رفی به سه .

علاء الدین

۱۹۴۹

(كورتەيىك لى ژيانى نوسىدى)

- بسمه سبحانه وتعالى

ولدى وفرحة قلبي المسعود وقرّة عيني محمد امين اهدى اليك الدعوات الخيرية التي تكون سبب طول عمرك ومزيد عزك وسعادتك ، وأقبل عينيّك إن تسئل عنا بحمده تعالى سالمين مفرحين ونسئل الله تعالى صحتك وفتح باب العزة والسعادة عليك ، وصل مكتوبك اخذناه بيد المحبة لأنه كان نصف المواصلّة ، فاعلم إن المعاش الذي تأخذه من الحاج عبد الله الشالي هو من راتبى ، ومعاش أمك على قاعدته ، مثل السابق ، وما هو ناقص ، وإني أعطيتك بالمحبة هذا المبلغ الذي تأخذه ، بكمال المحبة والرافة ، وما هو قابل في مقابلة حركاتك واوصافك الذي نسمعه ونشكر الله على هذه الاوصاف والاخلاق الذي نسمعه من الواردين ، فياولدى انى علمت انك ماتحب الفرس التى اعطينا كها فعلى هذا فبدلناها بالتى هى احسن ، فجاوبلى فرسا من طرف المكريان فطلبوها منى اغلب الاولاد وبني الاخوان فاني اعطيتها بيد محمد عبد الخالق ليخدمها لك وهى تسوى خمسة فرسان مثل فرسك الاحمر وهى تميل لونها الى البياض ، فدام تكون انت على الاخلاق المحمودّة تكون اسبق من اخوانك فى قلبي ، وهو يتولى الصالحين . ويدعون لك بالخير جميع الاولاد والاهل والمحبين . وصلى الله على سيدنا محمد وعلى اله وصحبه اجمعين .

(١)

خادم المحاسن النبوية الشريفة

علاء الدين

١) محاسن به عهدي به موى ريش له تين لبره دا مدهست له چهن تاله موى ريشي پتغم بهره درودى خوى له سهر . كه له كان غويا سولطاني عوساني وابزام (عبد الحميد) ي دروهم به . به دباري به فارمانيكى ره سمي داريه ني به حاجي شيخ نه حمده دي مامى باوكم كه بته چهن تالتيكى له ياره بهر چهن تالتيكى له نه وتله . جا باوكم نوسيره : خادم المحاسن النبويه : مده سني لهم چهن تاله موى به پرورزه .

ئەمىن شىيخ علاء الدىن نەقشەبەندى

«بە پىنوسى خۆي»

نوسەر، ئەمىن كۆرى شىيخ علاء الدىن بيارە، كۆرى شىيخ غومەرى شىيخ عوسمانى نەقشەبەندى بە.

لە گوندى بيارە، لە بەرەبەيانى رۆژى بەك شەممەي ۲۱ / ۱۲ / ۱۹۳۱ ميلادى ۋە شەعبانى (۱۳۵۰) ى كۆچى دا لە دايك بوە.

دايكى، ناوى رابىعە، كەچى شىيخ ئەحمەدى عىززى، خەلىكى (دېر الزور) ۋە لە سوربە.

هەر له منالی یهوه له خانه قای بیاره دا، که ناوه ندیکی گه وره ی بلوا کردنه وه ی ته صه ووف
وه شه ریه ته لای ماموستا مه لاکه ریم، موده ریس ییاره، وه مه لابه ها، ئیامی خانه قا
خویندویه تی.

خویندنی سه ره تانی له مه کته یی بیاره، وه ناوه ندی، له سلجانی خویندوه.
پاش پشودانی سالی ۱۹۴۸ به هوی ته وه وه به ده ستوری باوکی، سه ره رستی براو
خوشکانی له خوی منالتری گرتوه ته ته ستو، دهستی له خویندن هه لگرتوه، وه دهستی کردوه ته
کشتوکال و باخ داری له ته رزو ناوی ته حمه دئاوی نزیکی سه رچاوه ی زه لم دا، که مولکی
باوکی بو وه داویه تی به نوسه رو براو خوشکه کانی واته «ثابت، مظهر، ادیه».

له سالی (۱۹۵۱) دا زه ماوه ندی کردوه وه نه جیه خانی کچی مه حمود خانی دزلی
ماره کردوه، که ئیسته چوار کورو کچیکیان هه یه.

«همیر، بی وه ی، ئازاد، ئارین، په نگی» وه دوو کوره زای هه یه، کۆچهر وه ماردین، که
کوری ته میرن.

نوسه ر تاسالی ۱۹۶۲ سه رگه رمی کشتوکال و باخ داری بو وه له م پشه یه دا باش شاره زا
بو وه، کانی بی کاری و پشودانی به خویندنه وه، یان راوکردن به و ناوچه یه دا، یان ته سپ سوارنی
بردوه ته سه ر، وه بست به بست هه ورمانی ته م دیو ته و دیو گه راوه، به م بۆنه وه هه ست و
په وانی، له گه لی سورشتی ناوچه که و جوانی مه لبه نده که دا شیلراوه.

له سالی ۱۹۶۲ دا که ناوچه که ی بو ته جیگه ی ئازاوه، به جی ی هیشته وه چوه ته دزلی.
پاش سالی له و یوه باری کردوه ته مه حمود ئاوی دوورۆ، تاسالی ۱۹۶۷، پاش ناکام بون له
ئاوانی ئاسایش وه له به ری خویندنی مناله کانی چوه ته کرماشان.

له کرماشان خویشی سه ره له نوی تی هه ل چوه ته وه بۆ خویندن، وه ئیعدادی له وی
ته و او کردوه و پاشان باری کردوه بۆ تاران، له ویش له زانکۆی «لاداب» دا لیسانس و هه رگرتوه،
له م ماوه ی خویندنه دا به ده می خویندنه وه کاریشی کردوه بۆ ته وه ی نانی بی منه ت بخوات، وه
هه رگیز به ناوی په ناها وه ره وه موچه و مانگانه ی وه نه گرتوه له ئیران، وه له (۶۲) وه وه تا
شه صت و حموت به تۆزه تۆزه ی به ره مه می باخه که ی ژباوه که سالانه داویه ته ئیجاره و پاره که ی
خه رج کردوه، پاشان له سالی ۱۹۷۸ دا که ورده ورده ئازاوه له ئیراندا که وتوه ته وه، باری کردوه
بۆ شاری سه، وه له سالی (۱۹۷۹) دا، که ئاگری ئازاوه بلیسه ی سه ندوه، گه راوه ته وه بۆ
داوینی دایکی نیشتمانی خوشه و یست.

سه یر ته وه ته هه موی ته م کۆچانه ی له مانگی ته یلول دا بو وه.

ئېستە كار بە دەستی میری یەو مندالە کانیشی لە دەرهوهی ولآت سەرگەرمی خۆتندن.
لە سألە کانی هەشتاو دوو وە هەشتاوسی دا لە بەشی فارسیی دانشگاهی بەغدا دا بەشیۆه ی
«محاضرە» دەرسی گوتووەتووە.

نوسەر لە سألانی ۱۹۷۰ و ۸۱ ۸۳ دا چووە بۆ حەج وە سی جار حەجی کردووە.
لە سالی (۱۹۸۱) دا دیوانیکی لە شیعەرە کانی خۆی بە ناوی (بەرھەمی ژبان)، بە کوردی
سۆرانی و ھەورامی و فارسی چاپ کردووە، وە نازناوی ئی وە ی ھەل بژاردووە بۆخۆی.
ئېستەش بەشی دیوانیکی تر شیعری ھەبە، ھەروەھا نوسراوە ییکی فارسی ھەبە کە نزیکە ی
حەوسەد لا پەرەبە، سەبارەت بە چۆنیەتی بەدی ھاتنی (علومی ئیسلامی) وە سەبارەت بە
چۆنیەتی بەدی ھاتنی یە کە یە کە ی زانیاری بە کانی ئیسلامی ی باس ئەکات، کە چۆن وە لە کە یەو
ھاتووەدی، وە سەبارەت بە جی یە، وە گەورە پیاوانی ئەو زانیاری یانەش ئەناسینی، ئېستە
خەریکە وردە وردە ئەبکاتە کوردی.

لێکۆڵینەو ییکی بە دەستەو بە سەبارەت بە «شارەزورو شارەزوری یە کان» کە بەرکۆڵیکی
لە بەرگی دە یەمی گۆفاری کۆری زانیاری عیراق دەستە ی کوردی دا لە چاپ دراوە، ھەروەھا
قەصیدە ی بور دە ی گۆرپووەتە سەری کوردی کە ئەویش وا لەخوێنی ئامادە کردنا.
ئەمە نا ئېستەش ئازیزترین بەرھەمی ژبانی خۆی، وە ئاوانی گەورە ی ئەمەنی، وائە کتێبی
«ئەسەووف جی یە» تان پێش کەش ئەکات.

کەواتە نوسەر، سەردەمی منالی و نەوجوانی ی خۆی لە بیارە، وە جوانی و پێ تانە پیاوھتی ی
لە ئەحمەدئاوا، وە لە ۳۲ سألەو تا ۴۹ سألە ی لە ھەورامان و کوردستان و کرماشان و تاران دا
داوھتە سەر، وا شەش سالیشی لە پایتەختی خوشەو یستی عیراقی مەزن دا بردە سەر، بزانی
رۆژگار لە بەشی دوانی ئەمەنا، چ داھاتویک ئەکاتە بەشی.

ھەر جۆر وە ھەر چۆن وە ھەر جی ییت ھەر لەخودا بەزیاد ییت.

«ھەر جی لای خوشەو یستەو ییت خوشە» خودا عاقیبت خیرمان کات.

«ھەر خوش بن».

ویندی شیخ عدلانددینی بیاره که نوسدر له بمردهمپایه
وه بری له کوره کافی وه دهست و پینوهندی به دهو زبان

ویندی نوسدر
له بمردهمی باوکیا
له تمهین سی سالیدا .
نهم وینده سالی ۱۹۳۴ م
له بیاره دا گیاروه .

۱- ته سهووف چي يه ؟ چۆن وه له كه به وه به دي هاتوه ؟

۲- ته سهووف بهر له ئيسلام كامه و چۆنه ؟

۳- ته سهووف ئيسلامي كامه و چۆنه ؟

۴- فهرق له نتيواني فهلسه فیه و ته سهووف دا چي يه ؟

ماوه يېڭى زۆربو بۆھەلىك ئەگەرپام بۆم دەست بىلات بەلكو تائە وپرادەيەى
لەوزدە توانامايىت. بۆ خويىنەوارى كوردى پروون بىكەمەوۈ كەتەسەووف چىيە ؟
ئامانجورئا كام لەودا ئەي چىيىت ؟ بۆكوي ئەروات ؟ وەزۆرپرسىارى تىرش كەھەرلەم
بايەتەوۈ سالھاي سال سىرنجى خويىنەوارى كوردى راكىشاوۈ .

جامن ئىستە نامەوۈى ھەريەكسەر خۆم بىكوتمە ناوباسەكەوۈۈ ھەرنائىش كرى
لەناكاينىكا پەردە لەسەر ھەمو رازو نېنىيەكانى ئەم باسە گىرنگە ھەلدەينەوۈۈ يان
بەجارتىكا ھەموپرسىارەكانان كەلەكە كەينە سەر يەكۈ جالەپاشان دەسكەينە
شى كىردنەوۈۈ باسلى كىردىيان ، بەلكو مىن لام وايە ھەروردە وورده لەناوباسەكاناخۆى
ھەموشتىك دىتەپىشەوۈۈ ئىمەش بەئەندازەى توانانى خۇمان ھەم بەبەلگەى «ئاوۈزى»
واتە «عەقلى» وەھەم بەدەس راكىشان بۆسەرچاۈۈ نوسراۈەكان ، وەھەم
بەپىشت بەستىن بەبرى شارەزائى و سەرگۈزەشتى خۆيشم ، ھەولۈ ئەوۈ ئەدەين بەلكو
بەرھەمو دەساوردىك پىش كەشى خويىنەوارى كوردىكەين كەئەوۈش ھەروەكو
خويىنەوارانى ھەمو زوانەكانى تر . ئەم مەبەستە گىرنگە شىك تى بىگاتو ، برى لەم
نېنىيانەى بۆروون يىتەوۈۈ . وە سەرچاۈەكان بىناسى . بەلكو ژرەكانو پىشت بەخۆ
بەستوانى كوردىش بىتوانن ئەم رىيازە ئاگاداربن وەزائىارى خويان يان پى دەولەمەندو
بەھىزىكەن .

جا ھەروەكو وتمان ئىستە بۆبرىپرسىار زوۈ . وەكو ئەوۈى بلىين ئايا «تصوف»

هه رته صه في ئيسلامي يه يان له ووه به ريش ته سه ووف هه ربوه؟ يان بلين بوجي به م ناوه
ناو نراوه ، ودهم جور ه باسانه ، به لام به باوه ري من جاري ته وه به پيوست ته زانم كه
بتوخم بوئويه خوشه ويست ريشه و سه رچاوه ي باسه كه روون كه مه وه ، تاورد ه ورده
مه به سته كان يه كه يه كه دينه پيشه وه .

بي گومان له روژنكه وه كه «ئاده مي زاد» ، يان به واتاينيكي تر ، ئهم گيانداره
ئاوه زداره ، ئهم سه رزه وي يه دا چاوي كردوه ته وه ، وه له روژنكه وه ئاوه زوميشكي
مروف خراوه ته كار بوگورينو چاك كردني ژيان واته بو «تطور» ، بيگومان يه كه م
ههنگاوي ئه و گيانداره ئاوه زداره ته وه بوه ، كه ورد بيته وه : ... له چي؟ له هه موشتي
له هه رچي شتيك دا ده ور ويه ري ته وي گرتوه و هه موشتي ك كه تازاريكي
پي ته گه يئي ، وه يان سودو بهر هه مو قانجازيكي هه يه بوي ، له هه رشتي ك
كه مه ترسي هه ي بوي ، يا خو بيته هوي ئارامي و دل گه رمي و دلخوشي وه بكري خوي
بخاته پاليو په ناي پي به ريت .

بوئونه ، گيان دار بي گومان پيوستي به ئاو هه يه به لام ئاويش هه مو جور يكي
هه يه ، ئاوي تال ئاوي سويز ئاوي شيرين ئاوي كوشنده ئاوي ره وانو به كه لك كه و ابو
ئه بي ئهم گيانداره هه موي ئهمانه ي تاقى كرد بيته وه وه جه ورو تازاري تاقى
كردنه وه كه شي كيشاييت ، تابوي ده ركه وتوه كامى به كه لكه و كامى بي كه لك ، كامى
زيان ته گه يئيتو كاميشي سودي هه يه ، وه ئهم تاقى كردنه وه يه ي چيني پيشوو ماوه ته وه
بو روئه و نه وه كانيان ، ته وانيش تاقى كردنه وه ي تازهيان خسته ته سه ر ،
تابه م چه شته ، ئالوگور ، وه «پيش كه وتن» واته «تطور» ، وه هه روه ها ميژو ،
دروس بوه ، به لام پاش ئهمه شتي گرننگ تر دينه پيشه وه كه بريتي يه له «دوژينه وه ي
سه رچاوه» ، سه رچاوه ي هه مو شتيكي باش يان خراب ، ئهمه ش هه م به هوي
«غهر يزه وه» وه هه م بو مه به ستي كه لك وه رگرتن له چاك وه خودور خسته وه له خراب .
بوئونه ، ئاده مي زاد كه له ده شتو پيئارا له ناو ئاوه كانا ، ته و ئاوانه ي كه وان
به ده ور ويه ريا ، دي ، چهن جور ئاوه يه ، ئاوي ده ريا كه سويزو تاله و
ناخوريته وه ، ئاوي گه راوه كانيش كه ناخوريته وه به لام بو مه له كردن گه رموخوشه و .
بريندارو گه روئه كانيش كه ته روئه ناوي چاك ته به وه ، وه ئاوي چه مه كانو
سه رچاوه كان شيرينو خوشن ، جا دياره ئه بي بكه ويته شويني ئاوي چه م تا ورده ورده
سه ر ئه كات سه رچاوه ييكي هه يه وله بن به رديكا يان له قه د پاليكا هه ل ته قوليتو

دېته دهر ، ئېترلېره دا دوش داماره و هيچى تى پى نه كراوه ، كه بزاني سهرچاوه ي
 هم سهرچاوه به له كوى وه دېت ههروه ها بوگه راوه كه ش ، به لى زانيويه تى كه بريندارو
 گهر چالكه كاته وه ، به لام چون وه بوچ له وئشا هه ره په كى كه وتوه ، وه لېره وه به كه
 بېر كرده وه له دايك ئه بېتو مروف ئه يه وى بېر بكانه وه كه خوى كئيه و ، چى يه و ،
 له كويوه هاتوه و ، بو كوى ئه روا ، سهرچاوه ي هه موى ئه م شتانه ئه روئنه وه كوى ، وه
 كه م كه م بېر كرده وه قول تر ده س پى ئه كات ، وه كو ئه وه ي مروف بالدارو گيان
 له بهرى تر ئه بىنى وه په يدا بونو له دايك بونى جوراو جور به دى ئه كات له دايك بونى بالدار
 و گيان له بهرى تر ئه بىنى ، ئه بىنى هه مويان له هيلكه په يدا بونو ئه يشكىنى سهر ئه كات
 دوو جور ه «ماده» ي تيايه ، وه ئه گهر يش ويستى ئه يخوات ، نه گيانى دياره و
 نه گيان له بهرى ، كه چى ئه گهر ده سى لى ئه دات هه ر ئه و دوئاوه دورنگه ئه بنه يه ك
 بالدارو ئه دات له شه ققه ي بالو ده سى كه سى پئناكات ، جا بېر ئه كاته وه ئايا «بالداره كه
 له هيلكه كه بوه يان هيلكه كه له بالداره كه» ؟ وه ئايا ئه و ره وانو گيانه له كوى هيلكه كه كه دا
 بوه لېره شا دوباره هيچ وه لامىكى ده س ناكه وىتو هه ر به وداخه وه سهر ئه نيته وه ،
 مشى دانه ويله ي وشك يان گويزو بادامو بهرى درهخت ئه شار يته وه پاش ماوه يلك
 بو خوى ئه بېتو به شته پيشه وه ، وه بوى ده ر ئه كه وى ئه م دانه گويزه ته كه ئه بېتو ئه و
 درخته گه وره به ، به لام پاش ساهاى سال ، كه چى گه نه كه هه ر پاش چن مانگى
 ئه بېتو به ، ده به رانه بهرى خويو پى ئه گات ، ئه وه بوچى ئه و وايه و ئه ميان وانيه ،
 خو هه ردوكى له گيرفانى ئه و ابون ؟ ، ئه ي داخو گويزه كه له داره كه بوه يان داره كه
 له گويزه كه ئه ي داخو ئه و دل جارو يه كه م گويزو يه كه م گه م چونو له چى روا بن ؟
 لېره شا دوباره هه ر لوتى ره ق ئه بېتو ناگاته هيچ ، ئېتر هه ر به م چه شنه سهر ئه كا برى
 له هيلكه و ، برى به زكى دايكو ، برى به توو ، دئو ئه روئن جاپاشان مه رگك دېته
 پيشه وه ، مه رگى هه ممو گيان له بهرى هى ئاده مى زاد ، يان وشك بونى دارو درهخت
 يان مه رگى بالدارو هه ممو گيان دارانى تر ، لېره شا سه رو كار له گه ل ره وانا
 په يدا ئه كات ، ره وان چى به له كوى وه دى چون ئه روا بو كوى ئه روا بونايى نرى ؟
 سهر ئه كا لېره دا له هه ممو كاتيك داموترو لى نه هاتو تره و هيچى لى تى ناگات ، به لى
 ئه م هه ستى سهرچاوه زانيه و ئه م هه ستى بوسه رچاوه گه رانه ته كه ئه بېتو ماخوليا بو
 ئاده مى زاد ، يان بو «گيان له بهرى ئېره» ، گيان له بهرى ئېره ، واته ئاده مى زاد لېره
 به م لاوه به كه ئه كه وىته سه وداو خولياى سهرچاوه دوزينه وه ، مروف ئه يه وى بزاني

خۆي كىيە لەكۆي وە ھاتو ھاتو چۆن ھاتو بۆكۆي ئەروا ، ئايا سەرچاوەي ھەموي ئەم بەدى ھاتو روداوانە ھەريەكە ، يان ھەرشىكو بەدى ھىنەرو سەرچاوەي خۆي ھەيە ؟ مەوۆف پاش ئەو ھەي دەورو بەري خۆي بشكى سەريكى ھەل پريو سەري گەردوني كەرسەري ھەل ھاتو نىشتى خۆرو مانگو ، جوانى ئەستىرو پەرشىنگ وە شاندى ئەوانى كەرد ، سەري شىني ئاسمانو جوانى سورشتى كەرد ، ھەروا ترسولەرزى ھەورەگرمەو بومەلەرزەو تەقىنەو ھەي «بوركان» چو ھەليەو لىزە دابو «گيان داري بەئاو ھەي» وە خواو ھەي پەروژىر ، كەوتە شوپى شوپەوارو رىچكەي دۆزىنەو ھەي «سەرچاوەي ئەم سەرچاوانە» ، ئايا ئەمە چۆن نەترسىكە كە ھەموي ئەم ھىزانەي بەدەستە ، ئەمە چۆن نەترسىكە كە ھەموي ئەم مەترسى يانە ناي ترسىن ؟ داخو خۆي چەن جوانىيەت كە ئەم ھەمو ھەي جوانىيەي دروس كەردو ؟ داخو شتى واھەي يان ھەرمەن خۆم بۆخۆمى دروس ئەكەم ؟ ئەي ئەگەر نە سەرچاوەي ئەم ھەمو سەرچاوەيە ، وە بەدى ھىنەري ئەم ھەمو ھەي ژيانو گيانو ترسو ئارامىيە كىيە ؟ ، ئايا ئەو ھىزە گەورەيە ؟ ئەگەر ھەي داخو مەن چۆن بىمە دوستو خوشەويستى ؟ چۆن لەخۆرازي كەم ؟ چى بكەم پى خوشەو چى لەلاخراپە ؟ خۆزگە لەكۆيىيەت ؟ چۆن بەدى كەم ؟ چۆن لىم خوشنود ئەيىت ؟ چۆن بدۆزمەو ؟ داخو ئەگەر ئەو بىيەو ئەكەم ئىتر مەن نەرم ، داخو ئەگەر ئەو مەنى خوش بویت ئەكەم زالم كات بەسەر ھەمو دوشمنو كۆسپىكا ؟ داخو چى لەم ئەو بىت ؟

بەئى گيان داري ژىرو ئاوەزدار بەم چەشنە كەوتە بشكىنو لىكۆلەو ھەمو ھەي سەوداگەري «دۆزىنەو ھەي خواو ھەي ئەم ھەمو سەرچاوەيە ، خواو ھەي ئەم ھەمو ھىزە خواو ھەي ئەم جىھانە رىنگاوپرنگەو ئەو ئاسمانە پەرزو بەرىنە جوانوشىنە» . بەئى سەوادى دۆزىنەو ھەي ھەل چەرخىنەري ئەم چەرخو گەردو ھەي تەكۆشان بۆ خۆي نەزىك كەردنەو لەم سەرچاوەي روناكى و گيانە ، وە ھەل دان بۆ بەجى ھىنانى ھەمو ھەمانىكى ئەم گەورە پەرزو ھەي ھەمو گەرنىگ تر دلىابون لەو ھەي بەراستى ئاوا ھىزىكى گەورەو بەك گەورەيە ، ئەمانە بويە پىشەي زۆرىك لەئاو ھەي زىرانو ھەل كەوتوانى چىنەكانى مەوۆف كە وردە وردە لەپەرەسەندو زۆر بونابون ، جابرىك لەو ئادەمى زادە ھەل كەوتوانە لە دورىگەو بەجىاوازي كەوتە بشكىن پرىكيان لەخەلك دورە كەوتەو ھەي ئەشكەوتو جەنگەلەكانا ، يان لەبەبەردى لوتەي شاخەكانا ئەمانەو ھەي بىريان لەسوروشت وە چۆنەي بەدى ھاتى ئەم جىھانەيان ئەكەرد

وہ بہ خوار دنی بہری درختہ کیویہ کانو گزوغیاکان قنیا تیان لہ کرد تاوہ کو زوری وایان بو
لہ ریگہی «اشراقہوہ» واتہ دہرکی جیہانی پشت سورشتہوہ «ماوراء الطبیعة» تہ گہ یشتنہ
مہرامی خوئیانو بہ مرازی خوئیان شادئہ بون وہ ئیر ساتی لہوزیانہ یان نہ تہ گوریوہ بہ
ہموی ژبان ، یان ہی واشی بو یان شیت تہ بو وہ یان بہر لہ گہ یشتن بہو تاواتہ تہ مردو
سہری تہ نایہوہ .

جائہمہ تہ بیٹہ بناغہ ییک بو «تہسہووفی کوں» وہ بہرہ بہرہ ہر بہرہ وامہ تائہ گاتہ
سہرہمی ئیسلام .

دہستہی دوہہ میس تہ یانہوی لہ ریگہی تاوہ زو عہ قلو زانیاریو لیکوئیتہوہ
بگہ نہ تاواتو «ہل سووریتہری» تہم جیہانہ بناسن وہ بہمانہش تہ لین «فہیلہ سوفہکان» بہ لام
تہودہستہی دوہہمہ لہ گہل ہہموزانیاریکیانا تائیسٹہش ہہر بہ مرز نہ گہ یشتونو
ہہر سہرگہردانن وہ ہہریہ کہی تہوہی پیشو بہ درو تہ خاتہوہ وہ تاوہ کوئیسٹہ
نہ یانتوانیوہ ریگیکیکی زانیاری بوناسینی خواوہ فی جیہان بدوزنہوہ کہلہ دہاتودا
باسیان تہ کین جا تہم ہہولو تیکوشانہ بدوزینہوہی سہرچاوہی سہرچاوہکان وہ
ہل سووریتہری کاروباری گہردوون و گیان داران ، وہ ہہولو تہ قہلادان بو خونریک
کردنہوہ لہم سہرچاوہیوہ تہ نجام دانی ہہر شیتک کہ تہو پنی خوش بیت ، وہ دہس
لہ ہہموشٹو ہہموکہسی ہہلگرتن تائہوکاتہی کہ بہ تہواوی بہومرازہ بگہنو لہوہیزہ
تی گہنو لہ خوئیانی رازی کهن ، وہ پشت بہو زیاتر پشت بہ کہس تہ بہستن ، وہ ہہولو
بو دلنیا بون نہ بوونو لہ چونیہ تی تہوہیزہ ، بریتیہ ، لہ «تہسہووف» کہوابو ہیچ
درونیہ تہ گہر بلین «تہسہووف» لہ سہرہ تائی ہاتنی مروقہوہ لہ سہرہ تائی بہدی ہاتنی
تاوہ زو ژبریہوہ ، ہہربوہ ، چونکو ہہموی بریتیہ لہ شہیدابون بہ شوینی
سہرچاوہی سہرچاوہکانو بہ شوینی ہل سووریتہری نہناسراوی تہم گہردونہدا ، وہ
تیکوشانہ بوناسینی «تہودیوی ہہموی تہم شانہی کہ تہیانین لہ گیان دارو لی گیان ،
بوجی ؟ بگہ یشتن بہباوہری تہواو واتہ بہ «یہقین» بہئارامی ی دلوگیان .

بہ لی ، تہسہووف تہو تیکوشانہ بہ ، بہ لام ئایا تہسہووفی ئیسلامی کامہو چونہ ؟
وہ ئایا کامی لہ گہل تہو تہسہووفانہدا یہکیکمو کامی جیباوازہ ؟ ئایا گہورہ پیاوانی
تہسہووف لہ ئیسلاما چی یان ویستہوہ ویلوسہرگہردانی چی کہ بوون کہلہوائی ترا
نہبویٹ ؟ ئایا سلوک چی یہ ؟ تہریقہت چی یہ ؟ تہمانہ لہم زانیاریہ گرنگہدا
بہکوی یان گہ یاندوہ ؟ ٹایندهی تہم زانیاریہ بہ کوی تہگات پریہوی سو فی یہکان

بۆگە يېشىن بەم ئاۋاتە چۆن بۈە ؟ شتە بەكە لىكەكانى ئەم رى رەۋە لەروانگەكانى ئاينىو ،
 كۈمەلەيەتۈ ، زىان ، ۋە ھەرۋە ھەرۋاقايەتۈ ۋە چىيە ؟ ۋە زىانەكانى بۆھەمۈى ئەمانە
 چىن ؟ رى رەۋى راستى تەسەۋۋىف كامەولارى ۋە ھەلەكانىشى كامەتا ؟ فەرقى ئىۋانى
 فەلسەفەۋ تەسەۋۋىف چىيە ؟ ئەمىيان لە چ رىگايىكەۋە ئەيەۋى بىگاتە ئاۋات و مراز ،
 ئەۋىيان لە كام رىگاۋە ؟ ئەمانە ھەمۈى ئەۋمەبەستانەن كەلەداھاتودا ئەگەرخوا بۈى
 كردم ۋە ئىۋەش ئاقەتتان گرتو شۈينى باسەكە كەۋتن واوردە وردە باسى لىۋە ئەكەينو
 بەپىي تواناى شى ئەكەينەۋە .

ئىمە لەپىشا و تمان كەمرۋىف بەناۋى گىيان لەبەرئىكى خاۋەن ئاۋەزو ژىرتى ئەكۈشا
 بۆ دۆزىنەۋەى ئەۋسەرچاۋە ۋەھىزە نادىارو نەناسراۋەى كە كازوبارى ئەم جىپانە
 ھەل ئەسۈرىنى ، ۋە ئايا ھەل سۈرىنەرو بەدى ھىنەر ھەريەككە ؟ ۋە ئايا مەرۋىف بەم
 مېشكۈ تواناى بىر كىردنەۋەيەۋە ئەتۈنى پەى بەناسىنى ئەۋھىزە ئەۋسەرچاۋە بەرىت
 ۋە ئايا ئەۋسەرچاۋەيە يان ئەۋھىزە ئەتۈنى مەرۋىف جاۋىدان بىكات ؟ ئەتۈنى
 خوشبۇچا كەى - بۆ دابىن كات ۋە لە كۆسۈپ دەردى سەر لای دات ... ۋە ھەزاران
 پىرسىارو ئاۋاتى تر كە بەمېشكى مەرۋىف تى ئەپەرى .

جائەم مەشرەبو ھەستى بىر كىردنەۋەى سەرەتاپىيە كە لە سەرەتاپى بونى
 ئادەمى زادەۋە ئەپى ھەر بونى ، بە مەرچىك ئەتۈنن ئەمە بە سەرچاۋەى تەسەۋۋىف
 دابىين كە تەسەۋۋىف تەنھا پەيۋەندى بەيەك دەستە ، يان يەك چىن لە مەرۋىفەۋە
 ھەيىت ، يان لە قوناغىكى تايەتۈ زىانا ، ۋە ئەيەك شۈينى ئەم جىپانەدا ھاتىيەدى .

ۋە لە ھەمۈى گىرنگى تر ، ئەگەر داخۋازو ئاۋاتەكانى (تەسەۋۋىف ئىسلامى) ش ھەر
 ئەمانە لى ، ۋە تەننەت ھەمۈ مەرۋىفە گەۋرە بەناۋىبانگەكانى تەسەۋۋىف ئىسلامى ،
 خۇيان واتاى تەسەۋۋىفان ھەر ۋەك يەك لىكدايىتەۋە ، ۋە كۈ بۆنمۈنە ، كە لە بارەى
 ياساى ئىسلامەۋە ، كە سەبارەت بە ئىمان رىكۈپراست ئەلى چىيە ، ۋە سەبارەت بە
 ئىسلامىش ھەروا ، ۋە لە ھەر مەلاۋ خۇيىنەۋارىكى ئايىنى پىرسىت ئىمان چىيە ،
 خىرا ۋە لامى ئەداتەۋە : باۋەر بە خواۋ پىغەمەرەن ، بە مەلايكان بە كىيە ئاسمانىەكان
 بەرۋىزى زىندوبونەۋە ۋە موقەددەر ، ھەروا سەبارەت بە ئىسلامىش ، بەلام
 تەسەۋۋىف ئىسلامى چونكۈ مەبەستىكى تامو مەزەكردنى رۈحىيە ۋە بىرى شىۋازو
 رىچكەيە كە ھەرچەن دۈا كەشى ھەمۈى ھەر بىگاتەۋە بە يەك ۋەك بلىين بىگاتە
 دۈاپلەى نىزىكى لە خوا ۋە ھەست بە تەۋاۋى باۋرەۋە «حق اليقين» يان «عين اليقين»

یان بلیین «به قای پاش فهنا» ههستی ی پاش نیستی، له گه له شهوشا ههر باغه وانیکیان سه بارهت به میوه ی باغه که ی خوی باس نه کاتو ههر گوئیکیان بونی تاییهتی خوی نه دا به لووتماناو ههر سه رچاوه ییکیان تامو مه زه ی گه واری خوی نه دا له چه شنگه مان.

جا له بهر شهوشه ته که تا ئیسته ش ههر پال وانو که له میردیک ی نه م گوره پانه گرنگه، به و جوړه ی که خوی شاره زایه، پیمان نه لئ که ته سه ووف چی به، له گه له شهوشا که وه سه فه کان جوړا جوړن، که چی هه مویان نه توانن یه ک ئا کامو ئامانجان بو ده رخنه، که نه بیته: خواناسینیک، به ته وای باوه ر.

ئیمه نه مانه ویست بلیین که ته سه ووف له که یه وه به دی هاتوه وه وتمان نه ر به و جوړه ی لیک بده ی نه وه که رومان کرده وه، وا ههر له سه ره تای ژبانی مروقه وه تیکوشان بو ناسینی شته نادیار یه کان «ما وراء الطبيعة» «نمودبوی سورشت»، ههر به، به لام راسته که ی یونانیه کان توانیان نه م تیکوشانه بجه نه قالیکی زانیارانه وه، وه که م که م مروقه هه له که و ته کانی یونان، ناویکیان دوزی یه وه بو نه م تی کو Shane، وه ناویان نا «فلسفه»، شهوش به و جوړه بو که، هه روه کو نه زانین وشه ی فلسفه وشه ییک ی یونانیه وه له دوو وشه ی فیلس واته دوستداری، یان «معه بهت» وه «سوفیا» واته «حیکهت» پیک هاتوه، که تیکرا نه کاته «دوستداری حیکهت» یان (حیکهت ویست)، نه مه ش گویاله سه ره تادا له سه رده می فیثاغورس دا به حوکه ما، واته زانیاران وژراوه، شهوش به وچه شنه بو، نه م مروقه به رزه pythagoras (۶۰۰) بهر له (ز) وتویه تی «من ناتوام به خوم بلیم حکیم، به لام من ویستباری حیکهت»، که واته فه یله سوف نه بیته «حیکهت ویست» وه فلسفه ش «حیکهت ویستی» جا له و سه رده مه و، له وه پیشتریشه وه شهیدانی به شوینی زانینا شیوه ییک ی زانیارانه ی وه رگرتو مه کته به کانی فلسفه ش یه ک له شوینی یه ک پیک هاتن، وه که له مه ردانی وه کو سقراط «۴۶۸-۳۹۹» ق م ماموستای افلاطون و له پاشان ئیفلاطون «۴۳۰-۳۴۷» ق م وه به شوینیا نه ره سطو «۳۸۴-۳۲۲» ق م و سه دان زانای تریش چاویان له م جیهانه دا کرده وه و گه لی له زانیاری کوئینه وه و نه وایش رویشتن وه فلسفه ش تا نه مرویش ههر به رده وامه و فه یله سوفی تازه ش به شوینانا، چ له جیهانی ئیسلاما وچ له پاشانیش، له نه وروپا و نه مریکا دا، وه هه ریه که ی ریچکه ی تاییه تی خو یان، بو هه له به ستن به کیوی «ما وراء الطبيعة» ناسین دا، یان باشته بلیین، گه ردون به دی هیته رو گه ردون

ههڵسۆڕێنەر ناسین دا یان روونا کتر بلێن خواناسینا، گرتە بەر بەلام هەرچەن زۆریان
 حەوت پێلاوی ئاسنیشیان لەم ڕینگەدا درێ، بەلام بەداخەوێ هەرچەن زۆریان بە
 پلە یەکەمی باوەڕ «واتە» «عِلْمُ الْيَقِينِ» گەشتن بەلام هیچکام بە پایە «عَيْنُ الْيَقِينِ»
 یان «حَقُّ الْيَقِينِ» هەر نەگەشتن، جا بۆچی نەگەشتن؟ ئەو بەسیکە کە بە پێی توانا
 بۆتانی باس ئەکەم، وە ئێمە کارمان بە کام دەستە لەو فەیلەسوفانە وە کام مەکتەبیانە،
 ئەوەشتان هەر بۆ باس ئەکەم، فەلسەفەش لە سەرەتادا لەچی دواوە بەچی
 وێژاوە، ئەوەش هەر پوون ئەکەمەو، بەلام ئەو زیاتری، هەم پەيوەندیکی بە
 باسەکی ئێمەو نی، وە هەم دەریایکی ئەوەندە پیاوانە کە خۆی بەتەنیا پێویستی
 بە خوێندنەوی سەدەها کتێب و نوسینی دەها کتێبی هەزار لاپەرە پێ هەیە.
 بەلام باسەکی خۆمان، باسی زانیی تەسەووف، ئەوەندە شیرینە، وە ئەوەندە
 بۆ خوێندەواری کورد بە پێویستی ئەزانم، دەستان لە هەموو باسیکی تر پێ
 هەڵنەگرێت، وە تا ئەوڕادەیە پەيوەندی بە تەسەووفەو هەیە، هەر وەک لە
 سەرەو وەتم، کورتە پەنجەییکی بۆ ئەکێشین.

ئێمە ئێستە ئەپرسین، ئایا فەلسەفە لە سەرەتادا لەچی دواوە؟

لە یونانی پێشدا و تە «فەلسەفە» یان «حیکمەت» هەموو جوهرە زانیاریکی
 نەگرتەو، واتە هەرچی تیگەشتنی «نەزەری وەعمەلی» یان «نەزەری وەعیمی»،
 بەکوردی ئەیتە «هەموو بینو زانیی». «ئوگوست کۆنت» لای وایە فەلسەفە
 «نەزەری یەکی گشتی بە سەبارەت بە زانیاری» «۱۷۹۸-۱۸۵۷» ز «فیلسپین شالی» ی
 فەرەنسەیی، ئەلی ئەتوانین بلێن کە فەلسەفە زانیاری، یان لیکۆلینەو ییکە لە ژبانی
 دەرونی وە پەيوەندی، بە ژبانی گشتی، وە جیهانی یەوێ، «کتێبی ڕیڤەوی ناسینی
 زانیاریەکان». «ابن خلدون» ئەلی تیبیی فەیلەسوف سەبارەت بە «الهیات» بیر
 کردنەو ییکە لەهەستی بە هەموو ماتای، بری تر لە زانیان ئەلین «فەلسەفە سەرەتاکە ی
 هەولە بۆ زانیان ناوەندی بەکە ی زانیان وە ناسینی راستەقینە ی هەموو بونیکە لەهەموو جیهاندا، وە
 پابانە کەشی گوشتارو کرداریکە کە ڕیگەوێت لەگەڵ زانیاری دا» «خواوەنی کتێبی «تاریخ
 الفلسفة العربیة»، کە ئەم وتارە دواینە ی گێڕاوە تەو خۆشی ئەلی: «کەوابو فەلسەفە
 سەرەرهێنانە لەو زانیاری یانە ی کە بەهوی ئەوانەو سەرەرهکە ی لەهەستی ی.
 تاوەکو لە ئاکامدا لە پێی ئەو زانیاری یانەو ڕووە ئامانجی بەرز برۆین.

ئىفلاطون، بەزوانى سوقراطەو، ئەلى «ئەوگەسەى كە بوبە خواۋەنى «حېكەت» زانىبارى، ئەمە ئارەزوۈى نەفسى ئەبىتتە خىزمەتكارى ئاۋەزى: بەلام ئەۋەى لەزانىبارى دورىتت وا ئاۋەزى ئەبىتتە خىزمەتكارى ئارەزوۈى».

بەھەرئال فەلسەفە بەيەكى لە بەدى ھاتە زۆر بەرزو جوانەكانى زانىبارى مەۋف دائەئىت، بەلام ۋەنەنى ھەروەكو بەشەكانى تىرى زانىبارى تەنھا بەدى ھاتىك يىتو ھىچى تر: بەلكو بىر كەرنەۋەيىكە كە بەرچاۋى دەرونى ئىمە، سەبارەت بەزانىبارى پرووناك ترو پاكتر ئەكاتەۋە.

فەلسەفە بە چەشنىكى گىشتى بىنشىكە، سەبارەت بە جىھانى ژان، ۋە سەرنوشتى مەۋف، ۋە پاىەو پەلى مەۋف لە جىھانا، ۋە كاركردىك كە مەۋف ئەتوانى بىكەتە سەرى جىهان.

بە چەشنىكى تايىبەنى تىرىش ئەتوانىن بلىن فەلسەفە بىر كەرنەۋەيىكى رەخنەگرانەيە سەبارەت بەكاروبار ۋە گىروگرفتى ئەم جىھانە بۇدۇزىنەۋەى رىنگاى چارەسەركەردىيان، ھەروەھا فەلسەفە ئەتوانى كەھەموى ئەم «تەرىف» انە بگىرئەبەرو سەدانو ھەزاران لىك دانەۋەى تىرىش، كە ھەر لەسەردەمى فەيلەسوفە لەمىژنەكانى پۇنانەۋە تاسەردەمى، كانتو، دىكارتو، ھىگلو، ھەموى كەلەمەردانى ئەم رىنگايەۋە بۆى دانراۋە.

بەلام لاموايە ئەم پىناساندەى كە دەسمان بۆكىشان بىتوانن دەرىخەن كە ئەنى فەلسەفە چىيىت ۋەلە چى بكوئىتەۋە. جا لە داھاتودا سەبارەت بەۋە باس ئەكەين كە بۆچى فەلسەفە ناتوانى لەبارەى خواناسىيەۋە بگاتە ئەۋپەرى ئاۋات، واتە «عين اليقين»، ۋەلەو گىرنگىرىش «حق اليقين» ۋە بۆچى تەسەۋۋف تۋانىۋيە بگاتە ئەۋ مەرزو سىۋرە، ۋە كام جۆرە فەلسەفە تا رادەيىك پەيۋندى بە تەسەۋۋفى ئىسلامىيەۋە ھەيە، ۋە چۆن؟ ۋە ئايا فەلسەفەى كۆن ھىچ كارىكى كەردەتە سەرى تەسەۋۋفى ئىسلامى يامنا، ۋە ئەگەل ۋلامى ھەموى ئەۋ پىسپارانەشا كە لە ناۋونىشانى وتارەكەمانا نوسراۋە. ۋە ھەروەھا لىك دانەۋەى (يەقىن) چىيەۋ بەكوردى ئەبىتتە چى.

تەصەووف چىيە
بەشى سى ھەم

۱ - بۇچى فەلسەفە ناگاتە «عين اليقين» ؟

۲ - تەصەووفى ئىسلامى چىيە،
لەكەيدە دەستى پىي کردە ؟

۳ - ئامانچى تەصەووفى ئىسلامى چىيە، وەئايە
لەگەلى ئايىنى ئىسلام داھىچ جياوازی يىكى ھەيە ؟

۴ - تەصەووفى ئىسلامى، لەزمانى
گەرەپپاوانى تەصەووفەوہ.

۵ - سەرگوزەشتى غەززالى وەكو خوى گوتوبە.

۶ - وەلامى بىستوچار پرسیارى تر.

«بۆچی فەلسەفە ناگاتە پلەي عَيْنُ اليَقين» وه «حقُّ اليَقين»؟

له پيشان باروونی كهينه وه كه «يه يقين» چي يه و چهن پلەي هه يه.

زانایان بۆ «دنیایی» واتە يه يقين سی پلەيان داناوه،

أ - عِلْمُ اليَقين

واتە دنیایی وه باوهر له پریگه ی زانیاری يه وه.

وه كوئەوه ی تۆ ئەچیتە شارێك وه ناشارەزایت ئەتەوی برویتە چاخانه، یان چیشت خاڵه ییكه وه به پرسیار كردن، یان به خویندنه وه ی سهردرگای ئەوشوینە، وا بۆت دەرکهوت كه ئەمه شوینی خواردن، یان خواردنه وه یه، به مه ئەلین «عِلْمُ اليَقين»، واتە دنیابون به هۆی زانیاری يه وه، چونكه به پرسیار، یان به خویندنه وه، بۆت دەرکهوت كه ئەبی ئەمه چاخانه بی، به لأم ئەم باوهره ناتەواوه، .. بۆ؟ چونكه بگره ئەم نوسینه هی ماوه ییکی کۆن، یان تازە ی له وه ویش بیست وه ئیسته ئەم شوینه کرایتە شتیکی تر، یان هەر به تال بی.

ب - عَيْنُ اليَقين

له قوناغی دوهه مدا ئەرویتە ناوه وه به چاوی خووت ئەبینی كه خەلك خهريکی خواردن وه خواردنه وه ن لیره دا به چاو دیت، كه واتە دنیایه كه ت زیاتر بو وه بوه «عين اليَقين» واتە به چاوی خووت دیت.

به لأم ئايا تهنها ئهم دیتنه وات لی ئەکات بزانی تامی ئەو خواردنانه چۆنه، به تایبەت کەتۆ نهزانی خواردنه کان چین، وادانی، نوسراڤی خواردنی «چینی» ئایا ئهم دیتنه ئەتوانی تیرت کات، برسیوتینویه کەت لابات ؟. یان بزانییت تام و مهزه ی خواردنی چینی چۆنه ؟ ئایاشتیک تانه یچیژی ئەکری لهزه قی لی بهریت ؟. کەوابو، له قوناغه دا زانیاری به کەت زانیاری ییکی دیتی به، واته، «عین الیقین».

ج - قوناغی سی ههم

دیتنه پیشه وه کە ئەبیتنه «حق الیقین»

واته، ئەوپه پری تی گەشتن ئەوپه پری دنیایی و زانیاری، کە ئەویش به خواردنی خواردنه کە وه تام و مهزه کردنی جوړی خواردنه کان، وه تیروته سهل بون پهیدا ئەبی، بویه ئەبیتنه ئەوپه پری دنیایی و زانیاری چونکه به تام و مهزه کردن و تیربون هاتوه ته دی، جا، بهم جوړه تی گەشتنه ئەوتری «حق الیقین». واته باوه پری راسته قینه.

جالیره دایه کە ئەپرسین ئایا فەلسەفه کە پشتی ئەبهستی بهرا ده و بردو توانایی زانیاری مروّفه وه، ئەتوانی سه بارهت به ناسینی راسته قینه ی، هه ل سوپینه رو به دی هینه رو به ریه بهری ئهم جیهانه، یان روناک تریلین، سه بارهت به ناسینی راسته قینه ی «خود» بگاته ئەوپه پری ئاوات و زانیاری، واته «حق الیقین» ؟

لیره دا ئیمه ههم خویمان به ههمو دنیایی که وه ئەلین... «ناه» وه بیرو باوه پری خویشم ده رته برم، وه ههم بیرو باوه پری کە ئەمیردانی ئهم گۆره پانهش وه کو «غەزالی» ده ر ئەبرین.

جاله پاشان ههم دیسان ئەپۆینه وه سه ر بامی ته سه ووف، وه له پیشا ده س بو پری فەلسەفه ی نریک به ته سه ووفیش راته کیشین.

ئێسته ئەپرسین بۆچی فەلسەفه، واته «بردو توانایی ئاوهزی مروّف» ناتوانی بگاته ئەوپه پری ئاواتی خواناسی؟ ههروه کو وتمان فەلسەفه پشت به ئاوهزی مروّفه وه ئەبهستی، ئاوهزی ئاده می زادیش

أ - هه چهن بیټ، ههر بردیځکی دیاری کراوی هه یه، وه کو هه مو هیزیکي تر،
 ناخره که ی ته گاته شوینیک که له وه به ولاوه برنا کات، وه کاری خواناسیش له راده ی
 «حق یقین» دا بی پایانه، که واته شتی راده بۆدانراو چۆن ته توانی شتی بی راده بناسی؟
 شتی پایان دار چۆن شتی بی پایان بناسیت؟.

ب - ئاوه ز ته نها کاتیک ته توانی شت بناسی وه به خه لکیشی بناسیت که بتوانی
 له چوارده وری ته وشته، وه له ناوه روکی ئاگادار بیټ، واته «عقل محیط بیټ» به سهری
 ته وشتا تابتوانی بیناسی وه به خه لکیشی بناسیت، ده ی ئاوه زو عه قلی مروف چۆن
 بتوانی هه موی «کهون وه کائنات» وه هه روه هابه دی هینه ری هه موی جیهانه کان و
 ته ستره کان و ته وانه ش که تیایان ته ژین یان نازین، هه روه هاله که به وه هاتون چۆن و
 چه نیان چی یه، هه موی بناسی و بیان گرته بهر ئاده میزادیک به ته مه نیکی دوا هاتوه وه،
 وه ئاوه زیکی سنوردارو دیاری کراوه وه، چۆن ده ست بداته ته م زانیاری به به رینو
 بی پایانه؟.

ج - زانیاری «ماوراء الطبیعه» واته، ته و دیوی سوروشت، زانیاری ییکی «مه عنه وی»
 یه، واته په یوه ندی به ره وان، یان شتیکی و یجدانیات وه ده روئی یه، وه له باز نه ی
 «ماده» به دهره، ته م مروفه چۆن له به شی ماده بی مروفایه تی، بۆناسینی به شی (مه عنه وی)
 یان ره وانی مروف، وه جیهان که لک وه رگری؟.

که واته ته وشته ی که و له پستی په رده ی هه ستو هه ست پی کردنه وه به چۆن ته مه به
 ئامرازی هه ست پی کردن بیناسین؟. هه ستی ئاشکراو ناسراوی مروف پینج هه سته،
 دیتن، چه شتن، لیک که و تن، بیستن، بۆن کردن، ته م هه ستانه
 که ته نها ئامرازیکن وان به ده ستی عه قله وه بۆشت ناسین، چۆن بتوانن شتی
 ته ولای خو یان هه ست کهن و بیناسن؟ که و ابو ته گهر ته مه به م ئامرازانه ی که وان
 به ده ست ئاوه زمانه وه بگه رین بۆشتی پشت سوروشت، وه شتی نه سه ره تای دیاری
 بیتو نه پایانی، ئایا کاریکي ژیرانه یه؟ وه ئایا کاریکي شیاوه؟

که واته : ته بی ته مه ش به چه کی خو ی، چه کی پیویستی ته و زانیاری یه، بروینه
 مه یدانیه وه، که بریتی یه له ریگه ی، «ره وان» واته مه عنه ویات، جا ریگه ی
 فدیله سوفه کان، ریگه ی ئاوه زو هه سته کانه، بۆ دۆزینه وه و ناسینی. راسته قینه ی

خواناسی، وەرپریگه‌ی سوفی گهریش ریگه‌ی «معه‌ویاته» که بریتی به له‌روان، یان به‌واتای سوفی‌یانه، «ته‌زکبه‌ی نفس»، واته پاک کردنه‌وه‌ی ئاوینه‌ی دهرن، تائه‌وراده‌یه‌ی که‌نورو روناکی «خوا»، واته «هه‌ل‌سورپنهری که‌ونو کائناتی» تیا‌داده‌رکه‌وی، که‌ئه‌ونوره‌ی تیا‌دره‌وشایه‌وه «که‌ئه‌بینه‌ئیشراق» وه دل به‌خوشه‌ویستی خوا گهرم‌داهات، واته‌کاتی که‌دل، که‌ده‌رونی مروق به‌نوری خواگهرمو روناک داهات، جائه‌وکاته‌یه، ناسین وه‌زانین وه دلنایی، ئه‌بینه‌ی زانینی «حق‌البقین»، واته باوه‌ری‌ته‌واو، وه‌ئه‌وه‌ش بزانه، گه‌وره‌پیاوایی ریگه‌ی خواناسی، وه‌ک په‌یامبه‌ران وه‌ک دۆسته‌کان وه‌هاوه‌لانی پیغه‌مبه‌ر، وه‌مروق په‌که‌کانی پاش‌ئه‌وانیش، به‌میلیونها که‌س‌بو، که‌گه‌یشتونه‌ته‌ئو باوه‌ره‌راسته‌قینه‌یه.

جالیره‌دا ئیمه‌ئه‌پرسین، ده‌ی که‌وابو ئیمه‌که‌ریگه‌ی سوفی به‌تیان نه‌گرتوه‌ته‌به‌ر، یان ته‌نانه‌ت ئه‌وانه‌ی که‌ههر موسولان نین، یان ههر ناوی ئیسلامیشیان نه‌یستوه، ئایا ئه‌مانه‌چۆن خوا‌بناسن؟ وه‌ئایا ئه‌توانن بیناسن؟

ئایا ئه‌کری جگه‌سوفی، وه‌جگه‌مه‌ردانی ریگه‌ی معه‌ویه‌ت، که‌سی‌تر باوه‌ری به‌خوا نه‌ی؟.

له‌وه‌لاما ئه‌لین وانیه، زۆری واهیه‌به‌ر له‌ئیسلام‌بو، یان ئیسته‌ش نازانی ئیسلامیش‌چی‌یه، وه‌باوه‌ری به‌خواش هه‌یه وه‌زۆریک، له‌وفه‌یله‌سوفانه ههر له‌ئیفلاتونه‌وه تائه‌گاته‌کانت خویان ناسیوه به‌لام، ئیوه مه‌به‌سته‌که‌تان لانه‌شیوت، ئیمه‌ئه‌لین ناسینه‌که‌ی ئه‌وان «علم‌البقین» واته له‌ریگه‌ی ئاوه‌زه‌وه، له‌ریگه‌ی بیرکردنه‌وه‌ی دروسته‌وه، له‌ریگه‌ی سرنجی عه‌زه‌مه‌ت وگه‌وره‌ی ئه‌م جیهانی هه‌ستی‌به‌وه، گه‌یشتونه‌ته‌باوه‌ری زانیارانه، وه‌زانیویه‌که‌خواییک هه‌یه، هه‌روه‌کو که‌تو له‌خویندنه‌وه‌ی سه‌ردرگای کتیب‌خانه‌ییک ئه‌زانی ئه‌وه کتیب‌خانه‌یه «علم‌البقین»، وه‌له‌دیتی کتیه‌کان باوریت ئه‌گاته «عین‌البقین» واته مو‌شاهه‌ده وه‌چاوپیی‌که‌وتن، به‌لام به‌خویندنه‌وه‌ی کتیه‌کان جائه‌گه‌یه «حق‌البقین»، ئه‌وزانیارانه، وه‌زۆری له‌م خه‌لکه‌ش، هه‌موی ئه‌گه‌نه «علم‌البقین»، واته باوه‌ری له‌ریگه‌ی زانیاریه‌وه به‌لام، ناتوانن بگه‌نه باوه‌ری راسته‌قینه‌چونکه‌ئه‌وچه‌که، ئه‌و ئامرازه، ئه‌و هۆیه‌ی، وابه‌ده‌ستی ئه‌وانه‌وه، چه‌کی ناسینی «حه‌واسی پینج‌لانه‌یه»، چه‌کی ئاوه‌زو بیرکردنه‌وه‌یه، چه‌کی میشکه، چه‌کی بیرو میشکو ئاوه‌زیش، ههر ئه‌وه‌نده‌پرته‌کات، وه‌بوردو توانایی له‌وه زیاتر ناروات، به‌لام له‌ده‌رونی ئیمه‌دا

چه کيکي زور به هيزترههيه، که ته گهر خوابيکاو بومروڤ بکه ويته کار، زور باش
بوي دهر ته که وي، که له پستي پردهي ته م جيهاني ماده وه، بي گومان هستي
وه بوونيکي که ش ههيه که بوني راسته قينه ته و بونهيه.

من له داهاتودا، پشت به خوا له وباسه ته دويم، که چون مروڤ ته تواني له ريگي
ته هستي پينج لانه ي ئسته وه، وه له ريگي ته او هزي ريکو «منطق» ي وه، په ي بيا
به بوني خوا واته قوناغي «علم اليقين»، وه تائه وشويته ي بوم بکري، به ده ليلي عه قلي
باوه ري خوم دهر ته برم.

وه داوه ري کردن، سه باره ت بهو باوه رانه، ته ده مه وه دهس خوتان.
جا پاش دهر بريني باوه سه باره ت به توانايي ته وه بوناسيني خوا، تاراده ي ناسيني
زانباري، سه ره نو ي باسي کار کردي بري له فله لسه فله ي کون بوسه ري ته سه ووف
ته که ين.

وه له پاش هه موي ته وانه يه، که ته بي هوشي ئوه تاماده بوييت بوباسي ته سه ووفي
ئيسلامي، وه ههر ته وکاته شه که نوره ي باسه که مان ته گات وه ديه پيشه وه.

وتان تايا ته کري له ريگي ته او هزه وه بگه ينه ته وه ي که ته م جيهانه، «واته هه موي
که ون»، ته بي هه ل سورينه رو به ري وه به ريکي هه بي؟ له وه لاما وتان ته کري، ... به لام
ته وزاينه واله راده ي تيگه يشتني زانباري دا، واته «علم اليقين»، جا چون؟

ههروه کو وتان مروڤ هه ره سه ره تاي ژبانه وه ههزي کردوه، ته گهر بوي
بکريت سه ره هه موشي دهر کات، وه هه موشي بزاني، «حب الاطلاع»، وه ته م
خويه، خوويکي دهرووني، مروڤه، «بوغونه»، منال له ته مه نيکي
دياري کراوا، واته پاش سي سال ته که ويته پرسيار کردن، له باوک و دايک وه ته وه نده
ته پرسى که هه راسانيان ته کا، بوجي؟ چونکه هه رچي شتي ته يني بوته و تازه يه و
نه ناسراو، ته وه زيشي کراوه ته وه، به لام سه رمايه ي زانيني که مه و ناته واو،
جاهه ره ته پرسى و ته پرسى تا پاش ته مه نيک، تير تو زي تي ته گاتو خو يشي ته که ويته
خويندنه وه و تاقى کردنه وه، جا له مناليدا به کي له وشتانه ي زور جار مندال ته پرسى
ته لي ته و مانگه جيهه؟ هه کي يه؟ کي دروسي کردوه؟

ئيمه ي باوک و دايک، به پتي سه رمايه نيک که باپيرانمان بويان جي هيشتوين، وه
پتي ته و تري زانباري، وه لامي مناله کانمان ته ده ينه وه، به لام، خه لکي زور له ميژين،
ته بواني خويان، وه لامي خويان بدايته وه... به وچه شنه، بشکين دهستي پي کرد،

وهمه کته به جوراوجوره کافی فەلسەفە پێک هات، وەپەيامبەرانیشت ئه نێردران، بۆ رێهه رایه تیو شارەزایه تی، بۆمونه که ئاینی عیسی، له رۆژئاوا دا باوی سه ند، فەلسەفە ی کزکرد، به هه رحال، دوورپێگه ی خواناسی، په یدا بو، یان هه ر بلیین دوورپێگه هه بوو، رێگای ئاین له رۆژهه لاتی ناوه راست دا، وە فەلسەفە ش له رۆژئاوای رۆژهه لاتیدا، له به شی پێشوودا، رێگای په یامبەران، وائاشکرایه و، بناغه که شی به سه ر موعجیزه وه دانرا بو، که له رێگه ی پێشان دانی موعجیزه وه، باوه ر به خه لک په یدا که ن، به ئام فەیه له سوفه کان، له رێگه ی لیکدانه وه و ئاوه زه وه، که گه موره تر بنیان، رێگای ئه ره سطوربو، «العله الفاعله والعله الغایه»، که ئه کری به خویندنه وه ی فەلسەفە ی ئه ره سطور، خو تان سه یری که ن، جاله سه رده می ئیسلامیشا هه رله ری ره وی فەلسەفە وه «فارابی»، باس، یان سه رچاوه ی «واجب وه مومکین» ی به دی هینا، له پاشان «ابن سینا» ریکو پیکتری کردو کردیه سه رچاوه ی لک به ناوی «واجب الوجود» به پتی ئه وه فەلسەفە، خوائیکی هه ل سورینه رو به دی هینه ری که ون «واجب الوجود» ه، وە باقی دروس کراوه کان «ممکن الوجود» ن، واته، به رده وام بوئی که ون ئی خوانا کری وە ئی ئیمه نه کری هه روه ها «کندی» سه باره ت به درووس یون و دوا هاتی جیهانه وه باوه ری تاییه تی هه یه، وە بری رێگای تری فەلسەفە، به چه شتیکی گشتی، با سیتی تره یه که بریتی ئی له وه ی چونکی ئه م جیهانه خاوه نی «پژمو» نیظامیکی ریکو پیکه، که واته، ئه ئی رێک خه ریکی هه ئی، یان بلیین، «سبب و مسبب» وه «مسبب الاسباب»، یان «التر وه مؤثر» واته «شوئنه وار وه خاوه ن شوئین»، که به کوردی ئه یته، شوئین هه ل کردن، یان شوئنه پی، که ئه مه ش به شیکی زانیاری «که لام» بو، بۆ ئه وه ی، باوه ر به بوئی «خوا» له رێگه ی ئاوه زه وه بیه نه دلی ئه وانه ی که باوه ر یان نه بو، یان، که م باوه ر یون.

جائه مه سه رگوزه شتیکی زۆر زۆر کورت و که متر له چاوپیاخشانه وه میژولکه ییکه له میلونه میل له و باوه رانه ی که له رێگه ی ئاوه زه وه ویستویه به گه نه «خواناسی» (زانیارانه)، یان (زانیاری)، که هه روه کو وتمان ناوی نراوه به علم الیقین. جامنیش ئه مه وی به ش به حالی خۆم، هه ر له م ری ره وه وه ری ی، خوئنه واری کورد روشن که مه وه وه به پتی ی ئه م سه رده مه ی خۆمان، واته سه رده می «ماده»، یان سه رده می زانیاری نوی، هه ر له رێگه ی ئاوه زه وه، بری له گه ئی خوئنه واری کوردا بلوئیم، وە باوه ر پیکتی تاییه تی خویشم هه یه بیخه مه به رچاوتان.

من هه رچه نوتم، ته نها باوه ږي خوږم ده رته ږم به لام ته م مه به سته چونكو په يوه ندي به باسه كه موه هه به، نيشان كړدى ته كه م، ته وېش په نجه را كېشانه بوكتېږي ږي تازه ي «الله يتجلى في عصر العلم» نوسيني «جون كلوز مونسما» كه له سالي ۱۹۵۸ دا چاپ كړاوه به زور زوانېش (ترجمة) كړاوه John Glover Monsma - ته م كښه برېښي به له بېرو باوه ږده رېږني چل پسپوړو كارناسي پايه به ك، كه ناوې شه هاده و پايه ي زانباري هه ريه كه يان نيوه لا په ريه كي گرتوه ته وه، كه هه ريه كه ي كارناسو پسپوړي زانباري كي زاننه كافي ته مړون، وه هه ريه كه ي له رسته ي زانباري خوږدا، باش پروني كړدوه ته وه وه ته لي ته وه ي بوي ده ركه و توه، ته وه ته، ته و كار، لي بوني ريه رو دروس كړو ته ندازياري كي تايه ت، هه رگيزنه بوه و نالي، جائه مه خوي به لگه يي كي زورگه و ريه بوخوښه وارانې زور به رزو خوښه واري ته مړو، كه ته توان خوږيان سه يري كه ن.

جاده موه سه ربه سكه ي خوږم.

من ته لي م ته دوو رېنگه مان له پيشايه، سي هه مي نيه ته وېش ته وه ته، باوه ږمان يته سه رته وه ي ته م گه ردوونه، يان له رېنگه ي هه لكه و ته وه واته به «صودفه» دروس بوږيت، كه هه روه كو ماترياليه كان واته باوه ږكردوان به «له صالحه ي مادده» ته لي ن. يان ته لي دروس كړاي، واته ريك خهري هه يته، ييگومان جيهان هه به، وه ته و ته هه ستي ته كه ين، ييگومان يسه له (مادده) دروس بوه، نالي بلين هېچه، جا به رله وه ي ته وان، به رو كي ته م بگرن بلين ده ي باشه جيهان كه هه به و كه مادده شه. وه هه لكه و تيش نيه، ده ي چون دروس بوه؟ ته م ته لي ن ته ي ته گه ر جيهان هه شه و له مادده يسه وه به هه لكه و تيش ناوا ريك كه و توه، ده تو بلي، چون بوه كه ي بوه، مادده چون بوه، ؟ وه هه لكه و ت چون ته م هه مو گه ردونه و، ته م هه موه گيان له به ريه ي دروس كړدوه، ؟ واته چون هه رله خوږه ته م هه موه رېكي يه دروس بو؟ دياره كه ناوه ز ته وه ستي، وه وه لامې نيه، چونكه مړوف كه شتي كي نه ناسي وه له سه ر ته و دوا دوا يي كه ي ناگادار نه بو وه ناوه ز، به هه ر چوارده وريا نه سوړايه وه، خوي چون بناسي وه به مني چون بناسيني؟

فهرق ته م ي باوه ږدارو، ته واني لي باوه ږ، ته وه ته من ته لي م، ته م ته له فزيونه ته شي ينم، كه واته هه م هه به و هه م دروس يش كړاوه، هه م وه كو توه ته لي ت له (مادده به)، به لام نه ته زانم چون دروس كړاوه و نه ته يش زانم دروس كه ره كه ي كي به و

خه لکی کوی بهو دایک و باوکیان ناوی چیه، وه نه نه ناسینی من
 نه بیته هوی دروس نه کرافی. ثایا نه ناسینی دروس کهر، ونه زانیی چون دروس بون نه بیته
 هوی «انکار» وه باوه رنه کردنی تو، به ته له فزیون وه پیم بلیت، مادام تونازانی چون
 دروس بوه، ئیتر نه مه هه رله خو به وه دروس بوه، چونکه، مادده یه، نه ی تو چون
 نه توانی بومنی بسه لینی، که نه م شته جوانه، هه روا له خو به وه بوه، وه نه م مادده هه ر
 بهری کهوت له خو به وه بوه به ته له فزیون.

نمونه ی تر نه وه ته، تو له چۆلیکا له ماله کۆنیکا هه یکه لکی جوان دانا شراو، یان
 پارچه شیعرێکی جوان نوسراوی مه عناداری بهرز، بدۆز یته وه، وه بلیت، مادام نازانم
 کی نویسیویه تی، نه مه هه رله ریگه ی ریکه وته وه، بوه نه شیعر، یان بوه ته هه یکه ل.
 یان، له بیابانیکا ریت که وته کۆشکو ته لاریکی رووخواو، یان نه روخواوی چۆل،
 هه ربه وه ی نه زانی کی دروستی کردوه، نه ی مل باده ی تو «انکار» بکه ی ت، بلیت نه مه
 هه ر بهری کهوت دروس بوه؟

جا مروف، ئاوه زی خوی بکاته داوه ر ثایا دروس کردنی هه یکه لی، یان نویسی
 پارچه شیعرێک، یان دروس کردنی ده سی مال، ناره حه ته، یان دروست کردنی،
 ئاده می زادیک که هه موی نه مانه ده س کردی نه ون؟ ئاده می زادیک که صاروخ،
 دروس نه کا، که گه بشته ته ناومانگ، وه له وه لاتریش نه روا ت، که نه م هه مو
 «اخترعاته» ی نه مرف هه ی نه وه؟

ده ی بۆبلین هه یکه لی له ریگه ی ریکه وته وه دروس نای، ته له فزیونی
 ده س کردی ئینسان بهری کهوت دروس نای، پارچه هه لبه ستیکی بهرز
 که له سه رچاوه ی میشکی ئینسانه وه هاتوه، له خو به وه بهری کهوت نه چوه ته سه ری
 نه و پارچه کاغه زه به لام ئاده می زاده که خوی که خواوه نی نه م هه موه ئاوه زه ته، که
 (موخته یعو) فه ننانو نوسه ره، هه روا له خو به وه وه کو قارچک هه ل قۆلیوه، بۆچی؟
 چونکه «مادده یه»؟؟ نه مه ش به جیگه ی خوی، نه ی میشوله یلیک نه ی فیلێک نه ی
 نه م هه موه ته نظیات وریکو پیک کردنه ی جیهان و گیان له بهران و گروگیاو
 خواردن و میوه و گول و جوانی سورشته؟ نه م هه موه کائانه و تیشکی رۆژه، «که بوونی
 دانمی هه ر نه بیته هوی نه بوونی گیان دار وه نه بوونی دانمی هه ر نه بیته هوی نه بوونی گیان دار» وه کو
 «له کوره ی مانگدا»!!!، هه روا بهری کهوت هه مویان هاتنه دی، یان هه ر مادام
 من عه قلم پی ناشکی چۆنه و چۆن بوه ئیتر هه ر له خو به وه بوه؟

دهی خو عه قلم به مادده که ئەشکی، وه خوڤم له ماددهم، دهی چۆنم وه چۆن ئەم؟
 دهی مادام نازانم مادده چۆن بو، که واته ماددهیش وجودی نیهو منیش ههڕنیم،
 چونکه نه ئەزانم مادده چۆن بو نه ئادهمی زاد یان هیلکه، ئەم هیلکهیهی، که به
 ههزار جوړ ئەی خوین: وه به مه کینهیش ههڵ دیت وه گیانی تیا به، مادام من نازانم
 ئەو گیانهی کامه و چۆنه، ههزار که له شیرو مامریشی لی دهره پری باوه پری پی ناکه م.
 جائه مانه ی که وتمان هه موی له ژر سایه ی دوو باوه را کوته بنه وه.

ا - ریکوینک کراوو ریکوینک کهر، واته «هونه ززه م» وه «هونه ززم»

ب - خاوه ن شوینو شوینه وار، «ئه سه ره وه موئه سسر» چونکو مادام شتی ریکوینک
 هه بو لی گومان هیزیک وه ئاوه زیک ریکی خستوه، وه مادام شوینه پی
 وه شوینه وار هه بو خاوه ن شوینو شوینه واریش هه یه وه هه رگیز له ریکه ی هه لکه وته وه،
 نه خانوینک له ده شتیکا هه ل ئەتوقی وه نه له ناو به فرو قوو لمیکا، جینگای پی
 که رویشکو کهوو، وڵاخیک به ری که وت دروس ئە پی.

جائه وشته ی که من به ئاوه زی خوڤم ئەنجه مه سه ری ئەم روون کردنه وه به،
 مه به ستیکه ئەگه ریش له مه وه ره و تراپیت، من نه بیستومه وه نه خویندویشمه ته وه،
 که ئەه ویش باسی... «زه وجیه» ته، واته جووت، یان، جووت بون. یان «نیرومی»،
 دیاره وشه ی «نیرومی» واته جووت، هه موو بیستومانه، وه له قورئانی پیروزیشا چه ن دین
 ئایه ت ووشه ی «ازواج» ی تیدا به، واته نیرومی، به لام مه به سته که ی من شتیکی تره،
 ئەه ویش هه ر لیم ری ره وی په ی بردنه به به «خالیق»، واته دروس کهر، واته
 هه ل سورینه ری جیهان، ئەه ویش ئەوه ته، به «فه رزی مه حال» وتمان وا له ملیاردها
 سالی له مه ویش، له ریکه ی ریکه وته وه له م سه رزه وی یه دا نیڕیک، به هه مو
 پیوستیکی نیڕینه پی یه وه دروست بو، یان، می یینه یلک دروس بو،
 «ئه لبه ت به ری کهوت» !!!، ئایا چ ئاوه زو چ عه قلیک ئە یگری، هه ر له وکات و سات
 وجینگه و ریکه یه دا، قووت، له وه ریشیه وه، می یه که ی، یان نیڕه که ی، یان بلتین،
 جووته که ی، ئەه ویش هه ر به ری کهوت» دروس بو؟ عه قل ئە یگری؟

جا با په رسین، ئایا ئەم ژن و پیاوه هه ره به پانزه شانزه ساله پی هه ل قورئان، یان
 به منالی؟ یان به «ده له مه پی» وه یان به تومی؟ ئەرتۆم بوون له کام زکا په ره ورده بوون؟
 ئەرده له مه بون چون ژبان؟ ئەرپیوستی به گه رمای وه ک زکی دایکه، ئەم گه رما یه ک

جۆره چۆن پىك هات، باشه به هه رحال، ئه رمنال بوون كى شىرى دانى كام شير، كام خواردن؟ !!! وه چۆن گه و ره كران جاهه روا سه ىرى «موسسه لزومات» ى، واته پىويستى نىرينه ى و هه رچى بۆنير بوون لازمه، هه روا له خۆيه وه، وه هه رچى بۆمى بوون پىويسته هه روا له خۆيه وه، وه هه رچى بۆجوت گىرى، مندال دان، يه ىدا بون، مه مكو شىردان، لازمه، هه موى ئه م له م لا ئه و له ولا، هه ردو به ى كه وت، وه له به ك كات و له به ك شوينا پىك هاتن !!! توخوا ئه مه چ عه قلى ئه ى وه ى گرى؟ جا تابگاته هه زاران هه زار نىرومى، له هه زارن هه زار گيان له به ر، له هه زاران هه زار شوينى سه رزه وىدا، هه روه ها له ملىاردها جۆرى دره ختو گىاو پوووه كو ميوه دا؟

ئه مه جوتى ئه مانه هه مويان به ى وپهتا، به ى موهه ندىس، به ى دروس كه ر هه موى له رىنگاى هه لكه وته وه هاته دى؟ توخوا هه ر، به ك چراى قوتوله، يان درگاى يكى دارىن يان جه روجىگا جه رىك، نه كرى له خۆيه وه دروس پىت كه چى ئه م هه موه جوته، هه ر به كه ى جوتى خۆى، له رىنگه ى هه ل كه وته وه، دروس پىت، ؟ ئه مه چيه؟ والله چونكه من عه قلم پى تاشكى چۆن دروس بوه !!!

بابه عه قلى منوتو بۆته وه دروس نه كراوه كه بتوانى دروس كه ى خۆمانى، به ته ووى پى بناسىن واته «عين اليقين» يان «حق اليقين»، له كاتىكا ناتوانى چۆنيه تى په ىدا بون و به دى هاتنى «ماده» شى ى بناسىن، چۆنيه تى خۆمانو ئه رزو ئاسه انىشى پى بناسىن له كاتىكا، كه هه ىن، ئابا دروس كردنى «ته نها چاوى گيان له به رىك» يان «دل» يان، «ميشك» يان، هه ر ئه ندامىكى گرنكى ئه وان، بىرلى كردنه وه ى، بۆمانى ده ر ناخات، كه نا كرى له رىنگه ى هه ل كه وته وه هاتىته دى؟

جا به م زانىنه ئه و ترى ئىگه ىشتن له رىنگه ى ئاوه زه وه په ى بردن به وه ى كه هه ل سوپى نه رو دروس كه رىك هه به له رىنگه ى ميشكو لىك دانه وه ى ئاوه زه وه. واته «علم اليقين».

جا خواناسى زانىاران وه فه يله سوفان وه تى گه ىشتوانى به رله ئىسلام و دواى ئىسلام، تى گه ىشتوانى ئىسلام و غه ىرى ئىسلام، له ئىسته و له كۆنه وه، ئه م جۆره ئىگه ىشته يه، به لام رىنگه ى ته سه ووف كه به يارمه تى خوا، باستانى بۆته كه ىن، بۆته وه ته كه به گرتنه به ى ئه و رىنگا به بگه ىنه (عين اليقين) وه شا به د (حق اليقين). وه بۆته وه ته به گيانودل بگه ىنه باوه ى راسه قىنه وه خۆت بىچىزى وه به گيان

تامی بکهی، وه «اطمنان»، دلیانی دهرونی به دهست بئیت، وه نه به دهست هینانی باوه پری تهواوه به خودا، بویه له مرینگایه وه دهست ته دات چونکه خوا خوی ته به وی، چونکه به گرتنه بهری ته مرینگه تایبه ته، ریگهی (مه عنوی یات) مروف ته وه نده پاكه ته بیته وه ته گاته راده یك شیای ته وه ته بیت خوی گه وه، له ریگهی (موکاشه فه)، کشف و دهرخستن یان موشاهه ده، چاوی گه وتن به چاوی دهرن چاوی به صیرهت، یان ئیشراق دره وشانه وهی نوری خوا له دهرن، باوره که ی بیته باوه پریکی «عين اليقين» یان «حق اليقين» وه ئیتر هیچ گومانی پوونه کاته دهرونی.

لیره دا وشه یك هه به گوتی پئویسته، ته ویش ته وه ته ته گه رباس له «ته طه وور»، گۆرانه وه بکهن، کارنا کاته سهری نیرومی، وه جیهازی پئویست بو «زکوزا» مه یونی ته گه رباس بیته «ملكة الجمال» نیره که ی نیره ومی به که ی می به، وه دروس که ری له به کی جیا کردونه وه.

ئیمه هه وئی ته وه مان دا روونی که به وه ته کریت له رینگای به کاربردنی هیزی ئاوه زه وه بگه به ته وهی که ته م «که ونه» له پری هه لکه وته وه وابهم جوړه یك نه هاتوه، به تایبهت به شی گیان داران، به تایبهت دهسمان بو ته وه مه به سته راکیشا، که چون نیریکی می یك که هه مو ته ندامیکی له شیان بو جوت گیری وه سکوزا، یان به رده وام بونی ژبان، دروس بو، چون هه ره له ریگهی «صودفه» وه، واته هه لکه وت، هه م می وه هه م نیریش، دروس بو، له هه موی گرتنگ تر، ئینسان یك ته وه نده ریکیکی که که خوی شت «بختیراع» ته کات، چون ته کری به هه لکه وت دروس بویت، ته ویش می به جیا به هه لکه وت، وه له هه مان کاتوساتو جی وشوینا، نیره که شی، هه ره به «صودفه» دروس بو؟

جاوتمان فه یله سوفه کان هه ره له میژوه هه وئیان داوه بوناسینی خاوه فی ته م «که ونه»، وصه ده باوه پریان دهر پریوه، به لام چونکو پشتیان به ئاوه ز به ستوه، ئاوه زیش وزه و توانیو بردی، دیاری کراوی هه به، جگه ته وهی بتوانن بگه نه ته وهی خوا هه به، ئیتر له وه لا نه یان توانیوه چی دی پرون، ته مانه ش باوه پری وه کو «مثل» ی ئیفلاطون، وه یان «واجب الوجود» وه ته جوړه باوه پریان خستوه ته قالیکی مه نطق به وه، وه کو ته وهی وتان باوه پری شوینه وار وه خاوه ن شوین، «اثر و مؤثر» یان «حادث و محدث» واته به دی هاتوبه دی هینه ره، ته مانه ش له ریره وی زانیاری «که لام» وه، که زانیاری بکی

ئىسلامىيە، بۆي چۈن، بىگرە ئەم تىكۆشانهى موسولمانانى زانىارى كەلام، ئەو ئايەتە بىگرىتەمۇ كەخۇا بەپەيامبەر ئەفەرمۇي «ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ» واتە خەلك بانگك كە بۆلای خۇا پەرسىنى لەرىنگەى زانىارىو ناموزگارى باشەمۇ، وەلەگەل ئەوانا بەباشترین جۆر باسو لىكۆلینەمۇ بىكە.

لەگەل ئەمۇشا زانىارانى كەلام، گىرەوكىشەيىكى زۆريان ھاوردە سەر رىگەى باوەرى سادەو پاكو ئىتلايىتى ئىسلام، وەگىرى كۆپرەى زۆريان تىخست، بەلام ئەمۇپەرى ئەم باوەرەش، ھەرباوەرى «ئىلمى» بو، بەلام فەرقى ئەمان لەگەل فەیلەسوفە پىشەكانا ئەمۇبو، كە ئەمان ئەپانەو پىست راستى ئايىنى ئىسلامىش پىسەلپىن نەك تەنھا ھەر بونى خۇايىك.

جا مەبەستەكە تا ئەم رادەپەى پەپەندى بەپاسەكەى ئىسەمۇبو، لەبەر ئەمۇ تەنھا پەنجەيىكەن بۆراكىشا، بۆتەمۇەى كە بلىن بۆپە فەلسەفەى كۆنۇ نازە، يان تەنەنەت زانىارى كەلام، كە زانىارىيىكى ئىسلامىيە، ناتوانن كانگەو سەرچاوەى «تەسوف» بن، چونكى بردو توانانى ئەوان بەسراوەپە «ئاوۋزە» واتە عەقلەمۇ، وە وەكو وتمان عەقلىش لەگەل ھەمۇ بايخىكى دا، ھەر سۈردار وە رادە دارە، كە واتە عەقل تەنھا ئەتوانى بمان گەيىنە «علم اليقين» ئىتر چۆن كارى كىردە تە سەر تەسەووف، كە «عين اليقين» وە «حق اليقين» بەلام بىگومان فەلسەفەى كۆن، سەرچاوەپە بۆ فەلسەفەى ئىسلامى، نەك بۆتەسەووفى ئىسلامى، ھەر وەھا سەبارەت بە تەسەووفەكانى پىش ئىسلامىش، چ «صيني» چ «ھىندى» چ «فارسى» چ «يۇنانى» ھىچكام ناتوانن سەرچاوەپە بۆ تەسەووفى ئىسلامى، چونكى تەسەووفى ئىسلامى ھەر وەكو لەئەندەدا روونى ئەكەپتەمۇ ھەر لەئەننى ئىسلامەمۇ سەرچاوە ئەگىرت، وە ھەر لەزەمانى «پەيامبەر پىشەمۇ» درودى خۇاى لەسەرىنى دەستى پىكردە.

وە ھەمۇ ئەزانىن، چ فەلسەفەو چ رىرەوەكانى تەسەووفى ئەو ولاتانەش، لە ئاخرو ئۆخرى سەدەى دوھەمى كۆچى دا، بەلكو لەسەدەى سى ھەمدا گۆرانە سەر زوانى عەرەبى، «خۇدەبەھى» بەمانى كە ھاورىنى پەيامبەرە «د. خ» لەكۆى، بۆگای چىنۇ رىرەوى «ئەسكەندەرانى» ئىغلۇطىن لەكۆى، كە پاش سەدەھا سال «تەرجومە» كراون بە عەرەبى، بەلام بۆ روون كىردنەوەيىكى زۆرتىرى باسەكەمان، ئەپرسىن، فەلسەفەكەى وەچۆن ھاتەتە ناو موسولمانەمۇ؟ وە لە چ خۇلىكا؟

ههروه ها باوه‌ری کارتی کردنی، ته‌سه‌ووفی گهلانی تر بۆسه‌ری ته‌سه‌ووفی
ئیسلامی، چۆن وه‌بۆچی پێك هاتوه؟

ئه‌وه‌ی كه‌ بۆمان روون بوه‌ته‌وه‌، كتیبه‌ كانی فه‌لسه‌فه‌ی یۆنان له‌سه‌رده‌مانی هارون
الرشید «٧٦٦-٨٠٩» زاینی به‌لكو له‌سه‌رده‌می مأمونی كۆری هارون دا «٧٨٩-٨٣٣»
گۆراونه‌ته‌ سه‌رزوانی عه‌ره‌یی- بڕوانه‌ كتیبی «اعلام الفلسفة العربیة» هه‌رچه‌ن له‌
دوادوانی ده‌سه‌لاتی ئه‌مه‌وی به‌كان، له‌شاما بڕی كتیبی كیمیایی له‌یۆنانیه‌وه‌
گۆراونه‌ته‌وه‌ سه‌ره‌ره‌یی، به‌ تایبه‌ت له‌ رۆژگاری ده‌سه‌لاتی خالیدی كۆری به‌زیدی
كۆری مه‌عاویه‌دا، بڕوانه‌ كتیبی «الفهرست» ی «ابن النديم» به‌لام هه‌روه‌كو ابن النديم
«٩٣٦-٩٩٥» ز «٣٨٥» كۆچی مردوه‌ ته‌لی گومانی تیانیه‌ كه‌ گۆرینی كتیبه‌كانی
فه‌لسه‌فه‌ بۆسه‌ری زوانی عه‌ره‌یی، له‌سه‌رده‌مانی عه‌بیاسی به‌كانا ده‌ستی پێ كردوه‌،
وه‌ كتیبی «اعلام الفلسفة العربیة» یش هه‌ر ئه‌م باوه‌ره‌ تازه‌ ته‌كاته‌وه‌و دانی پێانه‌نی.
كه‌واته‌ ته‌نی بێن نه‌فه‌لسه‌فه‌ی كۆنی یۆنانی، به‌ تایبه‌ت فه‌لسه‌فه‌ی ئه‌ره‌سطو وه‌
ئیفلاطون، وه‌ نه‌فه‌لسه‌فه‌ی تازه‌ی «ئیفلاطون» كه‌ به‌ناوی فه‌لسه‌فه‌ی اسکندرانی،
یافه‌له‌سه‌فه‌ی ئیفلاطونی تازه‌، به‌ناوبانگه‌، كه‌ سه‌رچاوه‌كه‌ی، له‌ ئیفلاطون «٢٠٣-
٢٧٠» زوه‌ سه‌رچاوه‌ ته‌گرت، مادام كه‌ له‌ سه‌ده‌ی سی‌هه‌می «هجری» دا كراونه‌ته‌
عه‌ره‌یی، ناتوانن کاریان كردیته‌ سه‌ر ته‌سه‌ووفی ئیسلامی، كه‌سی سه‌ده‌ی
له‌وه‌ پێش ده‌ستی پێ كردوه‌.

ئه‌م باوه‌رانه‌ زۆر تری له‌ رۆژه‌لات ناسه‌كانی ئه‌وروپا و ئه‌مريكاهه‌ سه‌رچاوه‌
ته‌گرت، ته‌ویش زۆر تری به‌هۆی له‌یه‌كچونی بڕی له‌ وتار و باوه‌ریكه‌ وه‌یه‌كه‌
تاك و تراك له‌ گوشتاری كه‌ له‌مه‌ردانی پڕه‌وی ته‌سه‌ووف له‌گه‌ل گه‌وره‌ پیاوانی گۆره‌پانی
فه‌لسه‌فه‌دا له‌یه‌ك ته‌چن، به‌ تایبه‌ت فه‌لسه‌فه‌ی ئیفلاطونی تازه‌، بڕوانه‌ كتیبی «تاریخ
الفلسفة العربیة» نوینی حه‌ننا فاخوری وه‌ دوكتور خلیل، به‌م فه‌لسه‌فه‌ تازه‌یه‌ ته‌لین
فه‌لسه‌فه‌ی «ئه‌سكه‌نده‌رانی» یان فه‌لسه‌فه‌ی «ئیفلاطون» دیاره‌ ته‌گه‌ر بێتو ئیمه‌ باسی ته‌و
له‌یه‌ك چۆنانه‌ش بكه‌ین ئه‌وه‌ خۆی پێویستی به‌ لێكۆڵینه‌وه‌ی باوه‌ری، لای كه‌می
ده‌كه‌س له‌ فه‌یله‌ سوغه‌كان و ده‌كه‌سێش له‌ صوفی به‌كانی ته‌وێت، كه‌ هه‌م له‌ وزه‌ی
باسه‌كه‌ یشمان به‌ ده‌ره‌و هه‌م خویشی به‌ ته‌نها هه‌زار لاپه‌ره‌ باسی ته‌وێت، كه‌
پێویستیکیشی نیه‌، چونکی ئیمه‌ له‌م لاوه‌ روونمان كرده‌وه‌، وه‌ وتیمان به‌ر له‌ گۆرینی

فەلسەفە بۆزۈلۈش ۋەزىيىتى، لايىقەمى بەدۈھىيەت سەل تەسەۋۋۇف ئىسلامى دەستى
پىي كىردۈھ.

جاۋىقان رۆزەلەت ناسان، ئەۋلەيەك چۈنە تاكو تراكەيان كىردۈھتە بەلگە
كەتەلەن «رايەمى ۋەدەۋىيە» بىناغەي مەجەبەت «ۋاتەخۇشەۋىستى» كىردۈھتە
سەرچاۋەي تەسەۋۋۇف خۇي، كەۋتۈۋىيەتى خۇدايا من لەترسى جەھەنم نەيە، بەلگە
ھەربۇ خۇشەۋىستى ۋەزەمەندىۋىتەلەم، كەمەن بەندەگى تۆتەكەم ۱۸۵۰ ھە.
جائەلەن ئەم جۆرە خۇشەۋىستىيە لەھى «رايە» كان، ۋاتە رەبەنەكان ئەكەت،
يان پىي باۋەرى «حلول» يان «پىيازەت» كىشان ۋەھى تىرش كەلەھى ھىند ئەچى يان
باۋەرى «ئىشراق» ۋاتە دەرگەۋىتى نۇرى خۇداۋەندە، لەرەۋىشى يۇنانىيەكان ئەچى،
ۋەھى تر.

ئەم جۆرە ھەلەسۈكەۋتۈ رەۋشۈ باۋەرانە، كەپرىكى لەھىندى ۋەپرىكى لەفارسى
ۋەپرىكى لەيۇنانى ۋەپرىكى لەمەسىيە ئەچى. لەناۋى كىردارو گۇفتارى سۇفىيەكانا
بەرچاۋ ئەكەۋن.

بەلام كاتى كەتەمە ئەيىن گىرگەتەن رېرەۋى تەسەۋۋۇف، لەھەلەسۈنىشتى
پەيامبەرى گەۋرەۋ بارانى يەۋە، ۋە لە دەستۇرائى قورئانۇ رېرەۋى ئىسلامەۋە،
ۋەسالەھا بەر لەگۈرەنۈ نوسىنەۋەي ئەۋ فەلسەفەۋ ۋشانەۋە، دەستى پىي كىردۈھ
سەرچاۋە ئەگىرەت، چۈن ئەپى بەكەۋىتە ئەۋگۈمانەۋە كە بگىرە تەسەۋۋۇف ئىسلامى
لەۋانەۋە سەرچاۋە بگىرەت، جاشىكى تر دىتە پىشەۋە لەۋىش ئامانچو ئاكامە،
كەھەرگىز بەرھەمۈ ئاكامى ئەۋرىرەۋانە يەكەن ھەۋەكۈ كەسەرچاۋەكانيان لەيەك
جيان.

بۇچى؟

يىگۈمان بەرەۋى باۋەر لە تەسەۋۋۇف ئىسلامىدا، ئايى «ئىسلامە» باۋەر كىردن
بەتاكو تەنبايى خۇدا «توحىد» باۋەر بە «رىسالەت» ۋاتە بەپەيام ھاوردى پەيامبەر لەلەي
خۇداۋە، ئەنجامدانى قەرزەكان بەپرىكىۋىكى، ۋەدەرنەچۈن لەچۈرچىۋەي
«شەرىعەت» ۋەلانەدان لەپىرەۋى مەردابەتۈ پىاۋەتۈ پىاۋچاكى، ۋەھەمۈرەۋىشىكى
پەسەندە، ۋە بەكۈرتى، بە «ظاھىرو باطن» ۋاتە بەئاشكراۋ بەئىپى، پەيرەۋى كىردن
لەدەستۇرائى قورئان ۋەپەيامبەر، لەلەيى مەۋقە ھەرەگەۋرەكانى رېرەۋى تەسەۋۋۇف،
بۇمانى دەرئەخەن كەتەسەۋۋۇف رېرەۋىكى راستەقىنەي ئىسلامە، بەلام ئەك ھەر

به رواالت وه «ظاهر»، به لكو له كانگه دلبشه وه وه به په نامه كي، ته ویش بو نزیل
 بونه وه له خوا ههروه كو وتمان بوگه یشتن به پله ی «عین الیقین»، «حق الیقین» وه بو به دی
 هینانی ده ستورانی قورشان كه له مه وپاش یكه كه ده سیان بوته كیشین وه لیان
 ته كولیته وه. واته لهو ثابته تانه ی بونه ته سه رچاوه ی ته سه ووف ههروه كو په یامبه ر
 ته فرموی «الاحسان أن تعبد الله كأنك تراه فان لم تكن تراه فإنه يراك» واته ئیحسان به وه
 ته ئین خوا جورئك بیه رستیت وه كو ته وه ی كه چاوت لیته ی ته گهر توچاوت له و نیه
 ته وچاوی له تویه، جا به مه ته ئین مه قامی ئیحسان.

جا ته مه له كوی وه ته وه له كوی فدیله سوفیك له ریگه ی ناوه زه وه باوه ریكي بو
 خوی سه مانندی ته ویش له رورگاریكا كه ناوی ئیسلام هه رنه بو وه سه دان سال به ر
 له هاتنی ئاینی ئیسلامیش، مه به ستیكي تربش ده رباره ی به هه له داچونی روزه هلات
 ناسه كان، سه باره ت به ناسینی ته سه ووف ئیسلامی، هه ر لهو به شی له یكه چونی بری
 شتی ته سه ووف ئیسلامی، له گه «ره بهن گهری» گاوه كان، یان هه ئسونیشتی،
 گوشه گیرانی ولاتی تر، یان وتاری فدیله سوفه كان دا، جگه له پروون كردنه وه كه ی
 ترمان ته وه ته.

ئیمه وتمان ئیكوشان بوناسینی «ماوراء الطبیعة» خوو خده یكه، بگره له هه مو
 مروفیكي ئیسته وكونیشا بوییت وه هه یه: جابری كه س ته وه ندله چوه ژیری باسه كه
 تاگه یاندوویه ته راده یك هه مو كاتی خوی، وه ژبانی خوی بو ته رخان كردوه بو ته
 گوشه گیریک، ته گهر له كاتی ئاینی مه سیحا بوییت بو ته «ره بهن»، له وه و پیشیش
 به ناویك ناوتراوه وه كو «ته رکی دنیا كردو» یان «عبدال». كه جیا به له وشه ی «ته بدال» ی
 صوفی گهری، وه ئاینی ئیسلامیش بیه كردنه وه ی له ته رزو ئاسمان وه چونیته ی
 دروس بونیانی لاپه سه ندو، «الذین یذكرون الله قیاماً وقعوداً وعلی جنوبهم ویسفرون فی خلق
 السماوات والأرض ربنا ما خلقت هذا باطلاً سبحانك فقنا عذاب النار» (سورة ال عمران)
 خوا، ج ره زامه ندی خوی ده رته بری سه باره ت به وه به ندانه ی، كه بیر ته كه نه وه
 له دروس بوئی كه ون، ته فهرمی ته وانه ی كه له هه مو كاتا له هه ئسانو دانیشتنیشا خویان
 له یادناچی وه بیر ته كه نه وه له چونیته ی دروس بوئی كه ون. خویا ته مانه ت به گالته
 دروس نه كردوه گه وره ی هه ربوتویه، بمانباریزه له سزای تاگر، جا به ته نها بوونی ته م
 خوو خده یه: نایته به دی هینه ری ته ویاوه ره ی بلین، ته سه ووف ئیسلامی دریزه ی
 ته ته سه ووفانه یه، «ته نها ته كری بلین» مروف له رورته كه وه بو هه رشه یدا بو به شوینی

لیره دایه پهی ئه بهین به گرنګی به کاربردنی هیزی دهروونی، بوخواناسی، بو
 پهی بردن به رازو نهینه کانی نهولای سورشت ومادده، جا لیره دایه که پایه ی بوله ندی
 ته سهوونیان بو ده رته که ویت، نیمه وتمان که ته سهوونی ئیسلامی هرچهن شتی وای
 هه بیت که له ته سهوونی گهلان، یان ری ره وو ثابته کانی جیهان بچیت، هیچ کاتی
 له وانه وه سه رچاوه ی نه گرتوه، وه ته سهوونی ئیسلامی له زه مانی په یام به ره وه «د-خ»
 دهستی پی کردوه وه نه و جوړه ره وشو فه لسه فمو هه لسونیشتانه پاش سی «صده»
 له هاتنی ئیسلام، جا «به ره ی» ته رجومه کراون و موسلمانان ای یان ئاگاداریون، واته
 کاتی نه و شویته واران له ناو موسلمانان سراون، که ته سهوونی ئیسلامی چهن دین قوناغی
 خستوه ته پشت سه ری، وده ده ها صوفی به ناو بانگ هاتونه ئه م جیهانه وه رویشتون و
 «تالیفاتان» له ته سهوونی دا، که ئیسته سه رچاوه، بو نیمه نوسراوه ته وه، بناغهی
 ته سهوونی ئیسلامی یان نه وه نده بته دارژاندوه، که هه تاهه تابه هر له بته و بونایه.

پاش ئه م پیشه کیه کورته یه، که ئیتر دهس ته کهینه باسه بناوانیه که مان،
 وه ته توانین بلین تا ئیسته هرچی مان نویسه هه موی هر پیشه کی بو وه له مه ولایه
 که ئیتر نه پرسین:

ته سهوونی ئیسلامی چی یه؟

له که به وه دهستی پی کردوه؟

نامانجی ته سهوونی ئیسلامی چی یه؟

نایا به راستی ته سهوونی ئیسلامی له گهل ثابنی ئیسلامی

هیچ جیاوازی یکی هه به؟

جا لیره دایه من سهیری خوم ته که م که سه بارهت به وه لام دانه وهی ته و اوو لی
 که موکوری ئه م پرسیارانه چهن بچو کوئی ده سه لام، وه هر چهن سه رچاوه ی زورم
 به دهسته وه یه وه خویشم له ناو خیزانیکی صوفی مه سله کا چاوم کردوه ته وه، وه له م
 په نجاسالهی ته مه نا به خزمه تی زوریک له شاره زایانی ئه م ریگایه گه یشتوم، له گهل
 نه مانه شا ته ئیم، چون وه له کوپوه دهستی پی بکه م، به لام نومید به خوا تاهوی که

له تواناماییت ههول ئهدهم بو ئهوهی کانی که دواپی به نویسنه که هات، وه کانی که خوینه واری کورد له خویندنه وهی نو سراوه کان بویه وه - ئیتر به باشی بتوانی وه لایمی ئه وپرسیارانه بداته وه که وان له سه ره تایی کتیه که دا.

جا ساده ست له ده ستو قهوه ت له خوا.

ئسته له یه کهم پرسیاره وه ده ست پی ئه کهین ئایا ته صه ووفی ئیسلامی چی به وه ئایا ته صه ووف وه شه ریه ت هه ریه کیکن بان جیاوازن؟
ئه گه ریه کیکن ئهم چی به وه ئه وچی؟

ئیمه ئسته که ده ست ئه کهینه باسه که مان ئیتر به ناوی که سیکه وه باس ئه کهین که باوه ری به بونی خوای گه وره هه یه وه باوه ری به ئاینی ئیسلام هه یه به لām ئه یه وی بزانیته ته صه ووف ئه توانی چ خدمه تی به به ته وکردنه وهی باوه ره که ی بکات، وه تاج راده یلک ئه توانی له خوای گه وره وه نزیکه کاته وه، وه چون ده روی پرووناکی لی ئه که رته وه ئه گاته پایه ی به وهی «یقین» واته «عین الیقین» و «حق الیقین».

هه ره کو له سه ره تادا وتمان «ته صه ووف» بریتیه له «ذهوق» واته چه شتن وه «ئیشراق» واته هه ل هاتنو تابشی نوری خودا وه ند له ناودا ئندا وه ئه گه ر بیتو بمانه وی له ریگه ی ئاوه زو «پورهان» و سه لماندن زانیاریوه بوی بروین کارمان ته یته کاری روزه لات ناسه کان، وه سه ری ده زوه که مان لی وون ته یته، وه هه موی ئه کهینه گری کویره، هه ره کو ئه وهی که یین له ریگه ی زانیارییه وه له باره ی «وه چی» وه «مبجراج» و ناردنی په یام به ران بکو لته وه وای لی دیت، ئیمه وه نه ئی بایه خ وه نرخ بو زانیاری دانه یین، به لām زانیاری راستو دروست به وه ئه لێن که دان بیت به سنورداری زانیاری دا، وه بزانیته که ئاوه ز وه «عیلم سنوریکه هه یه، وه نانی له به ره ی خوی زیاتر پی راکی شیت»، که واته سنوری ئاوه ز وه زانیاری ناتوانی له چوار چی وهی «تاقی کردنه وهی ماده یی» بترازیته، وه هه رچی که له سنوری رواله ی ماده تاقی کردنه وه ده رچو ئیتر له وزه ی زانیاریو ئاوه ز به ده ره.

به لām تاقی کردنه وهی ته صه ووف ئازمونیکه ی «پروچی» واته په وانی یه، وه کاری به کاری ماده وه نیه.

ئه توانین بلیین، «عیلم» له زه وی، له ماده، وه له کاری پینج هه ست که ره کان «حواس خمسّه» ئه کو لته وه، به لām گو ره بانی گه ردشی ته سه ووف وای له که ون و ذهوق و رۆح و هه ستی ده روی و ئیشراقی نوری خودا ییدا وه به رزتر ئه فریت.

تەسەووف تانەى چىزىت ناتوانى ھەستى پى بىكەيت ، كەوابو تەسەووف ئازموني
رەوانە نەك «نەظەرىيەيىكى غىلمى».

لېرەدا دىنە سەر ئەوھى كەئايە تەسەووف ھەر پەيرەوۋى يە لە ئايىنى ئىسلام ؟
كەواتە لەگەل شەرعا فەرقىان چى يە.

وہ لām ئەوھتە بەلى تەسەووفى ئىسلامى ھەرپەيرەوۋى يە لەئايىنى ئىسلام ،
بەلām شەرىعت ئەوھى كەئەيەوۋى لەمروۋى ، ئەوھتە ، كەبەئى دەستورى
شەرىع ، سىپاردەكانى ئەنجام دات ، وەكوئەوھى بۇ نويز كەردن پى ويست نە پىروھوشت
نەروابە لايىكا ، بەلكومادام سىپاردەكەت ئەنجام دا ، لەكوئە كەوتوھ ، بەلām
تەسەووف ، وردەوردە وات لى ئەكات ، لەھەموى نويزەكەتا ، چەركەئىك بىرت
بەم لاوлада نەروات ، ھەرئەوھش نە بەلكو لەھەموى كانى نويزەكەتا ،
لەنوروبەركەت وەھەزاران بەرھەم و دەس كەوتىش بەھەرمەندىت . كەوابو ،
ئەتوانىن بلىين ، پەيرەوۋى لەشەرىعت : پەيرەوۋى يە لەدەستورى ئىسلام بەجۆرىكى
رەوالەئى ، بەلām تەسەووف سەرەراى ئەو روالەئەش پەپەويىكى دەرونى و
ويجدانى شە لەئىسلام ، وەئەنجام داتى حەقىقەت و جەوھەرو كاكتى ئىسلامە ،
بەدەروودەرون ، بەدل و بەگيان . بەبارىكى ترائەوانەى كە ئىمانەكەيان تەقلیدى يە ،
وہەقىنەكەيان يەقىنىكى غىلمى يە بەئىمان وەقىنەوھ پەيرەوۋى ئەكەن لەشەرىعت ،
بەلām صوفى يەكان ئىمانەكەوہەقىنەكەيان (عين اليقين) كەواتە ، بەئىمانىكى يەقىنى
و كامل ترەوھ بەيرەوۋى شەرعن .

كەوابو ، فەرقىك نە ، بەلكو پەيرەوۋى صوفى يەكان گەرم ترو دەرونيترە .
چۇن .. ھەرۋەكو ئەلن .. شەرىع ظاھىرىنە . واتە ئەگەر تۇ ويست دزى ، يان
درو ، يان خزاپەئىك ، بىكەيت ، وەماوہيىكىش ھەستو بىرت بەوكارە دژانەى ئايىنەوھ
مەشغول بو ، مادام تودەست نەدایە كارەكەو ئەوكارەت نەكرد «شموعا» بە تاوان بار
دانائىت قانۇنىش ھەروايە ، بەلām تەسەووف وات لى ئەكات «ئەوھى دزى ئايىنە ،
ئەوھى بەزىانى خەلكەھەرگىز بەدلئا ئى نەپەرى وەخەيالى نەكەيت ، بەلكو جگەئەوھش
ھەمىشە بىر لە ئەنجام داتى كەردەوھى چاك بىكەتەوھ» . وە دلودەرونت ئەيىتە ھىلانەى
«خوش ويست» .

بەپى شەرىع ، تۇ لەسەر تە ، دەستورەكانى خواى گەورە وەكو نويز ، زەكات ،
جەج ، رۇزۇ ، ئەمانە ئەنجام دەيت ، بەلām تەسەووف وات لى ئەكات كەساتى لەيادى

خوداوه ند غافل نهی، وه زوریش لهم کردوه یهت خوشنودیت وه له دذه تی لی بهریت. وه گه شهی پی بکه یت.

نه نجام دانی فهرمانی خوداوه ند بو موسلمانانی تر، جوریکه له فهرمان بهری بو یاداش، یان له ترسی مزادان، چونکی ناسینی خوداوه ند ناسینیکی «عقلی، یان عیلمی یان فیری» یه، به نام چونکی ناسینی «خواناسان» ناسینیکی به قینی یه، نه یت فهرمان بردن بو خوشه ویست که له پیش هه موشیکا ههر له بهر خوشه ویستیه. وه مروفت له تازاری خوشه ویست دلخوشه نهک له نه وازشو که ره میشی.

لیره دایه نه پرسین که تایا نه مری زه وهی ته سه ووفه له گه ل فهرمانی خوداوه ند وه ده ستورانی قورئانا ریک ته که ویت یان ههر ریره وینکی تاییه ته؟

لی گومان ری زه وهی ته سه ووف، ری زه وهی گه وره پیاوان و که له میردانی رینگای خوداوستی و خودا په رستی به وه ته گه ریتو له روانگهی تاییه وه له ره وشو کرداری شامهردانی نه م رینگایه بکولینه وه، وه بیان دهین له مه جکی نه قواو پاریزگاری سه بر نه که ین کردارو گوفتاریان، سه ری مویتک له رینگهی شهریه ت لاندات.

جائیمه له داهاتودا دهس نیشان نه که ین بو ته و تاییه ته پیروزانه ی قورئانی مه زن، که نه م رینگا به رزه یان خسته وه به رده می مروفت، وه نه م خه لاته جوانه یان تاییه ت کردوه بو ئاده می زاد، وه سه باره ت به «نفس» «قلب» «ذکر» «نوبه» «سلوک» «طریقه ت» وه بهاس نه که ین، تا ورده ورده یومان ده رنه که ویت که ته سه ووف چون جه وه هری ئیسلام وه شهریه ته، وه چون مروفت ته گه یتته سه رمه نرلی مه مقصود.

وه سه باره ت به زور مه بهستی تر باس نه که ین که ورده ورده خویان دینه پیشه وه، وه به یارمه تی خوا نی ته کوشم ههر به تاییه تی قورئان روونی که مه وه، چون خوداوه ندی گه وره، که خوی فهرمان نه دا به به نده هه لکه وتوو وه له خوبردوه کانی، بوته وهی نه م رینگایه بگرنه به رو به ری نه ده ن تا ته گه نه مه رام، وه ان شاء الله بوتانی روون ته که ینه وه که پایه ی مروفت خواناس چه ن به رزه و ته گاته کوی، وه هیممه تی مه ردانی نه م رینگایه چون جینگهی سه ربه رزی کومه لی مروفت.

وه چون «نیکرانی ذات» «له خوبردن» درووشمی دهستی پیشه وایانی جیهانی ته سه ووفه. وه گوی رانه گرین بو گوفتاری زوریک له ویشه وایانه که له روانگهی خویانه وه ته سه ووفیان به ئیمه ناساندوه وه بیان ته لئین که سو فی به کی ته لئین، ههروه ها باسی خزمه تی گرنگی نه م ری زه وشتان بو ته که ین به جیهانی ته ده ب وه زانیاری.

لیره دا هه برتسه لاندنی ئه وهی که ئهم ری زه وه ری زه وه راستینی ئیسلامه ،
ده من نشان ئه که من بو و نه ییکی «ابن سینا» له کتبی «الأشارات والتنبیات» دا که ئه لی .
زاهید ، به وکه سه ئه ئین که دهستی هه لگرتیی ئه سه رمایه و سامانی دنیایی
وه له رابواردن ، وه پششی تی کردین .

عاید ، به وکه سه ئه ئین ئه مه فی خوی ته رجان کردیی ئه نوێو هه مو جوړه فه رمان
به ردارینیکی تری خوداوه ند .

عاریف ، به لام عاریف به که سی ئه ئین که به رده وام هه ستو بیرو سرنجی خوی
کرده وه لای «عظمتی» خوداوه ند وه ئه به وی خوداوه ند به لوطی خوی دلۆده رونی
پروون کاته وه ، وه توری خودا له ده روونیا بدره وشینه وه ، جاپری جار ، واریک ئه که ویت
که هه موی ئه م ناوانه به جاریکا بو یه ک که س که خاوه فی هه موی ئه م «صیقلاته» ییت
به کار ئه بریت ، واته ئه کریت که یه ک که س ، هه م زاهید ییت وه هه م عاید وه هه م
عاریف ، وه به وکه سه ئه وتريت «صوفی» .

لیره دا به باشی بۆمان ده ر ئه که ویت که به کی ئه وتري صوفی .

ئیمه ئاتیسته ئه وه مان بۆروون بویه وه که ریزه وه «تسمووف» هه ول و تیکوشانیکه
بوگه یشتن به پله ی خواناسی له رینگه ی هه ستی ده رونه وه ، وه ئه م هه سته ش هه روه کو
له ئاینده دا رونی ئه که ینه وه ، هه م به «فوق» واته چه شتن له رینگه ی ده رونه وه ته ک
زوان وه هه م به «موشاهده» واته چاوپیی که وتن «ئه ک چاوپیی که وتی چاوی سه ره به لکو
به چاوی ده روون که پیی ئه وتري به صیره ت هه ست ئه کری ،

وه ئه م دینو چه شتنه ش که سه ده ها جوړی هه به ئه وه خوی ئه یینه هوی دلنایبو
ناسینیکی راسته و خوی گومان لی نه کراو ، به جوړیک که ئیر باوه ری مروف
به خوابه فی خوا ئه که نه گه ر نه گاته پله ی «حق للیقین» گومان ئه گاته پله ی «عین الیقین» وه
ده رون له گومان ئه که ویت و ئینسان ده س له دله راوکی و بشکینو دودلی هه ل ئه گری
وه به مرازی خوی ته گات . جالیره دا چه ن پرسیاری دینه پیشه وه ،

أ : سه باره ت به وکه سه خوی ته پرسین ، ئایا پاش ئه وه ی که باوه ر بویه باوه رینکی
ته واو وه مروف هه چ گومانینکی له خوابه فی خوا دا نه ما وه که وه سه ر ری زه وه ی
خواناسی ، ئیرمروف هه روه کو له وه پش ئه مینینه وه ... ؟ ئایا کرداری ئه گوریت ؟ ئایا

بیرو باوهری سه بارهت به هه تسونیشته لهه جیهانه داچی به سهردیت ؟ لهه سه بارهت
به رهفتاری لهه مروهه ،

ب : به نام سه بارهت بهری پره ویلک که نینسان پاش دنیای ته او وه گومان
لی نه کراو ، واته «عین یقین» وه موشاهده ، یان «حق یقین» واته «ذوق» وه چه شتن ،
وه به هره داربون له تابشی نوری خود او هندی تغییریت بهر ، که ته ویش بریتی به
لهری پره وی «له سهووف» پر سیاری زوریر بوئیمه دینه پیشه وه .
وه کو ته وهی بهرسین :

پدگم :

تەسەووف چۆن بناسىن وانە «تەغرىف» دە پى ناسىكى رىكۆيىكى تەسەووف كامەتا ، ئايا لەروانگەى گەوزە پياوانى تەسەووف ، دە لەروانگەى زانىارانى ئەم رى رەو دە ، تەسەووف چى يە ؟ چۆن تەسەووفان پى ئەناسن ، دە صوفى كىيە ؟ بەكى ئەتوانىن بلىن صوفى .

دو و هدم :

ٲايا چوَن بزانين رڼا پرهوې ته سهوونې ئيسلامي دهق به دهق له گڼل ده ستورو
 فەرمانې قورټانو «سوښتق» په پام به را په کيڼکه ؟

سی ۴۴۴ :

ڀري رهو ۽ نه سهو وڃي ۽ نه ڇوڻ نه ڪري ۽ نه پريه وٺي ۽ نه ٻڪرين ، به چئي ده سبب
بي ته ڪات پاياني ڪامو ۽ ٺاڪامي به ڪوي ته گات ؟

چوارہم :

چون بزانی که تهره و فی ئیسلامی ههر ئه سه رده می به یامبه ره و بوه ،
به لگه مان چی به ؟

پیشقدم :

ئايا ئەم رىۋانە «ظەرىقەتقەنە» لەيەك جيان يان ھەمۇي بۆيەك ئامانجە ؟

شہادتیں :

١١١
١١٢
١١٣
١١٤
١١٥
١١٦
١١٧
١١٨
١١٩
١٢٠
١٢١
١٢٢
١٢٣
١٢٤
١٢٥
١٢٦
١٢٧
١٢٨
١٢٩
١٣٠
١٣١
١٣٢
١٣٣
١٣٤
١٣٥
١٣٦
١٣٧
١٣٨
١٣٩
١٤٠
١٤١
١٤٢
١٤٣
١٤٤
١٤٥
١٤٦
١٤٧
١٤٨
١٤٩
١٥٠
١٥١
١٥٢
١٥٣
١٥٤
١٥٥
١٥٦
١٥٧
١٥٨
١٥٩
١٦٠
١٦١
١٦٢
١٦٣
١٦٤
١٦٥
١٦٦
١٦٧
١٦٨
١٦٩
١٧٠
١٧١
١٧٢
١٧٣
١٧٤
١٧٥
١٧٦
١٧٧
١٧٨
١٧٩
١٨٠
١٨١
١٨٢
١٨٣
١٨٤
١٨٥
١٨٦
١٨٧
١٨٨
١٨٩
١٩٠
١٩١
١٩٢
١٩٣
١٩٤
١٩٥
١٩٦
١٩٧
١٩٨
١٩٩
٢٠٠
٢٠١
٢٠٢
٢٠٣
٢٠٤
٢٠٥
٢٠٦
٢٠٧
٢٠٨
٢٠٩
٢١٠
٢١١
٢١٢
٢١٣
٢١٤
٢١٥
٢١٦
٢١٧
٢١٨
٢١٩
٢٢٠
٢٢١
٢٢٢
٢٢٣
٢٢٤
٢٢٥
٢٢٦
٢٢٧
٢٢٨
٢٢٩
٢٣٠
٢٣١
٢٣٢
٢٣٣
٢٣٤
٢٣٥
٢٣٦
٢٣٧
٢٣٨
٢٣٩
٢٤٠
٢٤١
٢٤٢
٢٤٣
٢٤٤
٢٤٥
٢٤٦
٢٤٧
٢٤٨
٢٤٩
٢٥٠
٢٥١
٢٥٢
٢٥٣
٢٥٤
٢٥٥
٢٥٦
٢٥٧
٢٥٨
٢٥٩
٢٦٠
٢٦١
٢٦٢
٢٦٣
٢٦٤
٢٦٥
٢٦٦
٢٦٧
٢٦٨
٢٦٩
٢٧٠
٢٧١
٢٧٢
٢٧٣
٢٧٤
٢٧٥
٢٧٦
٢٧٧
٢٧٨
٢٧٩
٢٨٠
٢٨١
٢٨٢
٢٨٣
٢٨٤
٢٨٥
٢٨٦
٢٨٧
٢٨٨
٢٨٩
٢٩٠
٢٩١
٢٩٢
٢٩٣
٢٩٤
٢٩٥
٢٩٦
٢٩٧
٢٩٨
٢٩٩
٣٠٠
٣٠١
٣٠٢
٣٠٣
٣٠٤
٣٠٥
٣٠٦
٣٠٧
٣٠٨
٣٠٩
٣١٠
٣١١
٣١٢
٣١٣
٣١٤
٣١٥
٣١٦
٣١٧
٣١٨
٣١٩
٣٢٠
٣٢١
٣٢٢
٣٢٣
٣٢٤
٣٢٥
٣٢٦
٣٢٧
٣٢٨
٣٢٩
٣٣٠
٣٣١
٣٣٢
٣٣٣
٣٣٤
٣٣٥
٣٣٦
٣٣٧
٣٣٨
٣٣٩
٣٤٠
٣٤١
٣٤٢
٣٤٣
٣٤٤
٣٤٥
٣٤٦
٣٤٧
٣٤٨
٣٤٩
٣٥٠
٣٥١
٣٥٢
٣٥٣
٣٥٤
٣٥٥
٣٥٦
٣٥٧
٣٥٨
٣٥٩
٣٦٠
٣٦١
٣٦٢
٣٦٣
٣٦٤
٣٦٥
٣٦٦
٣٦٧
٣٦٨
٣٦٩
٣٧٠
٣٧١
٣٧٢
٣٧٣
٣٧٤
٣٧٥
٣٧٦
٣٧٧
٣٧٨
٣٧٩
٣٨٠
٣٨١
٣٨٢
٣٨٣
٣٨٤
٣٨٥
٣٨٦
٣٨٧
٣٨٨
٣٨٩
٣٩٠
٣٩١
٣٩٢
٣٩٣
٣٩٤
٣٩٥
٣٩٦
٣٩٧
٣٩٨
٣٩٩
٤٠٠
٤٠١
٤٠٢
٤٠٣
٤٠٤
٤٠٥
٤٠٦
٤٠٧
٤٠٨
٤٠٩
٤١٠
٤١١
٤١٢
٤١٣
٤١٤
٤١٥
٤١٦
٤١٧
٤١٨
٤١٩
٤٢٠
٤٢١
٤٢٢
٤٢٣
٤٢٤
٤٢٥
٤٢٦
٤٢٧
٤٢٨
٤٢٩
٤٣٠
٤٣١
٤٣٢
٤٣٣
٤٣٤
٤٣٥
٤٣٦
٤٣٧
٤٣٨
٤٣٩
٤٤٠
٤٤١
٤٤٢
٤٤٣
٤٤٤
٤٤٥
٤٤٦
٤٤٧
٤٤٨
٤٤٩
٤٥٠
٤٥١
٤٥٢
٤٥٣
٤٥٤
٤٥٥
٤٥٦
٤٥٧
٤٥٨
٤٥٩
٤٦٠
٤٦١
٤٦٢
٤٦٣
٤٦٤
٤٦٥
٤٦٦
٤٦٧
٤٦٨
٤٦٩
٤٧٠
٤٧١
٤٧٢
٤٧٣
٤٧٤
٤٧٥
٤٧٦
٤٧٧
٤٧٨
٤٧٩
٤٨٠
٤٨١
٤٨٢
٤٨٣
٤٨٤
٤٨٥
٤٨٦
٤٨٧
٤٨٨
٤٨٩
٤٩٠
٤٩١
٤٩٢
٤٩٣
٤٩٤
٤٩٥
٤٩٦
٤٩٧
٤٩٨
٤٩٩
٥٠٠
٥٠١
٥٠٢
٥٠٣
٥٠٤
٥٠٥
٥٠٦
٥٠٧
٥٠٨
٥٠٩
٥١٠
٥١١
٥١٢
٥١٣
٥١٤
٥١٥
٥١٦
٥١٧
٥١٨
٥١٩
٥٢٠
٥٢١
٥٢٢
٥٢٣
٥٢٤
٥٢٥
٥٢٦
٥٢٧
٥٢٨
٥٢٩
٥٣٠
٥٣١
٥٣٢
٥٣٣
٥٣٤
٥٣٥
٥٣٦
٥٣٧
٥٣٨
٥٣٩
٥٤٠
٥٤١
٥٤٢
٥٤٣
٥٤٤
٥٤٥
٥٤٦
٥٤٧
٥٤٨
٥٤٩
٥٥٠
٥٥١
٥٥٢
٥٥٣
٥٥٤
٥٥٥
٥٥٦
٥٥٧
٥٥٨
٥٥٩
٥٦٠
٥٦١
٥٦٢
٥٦٣
٥٦٤
٥٦٥
٥٦٦
٥٦٧
٥٦٨
٥٦٩
٥٧٠
٥٧١
٥٧٢
٥٧٣
٥٧٤
٥٧٥
٥٧٦
٥٧٧
٥٧٨
٥٧٩
٥٨٠
٥٨١
٥٨٢
٥٨٣
٥٨٤
٥٨٥
٥٨٦
٥٨٧
٥٨٨
٥٨٩
٥٩٠
٥٩١
٥٩٢
٥٩٣
٥٩٤
٥٩٥
٥٩٦
٥٩٧
٥٩٨
٥٩٩
٦٠٠
٦٠١
٦٠٢
٦٠٣
٦٠٤
٦٠٥
٦٠٦
٦٠٧
٦٠٨
٦٠٩
٦١٠
٦١١
٦١٢
٦١٣
٦١٤
٦١٥
٦١٦
٦١٧
٦١٨
٦١٩
٦٢٠
٦٢١
٦٢٢

حهوتهم :

له «اصطلاح» ی تهسهووف دا بهکی تهوتری شیخ ؟

ههشتم :

صوفی بهکی تهلین وه «متصوف» بهکی تهوتری ؟

نوههم :

کارکردی تهسهووف بوسهری ویزه ی ههموی تهو زوانانه ی که تهسهووف له ناویانا گه شه ی کردوه وه دهس راکیشان بو ویزه ی تایبه ی تهسهووف به تایبه ت عهره یی ، کوردی ، فارسی وه هی تریش وه چهندین پرسپاری تریش که بگره له کاتی لیکولینه وه و شی کردنه وه ی باسه که مان دا بینه پیشه وه ، من تی ته کوشم تاته وراده یه ی بوم بکریت و بتوانم ، بو خوینه وارانی خوشه ویستی پروون که مه وه وه به وردی وه لایمی پرسپاره کان بجه مه پیش چاویان .

لام وایه له پیشا پیوستان به پروون کردنه وه نیکی زانیازانه ی «ثمان» ، واته باوهر ته بیت چونکه په یوه ندیکي راسته وخوی به باسه که مان وه هه به ، که و ابو ته لاین باوهر دو جوړه .

په کهم : باوهر ی «تقلیدی» واته شوین که وتن ، یان «لامای» کردنه وه ی له خو گه وره تر ، به تایبه ت دایک و باوک ، له وه ته ته یسین منال ، په کسره ثانی باوکودایکیان وهر ته گرن وه شوینی ته کمون .

دوو ههم : باوهر ی «نیستیدلای» واته باوهر به پی به لگه و سه لاندن ، وه پرسپارو لیکولینه وه .

جا باوهر ی نیستیدلایش ته بیته دوو جوړ

أ : له ریگه ی به لگه ی ناشکراو «ئاوه ز په سنده وه» به لگه یی که ته کری له ریگه ی به کی یان ههموی هه ست پی که ره کانه وه هه ست بکری ، وه ئاوه ز په سنده ی بکات .

ب : له ریگه ی هه ستی دهرونی به وه ، ههروه کو وتان دبتو چه شتی دهرونی ، واته «موشاهده دهوق که بهرهمی «یشراق» واته تابشی نوری خودا وه ندیه ، که

ئەم جۆرە باورە ھەروە کووتمان باورە رىزەوى تەسەووفە ، كەوابو لەمەولا
 باسى ئىمە سەبارەت بەم جۆرە باورە ئىتە واتە «ئىبائى شەھودى» لەرىنگى
 دەرونەو ، كە ھەمان «تەسەووفە» .

مەبەستىكى گەنگى تەرىش ھەبە كەتەنى روونى بگەبنەو ھەبەش ھەبەش ،
 موسولمان ھەبەشەنەن كەرىزەوى سەفەنى يان گەتەبەر ، بەلكو ھەروە کووتمان
 ھەم ئىبائى تەقلیدىش ھەبە ھەم ئىبائى ئىستىدلالى ، كە ئىستىدلالى لەرىنگى
 ئاوەزەو ، ھەبەشە ھەست كەردنى «پەنج ھەسەو» تەنى ھە ئامانج و ئاكامى ھەموى
 ئەم ئىبانە ، پەپەوى كەردنى «ظەھرى» بە لە «شەرىعت» ، يان ، ئەكرى بلىن
 پەپەوى بە لە «ظەھرى شەرىع» ، بە ئام «ئىبائى شەھودى» واتە باورە كەردنى دىتەمەزە كەردنى
 ھەرونى ھەو ، بە پەپەوى كەردن تەبەت «ظەھرى باطنى شەرىع» ، يان بە «ظەھرى باطن» ،
 واتە بە ئاشكراو پەنامەكى ، ھە لە دەروەو لە دەرونا پەپەوى كەردن لەرىزەوى
 ئىسلام ، كە بە پەپەوى ظەھرى تەبەت شەرىعت بەمى تەرىش ھەتەرى طەرىقەت ، ھە
 تەرىقەت رىزەونە بوگەبشتن بە حەقىقەت ھە حەقىقەت ئىسلام بىرى بە لە پەپەوى
 كەردن لە ئىبائى ئىسلام لە ئاشكراو لە پەنامە كەشدا واتە ھەم بە لەش و زوان و گوشتارو
 كەردار ھەم بە گيان و دلو دەرون ! جاتىستە پاش روون كەردنەوى مەبەستى
 «ئىبان» واتە باورە ، ھەرجەن لە داھاتودا بەوردى باسى چوئەنى ھەو باورە ئاشكراو
 نەبەتە تەكەبىن ، بە ئام بوئەنە ، خواى گەورە لەدوا تەبەنى سۆرەى
 «الكهف» دائەفەرمون «لَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا ، وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ
 أَحَدًا» لىرەدا ھە تەنەلەم تەبەدا ئەگەر بەچاوى خىرەد سەبەكەبىن ، ھەو پەرسەنى
 ئاشكراو نەبەتە بىمان بوئەتە كەوى ، بەكەم ، خوداوەند چاوبى كەوتنى خويانىيان
 پەپەند داو بە كەردەوى چاكەو ، كەردەوى چاكەش ئى گومان «ھەملاگەر» واتە
 ھەم تەنجامى فەرزەكان ئەگەرنەو ھەم ھەم كەردەوى يەككى چاك ، بە ئام
 ئەومەرجەى كە خواى گەورە بوئەدەو چاكەكانى دانائە لە ھەموى گەنگەرو
 سەنجەرا كەبش نە كە ئەفەرمى «وَلَا يُشْرِكْ .. ھتە . موسولمان ئابى لەكائى ئەنجام دانى
 ئەوكارە چاكەدا ھەلەكانى ئەنجامى دەستورەكانى خوادا ، شەرىك ھە ھاوبەش
 بوخوا دانى ، شايد ئىمە پەرسەن بلىن مە كەھاتو نوژم كەرد ، حەجم كەرد ، زەكەم دا
 چاكەم كەرد ، چوئە شەرىكم بوخوا دانائە ، ھەلەم ئەو تە كە ئەنى لەكائى
 ئەنجام دانى ئەم كارەندە باورە كو بە ئاشكرايش ئەنجام درابن ، ئەنى تەو بوخوا ئەنجام

دانی ، واته دایا ی نیانه بی ، فیز به سه رکه سا نه که ی ، منه ت به سه رکه سا نه نییت ،
 «سه اسفاده» له وکاره چاکه نه که ییت ، نه گهر کردت ، دانی به ته مای پاداشه که ی بی ،
 که چاویسی که وتنی خوابه و گه یشتن به خوابه ، وه نه گهر کردت نه وه شهر یکت بوخوا
 قه رارداه ، واته به رسته که ت ظاهره که ی بوخوا به نه یی به که شی بو نه وه ته
 به پیاو چاک بزان نییت ، جا گرتنه به ری ری ره وی ته سه ووف بو نه وه ته مروف
 وای لی نییت ، که به رسته که ی ته نها بوخوا ییتو به س ، پاش تم روون کردنه وه به ،
 نه گهر نیمه وه بوسه ری وه لایمی نه و پر سیاره ی که له سه ره تای باسه که دا پر سیان ، «لایا
 پاش گه یشتن به باوه ری نه وار ، نه و مروفه هه روه کو له وه ویش نه مینیمه وه ؟ ... هته»

نیگومان مروف له هه رکاریک وه له هه رمه به ستیک که دلنیا بو وه باوه ری گه یشته
 پله ی چاویسی که وتن ، یان چه شتنو مه زه کردن و تاقی کردن وه ، تیر ناتوانی
 به پیچه وانه ی نه و راسته قینه به هه نگاو هه لگری .

بوغونه : لایا که س ناماده نه بی که ده ستی خوی بدا به ناگروه وه ؟ بی گومان ناماده نه به ،
 بوچی ؟ چونکی بوی ده رکه وتوه که نه سوتی ، یان له کاتی سه فراه که گه یشته
 بیابانیکی وشکولم دار یان ماهوسه ختیکی کویتستانیکی گه وره ، لایا ناماده نه بی روی
 ئوتومیله که ی تی کا ؟ بی گومان .. ناء ، بوچی ؟ چونکی لای پروونه که ریگانی به ،
 وه هه ستی ئاوه ز پالی پیوه نه بی که بیته وده خوی ماندو نه کات ، به هه رحال ، پاش
 دلنیا بون له هه رمه به ستی چاک یان خراب ، خوش یان ناخوش ، تیر هوش و بیر وه
 ئاوه ز ، به باری راسته قینه که دا هه نگاومان پی هه ل نه گری .

جا که وابو مروف نه گهر له ریگه ی خوابه رستی به وه گه یشته پله ی خواناسی ، تیر
 هیچ کانی ناتوانی له و راسته قینه به ، له و کامه رانی به ، له و پایه و پله بالایه ، ده س
 هه لگری ، وه بو هه میشه نه یینه ریوار یکی نیکوشه ر له و ریگا . مه زن و پر له کامه رانی به دا
 بوگه یشتن به مه نزلی «مه قصود» .

پاش تم روون کردنه وه به نه ئیم نیمه که هه موی باسه که مان بو ناسینی ری ره وی
 ته سه ووفه ، له ئابنده دا نه گهر نیمه وه بوسه ری باسه که مان وه ده س نه که ینه وه لایمی
 نه و پر سیارانه ی که راسته وخو په یوه ندی یان به باسه که مان وه هه به .

بو نمونه نه پرسین .

یه کهم : تهسهووف چون «تعریف» تهکریت وه بهکی تهوتری صوفی ؟

ئیمه لهپیشا وتمان چونکه تهسهووف مه بهستیکی «فهوق» ، واته مهزه کردنه وهشتیکی دهرونی و مهغهوی به ، ناتوانین بهوجورهی دهس ته دات بو وشه ی «ئیسلام» که بریتی به له تاینوشه ربعت وه یاساو «قانونی» تاییهی ناشکرای هه به ، تهعرف دانین ههر بهوجورهش بو تهسهووفیش چوارچیوهو «تعریف» ی دیاری کراو دانین ، بهلام خوئا کری ههروا دهستیکی لی هه لگرین ، کهوابو بوناسینی صوفی وه تهسهووف په ناته بهینه بهر ئاستانهی که له مهردانی ته م ری ره وه خویان ، وه لهزوانی تهوانه وه په نجه بو وه لامه که رائه کیشین ، به تاییهت ههروه کو زوتر به لیتمان دا نویسه که ی نیام «عمرزانی» له کتیی «المفقه» دا ته کهینه کوردی بونان .

لیره دا دومه بهستی تریش هه به که ته بی سهرنجیکیان بدهین :

یه کهم : ناسینیکه که ههر به که له گهوره پیاوانی ری ره وی تهسهووف سه بهارت بهناساندنی «صوفی» وه تهسهووف وتویانه ،

دوههم : بیروباوه ری کارناسان و نوسهران و لیکوله رانیکه که له کتیه کانی خوایانا باسیان کردوه . ههرچهن ته گهر بیتو بیروپای هه موی تهو گهوره پیاوانه بنوسین ، خوی ته نها پیوستی به کتییکی جیاوازه ، کهوابو ، ئیمه بری لهو بیروپایانه دهس چن ته کهین وه به یارمه تی خوا له داهاتودا پیش کهش تانی ته کهین ، بهلام ته بی ته وهش بزاین که تا کامو ئامانج له هه موی تهو بیروپایانه دا ههر به کیکه ، بهلام ههر کام لهوان له روانگهی خوایانه وه باوه پریان ده رپروه ، له پاشان دهس ته کیشین بو باوه ری بری لیکوله ران و کارناسان و نوسهرانی باسی تهسهووف .

تهم جو ره که سانه ههرچهن خویان سوفی نه بوون به لام به هوی خویندنه وهو لیکولینه وه بونه ته پسپور له م ری ره وه دا ، پاش ته وهش باوه ری خویشم ههر ته نویسم ، وه به یارمه تی خوا وه لامی پر سياره کانی تریش ته ده مه وه .

نومیده وارم به نویسی تهو بیروپایانه بتوانم تاراده یلک ته رککی سه رشانم سه بهارت بهناساندنی تهسهووف بوخوینه واری کورد به جی بینم ، ههرچهن ته رککیکی زورگرنگو گرانیسه ، وه ههروه کو دوکتور «زکی مبارک» له بهرگی به که می کتیه که یا

«التصوف الاسلامي في الادب والاخلاق» پاش جهوت سال ليكولينه وه پي ديت ،
 وه ئه لي ، ئهركي ناسيني تهسهووف لهوزهي تنها يهككس بهدوره ، وهخوي
 سهبارت به نه نجام داني تهو سپارده به به ناتوان نه زانيت ، جامنیش هه رچه نه خوم
 له ناوي خيزانيكي نابي «تهسهووف مهسلهك دا» چاوم كردوه ته وه وه زوزبه ي ته مه نيشم
 له گهل دوستانو شاره زاياني هم ره ينگايه دا بردوه ته سهر وه ئستهش زياتر
 له صه دو بيست سهر چاوه ي چاپ كراو چاپ نه كراوي عه ره ي و فارسيم
 له به رده ستايه ، سهره راي ته وه ش هه نه نجام داني بي كه مو كوري هم سپارده به م
 لا گرنه .

له گهل ته وه شا به يارمه تي خوا هه ولي خوم نه ده م ، وه داواي لي بوردينش نه كه م ،

«وتهی گهوره پیاوان»

همموی سهروه رانی رینگای ته صه ووف ، باوه ریان له سه ر ته وه ته که ته صه ووف بریتی به له «زانپاری خوانامی» واته «حیکمت» ، زانپاری خوانامی ته وزانپاری به ته که ته بینه هوئی خوش به ختی له هه ردوجیهان دا ، وه کو خوا ته فهرمیت «وَمَنْ يُّؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا» ثابته فی «٢٦٩» البقرة ، ههروه ها خوا له سهروه ی جومعه دا ته فهرمی «هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ» که واته ته وه ی بیهوئی ده ستی بگاته حیکمت واته «خوانامی» یان زانپاری دهرونی ، بی گومان ته بی خوی برازینته وه به په پرهوی کردن له «شهریعت» ، وه به پاک کردن وه ی دهرونیش له هه موشتیکی ناپه سه ند .

جائه گه ر کردار ده ق به ده قی شهریعت ده رها ت وه دلوده رون پاک کرایه وه له هه رچی شتی ناپه سه ندو دژی باوه ری نیسلامه ، وه گسکی لی درا ، واته ودهرونه شایسته بی ته وه په یدانه کات که نوری هه قی تیا بدره وشینه وه ، په یامبه ر ، درودی خوای له سه رییت ، ته فهرمی «قَلْبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ اللَّهِ يان «عَرْشُ الرَّحْمَنِ» .

عطاء الله ی ته سه کنده ری ، که به کیکه له گه وده پیاوانی ته م رینگه پیروزه له کتبی «حُكْمُ الْعَطَايَةِ» دا ته فهرمون ، جابه لکو روناکی خودانی روی کرده دهرونت ، به لام کاتی دی ته ودهرونه خاوین نیه سه رله نوئی روی لی وه رچه رخانده و گه رایه وه ، که واته تو دهرونت پاک که ره وه له هه رچی شته «واته دلی موقوف جگه له بادی خوا هه چی نری تیا نه بییت» جائه وکاته خوا پری ته کات له «ته سراروله نه نواره» واته له نه پینه کانو له روناکی به کان .

خوا له سهروه ی «نازعات» دا ته فهرمی . «وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَى» گه بشتن به به هره و خه لاتی خوانامی ده س که وونی خاوین کاری «نفسه» واته دهرون .

وتراوه زانیاری ته مصروف له مهر چی زانینه پیوژترو گموره تره ، نه مهش یوچی ؟
چونکه زانیاری ناسی خوی گموره به ، بی گومان زانینی که می خواناسی بیت
له مهر چی زانیاری به گرنګ تر پیوژترو ، وه بهر همیشی له مه مو بهر همی
به که لک تره ، وه خواوهی تاوا زانیاری لک ، له مهر زانینی کی تر بهر تره ،

صوفی به که سیک ته لښ لمری رهوی تایم تی ته مصروف وه تی ته کوشیت پله به پله
باوهری زیادتو له خوا نریک یتموه تاته گاته دواپله ی باوهر ، وه دلی
توره ته گرنیت ، هرو ه کو خوی گموره له سور هی **وَالْفَتْحُ دَا ثَمَرُ مِی هُوَ الَّذِی اَنْزَلَ
التَّكْوِیْنُ فِی قُرْآنٍ لِّیُذْهِبَ عَنْ اِیْمَانِهِمْ تَمَمِّشْ تَهْ گَر به تیکو شان ته بیت
دهس نا که می هُوَ الَّذِی لَیْسَ لِلْاِنْسَانِ اِلَّا مَلَسَمِی وَابْنُ سَعْدٍ سُوْفَ یُرِی ، سور هی **وَالنَّجْمُ ،
تمو که سمش به دلو گیان وه به پا کی تی کوشیت بو نریک بو نموه له خوا ، خوا خوی ته بیت
ری به رو ری پیشان ده ری ، **وَالْفَلَقِیْنِ جَاهِلُو فَا لَیْجِبَتْهُمْ سَلَاتُ ، تاخری سور هی
«عنکبوت» .******

زانیاری ته مصروف ، یان زانیاری «معنوی» ، بودوناسین تی ته کوشیت ، که
به یوه ندیان به به که موه هدی ، ناسی خوی وه ناسی خوی گموره ، چونکه به کی
خوی نه ناسی چون ته توانی خوی بناسی ؟ وه ته گهر توانی خوی بناسیت ری نگه ی
خواناسیشی بو خوی هه وارو ناسان کردوه ، **«مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ»** ، بی گومان
خوناسی کار نیکی ناسان نه وه بامی خوناسی به ته نه خوی پی وستی به کتیبیکه ،
به لام بوغونه ، مروف ته بی بزایت که خوی بهنده یو دروس کراو ، بهرانبه به
«خالق» ، وه بهرانبه به هه مو که سیک تر ، سپارده ی له سهره ههرو هه دهر باره ی
خویشی هه سپارده ی له سهره ، سهارهت به دایکو باو کو ژنومندال ،
به هاوسی وهاوولانی .. هند .. مروف ته بی روزانه سهری دهرونی خوی بکات ، که
لهم سپاردانه کامی جی به جی کردوه ، وه له کامی لای داوه ، زیانی سهارهت
به خوی ، به خه لک ، چی بوه ، وه که لکی کام بوه ، وه ثاباسه بارهت به سپارده کانی
خوا ، که دروس که رو روزی دهری تی ، چون هه ستاوه ، رهوشی چا که ی چی به ،
تاز یادی کات ، رهوشی ناپا کی کامه تالای بات ، وه لهم بابه ته ..

جاهه رکهس بهم چه شنه خوی ناسی وه ههستی چا که ی له دهرونی خویا بزواندو
پهروه رده ی کرد ، وه ههستی ناچا کی و ناپا کی له دهرونا گسک داو نابودی کرد ،
تهوسا که ناماده بی په بدائنه کات بوخواناسیش ، تهو تا که ته لی تهو هی خوی ناسی
خوایش ته ناسیت ، وه تهو هی خوی ناسی چاره ی هه موده رد نیکی دهرونی کراوه ،
به لام که سی که لوی به ناسانهو بیت ، وه له خوی بای بیت وه نه توانی سهرنجیکی
دهرونی خوی بدات ، نیر چون بتوانی خواناسی ؟

خواتنه فرمى «سُرُّهُمْ أَبَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ» سورهى
«السَّجْدَةِ» يان هه رله م باره وه نه فرمون «وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ؟» سورهى
«ذَارِيَات» .

ئه بو سوله بمانى دارانى : كه يه كي كه له گه وره پياوانى ريگه ي ته صه ووف نه لبت
«دلى صوفى مه نزلى خواى گه وره به ، نه و شتمش كه خواى دى نامرنت ، كه واته دلى صوفى
هه رگيز نامرنت»

پيشه كى نوسانى كسى «التَّعَرُّفُ لِمَذْهَبِ أَهْلِ التَّصَوُّفِ» له نوسينى «ابو بكر محمد
الكلاباذى» كه له سالى ٣٨٠٠ هـ كوچى (٩٩٠) زابى دا فهوتى كردوه ، واته دوكتور «عبد
الحليم» وه هاوړى كه ي ته لى .

هه ره هه نكاو نك كه صوفى به كان هه لى ان گرتوه هه نكاوه كه شيان نه مره ،
هه روه كو دلى ان كه نه مره ، بوچى ؟

چونكه هه ره هه نكاو نكيان كه هه ل گرتوه ، هه رتو خويان هه ل گرتوه .
جاله به رته وه صوفيه كان خويان له سه رته ويا وه رهن ، كه خوشه ويست و
هه لى ارده و «وه لى» خوان ، وه هه روه ها پاريزه رى كه لامى خوايشن .

پرسويانه له شيخ مه عروفى كه رخى ، «خوشه ويستى چونه وچى به ؟» فرمويانه ،
«ئه ي برام خوشه ويستى شتيك نه خه لك به ده رس بيلته وه ، خوشه ويستى له لايى
خوشه ويستى خويه وه به ده رس نه وتريته وه ،» كه واته هه رته م خوشه ويستى به گه رمه به
ئه بيلته هوى ته وه ي صوفى ، روو له هه رلا نيك بنى ، جگه خوا هيچ نابيينى ، «فَأَيْنَا تَوَلَّوْا
فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ» سورهى «البقره» ته م خوشه ويستى به ش به په يره وى كردن له فه رمانى
خواى گه وره به ده ست دبت كه له ريگه ي به يام به روه وه (د . خ) به ئيمه گه بشته وه كه
نه فرمى «قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ» سورهى «ال عمران» .
لاى صوفى هه رچى وا له م جيهانه دا تاو يته ئيكه كه خواى گه وره ي
تيا به دى نه كات ، وه جگه له شو يته وارو «ايات وه» توانايى و ميره باني خوانه بيت هيچى
تيدا نابيينيت .

ذو النون ميصري «٢٤٥» كوچى كه يه كي كه له كه له مه ردانى ته م گوره پانه ،
له م باره وه نه فرميت .

«ئه ي خواى گه وره قمت گويم نه دا وه به ده نكي گيان له به ريك يان
به خشه ي گه لاي داريك ، يان به خوره ي تاو نيك ، يان نه وى په له وه ريك ، يان
ده نگو تاوازيكى خوش ، يان هاژه ي لا فكه ي تاو نيك گرمه ي هه ريك ، كه هونيك وه

به لگمیک نه بون له سر پشان دانو دهر خستو دهر برینی تا کوته نیایی تو وه له سر له وی که تو
 خواتیکې لی وینه ی وه وینه ت نه ، هه روه کو له پیش ترا ده سمان بوکیشا ، کوشتنی نه فس
 گه وره ترین سپارده ی هه ر ری زه وینکی ریگه ی ته صه ووه ، بوچی ؟ چونکه
 سرکیشی و لاری زه وی نه فس ، «واته ههستی ده رونی مروف» گومانی تیایه هه روه کو
 له زوانی یوسفه وه خوا خوی نه فرمی ، «إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ» .
 وه خوا خوی ره زامه ندی به رانبر بهو به ندانه ی دهر ته برن ، که جله وی
 نه فس نه گرن «وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَى» ، که و ابو صوفی تی نه کوشیت به راده ییک
 جله وی ههستی ناپه سه ندی خوی راگریت ، تاوای لی دیت کرداری نه یته
 کرداریکی خوایی وه خواجه سه ند . «عَبْدِي كُنْ رَبًّا يَأْتِي تَقُلُّ لِلشَّيْءِ كُنْ فَيَكُونُ» «چه دیتی
 قودسی» .

«چونه یید» .. ماموستای ماموستایانی شاریگه ی ته صه ووف نه فرمی .
 «صوفی وای لی دیت هه رچی جولانه وینکی نه ییت بهو جوړه نه ییت که خوایی خوشه ،
 وه هه رگیز سرچی ناکات له فرمائی هق ، به چشمتیک ههستی لاری گری خوی له کوژت ،
 وه هه تاهه تابه له ناوی ههستی فرمان بهر داریدا نه ییت وه» .

به لی صوفی راسته قینه ره وشی مروف گه رایه تی نه گورریت به ره وشی خودایی ، وه
 ثم پایه به رزه یه ی به شهر کهس ناتوانی پی تی بگات جگه له ری زه وی «ته صه ووف
 لسلامی بهو نه ییت» .

فه ناو تیاچونی صوفی لاشه له ناو لاشه دا «یان لاشه له ریگه ی ویستی لاشه دا
 خوی نیایات» نه وه نه ، وه تیاچونی روح بوروح «یان له ناو روح دا» نه ، به لکو ، فه نای
 ویستنا به ویستنا ، وه فه نای ره و شه له ره و شا وه «صفات له صفات» دا ، واسه ،
 ویستی خوت تیا به ی بو ویستی خودا ، ره وشت نه به یته سه ری رووشتی ته وه صفات
 نه که یته صفاتی خودایی ، وه صفاتی ، به شهر پی خوت تور نه ده ییت ، هه روه کو
 صوفی به کان خویان نه لین «فَاتَّبِعْ عَنْ أَوْصَالِهِ بَاقِيًا بِأَوْصَالِ الْحَقِّ» ، واته چونه تی خوی
 تیا بردوه وه هه ر چونه تی خودای لاما وه ته وه .

ته صه ووف هه لفرینو په روازو به رزبونه وه یه ، روه و ، «که مال» نه وه نده ثروات
 تاهه گاته پایه ی به رزی له به رکردنی خه لاتی «مه و صوف به صفاتی خودایی» هه روه کو
 له چه دیسی قودسی دا نه فرمون «كُنْتُ سَمِعُهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَبَصَرُهُ الَّذِي يَبْصُرُ بِهِ ، الْخ»
 واسه خواته فرمی ، نه وه بنده بهم که ره فتاری وای لی هات ، ثیرمن نه به
 ههستی ویستی نه وه وه ههستی بیینی نه وه هتد» ..

کلاباذی ... که به کیکی له گه وره پیاوانی ته صه ووف ته فهرمی ، پایهی فه نابون له ویستی جیهان «مقام الفناء عن ارادة الدنيا» له وتاری «عبد الله بن المسعود» که به کیکی له یارانی پیغمبر «د. خ» ده رته که وی. عبدالله وتوبه تی من هر گیز به خه یالیا نه ته هات له تاوی یارانی په یامبه ردا که منی هه بیست که ... ویستی دنیای هه بیست ، تاته وکاته ی ته و تابه نه هاته خواره وه که خواره فهرمیست «مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ» ... سورهی «آل عمران» جا ، کلاباذی ته فهرمی «عبد الله بن المسعود» له وکاته دا له مه قامی «فانی عن ارادة الدنيا» دابره ، واته به هیچ جور ی ویستی دنیا له درونیا نه بوه .

تویزه رانی کتبی «التعرف لمذهب اهل التصوف» ته لئین ، صوفی به کان له کوره ی خوشه ویستی خودا وه ندا سوتاون ، خووخده یان بوه ته خووخده ی ته وه هه لسو نیشتیان به و جوړه به که خواپی خوشه ، له سه رخوانی نیعمه تی په روه رده بوون ، وه ژانیان به یادی ته وو ناو بردنی ته و بر دوه ته سه ر ، خودایش دهرونی له هه موثالا یشتیک پاک کردونه ته وه . وه دای شور یون له هه مو ناخوا یشتیک وه هه لی بزار دوون بوخوی ، پایهی به رز کردون و خوشی ویستون و رازی بوه لی یان ، ده رگای نه بیته کافی لی کردونه ته وه ، به به خشنده ی خوی له هه موزانیاریکی ، چه شتن وزانین و بینین ، به هره مه ندی کردون «واتقوا الله وعلّمکم الله» سورهی «البقرة» .

صوفی که سیکه هر چه ند ناگای هه به له خوشی به هه شت ، له گه ل ته وه شا بو نریک بوونه وه له خوا وه تی به هه شت ته کوشی ، نه ک بو به هه شت ، هه روه کو به کی له گه وره پیاوانی جیهانی ته صه ووف ته لی به موریدیکی «ته گهر به هه شت ته وی پرو بولای این مدین» که عالم بوه ، ته گهریش خوا وه تی به هه شت ته وی ، وه ره بولای من ، له کتبی «نفع الطیب» دا ته لی ریگهی گه بشتن به به هه شت ریگهی شهر به ته ، وه ریگهی گه بشتن به خوا ، ریگهی ته صه ووفه ، واسه ریگهی «حقیقه» .

رایعه ی عه ده ویه : بالنده ی په رسوتاوی ریگهی «مه حبه تی» خودای ته لی ، خودایا من ته له ترسی دوزه خ توه به رستم وه نه بو پاداشی به هه شت ، به لکومن ، هه ر له خوشه ویستیدایه که کورنوشتی به ندی بو گه وره تی تو ته به م .

دوکتور «زکی مبارک» له سه ره تای کتبه که یا «التصوف الاسلامی» که له کتبه سه رچاوه کانه ته لی ، ته مه کتبیکی له ته صه ووف دا وه ته صه ووف له خو بو رده «نکران الذات» ، له پاشان ته لی ، من وام ته زانی ، ته صه ووف په یوه ندی له گه ل

نیشارات ، وه ری زه وو نه ریت (تقالید) وه ههیه ، به لآم نیسته بۆم دهر که وتوه
که به ستراره به دلۆ دهر ونو گیانه وه ...

ابو نصر السراج : ... که له (۳۷۸) کۆچی دا فهوتی کردوه له کتیی «اللمع» دا
که به کینکه له سه رچاوه گه وره کانی ته صه ووف ئه لێ ، «ابراهیم بن المولد الرق» سه باره ت
به ناساندن واته «تعریف» ی ته صه ووف زیاتر له صه دوه لآمی داوه ته وه .

ههروه ها یافعی له کتیی «نشر المحاسن الغالیة» دا ، ئه لیت ، سه باره ت به ناساندنی
وشه ی «ته صه ووف» پتر له هه زار وه لآم دراوه ته وه .

مه به ست ته وه ته که بۆ په رده لادان له سه ری ئهم رازه ، وه په ی بردن به م نه یهیه ،
وه به م جیهانه نی پایانه ، وه ئهم دهر یایی بنوکه ناره ، زوړ باس کراوه و زوړ وتراوه .

«شیخ احمد الشرباصی» : که به کینکه له نو سه رانی ئهم چه رچه وه ئوستادی
ئه زه ره یوه ، له زنجیره وتاره کانی «الثقافة الاسلامیة» دا له مارس ی «۱۹۶۱» دا له به شی
«التصوف عند المستشرقین» دا ئه لیت .

ته صه ووف ری زه وینکی ره وش ی کۆمه لایه تی و دهر ونی به ، که بۆ خوی سه ره ناو ،
ری زه وو «پورهان» و به لنگه و ، مه ردان و ، قاره مانان و ، کتییو ، سه رچاوه و ،
که لکرو ، سودو ، کانگه ی ، تاییه تی خوی ههیه .

ههروه کو له مه و به ریش و تمان ، له به رته وه ی که جیهانی ته صه ووف جیهانی که
ئه گه رکه سی یه وی به ته واوی لئی تی بگات ، ئه ی خوی یته گه شت که رو گه یوکی
ئه و جیهانه ، وه کو هه مو جیهان و زانیاری یکی نه ناسراوی تر : ... به لآم هیشتا ناسینی
جیهانی ته صه ووف له زانیاری به کافی تریش نه ناسراوو دا پۆشراوتره ، بۆچی ؟ چونکه
ته صه ووف هه م دینه و هه م چه شتن ، هه م .. تابشی نوری هه قه بۆ سه ری دهر ون واته
«ئیشراق» ، وه هه م مه قامو ئه حواله . مه قام ههروه کو پایه وپله ی ئیشی دنیایی وایه ،
وه کوبلین فیسار که س ، مودیره یان ، مولا حظه ، واته خه لاتیک ی ده وام دارتری
خودا وه ندی به که له ری گه ی خوا به رستی و ذیکرو پارێزگاری «تفقوا» وه ، بۆ صوفیه کان
ده ست ته دات ، به لآم حال ، هه رچه ن ئه ویش هه رشتیکه له م بابه ته ، به لآم
به رده وام نهیه ، واته گۆران له حالیکه وه بۆ حالی زوو زوو ده ست ته دات وه به گره
چه ن جاریش هه رته و حاله پرواتوبگه ریته وه ، به لآم مه قام دامه زراوه که گۆریش

بۆلای سەرۋترەوۋە ئەرۋات، سامەگەر خوانەخواستە کارىكى ناپەسەندى لى
رۈبدات، ۋەئەۋپلەۋپايەيەي لەدەست بىدات.

جا مەبەست ئەۋەيە، صۇقى چۆن ئەتوانى كەسى تر تىگەيىت
لەۋجىپانەرەنگاۋرەنگەي خۇي، لەكائىكا ئىمە ئەگەر بمانەۋى مەزەي مېۋەيىك
باس كەين بۈكەسىك كەئەۋمېۋەيە نەخۋاردىت، نازانېن چۆنى بۇباس كەين و
تىگەيىن، چۆن بلىن تامى ھەرمى بىان ھەنجىر چۆنە، ئەگەر بلىن شىرىنە، خۆشەكرو
ھەنگۈين و خورمايش شىرىن، بەلام ھەريەكەش تامى خۇي ھەيە، كەي ترشى
ھەنارو سرکەۋساق ئەبەيەك؟ جا ئەگەر شىتى، ھەم چەشتى و ھەم دېن،
ۋە ھەم تابشى نوربو، ھەم حالۋە قام، ۋە ھەم ۋىشى لەرىگەي دەرونەۋەبو،
ۋاتە ھەم ھەۋى بو، دەي ئىتر چۆن ئەكرى ئەم جىپانە بەكەسى تر بناسرىت، ناخۇي
سەرنەكىشىتە ناۋى ئەۋجىپانە ۋە.

«مورىدىكى شىخ محى الدين ابن العربي» ۱۱۶۵ - ۱۲۴۰ ھاتەلای شىخ، ۋى،
خەلک ئازارم ئەدەن ۋە باۋەر بەم پېرەۋەمان ناکەن. شىخ فەرمى ئەگەر كەسىك
داۋاي بەلگەي كرد بۇناسىنى ئەم رىنگايە، توش لى پىرسە، بەجى با ئەزائىت
كە ھەنگۈين شىرىنە، لى گومان ئەلى چەشتومە، بلى، كەۋاتە ئەمىش تانەي چەشى
ناي زانى.

شىنكى تر ھەر سەبارەت، بەگرانى ناسىنى جىپانى تەصەۋۋف ئەۋەتە، ئەۋانەي
كەخۇيان مەستى شادى و خوشى ئەۋجىپانەن، ۋە سەرگەرمى چىنى گولۋەر ھەمى
ئەۋباغ و باغچەيەن، ۋە مەدھۇشى بۇن و شەي ئەۋمەلەندە شىرىنەن، ۋە گومى ناۋگومى
لوطف و كەرەمى خوداۋەندەن، ۋە ھەيران و سەرگەردانى عەزەمەتۈگەۋرەي و
پاكى ۋىروناكى ۋە بەندەنەۋازى و مېرەبانى خۋاي گەۋرەن، كەي ئەيان پەررئە
سەرى ئەۋەي باسى ئەۋجىپانە ئەۋزائەي خۇيان بۇئىمەيكەن، ۋە چۆنى بىكەن،
جگە ئەۋەي، كەبلىن ئەم جىپانەمان خۇشە، ئەم مېۋانە نايابىن، ۋە ھەركەس مەردە
بايىت خۇي لەم خوشى و شادى بە ھەرەمەندىت و خۇي لى بەش نەكات، جگە ئەۋە
ئەتۈان چى بلىنو چى بىكەن ۹۹.

مەبەستىكى گرنكى كەش بۇنە ناسراۋى جىپانى تەصەۋۋف ئەۋەتە، بۇچۈنەنى
ئەۋخۇناسىنو رىنگا ناسىنە، كە زانبارانى ئەۋرېنگا يانە ۋىستۈيانە بەئىمەي بلىن زۆررى

بەزوانى ئىشارەت كىنايە، يان بەجۆرە وتەيلىك، دواون، كەوۋەكۇر زوانى تايىبەنى خۇيان
 ۋە ھايە، كەۋابو ئەكرى بلىين، ھەريەكە لەۋگەۋرە پياۋانە بەزوانى پايدەۋىلەو
 كاتوساقى خۇيان، لەگەل ئىمەدا دواون، كەۋابو بەزوانى خالى خۇيان، يان،
 بەدەس ھەل تەكاند نوئىشارەت، يان بەزوانىك كە تارادەيلىك ئىمەش لى تى بگەين،
 ئىمەيان بانگك كىردو، بۆ مەركىشانە ناۋى ئەۋجىپانە شىرىنەيان، ۋە ھەركەسەي
 بەزوانى خالى خۇي، ۋە لەپايەي خۇيا، باسى ئەۋشۈپنەي بۆكردوۋىن كە خۇي تىايەو،
 باسى ئەۋ چەشتىن دىتەي كىردو كە بەشى خۇيەتقۇ، خۇي لىي بەرخوردارەو
 لىي بەھرەمەندە، كەۋابو ئەتوانىن بلىين، ئەكرىت بەرادەي ھەرچى گەۋرە پياۋان و
 زاناياى ئەم رىگايە ھەيە، «تەعريف» ۋە پى ناس، بۆتە صەۋوف دابىين.

جالەگەل ئەۋەشا ئەپى بزانىن كە ھەدەفو ئامانچى ھەمۇي ئەمانە ھەريەكەكە،
 ۋە ھەمۇي ھەرياس لەخۇشى ۋە لەگەۋرەي ۋە لەراستى ۋچاكى ئەم رىگايە ئەكەن،
 بەلام بە «تەعريف» ۋە ئەللىك دانەۋەو راگە ياندنى جۆراۋجۆر، ئامانچەيەكەكە،
 ھەمۇي بانگك كىردە بۆسەر رىگەي خواناسى ۋە خوادوستى،
 ۋە باسى خۇشى ۋە مەزنى ئاكامى كارەكەيە، بەلام ھەريەكەي بەزۋانەي كە ئەي زانى
 باسى ئەۋشەمان بۆتەكات كە دىۋىتقۇ ۋە چەشتىۋەتقۇ لىي بەھرەمەند بۆ،
 ۋە ھەركەسەي لە «حال ۋە ئەمە قامىكا» دىتە ۋتارو بانگەۋاز، كە خۇي تىايە بەرخوردارە.

جائىستە باگوى راگرين بۆ «تەعريف» ۋە ناساندنى تەصەۋوف لەزۋانى پرى
 لەگەۋرە پياۋانى ئەم شارىگەۋە، ھەروەكۇ لەپىشاۋتەمان تائىستە ھەزاران «تەعريف»
 كراۋە ئىمەش ۋاپرى لەۋتە عريفانە كە تىرىكتىن لەرادەو وزەي پەي پى بىردنى ئىمەۋە،
 ئەي خەينە بەرچاۋتان، ۋە خۇيشتان ئەتوانن لەناۋ ئەۋكەننە سەرچاۋانەدا كە ھەم
 لەم بەشەداۋ ھەم لەكۆتايى كىتەكەدا، پىش كەش تافى ئەكەين، لەباسەكە بگەن.

ئەپى ئەۋەش لەيادەنەبەين ھەريەكەي لەم گەۋرە پياۋانە دە ھاجار سەبارەت
 بەپى ناسى تەصەۋوف باسيان كىردو ۋە صەدھا كىتپان نوسىۋە، بەلام ئەمەي
 كە ئەينوسىن غونەيلىكى زۆر بچۈكە لەبەشىكى كەم لەۋتارى ئەۋ گەۋرە پياۋانە.

شيخ مەعروفى كەرخى:

كەلەسالى دۈصەدى كۆچى دا فەۋق كىردو، لى يان پىرسىۋە تەصەۋوفچى بە

لهوه لاما ته لیت. ته صوف پیرموی کړدنه له حقایق، و د خوره پیرموی کړدنه له موته ی
که به ده سنی خه لکه، ۱.

ته بوسوله پمانی دارانی:

ته لیت، ته صوف به وه ته لیت صوفی شتی وای به سهرادیت جگه خوانه بیت که س
سهری لی دهر ناکات، هه روه ها له گه ل خوی خویا واله حاکمیکا جگه خوانه بیت
که س نای زانیت.

ته بوتورانی نه خسته ی:

ته لیت، صوفی که سیکه هیچ شتی لیلی ناکات، وه هه مولتیک به و پروون ته بیت وه
۲۴۵۰ هجری فوئی کړدوه.

بشرا الحافی:

ته لیت، صوفی به که سی ته لیت که دل دهر وونی پاک بویتته وه ۱۵۰۰ - ۲۲۷، کوچی
۷۶۷ - ۸۴۱ میلادی

بابه زیدی به سظامی:

۱۸۸۰ - ۲۶۱، کوچی، ته لیت صوفیه کان وه ک مندالیک وه هان که خواخوی
په روه رده کړدنیا نی گرتوه ته خوی «وان له پدنا ی خوادا».

ته بویه عقوب ته لوسمی:

ته لیت، صوفی که سیکه هه رچی ییکی هه به بییه ن بیزار نایت، وه له ریگه ی
که بشتن به مورادیشا قهت کول نادات.

ته بولحه سنی نوری:

که له سالی (۲۹۵) کوچی دا دوا کوچی کړدوه. ته لیت، صوفیه کان، خیلینکن
که دلبان گسلک دراوه له زیانه کانی ئاده می زادیه تی، وه له ثافت و نه خوشی «فلس»،
چاک بونه ته وه، وه له دهس ئاره زوو ویستو خواستی دهر وون بزگاران، وه که بشتونه ته
به رزترین وه پیش ترین پله ی خوا دوستی، وه مادام که ده سیان هه لگرتوه له هه رچی شته
جگه خوانه تی، که وایو ئیتر نه خواوه ن شتن، نه که میشیان کړدوه ته خواوه تی خویان

«نه هيچيان هه بهو نه هي كه سيشن» چونه يدا: كه له ٢٩٧ هجري وه ٩١٠ ميلادي دا له دنيا ده رچوه، ته ليت، ته صه ووف به وه ته لئن كه خودا هه رچي به يوندت هه به له گهل «نفس» خوتا بي برت، وه به يوندت بدات به خويه وه «له گهل خوتا» بتمريني وه له گهل خويا زيندوت كاته وه.

هه روه ها ته ليت، ته صه ووف به وه ته لئن كه له گهل خودا دايته هيچي تر، واته «جگه خوا به يوندت به هيچ وه نه يت».

هه روه ها ته ليت، «صوفي وه كوزه وي وه ها، كه هزار شق ناپاكي بخه يته سهر، نمو جگه له شق پاك هيچي لي ناره يت، وه هيچ دهر نادات».

هه روه ها ته ليت، «صوفيه كان به يوند يان ته نها له گهل خوادايه، وه جگه له خوابش كس نايان ناسيت». چونه يدا، ماموستاي ماموستاياني ري ره وي صوفيه ني له پيناسيكي تزي دريژتر ته ليت.

ته صه ووف برقي به له پاك كردنه وي دهرون به چه شنيك كه هه رگيز ناپاك نه يته وه «ناپاكي بونه گه پريته وه»، وه هه رگيز زه بوني ولاوازي روي تي نه كاته وه، به چه شني بوه ميشه له خووخده «حوياني» يه كان مروف دهس به ردارييت، وه ناگري «بشيري بهني» بكورته وه، وه دور بي بگريت له تاره زوي «نفس»، وه تزيكي بكات له تاره زوي «روح»، وه دل بدات به زانياري راسته قينه (مه عنوي) وه هه تاهه تابه جگه له چا كه هيچ كرده وي يكي نه يت، وه ناموزگاري چا كه ي هه موكه سي بكات، وه به پره وي بكات له ري ره وي ئيسلام پر ره وي پيغه مبهري گه وره.

حوسيني حه للاج:

كه له، ٣٠٩ كوچي / ٩٢٢ زايي له دنيا ده رچوه، ته ليت صوفي، ته ك ره وه، نه كه م ته تواني بي گريته خوي وه نه ته وبش كه سي گرتوه ته خوي.

له بويه كرى شيلي:

(٨٦١ - ٩٤٥) زايي، ته ليت، ته صه ووف برقي به له دانيشتن له گهل خودا دا به بي هه «واته لي پيويستي هيچي تر».

هه رمو ته ليت، صوفي ده سي له خه لك به رداوه «بچراوه له خه لك»، وه به ستره وه

له پره وشيكي چاك له مروفتيكي چاك له كاتوزه مانيكي چاكا به رانبهر به چاكان نه كريت. له سه منون يان پرسى، ته صه ووف چي به ؟ وقي ته صه ووف نه وه ته (نه بيه به ندهى كهس وه كه سيش نه كه بيه به ندهى خوت).

عمرو بن عثمان المكي :

(۲۹۸) كوچى فه وقي كرده وقي، ته صه ووف نه وه ته به ندهى خودا له هه موكاتيكا كرده وه ييك بكات، له وكاته دا نه وكرده وه به له هه موكرده وه ييك باشترو په سه ندر ييت.

نه بي نه صر نه لسه رراج :

«۳۷۸» كوچى مردوه نه ليت. صوفي به كان نه وانه كه خواهه ناسن وه له ده ستورو فه رمانه كانى شاره زان، وه ره فتاره كه ن به وده ستورانهى كه خوا شاره زاي كرده وون لبي، هه رشوتني نه وشته نه كه مون كه خوا شاره زاي كرده وون لي يان، نه وشته نه نجام نه ده ن كه خوابوي داناون، نه وه شيان ده س كه وتوه كه بوي گه راوونو ويلي بوون، وه ده سيان هه لگرتوه له هه رچي شتيكي تر كه به ده ست ديټ.

ذوالنون ميصري :

له «۸۶۰ ميلادي، ۲۴۵ كوچى» فه وقي كرده نه ليت. نيشانهى خواناس سي شته، به كه م روناكي خواناسي نه و نابيته هوى كوراندنه وهى «نورى وه رعى» «وه رع برقي به له پاريژ كورن له هه موحه راميك، ته نانه ت گومان لي كراو يش» دوه هم، هه رگيز به زانبار ييكي ده روني باورنا كات كه پيچه وانه بيه له گه لي «ظاهري شهرعا»، سي هم، زوري نيعمه ت وكه ره مي خوا له گه ليا، نابيته هوى شكاندني په رزني خه لك، «وا ته ده سلات واي لي تاكات پي له به رهي خوي دريژكات وه ده س دريژكات بوسه ري خه لك».

سهل بن عبد الله التستري :

(۸۹۶ - ۸۱۶) ز، نه لي صوفي كه سيكه ده روني «پاك بويته وه له ليلى وئالايش وه پربوي له په ندوزانين وه به ستراييت به خوا وه له خه لك بچرا بيه، وه «زيرو خاك به لا يه وه به لك سان بيه».

ذوالنون: نه ليت، له نزيكي شام دا ژنيكم دي «كه خوي له خواناسان بو» ليم پرسى نهى خوشكه خوات لي رازي بيه، له كوي وه ديټ ؟ وقي له لاي كه سانيكه وه «تجافي جنوبهم عن المضاجع يدعون ربهم خوفاً وطمعاً» ثابته له سورهى «سجده» نه لي له پاشان

پرسیم ئه‌ی بۆکۆی ئه‌ی رۆیت ؟ و ئی بۆلای هوجان لا ئه‌ییم بۆرۆ لا یح عن ذکر الله
 ئایهت له‌سوره‌ی هاتوره‌ی ئه‌لی گوتم توخوا باسیان بیکه‌یوم ژبه‌که به‌شش هۆنر لوه‌ی جوان
 باسیان ته‌کات بۆی که‌ئمه‌ سه‌ره‌تای هۆنراوه‌که‌یه‌تی، قوم هومهم باقه‌ قد
 علفت، هتد جائه‌وش ناسانلێکی تری صوفی به‌کاته، به‌زوانی قورتان.
 ئایه‌تی به‌که‌م خوا باسی خواناسانیک ته‌کات، که‌زۆریه‌ی کاتی خویان (به‌قیه‌ت،
 له‌شهوئا، که‌کاتی حه‌سه‌نه‌وه‌یه‌) به‌یادی خوا ته‌به‌نه‌سه‌رو، نانوون، وه‌شه‌هه‌رمی ته‌نشتیان
 بیزاره‌ له‌پال که‌وتن و راکشان له‌سه‌رنوین. ئه‌مه‌ سه‌باره‌ت به‌شهوو به‌کاتی حه‌سه‌نه‌وه‌و
 خه‌و.

ئایه‌تی دوه‌مه‌یش هه‌ر خۆی گه‌وره‌ باسی ئه‌وه‌ نه‌لانه‌ ته‌کات که‌ کارو کاسی
 ئایه‌ته‌هۆی ئه‌وه‌ی که‌خوا له‌یاده‌هه‌رن، به‌لکو له‌گه‌ل ئه‌وه‌شا که‌ کاسی خویان ته‌که‌ن،
 خواجه‌رسته‌یش ته‌که‌نو یادی خواته‌که‌نو خویان له‌بیر ناچیته‌وه‌.

جایاسی ته‌م جۆره‌ ذیکرو یادوپه‌رسته‌شه، له‌کاتی باسی ووشه‌ی (فیکر) دا،
 به‌دریژی بۆتانی روون ته‌که‌ینه‌وه‌.

یوسف بن الحسن:

ئه‌لێت. له‌ناوی هه‌مو «ئوهمه‌تیک» دا پڕنکیان هه‌لبژاردیه‌ی ئه‌و ئومه‌ته‌ن، ئه‌وانه
 خوا هه‌لبان ته‌بژیریت بۆخۆی وه‌له‌خه‌لکیان ته‌شارینه‌وه‌، وه‌ته‌گه‌ر له‌ناوی ئومه‌تی
 موحه‌مه‌دا ئه‌وه‌ له‌بژیراوانه‌ هه‌بێ گومان «صوفی به‌کاته».

ئه‌به‌سه‌عه‌دی خه‌رواز: که‌له «١٢٦٨» کۆچی دا فه‌وتی کردوه‌، ئه‌لی
 صوفی که‌سه‌یکه‌ خوداوه‌ند ده‌رونی خاوتن کردوه‌ ته‌وه‌ وه‌پری کردوه‌ له‌نور، وه‌که‌سه‌یکه‌
 که‌ به‌یادکردن و ناوبردنی خوا ته‌گاته‌ ئه‌وه‌پری خوشی و کامیابی.

جده‌عظمه‌ر ئه‌ل خولدی: که‌له «١٣٤٨» کۆچی دا له‌دنیاده‌رچوه‌. ئه‌لێت،
 ته‌سه‌ووف به‌وه‌ ته‌لێن ته‌فس بجه‌ته‌ ژێرباری به‌نده‌گی، وه‌ده‌رچی له‌هه‌مو ویستیکی
 به‌شه‌ری، وه‌به‌هه‌مو هه‌سته‌یکه‌وه‌ روپکه‌یه‌ته‌خواناسی.

شبلې: «٨٦١ - ٩٤٥ز»، ئه‌لێت، سه‌ره‌تای ته‌سه‌ووف خواناسینه‌ و
 ئاکامه‌که‌شی خوا به‌ تالك زاینه‌، «توحید».

پۆروون کردنهوهی ئهم باومه ته ئێن گهروه ئی خوا به تاك زانی لهوه دا دهه كهوی
 كه خوا به پهنه بهر (د. خ) ته فهرمیت «قل هو الله احد» ... هتد . واته بلی خوا تا كه
 «ههیه كێكه» . مه بهست ئهوهیه كهسی كه خوی به تاك زانی «جگه خوا» ، نه كهس ئه پرسی
 وه نه له كهس ئه ترسی

ئهبه به كری ئهل كهتانی : كه له ۱۳۲۲ كۆچی دا كۆچی كردوه ، ته ئیت :
 ته صه ووف «ته خلاق» ته و كه سه ی ره وشی له تو به رز تریت پرووناکی و پالیور اویشی
 له تو زیاتره .

شاهی نه قشبه ند «محمد بهاء الدین» (۱۳۱۷ - ۱۳۸۹) ز (۷۱۷ - ۷۹۱) ته ئیت :
 ئهم پری ره ووهی ئیمه سه رانسه ری «ته ده به» .

له ته با موحه ئهمد ته لجه ریری : یان پرسی ته صه ووف چی به ؟ وتی ،
 (به پره ووی كردنه له هه مر ره وشی كێی به سهند وه دور كه وتنه وهیه له هه مر ره فتاری كێی نا به سهند)
 له كێی تذكرة الاولیای عطاردا : به زوانی «ابو الحسن نوری» به وه ته ئیت ،
 ته صه ووف نه ره سمه «واته دا به نه ریت» وه نه زانیاری به ، به ئكو «ته خلاق خودا وه ندی به»
 چونكه ته گهر ره سم بوایه به تی كو شان ته هاته ده ست ، وه ته گهر زانیاری بوایه
 به خویندن فیری ته بوین ، به لام رازانه وهیه به ره فتاری خودا وه ندی ، وه كه سیش
 ناتوانی له ریگهی خویندنو ئیكو شان وه یسته خاوه نی ته ره فتاره ، مه گهر به
 به پره ووی كردن له ره فتاره كه .

ههروه ها نوری : ته ئیت : ته صه ووف بریتی به له ئازادی وه سه خاوه ت وه جوامیری
 وه خوا به رستی ئی «ته كه للوف» واته به شه ووقو مه یلو ئاره زو .

شیخ محمد امین الكردی (ته ربیلی) ، كه له (۱۹۱۳) ز فه وتی كردوه له كێی «تویر
 القلوب» دا ته ئیت ، شه ریعت دره خته ، ته ریقت لقو ئیه كه به تی وه «حه قیقه ت»
 به ره مه كه ی ، وه حه قیقه تیش خواناسی به له ریگهی ده رونه وه كه بریتی به له
 «ته صه ووف» .

ئهبه به كری كهتانی : جاری كێی نریش ته ئی ، «التصوف صفاء ومشاهدة» واته
 ته صه ووف پاکی یه و دیتن ، به ئی به راستی له م دوو ووشه كورته دا هه م (هق)

باس کراوه هم (ثاکام) ، مه به ستو «غایه» که (موشاهده) به واته دیتن ، یان ، «عین
البقین» ، چاوبی که وتی نهینه کافی ، «ماوراء الطیفة» که لهم ریگایه وه نه بی
دهس نادات ، وه هو به که ش بوگه یشتن بهم ثاکامه پاکی دهرونه واته «صفاء»
ریگه ی ته صه ووفیش ریگه ی خاوتن کردنه وه ی دهرونه که واته «التصوف صفاء»
ومشاهده خاوتنی بهو دیتن .

ئهم ریگه یه ش هر چه ن له ثابنده دا به در یژی باسی لی وه ئه که ین به لام به کورتی ،
له «ته ویه» وه دهس پی ئه کات واته دهس هل گرتن له هه موکار یکی زشت «الاخلاق
المذمومة» له پاشان «مجاهده» واته تیکوشین ، بو رازانده وه ی دهرون ، به هه مو
ره وشیکی به سه ند «الاخلاق الحمیده» ، له پاشان په یوه ندی دل برین ، له هه رچی شتی
هل خله تینه ره ، وه کو دهسه لات و سامان ، «بی گومان په یوه ندی دهرونی» ، نلک تهرکی
دنیاو تهرکی کاسی ، وه بونه بار به سه ری خه لکه وه ، وه پروانه ناستانه ی خاوه ن و
دروس که ری ئهم جیهانه یه ، که «ذاتی» اللهیه ، خواش پر یاری داوه هه رکه سی
که وایو ، ئه یخاته سه ری ریگاو ، ئه یته ری پیشان ده ری ، وه نوری خوی
ئه خاته دلیوه «والَّذینَ جاهَلُوا فینا لَنَهْدِیَنَّهُمْ سُبُلَنَا» سوره ی «عنکبوت» «وهو یعول
الصالحین» .

ئهمی غه زالی : له سالی ۱۰۵۹ - ۱۱۱۴ هـ (۴۵۰ - ۵۰۵) کوچی داژباوه ،
که یه کیکه له پیاوه هه ره گه وه کانی ریگه ی خوانامی وه یه کیکه له دانشمه نده
هه ره گه وه کانی ئیسلام وه خاوه نی دوصه د تاچوار صه «تالیف» بووه ، ئهم گه وه پیاوه
به شیوه ییکی علمی وزانبارانه ، ری زه وی ته صه ووفی پروون کردوه نه وه ، وه به باشی
سه لاندویه نی چون (شهریعت و طریقه) هه ردو یه ک ریگان وه ئامانجو ثاکامو
به ره میان هه ری که . وه پرونی کردوه ته وه که ریگه ی شهریعت ریگه ی «ظاهری»
ئیسلامه وه ریگه ی ته صه ووف ریگه ی دهرونی و نهینه یه نی ، ئهم که له میرده لای وایه
ته صه ووف جگه بومه ردی مهیدانی خوی نه ییت بوکس ناناسریت ، وه
هه رکه سی به وی له ریگه ی خویندن و باس کردن و بشکینه وه ، شتیکی لی تی بگات
سه ری خوی ئیشینی ، به لکو هه رکه سی به وی لی تی تی بگات ، زوره باشی ئه توانی
وه کوپاو ، چاکی لی بگات به لاداو ، بیته مه بدانه وه تاوه کو زورباش دلی ئاوپخاته وه و
لی تی تی بگات ، جا ، که ئی گه یشت ، ئیر ئه ور یگایه به رنادات و ته ویش ئه بیته

بولبوليكي نهوباغچه يه وهنگيكي نهوگوله شيرينانهو ، پهروانه ييكي بال سوتاوي نهووناکي يه .

غەزالی ته ليت ، زانباري دهروني زانباريک نيه هرگيز فیربکرييت ، چونکه قهت کهس ناتواني وشه پيدا يکات بو نهو حال و مه قام و ديتنو بيستن و چه شتانه ، کهوابو ته گهرياس کرا ، سهر له ويژه ريش و بيستياريش ته شيويت .

غەزالی ته فهرمي ، ثم زانينه کهس ناتواني بيزانيت خواهه في خوي نه ييت ، وه لايشي وايه نهوکه ستهي لهو نهيشانه سهرده رييريت ، ناني باميان بکات بوکه سانيک که سهر يان نيه له ناوي نهوکاره دا ، وه شتيان لي حالي نه بوه .

وامن ليره دا به شيكي بچوک له بيروريي ثم مه رده گه وره يه بوته وه ي که تامومزه جوانه کهي خوي له دهس نه دات هه ربه عه ره بيه کهي نه ينوسمه وه .

غەزالی له کتبي «احياء علوم الدين» دا سه بارهت بهري پره وي ته صه ووف نه فهرمي .

«الطريق تقديم المجاهدة ومحو الصفات المذمومة وقطع العلائق كلها ، والاقبال بكنه الهمة على الله تعالى ، ومهما حصل ذلك «اي مني حصل ذلك» الكاتب . كان الله المتولي لقلب عبده والمتكفل له بتنويره بانوار العلم واذا تولى الله امر القلب فاضت عليه الرحمة ، واشرق النور في القلب ، وانشرح الصدر وانكشف له سر الملكوت ، وانقشع عن وجه القلب حجاب الغرة بلطف الرحمة ، وتلألأت فيه حقائق الامور الالهية» .

تهني نهو هس بزانيں ثم زانينه که غەزالی دهس نيشاني نه کات ، وه ته لي پهرده له سهري دلي پياوچا کان ، «وهي» لانه جيت ، له گه لي زانيي په يام بهران دا ليک جيان ، زانيي په يام بهران «وهي» ، وه ي پياوچا کان ئيلهامه ، وه چه نوچوني که شف و کهرامات و وه ي وه ئيلهام وه نه وجوره شتانهش ، له داهاتودا به يني توانايي خوم باس نه کم ، ههروه ها خو يشتان نه توانن له کتبه کاني نيامي غەزالی دا وه کو «المنقذ من الضلال ، وه احياء علوم الدين» ههروه ها کتبي «الرسالة القشيرية» ي عبد الكريم بن هوازن وه «التعرف لمذهب اهل التصوف» ي ابو بکر محمد الکلاباذي وه «قوت القلوب» ي ابی طالب المكي «٣٨٦» هجري وه «اللمع» ي ابی نصر السراج «٣٧٨» هجري وه «مکتوباتي نيامي وه ياني» وه «تذکرة الاولياء» ي عه تار وه ده ها کتبي له ميژنو کوندا ، يان کتبي «المواهب السرمدي» ، وه تنوير القلوب» ي «شيخ محمد امين اربلي» وه «التصوف الاسلامي» زه کی موبارهک که تازه ترن وه هي تریش

بجویننه وه به لآم چونكه كتيبه نوي كانيش هر ده سيستان نه كهن بو تهوسه رچاوه كوئانه
وه نوسه ره كانيشان خويان له وزانياري به بي بهمن ، كه واته به كه لك تر وابه ،
هه سه يري كتيبه سه رچاوه كوئنه كان بكه .

جا ته مه ته چونيقي ريگاي صوفيقي ، وه هه روه كو وتان ، هه موي
ته مري پره وانه ، وه ته م باوه رانه ي كه خرا نه به رچاوتان ، برتين له به پره وي كردن
له ري پره وي «هوردان» ، به لآم ، به پره وي كردنيكه به دلوه گيان نه كه ته نها به له شو
به زمان ، وه هه مويش هر به كه شت نه گريته مه ، ته ويش گه يشته به پله ي خوانامي
وه به ده ست هيتاي رهامه ندي هه .

بو چا وكرانه ويكي زياتر ، سه باره ت به ري پره وي ته سه ووف ، به پيوستي ته زانم
به كورقي شيره ي نوسراوه يكي هه لوي به رزه قري ئاساني دانشوينش ، ئيام
موحه مه دي غه زالي تان بجه مه پيش چاو ، كتيبه كه ش بريني به له كتيبي «المقد من
الضلال» .

غه زالي له م كتيبه يا هه م سه رگوزه شقي ژباني خوي به كورقي باس كردوه ، وه هه م
باسمان بوته كات كه چون كه لكه له ي ريگه ي صوفيقي كه وتوه ته سه ري وه چون
به ئامانجو ئاكام ، وه ئاره زوي دلي خوي گه يشته ، غه زالي له ته مه ني خويا دو كاري
گرنكي ته ئجام داوه كه ، نه گه ر به ري به رو پيشه نكي ته م دوو ريگايه ي نه زانين ،
بي گومان به كيكه له هه ره پياوه به رزه كاني ته م دوو ريگايه .

به كه م :

نوسيني سه رگوزه شت و چونيقي خوي ، وه پيشان داني بيرو باوه ري دهروني ،
وه چه نو چوني ري پره وي ژباني ، تاته گانه ئاكام .

دوهم :

رون كردنه وه ي ته وه ي كه شه ريعه ت وه ته سه ووف ليك جيانين ، وه ته سه ووف
بريني به له روحو له حه قيقه ي شه ريعه ت ، ته سه ش ، هه م له م كتيبه دا ، وه هه م
له كتيبه كاني تريدا ، به تاييه ت «احياء علوم الدين» دهري پريوه .

له باره ي روون كردنه وه ي ليك جيانه بوني شه ريعه ت وه ته سه ووف ، چه ن
كه و ره پياوني تري ريگه ي ته سه ووف ، وه كو «عبد الكرم قشيري» ، ۳۷۶ - ۴۶۵هـ .

کوچی خلوتی کتبی، المصنفه فی علم الصوفیه، که له چاپ دهری کتبه که،
تهلی، المصنف العالم، المصنف بین الشریعة والحقیقة...، وه هرومه ها جتایی بظایفه
که له سالی ۱۲۹۷، کوچی ۹۱۰، زاتی دا هونی کردوه.

وه ابو نصر السراج، خلوتی کتبی، المصنف، که له سالی ۱۲۹۸، کوچی دا
له دیار دهری، که دوه کور عبد الحظیم وه طه عبد الباقی، له چاپ دهرانی هم کتبه،
سه بارهت بهم کتبه تهلی، باکر موسوعة صوفیه عرفها التاريخ، جا، هم چن
که له میردو چن گهروه یلوتکی تری هم ری پرموهن که به نویسی کتبه
به نرخه کاتیان روونان کردوه تهوه چون شریعت و تصوفی اسلامی، هریه کیکن
وه جوی نین له یهک.

غمرزالی وه هرومه ها هم گهروه یلواته ی تریش که دهسان بوکشان به باشی
رونان کردوه تهوه که شریعت تهگه به دانش و به دهان دایرت گیانی
تهو شریعت، که حقیقتی نیسلامه، برقی به له تصوف و همرکشی
وای نه زانی رتی لی ون بو وه لهری لای دلو.

تیام ابو حامد محمد بن محمد بن محمد ی غمرزالی، ۱۵۰۱-۱۵۵۰، کوچی،
به شکی گرنک له تهمنی، سهرکی مهروسی نظامی به بغداد بو، واته،
سهرکی گهروه ترین نهو تهلی زانت له جتایی ناسراوی تهو دهدها، وه
به درس و تهوه داتانی پتر له دوه دهکتب خزمنی زوری به نیسلام کردوه، وه تهگه
بانهوی سه بارهت به گهروه لی تهو پیاوه باس کین، خوی پیوستی به نویسی کتبه که،
به لام نیمه آیه دا مه بهستان تهها تهو کتبه چکوله به که هم سهرگزه شتی زانی خوی
تیانوسیه، وه هم چونیهی گرت بهری ریگی تهووف، وه هم باور
دهر برقی تهقی سه بارهت به میر پرموه، جاتوه تا تهوه تهوهش چه کیله یهک له کتبی
المصنف.

غمرزالی له سهرتهای کتبه که دا لهو لاهی پرسیار کهریک دا که سه بارهت به
بازایلی به چشکی گشتی پرسیاری لی کردوه تهلی، من له ناوی گتیاوهی،
دهسته کانو ری پرهو ریزارو بواره کانی زانیاری دا، تازاری زورم کتیاوه تهووهی
بتوانم ریگاتیککی راست بلوزمهوه، وه بتوانم خرم له نشیوی و لیتو زه لکاوی
شوین کتون «فیلد» دهریرم، وه بگمه تهپولکهو بهرزالی «دبتر چاوهی کتون».

دریژه ئەدا بە یاسو ئەلی هێنان تەمەنم نەگە یشتبەو بیست سالان هەتایستە کە وام
لە پەنجای سال دا، هەولم داوێ بۆتی گە یشتن، وە داوێمە لە گە یشتی دەریای ئیانی
زانین، وە تەم تیکۆشانە شەم تیکۆشانی ترسە زاورانەو دڵە راوکی یانە نەبەو، بە لکۆ
تیکۆشانی نە ترسانە بو، بە جۆریک کە پۆم ئەنایە هەرتاریکیک پەلاماری
هەموو گە یشتی کیم ئەداو خۆم ئەخستە هەموو دەردی سەری یەکەو، وە لە پە کە یە کە ی
باوەرە کان «مەزەب» هەکان ئەکۆلیمەو، وە تەمەو یست خێنی هەموایم بۆدە رکەوی،
بۆتەوێ بە باشی تی بگەم وە بزانی کامیان پێگایان راستەو کامی چەوتە، تاوێ کو خۆم
لە پێگا راستە کەوێ بپۆم.

«باطنی» یەک نەبو سەرم دەرد نە هاوردنی لە باطنی، وە «ظاهیری» نەبو تی نە گەم
لە بەر هەمی تەم ظاهیری یە تەمی، فەلسەفی یەک نەبو ئەکۆلیمەو لە فەلسەفە ی،
«متکلم» یەک نەبو نە کۆشەم بۆتەوێ سەردەری پۆم لە باس کردن و لە «موجادەلە» ی،
صوفی یەک نەبو بەوردی هەول نە دەم بۆتی گە یشتن لە سەر چاوە ی «صفای» «مبتدئ»
نەبو کونوقوزینی ئاکامی پەرستشە کە ی نە بشکێنم، زە ندیقیکی پە کە وتوم نەدی تی
نە کۆشەم بۆتەوێ لەوێ بگەم چی وائەوێ نەدی روی داوێ تی، وە ئەو زاورە ی داوێ یەو،
کە لە خوانە ترسێت و باکی نە یشت و بۆخوی ئی خەم پائی لی بداتەو، «باطنی» و «ظاهیری»
هەموو ئەوانە ی کەوتران هەریە کە ی لە سەردەمانێکا مەردە سەر پێگاو ئولەری یەک بون کە لە ناوی
ئیسلا ما هاتر نەدی وە دەوریان بو، «نوسەر».

غەزالی لە پاشان ئەلی، من تەم کارانەم بۆیە هەر لە منائی یەوێ ئەکرد چونکە
تی ئەکۆشام

بۆ بە دەست هێنای راستە قینەو کاکلە ی مەبەست، ئەمەش بە دەستی خۆم نەبو،
خودا وای دروست کرد بۆم وە منیش کاری بشکێنم لی کۆلیمەو تەوێ نەدی دریژە
دانی ناگە یشتە راستە قینەو، لە زە لکاوو لیتاوی «تەقلید» دەرچوم.

ئەلی: من ئەدلی خۆما ئەموت من تەمەوێ لە کاکلە ی زانیاری بگەم وە
بی دۆزمەو، لێرە داو بۆم دەرکەوت زانیاری باورپی کراو، «یەقینی» بە شتێک ئەلین
کە مەرووف بە چاوی خۆی بی یشت و هەستی پی بکات، جا کە زانین گە یشتە ئەم پەلە یە
لێرە هیچ گومانێ تیانامینی و دڵ ئوقرە ئەگرێتو ئوخە ی ئەکات، «بەو مەرجە ی، ئەو کارە
هەلە ی تیانە یشت» هەلە، وە کۆتەوێ کە می یشت لە بەر چاوتەو بەرد بکات بە زیر،
یان گالۆکت بۆ بکات بە مار، ئەمە یان بە چاوتەو ئەلی باوەر یشت پی هە یشت،

به نام نانی نه گهر نهوکهسه وئی، سنی زووتره لهصوت، من یلم چونکه نهه کهسه
بهردی کردوه بهزیو وه گالوکی کردیه بهمار، نهی بلوهریشی پی بکم که سنی
زووتره لهصوت...

نام. لیره دا نانی مه له بکمز، به لکو مهر نهی سهرمان سوویتی نهوهی چون
نهوهردهی کرد بهزیو گالوکی کرد بهملو، وهیچی تر.

به نام نهوزانیهی کهخوم بدهستی بیرم، وههیرییم وهییزانم، نیر لهویدا گویمان
یه، چونکه زانیه که هی خومهو خوم بدهستم هیتوه.

بوم دهرکوت مهرزانییک نهگاته نهه پاییه لهیاوهر، نهوه زانیی
باوهیری تهکراوه، وه ایقن یه، جامن بوگیشتن بهوزانیهو بهو باوهیره،
به رهلهه موکهسی، خوم بشتی، سهریم کرد من خوم جگه لهزانیاری
هست پی کراوو ناشکرا، نیر لهوزانیه ایقن یه تی بههرم...

لهباشان بهشیوهینیکی فهبله سوقانه باسی چویشتی تاقی کردنهوهی کلوامه پی
«حواس» هست پی کهرهکان، نهکات کهچون بهکبه که لهگوره پانی نهه زانییه دا کزلو
ناهوانن وه هیچیان لهدهست ناییت، لهباشان دریره نهه بهباسو نهی، تاگه شنه
نهوهی و نه نهوه تا یقه بهیری گهوره درودی خوی لهسهر نههرمی، نهه عهله که نهسته
وه کونوستو وههان، کاتی که مردن جالومما که یهلهه بهتوهه بوم روو بیوهه وانیاره
ناکری مهو نو بهدبکی خومان یوزانین وه تی گهیشتن بجهینه سهر توانانی «حواس».
من هر بهم چه شنه لهخولای گهیشتن به ایقن دابوم وه لهناوی دهر ونا نهه که
بهزوان، هه میشه له ونویره و پرسیارو وه لاملابوم، نا له کونویر تکلای خوی گهوره
چارهی بوناردم وه لهو نه خوشی و ناسازی به رزگاریوم، وه بوم دهرکوت که تلهویری
مروف جیگای باوه رهو، ههراوهزه که نهیته رییشانههیری مروف بوخته کلهی
توانانی دهرونی بوگیشتن بههوارگی بلوهری تهواو.

نههش خویه دهستی خوم نه بو به لکو بهنوویک بو که خوا به کهرمی خوی خسته
دورونهوه. غهزالی لهه باره وه نهی، سهاروت به «شرح الصلوه» له په یامهری
گهوره یان پرمی، فهرمی «نوریکه خوا نههله دهر و نهوه»، لهباشان نهی مه بهستم
له پیشه کی به نهوه به، مروف نهی تی کوشت ناهه گاته ههوارگی تلوات.

نهی پاش نهوهی خوا رزگاری کردم وه نهو رونا کی بهی خسته دهر و نهوه،
لنکم دایهوه، وه تی کوشرانی ریگهی زانیارم داتا بهچار گرو.

یەكەم : زانیانی (كەلام) ئەمانە خوێان ئەلێن خواوەنی بیرویان وەخواوەن وەزەروەن.

دووھەم : باطنی یەكان ئەوانیش باوەریان لەسەر ئەوەیە كە ڕی ڕەوی «ئەعظیم»
واتە فەربون دروستە، وەسەرچاوەی زانیاری بەلای ئەوانەو، «لەبامی مەعصومە»
كە ئەنی لەوێ بە ھەر وەرگرت.

سێھەم : «فەلسەفی» یەكان، كە لایان وایە ڕی ڕەوی «مەنطیق» بۆرھان، یان گرتووە بەر.

چوارەم : سۆفی یەكان ئەمانیش خوێان بە نزیکانی خواو خواوەنی (موشاھەدە)
واتە : (شت بێن بە دیدەیی دەرون) وە (موکاشفە) واتە : (پەردە لەسەر دیدەیی دەرون
لابراو) ئەزانن.

لەدلی خووما و نەم رێگەی زانیاری لەمانە بەدەر نیە، كەواتە ئەنی یەكە یەكە
ئەم رێگایانە تاقی كەمەوێ تا بزانم چیم دەس ئەكەوێت.

لە زانیاری «كەلامەو» دەست پێ كرد، پاش بەشكینی ئەم زانیاریە وە
لێكۆڵینە وە یێكی ورد لەگۆشەو كە ناره كانی وەخوێندەوێ هەموكێیەكان، ئەنانەت
دانانی چەن كێب لەم زانیاری یەدا، بۆم دەر كەوت زانیاریكە ئەتوانی بەگات
بە ئامانجی خۆی، بە ئام ناتوانی من بەگەییشتە ئامانج و ئاوات، چونكە ئەم زانیاری یە
بۆ پاراستنی ڕی ڕەوی ئەهلی «سۆنەت» دانراوە لە دەستی بیرورای «یەدەت» واتە
پاراستنی دانەوێلە «دین» لە خەوش و خالی خەبالی پوچ، وە دانەیی زیان باری تال.

غەزالی پاش لێكۆڵینە وە و باسێكی زۆر، ئەلی من نالیم ئەم زانیاری یە بە دەردی
كەسی تری نەخواردووە بە لكو ئەلیم ئەو «بەقەندی» من ئەمە و یست نەم توانی لە رێگەی
زانیاری «كەلامەو» بە دەستی بیرم.

بۆزانیق ئەم زانیاریەش قۆلیم لی ھەلئالی ۋە ھەرچەن کاتم گیرابو بە
دەرس و تەئەوی سیئەد دەرس خوینەو، لەگەڵ ئەو شا لە ھەردەمیکا کاتیکم
دەست کەوتایە، لی ئەو ی پۆیستم بەماموستا ھەیت کتبی فەلسەفەم موناڵە ئەکرد
ۋە خوا بۆی کردم بتوانم بە ھەموو جۆری لەم زانیاری بە یگەم، سەرئەجم دا لەگەڵ
ئەو شا پیرەوی فەلسەفە زۆرن ۋە تۆلەری زۆریشی لی ئەبنەو، بەلام ئەبنە سی
دەستە سەرەکی، «دەری بەکان»، «سورشی بەکان»، «ئیلای بەکان»،
دەری بەکان لایان وایە جیھان ھەروا کەئیسە ھەبە ھەربو ھەرئەبی ۋە گیان
لەبەرانیش ھەروابوون «گیان لەبەر لەتۆر، تۆر لەگیان لەبەر»، کە ئەمانە لە روانگە
تایبەو، «زەندیق» ن، «ئەکری بلین زەندیق ئەینە، خوا ئەناس، ملحد» نوسەر.

سورشی بەکان، ئەوانەن کە سەبارەت بە ھەموو جۆرە گیان لەبەر ئەکۆلنەو چ
«پەرەوێک» چ «پەرەوێک»، «جەپوان و تەبات» ئەمانە ئەو نەدە گیان لەبەر ھەلئەدزەو لەچۆنەتی
ژانیان ئەکۆلنەو، بۆیان دەرئەکەوێت کە دامەزراندنی ئەم ژیانە پێکھێنە
لی دامەزرێنەر موھەندیس ناییت ۋە ئەمە ئەیتە ھۆی باوەریان بەدروس کەر
ھەل سۆرێنەری جیھان و گیان داران، بەلام ئەمانە بەھۆی زۆر چۆنە بنجوبتاوانی
مەبەستەو، باوەریان دیتە سەرئەو ی زیندوبونەو ی مردوی داریو پتورکاو
لەگەلی ئاوەزی ئەواندا ناگۆنجی ۋە ناپرواتە مێشکیانەو لەش کە پتورکاو گیانی
لی دەرچو تازە جارێکی تر گیانی بچیتەو بەر، جائەمانەش ھەرچەن باوەریان بە
دروس کەزێک «خالق» ھەبە، بەلام باوەریان بە «دوارۆز» ۋە زیندوبونەو نە،
لەبەرئەو کە نەبەتەمای پاداشن ۋە نە لەسزای دوارۆز ئەترسن، جەھوی نەفسی
بۆشل ئەکەن ۋە چۆنیان پێ خوشە و ئەزین، کەواتە ئەوانیش لای ئێمە ھەر بە
«زەندیق» دائەنرێن، چونکە موسولمان بەکەسی ئەوتری، باوەری بەخوا ۋە دوارۆز ۋە
زیندوبونەو ی پاشی مەرگ ھەیت.

ئیلای بەکان، ئەمانەش لەفەیلە سوفاکانی دواتر ۋە کو «سوقرات» کە ماموستای
«ئیفلاطون» ۋە ئەویش ماموستای ئەرەستۆ، ئەرەستۆش ئەو کەسە بە کە «مەنطیق»

داناو زانیاریه کانی خسته قالیکی زانیارانه وه له پاشان بهر په رچی باوه په کانی
ثیفلاتونو و نه ره ستویشی دایه وه .

غەز زالی له پاشان له باره ی نهو زانیاری یانه وه که فلسفه نه بیان گریته وه باس نه کات و
دهسته به ندی یان نه کات ، وه نه لی «شمش» به شن . «ریاضیات ، منطق ، طبیعی ،
إلهی ، سیاسی ، ته خلاق» وه چه نو چونو که لکو زبانی ، «ماددی و مه عنوی» هر کامیان
به جیا باس نه کات ، له پاشان پیشانی نه دات که لهم زانیاری یانه ش ، نه که نه نه ناتوان مروف
بگه یسته هوارگه ی ثاوات و «یقین» به لکو بری جار نه به نه هوی کو کردنو لاواز کردن
باوه پیش ، سه باره ت به ری زه وی «تعلم» وه دله خورپی کانی نه م ری بگه یه ش ، نه لی
، پاش نه وه ی له لیکو لینه وه ی فلسفه ده دا بوم ده رکوت که ثاوه زی مروف توانایی
نه وه ی نه له مهرچی زانیه مهر ده رکات و هه مو شارراوه و نه ناسراویک بناسیت
که وتمه لیکو لینه وه و بشکنین ، کتبه کانی «تعلمی» به کان ، که لایان وایه له ری بگه ی
«نیامی مه عصومه» وه نه کری مهر له هه مو نه ناسراوو نه زانراویک ده رکیت ، غه ز زالی ،
به دور و دریزی له ری زه وو بیرو باوه په کانی نه مانیش نه کو لینه وه ، وه به لگه ی به کارو
به که لک بو به پهرچ دانه وه یان دیریت ، وه رونی نه کانه وه که بناغه ی باوه ری نه مانه ،
له هه مو یان شل ترو لاوازه ، له پاشان نه لی له زانینی نه مانه ش شتی کم
ده س نه که وت ، که ده ردی ده رمان کات ، له هه مو ی سه برتر نه وه یه نه گه ربلیت ،
ده ی نه و نیامه مه عصومه تان کامه تا تا زانیه که ی لی وه رگرین ، دوش دانه مین وه
وه لایمان نه ، چونکه «غالبه» .

له پاشان نه لی ، مهرم له وکه سانه سوپ نه مینی باوه ری یته مهر نه وه ی که نه لی
لای ماموستاییکی نایه ت فیری زانیاری بیت ، که چی ماموستا که ش دیار نه یینو
غائب بیت ، باسه که زور به رده وامه وه به لگه ی زوری پیشان داوه که له م کورته باسه دا
بومان ناگه ربته وه .

غەزالی ئەلی کاتی له لیکۆلینه‌وه‌ی زانیاری به‌کافی تر بومه‌وه، که‌وتمه
لیکۆلینه‌وه‌ی ژی‌ره‌وی «تەصووف» وه‌ بۆم ده‌رکه‌وت ته‌م‌رېنگایه‌ دوه‌شه، هه‌م
زانیاری به‌ وه‌ هه‌م‌ کرده‌وه، ئەوه‌ی که‌ کرده‌وه‌یه‌ بریتی به‌ له‌ برینی رېنگه‌ی
«وه‌زاندنی نفیس» وه‌ پاک کرده‌وه‌ی له‌ هه‌مو زه‌وشینکی ناپه‌سەند، وه‌هه‌مو
«صیغه‌تینکی»، «خده‌ینکی» ناره‌واو ناپاک، تاوه‌کو ده‌رون «دل» بگاته‌ راده‌ییک که‌جگه
له‌خودا هه‌چی تری تیا نه‌بیست، وه‌ پرازیژته‌وه‌ به‌ «ذیکری الله»، یادی خوا.

جا که‌زانیم رېنگه‌ی کرده‌وه‌که‌ ته‌وه‌نده‌ سه‌خته‌ له‌پیشا ده‌ستم دایه‌ رېنگای
زانینه‌که‌ی، که‌ لام‌زور ئاسان‌تریو، به‌م‌ جوژه‌ ده‌ستم‌ کرده‌ خویندنه‌وه‌ی کتێبه‌کانیان
وه‌کو «قوت القلوب» ی «أبي طالب المكي» وه‌ کتێبه‌کانی «حارث المحاسبی» وه‌نوسراوه
به‌که‌لکه‌کانی «جنید» وه‌ «شبل» وه‌ «أبي یزید البسطامي» خوایان لی‌ رازی بیست،
به‌م‌چه‌شنه‌ له‌هه‌رچی زانیاری خویندنه‌وه‌ی ته‌م‌ ده‌سته‌بیست تی‌گه‌یشتم، وه‌ته‌وه‌ی
که‌بکریت له‌رېنگه‌ی خویندنه‌وه‌وه‌ به‌ده‌ست‌بیست به‌ده‌ستم‌ هه‌تا، پاش‌ته‌وه، بۆم
ده‌رکه‌وت ئەوه‌ی که‌ زانیاری راسته‌قینه‌ی ته‌مانه‌بیست، ناکری له‌رېنگه‌ی خویندن و
ده‌رسه‌وه‌ ده‌س‌که‌ویست، به‌لکه‌و بریتی به‌ له‌ «چه‌شتن» وه‌ «حاله‌» وه‌گۆرانی «صفات» جا
غەزالی بۆ‌ئونه‌ی ته‌م‌ به‌راورده‌ی خۆی ته‌لیت، لی‌گومان ماوه‌زۆره‌ له‌نیوانی ته‌وه‌یدا
که‌بزاین ته‌ندروستی چۆنه‌و به‌چی ته‌لین، له‌گه‌ل‌ته‌وه‌دا که‌خۆمان ته‌ندروست‌بین،
یان، تیری به‌چی ته‌لین، له‌گه‌ل‌ته‌وه‌دا که‌خۆمان تیربین، یان ئەوه‌ی، له‌رېنگه‌ی
زانیاری پزشکی به‌وه‌ بزاین راده‌ی گه‌بشتنه‌ پله‌ی سه‌رخوشتی له‌روانگه‌ی زانینه‌وه
کامه‌تا، وه‌سه‌رخوشت به‌کی ته‌لین، له‌گه‌ل‌ته‌وه‌دا که‌ به‌کی خۆی سه‌رخوشت‌بیست
چونکه‌ «سه‌رخوشت خۆی له‌باره‌ی زانیاری سه‌رخوشت‌بونه‌وه، نه‌ی خویندوه‌و هه‌چ نازانیت و
که‌چی سه‌رخوشت‌یشه، به‌لام‌ ته‌وزانیاره‌ی که‌سه‌رخوشت‌یه، ته‌زانی پله‌ی سه‌رخوشت‌بون
کامه‌تاو، که‌چی چۆنه‌ته‌که‌ی نازانی، «مه‌گه‌ر خۆیشی سه‌رخوشت‌ینت».

یان پزشکی نه خوش که زور باش نه زانی نه ندرستی به چی نه لین
 وه نه ندرست کی به، که چی خوشی نه خوشه، هه ربه م چه شنه ماوه زوره له نیوانی
 نه وهی دا که ناوه رۆک و مهرج و هوکانی «زهده» بزانی، له گهل نه وهیدا که خوت
 «زاهده» بیت، وه پرووت وه رگپرائی له سامانو پایه و پلهی دنیایی.

به م چه شنه بۆم ده رکهوت صوفی به کان دارای «حالت» نه که خواوه فی گوشتار، یان بلین
 صوفیهی حال و کرداره نه که وته و گوشتار، منیش نه وهی که هی خوتنده وه زانین بو
 لی بوبومه وه وه مابویه وه سهری به ده ست هینانی نه وهی که له ریگهی خوتندن و
 خوتندن وه وه به ده ست ناییت به لکوبه سلوک «ری گرتنه به» وه چه شتن، ده وق، نه بی
 ده س که ویت، وه بۆم پروون بوبویه وه که خوش به ختی دوارۆژ، مه گهر به «ته قوا»، وه
 جلّه و گرتنی «نه فس» له تاره زوده کانی، ده س که ویت نه مهش به وه ده س که ویت،
 په یوه نندی دل بهریت له تاره زوی دنیایی، واته بیزاربون له مه نزلگهی له خوبایی بون،
 وه رونا نه مه نزلگهی جاویدانی، وه رونا نه لای خوا، به هه مو توانایی که وه، وه نه مهش
 بی گومان سهرناگری نه گهر پشت هه له نه که ی، له سامان به به که وه نان و پایه
 به ده ست هینان، وه را کردن له دهستی نه وشته دنیایی یانهی که دلیان پیوه نه به ستری،
 وه مروف خهریک نه که ن به خویانه وه ..

من که نه مانهم بۆرون بویه وه ئاوریکم له خۆم دایه وه سرنجیکی خۆم دا،
 سهیره که م که خۆم تا قورقوراکه چه قیوم له م شتانه دا، سهیرم کرد گویا چاکترین کارم
 ده رس و تنه وهیه، لیم کۆلی به وه نه بینم من سهیرگهرمی پری زانیاری وه هام که هیچ
 گرنگ نیوه که لکیکیشی بۆ دوارۆژم تیانیه، وه کاتی له «نه بی» نه ده رس و تنه وهیه م،
 وردیومه وه دیم، مه به ستم بۆره زامه نندی خوا نیه، به لکوبه وهیه که ناوبانگ و پایه
 پله و سامان به ده س بیرم، جا له شوینیکا نه مه باشترین کارم بیت، وای به حالی
 کرده وه کانی ترم، !! لیره دابو سهیرم کرد خۆم له لیواره ی هه لدرگه و پهرت گه و
 سهیره و لیره بینکادی که نه م کیشن بۆناوی ناگر.

به م چه شنه بو، بریارم دا، به غدا به جی بیلم وه سهری خۆم هه لگرم، به دورو
 درپزی باسی فراهه م کردنی پیشه کی نه م ده رچونه وه خۆدزینه وه له خه لیفه و
 گه وره پیاوانی به غدا نه کات، پاشان نه گاته نه وهی نه لی، پاش بریاردان هه رچی
 مال و سامانم هه بو هه مویم به خشی به وه ده ستم پیوه نا، وه به شی مالومنا لیشم

لی جیا کرده وه، نه وه ندهی که پیی بژین، وه پروم نایه «شام» نریکه ی دوسال لهوی مامه وه وه به وجوره ی له کتیی صوفیه کانا خوندومه وه رویشتم له گوشه ییکا که کهس نه م ناسی، ده ستم کرده خوا به رستی، وه تیکوشان، بو پاک کردنه وه ی «نهفس» «دهرون» وه پالاوتنی دل به «ذیکری» الله، وه زورجاریش نه رویشتمه مناره که ی مزگه وتی شام، وه ده رگا که یم له سه ری خوم دانه خست، ماوه ییکیش چوم بو «نهفس» وه له مزگه وتی «الاقصی» دا سه رگه رمی هه مان ذیکرو فیکرو ریازه وتو خوپالاوتن بوم، پاشان ری که وتم بو مه که مومدینه وه پروم نایه حیجاز، پاش ماوه ییک سه رله نوی که لکه له ی مالمونال که وته وه سه رم وه هاتمه وه بو دیدنه یان، به لام ئیتر هه ر به که ناره گیری مامه وه، وه سه رگه رمی کاری پاک کردنه وه پالاوتنی دل ودهرون بوم، غه ززالی نه لی نه م حالی خوپالاوتنه م ده سال دریزه ی کیشا وه له م ماوه دا نه وه ی که نه م دی له شته نه یسه کانی نه م ری پره وه، له ژماره و حیساب ناییت وه قهت باس ناکریت، نه لی؛

نه وه ی بوم پرون بویه وه، نه وه ته، به یه قین صوفیه کان ریواری ریگای راستی خوا ویستی و خوا به رستین، به نایه وت رهوشیان رهوشیکی ستایش کراوه، وه ریگایان راست ترین ریگا وه نه خلاقیان پاکترین نه خلاقه، به لکو له کانگی دله وه نه لیم، نه گه ر ناوه زو ژیری هه موی ژیران وه «حیکهفی» هه موی «حکاه» وه زانیی هه موی تاین ناسه کانی ئیسلام، بکه یته وه یه لکو بیان خه یته کار، ناتوانی ری پره وی له ری پره وی نه وان. چاکتر بدوزینه وه و پیشیاری کات، چونکه هه مو هه لسویشتیکی نه وان له نه یی و ناشکراییدا، له نوری «نبوهت» وه رگیراوه، وه باشر له نوری «نبوهت» هیچ نوریک نه، بو روناک کردنه وه ی ریگه ی خوش به ختی.

به کورتی بلین، مروق چی نه توانی بلی ده باره ی، ری پره ویلک، که یه که م مه رجی نه ور یگایه پاک کردنه وه ییت، پاک کردنه وه ی چی؟ پاک کردنه وه ی دهرون، له چی؟ جگه له خوا له هه رجی شته، کللی نه م ریگایه چی یه؟ لی پراپی «دل» بو ذیکری خوا، به ویه ری توانایی یه وه، دواپله یشی چی یه «فهنا» بون له یادی خوا دا «واله خوت له یاد به جته وه وه نه یادی خوابکه یته» به لام نه لی نه وه ش بزانی له کانی پریی نه ور یگایه دا زور دهس که وتی تر هه ن، گومانی تیانیه که دهستی نه ور یواره نه که ون، که له په رده له سه ر دیدنه ی دهرون هه ل گیران «موکاشفه» و چاپی که وتن «موشاهده» وه دهس پی نه کات، تائه گاته شتی زورگرنگ و سه رسوورینه ر.

له سه ره تاي گرتنه بهري ري زهوي ته صه ووف دا، ته نانه ت هه ره له کاتي
 بيداريش دا ريواراني ته مريگايه، چاويان ته که وي به فرشته کان، وه به
 رهواني پاكي په يامبه ران، به جورتي که دهنگيان ته بيسنو که لکيان لي وه ره گرن،
 پاشان که ورده ورده «حالي ساليک واته ريوار» پيش که وت، ته گاته پايه وپله و شوي
 و، که هيج زواني تواناي باسي ته وشتانه ي نه، چونکه وشه يني که ده س نا که ویت
 که ته وشتانه بگه يني تو بو ته و مه به ستانه ده ست بدات، وه ته گه که سي بيه وي
 ته وشتانه باس کات. لي گومان ته که وپته هه له وه، وه بوي نا کريت، بوچي؟ وه لام
 بوغونه....

په کي له وشتانه، يان له و پايانه ي که ري بوازي ري زهوي ته صه ووف پتي ته گات
 يايه ي «قورب» واته نزيکي له خواي گه وره، برتيک لايان وايه ته مه «حولوله» واته
 دابه زيني رهواني خوشه ويست له ناو له شي ويستيار دا، برتيک لايان وايه ته م نزيکي به
 «تيت حاده» واته به يه ک بوني گياني هه ردولا، خوشه ويست و ويستيار «خودا و بنده»
 برتيک به م حالي «قورب» ته لين «وصول» واته گه يشتنه لاي خوشه ويست، يان
 «وه حده ي وجود».

که چي ته مانه ش هه موي هه له به و هيج کامي نه، چونکي وشه ينيک وه «ته عبري»
 نه بو پيشان داني ته و حاله ته، غه زالي ته فهرمي تيمه باسي ته م هه لانه مان له کتبي
 «المقصد الاسي» دا کردوه، وه ته لي من خوم سه باره ت به م حاله ته م شيعره ته لم،
 که ته لي.

(وكان ما كان مما لست اذكره
 فظن خيراً ولا تسأل عن الخبر)

به لام من خوم سه باره ت به م باسه ده س رانه کيشم بويارچه شيعريکي حه زره تي
 شاهي نه قشبه ند بهاء الدين محمد که له هه ووه ل شيعري سه ره تاي قه صيده که دا
 ته فهرمي.

له عه يني خاموشي و لي دهنگي دا، خاوه ن دنگو خاوه ن گرفتارم، هه روه کو خه تي
 کتيب، خه تي نوسين.

يان مورشيد ، جگه نهووهی که ریبه‌ر وه ماموستا وه پزیشکی ده‌رونن ، بۆنه‌وه‌ی مورید بگه‌یینه پله‌ی به‌قین ، خویان مه‌به‌ست و مه‌قصود نین ، به‌لکو مه‌به‌ست و مه‌قصود هه‌ر خوای گه‌وره‌یه ، به‌لام ریزلی‌گرتن و به‌گوی کردن و خوش‌ویستی ماموستا و پزیشک کاریک‌ی شیاوو پی‌ویسته ، وه به‌بی ته‌نجام دانی سپارده‌و یاسای ریزگیرنی وه‌گوێرادی‌ری بۆ مورشید وه پیری ته‌ریقه‌ت ، هیچ‌کس ناتوانی بگانه‌ مرزو تاوات ، وه نه‌وه‌ی که‌بایزید فهرموه‌تی هه‌رکس پیرو ریبه‌ریکی نه‌بی ، شه‌یتان ته‌یته‌ ری به‌ری ، هه‌ر بۆنه‌وه‌ته که‌بۆریگه‌ی خواناسی ، چ ریگای شه‌رعی ظاهر ، وه‌چ ریگه‌ی نه‌ینی مه‌عنه‌وی ، نه‌گه‌ر ماموستا ره‌ه‌نات نه‌بو ، وا شه‌یتان ده‌رفه‌ت تی‌ته‌بات و ریگا وون ته‌که‌یت وه‌سه‌رت لی‌ ته‌شیوت ، ته‌گینا بۆنه‌وه‌نیه که‌ نه‌و مه‌لاوشیخه‌ خویان بین مرزو مه‌قصود و مه‌رامی صوفی‌یه‌کان ، به‌لکو نه‌و ریبه‌رانه‌ هوو نامیری خواناساندن به‌خوایاران .

ئیمه‌ له‌پیرست کردنی پرسیاره‌کان دا ، پرسیری چواره‌مان ، بریتی به‌ له‌وه ، که‌ ته‌سه‌روف به‌چی ده‌ست پی‌ته‌کات وه پایانی کامه‌تا ؟ له‌وه‌لاما ته‌لین ، ته‌سه‌روف به‌ ته‌وبه‌کردن ، واته‌ پاش‌گه‌ز وه‌ده‌س هه‌لگرتن له‌خرابکاری ، ده‌س پی‌ته‌کات ، ته‌لته‌به‌ته‌ به‌ومه‌رجه‌ی نه‌و ده‌س هه‌لگرتنه‌ بۆه‌مه‌یشه‌یی ، وه هه‌تا‌هه‌تایه‌ ته‌وه‌که‌سه‌ نه‌گه‌ریته‌وه‌ سه‌ر که‌چه‌ره‌وی ، پاش ته‌م ته‌وبه‌کردنه ، نه‌گه‌ر ته‌وبه‌که ، له‌سه‌ر ده‌ستی مورشیدا نه‌بو وه هه‌ر به‌ینی خۆتو خودای خۆت بو ، ته‌وه‌ به‌رده‌وام ته‌ییت له‌سه‌ر ته‌قواء واته‌ خۆپاراستن له‌ هه‌مو خرابه‌یی و به‌په‌ره‌وی کردن له‌ خواپه‌رستی به‌هه‌مو مه‌عنا‌یی ، واته‌ ته‌نجامی فهرزو سوتنه‌ت وه زیاده‌ نوێزه‌کان وه‌شه‌ونوێزه‌ (دیکر) واته‌ ناوی‌خوا‌بردن و یادی‌خوا‌کردن ، جا ، یان به‌زوان یان به‌دل ، یان به‌هه‌ردوکی ، وه ناراده‌یی تهوران خویندن ، دوری‌گرتن له‌ره‌ذائل واته‌هه‌ستی‌ناپه‌سندی ده‌رونی ، وه دوری‌گرتن له‌ته‌نجام دانی ته‌وه‌سته‌ ناپه‌سه‌ندانه ، وه خه‌بات «مواجهه‌ده» بۆ زالی‌بون به‌سه‌ر هه‌ستی‌ناپه‌سه‌ندی ده‌رونا ، وه جی‌نشین کردنی هه‌ستی‌په‌سه‌ند «صیفاقی‌حه‌میده» له‌شوینی ناپه‌سه‌نده‌کانا ، گرتنه‌به‌ری ره‌وشو کرداری باش له‌گه‌ل موسولمانان دا ، به‌لکو له‌گه‌لی هه‌مو مروفیک دا ، ته‌نانه‌ت له‌گه‌لی هه‌مو گیان‌له‌به‌ریکدا ، تی‌کو‌شان بۆ به‌ده‌ست هیئانی نانی جه‌لال وه‌مالی جه‌لال ، وه به‌خشینی ته‌و نان و مال له‌جه‌لال به‌پی‌ فهرمانی شه‌رع ، واته‌ به‌رله‌وا تیرکردنی زکی خۆتو باوکودایکو مال‌وخیزانت له‌پاشان بی‌به‌ش نه‌کردنی ته‌وانه‌ی پی‌ویستیان به‌یارمه‌تی به ، له‌خزم و هاوسی و دورترو دورتر ، «وه‌ته‌مانش هه‌مو فهرمانی خودان بۆهه‌مو موسولمانیک» .

به‌رده‌وام‌بون له‌سه‌ری ته‌م‌په‌وشه‌ په‌سه‌ندانه وه‌له‌سه‌ری ته‌و خواپه‌رستی به

بەر بلاوه ، وه له سه رچونی تاته و ده مه ی خوا خوی ده روی ره حمه ت لى ته کاته وه د
دل و ده رونت به پروونا کى ی خوی پرووناك ته کاته وه و ئایه تی «وَاتَّقُوا اللَّهَ وَبِعَلِّمُكُمُ اللَّهَ» ،
یان «وَالَّذِينَ جَاهَلُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا» ، یان «وَأَسْجُدْ وَاقْتَرِبْ» له خوت و ده رونت
هه ست ته که یت یان ته وه ته خواخوی ریگی تزیلک بونه وه مه نزل پریست
پیشان ته دات ، یان هیدایه ت ته دات بولای ماموستا و ریبه ریگ ، وه ته مه
بۆزۆرکه س پیش هاتوه .

یان ته وه ته که ته م ته وه کردنه ت له سه رده ستی مورشیدو ریبه ریگا ته نجام
ته ده یت ، که ئیتر ته و ریبه ره شاره زایه ، خوی هه وه کو ماموستایکی دلسۆز که
ورده ورده به «له دریج» ده رس بلیته وه به شاگردی ، هه روا ته یت ته ری نماو
ماموستات .

به ئام ته وه ی ئاشکرایه ته و ماموستایه به رله هه موشتی ده رسی ذیکر به وشاگرده
پیشان ته دات ذیکری نه یی ، یان ئاشکرا ، بۆ نمونه ذیکری نه قشبه ندی به کان
ذیکری «خه فی» واته نه یی ، یان ، ده روونی به ، وه ذیکری قادری به کان ، ذیکری
«جهی» واته ئاشکرایه ، که هه ردوکی هه ر به پشت به ستنه به ئایه تی قورئان ، وه
هه ردو جو ره که ی له قورئان ته مری پی کراوه ، هه وه کو که ته فه رمی «وَأَذْكُرْ بَلَدًا
فِي نَفْسِكَ تَضَرَّعًا وَخُفْيَةً...» سوره ی ئه عراف «٢٠٤» یان که له مه قامی دوعا کردن ،
واته له خوا پارانه وه دا ته فه رمی ، «ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرَّعًا وَخُفْيَةً» ئایه تی «٥٤» سوره ی
ئه عراف ، له ئایه ته که دا ته فه رمی (فِي نَفْسِكَ) واته له ده رونا ناوی خوا به ره ، لیه دا
ته فه رمی «وَخُفْيَةً» واته به په نامه کی له ده روونی خوتا ناوی خوا به ره ، «الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ
قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ» رعد «٢٧» «الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا
وَعَلَى جُنُوبِهِمْ...» ال عمران (١٩٩) که واته په روه رده کردنی خوازیاری ری ره وه ی
ته سه ووف به یه کی له م دوو ره وشه ده س ته کاته ذیکر به «نه یی» یان به ئاشکرا
له بناغه شا ، ته م ته ریه تانه هه رله مه وه سه رچاوه ته گرن ، ته مه ش وه کو دوو ره وشه ی
ته دریس وایه که هه ربه که ی له ئیختراعی که له پسپۆرو ماموستایکه وه هاتیست ،
که له جیهانی خویندنی مه کته بو دانشگهی ته مڕۆشدا زور به رچاوه ته که ویت ، یان خو
له ره وشه ی مو عاله جه «ده زمان کردن» ، یان «عمه لیات» دا هیه ، مه به ست وه هه ده ف
وه ئامانج وه نیشانه ، هه ریه کی که ، به ئام له ریگهی جورا و جو ره وه به پی شاره زایی
پسپۆرو ماموستا کان ته گۆرریست ، هه ده ف هه ر خوانا-ین وه خوا له خو پرازی کردن وه

گەشتن بە پەلەي بە قاي پاش فەنا وە مەلەبەندی عەینول یەقینە ، بە نام لەرێ رەوی جورا و
 جورەو ، وە کو کوردی خۆمان ئەلێن هەموی ئەو پێگایانە بو (بانە) ئەو ئۆن ، مەبەست
 گەشتن بە (بانە) ، جا هەریەکەي لە پێگایێکەو کە لای وایە نزیکترە ، جا تەریقەتی
 نەقشەبەندی جگە لە دیکرە رابێتە هەمە ، (رابێتە) لە وشەي «رابطەي عەرەبیەو
 هاتو ، واتە پەيوەنددان وە پێکەو بەستن ، لە ناو پوکدا هەول و تی کوشتان بو
 پەيوەند دانی دلی موریدي تازه کارە بە خوای گەرەو وە ئەمەش بە جورێک ئەبێت ،
 موریدي خۆي هەول بەدات کە لە دەروەو خۆیەستیت بە مورشی دەو ، بوچی ؟...
 چونکو هەر وەکو وتمان مورشیدي «کامیل وە موکەمیل» «واتە هەم خوی پی گەشتی»
 وە هەم بتوانی خەلگیش پی بگەینی» ، دیارە ئاوا کە سیلک پەلەي بە قاي پاش فەناي
 دەس کەوتو ، کە سیلکیش کە وای دیارە لە دەروەو پەيوەند بە رۆحانیهتی رێبەري
 گەرەو وە واتە حەزەرتی موحەممەد درودی خوای لەسەر ، ئی گومان رۆحی ئەویش
 پی وایستە پەيوەندە بە نورو لوطی خوداو ، هەر وەکو وایری کارەبایێک هەریەکەي
 بە ستراو بە مەزکەزێکی بە هیز تر وە تا ئەگاتە سەرچاو کەي ، وە ئەگە رێبێتو گۆپی یان
 دینە مویکی بچووک ، بە ئی (موحەمویلە) بەریت لە سەرچاو کەي کارەبا کە ئەسوتیت وە
 خوی بۆ ناگیریت ، هەر وەکو موریدي تازه کارەش هەم خوی توانای ئەو ی نیه خوی
 یە کسەر لە دەروەو پەيوەند بەدات بە رۆحانیهتی پەيامبەر وە یان بە نوری خوداو ،
 وە هەم شارەزایش نیه ، چون ئەو کارە بکات ، کە واتە لەرێگەي رەبیطی دەرونی
 خۆی وە بە دەرونی مورشیدي وە پەيوەند لەگە ئی سەرچاو ی نورا ، واتە خوای گەرەو دا
 ئەکات ، وە ئەو مورشیدي خوی سەرچاو ی نوری بە ئکو وەکو موحەمویلە : سەبەبو
 وە سیلە بە بۆنە قلی ئەو تر وە لە مەزکەزێ بەر زو وە بولای خوازیاری تازه کار ، بە
 شیوەیێکی تریش ئەتوانین بڵێن هەر وەکو لەرەوشی دەرس و تەو وە کۆن دا ،
 مە لاگەر وە کان دەرسیان ئەوتە وە بە موستەعید ، ئەویش بە لەخوی خوارتر ، هەتا
 ئەهاتە سەری ئەو کە سەي تازه دەست ئەکاتە ئەلقوئی ، ئەویش هەریەو چەشنەيە ، جا
 چونکە شتە کە شتیکی مەعنەوی و روحی یە ، ناتوانم بەم جورە ئە ئی باسی بکەم ،
 ئەگینا ئەمانە شتیکی ماددی بون باسەمان کردن ، بو نزیک کردنەو ی بیری خوینەر
 لە باسە کە .

کە واتە لەسەر رەوشی بری لە تەریقەتەکان وەکو نەقشەبەندی یەکان دوو جورە
 نی کوشتان هەيە بو تەزکیەي نەفس ، واتە پاک کردنەو ی دەرون ، یەکیکی ذیکری

خودایه، سا یان به دهنگی بهرز یان به نهی له دهرونا، به کیکیش یارمه تی خواسته
 له روچی مورشید که نه بیته پیوه ندانی روچی خوټ، یان دلوهرونی خوټ به دهرونی
 مورشیده وه، له ورینگه وه په یوه ندانی دهرونه به سه رچاوه ی رونا کی به وه. جا نه و
 مورشیده ش، سا یان له وکاتی رابطه دایان وه کو له پیشا وتمان به هوی (تهوه ججوه)
 واته روی دورون تی کردنی مورشید بۆدهرونی مورید، هزاران کاری سهیر له گمل دلا له کرت
 بی تهوه ی گوی و زوان ده خاله تیان هه بیت، وه دهرون نه به سریت به جیهانی مه عنه ویا ته وه، وه
 هزاران رازو نهی له جیهانی مه عنه وه بۆمروځ ده رته که ویت. حه زره تی شیخ عوسمان سراج
 الدینی نه نقشه بندی، واته شیخ عوسمانی (تهو ټله)، له م باره وه دوه بهیتی ییکی هه به زور
 دل نه وازو به جی، که ته فهرمی.

هه رجا که مه نو دوست به هم باز ره سیدیم
 نه زنیس به دته ندیش له بی خویش گه زیدیم
 بی واسیطه بی گوښ و زه بان نه ز طهره فی دل
 بسیار سوخن بود که گوښیم و شه ندیم

واته هه رکاتی یان له هه رشو ټینکا من و خوښه ویستم گه بشتین به یه ک، له ترسی نازاری
 باوه ناپاکان لیوی خومان گه ست، وه به بی تهوه ی که گوی و زوان به کار بیرین،
 هه ر له ریگه ی دلوه، زور قسه و باسان بو که گوتمان و بیستان. سید
 عه بدول ره جیمی مه وله وی، که زورتری شیره کانی له سه رچاوه ی ته سه ووفه وه هه ل
 ته قولین، هه رچی که ته لی ساق مه یم بدهری بی گومان هه ر ته م داخوازه
 مه عنه وه یه ته، که له مورشیدی خو ی شیخ عوسمانی ته و ټله ی کردوه، وه ویستویه تی
 مورشیده که ی له دهرونه وه ته وه ججوه ی لی بکات. مه وله وی له به کی له شیره کانیا
 پاش باسی پیشه کی یه ک بو داخوازه که ی، ته لیت.

رو چه شه و فیتنه ر زارو زه لیلیم
 ساق! سا جامی ته عجار ده خیلیم

پاشان ئەلئیت :-

ساقى سا دەخىل وە فەريادم پەس
وہ پرووى نازەوہ جام گبىرہ وە دەس
دەور دەرہ وە ناز چون ھەردەجاران
پىم دە يەك مەنى سەباو ئىواران!

پاشان ئەلئیت :-

ساقى! ئامانەن نەشوو جە وىرت
وہ فەريادم پەس تۆ بەشقى پىرت

تا دواى شىعرەكە، .. مەولەوى لىرەدا لەپىرى خۆى داوا ئەكات وە سۆيىدىشى ئەدات
بەعېشقى پىرى خۆى، پىرى مورشىدەكەى. كە ئەوشەوہ ئەوى لەبىر نەچىت وە
بى بەھرەى ئەكات لەبادەى مەحەببەت. بەيارمەنى خودا ئەگەر گەيشتەنە سەرباسى
كاركردى تەسەووف بۆسەر ئەدەب، بەتايىبەت بۆسەرى ئەدەبى كوردى، ئەم
مەبەستانە، شىى ئەكەينەوہ، دىوانەكەى مەولەوى پرىيەنى لەتەسەووف ھەروہ كو
دىوانى مەلاى جەزىرى، يان مەحوى، وەزۆرىك لەشاعىرانى كورد دىوبارە
ھەرلەبارەى تەوہججەوھو كاركردى مورشىدەوہ بۆ پىگەياندى موزىد،
شىعەرىكى تىرى مەولەوى ھەيەكە بۆ شىخ عوسمانى نوسىوہ، لەشۆيىنىكىا باسى
لاوازى يوبى ھىزى كشت و مەزراى دەرونى خۆى ئەكات بۆ مورشىد، داواى يارمەنى
لى ئەكات. ئەلئیت،

حەيفەن تۆ مىراو سەر جۆى بادە بى
وہ ھەركەس وە قەد كەفاف دادە بى
من كشتەم پروو زەرد ھام فەردانم بۆ
دانەم پروو سىبای ھام دەردانم بۆ
سا ھۆركەر با بى جۆجۆ جۆگەى مەى
وہ سەر كشتەم دا پەى پەى پەياپەى
بەلام پا شەرتە گەشۆو كەرۆ
چى ئاخەرەوہ داناوى وەرۆ

مەولەوى ئەللى بە مورشىدەكەى، خەيفە تۆمىراوى سەرجوگەى بادهى مەخەبەئى
خودايىت، وە مەزراكەى من، لەناوى مەزراى ھاورى كاغا، روزەردو لاوازىت،
دە توخوا جوگەى مەى ھەلکە بۆمەزراکەم بەلکو لەم دوادوایى تەمەنەو (داناوى)
بھوات، وەگەشەئى بکات، داناو ئاخىرىن ئاویکە کە ئەدرىت بەگەم، بۆئەوہى کە
دانەكەى پرىت و قەلەو. لیرەدا ھەرچەن تۆزى لەمەبەست دور کەوتەوہ لەھەمان
کاتبشا خۆى کروكى مەبەستەكەى. کەواتە موریدى تازەکار، پاش تەوبە کردن، چ
لەسەر دەستى مورشىدا ئىت چ لەبەئى خۆیو خودای خۆى دایىت، دەس ئەکاتە
رینگەپرین، وە یەكەم پلەى پاش تەوبە دەس کردنە بەذیکر، یان پرى جار ھەم
ذیکرىش وە ھەم رابىطە، ئیمە لەئایندەدا چۆنئى ئەنجام دانی ئەم ذیکر و رابىطەىش
باس ئەکەین، واتە چۆن ذیکر بکات یان چۆن رابىطە بکات،

لەمەودوا، رىئوارى رینگای ئەسەووف، ئەئى دەس بکاتە پاك کردنەوہى دەرون
وہ ئەمەش بە خەبات کردن وە بەربەرەکانى کردنە لەگەل خواستە ناپەسەندەکانى
دەرونا، گرنگترین شتىک کە ھەستى ناپاکى دەرون واتە ھەستى
«نەفسى ئەمارەبائسود» چارە ئەکات، رىازەت کىشانە، کە پى ئەوترى، «چلەکىشان»
یان «خەلەوت» یان رىازەت، کە لەناوہ روکا ھەموى ھەریەکیکە، وە لەئىزى چەترى
خەبات، واتە موجاھەدەدايە «وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهَبِيَنَّهُمْ مَّوْبِلًا» یان ھەروەکو وتمان،
پەيامبەرى گەورە درودى لەسەر کاتى کە لە غەزوہىت گەراونەتەوہ، فەرمویانە لە
جىھادى بچوگ گەراينەوہ، جا کاتى جىھادى گەورەى، عەزىبان کرد جىھادى گەورە
کامەتا؟ فەرموى جىھادە لەگەل نەفسا، جا ئەم موجاھەدە، تەسەووف، رىزەو
رەوشى ئایىەتى بۆداناوہ، ئەویش کەنارەگىرى یە لەخەلک، وە تەرخان کردنى
شوتىکى ئى دەنگو چۆلو پاكو پوختەى، بۆئەوہى ئەو رىازەت کىشە لەویدا
شەوورۆژ بداتەوہ دەمى یەك و سەرگەرمى خواپەرسى ئىت، جا ماوہى ھەرچارە
دانراوہ بە چلرۆژ، ھى واھەى بە شوئى یەکا چەن جارېك چلە ئەکىشى، ئەویش
بەپى قەناعەت و مئانەى دلى خۆى، یان، بە، بۆدبارى کردنى مورشىدەكەى ئەئىت،
کە ئابا ئەم راھبەتان و پەرورەدە کردنە تاکەى پتویست ئەئى، ھەروەکو پارىز وە
دەرمان کردنى نەخوشىک کە دوکتۆرەكەى ئەزانىت تاکەى پىوئىست، یان بگرە
خوئىشى ھەستى لەش ساغى بکات و دەس لەدەرمان و پارىز ھەل گرىت، ئىز ئەم

زه حمت کیشانه وه نه بی هه تاهه تاپه پیوست بیست، به لکو بگره سالی بان ده سالیس بان زیاتریش پیوست بکات جا هم چله کیشانه بریتی به له بهر و ژوبون. وه بهر بانگ کردنه وه بهشتیکی زور کهم وه کو پیا له بی تاوو چوار پینج دانه خورما، بان بادام بان میوژ وه بهرده وام بون له سهری دیکرو فیکرو خواپه رستی و نوپژ کردن سا بان به جوریکه که نه کهسه بیهوی، وه بان زورتی له سهرده سقی مورشیدایه که نه و دیکرانه بی به پی پی و بیست بۆدباری بکات، ههروه کو ده زمانی دوکتوره که.

ته گهر به بی مورشیدیش بو «هه رجهن زور مه ترسی داره به بی مورشید چله کیشانه» و هه رجوری خوا بوی کردو له نوسراوه و کتیا خویند بویه وه به وجوره چل رۆژ ته بانه سه، وه بی گومان بی به هره ناییت وه له مه سائی مه عنهوی شتی یه قینی بۆ ده رته که ویت، تاورده ورده رینگای خوی به ره و تاوانی بهرز، تاوانی روناک بونه وهی دهرون به نوری حهق، ته پریت. دباره زور دیکر کردن، ته ویش هه به ده ستوری قورثانه وه ههروه کو له مه ویش باسان کرد دیکر له قورثان دا هم بۆ ناوی قورثان هاتوه «إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ الْخَافِقُونَ» حجر ثابیه «۹» هم بۆ نوپژ هاتوه «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ» سورهی جمعه ثابیه «۹» وه دیکر بۆ یاد کردن و ناو بردن و خویندیش هاتوه، وه «فَأُكِيدَ كِرَاوَهُ لَسَهَرِ زَوْرِي دِيكِرُو بهرده وام بون له سهری، «فَوَيْلٌ لِلْفَاسِقِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ» «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ، وَادْكُرْ بِلِكْ كَثِيرًا» «فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ» «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا، وَالَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ»، وه ده بان ثابیه تر له قورثان دا، که له موسولانی راسته قینه داوا ته کات، به نه بی و تا شکرا به شه و به رۆژ به ههستان و پالکه وتن و دانیشن، بهرده وام بیست له سهری ناوی خوا بردن و یادی خوا کردن و سه بارهت به خوی گه وره گفتوگو کردن، وه نمونه بیکی نه و چله کیشانهش له ثابیه «۵۱» سورهی «به قمر» دا دیته ده ست، که خوی گه وره ته قهرمی «وَإِذْ وَاعَدْنَا مُوسَى أَرْبَعِينَ لَيْلَةً» که موسی رۆیشه بۆکیوی «لَوْ» بۆ راز و نیاز له گهل خوی خودای خویا وه بۆوه رگرتنی «له ورات»، ههروه ها مه به سستی چله کیشانه یه کی که له کاره ناسراو دیاری به کانی ته هلی ته صه ووف، وه بی گومان چل رۆژ به رۆژوبون وه دور که وتنه وه له ده نگه ده نگو قهره بالغ، وه که ناره گیری و زور زور کهم خواردن و شه و ورۆژ ناوی خوا بردن و یادی خوا کردن، کار یکی زور ته کاته سهری دهرونی مرووف، ههروه کو وتمان بگره

ئەم كارەش چەن جارىك ئەنجام بىزىت يان ھەر يەك جارىت، بەلام تىكرا ئەوانەى
 كە ئەم رىنگايە ئەدەنەبەر، لەپاشان لە ھەموى ژيان دا ئىتر دورى ئەگرن لە زىادە رەوى،
 واتە «فراط وه تفريط» لە ھەموشىكا بۆنە ھەروەكو لەو وەبەرىش و تمان ئىتر ھەلە
 ناكات بەشوتى سامان و جاھو مەقامى دىيائى دا، لە خواردنا لە پۆشينا تەنات
 لە گوشتارا، لە دەنگ بەرز كۆرنەوى قسە كردنا، رىنگەى مام ناوەندى ئەگرتەبەر
 خوا لە قورئانا بەموسولانان ئەفەرمى «وَكُنْ لَكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا...» ئايەى (۱۴۳)
 سورەى نىسائ .

مەردى گۆرەپانى تەسەووف مەردانە لەسەر رىنگەى خۆى وە لەسەر ذىكرو
 فىكرى خۆى وە خواپەرستىكى رىكۆيتك بەردەوام ئەيىت، وە پەلە پەلە رىنگەى
 سەخى تەسەووف ئەبىت، ئەگاتە ھەر مەقامىك چاوى لە ھەوارگەو مەنزەكەى
 پىشى خويەتى، وە سەبرى ئەو ھەوارگەيانە ناكات كە جىئى ھىشتون، بەلكو ھەر
 بەرزە فرى ئەكات واتە «طمع» ، تائەگاتە پەلەى بەقاي پاش «فناء» لەو و لاى وە ئەى
 ھەموى وەك يەك يىت لەو پىشا ھەر «ميتياز» وە خەلات وە دەس كەوتى مەعنىەى
 ھەيە ھەر مەگەر خودا خۆبو ئەو كە لە مەردە خوش بەختانە چەندو چۆنى بزانن، ئىمامى
 غەززالى سەبارەت بە بەكى ئەم دەس كەوت و شادبۇنانەدا كە بەسەرى خۆيا ھاتو
 ئەفەرمى «وَكَانَ مَا كَانَ بِمَا كُنْتُ أَذْكُرُهُ فَلَنْ غَيْرًا وَلَا سَأَلَ عَنِ الْخَيْرِ» واتە ئەو روى دا
 روى دا لەو جورە شتائەى كە لەگوتن ناين تو ھەر ظەننى خەيرت يىت ئىتر مەرسە كە چۆن بو،
 لىرەدا بو روون كۆرنەو ئەكرى بلىن پەلو مەقامەكانى تەسەووفىش ھەروەكو دەرس
 خویندى مەكتەب و دانىشگەكان واى، كە لە پۆلىكەو بۆلىكى بالتر تەروات، ئەو
 سائە ئەكۆشيت بو وەرگرتنى شەھادەى ئەمۆلە بەلام پاش بەدەس ھىتائى شەھادەكە
 قەت خۆى بەشاگردى ئەو كلاسە دانائىت وە سەرلەنۆى بو وەرگرتنى دانىش نامەى
 پۆلى بالتر تى ئەكۆشيت جا كە قوناغىك لە خویندى تەواو كرد بلىن سەرەتائى برى
 تى ئەكۆشيت بو ناوەندى لەپاشان بۆنانوى لەپاشان دانىشگەو بالتر و بالتر، كە
 دوكتوراى گرت ئىتر دوا قوناغە بەلام ھەيشە بەو ش دانامركى سەرگەرمى
 لىكۆلینەو و مۆتالاکردن ونوسینو دەرس و تەوہىە و ھەر بو بەرزترو بەرزترو
 ئەروانى، ھەردولا ھەر زانبارىن ئەم جىھان ناسىيە ئەو خواوەنى جىھان ناسىيە، ئەم
 ناسىنى جىھانى سورشت و بىزاو و ئاشكراو پايان دارە، ئەم ناسىنى جىھانى دەرون و نىتى و
 ئىپايانە، ئەم خوردو خوراكى لەشەو ئەو خوردو خوراكى رۆحە .

جاریواری شارینگهی تهسهووف پاش گه یشتن بهمرار، وه شادبونهوه بهجیبانی
 بهقینی تمواو وه دامرکانی دل بهنوری خوی گموره، تهویش تهگه ریتهوه بو زبانی
 ساکاری خوی، بهلام تهوسا که زوری لهگهله جاران فخرقه، ئیسته خاوهن باوه ریکه
 باوه ری بهقینی دلی دامرکاوو دامه زراوه تهوکاته ثابته «رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ
 دِكْرِ اللَّهِ» بهسهریانا «فهلین» تهیت تهگه بهره والته قسه لهگهله خهلهک تهکات،
 دلی هه لای خودایه بهلکو دلی هه سه رگه رمی ذیکری «لا اله الا الله» به تهینه
 «وَأُولَئِكَ الَّذِينَ أَمْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَى» جا ههروه کو وتمان پلهو مهقام ههه له ریگهی
 قاره مانانی ریروهی تهسهووف دا تهو پلهو مهقامانه هه ری که ی ناوونیشانی خوی هه به
 که له کاتی گه یشتن بهباسی مهقامه کان دا باسیان تهکین، گه وره پیاوانی تهم ریگایه
 سه بارهت بهمهقامه کان باسیان کردوه بریکیان هه رباسی قوناغه گه وره کانیاں کردوه
 وه کو سه بارهت بهخویندنی تهمرؤ بلین سه ره تانی و ناوه ندی و ثانوی و جامیعی بهلام
 بریکیان پوله کانیشیان باس کردوه بریکیان ته نانهت له رسته و له کانیش دواون،
 له باره ی «ریگاکالی گه یشتن بهخواوه له تازه ترین کتبی به که لکو زانیارانه ی
 تهسهووف دا کتبی «حقائق عن التصوف» نویسی عبد القادر عیسی که بی گومان
 تهویش له سه رچاوه کان وه ری گرتوه تهلیت «طریق الوصول الی الله. التوبة، الخشاعة،
 الخوف، الرجاء، الصلوة، الاخلاص، الصبر، الورع، الزهد، الرضا، التوکل، الشکر»
 ههروه کووتم تهمه ئیشاره و په نجه کیشانیکه به یارمهتی خودا له پاشان بهوردنی باسیان
 تهکین بهلام چونکه وتمان لهم باسه دا چوینهتی دهس پی کردنی ریروهی تهسهووف
 وه دواها ته که ی باس تهکین په نجه ییکان کیشا بو مهقامه کانیش.

لیره دا ته بی پروونی که بنهوه که به لای زور بهی شاره زایانی تهسهووف هه، مهقامی
 «احسان» بالآترین پله ییکه که پی زهوانی تهسهووف ته بیگه نی، که تهویش بو
 تهوکه سانه دهس ته دات که پله ی بهقای پاش فدایان هیناوه ته دهست، تهویش
 بهوجوره به که پیغه به درودی خوی له سه ره ته فخرمی، «الاحسان ان تعبد الله کانک تراهُ
 فان لم تکن تراهُ فانه یراک» بریکیان مهقامی «تهو حیده» به بالآترین مهقام دانه نین، لام وایه
 تهویش هه له وه وه سه رچاوه ی گرتوه، که که له مهردانی تهم شارینگایه لهو کانو
 سانه دا باسیان کردوه، که خو یان له وپایه دابوون، وه بریکی تر بو مهقامی تهسهووف
 «دهواتر یان داناوه وه تهلین که بیست دائره به له دائره ی «عالمی ئیمکان» وه

دهس پی نه کات وه دواپله که ی، دائره ی بیستم «اللائعینیه» یه، وه ههروه ها (ویلا یه ی صوغری) وه «ویلا یه ی کوبری» نه مانه ش هه رناون بومه قام و پله یلک که ریواری ری زه وی خواناسی پیا نه روات و له دهست که وتی نه وانه، که واته نه م ورده کاری به بو کاتی خوی کاتی باسی مه قامات.

شتیکی زور گرنگی تریش سه بارهت به گه یشتن به خوا نه وه ته، که خوینه ر وای تی نه کات نه مه گه یشتنی «ذات» به «ذات»، واته گه یشتنی ذاتی ئینسان به ذاتی «خالق»، چونکه نه م باوه ره ناشایسته به و، به لکو کوفره، ریگه ی گه یشتن، نه م ریگایانه به که وتمان وه کو ته و به، موحاسه به، خه وف، ره جاء... نه مانه هه موی زانیاریکی ده روین، وه، به ذهوق، واته چه شتنی ده روون ههست نه کرین، نه ک به «دهواسی خه مسه»، چونکه ههروه کو وتمان نه م گه یشته گه یشتنی چه شتنی ده روون وه ههست کردنی ده روونی به.

ابن عطاء الله ی سکه ندهری، که به کیکه له گه و ره پیاوانی ری ره وی ته سه ووف له ابقاظ اهتمم دا نه لیت «وصولک الی الله، ووصولک الی العلم به، والا فجل ربنا ان يتصل به شیء او يتصل هو بشیء»، ههروه ها نهامی هه ززالی له کتبی، روض الطالبین دا نه لیت، «معنی الوصول هو الرؤية والمشاهدة بصر القلب في الدنيا، وبعين الرأس في الآخرة، فليس معنى الوصول اتصال الذات بالذات، تعالى الله عن ذلك علواً كبيراً». که واته ته سه ووف به ته و به کردن دهس پی نه کات وه به و مه قامانه دا تی ته به ری ت تائه گاته مه قامی «به قاه له وه لاش دهس که وتی وه کو مه قامی (احسان) یان «توحید» یان «قرب» یان «عبودیت» ی دهس ته که ویت، که نه م پایانه هی «وهلی» یه، واته نه وه ی گه یشته نه و مه قامه به رزه، وه لی یکه، که مه قامه که ی مه قامی «توحیده» نه مانه نه کری مورشیدین نه شکری ئیرشاده که ن، یان پی یان نه سپیرانی که ئیرشاد بکه ن، به لام مورشیدی راسته قینه ش، که سیکه که مه قامی به قای پاش فه نای دهس که وتی، هه م خوی کامیل بیت هه م موکه میل، واته بتوانی خه لکیش پی بگه یینی، چونکه هه به خوی کامیل، به لام ناتوانی خه لک پی بگه یینی وه پایه ی ماموستایه تی پی نه دراوه واته موکه میل نه. نه مه بو سه ره تاو پایانی ری زه وی ته سه ووف.

«بسته نه م پر سبار هه مان دینه پیشه وه ئایا شته به که لکه کاتی نه م ری زه وه له روانگه ی نابین و کومه لایه بو زبانی مرقومه چی به ۹»

«وه ثایا ته سهووف هیچ زیانیکی ههیه بو ئایینی ئیسلام، یان بو کۆمه لایینی وه
ژیانی مروّف»؟.

ئیمه که وتمان صوفی راسته قینه به که سیلک ته ئین که به ناشکراو ره واته وه
به نهیتی و په نامه کی په پرهوی قورئان و سوننه ت بیته، که واته ته خلاق صوفی ته بیته
ته خلاق قورئانی، وه گوشتارو کرداری ته بیته گوشتارو کرداری موحه ممدی، که
به راستی ته و گوشتارو کرداره ش، بهرترین رهوشه بو مرقیکی ته واون، ته وه ندهی
ره ههنا، بو چا کتر زانی مروّف له قورئانا ههیه، وه ته وه نده زات نانه بهر بو چا که کردن
له قورئانایه باورمه که له هیچ سهرمه شقیکی ته خلاق ی جیهان دا بهر چاو که ویت،
خوا ی گه وره به پیغه مبهری ئیسلام ته فهرمونی «وَإِنَّكَ لَعَلَّ خُلِقْتَ عَظِيمٌ» واته به راستی تو
خواه ی رهوشو خو لقیکی بهرزی، له باره ی رهوشی بهرزه وه خوا ی گه وره له ثابیه ی
(۱۹۸) سوره ی نه عراف دا ته فهرمی به پیغه مبهردودی خوا ی له سهرد، (خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ
بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْجَاهِلِينَ) سهیری ته م رهوشه بهرزه، دوباره خوا له سوره ی ال

عمران ثابیه ی ۱۵۹ دا ته فهرمی «فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ، وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلَبْتَ الْقُلُوبَ
لَافْتَضَوْا مِنْ حَوْلِكَ، فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ، فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ
اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ» سهیری له م ته نها ثابیه ته دا چهن رهوشی بهرزی تیابه، نه رمونیانی،

دووری گرتن له توره ی و دلره قی، ستایش کردنی به خشین و گوزده شت، ته نانه ت
له خوایش دا وای به خشین موسولمانان، فهران دان بو پرس کردن و راو بزر کردن
به موسولمانان ته نانه ت با پیغه مبه ریش بیته پاشان گرتنه بهری خوی ته وه ککول
به خودا، واته پشت به ستن به خوا، جا ته مانه ته ته خلاق موحه ممدی که ته بی پیاوی
موسولمان په پرهوی لی وه بکات، خوا ته فهرمی «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ
خَاشِعُونَ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ» یان له ثابیه ی جه فئاودوی سوره ی فورقان دا
که ته فهرمی «وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا» تعریفی ته وموسولمانانه
ته کات به درو شاهیدی نادهن، وه ته گهر دو چاری قهره و قسه ی ناشیرین بون خویانی
تی ناگه بینن، وه پیاوانه به لایا تی ته بهرن.

یان له سوره ی قصص ثابیه ی (۵۵) دا ته فهرمی «وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا
أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ» وتیان، به (ذالنون میصری) که

خوای گه وره له چهن جینگادا فرمان ئمدا بوریزگرتی باوکو داپک وه له سی
جینگادا ئه فهرمی «ووصینا الإنسان بالذیبه» وه ئه فهرمی «ان اشکری ولوالدیک».

چره وشیک هه به له مره وشانه بهرتر، خوا ئه فهرمی خوا خوشی له لوت بهرزانو
به ده ماران نایهت، ئه فهرمی: ئاخربوه چینان له ونه لکه ی تر زیاتره، مه گهر
له وشاخانه گه وره ترن یان زهوی تان شق کرده ؟ به کورتی روشیکی بهرزه نیه خوا
ده ستوری پی نه داییت وکاریکی ناشیرین نیه قه ده غه ی نه کردییت، جا سو فی یه کان،
که ئهانیان ئهانیکی په قینی به، دلایان به نوری خودا رونا که، وه هه میسه وان له
په یوه ندیکی دهرونی له گهل خوای گه وره دا، بی گومان ئه بی له هه موکه سی پالتر و
چاکتر و رونا کترین، چیه هه به له وه باشترو بهرتر، که دهرونی مروف رازایته وه
به هه مو پیناسیک، واته «صیفه یلک» ی په سهند وه پاک کرایته وه له هه مو ره وشیکی
ناپه سهند، ئیمه زوتر وتمان په پرهوی شهرع به که سیلک ئه لاین که کرداریکی
پنجه وانه ی شهرع نه کات، په لام صوفی به که سیلک ئه لاین ته نانهت خه یالی خرابه ش
به دلایا تی نه پیری، ئه و که غه رقه له مه حه بیته خودادا، ئه و که به هه مه نندو کامیابه
له ئه نواری هه ق، ئه و که له حظه یلک ناوی خوا له دلایا وون ناییت، ئه و که شه بدای
ئه وه هه موه نیعمهت و به ره که ته به که رزاوه به سه ریاو، به سه ری وجودیا که فسه ر
ئه کات، ئیتر که ی ئه ی په رزته سه ر خرابه و خرابه کردن، ئه و له خوشی دیداری
ئه نواری خودای گه وره به چاوی دهرون، ته نانهت خوشی به هه شتی له بیر چوه ته وه،
که ی ئه ی په رزته سه ر ته وه ی به خیلی به خه لک بیات، بو سه روهت و سامانی
ئه م حیهانه و پایه و پله ی دنیای، جاء که سی که حه سودی نه ما، به خیلی و مشت
قوچاوی نه ما، هه سقی توله و کینه توری نه ما، نه فسی کوژرا، به جوریک، نه ک
ته ما بکاته سامانی خه لک به لکو سامانی خویشی به ی خوداو مه خلوق خودا بزانییت،
ئاوا که سیلک جگه له چا که و باشه بوگهل چی نری لی ئه وه شینه وه، سو فی دوزمنی
عیلمی بی عه مه له، به لکو به لای ئه وه وه عیلم ئه بی عه مه لی له گهل ییت، ئه گینا سودی
زانین به بی کرده وه ئه بیته چی ؟

به لی ئه مانه یون شته به که لکه کانی ته سه ووف، ته سه ووف کووره ییکه خاک
ئه کاته زپر، خام وکال له کووره ی حه قیقهت دا قال ئه کا ئه ی کاته گه وه هر، نه زان
زانانه کات، ریگر ئه کاته ریواری ریگه ی هه ق، پاشان ئه بکاته ریبه ری ریگای

خواناسی ، چى ھەيە لەو چاتر كەسك كە ھىچ خرابەيىكى لى ئەو شىتەو ھەمو چا كەيىكى لى بو شىتەو ، ديارە ئەمەش ، تەريەت و پەرورەردە كردنى ئەو ئىت ، تا مروف بىتە مروف راستەقىنە ئەو مروفەي كە ئەگەر جەلەوى ئەفسى ئەگىرىت ، بەھىچ شتى رازى نايىت ، مەگەر «العباد بالله» بەخوایی ، ! ! ! !

مەگەر فیرەون داوای خوایی نەکرد ؟ مەگەر لەدریزی مېژودا ھەزارانی وەكو جەنگیزو ھیتلەر نەھاتن ، كە مروف كوشتن و ئاوخواردنیان بەلاو ەك بو ؟ ئایا ئەمانە ھەمو مروف نەبون وە نەیان ئەزانی خودانین ، وەرۆزی ئەلى كە ئەمرن وە ئەبنە ھىچ ؟ ھەروا كەبون ، ئایا بو وابون ؟ چونكە ھەستى مروف وىستى وە خواپەرمستى ئەوانە پەرورەردە نەكرا بو وە گومرا بوبون ، وە بوبونە گورگی ھار ، كەواتە مروف ئەلى بەرەوشى باش پەرورەردە بكريت تا ئەبىتە مروف راستەقىنە ، مروف چاك زورن ، وە لە ھەمو ھوزو ھەمو رپرەو ھەمو خولیکى مېژودا پیاوچاك زوربەو ، زوریشە ، بەلام ، بەرزترینى ئەوانە صوفى بەكانن ، ئەویش لەبەر ئەو تە باوەرەكەیان بەقىنى ە ، وە دەرونیان بەنورى خوای گەو ە روناكە ، وەكو فارس ئەلین ؛

«محمد دیدەن و موسی شەنیدەن»

شەنیدەن كەى بو ەد مانەند دیدەن»

واتە موحەممەد چاوى پى كەوت و موسی دەنگى بىست بىستن چۆن ئەبىتە چاوپى كەوتن . جامەبەست ئەو تە ئىمانى صوفى ئىمانى شوھودى ە ، واتە چاوپى كەوتن ، واتە بەچاوى دەرون ھەستى نورى خودا كردن ، وە ئىمانى خواوەن باوەران ئىمانى عىلمى و ئىستىدلالى ە ، كەواتە ئىگومان صوفى بەكان زورتر ئەلى لەخوا بترسن ، وە زورتریش خوايان خوش بویت ، وە زورتریش فەرمان بەرى دەستورەكانى بن .

جابگرە ھى وایش بىت پیاوچاك بىت ، تەنانەت باوەریشى بە ھىچ نەبىت ، بەلام ھەرگىز ئەو پیاوچاكى ە ناگاتە قولەپو ەى چاكى ، وە ئى كەموكورى نايىت ، وە بەتەواوى لە ھەواى ئەفس پاك نايىتەو ، ھىچ نەلى ئەیانەوى پىيان بلىن پیاوچاك ، بەلام پیاوچاكى كە بوخوابوو وا لە ھەمو خەوشك پاكەو يىگەرەدوخاكە . چونكە بوخوای تەنھاو ناكە .

ئەو ھەي بەدريژاي ميژوو لەرەوشى گەرەپپاوالى تەسەووف دا دەرکەوتو ئەو تەكە
 جواميىرى و لەخو بووردن و بەخشش و مېھربانى و خزمەت بەخەلك و ھەزاران خووخەدى
 باشى تر ھى ئەوان بوە ، بەومەرجهى ئىمە رەوشى ، خۆبەشېخ زان «مُتَشَبِّح» وە
 خۆبەصوفى زان «مُتَصَوِّف» نەكەينە ھى ئەوان ، چونكە «كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ»
 ھەموكەسى سەبارەت بەكردەو ھى خۆى لى ئەپرسنەو وەحيساى لەگەل ئەكەن وە
 كردهو ھى خۆى ھى خۆبەقى نەك كردهو ھى كەسوکاری ، نە كردهو ھى پاوكى حەزەرەقى
 ئىبراھىم ، كەبت پەرسەبو ، بوە ھى ئىبراھىم كە پىغمبەر بو ، وە نە كردهو ھى
 كورى نوح كە كافربو ، بوە ھى نوح كە پىغمبەر بو ، وە نە كردهو ھى ناشىرىنى ژنى
 «لوط» بوە نوکول بو «لوط» كە پىغمبەرى خودابو ، ئايا ئىستە رەوشى ئىمەى
 موسولمانى ئەم زەمانە ، گوناھى ئابى ئىسلامە ؟ ئايا دەستورى قورئان بەم جۆرەى كە
 ئىمە ئەيكەين ؟ ئايا ئەكرى بلىن چونكە ئەم موسولمانانە ئاوا كەچ رەفتار و نالە بارن ،
 كەواتە ئابى ئىسلامىش ئابىكى باش نە !!! نە ، خرابەكە ئىمەين ، نەك ئابىكە .
 نمونەىكى تری رەفتارى ناپەسەندى مروف ، رەفتارى ئەو بەرانبەر بەقانون ،
 ئايا ھەموكەسى نازانى ئەگەر دزى بكات قانون ئەيكاتە زىندانەو ؟ بوچى
 ھى واھەى گوى ئەداتە قانون وە دزى ناكات ، ھى وايش ھەى ، دەجارىش
 كراو تە حەبس ھىشتا ھەر عار تانىت ؟ خۆ ھى وايش ھەى دەولە مەندىشەو دزىش
 ئەكات بەلام دزى يەكان جۆراو جۆرن وە فەرقیان ھەى ، دورى بۆنەروين ، ئايا قانونى
 مرور «ھاتوجە» بۆ قانجاری ھەمولایى نە ؟ ئايا ئەگەر پەپرەو ھى لىو بەكەين لە صەدا
 ھەشتای زىانى جادەو رىگاکان كەم ناكات ؟ دەى بۆ نایكەين ؟ چونكە «إِنَّ النَّفْسَ
 لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ» كەواتە نەفس وە ھەسقى ناپەسەندى دەرون ئەى راست بکریتەو ،
 ئەى پاك بکریتەو ، ئەویش پىوستى بەموجا ھەو تى كۆشان و لەخو بووردن و
 زانیارى و ماموستای ھەى ، بوچى ھەر سەبارەت بە ھەل سونىشت وە
 شارسانىەتى ، فەرق زۆر زۆرە لەنیوانى گەلانى جىھان دا ؟ چونكە پرىك
 پىش كەوتوترن ، يانى خۆینە وارتر يانى بەتەجرەبەتر ، يانى تىكۆشتر ، جا بەرزترین
 پایەى پەرورەدە ، پەرورەدەى دەروونى ھەى ، سەرچاوەكە روون بولای خوارو ھەر
 رونه مەگەر بەزۆر لىلى كەبت ، بەلام سەرچاوەكە لىل بو ھەتائەروات ھەر لىلە ،
 سەرچاوەى ژبانی مروف دل و دەرونیەتى ، دل و دەرون كە پاك كراو ھەى ، كردهو ھەى
 رەفتارىش پاك وجوان ئەى ، تەسەووف ھەول ئەدا دەرون پاك كاتەو لە ھەمو

خەموشى ، لەھەمو باوەرپێكى ناشیرینو ناپەسەند ، بەرادەرێك تاواى لى دیت
شاىستەى ئەو ئەبیت كە نۆرى خواى تىادا دابەزیت ، دلیكیش بە نۆرى خودا
روناك بو ، هیچ زىانیكى بۆمروفت تىادا بەدى ناكړیت ، جا بېریه بەرچاوى خۆت ،
من پاك ، توپاك ، ئەو پاك ، ئەو پاك ، ئەم جیپانە ئەبیتە چۆن بەهەشتیك ، كەس
ترسنى دزى ، خەیانەت ، درۆ دووروونى ، لى ناموسى ، نەبیت ، ھەموى ،
ھەموكەسى بەبرا بزائیت ، وە لەرێنى خوادا ئامادەئى بۆخزمەت بەئىنسانو
ئىنسانیت ، ئەو چۆن جیپانیکە ؟

جاییانی تەسەوووفى راستەقینە ئەوێه ، وەھەر سووفى مەسلەكێك وانەبو ئەو
سووفى نیو دەس پرە ، ئەوێ یەوێ خەلك بكانە بەندەو كۆیلەى خواستى خۆى
ھەرگیز بەو ناوترى سووفى ، بان شیخ ، بان قوطب ، بەلكو دوشمنى دینە ، دوزمى
ئیمان و ئاینە ، دوزمى مروفە ، ئەوێش قولى لى ھەل كړد ، بۆخزمەتى خەلك ، لە
قانعازى خۆى یورد بۆسودى مەردوم ، بەتایبەت بۆ فەقیروھەزار ، ئەوێه ئىسلامى
دروستكار ، پىغمبەر ئەفەرمى «سَيِّدُ الْقَوْمِ خَادِمُهُمْ» .

مەقامى (تەجربە و تەفرید) كە مەقامى ئەولیای گەرەو مورشییدە پایە بەرزەكانن ،
لەبارەیانەو ئەلین ، «التَّجَرُّدُ أَنْ لَا غَلْكَ» ، «التَّضَرُّدُ أَنْ لَا غَلْكَ» و اتە (تەجربە) ئەوێه
خۆت بەخواوەنى هیچ سامانیكى دنیا نەزائیت ، ئەوێش ھەتە بەھى خواى بزائیت ،
و تەفرید ئەوێه ، كەس نەتوانى بشكانە بەندەى خۆى بەلكو تەنھا ھەر بەندەى
خواپیت ھەروەھا نەبیتە بەندەى سەرۆتو سامانى دنیایى ..

پرسیارى ھەشتەمان لەزنجیرە وتارى دوانزەھەم دا ئەلێت ، «رێزەوى راستى
تەسەووف كامە ، وەھەرق لەئێوانى سووفى وە مۆتەصەووفدا چى یە ؟»

ھەروەكو لەدرێژانى باسەكەدا بۆمان دەرکەوت رێزەوى راستى تەسەووف
بریتى یە ، لە ھەول و تێكۆشانىكى ئىوچان ، لەرێگەى بەدەس ھێنانى رەزامەندى
خوادا ، ئەنجامدانى فەرمانەكانى خواى گەرەو موبەمو ، ھەم بەئاشكراو بەروائەت وە
ھەم بەنێنى و پەنامەكى ، ھەروەھا گرتنەبەرى رێبازى تاییەتى خواپەرسى یكە كە پێى
ئەوترى تەریقەت ، جا ھەركام لە تەریقەتەكان بێت ، ھەدەف لەتەسەووف ،
بەرلەھەموشتى بەدەست ھێنانى رەزامەندى خودایە ، وەرپێگای راستیشى رێگاییكە

موبه مو له گهل شهر بعت دا بگونجيت ، وه نه مهش فرموده ي هموي گه وره پياواني
 ثم ريئازه ته ، وه لام وابه پيوست به ناو بردني كهس ناكات ، جا نه گه ر كهسي
 له مره وشه لاي دا ، بي گومان گوم پايه و ويل ، وه ري پره وي راسته قينه ي
 وون كرده ، هه چ دهس كه ونيك ، وه كو به دهس هيناني مه قامه كان كه دهستي
 ريئواري ثم ريئازه نه كه ونيك وا دهس كه ونيكه و خه لاتي خواي گه وره يه ، نه و مه قام و
 پايانه هه وار گه و مه نرلي ريگه ي ره زامه ندي خواي گه وره ن ، نهك نه مه ي كه خويان
 هه ده ف بن ، بهلكو نه توانن موزده ي په بتابه بتاو خوشييك بن ، كه دهستي ريئواري
 نه كه ون ، بوئوه ي دنيا تريست كه به هه له نه چوه و ريگه ي ريگه ييكي دروسته ،
 كورنوش بر دن بو كه عبه ، كورنوشه بو خاوه ني كه عبه ، نهك بو كه عبه ، جا نيته
 كه نه ليئن ري پره وي راستي ته سه ووف خوا به رستي به به له شو به روج به ده رو
 به دهرون ، مه رجيك هه يه ، نه ويش نه وه ته كه سه ره اي به رستي ده ستور
 بي دراوي شمع ، خوياراستنو به رستي زياده ي شي هه ييت ، به جور يك بگانه
 راده ييك كه نه نها چركه ييك يادي خواي گه وره له دلي دهر نه چي ، وه هه ميشه
 له نيواني «خه ووف ره جا» دا ييت ، كه نه ويش حاليكه له نه حواللي ته سه ووف ، واته
 له نيواني (ترس و نوميد) ييت ، ترس له خواي گه وره ، ترسي نه وه ي كه به وجوره ي خوا
 شياوي به رسته ته ثم به نده يه نه يتوانيست نه و به رستي ، وه شيوه ي به نده يي
 به جي هانييست ، هه روه ها نوميد به لوظفو كه ره مي خودا ، به جور يك خوا نه وه نده
 گه وره و به خشه نده يه كه نه ناهت له كه چ ره وان و گونا به رانيش خوش نه ييت ، وه
 «ارحم الراحمينه» ، «هوش دهردهم» كه به كيكه له يانزه ماده ي ري پره وي
 نه قشه به ندي به كان ، بريني به له وه ي ، كه مروف له هه مو هه ناسه ييكا هوشي به لاي
 خواوه ييت ، «دهم» واته نه فوس ، «هه ناسه» ، جا نه وه وشه ييش بريني به له وه ي
 كه سويا سي خوابكات بو هه مو هه ناسه ييك ، به لي صوفي راسته قينه نه وه ته نه نها
 چركه ييك ، نه نها هه ناسه ييك ، له خوا غافل نه يي ، وه سويا سي خوايش به جي
 برييت ، بگره ثم كار به به لاي نيته وه نه شياو ييت ، به لام بوئوه وانه ي كه بونه
 ريئواري نه و ريئازه ، ثم كار به به لايانه وه شياوه ، چونكه نه گه نه راده ييك كه
 «جسم» واته له ش ، وه (روح) ، له بهك كاتا هه ربه كه ي به جيا سپارده ي خوي نه نجم
 نه دات ، وه سه ري لي ناشيويست ، زوريه ناساني ، مروفيكي به خواگه بشنو ، نه تواني
 به ده م وه دهس سه رگه رمي نه جامي كاري روزانه ي يي ، وه چركه ييكيش دل وده روني

لَمْ يَخُورُوا غَافِلٌ نَهَيْتُ . «وَجَاكَ لَمْ يَلْهَيْهِمْ نَجَارَةٌ وَلَا يَبِيعُ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ» «وَلَا يَطْعُ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ» «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ، لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ» .

«الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ ...» هه‌موی ته‌م‌تایه‌تانه پیشان‌ده‌ری ته‌و‌حاله‌ته‌ن ، که‌واته ته‌مه‌ته ری‌ره‌وی راستی ته‌سه‌و‌وف ، به‌لام سه‌باره‌ت به‌نیوه‌ی دو‌وه‌می پرسپاره‌که که‌ ته‌لّیت «ف‌ه‌وق له‌نیوانی صوفی و متصوف داچی‌به‌» ؟

ته‌بی‌ بلّین ، ... له‌مه‌وب‌ه‌ر باسه‌ان کرد ، که‌ مورشیدی راسته‌قینه به‌کی ته‌لّین ، که‌واته ه‌ه‌ر له‌و روانگه‌یه‌وه ته‌لّین ، بۆمان ده‌رکه‌وت که‌ صوفی به‌کی ته‌لّین ، ه‌ه‌روه‌ها له‌به‌شی سه‌ره‌تایی ته‌م‌پرسپاره‌دا بۆمان ده‌رکه‌وت که‌ صوفی راسته‌قینه به‌کی ته‌لّین ، به‌لام سه‌باره‌ت به‌ «متصوف» ته‌بی‌ بلّین «متصوف» به‌وکه‌سانه ته‌لّین ، به‌ناو خو‌یان به‌پیاوی خودا دانه‌تین ، وه به‌ناوکه‌ فریان نیه‌به‌سه‌ری ته‌سه‌و‌وفه‌وه ، موته‌سه‌و‌وف به‌وکه‌سانه ته‌لّین که‌ جلوه‌رگی شیخ ، یان صوفی‌وده‌رویش ته‌که‌نه به‌ریان ، کرده‌وه‌ی ره‌واله‌ت وئاشکرایان وه‌کو کرده‌وی ته‌وان وایه ، ره‌فتارو کرداری ظاهیری‌یان ه‌ه‌روه‌کو‌پیاوی خ‌وای راسته‌قینه وایه ، ته‌وه‌ی له‌قالبی شیخیه‌تیدایه ، وا کرده‌وه‌ی شیخانه ته‌کات ، ته‌وه‌ش له‌پوشاکی صوفیه‌تی و دورویشی دایه ، کرده‌وه‌ی ته‌وان ته‌که‌ن ، به‌لام له‌راسته‌که‌با ، وه له‌ده‌رونه‌وه مه‌به‌ستیان ده‌س‌برین و خو‌ه‌له‌کی‌شان و که‌لکی ناره‌وا وه‌رگرتنه له‌وپوشاک و کردارانه‌ی ، که‌ وه‌کو «ته‌م‌یل» لاسایی کردنه‌وه ، ته‌نجامی ته‌ده‌ن ، به‌درو ه‌ابو ه‌وی ته‌که‌ن وه حال دیرن له‌خو‌یان ، یان شیخ نو‌ماکانیان ، لاسایی شیخه‌گه‌وره‌و راسته‌قینه‌کان ته‌که‌نه‌وه ، چا به‌مانه ته‌وتری «موته‌سه‌و‌وف» وه «موته‌شیخ» ، واته خو‌به‌صوفی کردو یان خو‌به‌شیخ کردو ، بی‌گومان چاوی وردی راست‌بینان وه‌ترازوی شه‌ریعت ته‌توانی ته‌مانه له‌یه‌ک جیا‌کاته‌وه‌و بیان‌دات له‌سه‌نگی مه‌حه‌ک ، زوری‌وایش ه‌یه‌ خو‌یان ته‌ده‌ن له‌ شیتی ، که‌ پیان ته‌وتری «مه‌جنوب» به‌ناوی «مه‌جنوب» ی راسته‌قینه ، که‌ له‌پاشان باسی ته‌که‌مین ، به‌لام زوریان ه‌ه‌ر قیری مفت‌خوری و ته‌مه‌لی بوون ، خو‌یان‌کرده‌و به‌سه‌رباری کو‌مه‌ل ، ته‌نانه‌ت ته‌کلینی شه‌رعی‌یان له‌سه‌ری خو‌لا‌برده‌و ، نه‌ شینیکن پرو‌نه شیت‌خانه ، وه‌نه ته‌رو‌نه ژیری باری خوا‌په‌رستی ، یان کاروکاسی ، خه‌لکی ساویلکه‌یش له‌خو‌یانه‌وه که‌شفو که‌راماتیان بو‌ته‌تاشن ، ته‌نانه‌ت ته‌گه‌ر درویش بکه‌ن و ده‌س‌پری‌ی بکه‌ن ، ته‌لّین ته‌وه بو‌یه واته‌که‌ن که‌س نه‌یان ناسیت ، بی‌گومان

ناسینی ئەمانەش ئاسانە، چونکە ناسینی شیت شتیکی گرنگک نیه، وه بهکی له پێ ناسه کانی ئەوه ته قانجازو زیانی خوی نه زانیته، وه ناسینی موسولانیش ئەوه ته ده ستوره کانی شهرع ئەنجام بدات، جائه گهر له م دو حاله به ده ربون، واته ئەویان ئەگهر به شوبنی پاره وه رگرتن و زک له وه راندنا رویشته شیت نیه، ئەمیشیان ئەگهر فەرمانی شهرعی پشت گوی خست که ی ئەوانی خوا به رستی راسته قینه بیت.

که واته (موتده صوف) وه (موتده شیخ) به وکه سانه ئەلین که له دلوده رونه وه نه که وتونه ته شوبنی خوا به رستی، ته نه به روا له ت وه لاسانی کردنه وه بوقانجازی خویان وه بۆده سپرین وه خه لک خه له تاندن، خویان ته به نه سهر شیوه ی خواناسان و خوا به رستانی راسته قینه. وه جلوه رگت و هه لسونیشتیکی «تعلیلی» وه لاسانی کردنه ویان هه یه و هه یچی تر.

پرسیاری ده هم له زنجیره پرسپاره کانی وتاری دوانزه هم دا ئەلیته، چون ئەگهرین به قوناغی «یه قین» وه چهن رینگه و رهوش هه ن بو «سلوکی» گرتنه به ری، رینگه ی یه قین. له وه لأمدا ئەلین گه یشتن به پله ی به قینی خواناسی ی بو ریبواریکی موسولانی رینگه ی ته سه صوف، ته نه له رینگه ی «ته زکیه ی نه فسه» وه واته، پاک کردنه وه ی ده رونه وه ده ست ته دات، پاک کردنه وه ی ده رویش، له رینگه ی خوا به رستیکی گهرم، وه خورازاندنه وه به پێناسی به سه ند، وه دوری گرتن له پێناسی ناپه سه ند وه به رده وام بون له سه ری ذیکری خوی گه وره ئایا به زوان یان به دل، به چاودیری مورشید، یان به ئی مورشید، وه سه ره نای کار ئەلی به ته وبه ده س پی بکات، وه مروف هه تاهه تابه ته و ته وبه یه بیاته رینگا وه له سه ر ته و ذیکرو به رستشه گهرمه به هه ر به رده وام بیت، تاخوا له خوی رازی ته کات، خوایش که له یه کی رازی بو نوری خوی ته خاته ده رونه وه، که توری خودایش له ده رونا دره وشایه وه، رازی جیهانی مه عنه وی ده س ته کاته دره وشانه وه ده رکه وتن، حالی ده رون وه پایه ومه قامی مه عنه وی ده س ته ده ن، وه ئیتر ده رون خوی هه موشتیکی بۆده رته که وی، به و چاوی ده رونه ته وتری «به صیره ت» چاوی ده روون که کرایه وه به رده له سه ری «ته سراره»، لا برا، باوه ر ته بیته باوه ری «عین البقیه» مروف که خوی شتی به چاوی خوی دی، باوه رکوا له وه گه وره ترو ئاشکرا تر. رینگه و رهوشه کانیشت هه روه کو وتان «ذیکره» به زوان یان به دل، به تایه ت ذیکری «الله» یان «لا اله الا الله» که پێشی ئەلین «نهف» وه

لیسبات لا اله (نهی) الا الله «البات»، ههروه ها «موراقعه»، نهویش بریتی به لهوهی
 بهدهستی بهدهس نویره وه له شوینیکی خاوتنو بی دهنگا پاش پارانه وه داوای
 لی بوردن «استغفر الله» کردن، روی دهرون ته که پته بهر ده رگای خودا بوماوه ییکی
 زور، واته تابوت بکریت، سیه عاتی، یان ده ساعات، هه رچی بوت کرا،
 وه زور کهس بهم چه شنه که وتونه ته بهر که ره می خوداو نوری خوا له ده رونیانا
 دره وشاوه ته وه. نه بی نه وهش بزانی موراقعه به که بریتی بیت لهوهی که خوا به
 چاودیری که رو (ناظر) ی هه لسویشتی خوت بزانی، نه وه به کیکه له رفتارو رهوشی
 صوفی به کان، نه مه شیان که به نایبیت دانیشت وه له ده رونه وه چاوه پروانی که ره م
 به خسته نده بی خوابیت، نه وه تیکو شانیکه بو به ره هم وه رگرتن له «موراقعه»، به کورتی
 موراقعه به هم نه وه ته که خوا به «ناظر» ی هه مو کرده وینکت بزانی، وه هم چاودیری
 کردن و پارانه وه به بوته وهی بهر که ره می خوا بکه ویت ههروه ها پهروه ده بون به
 دهستی مورشید یکی «کامل وه مکل»، واته پی گه یشتو وپی گه ییتهر، به راستی
 نه زه ری مورشیدی کامل کیمیا به وه ناوی حیات، له هه موی ریگا کان زوتر پیاو
 ته گاته مراز، چونکه مورشید (تبات، به لام خوت) (نه بی بگهیت)، دیاره شاره زاینک
 به کی بیات تا پیاو خوی ریگا بدوزینه وه فرتی زوره.

یان، که لک وه رگرتن له هه موی ته ریگایانه، واته هم هه ردو جوری ذیکر،
 ناشکرا وینتی وه (الله) وه (لا اله الا الله)، وموراقعه، وه ده ست دانه داوینی
 مورشید، وه چونه خه لوته و چله کیشان، به کورتی له یه کی له م ریگایانه وه یان
 پرک، یان له هه مویانه وه، ته کریت مروف به گه یشته پله ی (یه قین) شادییت.
 پرساری یازوه دوانزه و چواره و شانزه و هه زده و نوزده که به شوینی به کدا
 دین، بریتن له.

«پاش گه یشتن به پله ی یه قین خووخده ی مروف وه هه لسویشتی چی به سهر دیت؟»

«مروف له م زانیاریه گونگه دا گه یشتوه ته چ پله ی لک؟»

«په پره وی نهی و ناشکرا «ظاهر و باطن» له شعر چون ته کریت؟»

«کرده وه به رزه کالی صوفیه کان کامتا وه له خلاق صوفی راسته قینه چونه؟»

«په پره وی صوفیه کان بو گه یشتن به م ناواته چون بو؟»

«ناپا ریازوه کان «طریقه ته» کان له یه ک جیان؟ وه ته ریه ته به چی له لین؟»

«ایا شیخهقی و ئیرشادکردن ، یان ، شیخ بون و مورید بون له گه لی ته سهووف دا هه ره کین یان جیاوازن ، وه چۆن؟»

«له «اصطلاح» ی ته سهووف دا به کی ته ئین شیخ وه به کی ته ئین وه؟»

جا چونکه ته توانم بلیم له در یۆانی باسه که دا تاراده ئیکی زۆر به هه موی ته م پرسیارانه وه لām دراوه ته وه ئیر پبویست نیه به دورو در یۆی وه لāmیان بده بیه وه نایش کری ده سیان لی هه لگرن به لکو هه ره که ی له چهن دیریکا وه لāmیان ته ده بیه وه پرسیاری «سینه» نه ییت ، که پرسیاره له باره ی «پیتاسه په سهنده کان» «صفاتی حمیده» وه پیتاسه ناپه سهنده کان (صفاتی ره ذیله) ، ته وه به جوی وه لāmی ته ده بیه وه ، ته مهش ده قی وه لāmی پرسیاره کان.

بۆ وه لāmی پرسیاری یانزه ته ئین پاش گه بشتن به پله ی به قین ئیر ته وه که سه ته یته پیاو ئیکی تر ، به که م شت ته وه ته «پیا» وه پروده ربایسی له خوا به رسته که یا نامینی ، دوهم ، چونکه ته زانییت خوی گه وه چاوی وا به هه مو هه لسنو بشتیکه وه ، ئیر به ته واوی دوری ته گری له هه رچی گونا هه : به لکو له هه رچی ره فتاری ناشیرین و ناپه سهنده ، ئایا ته کری به به رچاوی خاوهن ماله وه دزی بکری ؟ ته کری به به رچاوی خه لکه وه ئی ناموسی بکری ؟ به کورقی ، هه م له خوشتی ته وه به هه ره به راته دا که خوا ته بداته ته وه بهنده یه ، وه هه م به هوی ته وه وه چرکه ییک له خودا «غافل» نیه ، کردارو ره فتاری ته وانه ی که ته گه نه پله ی به قین ته یته کردارو ره فتاری «موحه مده ی» وه له سونته قی په یامبه ری گه وه په به روی ته کهن ، وه هه ره کو له پیشا وتمان ، ته گه ر به ترازوی شه رع کیشانه یان کهن موی سه رنا کهن .

وه لāmی پرسیاری ، دوانزه ش ته وه ته مروف له م زانیاریه گه وه به دا ته گاته راده ییک که ته نها مه قامی پتغه مبه ره کان له مه قامی ته وان بالآتره ، له م جیهانه «ناسوقی» به وه ته گه نه جیهانی «مه له کونی» وه ده سیان ته گاته داوینی جیهانی «لاهوی» ، واته هه رچهن به ناو ئاده می زادن به لām له ناو که دا ، مه لاییک صیفه تن «عبدی کن ربانیا قل للشی کن فیکون» به لی مروف که خوانه خواسته شوینی شه یان کهوت ، ته یته شه یان صیفه ت . شوینی خواش کهوت ره وشقی ته یته ره وشیکی خودایی وه خودا په سه ند ، به لکو ته یته «ربانی» ، جا که گه بشته ته وه پایه وپله یه ، ئیر نه بۆ به هه شت ته کوشی وه

نه له ترسی دوزخ دا خواته پهرستی ، به لکو هر له بهر نه وهی خوا پتی خوشه ،
 فرمان بهرداره ، وه جگه په زامندی خوا ، بیر له هیچی تر ناکاته وه . جا نه و
 پایه بهر زانه جور او جورن ، مه قامی «ایحسان» «رهضا» «تفرید» «تجرید» «توحید»
 «قرب» «عبودیت» وه زورناشکرا به نه م چنه شیعری جهزرتی شیخ عومری بیاره
 «ضیاء الدین» تیشاره به بولای نه ومه قامانه ، وه ده رته که وی ، نه وان له و پایه بهرزه
 معنه وی یانه به هر مه ند بوین . که نه فهرمون .

فهریبی مه دره سهی «توحید» م نه مړو
 فهریدی داتره ی «تفرید» م نه مړو

له پاشان نه فهرموی :

له ته نزه نیه هیچ کهس په فیه م
 چرای کاروانی رلی «توحید» م نه مړو

له پاشان نه فهرمی :-

عه لایق دهردی لی دهرمانه «فهرزی»
 په تیبی عه سکه ری «تجرید» م نه مړو .

نه مانه له پایه هره بهرزه کافی ته صه ووفن جا صوفیلک نه کری فهرمانی تیرشادی
 هیت وه نه کری هر خهر بکی خواته رستی بیت ، نه کری مورشید بیت وه به هه موی
 نه م پایانه ش نه گیشستی ، جگه نه مانه ش پایه ی ، «غوثیت» یان «قویتی» یان
 «نه بدال» وه «نعتاد» وه هی تر : نه مانه ش وه کو پایه ی «مغوره» ی ده ولت ،
 سپارده یان له سهره و «لی پرمراون» وه له بازاری معنه ویات دا سپارده یان
 پی سپیراوه ، واته هه م خاوه ن مه قامن وه هه م «مأمور» که نه وه ش خوی پیوستی به
 باسبکی تاییه ته ، به لام هه موی نه مانه له چوار چپوهی ته صه ووفدا یه ک نه گرنه وه ، وه
 هه مویان نه بی وه لی بن وه له پایه ی «عین الیقین» تی پهری بن ، وه هه مویان خواناس
 وخواخوازو موسولانی راسته قینه بن . له وه لامی پرسپاری چوارده هه م دا ، بو
 په پره وی نه بی وناشکرا له شهرع ، نه لیم نیمه نه وه تا تیبین ، به ناو هه مویان
 موسولانین واته نه وه ی باوکودایکی موسولان بیت خو به خو له ناوی سهر زمیری

خه لکی ولات دا ناوی تهویش به موسولیان ته نوسریت ، ههروه کو ههمو ئابینکی
 تریش که تهوانیش ههروهان ، بهلام مروف که تهمنی گه پشته پانزه سال ،
 سپیراوی خودای له سهره ، ته گهر تهنجامی دا وا بهنده ییکی فرمانه بهرو ،
 تهنجامیشی نه دا سهرکیشو لاری گرو گومرایه ، به تهنجام دانی فرمانه کان ته بیته
 موسولیان بهلام تا له دلا باوهری به هیژنه یی ناوتری «مؤمن» چونکه ئیان باوهره ،
 وه باوهریش به زوره ملی ناجیته دهرونه وه «لَا اِکْرَاهَ فِي الدِّينِ» «قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلٰكِنْ قَوْلُوا
 اَسْلَمْنَا وَلَا يَدْخُلُ الْاِيْمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ» ثابیه فی (۱۴) سوره ی (حجرات) .

بری له خه لکی دهو روپشتی (مکه) وئیان ئیمه ئیانان هاوردوه ، خوا ته فهرمی ،
 تهی (مُحَمَّد) بلی ئیوه موسولیانن بهلام هیشتا ئیان له دلتانا دانه مه زراوه ، که واته
 ئیسلام جیا به و ئیان ، واته ، باوهر جیا ، ئیسلام کرده وه به بهلام ئیان باوهره و
 واله دهرونا «فِي قُلُوبِكُمْ» .

جا هه رکاتی کرده وه موسولیانان وه تهنجامی سپارده کان له گهل باوهری دهرونا
 به کی گرتوه وه ته وه موسولیانکی «مؤمن» واته خواوهن باوهره . جگه ته وه ش ئشتیکی تر
 دینه پیشه وه ، تهویش «نیّت» ، واته قهصدی مروفه ، چونکه بگره هه رچه ن
 ئیانیش بیته پالی ئیسلامه که وه بهلام چونکه باوهره که باوهریکی عیلمی به بگره هیشتا
 جاری وا هه بیته «نفس» دله راوکی «وه سه وه سه» بخاته دهرونه وه وه په رسته شه که
 تیکه لی بری ههستی ناره وا بکات ، وه کو «ریاه» روپامانی ، یان «عُجْب»
 له خو پرازی بون ، یان «کِبَر» ، خو به زل زانین ، یان بری له وه په رسته شه به غه فلهت

تهنجام بدری ، بوئونه ، ئیمه زورجار ته لاین «لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ» ، بهلام ته م ته نها
 وشه به ته گهر به باوهره وه بوتری هو ی خوشبهختی ، وه هو ی دامه زرانندی ئیانی
 مروفه ، واته (هیچ هه ولو کوشتش و تواناییک به دهر د ناخوات ته گهر ویستی خوی
 له سه رنه یی) جائه گهر ته م وشه به بیته باوهریکی دهروونی ی وه له سه رچاوه وه
 هه ل قولیت ، وه به راستی مروف باوهری له سه ر ته وه بیته که هیچ هه ول و ته قالاییک
 هیچ نه ، مه گهر ویستی خوی له سه ر بیته ته وه چهن گرنکه ؟ که واته ظاهیرو باطینی
 عیبادت له مه دا دهر ته که وی ، ههروه ها سه بارهت به گوناوه کردیش هه ر
 به و جوهره به ، بوئونه ته گهر که سی بیه وی گوناهیک بکات مادام ته و گوناوه ی

نه کردییت ، شهر عدن لی پسراره نیه ، وای دانیین چو بودزی ، که و نه ریگنا تا
 نه و شوینه ، به لام له ری دا به شبان به ووه ، یان له نزیکی نه و شوینه دا لی تی که و تنه
 گومان ، وه دزی به که ی سهری نه گرت ، مادام که دزی به که ی نه کردوه ، شهر عدن
 تاوان بار نیه ، به لام کار کردی نه صه ووف وه خوا به رستی راسته قینه نه و ته ،
 واته کات له مروف که هر گیز خه یالی شتی ناشیرین نه کات و بیریشی لی نه کاته ووه ،
 پاکی له باطنی گونا نه و ته مروف له دل و دهرو نیشه ووه پاک بییت وه له دل و
 دهرو نیشه ووه موسولمان بییت ، له م باره ووه له سوره ی نه نعم ثایه تی (۱۲۰) دا
 خوی گه ووه نه فهرمی ، «وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِلَهِمْ وَبَاطِنَهُ» واته دهس له گونا همل گرن ،
 چ نه ووه ی ناشکرایه و چ نه ووه شی که نیینی یه ، ثایه تی قورئان سه باره ت به گونا هی
 نیینی ، یان ههستی ناره وای دهرون ، زور زورن وه کو نه ووه ی که نه فهرمی .

«وَإِنْ تَبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخَفُّوهُ بِحَاسِبِكُمْ بِهِ اللَّهُ» «البقرة» «۲۸۴» ، «وَلَقَدْ خَلَقْنَا
 الْإِنْسَانَ وَنَعَلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ» «ق» «۱۶» ، «قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ
 رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ» «اعراف» «۳۳» ، «وَلَا تُقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ»
 «انعام» «۱۵۱» .

وه ده یان ثایه تی تر ، که هه مویان نه و ته گه بیینن ، نه چاکه و نه خرا به ، ههر
 نه ووه ی ناگیر ریته پیش چاو ، که ناشکرایه و به ره و آله ته ، به لکو «قه صده» وه «نیه ته» ،
 وه باوه ری دهرون حسیبه ، به لی نه گهر نیاز و ویستی دهرون پاک نه بو
 کرده ووه ی رو آله ته نیینه چی ؟

، گرنگی ی نه م کاره له ووه دایه ، ههستی دهرون نه م کری له خه لک بشار ریته ووه ، چونکه
 که س چوزانی خه لک له دهرونا بیر له چی نه کاته ووه ، ثایا حه سوده ، ثایا دو ورویه ، ثایا
 کینه جویه ؟ مهر خوا بزانییت ، که واته که سی که له دهرو نه ووه دهستی له ووه هسته
 ناپه سه ندانه هه لگرت ، دیاره باوه ری به خوا هه یه بویه نه کوشییت ، ته نانه ت
 به خه یالیش خه یالی خرا به نه کات ، جا صوفی راسته قینه که باوه ره که ی نه بیته
 باوه ریکی به قینی ی ، دیاره نه ی له هه مو که س زیاتر له خوا بترسییت وه پاریزی کات ،
 وه دهرو دهرونی به ک بییت «جا نه و ته به ره ووه ی نیینی و ناشکرا ، واته «ظاهیر و باطن» ،
 له شهر ع» .

سه بارهت به کردهوی بهرزی صوفیه کان زورمان باس کرد وه هه ره تهو گوفتارانهی که سه بارهت بهناساندنی صوفی وته صه ووف له سه ره تایی باسه کان وتان هه ره تهو خوی گه وره ترین نمونه به بۆره وشی بهرزی صوفی به کان، دووباره ییش ته لئین به کی له پایه بناغه ییه کافی ته صه ووف، «ایاره» واته له خۆبوردن، یان قانجازی خه لک خسته بهری قانجازی خوت، بۆ نمونه ته توانین په نجه راگیشین بۆ خه باقی شیخ محی الدین عه ره بی له دژی «سه لپی» به داگیرکاره کان، هه ره ها تیکو شان و جیهادی شیخ «نه جم الدین کوبی» له دژی مه غوله کان، جهنگیز که گه ماروی شاری «هواره زم» ی دا په یامی نارد بۆ شیخ نه جمود دین که تهو و جهن هه زار که سیل که جوی یان ته کاته وه، ته به خشینترین، به و مه رجه تهو له شار پروانه ده ره وه، به لام ته م ذاته گه وره به له ته مه فی هه شتا سالدای وتی خو مو مالو منالم وه کو هه موی دانیش توانی ته م شاره واین، یان ته وه ته دهس له کوشتاری هه مو دانیش توانی شار هه ل گرت، یان گیانی تیمه له می ته م خه لکه عه ریز تر نیه، جهنگیز بۆی نه کرا دهس بهرداری شاره که بیست، په لاماری شاری دا وه شیخ نه جمود دین تا دوا هه ناسه ی شه ری کرد، وه به دهستی داگیرکاران کوژرا.

ته م روداوه له سالی (۶۱۸) کوچی دا روی داوه وه شیخ نه جمود دین سه رزه نجیره ی ته ر یقه ی «کوبه وی به» به، ته مانه نمونه یون هی خه باقی گه وره پیاوانی ته صه ووف، هه ره ها گه وره پیاوانی ته م ر یبازه هه میشه دهس کراوه به خشنده بوون، هه میشه خاوه فی گوزه شت و لی بووردن بوون، قهت بۆ ته ماعی دنیا دلی که سیان نه ییشاندوه، په نای بی که سان و هه تیو لی قه و ماوان بوون، رو خوش و قسه خوش و خوش زمان بوون، زۆر به یان دانشمه ندو دانش په ره ره بوون هه میشه لاین گری خویندن و خوینه واران بوون وه ر یزیان له عوله ما گرتوه و زۆر به یان خاوه ن قه له م و نوسه رو زاناو داناو ته دیب و هونه ره ره بوون، ته ده بیانی جیهانی پریه تی له شیعو هونه ری ته و گه وره پیاوانه، شیعو نویسیان نامو مه زه یی کی تاییه تی هه به، هونراوه یان نوری خودای لی به دی ته کری، وه گه شه ته دا به باخچه ی دهرونی خاوه ن دلان، هه میشه ناو بری که ری هه مو چینه کانی گه لان بوون، هه ره له ئاژاوه ی ناو خیزانی که وه ناو بری یان کردوه تاته گاته سه ری ئاژاوه ی ناوی دهوله تان، یان دهوله تان و گه لان، وه لاپه ره ی میژوو پریه تی له م باسو سه رگوزه شتانه، بۆ نمونه ژبانی شیخ (عبدالله) ی ته حرار که به کی که له گه وره پیاوانی نه قشبه ندی پریه تی له م ناو جی کاری به به داخه وه

ئەشتانەى كەمن خۆم بىستومە زۆرتى ھى ئەوكارە بەرزانەى كە قارەمانەكانياز
باوباپىرائى خۆم، ۋە ئەگەر ترسى ئەوم نەبوائى ئەيىتە خۆ ھەل كىشان، بەشى كىشى
سەرگوزەشم ئەنوسى، جا ھەر بەم بەراوردە سەبرى كرده ۋە خەلمەتى ھەزاران
گەرەپپاۋى ئەم مەلئەندە بىكە.

بەراستى مېژى جىھانى ئىسلام، ئەگەر ژبانى گەرەپپاۋانى تەسەۋۋفى لى لايەى
خەزىنەىكى زۆرگەرەى لى لايەى، ئەبى ئەۋەش بزانىن ھەموى خاۋەز
مەدھەبەكان ئەۋائىش ھەر لە گەرەپپاۋانى تەسەۋۋوف ۋە ھەمويان لايىن گەرە
خاۋازيارى رىيازى راستەقىنەى تەسەۋۋوف، بەلى ئەمە بەشىكى زۆر زۆر كەمە لە
رەۋشە بەرزو پەسەندەكانى كەلمەردانى رىيازى تەسەۋۋوف.

سەبارەت بەپرسىياري شانزەھەم باسى رىزەوى صوفىيەكان بۆگەيشتن بەئاۋات،
زوتركرا، ۋە ئەيىتە دوبارەكارى.

لەۋەلامى پرسىياري خەلەدا ئەلېم، ھەدەف ۋە ئاۋات بۆھەموى تەرىقەتەكان
ھەرىكەتكە، ۋاتە ھەمويان تى ئەكۆشن بۆتەنجام داني فەرمانى خوا بە ئاشكراۋ
بەنېنى، ۋە بەھوى ھەستەپى كەران ۋاتە «ھەۋاس» ۋە بە زوان و گيان، بەدەرۋ
بەدەرون، بۆگەيشتن بەپەلەى يەقىن، بەپەلەى ئىپانى تەۋاۋ، بەپەلەى خواناسىي
راستەقىنە، كەۋاتە نېشانە «ھەدەف»، يەككە، بەلام رىيازەكان جيان، ۋاتە ھەر
سەرزەنجىرەيىك لە گەرەپپاۋانى تەرىقەتەكان ۋەكو «بايەزىدى بەسظامى، عبد القادر
گيلانى، بىاء الدىنى نەقشبەند، احمدى رىفاعى، عومەرى سەھرەۋەردى،
نەجموددىنى كوبرى، ئەبۇلخەسەنى شاذلى، جلال الدىنى رومى، ۋە ھەرۋەھا دەيان
گەرەپپاۋى رىيازى تەسەۋۋوف كە گەيشتونەتە پەلەى ئەۋەى بىنە سەرزەنجىرە،
ھەركامەى رىزەۋ ۋە رەۋشەكى تايەتايان داناۋە بۆ پەپرەۋانى خويان، ۋە رەچەيان
بۆكوتاون تا لەھەۋارگەى «فەنا» تى يان پەراندون ۋە گەياندونيائەتە مەنزى «بەقا»، ۋە
ھەركامەى ذىكرو فېكرىكى تايەتاي خويان ھەيە، ۋە ھەمويشى ھەروا لە
چوارچىۋەى ئىسلامى راستەقىنەۋ ذىكرى خۋاى گەرەدا، كەۋاتە ھەدەف يەككە
بەلام رەچەۋ رىيازو ماموستاۋ دەلىل و رىپىشاندەران جياۋازن، ۋە ھەمويشى ھەروا
لەچوار چىۋەى خواپەرسىي راستەقىنەدا، بۆنمۇنە، پەپرەۋانى خەزەرى
شىخ عبد القادر لايىن گرى ذىكرى جەلى، ۋاتە دەنگى بەرز، ۋە پەپرەۋانى بىاء الدىن

نەقشەبەند لاین گری ذیکری خەفی، واتە ذیکری نەینی ئەبن، ھەمویشیان بۆ تەزکیە و پاک کردنەوێ دەرون تەکوشتن لە ھەستی ناپەسەند، وە ئەوشوێنانە ی لە دەرونا ئەبی پاک کرێنەوێ پێیان ئەوتری (لطائف)، لەطائف شوێن و مەلەبەندیکن لە دەرونا، ئەکری بەرەبەر یان بگڕین لەگەڵی «حمواس» ی پێنج لاندە، چون ئەمان ھۆی ھەستی دەروەوێ مروفن، ئەوانیش ھۆی ھەستی دەرونی مروفن، جا بە یارمەتی خوا لە چوارچێوەی ناساندن و لیکۆلینەوێ رێبازی نەقشەبەندی دا سەبارەت بە (لەطائف)، وە ھەموێ ئەوشتانە ی کە لەبازاری ئەم تەریقەتەدا مامەلەو ئالوگۆریان پێ ئەکریت بەوردی باس ئەکەم.

سەبارەت بە وەلانی پرسیاری ھەژدە، ئەئیم، بەئێ شیعخەتی وەئیرشادکردن، یان شیخ بون وە مورید بون، لەگەڵ تەسەووف دا ھەریەکیکە، بەئام بەیەک مەرج، بەو مەرجە ی شیخەتی راستەقینەو موریدیەتی، یان دەرویشابەتی راستەقینەبیت، ئیمە وا بەدرێژی باسی بازاری تەسەووفان کرد وەباسی ھەدەفی تەسەووفان کرد ئەگەر دیتان ئەوشیخ و موریدە، یان ئەوشیخ و دەرویشە بەراستی سەرگەرمی خواپەرستین وە ھەدەفیان خواناسی، یە، ییگومان ئەو ناوەرۆک و کاکلەو کڕوکی تەسەووف، ئەگەریش مەبەست مەبەستیکی دنیایی و ئاغەو نوکەری و فەرمان دەری و فەرمان بەری یە ئەو تەسەووف لەمانە بێزارو بەری یە، کردەوێان بە ترازوی شەرع، بە ترازوی و یحذان و عەقل و مەنطیق کێشانەکە، ئەگەر رێک دەرھات، وا تەسەووفە، ئەگەریش سەری کرد وادەس پرینە.

بەکورێ، ئیرشاد وەشیخەتی کردن، ئیرشادە بۆ خواناسی لە رێبازی تەسەووفەو، ئەگەر وابو وا پرەپێستی خوێنی، وە ناووناوکە کەوتنەبەک، ئەگینا تەسەووف لەوان بێزارە، وە وشە ی مورید، لە موریدی خوداوە ھاتو «الطالب الی الله» ئەک موریدی شیخ بیت، ئەبی موریدی خودا بیت، وەشیخ ماموستاو رێبەر و سەرۆکە بۆ پێشان دانی ئەورێگە بەکەلکە، وە شارەزاو بە ئەدبیکە کە مروفی ناشارەزا رانمایی ئەکات، تا ئەیگە ییشتە ئاوات و مراز، کەواتە ئیرشادی مەشاخی لەبناغەدا ھەرھەمان ئیرشادی تەسەووفە.

لەو وەلانی پرسیاری نۆزدەدا ئەئیم، لە «تبصطلاح» ی تەسەووف دا بەکەسی ئەئین شیخ، کە ئیرشادبکات، وە زوتر مەرجەکانی مورشی دەمان باس کرد، وە بەکی

له مهرجه کانی ته وهی بیت ، به لکو خاوهی «ویلایهتی کوبری» بیت ، وه گه بشتیته پلهی «بهقا» ی پاش فدا ، ثم جوړه گه وره پیاوانه ، ته گهر روخسه تی ریتانی و ماموستانی دهرونیان به لای مورشیدپکی گه وره وه پی درا ، وا ته بڼه مورشید به لام ویلایهت دهس که وتیکه هر له سه ره تایی ته سه ووفه وه دهس ته که وت ، جا ویلایهت پایه ی هیه ، ویلایهتی (صوغری) ویلایهتی «کوبری» ویلایهتی «عولیا» که ههریه که ی بو دهسته ییک له خوشه ویستانی خواجه ، ههروه کو له پیشاوتمان زوتریش

نوسیمونه که مهولهوی ته فرمی
وهی که سیکه عارف بالله
ما امكن له ذات له صفات ناگاه
یکیشن به سینگ ههرسی ته قوادا
به ترازوی شرع موی لانا دا

که واته وهی به و موسولانه پاک و هوشیار و خوا به رسته پاریزکاره ته لاین ، که له ذاتو صفاتی خوا ، به پی توانایی خوی ناگاداریت ، وه خاوهی ههرسی ته قوا که بیت ، واته خوی بهاریزیت له کوغر له گوناوه ، له هه له کردن و خو کوشتن بومالی دنیا . ته مه لای که مه که یه تی نانه گاته گه وره ترین پایه که ویلایهتی عولیا به وه به بامبه رانی ته گه نی ، وه ویلایهتی خاصه ههری به بامبه ری گه وره به وه دهستی هیچ موقیکی ناگانی .

به کورنی هه موشیخیکی ئیرشاد ته تی گه بشتیته پلهی «ویلایهتی کوبری» به لام هه مو وهی ییک ناتوانی بیته مورشید .
واته هه مو مورشیدپکی راسته قینه وه لیه ، به لام هه مو وه لییک ناتوانی بیته مورشید چونکه وه کو وتمان مورشید مهرجی تریشی هه ن که ته تی ته و مهرجانه شی تیایت تابتوانی ئیرشاد بکات .

زورجار سه بارهت به «صفاتی حمیده وه صفاتی ره ذیله» واته پی ناسه به سه نده کان و پی ناسه ناپه سه نده کانی مروق باسان کرد ، وه وتمان مروق سوفی مه سلک تی ته کوشیت پی ناسه ناپه سه نده کانی بگوریت به پیناسی په سه ند ، نا ته و پیناسه په سه ندانه ته بڼه خووخده ی مروق وه ئیر ناچیته وه سر خده ی ناره و او ناشرین ، به لکو ته یته دزی هه مو ره و شیک ناشرینو چه وت ، گومانی تیایه هه روا

به گالته ناکریت که مروّف ره گوریشی حمسودی ی له دهرونی خوږا هل که نی ،
 چونکه نهو پیناسه بوه ته خلهو به ره گوریشی دهرونا چوه ته خواره وه ، حمسودی ی
 بریتی به له وهی مروّف حز بکات به وهی که نیمه تی مروّفیکی تر لاجیت ، واته
 حز کردن به «زه وائی نیمه تی له خه لکی تر» نه وه حمسودی به ، وه نه مهش پیناسیکی
 ناپه سنده ، لی نه وهی به خومان بزاین بوه ته خووخده بومان ، وه حز له سر که وتو
 پیشکه وتو خوش به ختی خه لکی تر ناکه یین ، وه نه مانه وی هرچی خوشی و چاکه
 بوخومانی ترخان که یین ، واته زور بهی ئاده می زاد ، نه که ته نها هر پی خوشه خوی
 له هه مو کهس جوانتر ، دهوله مه ندرتر ، دهنگ خوشتر ، خوینه وارتر ، وه
 به ده سه لات تر بیت ، به لکو حزیش نه کات کهس نه کات به قوله پی یا ، وه نهو
 که سه ییش که له شینکا لهو زیاتره ، لی دامالرت و موحتاجی نه بیت ، نه م
 پیناسه نه گهر ماوهی بدریتی مروّف نه گه یینته راده ی نه وهی نه ربوی بلویت داوای
 خوایی بوخوی ، وه کزی و به نده لی و لاوازی بوخه لکی تر بکات ، پیگومان مروّف
 له م پیناسه ناپه سنده اندا هه ست به پیناسه کافی خوی ناکات ، وه ههر عه پی
 خه لکی له بهر چاوه ، جا (ته سووف) نی نه کوشیت که ریشه ی نه م پیناسه له
 دلوه دهرونی مروّف دا هل کیشیت ، جائه مه چون نه کریت ؟ دیاره به «موجاهده» واته
 خه بات له دژی هه سته ناپه سنده کافی «نه فس» که به پی ثابینی ئیسلام ، هه روا که
 «جیهاد» له دژی کوفرو کافران فرهزه هه روایش (جیهاد) له دژی ویسته ناپه سنده کافی
 دهرونیش فرهزه هه روا که زوتریش وتمان ، جارنک که پیغه مبهری گه وره درودی
 خوای له سر له جیهادیک گه رانه وه ، فره میان له جیهادی «نه صفر» واته به چوک ،
 گه رانه وه ، جا نوره ی جیهادی «له کبر» عه رزیان کرد جیهادی نه کبر کامه تا نه ی
 پیغه مبهری گه وره ، فره می جیهاده له گهل نه فسا ، واته له گهل دهرخواستی ناره وای
 دهرونا ، پیگومان به ریه ره کافی و خه بات له دژی خواستی ناره وای دهرون زور گرانه
 چونکه هه روا به گالته سه رناگریت .

جابه پی ری ره وی ته سه ووف ، وه به پی دهرمانیک که ته سه ووف بو
 ریشه که ن کردنی نهو دهر دانه ی دهرون دای ناوه ، بهر له هه موشتی مروّف نه پی
 دهرده کان بناسیت ، واته به ربانی خوږا به چینه وهو ده وری بکانه وه ، نا به که به که
 نه خوشی و عه یه کافی دیاری نه کات ، هه روکو وتمان مه سه له ن تی فکریت بزانت ،
 خوی هه ستی خو به زل زانینی هه یه ، هه ستی ناوی خه لک بردن «غه یهت» کردنی

ههيه ، ههستی «ههسودی» واته ههزنده کردن به سه رکعتی خه لک وه ههز کردن به دوا که وتنیانی ههیه ، وه ههزاران دهردی ترکه ئیسته بریکیان ده سیشان ته که بن ، جا که نهوده رده نهی ناسین ، به کهم ههنگاو بوچاره کردنیان ، بهر له هه موشتیک (تهویه) کردنه ، واته بریاریکی پیاوانه دان ، بو دهس هه لگرتن له هه موی تهو خرای یانه ، وه بریاردان له سه ری تهوهی نه گه رته وه بو سهریان ، دیاره ههروه کو وتمان به کهم ههنگاوی ته سه ووفیش هه ر ته م (تهویه) کردنه به وه به کهم «مه قام» واته پله وپایه ی ته سه ووفیش پایه ی «تهویه» به ، جا پاش ناسینی دهرده کان واته پیناسه ناشیرینه کان ، وه بریاردان له سه ری دهس لی هه لگرتنیان ، قوناغی جی نشین کردنی پیناسه جوانو به که لکه کان دینه پیشه وه ، واته ، ته نها ته وه نه ، (بوغونه) خوت له دهستی مشت قوچاوی و چنوکي رزگار که بت ، به لکو ته لی خویش له سه ری به خشه نده لی رابیریت به جوړی له گه ل چاره کردنی هه رنه خوشیکی دهرونی دا بکوشت بوته وه ی پیناسه چا که که ی پیچه وانه ی تهو ، له دهروتا جی گیر که بت ،

دیاره ته م کاره زورگرنگو سهخته وه پیوستی به تیکوشانیکی زور وه (موحاسبه) وه پیاچونه وه ی ره وشو کردار ته بیت ، وه ته لی مروف دان بنی به وه دا که ته وپیناسه ناره وایه ی ههیه وه تهیه وی خولی له ده ست رزگارکات ، وه پیناسی چاک وه په سه ند بکاته جی نشینی ، جا له گه ل ته م تیکوشانه شدا ، دهرمانیکی به که لک که پیوسته بو دهرمانی ته م دهردانه ، گرتنه به ری رینگای بخواناسینکی ته واره ، وه ههروه ها به رده وام بون له سه ری «ذیکو» ته وانه ی خویان خاوه ن «نور» ن وه دلیان روناك بوته وه ، هه رته وان باش ته زانن تهو ذیکره چ دهرمانیکی گرنکه بوچاره ی پیناسی خراب وه ناشیرین که له دهرون دا جی گیر بو ، ناوی خوی گه وره بردن چ به زوان وه چ به دل ههروه کو ئاگر به رده یته خهرمانی درکودال ، ئاوا دهرون له خه وشي ههسته ناپه سه نده کان پاک ته کاته وه ، به لی به م چه شنه زوری پی ناچی ههروه کو که نه خوشیک به هوی دهرمانی به که لکوباش چاره ته کربت ، یان ، باغویستانیک له درکو هه ریزو گیای زیان بار بزار ته کربت وه ههروه کو خانوو ناومالیک که له خه وشو خالو نه پوتوز پاک ته کربه وه وه شته به که لکه کان لهو باخو ماله دا گه شه ته که نو دهرته که ون ، هه ربه وچه شنه دهرونی سو فی راسته قینه له خه وشي پیناسه ناشیرینو ناپه سه نده کان پاک ته بیت وه وه ، وه کو دره ختیکی باش به خپو کراوو بزار کراوو

ئاودراو، دەس ئەكاته بەرھەم دان، وە مېوہ گرتن، وە خواوہ نہكەى ئەحەسیتەوہ،
دیارہ ئەوہش بەئى پەنجو تەقەلا ناییت .

ئىستە بزائىن «پىناسى ناپەسەند» كە ئەئى لەدەرونا پىشەكەن كرىن كامەن، وە ئەو
پىناسە پەسەندو چاكانەى كە ئەئى پىشە جى تشىئى ئەوان كامەن .

- ۱ - «حمسه» پي ناخوشي، خوشي خه لك، وه جه زكردن به نياچوني نيعمه تيك كه خوابه خه لكې داوه .
- ۲ - «ريا» روياماني كردن، وه خوابه رستي به ره واليت بوئافه رين كردني خه لك وه هه لكه له تاندنيان . «وَلَا بُشْرُكَ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا» .
- ۳ - «كبر» خوت له خه لكې تر به باشتر و گه وره تر زانينه ،
- ۴ - «عوجب» له خوباني بون وه خوبه سنده ي .
- ۵ - «نفاق» دووړووي كردن وه خه لك له يه كه هه لك تان و يه كه نه بوئي زوانو دل .
- ۶ - «نجل» مشت قوچاوي و چنوكي «پره زيلي» .
- ۷ - «كذب»، دروژني، وه درو كردن .
- ۸ - «غهيبت» له پشت مله ناوي خه لك بردن به شتيك كه نه گهر له روودا باسي كه پت نه و كه سه پتي ناخوش ييت .
- ۹ - «خه يانه ت» نه ماع كردنه شتيك كه دراييته ده سنت، جا نه وشته چ قسه ينيكي نه پتي بيت يان گيان دار يان ني گيانليك ييت .
- ۱۰ - «پي وه فاني» چا كه له بهر چاونه بون يان جهزاي چا كه به خراپه دانه وه .
- ۱۱ - «غورور» چاوسوړبون وه پي باكي له كاتي ده سولات داري دا .
- ۱۲ - «جاه ته له پي» تي كوشاني ناره وا بو به ده س هيناني پايه و پله ي دنيائي وه دانه مركان به ومه قامه ي كه هه ته .
- ۱۳ - «پيره حمي» به زه ي نه هاتنه وه به خه لكا .
- ۱۴ - «ته ظاهور» وه كو رپا وايه، به لام نه م زورتري بوكاروباري دنيائي به، وه نه و بو عياده ت، «بو غونه» كاري چاك كردن نه لك بوچا كه كردن به لكو بوئوه ي پتي بلين پياوچا كه «له لجامي كاري ره وا، بو گه بشتن، به ده س كموني ناره وا» .
- ۱۵ - «وه قاحه ت» ني شهرمي وه پي ناوړوني .

- ۱۶ - «نه نه ففوره» له خوږيو رڼي له خه لکه وه به که سي نالي چاک، وه دان به هيچ چاکه ييکا نانيت .
- ۱۷ - (جهزای چاکه به خراپه) نه ویش هروا به ناوه که ياد ياره .
- ۱۸ - (طولی له مغل) بيرنه کړنه وه له مردن، وه و اېزانيت له مردنا نه که وېته پاشي هه مو که سيلک .
- ۱۹ - (نرس نوکي) دژي نازاديو شه جاعه ت .
- ۲۰ - (بي باوهری) خه لک وه کوخوت زانين، وه باوهر به که س نه کړدن . به دگوماني ، دل پيسي .
- ۲۱ - (غمزه ب) توره بي وه زوو هه ل چون (عمسه بي) .
- ۲۲ - (قېنه بهري) له رڼي خه لکا زيان له خوږتو له خه لک دان .
- ۲۳ - (خده ي توله کړدنه وه) چاو پوښي نه کړدنو له هه له ي خه لک نه بوردن ، وه نه به خشين . وه نه بوني گوزه شت .
- ۲۴ - (بي القولي) بابه خ بوبه لېن دانه نان ، وانه وه فابه وه عده نه کړدن .
- ۲۵ - (له طمي صيله ي په حم) دوری گرتن له خرمو که سوکار ، به تاييه ت ، باوکو دايکو براوخوشکو ژنومندال . وه خرمي نزيك .
- ۲۶ - (شه بداني مالوسامان) نه وه ناشکرايه . (حوص) پاره کو کړدنه وه .
- ۲۷ - (هه له وه پري و زوروتن) يان (له غو) .
- ۲۸ - (نهميمه) قصه ي هم بوته و گيرانه وه ، وه خه لک به گزي به کادان .
- ۲۹ - (انتقاد) په خه گيري ، که پري که س له باني نه وه ي بوعه يي خويان بگه پرين وه چاره ي که ن هه مېشه په خه له هه موشتي وه هه موکاري وه هه موپه فتاري نه گرن .
- ۳۰ - (استکبار) فاضلي خودان به سهری خه لکي ترا ، نه توانين بلين له گه ل (ته که بيور) دا يه لک پريشه ن .
- ۳۱ - (کوفري نيمه ت) به به شي خوا نازي بون «لَنْ شَكْرَمُ لَا زَيْدَنكُمْ وَلَنْ كُفْرَمُ إِنْ عَذَابِي لَشَدِيدٌ» .
- ۳۲ - (حُبُّ الْذَّاتِ) (خودخواهي) (خوويستي) .
- ۳۳ - (تَزَمُّتُ لَمْ وَلَمْودَانِ) انهام ، که له گه لي ، (انتقاد) وه (غهييه ت) دا له يه که وه نزيکن .

۳۴ - (له جاجهت) : واته ته سلیمی حق نه بون و نه خوږه ده سته و نه دان له بهر اهری هه قوراسی دا.

۳۵ - (سار دوسری له سهر خوا بهرستی) وه کهم شه و فی بو عیادهت.

۳۶ - (نهمه لوق) چاپلوسی ، وه به خه لکا هه ل دان (مه دحی درق).

۳۷ - (اصرار له سهر گوناوه) لیره دا نه بی بلیم گوناوه خوی گوناوه ، وه گوناوه کار تاوان باره ، به لام فدرق هه به له نیوانی که سینکا که بکه وینه ناوی گوناوه بکه ووه دله ته به ی پی بکه ویت و به شپانی ی پرووی تی کا ، له گه ل نه و که سانه دا که (اصرار) یان له سهر گوناوه بیت ، وه کوته ووهی «نه ظهرو» حه رانه ، به لام نه گهر به هه لهر ری که ویت بو به ده ستی خو ت نه ، جا که دوباره و سی باره ت کرده ووه نه ووه تاوانه وه نه بیت (اصرار) که هه رگیز شیوه ی پیاوچا کان نه نه مانه به شیک بون له (صیفانی ره زیله) یان پی ناسی ناپه سهند.

به رانه به هه ریه کی له م کرده ووه ناپه سهندانه ، کرده ووهی شیرینو په سهند هه به ، وه کو نه م کرده ووهی خواره ووه .

۱ - (پی خوش بونی خوشی و سهر که وتی خه لک) وه بیر کردنه ووه له ووهی که حه سودی جگه له زیان بو خو ت سودیکی نه ، وه خوا خوی چاک نه زانیت ، وه هه مو شتی به نوره به و هه مو کاری کاتو سانی خوی بو دانراوه . نه لبه ته نه گهر حه زبه ووه بکه یت ، تویش تاوا له نیعمه تی خوا بهر خور داریت ، نه ووه (غیظه) به وه خراب نه ، به لام پی خوش بونی (زه والی نیعمه ت) له خه لکی تر ، نه ووه خرابه وه خوا له سوره ی «نساء» تابه تی (۵۴) دا ، نه فهرمی «أَمْ یَحْسَدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ» .

واته بوچی حه سودی نه بهن به پیغه مبه ر ؟ یان نه ووه تا حه سودی نه بهن به پیغه مبه ر که نه ووه حه سودی به شتیکی ناپه سهند.

۲ - خوا بهرستی هه ر له بهر نه نجام دانی ده ستوری خودا وه چا که کردن له بهر نه ووهی که چا که چا که و خوا بهر پی خوشه .

۳ - (تواضوع) وه خو به زل نه زانین ، وه لیک دان ووهی نه ووهی هه مومان به نده ی خواین وه هه مومان له ناده مین «کَلِّمُوا مِنْ آقَمٍ وَأَقَمٍ مِنْ تُرَابٍ» «إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ اتِّقَاكُمْ»

- ۴ - (خۆبەكەم زانین) ۋە سەبیری عەیبو كەمو كۆپى خۆكردن ، بەھەمو بارىكا .
- ۵ - (خەيرخواھى) ۋە خەلك ئاشت كىردنە ۋە .
- ۶ - (بەخشەندەنى) ۋە مەشت كراۋەنى .
- ۷ - (راست گۆنى) ، ۋە درۋنە كىردن .
- ۸ - لەپىشت مە چاكەى خەلك گۆتن .
- ۹ - (لەمىن دارىى) ۋە خەپانەت لەئەمانەت نە كىردن .
- ۱۰ - (ۋە فادارىى) ۋە چاكە لەبەر چاۋبون .
- ۱۱ - (لە خواترىى) ۋە لە تۆلەى خواترىسان .
- ۱۲ - (رازى بون ۋە دامر كان بەبەشى خوا) ۋە دورى گرتن لەۋەى كە خەلك بىكەيتە پەيزە
بۆسەركەۋتى خۆت ، دورى گرتن لەۋەى كە لەسەر چىسالى خەلك بىگەيت
بەپايە ، ۋە باۋەرلەسەرتەۋەى كە ئەبى بە تىكۆشلى رەۋا مافى خۆت
بىزىتە دەست ، ۋاتە بەۋرادەيە كە زانست ۋە ئامادەنى ۋە كارناسى ۋە توانايىت
ھەل ئەگىرت ، نەك لەتوانالى ۋە زانستى خەلك بۆسۈدى خۆت
كەلك ۋە رىگىرت .
- ۱۳ - (خاۋەن بەزەلى) ۋە بەتەنگى بىچارە ۋە لى قەۋماۋان ۋە نى دەسە ئاتانە ۋە بون ، ۋە
خەمى خەلك خواردن .
- ۱۴ - (چاكە لەبەر چاكە كىردن) نەك بۇ خۆھەل كىشان لەناۋى خەلكا ، ۋاتە بۇ
«تەظاھور» نەبى ، ھەر لەدەرونەۋە ئەۋچاكە كىردنە سەرچاۋە بىگىرت ۋاتە
«اخلاص» .
- ۱۵ - (شەرمۇ خەپا كىردن) ۋە خاتىر گرتن ۋە لەۋەى خەلكا دامان ، (نەك ئامادە بون بۇ
ماف قەۋتان) بەلكو بىر چار دەس لەبىرى مافى بىچوك ھەلگرتن ، ۋە باقى دانان
بۇ دۈستى ۋە برانى گەۋرەۋ بىچوكى .
- ۱۶ - (خوش وىستن) ۋە دل فراۋانى ۋە مېرەبانى .
- ۱۷ - ئەدەب كىردن ، ۋە گەۋرەۋ بىچوك قامىن ، ۋە خەپا كىردن لەخۋاۋ لەبەندە كانى .
- ۱۸ - (جەزاي چاكە بە چاكە) تەنانەت بىر چار جەزاي خراپەى بەھەلە كراۋو ،
لەپىنى نەفامىۋە كراۋو ، ۋە ھى لەخۆت بىچوكتر ، بە چاكە دانەۋە .
- (لەبەر چاۋبونى مردن) ۋە لەشۋىتەۋارى لەمىزىن وردبۇنەۋە ھەرۋەكو كە
لەزۇرشۋىنى قورئان دا خۋاى گەۋرە سەرگۈزەشتى ۋەكو فېرەۋن ، قەۋمى عاد ،

قهومی نوح وه ثمود، قهومی لوط، ته گیریته وه که نیمه له وجوره سهرگوزه شتانه
عیرهت وه رگرین وه له خومان بانی نه بین . پی هاتن به وهی که مردن ، هه روا
که هه همیشه له هه مو که سیکه تره وه نزیکه ، له تویش هه نزیکه ، نه که
لات واییت ته بی خه لک بمیریت به لام تو هه ر پایه داریت .
به کورتی ته وه نده نه روی به پیری دنیا وه وایزیته مردنت بونی ، به لکو
رویشتی خویشت له پیش چاوبیت ، هه روا که مه رنگی دوژمنانت به لا وه
نزیکه .

۲۰ - (شه جماعت) وه باوهر له سه ره وهی ، ته وهی خوانه بکات ناکریت ، وه
مروفت نانی به رانبهر به ناههق وه ستم دهم بقوچینی ، به لکو ته بی ته نها
له خوابترسیت وه ته نها بو هه قو حه قیقهت سه ره له به ریت .

۲۱ - (نانی مروفت دل پیسو ناباوهر بیت) هه رچهند که ساویلکه بی و ده به نگیش
ناپه سه نده ، به لام بی باوهری و دل پیسیش هه رناپه سه نده ، خواهه فهرمی «ان
بعض الظن اثم» واته بری جار به دگومانی گونا هه . هه روه ها ته فهرمی «یا ایها
الذین آمنوا ، ان جائکم فاسق بنیا فتیئوا ، ان تصیوا قوما بجهالة فصبحوا علی ما
فعلتم نادمین» سوره ی (حجرات) نایه تی (۶) .

که وایو به دگومانی و ناباوهری خرابه هه روه هاش بری جار خوش باوهریش
هه رباش نیه ، به نایهت سه بارهت به «فاسق» واته موسولانی که چره فتارو
باوهر دانه مه زراو .

۲۲ - (تارامی و له سه رخونی) وه دووری گرتن له توره بی و دلی خه لک ئیشانندن ، چونکه
زور جار توره بی کاری واته کات که له ودوا په شبانی هیچ که لکی ناییت ،
که واته به رنگری کردن له توره بی شتیکی په سه نده وه خوگرتن و به سه ری خودا
زال بون کاریکی په سه ندو پیناسیکی شیاوو باشه .

۲۳ - (رقه بهری نه کردن) وه گوزه شت و لی بوردن وه چاوپوشی وه زیان له خونه دان
له رقی ته موته و .

۲۴ - (به خشین وه لی بوردن) ، چونکه توله کردن وه هه همیشه ، توله کردن وهی تری
به شوینه وهی ، وه هه تاهه تابه له کوئی مروفت نایته وه ، ته مه به و مانایه نیه
که دهس له مالی خوتو مافی خوت هه لگری به لکو خوای گه وره له نایه تی (۴۵)
سوره ی مائده دا ته فهرمی «ان النفس بالنفس والعین بالعين» به لام سه بارهت

به کوشته وهی قاتیل له ئایه فی (۱۷۸) سورهی (البقره) دا نه فه رمی ... کُتِبَ
 عَلَیْکُمْ الْقِصَاصُ فِی الْقَتْلِ ، الْحَرْبُ بِالْحَرْبِ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأَنْثَى بِالْأُنْثَى ، فَمَنْ عُتِيَ لَهُ مِنْ
 أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبَاعْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ... که واته باوه کو مرووف خواهن
 مافیش بیّت ، وه توله کردنه وه ههقی خوئی بیّت ، به خشینه که لای خوا
 په سه ندره . وه سوئی مه سه کیش که به شوینی چاکترا نه گهری ئه بی له ههستی
 ناپه سندی توله سه ندنه وه دهس هه لگری ، نه نانه ت تابوئی نه کری نه گهر له
 مافی خویشی ، نه ک مافی «وه وه سه» ونه لکی تر: چاو پووش بیّت په سه ندره .
 که واته «عَفُو» له پیناسه زور په سه نده کانه .

۲۵ - «به رده وام بونو سوربون له سه به لێ» ، ئه م ههسته ، به کیکه له گه وره ترین پیناسه
 په سه نده کانه ، وه هه ر که سی به لێ نه بو به پیاوی پیاوانه دانانریت ، جائه گهر
 ری یواری رینگه ی ته سه ووف بو ، نه وه باشتر نه بی له سه به لێی خوئی پروات .
 ۲۶ - (دیده ن کردن) ، وه رلی دانو به ده می خزمو که سو کاره وه بون ، واته «صله ی
 ره حم» به کیکه له و پیناسه چاکانه ی که ری یواری ری ره وی ته سه ووف
 نه کوشیت بوئه وه ی له دلوده روئی خو یا سه قامگیری کات .

۲۷ - ئیمه زوتر وتمان که (زوهه) به کیکه له پایه بناغه یه کانی ری ره وی ته سه ووف
 زوه دیش پیچه وانیه هه ولوتیکوشانه بو کو کردنه وه و پیکه وه نانی سامان ،
 بنگومان کاسی و سه رمایه ی حه لال به ده ست هینان کاریکه ی باشه به لام
 «انیه که» واته خو پوکاندن بو به ده س هینانی سامان ، دزی ره وشه ی
 صوفی به کانه وه «زوهه» ده رماتیکه بوله ناو بردنی ههستی «انیه که» .

۲۸ - (که م گون) وه خوئی هه ل نه قولتاندنی شتیک که راسته وخو په یوه ندی به مروفه وه
 نه بیّت ، ره وشه ی په سه ندی صوفی به کانه ، نه وان نه لێ تا پر سیارت لی نه کراوه
 مه لی ، که پر سیارت لی کرا به نه ندازه ی پیویست بلی ، چونکه که م ویزی ،
 وه بی ده نگه ی و بی ره نگه ی ، له ره وشه به رزه کانی خواناسانه ، به لام هه له وه ری و
 زور بلی لی «له غو» ره وشه ی که ناپه سه ندو له قورئانیشا نه فرینی لی کراوه .
 وه ستایش کراوه له وانیه ی خو یانی لی لانه ده ن ، قَدْ فَتَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي
 سَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ .

۲۹ - (قهی لهم) لای نه ونه کردن) وه خو هه ل نه قولتاندنه کاروباری خه لک ،
 به کیکی تر له پیناسه په سه نده کانه .

۳۰ - ههروا که ره خه گیری ی. هوی دل تازاری به، بی گومان سه رنه نانه سه ری
 خه لک، هوی فی دهر دی سه ری و سه سوکی به، ره خه ی دلسوزانه و دروس که ر
 «التَّحْدُ الْبِنَاءُ» به که لکه، به وشه رته، بو «تظاهر» وه خو هه لکیشان وه
 خویشان دان نه بیست، وه به مومرجه ی به بی دابوره وش ی خو ی بیست، به لام
 ره خه گرتن وه «اعتراض» لای ریوارانی ری ره وی ته سه ووف، ناپه سه نده و،
 دوره به ری لی ته کن.

۳۱ - چه نده به زور خو سه پاندن به سه ری خه لکا ناشیرنه، ته وه نده ش خو به کم
 زانین به لکو خو به هیچ زانین به لای سوفیانه وه په سه نده، به تایهت به رانه به
 گه وره ی خوای گه وره، ته وان ته لئین گه وره ی هه ربوخوا چاکه، نیمه
 به نده پیکین هه رچه نده ش خاوه ن ده سه لات بین، دیسان هه ر روزی تیا ته چین،
 دیسان هه ر به نده پیکین که به رانه به به چزه ی می شوله و گازی می شیک ته په شو کین
 که وانه «نیستیکار» بو به نده نه هاتوه وه که سی سه ره تایی خا که بی تو پایانی هه ر خا که
 خو بناسیت با شتره تا خو ی لی بگور ریت.

۳۲ - (شو کری نعمت) خوا له سوره ی ئبراهیم ئایه ی (۷) داته فهرمی «لَنْ شُكْرُمْ
 لَا زِيدَنكُمْ، وَلَنْ نُكْرِمُكُمْ اِنْ عَدَايَ لَشَّدِيد».

۳۳ - (نو کرانی ذات) بان ایثار. به وه ته لئین ده ست له قانجاز وه بان ئاسایشی خو ی
 هه لگرت له ری خوش به خت کردنی خه لکو دابین کردنی خوش به ختی و
 کامه رانی و قانجازی خه لکا، ته م خو به خت کردنو ده س له خوشی خو هه لگرتنه
 به کینکه له پیناسه په سه ندو تابه کانی په پره وانی ته سه ووف، خوای گه وره له ئایه ی
 (۹) سوره ی «حشر» دا ته فهرمی «وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ»
 خوای گه وره له ته عریفی ته نصارا، بان بری له موها جیرین دا که یارمه تی
 برامو سولانه بی ده سه لات هه کانی خو یان یان داوه. ته فهرمی. «هه رچه ن خو یان
 ئه حجابان بو به وشانه وه پیو بیستان بو پی یان له گه ل ته وه شا فه ضلی برادینی به کانیان ته دا
 به سه ری خو یان دا».

۳۴ - (دیفاع له حق) به کی له هه سه ته په سه نده کانی ده رون ته وه ته، دیفاع له هه ق
 بیته جی تشینی تومت له موله و دانو خه لک تاوان بار کردن.

۳۵ - خو به ده سه ته وه دان وه ته سلیم یون به رانه به به هه ق وه به (واقعیهت).

۳۶ - گه رمو گوپی و شه وق له سه ری خوا به رستی.

۳۷ - (واقع بینی) هه ق دان به گوفتارو کرداری خه ئك به و جوړه ی كه هه ل نه گری نه زیادو نه كه م.

وه نه بی ئه مانه هه موی پیناسه په سه ندو ناپه سه ندو كان بن ، به ئكو زوړ شتی ترهه ن
ته گه ر بیتو بیان زمیرین له ژماره نایین ، بوغونه «پاکی ی دهر ون وه ناپاکی ی» مروئی د لپاك
به هه موجوړی نه گری دلی بیرته جی به لام چ بکه ی له ناپاك ؟ «حیدادی ی»
بی حیدایي ئی «ثیعتیادی» به رانه ر به «تهوه ككول» د له ته په و د له وركی جهزه ع به رانه ر به
«صه بر».

دل ئیشان دنی خه ئك ، د له وائی خه ئك ، «ته قواوه پاریزکاری» نه پرسینه وه
له حه رام و جه لال ، چا كه كردن له گه ل خه ئك ، خراپه كردن ، به شیوه ییكي گشتی ی
ئمانه به شتی هه ره دیاری و گه وړه ی ئه وه هه سته دهر وئی و پیناسانه ن كه مروئی
خواناسی راسته قینه ئه بی ئیكوشی بولا بردنو دامالینوه رامالینی ناپه سه ندو كان ، له دلو
دهر ون داو جی نشین كردنی پیناسه په سه ندو كان له جیگای ئه واند ، چا ئه و مه رده ی
كه خوابوی بكات سه ركه ویت ، وه ئه م ئه ركه گرنه گه بیاته ریگاوه و ئه و
خذه ته گه وړه به ی بوگیانی خوئی لی بوه شینه وه ، وه له ولایشه وه له ریگه ی ذیکرو
فیکرو په رستشو سلوکی ریازی ته ریقه تو ریازه فی پیویستی «جیسمی وړوخی» به وه ،
د لوده رون ، وه «له طالع» کافی پاكو «نورانی» و رووناك كاته وه ، وا ئه بیته مه ردی دینو
دنیا ، به ناو (به شه ره) به لام له هه قیقه ندا مه لایك به وه له خوشه ویستانی خوا به . ته گه ر
ئمه شی بونه كرا خو هه روا به مفته نایینه مه ردی مه یدانی ته سه ووف.

ئمه بو ، به كورتی ، بامی «صفاتی حمیده» وه «صفاتی ره ذیله» واته پیناسی چاكو
ره واو په سه ند ، وه پی ناسی ناره واو ناپه سه ند ، له روانگه ی ته سه ووف
ئیسلا می به وه.

بدکه م : سدرچاوه ی وشه ی «صوفی» له چچی به وه هاتوه ،

دوره م «مقام وه حال» له پروانگه ی ته سه ووفه وه به چچی نه لئین .

«صوفی»

وشه ی صوفی هه ر له صه ده ی بدکه می کوچی به وه که وتوه ته ناوه وه : «حسن البصري» که خوی به کیکه له گه وره پیاوایی زانیاری ی ئیسلامی ی وه ته سه ووف ، وه له سالانی «۲۱ - ۱۱۰» کوچی دا ، واته «۶۴۲ - ۷۲۸» م دا ژباوه نه لئیت .

له کاتی نه وانی که عبه دا چاوم ده ووب به سوفییک ده ستم برد وه خه رجی ییکم دانی ، به نام لئی وه رنه گرتم ، وه گوئی من خوم چوار «دانیق» م پی به وه نه وه به شتی خه رجیم نه کات «دانیق شه ش یه کی دیرهمیکه» ، «نوسره» .

ههروه ها «سفیان الثوری» که نه ویش به کیکه له گه وره پیاوایی زانیاری ی «حدیث و کلام و ته سه ووف» وه له نیوانی سالانی «۷۱۵ - ۷۷۸» م وه «۹۷ - ۱۶۱» ک ژباوه نه لئی ، نه گمر نه بوهاشمی صوفی نه بوایی ، له ت بوم پروو نه نه بو به وه که ((ریا)) چی به وچونه واته نه و بوی روون کردوه ته وه ، که وابو ناوی «صوفی» هه ر له سه ره تایی ئیسلامه وه بو ، وه به وپیاوچاکنه و تراوه که ریگای «زوهده» وه پاریزکاری و خواپه رستی ی راسته قینه یان گرتوه ته به ر .

به نام سه باره ت به وه ی که بوچی به م خواپه رسته پاریزکارو زاهدانه و تراوه «صوفی» وه نه م وشه یه له کوپوه هاتوه ته لئیم ، به رله هه موشتی نه لئی بزانیین نه م جوړه ناوانه وه کو ناوی مندالیک نیه هه رکه له دایک بو دایکوباوکی دانیشن وه ناوی بنین به لکو ههروه کو که زانیاری ی قورئان خویندن په بدابوه ورده ورده ناوی قورئان خوینه کان تراوه و پی یان و تراوه «قرآن» یان نه وانه ی که حه دیسیان کو کردوه ته وه به «محدث» ناویان ده ر کردوه ، یان «فقهیه» وه به م جوړه ، یان وه کوپیشه و زانیاری یه تازه کافی نه م چه رخه که هه رشتیکی نازه نه دوزرینه وه ناوی پیشه و خواوه ن پیشه که یان ناوه و ناوی میکانیک و کاره بایی ، وه تیاره چی هاتوه ته ناوانه وه ، وه ده سته ییک

دانه‌نیشتون تاناوی کارناسی کاره‌با بنین «کاره‌بانی» جا هه‌ربه‌وجۆره‌ش به‌شاره‌زای
 ریڭگه‌ی شهرع وتراوه «فقهیه» وه به‌وه‌ی که‌ئه‌روا حه‌ج‌ئه‌کات، وتراوه «حاجی»
 به‌وانه‌ش که‌له‌کاروباری خواپه‌رسی‌دا شیوه‌ی شه‌ونه‌خه‌وتن و شه‌ونیزکردن وه
 خواپه‌رسی گه‌رم وه له‌گۆشه‌یینکه‌وه به‌کاروباری خواپه‌رسی به‌وه سه‌رگه‌رم‌بون
 وه‌خۆنه‌پروکاندن بۆمالی دنیاوه باقی شیوه‌ی خواپه‌رسی راسته‌قینه‌ی «زاهیروباتین» یان
 گرتوه‌ته‌به‌ره‌وه خواپه‌رسی‌که‌یان، هه‌روا که‌به‌کرده‌وه ئه‌نجام‌داوه هه‌روایش له‌دله‌وه
 خۆیان‌داوه‌ته ده‌ستی‌خواه‌واته «توکل» وه په‌ره‌ستشیان له «ریا» پال‌ک‌کردوه‌ته‌وه
 وه‌سه‌رگه‌رمی ذیک‌رو فیک‌ر بوون به‌مانه‌ش وتراوه «صوفی» هه‌رچه‌ن ناوی‌تریشیان
 لی‌ت‌راوه، وه‌کو «زُهَّاد، فقراء، غریاء، الشَّکِیَّة، الجوعیَّة» ئه‌مه‌بوچی‌بوه چونکه
 صوفیه‌کان خاوه‌نی هه‌موی ئه‌م‌پیتاسانه بوون پشتیان له‌دنیا هه‌ل‌کردوه‌که‌واته
 زاهیدن، مال‌وسامانیان پینکه‌وه نه‌ناوه ئه‌ر مالیشیان بویت به‌هی‌خوایان زانیوه، وه
 خۆیان به‌موحتاجی خوا زانیوه پی‌یان‌وتراوه «فقهیه» هه‌میشه‌جیهان‌گه‌ردی
 یان‌کردوه پی‌یان‌وتراوه «غوره‌بائه» له‌ئه‌شکه‌وت وین‌به‌رده‌کانا سه‌رگه‌رمی
 خواپه‌رسی بوون بۆئه‌وه‌ی که‌دورین له‌هه‌راومه‌زات و قاله‌وسمه‌پی‌یان وتراوه
 «شکه‌فیه» واته‌ئه‌شکه‌وت نشین، ئه‌وه‌نده‌یان نه‌خواردوه‌که‌تیرین، پی‌یان‌وتراوه
 «جوعیَّة»، وه‌زۆرت‌ری پۆشاک‌و سیپالیان له‌خوری بوه واته‌«صوفی»، پی‌یان‌وتراوه
 «صوفی»، وه‌چونکه‌زاهیدن یان عاید یان غه‌ریب یان فه‌قیر بگه‌ره هه‌رکامه‌ی پیتاس
 بویت بۆه‌شیک له‌حال‌وئه‌حوالی «صوفی» که‌واته‌کام‌وشه‌توانییتی به‌سه‌ری‌ئه‌وانی‌ترا
 زال‌بیت، وه‌هه‌مویان بگه‌ریته‌وه، ئه‌وه‌ماوه‌ته‌وه ئه‌ویش بریتی‌یه‌له‌جلوبه‌رگوسپال،
 یی‌گومان هه‌موی ئه‌مانه‌له‌باره‌ی جلوپه‌رگه‌وه کۆشیون به‌رگی ساده‌ترو ئی
 زه‌رقوبه‌رق‌تر بکه‌نه‌به‌ر، که‌ئه‌ویش هه‌ر سیپالی خوری‌ی بوه، که‌به‌عه‌ره‌ی بوه‌ته
 «صوفی»، وه‌وشه‌ی صوفی‌ی بوه‌ته ناوینکی هه‌میشه‌ی بۆهه‌مو صوفی‌مه‌سه‌ل‌ک‌یک
 چونکه‌هه‌موی ئه‌واته‌له‌و به‌رگه‌دا به‌شداربون جا ئایا به‌راستی «صوفی»، واته
 خوری، پۆشاک‌ی ئی‌عینوانی و پیده‌ماری‌بو؟ «ئه‌بوموسای‌ئه‌شعه‌ری» که‌له‌٦٥٧م‌دا
 فه‌وتی‌کردوه وه‌له‌یارانی په‌یامبه‌ره له‌مه‌دحی پینغه‌مه‌ری گه‌وره‌دا درودی‌خوا‌ی له‌سه‌ر
 ئه‌ل‌یت، ئه‌وه‌نده‌پیده‌ماربو پۆشاک‌ی خوری ئه‌کرده‌به‌ری وه‌سواری «گۆی‌دوین» ئه‌بو،
 «حَسَنُ الْبَصْرِي» ئه‌ل‌یت من چاوم‌که‌وتوه به‌حه‌فتا‌که‌س له‌وانه‌ی که‌له‌شه‌ری به‌دردا،
 به‌شدار‌ی‌یان کردبوو هه‌مویان لیباسی خوری‌یان ئه‌کرده‌به‌ر.

وه له‌هه‌موی سه‌رچاوه‌کانا ئاشکرایه‌که‌ئه‌صحبانی «صه‌فیه» واته‌ئه‌صحبانه‌زۆر
 خواپه‌رسته‌ئین‌ه‌واکان، پۆشاک‌یان هه‌ر خوری‌بوه‌که‌ه‌روه‌ها زۆرجار له‌شیعری مه‌دحی
 خواپه‌رستانا هاتوه‌که‌له‌به‌رنی‌ده‌مارنی‌خۆیان، هه‌ر لیباسی خوری‌یان کردوه‌ته‌به‌ر

یان لهزه می ده س بره کانا هاتوه، وه وتراوه که پوښاکی خوری ته که نه بهر بوته وهی بلین نیمه زاهید وه خواپه رستین، که واته زور ناشکرایه که پوښاکی صوف پوښاکی بی ده ماریو دوری گرتن لهزه رقبه رقی دنیا بوه بویه بوه ته ناو یکی همیشه بی بو ریوارانی ریگه ی ته سه ووف.

بی گومان بری له روزه نات ناسان، یان لی کولهران بیریان له وه ش کردوه ته وه که بگره ته م ناوه له وشه ی «صفاه» یان «له صحای صفه» یان «سوفیای» یونانی یه وه هاتی، واته حیکمت، که به یونانی ی به حیکمت ته لین «سوفیا»، به نام له پاش لیکدانه وه و لیکولینه وهی زور به تاییه ت له روانگه ی ری زوانه وه، ورون بوه ته وه که دروست ترین باوه، هرته وه ته که ناوی «صوف» بویه بوه ته می ریوارانی ته م ریگایه چونکه پوښاکی «صوف» پوښاکیک بوه هرله میزنه وه براوه به بالای ته وکه سانه دا که بونه ته خواوه تی ته م خده به، وه سه رچاوه گه وره کانی ته سه ووف، ناخره که ی هر هاتونه ته وه سه ری ته م باوه ره ی که وشه ی ته سه ووف هرته گه ریته وه بوسه ری پوشینی لیباسی خوری به تاییه ت له روانگه ی ری زوان و ناوگوری وشه وه نه صفاه وه نه صفه وه نه صوفیا، نابته صوفی، هر وه ها زوانی یونانی، پاش ته وه ی که وشه ی صوفی، بوه به باوو ناسراوه، به صه ده یلک، جا له ناوی نیسلا ما ته م زمانه ناسراوه و گورراوه به عه ره بی، زورتری «ته بورخانی بیرونی» ۳۶۲ - ۴۴۰ له «۹۷۳ - ۱۰۴۸ م»، ته م باوه ره ی هه بوه، به نام زورتری سه رچاوه کان وه کوکتی «اللمع» می «ابو نصر سراج» که له «۳۷۸» کوچی دا کوچی کردوه، هر وه ها تاه گاته سه ری دوکورزه کی موباره له که له چهرخی خومانایه، هه مویان له سه ری ته و باوه ره ن که سه رچاوه ی ته م ناوه، هرته گه ریته وه بوسه ری له بهر کردنی پوښاکی هه زاران ی خوری، که تاه م دوایه پوښاکی هه زاران و بی ده ماران هرله خوری بوه، وه دوری یان گرتوه له پوښاکی هر پرو ره نگاوره ننگ، ته گه ربلیتم سه باره ت به م ناوانه، شته که براوه ته وه نه براوه ته وه به نام ته م یان همم لاین گری زوره و، همم له هه مویشی زیاتر هه ل ته گرت، به تاییه ت له روانگه ی «قهواعیدی زمانه وه» به تاییه ت هرله بهر ته وه ش که به ناو بانگه پوښاکی پیغه مبه ران زوریه ی هر خوری بوه.

وه من خویشم هر له سه ره و باورم که سه رچاوه ی ناو بردنی ری زه وانی ریگه ی ته سه ووف، هر له وشه ی صوفه وه هاتوه، سه برتر له هه موی ته وه ته فارسه کان به صوفی یان وتوه «په شمینه پوش» واته «په زم» «خوری» پوش، واته وشه ی صوفه که یان به په شم داناوه، وه حافظ زورجار له شیعره کانی به صوفی یه کان ته لیت «په شمینه پوش».

(په شمینه پوش) تند خو از عشق نشیندست بو

از مستیش رمزی بگو تا ترک هوشیاری کند

جگه له ناوی مه‌قام، ناوی دهره‌جاتیش له‌مورثاندا هاتوه، كه نه‌ویش هه‌رته‌كریت به‌مه‌قامی دانیتن، له‌سوره‌ی نه‌نفال ثاباتی دوو تا چواره، خوای‌گه‌وره‌ته‌فه‌رمی، «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ، وَإِذَا بُلِيتَ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ، الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ، أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ، وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ».

له‌م‌ثابه‌دا، یه‌كه‌م، دهرته‌كه‌وی كه‌باوهر، واته «ئیمان» سی پی‌ناسی هه‌به، گو‌فتار وه‌ ئی‌عترافی زمانی، كه‌ناو‌بردنی خودایه (ذکر الله)، باوهر، كه «وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ» بیت‌كرده‌وه‌كه‌ش هه‌م به‌ئه‌نجامی‌نوێژ، وه‌هه‌م به‌به‌خشینه‌ده‌گی، «يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ» پاشان دیته‌سه‌ری بامه‌كه‌ی خومان واته مه‌قام وه‌دهره‌جه‌یلك كه‌خوا ته‌بداته به‌نده‌ی سه‌ربه‌رتی و به‌نده‌ی فام، كه‌ته‌فه‌رمی «أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا، لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ، وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ» هه‌م پایه‌ویله‌و هه‌م به‌خشینی‌گونا‌هانی له‌وه‌و‌پیش وه‌هه‌م‌روزی‌حه‌لال، هه‌روه‌ها‌خوای‌گه‌وره‌ته‌فه‌رمی، «تَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَاءٍ»، سوره‌ی «ئهنعام» ثابه‌ی (۸۳) سه‌باره‌ت به‌حه‌زهره‌تی ئی‌براهیم.

وه‌له‌سوره‌ی یوسف‌یش دا سه‌باره‌ت به‌حه‌زهره‌تی یوسف كه‌خوا پله‌ی به‌رزكرده‌ته‌وه‌ به‌سه‌ری برا‌كانیا، له‌ثابه‌ی (۷۶) دا هه‌رته‌فه‌رمی «تَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَاءٍ»، وه‌هه‌م‌دیسبان دهر‌باره‌ی یوسف ته‌فه‌رمی «ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَّشَاءُ».

ئه‌م‌لوطفه‌ی خوای‌گه‌وره‌سه‌باره‌ت به‌م دو‌به‌یامبه‌ره، وه‌به‌رانبه‌ر به‌هه‌مو په‌یامبه‌ره‌كانی‌تریش، مه‌به‌ستێ‌كان له‌ته‌سه‌وفدا بۆ‌روون ته‌كاته‌وه، ئه‌ویش مه‌به‌ستی مورید وه‌موراده، له‌رپه‌وه‌ی ته‌سه‌ووف دا ئه‌لێن دوجۆر رێ‌بواره‌یه‌مورید وه‌موراد، مورید ئه‌وه‌كه‌سانه‌ن په‌ره‌نجی‌خوایان پی‌ئه‌گه‌ن، وه‌موراد ئه‌وانه‌ن كه‌خواته‌یه‌وی‌پیش‌یان‌خات، واته هه‌ل‌بژاردنه‌ن هه‌روه‌كو په‌یامبه‌ران، كه‌پری‌کیان هه‌ر زك‌ما‌کی به‌په‌یامبه‌ری هاتونه‌دو‌نیا‌وه، وه‌كو حه‌زهره‌تی‌عیسی، یان‌وه‌كو حه‌زهره‌تی‌یوسف، به‌كورتی‌ئه‌وه‌ته‌پێ‌گه‌یشتن‌یان هی‌ره‌نج‌وخواپه‌رستی‌ئیه، به‌لكو هه‌رله‌بناغه‌دا خودای‌گه‌وره هه‌لی‌بژاردوون هه‌روه‌كو سه‌باره‌ت به‌یوسف فه‌رموی «ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَّشَاءُ»، هه‌رله‌نبیوانی ئه‌وه‌به‌یامبه‌ره هه‌ل‌بژێ‌راوانه‌شا، فه‌رق هه‌به هه‌روه‌كو كه‌ته‌فه‌رمی، «تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ، مِنْهُمْ مَّنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ...» (۲۵۳) البقره.

پایه و پله کانی مقامی ته صه و و فیش هه ره ژۆنه وه سه ری ئهم سه رچاوه رونه ی
 قورئان، مه به ست لیره دا ئه وه ته که پایه و پله ی تزیک بونه وه له خوا ی گه و ره، ژۆره،
 نه نانه ت له ناوی په یام به رانی شدا بریکیان پایه ی تاییه تیان هه یه، به لām له روانگه ی
 ته سه و و فیه وه هه وه کو و تمان «مقام» به پله و پایه ی ریواری ریگه ی ته سه و و فیه ته و تری،
 وه ژۆره ی خاوه ن پله و پایه کان خو یان ئهم مه قامانه یان، به (ده) مه قام دانا وه، به لām
 هی وایش هه یه هه ریبه کی له وه مه قامانه شی کرد وه ته (ده) قوناغ که نه به نه (صه ده) قوناغ،
 وه کو «شیخ الاسلام عبد الله نه نصاری هه ره ی» (۳۹۶ - ۴۸۱)، ک (۱۰۰۶ -
 ۱۰۸۹) م که له کتبی «منزل الساترین» دا، مه قامه کانی کردونه ته (ده) به شه وه،
 وه نه وانی شی هه ریبه که ی کردونه ته ده پله که له تا کامدا نه به نه (صه ده) مه قام...

هی وایش هه یه ته و صه ده شی هه ریبه کی کرد وه ته ده قوناغی تر که نه کاته هه زار قوناغ
 هه وه کو که ابی بکر الکسانی که هاو چه رخی جونه بده وه به کی که له گه و ره پیا وانی
 ریگه ی ته سه و و فیه ته لیت «ان بین العبد و الحق الف مقام من نور و ظلمه»، ابوالمواهب
 عبد الوهاب که به ناویانگه به نیامی (شه عراف) که ۹۷۳ م له قا هره دا
 دوا کوچی کرد وه، له کتبی «الواقیت و الجواهر» دا ته لیت، نه بی مرو ف «۲۴۹۹۹۹»
 پله ی رۆحی بیرت تاته گاته مه قامی «مونه ره بیدین».

هه وه ها «حکیم الترمذی محمد ابن علی» که له (۳۲۰) ک دا له جیهان دهر چه
 به جو ریکی تر ناوی مه قامات ته بات، واته بو هه رجۆره ریواریکی ریگه ی خوا به رمقی مه قامیک
 دانه نی، وه نه یان کاته جوار به شه وه مه قامی صادیقین، مه قامی صیدیقین، مه قامی موقه رره بین،
 مه قامی مونه ره بیدین، جائمه وای لی دیت له فلان پله وه تا فلان پله هی صادیقینه، له وه لا تا فلان
 شو بین هی موقه رره بین، ... هتد...

وه شیخی بشرق سه هره و هردی حه له ب (۱۱۹۰ - م) نه یان کاته پینج پله که تاخر پله ی
 نه بیته مه قامی «تمو حیده»، که له و دوا ریواری نه گاته «نور الانوار» که دوا پله ی گه و ره پیا وانی
 ئهم ریگانه وه که م که س له گه و ره پیا وانی گه یشتونی.

به لām «شیخ سیراجی طوسی» له کتبی اللمع دا، ته لیت، مه قام به و چۆنه ته ته لیت
 که به نده ییکی خودا له لایینی خودا وه خه لاتی نه کرت، وه کو مه قامی صابیره کان،
 مه قامی مونه وه ککلین، هه رکاتی یه کی له م مه قامانه بویه خه لاتی که سیک له وه دا

ئەمىنىيەتتە تائەۋكاتى خىۋايىيەت پەيىكى بالائىرى بىداتى ۋە لەۋپلەۋە پىرواتە پەلەبالا كە ،
 ۋە ئەم باۋەرە باۋەرە پەشى ھەرەزۋىرى پىۋارانى ئەم پىنگاتە .

جائەگەر مەن مەۋى بەكە يەكەى ئەم مەقامانە پىۋون كەمەۋە ئەلى كىيىكى ۋە كوكىيە
 (۱۱۶) لاپەرە يەكەى شىخ عبد اللەى ھەرەۋى كە باسپان كەرد ، يان كىيىكى ۋە كوكىيە
 خەۋەدە لاپەرە يەكەى «ابن القيم الجوزيە» ۶۹۱ - ۷۵۱ ك واتە «مدارج السالكين»
 بنوسم بەلام بە يارمەتى خودا ، ھەول ئەدەم پىۋون كەردنەۋەى ئەو ۱۰۰ مەقامەى
 كە لە ھەمويان بە ناۋبانگىرن ، ۋە لە راستىدا بناغەۋ سەرچاۋەى ھەم مەقامەكانن .

مەبەستىكى تىرىش كەلە باسى مەقامەۋە نىزىكە ، بەلكو ھەردۈپىكەۋە ناۋئەبىرىن ،
 مەبەستى «حال» ، ئەۋىش چۈنكە لەگەلى ۋوشەى «مەقام» دا ۋەكو دوانە ، وان ، ۋە
 لىك جۈي ئابنەۋە ، ناچارىن بەرلە باس كەردنى ئەو ۱۰۰ مەقامە باسپىكىش لەۋوشەى
 «حال» بىكەين ، حال ۋە مەقام ھەرچەن ناۋيان پىكەۋە دىت ، ۋە پىرى كەسپىش لایۋايە
 ھەرىكە شت بن ، راستىيەكەى ئەۋەتە كەلە يەك جۈيىن ، ۋە ھەرىكەى بۇخۋى
 شىكە .

حال ، بەۋچۈنە تانە ئەۋترى كە بەسەرى پىۋار ، واتە «سالىك» ى پىنگەى
 تەسەۋۋۇف دا دىن ، جىيا كەردنەۋەى حال لە مەقام لەۋە دا يە ، حال خۋى دىت
 بى ئەۋەى بەدەستى پىۋارىيەت ، واتە «خودادادە» يە ، جا ، يان تۈرۈبەرە كەتە ، يان
 چۈنەتتىكى تايىتە كە خۋى دىتو خۋىشى ئەۋرات ، پىرى جار تەنھاپىر كە يىك
 دەۋامى ھەيە ، جارىۋايش ھەيە دەۋامدار تەرە ، جارىۋايش ھەيە نىشتە جى ئەيىت ،
 جائەگەر حال ، سەقامگىرىۋە مەيەۋە ، ۋائەيىتە مەقام ، ھەر لە سەرچاۋەى پىشودا
 سەبارەت بە بەشەكانى حال ئەلئىت ، «الْحُبَّةُ، الْغَيْرَةُ، الشَّوْقُ، الْقَلَقُ، الْعَطَشُ، الْوَجْدُ،
 الدَّهْشُ، الْهَيْبَانُ، الْبَرْقُ، النَّوْقُ» ئەمانە ھەمويى حالن ، ئىمامى غەززالى لە كىيى «المنقذ من
 الضلال» دا باسى ئەۋەتە كات كە لەسەرەتاي دەسكەردنە سلوكى پىنگەى تەسەۋۋۇف دا
 پىرى جار نوۋرىك لە دلى مەۋفدا ئەدرەۋشىتەۋە ۋە خىرا ناپەيدا ئەيىت ، ھەتاۋەكو
 چەن جار يىك ، كە ھەر جارەى زىاتر ئەمىنىيەتەۋە تااخرەكەى سەقامگىر ئەيىت ، پىرىكى تىر
 لە شارەزايانى ئەم پىنگايە حالەتى (صفا ، سرور غەيە ، موکاشفە ، موشاھەدە ، موعايىنە ،
 قەبۇس ، بىسۋە سوكر ، صدق ، ئەمانەيان بە (حال) داناۋە لە راستىدا ئەم چۈنە تانە
 ھەمويان بۇصوفى دەس ئەدەن ، ۋە ھەرىكەى خۋى پىناس وجىھانىكى (مەعنەۋى)

خوبان هديه ، له كتيبتي (الرسالة القشيرية) دا ابوالقاسم عبد الكريم بن هوازك القشيري
 لهم باره وه زوري نوسيه . وه له زواني گه موره بياوانيكي وه كو شيخ معروف الكرخي ، وه سري
 سقطي ، وه جونه بديشه وه زور شقي گيراوه ته وه ، جاله ليت ، (الاحوال مواهب ، والمقامات
 مكاسب) (الاحوال ، الحزن ، الالم ، السرور وغيرها).

يان نه ليت (الاحوال ثانی من عين الخود ، والمقام يحصل ببذل المجهود) ههروه ها
 «جونه يدي بدشدادی» كه له (۲۹۷) ك (۹۱۰) م له دونياده رچوه ، نه فه رمي (الحال نازلة
 تنزل بالعبد في الحين ، فيحل بالقلب ، فيصفو الوقت في حال الصوفي ويزل بهم جور
 چونه تي حال ومه قام روون بويه وه ، به لام له گهل نه مه شا سه يرته كه ين بري جار
 بيرواي ريواراني نه م ريگايه سه باره ت به حال ومه قام له يك جوين ، واته بريكيان
 حاليك له و حال انه به مه قام دانه ين ، بريكي تريان به حالي نه زانن ، به لام
 شاره زايانيان ، سه باره ت بهم دوباره وري به ، نه لين ، به لي حالي واهيه له پيشا
 حاله ، به لام نه مينته وه وه سه قام گيرته بيت و ناروات ، وه مادام كه مائه وه تير ته وه
 حال نه وه مه قامه ، جاهه رته وه ته بو ته هوي ته و دوباره وري به .

دوو چونه ت ، يان دووپايه هه ن ، كه وان له ريگهي ريواراني ته سه ووف دا
 سه باره ت به وانيش به پيوست نه زانم هه رتيسته بامس بكم چونكه چونه تي ته وانيش
 له باسي حال ومه قامه وه نزيكه ، نه و دو چونه ته ش بريتن له «ته لوين» وه «تمكين» كه
 ريواراي ري ره وي ته سه ووف له م دو حال ته ش به هره مه ندو به رخور دار ته بيت جا
 سه باره ت به مانيش و تراوه كه ته لوين ، حاله ، وه ته مكين مه قامه ، ته لوين ،
 ناوي خوي وابه خويه وه واته «گوراني ره ننگ» كه نه يته گوراني حالي سو في له حاليكه وه
 بو حاليكي تر ، نه بولفا سمي قوشه يري كه ناومان برد نه ليت ، (التلوين صفة أرباب
 الأحوال ، والتمكين صفة اهل الحقائق ، لما دام العبد في الطريق فهو صاحب تلوين ، لانه يرتقي
 من حال الى حال ، وينتقل من وصف الى وصف ، ويخرج من مرحل ويحصل في مَرَبَع ، فإذا
 وصل تمكن»
 نه ليت . (شيعر)

مازلتُ انزلُ في ودادك منزلاً
 تحيرُ الألبابُ دونَ نزولِهِ .

ئەلەيت (صاحبُ التلوين ابدًا في الزيادة وصاحبُ التمكن وصل ثم اتصل ، وإمارةُ الله اتصل ،
 الله بالكلية عن كلبه بطل) ، لەپاشان ھەر قوشەپرێ سەبارەت بەناساندنی «نەفەس»
 کە ئەویش حالەتیکە لەحالاتی تەصەووف وە لەکوردی خوێماندا زۆرجار بەکاربراوە ،
 کە ئەلەین فلان کەس دەمۆنەفەسی باشە ، یان «هانام بەو دەمۆنەفەستە» ئەلەیت ،
 (النفسُ ترويح القلوب بِلطائف الغيوب ، وصاحبُ الأنفاس أرق وأصق من صاحب
 الأحوال ، فكان صاحب الوقت مبتدئا وصاحبُ الأنفاس منتها وصاحبُ الأحوال بينهما)
 فالأحوال وسائط والأنفاس نهاية الترقى ، فالأوقات لصاحب القلوب والأحوال
 لأرباب الأرواح ، والأنفاس لأهل السرائر، لیرەدا یێم باشە بێم «ابن الوقت وصاحب
 الوقت» ئەوانیش لەتەصەووفدا ھاتوون «ابن الوقت» جووتیکە لە «تەلوین» واتە زوووزو
 ئەگۆریت وە قوشەپرێ لیرەدا مەبەستێ ئەوەیانە چونکە ئەلەیت «فكان صاحب الوقت
 مبتدئا» بەلام صاحب الوقت بەو وەلی یە ، وە بەوگەرە پیاووە ئەوتری کە پایەیی
 لە ھەموو پایەکان گەرەتەرە کە بگەرە «قطبی» زەمانی خۆی ییت . «ابن الوقت» ھی سەرەتایە
 بەلام «صاحب الوقت» ھی دوایە بە .

لەپاشان ئەلەیت (وقالوا أفضِلُ العبادات عَدُّ الأنفاس) لیرەدا ئەلەیت بێم
 «ھۆش دەردەم» کە یەکیکە لە «یانزە» پایەیی سلوکی رێگەیی نەقشبەندی یەکان ،
 ھەر ئەم «عَدُّ الأنفاس» ، واتە ھەناسە ژمیری ، یان یەکی ھەناسە لەخودا غافل نەبوونەتە .

بەمجۆرە ئێستە ئەتوانین حال و مەقامی صوفی یەکان لە یەکی جوی کەینەو وە
 بیانناسین ، بەلام ھەروەکو لەپیشاگوتم ، باسی یەکی یەکی ھەر حال و مەقامێک
 بێگومان پێویستی بەنوسینی کتێبێک ئەییت ، ئومێدەوارم ، خوێم ، یان ھەر
 خوێنەواریکی تری شارەزای کورد ، بتوانین ئەم ئەرکە بەرێبەر بگاوێ تا ئاوا کتێبێک
 بخوێنێ کتێبخانەکانەو ، ئەویش بۆروون کردنەو یەکی زیاتری خاوەن دلانی
 خودایی داوان .

مقامه کان

«توبه»	۱ - ته‌ویه ،
«إنابة»	۲ - ئینابه ،
«زهد»	۳ - زوهده ،
«قناعة»	۴ - قه‌ناعهت ،
«ورع»	۵ - وه‌رع ،
«صبر»	۶ - صه‌بر ،
«شکر»	۷ - شوکوره ،
«توکل»	۸ - ته‌وه‌ککول ،
«تسليم»	۹ - ته‌سلیم ،
«رضا»	۱۰ - ره‌زا ،
«محاسبه»	۱۱ - موخاسه‌به ،
«خوف ورجاء»	۱۲ - خه‌وف‌وره‌جا ،
«فقر»	۱۳ - فه‌قر ،
«صدق»	۱۴ - صیدق ،
«مراقبه»	۱۵ - موزاقه‌به ،
«احسان»	۱۶ - ئی‌حسان ،
«قرب»	۱۷ - قورب ،
«اخلاص»	۱۸ - ئی‌خلاص ،
«فنا»	۱۹ - فه‌نا ،
«بقاء»	۲۰ - به‌قا ،
«توحید»	۲۱ - ته‌وحید ،
«تجرید»	۲۲ - ته‌جرید ،
«تفرید»	۲۳ - ته‌فرید ،
«تنزیه»	۲۴ - ته‌نزیه ،
«عبودية»	۲۵ - عوبودی‌به‌ت ،

ئارامگەى بەھائوددىن وا لەگۆشەى باخچىكى پر لەدرەختى گەورەى توو قەيسى داموۋە
ھەردوو لاكەى مزگەوتە ۋەخەلك دىن بۆزيارەتى.

ئەلوفسەن چەن ۋىنەيىكى گرتوۋ لەو ئارامگەى بەيارمەتى خودا ئىمەش
لەم كىتەبەدا چاپان ئەكەين.

ھەروەھالەھەمان كىتەبائەلەت، ئارمىنىوس وامبرى كە ئەويش رۆژ ھەلەت
ناسىكى مەجەرى يە «A. WAMBEY ۱۸۳۲ - ۱۹۱۳» كە ئەويش ھەر لەصەدەى
نۆزدەدا چوۋتە بوخارا ئەويش ئەللى ھەمىشە ۋە بەردەوام خەلكىكى زۆر تەنانەت لە
چىنەۋە دىن بۆزيارەتى مەرقەدى بەھائوددىن نەقشەند، ۋە بوخاراى يە كان داىيان
ۋايە رۆژانى چوار شەممە دىن بۆزيارەت ۋە خەلكىكى زۆر ھەر شەو تابەيانى
لەنزىكى مەرقەدا سەرگەزمى نوژ ۋە خوداپەرستىن، ۋە لە تەنشتى مەرقەدا
مزگەوت ۋە خانەقاۋ موسافىر خانەيشى تىايە. لە كىتەبى الخدائق الوردى ۋە لە كىتەبى
الانوار القدسيە دا كە روو نوسىكە لەخەدائق، ئەللى كاتى كە بەھائوددىن لەدنيا
دەرچو لەباغىكى خويان ئىزرا ۋە ھەر دەس بەجى ئارامگەيىكى زۆر بەشكۆ بەسەرى
گۆرەكەيەۋە ۋە مزگەوتىكى گەوزەش لە تەنشتى دا دروس كرا ۋە پادشايان ۋە گەورە
پياۋانى ئەو مەلەبەندە مەوقوفاتىكى زۆريان تەرخان كرد بۆ بەرپاۋە بردنى مېۋان ۋە
زيارەت كەرانى ئارامگە ۋە مزگەوتەكە.

نوسەرو توژەرى كىتەبى قودسى يە ئەللى بەھائوددىن نەقشەند جگە لە ريسالەى
قودسى يە چەن ريسالەيىكى تىرىشى ھەيە كە لە كىتەبخانە كانى جىھان دا پارىزراون
ۋەكو الاوراد البهائى ۋە «اۋارد صغیر» ئەوراد ئەلبەھائىيە شەرحى زۆرى جىاجىاي
لەسەرنوسراۋە، ھەروەھالە ريسالەى (الواردات) ە كە نوسخەيىكى لە كىتەبخانەى
ئەباصوفىيە دا ھەيە، ھەروەھالە كىتەبى «دليل العاشقين» لە تەسەۋۋۇف دا ۋە
«حیات نامە» كە پەندو ئاموزگارى يە.

ۋوشەى نەقشەند:

سەبارەت بە ۋوشەى نەقشەند زۆر باس كراۋە. لەپىشا ئەللى بلىم ئەم ۋوشەى
نەقشەندە، نەك نەقشەندى، نەقشەندى بۆ ئىمە مانانە، ۋە ئىكەى ھى نىسبەتە.

نعم ووشه به فارسی به واته ئه وکه سه ی که نه قش نه کات «پیناسیکی موره ککه بی فاعلی» به، وه کو بلین وینه گهر، نه قش زور تری بو هه ل که ندنه له سه ری به ردودار، به لام ئیسته به وکه سانه ی به ده ست وینه ئه کیشن ئه لین (نه ققاش) ووشه ی نه قش به ته نها عه ره بی به وه بوشت نه خش و نیگار کردن هاتوه به لام به هوی پاش به ندی (به ند) هوه ووشه ییکی فارسی لی دروس کراوه، رهنگ گهر، وینه گهر، شت هه لکه ن. «العلم في الصغر كالنقش على الحجر». جا ئه گهر به هائوددین، ناوه که ی «نه قشبه ندی» بوائی ئه مان گوت بگره باو باپیری نه ققاش بوین، سه رگوزه شتی باپیری شی روونا که، خویشی ئه وه تا له پروژیکه وه چاوی کردوه ته وه هه ر سه رگه رمی گرتنه به ری رییازی ته صه ووف بوه.

که واته هه ر، بوچونه مه عنه وئی به که دروسته، واته به هائوددین نه ققاشی ده رون بوه وه نه قشی (الله) ی له دهرونی خو بو موریده کانی چه سپاندوه وه ئه وه تا ری ره وه که شی سه یر ئه که ین هه موی کوششه بو ئه وه ی مه ذکور که خوا بیت هه میشه له دهرونا بیت، شاعیریکی نه قشبه ندی ئه لیت.

أئی برادر در طریق نقش بند
ذکر حق را در دل خود نه قش بند

واته، ئه ی براده ری رینگه ی نه قشبه ند ذیکری هه ق له دهرونی خوتا نه خش بکه، هه لی که نه. بریک گوتویانه نه قشبه ند دی ئیکه له بوخارا، وه به هائوددین خه لکی ئه وی به، ئه وه هه ر زور له ئاوه زه وه دووره، به که م گوندی وا نه بوه و نیه، دوو هه م ژبانی ئه و روونا که و دیاره له کوی له دایک بوه، سی هه م ئه گهر گوندی وا هه بوائی ئه بوائی به هائوددین ناوی نه قشبه ندی بوائی نه ک نه قشبه ند.

که واته هه ر ئه وه ته که ره وشی ذیکری نه بی ره واج داوه که ئه بیت هوی به رده وام بوئی (مه ذکور) یان «موسمه» له دهرونا وه له دهرونا نه قش ته به ستی.

مه به ستیکی تر هه به پو یستم زانی روونی که مه وه ئه ویش ئه وه ته به کی له ناوه کانی شاهی نه قشبه ند «محمد بهاء الدین الأویسی البخاری» به، بوخاری، روونا که واته خه لکی بوخارایه، به لام ئه وه یسی چی به؟ گویا بریک گوتویانه هی ئه وه ته

پهوشی نهو له ته صه ووف دا وه کوړه وشي «وهیسی قهره نې» بوه. نوسه ری کتېې (تاریخ
تصوف درکردستان) سه باره ت به پروون کردنه وهی واتای ثم ووشه یه، قامکی
راکیشاوه بوکتېې «تاریخ السلیمانیه». گویا له م میژوه دا وا نوسراوه.

راسته که ی نهو ته نهو مه شایخانه ی که له لاینی رڅحانی به تی مه شایخانی فوت
کردوه وه، یان مه شایخکی دور ده سته وه که نه توان به خدمه تیان بگهن، په روه رده
کراین، به وانه ئه لئین (ئووه یسی)، واته هه روا که حه زره تی وه یس نه بو به نه صیپی که
به خدمه تی پیغه مبه ر بگات وه هه ر له دوره وه موسولان بو وه له به ره که تی رڅحانی به تی
حه زره ت به هره مه ندو به ر خوردار بو، هه روا نهو مه شایخه یس ئه کری له نورو
به ره که تی گه وره پیاوئک به ر خوردار بیټ، بائه و گه وره پیاو ش فه وتی کرد بیټ یان
له و که سه وه دوور بیټ.

جا چونکه شاهی نه قشبه ند زور جار قهرمویه تی وه له سه ر گوزده شته کانی ژبانیشیا
نوسراوه که رڅحانی به تی (خواجه عه بدول خالقی غه جده وانی) په روه رده ی کردوه، وه
ئه میرکولال هه روه کو باسان کرد تا نهو شوئنه ی بوی کرا په روه رده ی کرد وه له وه ولا
خواجه عه بدول خالقی گه یاندویه ته نهو مه قامه به رزه، که واته «ئووه یسی مه شرب» ه
وه بهو بونه وه پیټی ئه لئین، «به هائوددین ئه ل ئووه یسی».

هه ر له به ری ئه مه یشه، که ئه لئین شاهی نه قشبه ند زه نجیره که ی به (ده) واسیطه
ئه گاته پیغه مبه ر، چونکه به یی نهو وه غه جده وایی لانه بن که بریتین له
ئه میرکولال، سه مماسی، عه لی رامتینی، مه حمودی ئه نجیر فه غنه وی، عاریفی
ریوگه ری، ثم هه موه پیره ده ست به ده ست ئه که ونه نیوانی (بهاء الدین) وه
غه جده وانی جا که مادام رڅحانی به تی غه جده وانی به هائوددین په روه رده کرد بیټ
یه کسه ر غه جده وانی ئه بیته مورشیدی به هائوددین جا ئه مه ته مه قامی ئووه یسی،
ثم مه قامی ئووه یسی یه وه نه ی ته نها هی به هائوددین بو بیټ به لکو سه باره ت به
شیخ حه سه نی خه رقانیش هه روا یه، وه مه شه وره که رڅحانی به تی بایه زیدی
به سظامی په روه رده ی کردوه شیخ حه سه ن له «۴۲۵» ک دا فه وتی کردوه.
بایه زید له «۲۶۱» ک دا.

هه روه ها مه شه وره که بایه زید په روه رده کراوی رڅحانی به تی نیام جه عفه ری
صادیقه که له «۱۴۸» ک دا فه وتی کردوه.

ته نانهت برتک لایان وایه دوو بایه زید هه ن، به کتیکیان له پورگاری نیام
 جه عههرا بویت، مه بهستی من روون کردنه وهی ئه م وشه ی «ئوه یسی» یه ته، ئه گینا
 ئه و گه و ره پیاوانه مه بهستیان ئه وه بوه روبکه نه خوا خوایش له هه مو شوینی حازه
 وه خوئی بهنده ی خوئی هیدایهت ئه دات «واتقوا لله وعلمکم الله» ئه و پیرانهش کۆتایی یان
 نه کردوه کهسی مورشیدیکی وه کو ئه میر کولال بلیت ئه وهی که زانیم وه توانیم دریغ نه کرد وه
 ئوم له پیستی به شهری یهت ده رکرد، پاشان خوئی ئه توانی رینگای خوئی دیاری کات، وه لای
 خوایش ههچی پی ناچیت که رۆحی گه و ره پیاوێک بکاته مه ئوری پهروهرده کردنی گه و ره
 پیاوێکی تر، به کتیک تر له و گه و ره پیاوانه ی که شاه ی نه قشبه ند پی گه یان دن خواجه به عقو بی
 چه رخی بو که له سالی (۸۵۱) دا له دنیا ده رچه و، ئه ویش شابازیکی رینگای هیدایهت
 وه ئیرشاد بوه وه سه دان تیکۆشه ری ئه و ری یازه ی گه یان دوه ته مراز.

کورت هه رموده کانی شاه ی نه قشبه ند، هه م له باره ی ئیشارات و ئه سراری
 ته ریه ته وه وه هه م له باره ی ری ئه مانی و ئیرشاده وه بو ئه وه ده ست ئه دات دنیا ییکی
 پی روون بکریته وه.

ئه وه ی بیهوی زیاتر له م ری یازی نه قشبه ندی به بگات وه گه و ره پیاوه کانی با شتر
 بنا سیت ئه توانی سه یری ئه م کتیبانه بکات.

۱ - کتیبی قودسیه که که ئیمانی به هائه ددینی نه قشبه ند وه ئه حمه دی طاهیری
 عیراقی، به زمانی فارسی له چاپی داوه، باشی ئه م کتیبه ئه وه ته ده ست نیشان
 ئه کات بو زور سه رچاوه ی تر.

۲ - ریساله کانی تر ی شاه ی نه قشبه ند که چه ن لا په ری پی له مه و بهر ناومان بردون.

۳ - مه کتوباتی نیامی ره بیانی که زورگرنگ و قوله.

۴ - نه فه حات ئه ل ئونس ی، جامی.

۵ - ره شه حات عه ین ول حه یات، «فخر الدین علی کاشفی»

۶ - «انیس الطالبین وعدة السالکین» ئارشیفی میللی هیند.

۷ - الحدیقه النّدیّه فی آداب الطریقه النقشبندیّه. محمد بن سلیمان البغدادي له مبصر
 چاپ کراوه.

۸ - حبیب السیر (خواندمین)

۹ - منا هج السیر «ابو الحسن زید المجددی» (۱۹۵۷) م له ده لی له چاپ دراوه.

- ١٠ - المواهب السرمدية في مناقب النقشبندية
- ١١ - تنوير القلوب في معاملة علام الغيوب همدوكى هي شيخ محمد امين الكردى به.
- ١٢ - الحقائق الوردية في اجلاء النقشبندية نوسينى عبد المجيد الخاني.
- ١٣ - الانوار القدسية في مناقب السادة النقشبندية هي محمد الرخاوى به، كه روونوسينكه له (الحقائق).
- ١٤ - اسرار التوحيد في مقامات الشيخ ابو سعيد.
- ١٥ - رياض المشتاقين نوسينى مهلاحاميدى ييسارانى خهليفهى شيخ عوسمان سراجوددين، دهستخهتو به فارسى نوسراوه.

نوسهري كتيبى قودسى به ئه لى به داخه وه ئه وهى سه بارهت به نه قشبه ندى نوسراوه زورترى وا له كتيبخانه كانى ئه ورياو ئه مريكادا، ناوى روزه لات ناسيك ئه بات ئه لى جوانه مهرگت بوه كه ناوى «ماريژان موله» بوه، ئه لى ئه م لاوه زور له بارهى نه قشبه ندييه وه كوئيو به ته وه و نوسيو به تى ئه لى له سالى (١٩٦٣) م دا له گوڤارى موطاله عاتى ئيسلامى له پارس دا سه بارهت به ليكوئينه وه كانى ئه و لاوه مه به ستيك له چاپ دراوه هه مو شتيكى تيا باس كراوه (REVUEDES ETUDESISLAMIQUES) من بو به ناوى ئه م كتيبانه و ئه م مه به ستانه م نوسى شايه د له ئاينده دا جوانه كانمان غيرهت بيان گرى وه له و نوسراوانه كه لك وه رگرن، وه زوريك له نيينى به كانيش پروون كه نه وه.

جاريكى تريش ئه ليم ئه و كتيب به تازهى قودسى به نوسينى ئه حمه دى طاهيرى عيراقى، له بارهى ناويدنى سه رچاوه ديارى كردنه وه سه بارهت به نه قشبه ندى باشترين مه صده ره.

کاری تەسەووف لە نەدەبی کوردیدا

مه به ست له نووسینی ئەم به شه له گه ئی کتبی «تەصەووف چی یه» دا بی گومان ،
چەن شت بوو .

یه کهم ئەوهی بلیم تەصەووف یه کینکه له هۆ گه وره کانی دهوله مه ند کردنی
ئه ده بی ئیسلام وه فەرهنگی ئیسلامی ، چونکو ئەگەر تەصەووف نه بوایه ،
ئەم هه موو شوهر له کوی ئەبوو ؟ عیشق هه ر عیشق مه جازی بوو گۆرانی گوتن به قه دو
بالای ئەو جوانانه دا که ماوه یه کی سنووردار دلی مرووف به خویانه وه سه رگه رم ئەکه ن
وه زۆرجار پاش نیشته وهی ئاگری ئاره زوو میان هاتی پیری و ، ناشیرین بوونی
شیوه ، ئەو ئەوینەش پرووه و کزی چوه ، زۆر جاریش ئەو دلدارانە پاش
به یه گه یشتن لیک جیا بوونه تەوه و هه ریه کی به لایه کا چوه .

جا ئەوه له کوی و ئەم عیشقه ئەبه دی و پیروزه له کوی ، که پیری ، گه شتری
ئه کاته وه مردن گه رمتری ئەکات ، وه تام و چیژو ، مه زه ی ، هه تا دیت زیاتر ئەبی .
به کورتی ، تەصەووف ، بویه زاخواو ده رو ، جه لا ده ری ئیستیعدادو
ده روونی خواهن دئان ، وه سه دانی وه کو حه للاجی برده بهر پهت وه قه نارو ،
که چی تاها ت شویری عیشقیان گه رمتر بوو ، هه روه ها پیری ئەو ئاگره گه شتر ئەکات و
خاموشی ناکات .

ئەوه نه سه دان وه کو رایعه و ، ابن الفارض و محی الدین عه ره بی و عه بدولقادی
گه یلانی و ... له ناوی عه ره با ، هه روه ها عه ططارو سه نانی و مه ولانای رۆمی له ناوی
فارسه کانداه یانده قه له پویه شیعی تەصەووف ، وه گه نجینه ی ئەده بی عه ره بی و
فارسی پرکرد له گه وه هه ری گرانمایه . جا هه رچه ن ، به شی ئەده بی کوردی ، تا
ئه وراده یه نه بوه ، به لام بی به شیش نه بوه تا راده یه کی زۆر ، هه م موصطه له حاتی
عه ره بی و فارسیی تەصەووفی هاورده ناوی ئەده بی کوردی ، هه م بری
موصطه له حاتی تازه داتاشراو ، هه م بری له و موصطه له حاته کراونه ته کوردی وه

بویت ، ههروا که هه موو شاعیری نهیتوانیوه صوفی بیت و خوی بخاته ریزی شاعیره صوفیه کانهوه ، بۆچی ؟ چونکه لهو جیهانهی ئهوان ناشارهزا وه بیگانه بووه . کهوابوو ئهده بی صوفی ، ههروه کو هه موو ئهده بیکی تر ، بهشی شاعیری ههیه و پهخشان و تهئلیف ، واته کتیب دانان و ، کاغز نووسین و هی تروه له ناوی ئهمانهشا هه بوه له هیچ کام له م به هره و هونه رانه دا دهستی نه بوه ، ههیش بوه له یه کی یان له هه موو یانا به هره مه ند بوه .

جا ، صوفیه عه ره به کان وه ههروه ها فارسه کان یان تورک و موسولمانه کانی تر هه ره له میژه وه له م مه یدانه دا هه نگاویان ناوه و ، ههروه کو وتمان صه دانی وه کو رایعه ی عه ده وییه (١٣٥٠ی ک) ، حه للاج و ابن الفارض و محی الدین عه ره بی و عبد القادر گیلانی ، خو یان نواندوه .

هه ره وه کو له ناوی فارسه کانا مه ولانا جلال الدین رومی ، سنائی ، فرید الدین عطار ، جامی ، حافظ .. وه زۆری تر گه نجینه ی ئه ده بی ته صه ووفیان پرترو ، ده وله مه ند تر کردوه .

بی گومان صوفیه کورده کانیش یه کی بوون له م به شانیه ، به لام به داخه وه که ئینیکی گه و ره که له کۆشکی ئه ده بیاتی ته صه ووفی ئیمه دا هه یه ، ئه وه ته ، تا ، ده قهرنیش که له ئیسلام تی پهریوه ، به و جو ره ی بشی زمانی کوردی بو خویندنه وه و ، نووسین به کار نه براوه ، وه گه و ره پیاوانی ته صه ووف به هوی گره ویده بی یان به زمانی قورئان ، هه ولیان نه داوه به زمانی خو یان بنوسن ، به تاییه ت کیانیکی ئه و تو ی دامه زراوو به رده وامیان نه بوه تاوه کو بیر له و خاله ش بکه نه وه هه رچه ند باباطاهر (٤١٠ ک - ١٠١٠ م) ، ته قریبه ن به شاعیریکی صوفی کورد دائه نریت به لام زمانه که ی ئه ویش هی به شیکی که م بوه له کورده کان وه له نزیکه ی عه جه مه کانا ، ژباوه وه له م ماوه یه دا زۆر ده س کارنی شیعه کانیشی کراوه وه زۆر له ووشه ره سه نه کانی لابران و گوپانه ته سه ری شیوه ی فارسی .

به کورتی هه ولی زۆر دراوه بو به فارسی کردنی شیعه کانی ، وه تارا دیه کی زۆریش ئه و هه وله سه ری گرتوه و سه ره ئه شیوتنی له تو یژه ران ، له گه له ئه وه شا همان هه ره شیوه ی لۆری به که ، چیری ناوی شیعه کانی باباطاهره ، پاشان جه زیری و خانی و فقه ی تهران و زۆری تر ئه بینین که بوئی ته صه ووف له شیعه کانیا نا ، ده ماغی خواهن ده وقان ئه بزوتنی و ، ئارامی ئه داته و یحسانیان . لیره دایه دووباره به داخه وه

سەر ئەکەین لەو دەمەدا کە وردە وردە لەم دوایی دا لەناوی ئەردەلانیەکان زمانی
 ھەورامی ئەیهوی بێتە زمانی ئەدەب و ەپەرەکانی ھەورامانی ئەیکەنە زمانی
 تەصەووف و وێژاوەی ئەکەینکی زۆر لەناوی ھۆزە تێژرە و ئەیینی یەکان ، وەکو عەلیاڵەھیە
 کانا جی ی خۆی ئەکاتە وەدائەمە زێت و چامە ی ئەیینی ی پی ئەوتری ، شیوە ی
 سۆرائی بە ھۆی دەسەلاتی بابانەکانە وە دێتە مەیدانە وە خۆی دەرئەخات وە
 بەرلەوانیش مەلای جزیری و خانی و فەقی ئەیران وە ھاوچەرخیەکانیان ، ئەمانەش
 گەشە ئەدەن بە شیوە ی کرمانجی ، بەتایبەت لەمەیدانی تەصەووفدا ، قارەمانیکی
 وەکو جزیری خودنمایی ئەکات وە ئێتر زمانە کوردی یەکان کەم کەم ھەر وەکو ئێستە
 ھەن ، ئەکەوێتە گەشە کردن و خۆپیشان دان و جی ی خۆ کردنە وە .

بەداخە وە ڕۆژ بە ڕۆژ کە فووکۆلی تەصەووفیش لەناوی کوردەکانا ڕوو ئەکاتە
 نشیوی و لاواز بوون ، دیارە ئەو لاوازی یەش بەو جۆرە نەبوو ،
 ھەر لە کوتۆپرێکا چرای تەصەووف بکۆژتە وە ، بەلام تازمانە کە وای لی ھاوتە ،
 کێشێکی پی بنووسرێت وە گەورە پیاوانی مەیدانی زانیاری سەلی ی لی ئەکەن و لەو
 نەرسن ئەو ی ئەینوس لە موستەوایەکی جیھانیدا بەرقەرار ئەمێنێتە وە .

ئێتر تەصەووف دەس ئەکاتە کزی و نشیوی ، تەنانەت ئەتوانین حالەتێکی
 «مۆخەزەمی» لە شیعری بری لەو شاعیرانەدا ببینین ، کە ھەم بەعەرەبی وە فارسی
 شیعریان گوتە ، ھەم بە کوردی ، بەتایبەت لەناوی ھەرە گەورە پیاوانی
 تەصەووفدا ، وەکو حەزەرەقی مەولانا خالید ، مەولەوی مەحوی وە زوتر جزیری
 وە لەپاشان شیخ عومەری بیارە ، لەکاتیەکا شاعیرە دەس ڕۆشتەکانی ئەو خانەدانە
 وەکو حاجی شیخ عبد الرحمن «وہقا ، یان ، بولہقا» برای شیخ عومەر کە شیعەرە
 فارسی یەکانی شان ئەدات لەشانی بەرزترین شیعری شاعیرە صوفی یەکانی فارس ،
 کەچی شیعری کوردی نەبوو .

تا ئەو ی لەم صەدە یەدا ئەیین شاعیرە کوردەکان چ غەیرە صوفی وەکو نالی ،
 یان ، صوفی وەکو مەولەوی مەحوی لەسۆرائی و ھەورامی دا ، دەس ئەکەنە شیعەر
 بە زمانی خۆ گوتن ، بەلام لە کرمانجی دا ، جزیری و فەقی ئەیران ، زوتر پێشی ئەوان
 کەوتون .

جا بەم بۆنە وە ، ھەر وەکو وتم ، کاتی کە نووسین بە کوردی کەم کەم دەس
 ئەکاتە گەشە کردن ، لەو لایشەو بازاری تەصەووف کە بەھاتی مەولانا خالید لە

لیره دا ، بۆ بهراوردیك ئەلیم گەورە پیاویکی وەكو غەزالی «٤٥٠ - ٥٠٥»
 كوچی ، له كێبێ «المنقذ من الضلال» دا ، له كاتێكا دەس نشان ئەكات بۆ ئەو
 كێبە سەر چاوانەى تەصەووف ، كه خویندونه تەو سەیر ئەكەین ئەویش هەر ئەم
 سەرچاوانەى خویندونه تەو كه ئیستا لە بەردەستی ئێوە دان وە منیش كه لکم لی وەر
 گرتون ، ئەویش تەصەووفی لەو سەرچاوانە وەرگرتووە ، وەكو ، قوت القلوب ،
 اللمع ، ریسالەى قوشەیری ، هتد .. ئی گومان ئەو کاتە بۆ ئەو ، سەرچاوە هەر ئەوانە
 بوە ، بەلام ئیستا هەم ئەوانەش هەیه و هەم سەرچاوەى زۆرى تریش .

جا سەرچاوەى تەصەووف ، هەر لەپایانی صەدەى دوو هەمی كوچی یەو
 بەزمانى عەرەبى ، بەشیوەى كێب لە بەردەستا بوە ، ئەوانەش بەكێكن لەم
 سەرچاوانەى كه من وە هەموو نووسەریكى تریش تائێستەش بەهەریان لی وەر
 ئەگرن .

بەلام سەبارەت بەزمانى كوردی ، ئەوەتا ئەم كێبەى من ، ئەیتە یەكەم
 كێبێكى لە چاپ دراوى هەمو لایەن گری تەصەووف ، مەبەست ئەوە تە سەیركەن
 لەم بارە یەو چەندە جى ماوین !!!!! .

مەبەستم ئەو ئى یە لە زانیاری یە كەیدا جى ماوین ، چونكە هەروەكو وتم ،
 گەورە پیاوانى تەصەووفى كورد هەروەكو بۆ بابەت ، تریش باو نەبوە بۆ تەصەووفیش باو
 نەبوە ، بەكوردی كێب ، یان شیعەر بنوسن ، بەلكو بەعەرەبى و فارسى نووسیویانەو
 زۆرىش نوسراوە .

چەن و چۆنى نووسینی شیعرو ئەدەب وەكێبى تەصەووفى نوسەرانى كورد ئەویش
 هەر باسیكى ترە ئەمێتەو بۆ برایهكى تر كە بەیارمەتى خوا لە داها تودا ، پروونى
 كاتەو ، كه كوردان بە عەرەبى و فارسى و توركى وە شایەت زمانى تریش لەبارەى
 تەصەووفەو چى یان نووسیوەو ، چ بەرھەمێکیان بوە .

هەروەكو گوتم ، من شیعەرەکانى :

١ - جزیری ، ئاخىرى صەدەى دەهەمی كوچی ، واتە «١٠٠٠» ك .

٢ - مەولەونى ، «١٢٢١ - ١٣٠٠» ك .

٣ - مەحولى «١٨٣٢ - ١٩٠٦» .

٤ - «شیخ عومەر» خویندنهو «١٢٥٥ - ١٣١٨» ك .

وه بۆم دهر كهوت جزيرى به پراستى شاعيرىكى صوفى يه و خوښى گه ييشته وه
 مه قامى كه مال له ته صه ووفدا ، وه هه مووى ديوانه كه ، يان له صه دا ، نه وه دى
 ديوانه كه ي ته صه ووفه ، سا يان به شيوه يه كى راسته ووخو ته صه ووفه ، يان پاش
 لى ورد بوونه وه دهر ته كه وى باس له ته صه ووف ته كات ، نه كه راسته ووخو ، به لام
 دياره باس باسى ته صه ووفه ، يان عيشقى مه جازى يه ، كه سه رى له ته صه ووفه وه
 دهر چوه ته مانه ش به دوو جوړه ، يان له نا كامى خويندنه وه دا بو ت روون ته يته وه ،
 ته م كه له مه رده شيوه نى له سلوك و پريره وى ته صه ووفت بو روون ته كاته وه لى ناو بردن
 له ته صه ووف ، يان هه ر به ناو ، ناوى ته صه ووف ته بات وه موصطه له حه كاني ته كاته
 كار ، به جوړيك ، كه له پاشان ته ينوسم .

مه لای جزیرى

- جا سه بارهت به جزيرى مه زن ته ليم .
- ۱ - ته وهى بۆم دهر كهوت وه زور روونه ته ده بى صوفى به كاني ئيران ، وه كو حافظ و
 جامى ، شوينه واريان به روونا كى له شيعره كاني جزيرى دا دياره .
 - ۲ - موصطه له حاته كاني زور ترى موصطه له حاق ته صه ووفى كن كه حافظ به كارى
 هيتاون كه هه روا ته ميس به كارى بردوون .
 - ۳ - خوښى پى ي ديت كه گه ييشته وه كه مال به لام شتى واش به دهسته وه نى به كه
 (كاميل و موكه ميل) بووييت ، واته خانه قاو ته كيه و خه ليفه ي بووييت و
 ئيرشادى كرديت ، وه كو مه ولانا خاليد ، يان هه روه كو له ميژووى ژباني شيخ عومهر وه
 له شيعره كانيا به دى ته كريت .
- به لام وايش نى به وه كو مه وله وى و مه حوى به ده مى خويان سه بارهت به پى
 نه گه ييشته وى و موحتاج به مورشيد بوون ، له ووته كانيا به دى بكرت ، وه له كاني
 باسى هه ركامه دا له روانگه ي تى گه ييشته وه له سه نگاندى خو مه وه ده س نيشان ته كه م
 بو پايه ي هه ركامه يان .

کهواته راده و پله ههیه بو شیعری ته صه ووف، مهولانای رومی (۱۲۰۷ - ۱۲۷۳م) سهر ههلقه و دامه زرنه ری پره ویککی تاییه تی ته صه ووفه که ته ریه تی مهوله وی به....

جا که سی پایه ی مهعنه وینی واییت که نمونه ی نه و له م جیهانه دا نه گاته بیست سی که سی وه خوی ری بازی تاییه تی ته صه ووفی هه ییت وه شاعیر و مه لاجا کیش ییت بی گومان ره مزو کینایه و ئیشاراتی زورگرنگ و نه ناسراوو نیی له شیعره کانی به دی نه کریت، ههر وه کو له شیعری محی الدین عه ره تی دا رموزاتی به جوریککی تر ههیه که سهر له ناشاره زایان نه شیوینی که بیران بو شتی وه کو وه حده تی وجود نه پروات. یان له شیعره کانی شیخ عبدالقادری گه یلانیدا که شابازی ئاسانی ته صه ووفه، خوی واپیشان نه دات ناشاره زایان نه لئن نه مه نه گهر وایی، ده سه لاتی بو خوا نه هیشته وه، له کاتیکا خوی به به ندهیه کی زارو موحتاجی قاپی هه ق زانیوه، وه پیاوی راسته قینه ی خوا بو، مه به ستم نه وه ته شیعره کانی جزیری، هه رچه ن هی صوفی به کی کامیله، به لام دیاره که له سنووری خوی به ولاره نه چوه.

به لام به راستی من بوم ده رکه وت گه وره پیاویکی ته صه ووفه، ههروه ها بوشم ده رکه وت ههروه کو برتک بوی چوون، راسته له عیشقی مه جازی به وه چوه بو عیشقی حه قیق، وه نه وه ش زورجار له ته صه ووف دا روو نه دات. ئیمه له مه وپیش گوتمان، مورید ههیه و موراد ههیه، وه بو هه ردولا ههیه له عیشقی مه جازی به وه بگه نه حه قیقی، وه جه زیری له شیعره کانی خویا شتی وای درکاندوه، وه کو نه وه ی که نه لی.

عاشق کی به هانی ژ مه جازی به حه قیقه ت

صوره ت نه شناسی و به مه عنی نه فه ناگرت

ته نها نه له من لامبعی حوسنا ته شه ق دا

عالم به خو وی حوسن و جه مالی ده خوداگرت

من گومانم نه سهر زه نجیره ی ته ریه ته کان هه مویان موراد بوون.

موریدیش دوجورن ههیه له عیشقی مه جازی به وه نه پروات، واته نه وینی ئافره تیک، وای لی نه کات نه که ویته سهری نه و لیک دانه وهیه، نه م جوانی به خودا داویه به و ئافره ته، وه هه موو جوانیک ههر خودا نه دات، ورده ورده عاشقی نه م سهرچاوه ی جوانی به نه ییت که خودایه وه روو نه کاته عیشقی حه قیق.

بریکیش دەست ئەکاتە خوا پەرستیو پارێزکاری و ذیکرو فیکر تا وردە وردە نووری
خودا لە دەروونیاندا ئەدرەوشیتەوه.

ئەبێ ئەوهش بزانی ئەوانەی کە بەتەواوی پێگەیشن، وه تەواوی لەطائفیان
پاک بوهوه هەرچەن بەرەوالت جێمانین بەلام بۆ کارناسانی خۆی ئاشکرا بە ئەبنه
پارچەبێک لەنوور.

ئەتوانم بۆمونه دەستنیشان بکەم بۆ شیعی بری لەو عاشقە حەقیق و
مەجازی یانە. حافظ ئەلئیت:

الایا ایها الساقی ادر کاسا وناولها

کە عشق ئاسان نمود اول ولی افتاد مشکله

واتە عیشق لەپیشا خۆی ئاسانپیشاندا بەلام لەپاشان پربوو لە دەردی سەر، کەواتە
لە عیشقە ئاسانە کەوه کە عیشقی مەجازی یە دەستی پێ کردوه، وه چوه بۆ
حەقیق یە کە کە سەختە

بەلام شیخ عبد الرحمن کوری شیخی سیراجەدین ئەلئیت.

عَجَبٌ دَرُ مَنْ يُزِيدُ عَشْقَ عَاشِقٍ اَزْچەرو گەتە

کە عشق ئاسان نمود اول ولی افتاد مشکله !!!

«وفا» عین صفای من شێدەست و باز می گوید

الا یاایها الساقی ادر کاساً وناولها.

ئەلێ سەرم سەماوه چۆن عاشق لە مەزادی عیشقا گوتویەتی، عیشق لەپیشا خۆی
ئاسان پیشانداو کەچی لەپاشان پری بو لە دەردی سەری، واتە، ئەبێ عاشق
حەزبکات لەو دەردی سەری یە.

جا ئەلێ، «وفا» ئەوه تا خۆی یەک پارچە بوه تە صفای مە، واتە ئەوه نده
مەستی عیشقە، خۆی بوه تە مە، کەچی هەر ئەلێ.

الا یاایها الساقی ادر کاساً وناولها.

ئەگەر لەبادتان بێت لەباسی مەقامی بەقای پاشی فەنادا گۆتمان

گەوره پیاوانی تەصه ووف ئەلێن ئەوهی «فەنای» تی پەرکرد، تازە ئیتر ناگەریتەوه
دواوه، واتە بۆ هەتا هەتایە خوشەویدی خوایهوه ئەکەونه داخواز لە خوای گەوره،

خوايش نازيان ته کيشي، ههر چي داوا بکړن ته يان داتي، ته وان ههر چي يان بوه داويانه به هق، دياره هه قيش له وان سه خي تره، ههر چي يان بوي ته يان داتي.

جا ته وه تا شيخ عبد الرحمن ته لي باوه کو من بووم به يه کپارچه مه ي، ههر ته ليم ساقي بوم تیکه جا ته وه مه يه، مه قام لي، يان، دهردي سره، وه کو ته لين ئيش لي، يان، نوش، مادام لای خوشه ويسته وه يه ههر خوشه.

ته ویش مه قام پاش مه قام وه لوطف پاش لوطف، ته ي رزني به سهر يانا. نمونه به کي تري شيعري کي جلال الدين رومي به که ته لي (عشق اول سرکش و خونين بود) واته عيشق ههر له سهره تا وه سرکيش و خويندوي به، واته، وه کو عيشقه که ي حافظ ني به له مه جازي يه وه دهستي پي کرديت که شتي کي ثاره زوي نه فسي و شهواني بيت.

ههر له م باره وه له ريسالهي قوشه يري دا ته لي يه حياي کوري مه عازي رازي «٢٥٨ ک - ٨٧٤ ز» نوسي بو بایه زیدی به سظامي «٢٦١ ک ٨٧٧ ز»، ته لي لای ئيمه ته وه ي پيکيک له شه راي مه حبه بهت بخواته وه به عومري تينوي ناييت، بایه زيد له وه لا ما ته لي زور سهرم سرماوه له ناته واني يو لاوازي حالت، ليره لای ئيمه هي واهديه ثاوي ههر چي دهرياکانه مه موي هه له لوشي تو، هيشتا ههر داواي ثاو ته کات.

ههروه ها بري له شاعيره صوفي به کان وتوويانه.

عَجِبْتُ لِمَنْ يَقُولُ : ذُكِرْتُ رَبِّي
فَهَلْ آنَسِي فَاذْكُرْ مَا نَسِيتُ؟
شَرِبْتُ الْحَبَّ كَاسًا بَعْدَ كَاسٍ -
فَمَا نَقَدَ الشَّرَابُ وَلَا رَوَيْتُ.

به کورتي ته م باسي شه راي عيشقه که له شيعري صوفي دا هاتوه دهريايي کي بي پايانه، قوشه يري ته ليت (غديه)، واته بي حالي و بي هوشي، که م ترو سوک تره له سوکر، واته مهستي، چونکه مهستي، به بهر هکته و «واريد» يکي زور به هيز نه بيت دهست نادات، ته لي ته گهر «غديه» له خهوف و ره جاوه سهرچاوه بگريت، مهستي، جگه بو خاوه و هجده کان نه بي دهست نادات. ته مه دهست نيشانه بو ته م باسي مهستي و مه ي ته صه ووفه.

له کتیبې «الرمز الشعري عند الصوفیه» دا، که سالی - ۱۹۸۳ - بوسې هم جار له چاپ دراوه توه، دوکتور عاطف جودت نصر، به درېږي له م باره وه باسي کردوه.

ته وهی کتیبې «ترجمان الاشواق» ی محی الدین عهړه یې بخوښته وه، جا ته زانی ته م گه وره پیاوړه مه به ستیان له به کار بردنی ته م ووشه نه ناسراوانه چی بووه، وه به ناسانی ی بوی دهر ته که وی مه به ست چی به. «جزیری» زور جار له شیعړه کانا باسی جوانان ته کات وه زور جاریش به ناوی ثافره ت باسی ته و جوانانه ته کات، که چی ته لیت من به سه گی بهری دهر گات قبول که ثابا عقل ته یگری «جزیری» به کچی بلیت به سه گی بهری دهر گات وهرم گره؟!.

ته مه هی ته وه ته که عیشقه حه قیقی به که ی له و شیوه و قیافه دا ته صه وور ته کات، یان که باسی مه یو سهر خوشی ته کات، ثابا مه ی و سهر خوشی له گه لی جزیری عالیمو خودا به رستا ته گونجی؟!.

دیاره ته و مه به شهرانی حه قیقه ته که له شیعری شاعیرانی عهړه یې وه کو ابن الفارض وه فارسی وه کو حافظ وه هه موی ته وانی تر دا ته بیزیت.

به داخه وه شتی هه به که قه ت پروون نایسته وه، ته ویش زه نجیره ی میژووی شیعړه کانی «جزیری به» تابزانین کام شیعری هی جوانی ی و، کامی هی پیری و، کامی هی سهره تای ده س پی کردنی ته صه ووف و، کامی هی کاتی کامل بوونیه تی، مه گه رسا به سه لپقه ی خومان بوی بچین ته ویش ناکری به شتیکی دروست وې چېن وچون وهر گیریت.

من له شیعری «خانی» ی نه کولیومه ته وه، به لام به وچوره ی دوکتور عیزه دین موسته فابوی چوه، (احمدی خانی - شاعرا و متفکرا فیلسوفا و متصوفا).

موصطه له حاتی ته صه ووف له شیعړه کانا هه به، به لام ته مه ناتوانی دهری خات که پیرو قه له نده ریکی ته صه ووف بوه به لکوپیشان ته دات دوور نه بوه له وجیهانه و، شاره زانی هه بوه، جانا یاخوی خواوه ده سه لات بوه؟ هه روا فقی تیران و، ته وانی تریش.

مه به ست ته وه ته ته وه ی شاره زایی له موصطه له حاتی ته صه ووف دا نه یې له و شیعړانه ناگات وه نیستا نیوه ته گهر له ته صه ووف هه ر ته م کتیبه ی بهر ده ستیستان هه بیت، زور شتی ی لی تی ته گهن.

به لآم به داخه وه سه بارهت به جزیری چونکه موصطه له حاتی فارسیشی زۆر کردوه ته کار، شتی وای ههیه ئیمه باسهان نه کردوه، دهس نیشان بو بریککی ته کهم.. هه وه کو گوتم مرووف کتییکی وه کو (ترجمان الاشواق) نه خوینته وه که محی الدین عه ره بی خوئی شهرحی له سه ری شیعی خوی کردوه، نازانی ئه وه هه ره گه وه ره پیاوانه مه به ستیان له وه ووشه نه ناسراوانه وه، له وه ره مزو، ئیشاران، چی بووه؟.

مه لای جزیری جگه ئه وه ش ته کری به ئالا هه لگری شیعی ته صه ووفی کوردی دابرنیت، نازانم چون بو به ئالا هه لگری شیعی کلاسیکیش دانه نراوه!!
چونکه کام که ره سه ی پنیوست بو کۆشکی شیعی کلاسیک ههیه مه لا ' دروست کردنی ئه م کۆشکه گه وه ره ده دا ئه یکردوه ته کار؟

به راستی ته گه ر بیتو من موصطه له حاته صوفیه به کارهاوردوه کانی جزیری لیره دا بنوسمه وه مه گه ر دیوانه که ی بنوسمه وه، چونکه به ده گمه ن قه سیده یلک ته دوزینه وه له وه به ره مه بی به ش بیت، سا یان زۆر یان کهم.

سه بارهت به به کارهتانی موصطه له حاتی ته صه ووفی فارسیش هه م هه موی ئه وانه ی سه بارهت به جزیری نویسیوانه، وه کو زفنگی و هه ژار موکوزیانی هه روه ها جزیری خویشی پیشانی ته ده ن که حافظو، سه عدیو، جامی ی، کاریان کردوه ته سه ری جزیری وه له شیعه کانی به ئاشکرا باسیان ته کات.

سه بارهت به موصطه له حاتی حافظ سه یرته که بن ئه م موصطه له حاته به کاربراون.

خه رقه ی زه رق، خه راباتی موغان، مه ده دو روحي (فیض القدس) پیری موغان، موهیمی غه بی ی، میحرانی دوعا «له باتی ئه برو» صوفی خه له و ته نشین، پیری عیشق، خانه ی خه ممار، موغ به چه، مه ی فروش، خه رابات، طامات، قولزم ده ری مه یخانه جام، شاهد، جامی جیهان بین، جامی جه م جه م و، ته سه که نده ر، مو لکی عیشق، خه رقه، جه ذبه ی دل، عاشق سوخته، سیاه چرده، پیری طه ریق، خسرو خوبان، ته طوار عیشق و مه ستی ی، عه بی ره ندان مه که، سه رچه شمه ی ئاوی حه یوانی حه قیقه ت، مه سه له گو، وه هی تر، شایه د ئیسته بری له م ووشانه بو ئیوه ناسراو بن، به لآم کاتی ئه بینین سالهای سال بهر له جزیری ته نانهت بهر له شاعیرو صوفی به فارسه کانی تریش، حافظ به کهم که سه زوړیک له م موصطه له حاته ی خسته وه ته جیهانی شیعه وه و جیهانی ته صه ووفه وه، ده رته که وی ته وه ی پاش ته وه به کاری بردیته له وه وه

وهري گرتوه ههروه كو موصله له حاتى عه ره بپي ته سه ووف هه كه سه وه كه سه ييكي
لى زياد كرده تابوه ته هم جيهانه بهربلاوه ي ئيسته. جزيرى زورليك لهو
موصله له حاته ي كردونه ته كوردى، يان خوئ شتي تازهى به كوردى گوتوه، نه ويش
لهويدا نه يته پيشه ننگ.

جزيرى برى جار دهق به دهق شيعرى حافظى هاوردوه وه كرده به كوردى،
حافظ «۷۲۶ - ۷۹۲ ل». جزيرى نه لىت.

عهنقا نه شكارا كه سه دافان تو چين فهر

داقا كو له عهنقا تو قه دى بادي هه واگرت.

نه لى بالدارى عهنقا «بالنده ييكي خه يالى به»، كه س ناتوانى بيخاته داوى خو به وهو
بى گريت كه واته داوه كه ت لابه، چونكه هه حه دهست نا كه وى. ديوانى «زفنگى».

حافظ دهق به دهق نه شيعره، گوتوبه قى.

برو اين دام بر مرغ دگر نه

كه عتقارا بلند است ناشيانه

برو نهو داوه ت بنيره وه بو بالدار يكي تر

چونكه عهنقا هيلانه به رزه به تو ناگيريت

جهزيرى هه لهو پارچه شيعره دا نه لىت.

نهو كه بكى خه رمان كو دكوزى لى قه بو هات

شاهين قه ضاى به ته غافل زخوه راگرت

حافظ گوتوبه قى:

ديدى آن قه قهه كيك خه رمان حافظ

كه زسر پنجه شاهين قضا غافل بودا

واتاى هه رده شيعره كه نه وه ته چاوت لهو كه وه جوانه بو بوخوى نهى خو يند، وه ناگاي له ته قدير

نه بو، كه چى شاهينى قهزا له كو تو پرا داى به سه رباو بردى.

جزيرى نه لى:

شه ربه تا وى جامو طاسى ياركو نى ييت ئينعكاس

ييت مه زى قه يضهك زكاسى ئابى حه يوان نهو بخوبه

حافظ ئەلى:

ما دریا له عكس رخ یار دیدەم

أی بی خبر ز لذت شرب مدام ما

مەبەست لە ھەردو شیعەر ئەوەتە ئەم شەرابەى ئیمە شەرابێکە کەوتنەى رومەنى یارى تەدايە
کەواتە جگە خۆمان کەس نازانى چ جوړە بادەيێکە.

مەلا ئەلى:

تۆ بنى ماھى نەوو دەستى قەضايى ھەي ھەي

نە لەزەرعى فەلەكى بەلكە لەومرى مە ب داس

حافظ ئەلى:

مزرع سبز فلک دیدم و داس مە نو

یادم ازکشته خویش نامدو هنگام درو

جزیری ئەلى:

مەست و ھوشیار ھەمە کەچ کولەھن رەقص و سەماتین

ئەز نەزائەم چ نەسەق کەبفە نەزائەم چ شەرابە

حافظ گوتوبە:

چە رە بود این کە زد در پردہ مطرب

کە می رقصند باھم مست و ھوشیار

مەبەستم ئەوەتە جزیری بەرادەيێک شارەزانی ھەبۆ لە تەصەووف دا ھەروا کە موصطەلەحاتی
عەرەبی تەصەووفی بەکار بردو ھەروەھایش موصطەلەحاتی فارسیشی بەکار ھانیو، کەواتە
لە ھەردولا شارەزابو.

جا ھەرچەن فەریددینی عەتتار وجەلەلەددینی رومی «مەولەوی» ئەکەونە پێشی حافظ و
جامی، بەلام موصطەلەحاتی حافظ بۆ شارەزاییانی خۆی ئەکرێت لەوانی تر جوی
بکریتەو، کە بریتین لەمانەى جزیری بەکارى بردون، بێگومان جزیری پاش دان نان
بە گەورەنى حافظ دا ئەلى «ئەوی کورد» کە من تان ھەم چ پێویستتە بە حافظ.

گهر لوئلوئی مه نثور ژ نه ظمی تو دخوازی

وه ره شیعی مهلی بینه، ته ب شیرازی چ حاجهت

به شیوه ییکی تیکرانی موصطه له حاتی هه مه جوړه ی ته صه ووف له دیوانی جزیری دا
هر دوانی ناییت وه هه موی چه ندین جار دوباره کراونه ته وه.

وه کو شیخ، زاهید، صوفی، وه حده تی وجود، وه حده تی موطله ق،
جه به رووت، موشاهده، ره فعی حجاب، ویرد، نه وراد، مورشید، سولوک،
ویلايهت، ژهنگی دل، قیده م خودوث، ته نزیه، قهلب، لامیع، شاهی مولکی
دلبرلی، جاذیبه، نیرشاد، عاریف، فنا، به قا، ساقی، نه زهل، قهده ح، باده،
مهدهد، فیهض، جه وههر، عونصور، (استقص)، ئیشراق، حال، قال،
په رهیزی دل، ته قواء، لائح، مورید، مورد، هاوهو، که شف و شوهود لاهوت،
نه سرار، نه نوار، ئیمه ی دهرویش، «مهده رویشان» عیلمی نه هلی حال، جه لال،
جه مال، مه خو، ناروجه ذبه، خه لوه، شه ککو یه قین، ذیکر، مه قاماتی طهریق.
نه مانه و دهیان موصطه له حی تر، نه مه جگه نه و شیوانه ی که تیکرانی شیوه که
دهست کیشانه بومه قامی یان حالی له حال و مه قامی ته صه ووف.

من لیړه دا سه بارهت به و موصطه له حاته نامه وی په نجه را کیشم بولا په ره و شوتنی
یه که یه که ی نه مانه چونکه هه رکامه یان دهیان جار دووباره کراونه ته وه دووه هم نه م
نووسینه ی من توژنه وه له شیعی ته صه ووف جزیری نی یه، ته نها مه بهست نه وه ته
بلیم به م ناو و نیشانانه، ته صه ووف کاری کردو ته سه ری شیعی کوردی که له وانه
شیعی جزیری و نه وانی تره وه بو نمونه ش نه وه تا پری له و شیعرانه ی که دیاره باس
باسی ته صه ووفه.

مه لای جزیری له م هوئراوه دا زوړ باش پیشان نه دات که چون به هو ی «ته وه ججه»
وه یارمه تی مه عنه وی مورشیدیه وه گه بشته ته مرازو ژهنگی دلی پاک بوته وه و نه و دل
مسه ی نه و به هو ی نه ظه ری مورشیدیه وه که وه کو ئیکسیر وایه بوته ته زیړی پاک،
«ووشه ی ئیکسیر له بازاری ته صه ووف دا هه میسه به واتی لوطی مورشید به کار براوه».

ئیکسیر گویا ماده ییکی کیمیائی یه که نه گهر بیده ی له مس ئیکات به زیړ.
جا نه لی:

قه لی مه شوپی زیړ ژ فیهضاته جه لا گرت
ما روو سیه هو صیفر صیفهت رهنگی صه فا گرت

ئەلې: دلى ئىمە كە وەكو مىسى ژەنگاۋى بو، واتە بەھۆى گوناھەو ۋەنگ گرتبوى،
 «كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ» «۱۴» «المطففين». ئەودلەم بەھۆى ئاوردانەو، «تەوہ ججۋە» ى
 تۆوہ بويە زىرى پاك.

واتە دلى مىنى روورەش بەھۆى فەيىسى بەرەكەتى تۆوہ بويە زىر.
 تەشپە ب جەدوھل مە دنىف ئاتەشى عىشقى
 دل قەلبى حەقىقەت بت و ئىكسىرى ھەما گەت

ئەلې، وەكو جوگەلەينكى ناۋى ئاگر وام، يان ئەلې وەكو پەرگارنىكى ناۋى ئاگرى
 عىشق وام، ئەم ئاگرى عىشقى وای سوتاندوم و تۈاندومىيەتەو كە گۆراۋمى، بەجۆرى
 كە حەقىقەتە پىشۋەكەى گۆريوم وە كەردومىيەتە شىكىتر، واتە بويىنەتە مەردى
 مەيدانى خودا ناسى، وە حەقىقەتە قەلبە دەرد نەخواردوۋەكەى جارائىم بوەتە
 حەقىقەتەئىكى بەكەلك وە دەردىجۆر.

يىگومان ئاگر زورجار قەلبى ماددە ئەكات بەشكى تازە، بەجۆرى كەئىتر
 ناگەرئەوہ بو حالەكەى لەوہو پىش، وەكو ئەوہى كە دار ئەكات بە خەلۈوز يان بە
 ئاگر كە ھەرگىز نايىتەوہ بەدار.

جا، مەلا، خو بە لەشولار ھەر ھەمان مەلايە ئەوہى كە گۆراۋە بى گومان
 حەقىقەتە مەعنەۋىيەكەيەتى، بەچى گۆراۋە؟ بە ئاگرى عىشق كە وەكو ئىكسىر
 وايە، ئەگەر بىدەى لەمس ئەيكات بەزىر.

بو بەچى ؟ بو بە زىرى پالاۋتەكراۋى پاك، تەصەۋۋف چىيە لەمەزىياتر،
 تەصەۋۋف ئەوہتە دەروون لەپىناسى ناپەسەند پاك ئەكاتەوہ وە ئەپازىنەتەوہ بە
 پىناسى پەسەند، ئەم كارەكەى ئەكرىت ؟ پاش سوتان لە ئاگرى عىشقى خوادا.
 ئەلې:

سالىك كىيە ھاتى ژمەجازى ب حەقىقەت
 صورەت نەشناسى بو بەمەعنى نەفەناگرت

راتە، ئەو رىبۋارى رىگەى تەصەۋۋفە كىيە لەعىشقى مەجازى يەوہ گەيشتى
 مەعىشقى حەقىقى، وە لە ھەموشىكى ئەم جىھانى تەصەۋۋفە تىنەگەيشتىت وە لە
 صورەت و مەعنەى مروۋف نەگەيشتىت وە نەگەيشتىتە فەنا.

واته ههركهسى له سلوكى رینگای ته صه ووف دا واته رینگای عیشقی خودانی دا
له عیشقی مه جازى به وه هاتى بو حقیقى له هه موشتى ته گات هه له ره واته
«صورت» وه هه له نهیى «مه عنا» ، وه ته یشگاته فهنا ، كه له پاش هه موى تهو
پایانه دیت .

زفنگى و هه ژاریش بوى چوون ، هه ریه كهى به جوړى به لام هه موى له یه كه وه
نزیکه و تى گه یشتون .

ته نها نه لمن لامبى حوسناته شهفه ق دا
عالم بخوه وى حوسن و جه مالی دخوه داگرت
ته لى وه نه بى ته م روناكى جوانى تویه ته نها له دهرونى مندا دره وشایسته وه به لكو
هه رچى جوانى وا له م جیهانه دا هه موى له جوانى تویه بهو ، له رووناكى تویه
دنیا روناكه .

ته یغون ددهستى ته زه هى دهولت و ثیقال
سوئسكه ، یان هه ر بالدارىكى بى ئازارو پیدهست ، مادام بكه ویته ناوى داوى
تویه بگاته دهستى تو ته وه شانسىكى گه وره به ، به جوړىك ته یته «هوما» یك
بوخوى .

هوما ، بالنده یكه كه به رهمزى پیروزی و خوش به ختى دای نه نین .
ته مهش هه ر دهست نیشانه بو ته وهى مورشید ته توانى مورید بگوریت وه خاوتنى
كاتوه هه ر وه كو له باسى ئیکسیره كه دا گوتمان ، لیره شا ته لى سوئسكهى زه بون ته گه ر
بكه ویته داوى تویه ته یته هوما .

ووشه قهلب و قهلب و ته مانهش جیناسه و وورده كارلى شیعرى یشى تیابه .

جائى خوه مه كر دانه بى دافا كو فه دانی
ناهو صیفته تهو پى حه سیا راهى خه طا گرت

ته لى : منیش ئاماده بوم گیانى خوم بدهم ، بهو مه رجه بیمه نیچیری تو ، واته ، بو
ته وهى وه كو بالنده بیچاره كه ، كه له داوى تودا بوبویه هوما ، منیش ئاوا ئاماده بوم
گیانم بجه مه مه ترسى به وه بكه ومه داوتوه ، به لام بهو نیازت زانى و لات داو بوى
دهرچوى . واته چوون ئاسكىك له داویك سل بكات تهو له م دانهى منه كه گیانم
بیت سلی كرد .

عەنقا نەشكارا كەسە داڧان تۆ بېچىن قەر
داڧا كو لەعەنقا توفەدى بادى ھەوا گرت

ئەلى ، تۆ بە ھەلەدا چويت كە ويستوتە گيانى خوت بدەيت بەو مەرجهى ئەوت
دەست كەوى ، ئەو ۋەكو عەنقا ۋايە ھەروا بەگالئە نابىت بەداۋەۋە واتە ، گيان ھەر
ھىچنە بۆگەيشتن بەو مرازەو بەو سەعادەتە كە برىتىيە لە گۆرانى (ماھىيەت) ۋە
لابردنى بەشى ھەيوانى ئىنسان ، ۋە دەرخستنى بەشە ئىنسانىيەكەى ۋە بونى بە
مروڧتىكى روڧحانى ۋە مەلائكىي . ئەلى .

ھەركەس سەھەرى طالې تىشتەك ب چەمەن ھات

ھن سوسن ۋ ھن سونبول ۋ ھن زولنى دوتاگرت

ۋاتە ، ئەو خەلكەى سبەينى زوو روبان كرده ناۋى باغ ۋ چەمەن ، ھەركامەى
خوازيارى شتى بون ، ھەركەسەو شانسى خوى ، ھى ۋاى بوگولنى دەست كەوت ۋ
ھى ۋايشى بوخاۋەن گول ، كە فەرقيان زۆرە .

ئەمەش ھەر ئەچىتەۋە سەرى باسى داۋەكە ۋاتە مەيلى خودا خويەتى ، ھەموى
ھەر ئەرۋن بۇباغ بۆبەھەمەندىون لە بەرھەمە جۇراۋ جۆرە كانى ، كەچى ھى ۋايان
ھەيە زولنى يارى دى بەدەستەۋە ھەتا ھەتايە كامەرانە ، ھى ۋايش ھەيە تەنھا
گولتىكى دەست كەوت ئەيىت كە ھەر تاۋىكەو ئەپرېتەۋە . «ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ
يَشَاءُ» .

جا ئەلى ، سەھەرىكيان مەنىش ۋەكو ئەم خەلكە چومە ناۋى باغ بەھەزار
ئارەزوۋەۋە .

دەستى مە سەھەر گرت ۋ برىن سەيرى ھەيىي

فىالخال رەقىبى ژ ھەسەد لەرزەووتا گرت .

ئەلى ، مەن لە خوشبەختە كانم چونكە كاتى چومە ناۋى باغ ، خوشەويست ھات ۋ
دەستى گرت ۋ بردمى بۆگەرەن بەوناۋى باغەدا رەقىبىش ھەر كە ئەمەى دى
ئەۋەندەى پى ناخوش بو دوچارى تاۋلەرز بو .

لېرەدا دوو مەبەست ھەيە ئەمەۋى دەسيان بۆراكىشم يەككىكى سەبارەت بە
ۋوشەى «رەقىب» كە زۆر جار لەشيعرى كۆنى فارسىداۋ ھەروا لە شيعرى كوردىشا
ھاتۋە ، زۆركەس ۋاى تى ئەگات رەقىب ئەۋكەسەتە ، ئەۋىش ۋەكو تۆخوازيارى

ئەو يارەو ئەو جوانەيە ، جا چونكە لە تەكي تۆدا رەقەبەري ئەكات ، دوشمەني تۆيە ،
 لەكاتيكا شتەكە وا نە ، بەلكو ئەوەتە جارەن ، بەتايەت لەناوی ميرزادەو شازادەو
 گەورە مائەكاندا باوبووە كە كەسيكيان كەردووەتە ، (مەنمور) پي سپيرراوي چاوديري
 كردن و پاراستني كچان تەنانەت هي كورانيش ، «لەلە» يش ھەر شتيكە لەو بابەتە ،
 كە ھەم ئاگاي لەو كيژانە بوە وە ھەم فيري رەوشي بەرزي كردون وە ھەم لە كاتي
 مەترسيدا گياني پاراستون ، جا ئەم چاوديري كارانە زورجار بوئەتە موي لوتی كيژان
 وە ريگەي جموجوليان لي پريون ، جاري وايش بوە لەريگەي ئەوانەو سكالاي
 خوشويستن وە ئەوين دراوہ بە خوشەويستان ، جا ئەگەر ئەو «موراقيب»ە ناوچاو
 درزو بەد رەفتار بو بيت وە بوئەتە كوسپ بو ھەمو جموجوليكي ئەو كيژانە .
 كەواتە ئەم رەقيبە لە چاوديري كەردنەو ھاتوہ نەك لە موناڤەسەو رەقەبەري
 كەردنەو .

ليرەدا مەبەستي جزيري نەمر، لە رەقيب نەفس و شەيتان، وە يان ھەستي
 پيچەوانەي خودا پەرستي و خوداناسيە ، مەبەست لە ھەموي ئەم باسە ئەوەتە
 جزيري پيشان ئەدات خوي موراد بوە ، لەبەرئەوہ خوشەويست خوي فەيضي
 رزاندوہ بەسەريا واتە نوري خودا تەجەللای كەردوہ لەدلياو ئەكسيري داوہ لە مسي
 دەروني ، وە لەكاتيكا ئەم عاشقيكي مەجازي بوە خودا خوي ئەمي راكيشاوہ
 بوئاي عيشقي حەقيقي .

شيعري پاش ئەويش ھەر ئەوہ ئەگەيني ئەلي ، چاوت لي بو ئەو كەوہ لي چارە
 كە ئاگاي لەم دنيايە نەبو وە بوخوي قاقاي لي ئەداو راي ئەبواردو سەرگەرمي عيشقي
 مەجازي بو ، چۆن شاھيني قەدەر ھات و فراندي و بردی .

لەولاوہ گوئي ھي واھەيە گياني ئەكاتە دانە بوئەوہي بين شكاري بکەن وە
 بيبەن ...!!!!!! بوجي ؟ چونكە ئەوہي ئەويارە شكاري بكات لە تەيو ، واتە ،
 سويسكەوہ ئەيئە ھوما، كەچي يار وەكو ئاسكي رەميدە ئەدا بەلایا و نايەوي و
 شكاري ناكات باوہكو ئامادەيش بيت گياني پيشكەش كات ، بەلام كەيار خوي
 ويستي، باوہكو ئەم ھەر بەتەمايش نەبوہ ديت قول ئەكا بە قولياو ئەيات ، چاوديري
 كەريش باھەر شەق بەريت .

تەشەببەتي تری ئەوەتە ئەلي ، ئەو كەوہ باوہكو ئاگاي لەھيچ نەبو خوي بو
 تياچون ئامادە نەكردبو، لەولاي لا بەلاوہ شاھين ھات و بە ئارەزوي خوي شكاري

کرد ، مه بهستی ئه وه ته بلی مادام که وتیته داوی ئه و خوشه ویسته خوشه خته و هوما
مانهنده ، ئه مهش دهست نیشانه بو ئه و دلّه بی هه والانهی که ئاگیان له دنیا نیه و شکار
ئه کرین وه گرفتاری ئه وینک ئه بن که هه رگیز بیران لی نه کردوه ته وه جا ئایا ئه وینی
مه جازی ، یان حه قیقی .
ئه وه تا ئه لی :

له و که بکی خه رامان کو د کوژی ل قه بهوات
شاهینی قه ضایی ب ته غافول ژ خوه راگرت
زینهار که سی دهست ببت ئه رقه می سه روی
بی عیشه بی له علان نه ب ته سلیم ژهاگرت

ئه لی ، خو ئه مه به زور نیه «زینهاره ئامان سه د ئامان ، نه که ی ئه وه نده بی ئه ده ب
بیت به وه ی به بی ئیجازه و به بی ویستی خوشه ویست دهست بیه ی بو دوو په لکه ی
یار ، له ولاره گوتمان ، ئه رونه ناوی باخ هی وای هه به زولفی یار دیت به دهسته وه
به لام خویشی گوئی یارخوی به ئاره زوی خوی هات و قولی کرد به قولی ، جا ئه لی ئه مه
به زور ناییت وه نای له مهیدانی ئه ده ب پرۆیته ده ره وه وه وایزانیته خۆت ئه توانی
بگه یته به مراز ، نه به داوانه وه و گیان به خشینه ، وه نه به زور به لکو به ئه ده ب
کردن ، وه ره وه ره وه ره ووش زانیته ، جا ئه لی ئه گه ره به بی پرس وه به ته رک ی ئه ده ب
دهست به ریت بو په لکه ی ئه و بالا سهروه ، ئه و په لکانه ی وه کو ماری ژه راوی
ئه دن به دهسته وه و سه رو گیانیشت تیا ئه چیت ، لیره دا ریوار ئه لی ، باشه چاره
چی به ؟ ئاماده بوم گیانم بکه م به دانه و بیخه مه سه ری ریگای ئه و ، نه ی خواردو
به لایا تی په ری ، چومه باغیش لای لی نه کردم وه ، خویشم دهست به رم وه کومار
بدات به دهسته وه ، که واته چاره م چی ییت ؟ ئایا دهست هه لگرم ؟ .

ئه لی ... ناء ... به لکو تو هه ره له سه ری ئه ده ب و تیکوشان و هه ولی خۆت
به رده وام به و سه بر بکه ره پیشه ی خۆت ، ئه وه ی سه بری کرد ، هه رچه ن سه بر تاله
به لام به ره مه که ی شیرینه و روژی ئه ییت به مرازیگات ، زووتر گوتمان سه بر یه کی که
له قوناغه هه ره گه ره کانی ته سه ووف هه رکه س به و قوناغه دا تی نه په ری له بازاری
ته سه ووف دا هیچی به هیچ ناییت ، مه گه ره موارد وه مه جذوب ییت .

ئه مهش دهست راکیشانه بو مه قامی سه بر ، وه مه بهستی ئه وه ته بلیت ئه ی
موریدیک که تو وه کومن موارد نه بویته که یار خوی دهست کات به قولتا و بت بات ،

تۆيش ئەگەر لەسەرى مۆرىدى يەكەت بەردەوام بۆيت وە صەبەرت کرد ئاخىرەكەى
تۆيش ئەگەيتە مراز .

حافظ ، سەبارەت بەم بەرھەمى صەبەركردنە دوو شیعەرى جوانى ھەيە ، ئەللى ،

آنكە رُخسار تَرَا رَنگِ گل و نسرین داد

صبر و آرام تَوَانَدَ رَمَنَ مسکین داد

واتە ، ئەوھى ئەو رۆمەتە جوانەى داوھ بەتۆ ئەتوانى صەبر و ئارامیش بەداتە منى
بەچارە .

یان ئەللى .

این همه شہد و شکر کز سَخَمِ مى ریزد

اَجَرِ صبری است کہ زان شاخ نیاَم دادند .

ئەللى ، ئەم ھەموھ شەھد و شەکرەى کە لەوتارى من ئەپرۆت ، پاداشى صەبریکە ،
ئالەو نەباتە دراومەتى .

ئەمانەش ھەر تەصەووفەو ھەر ھەمان قوناعى صەبرە .

جەزیرى مەزنیش چەن شیعەرىک لە ئاخرا ئەفەرمى .

شیعەرە مەلا سەحەرى شەکەر پەرزە بە موعجیز

زائىم ژ لەنى لەعل ، تە ، ئەف لەفظ ئەداکرد .

واتە ، مەلا ئەم شەکرەى کە لەشیعەرى سەحەرانی تۆ ئەباریت ، ھى خۆت نە ، یان

لەخۆتەو نە بەلکو ھى ئەو لێوہ ئالانەى یارە کە لەزمانى تۆو ھەل ئەوەرین ،

ھەرۆھ کو حافظ گوئی ، ھى خۆم نەو ھى ئەو نەباتەيە .

لێرەدا ھەردوکیان ئەلین خودا ئیمەى ھانیوہ تە گوفتار وە بەھۆى لوطف و فەيضى

خوایى یەوہ ، ئاوا گۆراوین وە بنیادەمەکەى جاران نین ، بەلکو بۆینەتە زېرى پالکو

بۆینەتە شەکر و ھەمو شیرینی و جوانی یێکمان دەست کەوتوہ .

ئەم جوۆرە شیعەرەى جەزیرى بابەتیکن لەتەکی ئەوہ شا یەکپارچە تەصەووفە ،

راستەوخۆ باسى تەصەووف ناکات بەلکو بەئیشارەو بە کینایە ئەى گەئینی ، بەلام بۆ

شارەزایان زۆرباش پوونە کە تەصەووفە ، ھەرۆا کەتۆزى شیان کردەوہ .

ئێستە دەست ئەکێشین بۆ پەرى لەو شیعەرە کە راستەوخۆ تەصەووفە ، وەکو :

پیری موغان ژ شیشه لی دامه سه فینه کی مه بی
شوگری خودی کو قولزمه ک من زخوه را قه باله کر .
خضری بره مزو موعجیزی مهستی مه دی ددینگزی
هات پیاله ییک ددهست نه شکره صه د پیاله کر .

پیری ته ریهت له شیشه ییکا واته له دلی خوی جامیکی گه وره که به نه ندازه ی
گه می ییک نه بو شهرانی عیشی خوی دهرخوارد دام .
واته پیری ته ریهت روی دلی تی کردم وه دهرونی پرکرد له نورو به ره کهت ،
که واته شوکور بو خودا که منیش توانیم به شی خوم وه رگرم ، به شیک نه ونده زوره
که به قه ده ری دهریا ییکه ، واته منیش بومه خاوه نی مه لیه ندو دهریا .
شعری دووه می نه لیت ، نهو خضره خاوه ن ره مزو موعجیزه یه که دی من وا
مهستی باده ی پیری ته ریهتم وه برمه ته خاوه نی دهریاو مه لیه ند ، نهویش نه ک
پیاله ییک صه د پیاله ی بو تی کردم .

بی گومان نه گهر مه بهست له پیری پتیشو مورشید بیت مه بهست لهم خضره
پیغه مبه ره ، درودی خوی له سهر واته نهویش به بچوکی خوی وه ری گرم .
ههروه کو له پتیشا گوتم نه گهر بیتو به وردنی له دیوانی جهزیری بکولینه وه باورم
وايه تا که قه صیده ییک پهیدا نا کهین ئیشاره ییکی بو ته صه ووف تیا نه بیت قه صیده ی
وايشی هدی وه کو نه مه ی که پاش نه م چهند ووشه یه دیت سه رپاک فله سه فیه ی
وجوده و ته وحیده و ته صه ووفه . وه کو که نه لیت .

همی دهر (قالوبلی) بی به لکو نه ف عالم نه بو
چهرخو دهران دهری گهردون گونبه دی مینا نه بو .

واته ، هیشتا نه م جیهانه دروس نه کرابو ، یان بهر له به دی هاتنی نه م جیهانه وه بهر له
قالوبلی ، واته بهر له دروس بونی نه وراح که خوا لی یانی پرسی (الَّتْ بَرِکْمُ قالوبلی) ،
نه وانیش گو تیان (بلی) ، واته بهری والله تو ره بی ئیمه ی . (اعراف) (۱۷۱) .

عهرش و کورسی هیژ دمه خنی بون دکه نزا قودره تی
حوسنی حهق بو ئستوانی لامعا عشقی هه بو .

واته هیشتا عهرش و کورسی له پشتی په رده ی غه ییه وه بون ، به لام جوانی ی ههق وه
تیشکی عیشی حهقیی نه وکاتهش هه ربوه وه کو ئیسته وابوه .

نه هتبون حوكمى صيفاتان نهو ژذاتى «لم يزل»

عاشق و مه عشوق يهك بون شه مع و هم په روانه بو .

جوانى و نهوین قه دیم و لیک جوی نه بون به لام پاش به دى هاتنى هم جیهانه ، واته
«حادث» نهوانیش که په یوه ندیان په یدا کرد به چه وادیده وه ، واته ، تازه
به دى هاته کانه وه ، ناچار لیک جوی بونه وه و نه مهش ویستی خودابو .

یهك د ذاتى سور شرینان بو چه مال و حوسن و سور

یهك د قه لى نه هلى دل نارو جه لال و جه ذبه بو .

نه لى جا پاش ده ركه وتنى جیهان و پاش نه وهى نهو صیفه تانه لیک جوی بونه وه ،
جوانى یه که بویه هی جوانان و نه لواندا دره وشایه وه ، وه عیشق و نهوین و
خوشه ویستیش بویه ناگرو (جه ذبه) و که و نه دلى نهوین داران و عاشقانه وه .

عاشق و مه عشوق «الحق» هه ردو مرثاقی یه کن

لهو د نه صلی جمع دا نه صلی قه دیم ثابینه بو .

که واته نه عاشق و مه عشوقه که له بناغه دا هه ردوکی یه کی بوه و لیک جوی نه بوه
نیسته ش تاوینه بویه کتر ، له مدا نهو به دى نه که یت و نه لودا نه م ، واته ، نهو
یه یوه ندیان هه نه پچراوه و نیسته ش و نه کو تاوینه بو یه کتر .
پاش نه م چن شیعره دینه وه سه ری ته صه ووف و نه وهى که گوئی پشه کی بو
بو نه وهى بللى .

جه ذبه نهو سه یراسلوکی لى مه حبه یت نابتن

جه هده یا لى عشق و خوب چه ندی کوکر لى فیده بو .

نه لى ، سه یروسلوکی ته ریههت ، واته ری گرتنه به ری ریگای خوا په رستى به لى
عیشق و په یوه ندی روخى سه رناگریت ، نه وهى بیهوی نه م ریگایه بداته بهر نه لى
و نه کو عاشقیکی دل له ده س داو بیته نه گینا هیچی به هیچ ناییت ، «دیاره عاشق نه بیته
خه بات کاریک ناماده یه سه رو مالى خوی له رنى گه یشتن به خوشه ویستا دانى» .

سالکین عشقی یه کایه که چه وجه نین از دبیم

جامه یا پیری طه ریقی سه ر ژنک شه هزاده بو

پىئە ناۋى من باسى يەكايەكى ئەۋھەمۇ گەۋرە پىۋانەى تەرىقەت بىكەم چۈنكە
شەكە لەدرېۋانى رۇزگار ئەۋەندە تاقى كراۋەتەۋە بۈەتە بەدېھى و ئاشكرا .

كەۋاتە پىرى تەرىقەت ، (خەرقە) كە خەلاتىكە مورشىد ئەيدات بەۋكەسەى ئىتر
ئەۋىش ئەگاتە پاىەى ئىرشاد، ئەۋخەلاتە ھەروا لەخۇراىى نايداتە خەلك ، بىگومان
تا ، واىان لى ئەھاتى شىۋى ئەۋخەلات و ئىجازەىە بن ئەۋ مورشىدەىش ئىجازەىان
نادات ، بەتايىەت خەلات لای سەرۋەرۋە واتەشازادەۋە دىت مەبەستى ئەۋەتە
شەكە خوداىى يەۋ لای پىغەمبەرە ۋە خەلات دىت ، ۋەروخسەت ئەدرىت .

رەنگ ۋەرەنك ئەھلى مەقاماتى طەرىقى چۈنە سەىر

ھن جەلال ۋ ھن جەمال ۋ سەرمەىان ئەف بادەۋ

ئەۋانەى رېۋارى رېگەى تەۋەۋەۋە ھەرىكەى بەجۋرى مەقاماتى تەرىقەتىان
پرى ۋ چۈنەسەر بۆسەرى لوتكەى ئاۋات ، ئەلى بېك لە ۋارى جەلال ۋە پرى لە
ۋارى جەمالەۋە رۆىشتن ، لەبەشى موصطە لەحاتدا گۇتمان ئەۋانەى ئەگەنە فەناىان
ۋان خالى جەلال داىان جەمال دا، ئەۋانەى لە رېبازى جەمالەۋە خوا رېگەى پىشان
داۋن كە برون بۆمەنزلې بەقاۋا بەئاسانى ئەگەنە بەقا ، بەلام ئەۋانەىان لەرېگەى
جەلالەۋە رىيان دراۋە زۇرىان ھەر لەفەنادا ئەمىنەۋەىان ماۋەى مانەۋەىان زۇرۋە
ھۇشېكىان بەلای خۇيان ۋ دىۋاۋە نامىنى ۋە لەفەناى ھەق دا غەرقن ، جا ئەۋانەن
پرى جار سەبارەت بەۋىشانەى كە خۇيان تىيا ئەزىن شىۋا لە ئەسرارو نېنى يەكان
دى بەدەمىان دا بېك بەشېت ئەيان دەنە قەلەم ۋە پرى بەكافرىان ئەزانن ۋەكو
مەنصورى جەللاج ۋ ذاللىۋى مېصرى ۋ بايەزىدى بەسطامى ۋ زۇرى تر ، لەكاتىكا
ئەۋ لەۋكاتەدا ھۇشېكى بەخۇيەۋە نىۋ ئەۋ شتەى ئەلى ۋەكو ئەۋەى لەزمانى
خۇشەۋىست دەرچى ۋە زمانى خۇى نەبىت ئاۋايە ، پرىكىشى ئەسوتى ۋ بەرگە
ناگرى ، جا ، جىزىرى ئەلېت پرى لەرېگەى جەلالەۋەۋە بېك لەرېگەى جەمالەۋە
ئەۋن بۆ بەقا ، ۋە سەرمایەى ھەردو لایشيان يەك سەرمایەىە ، كە برىتى يە لە بادەى
مەجەبەت .

ئىتر ئەۋەىان خودا خۇى ئەزانى بۇچى پرىكى لەجەمالەۋە ئەۋات ۋ پرىكى لە
جەلالەۋە .

ئېك ژۋان پەروانەۋە سۈھت ۋ فغانەك زى نەھات

ئېك ژۋان تەشېھى گۆىنى ب ئاۋە نالەۋ

ئەللى دەستەيىك لەو عاشقانه، سوتاو دەنگى لىۋە نەھات ، واتە كورپانە سوتاو
گەيشتە مراز ، فەنابون سوتانە، سوتانى پېناسى ئېنسافى ئەو كەسەيە كە ئىتر ھەتا
ھەتايە ناگەرپتەو ھە سەرى ئەوپېناسانە ، نەفسى ئەممارە فانى ئەيىت ۋە پېناسە
مەلەكوتى و خودا پەسەندەكانى ئەمىننەو ۋە (باقى بالله) واتە جگە فەرمان بەردارى
ھېچى نامىنى .

بەلام دەستەكەى تر ئەوانەى لە جەلالەو ھە روشتون ئەو فانى يە عاشقانه ن كە ھەر
لەمەلەندى فەنادا ئەسوتىن ۋە ئەبرزىن ۋە ۋەكو بالدارى ناوى داو ھەر پەلەفرى
ئەكەن ، ئەوانە ۋەكو بالدەى «گۆيىن» ئەبى ھەربنالىن ، واتە ، ھەر شەطەح بلىن .
ۋاديارە گۆيىن تاق تاق كەرە يان ئەوجۆرە بوومەتە كە شەو تابەيانى ئەناللىنى ۋە
ھوم ھوم ئەكات .

بەلام ئېمە بۇ ناللىن ، ئەللىن ۋەكو كۆتر ئەناللىنى .

ئاورپىن ئەسود عىونان عاقلان سەودا دكن
گەزمەيا عاشق فەدل كەفتى ژ چەھقىن شەھلەبو

ئەللى ، ئاگرى چاورەشان عاقل شىت ئەكەن ، واتە ئاگر بەرئەدەنە گىيانى
عاشق ، بېگومان مەبەستى ئەو مورشىدەكەى خويەتى .

پاشان ئەللى ئەو تىرەش كە ئەدات لە دلى عاشق ھى نەرگس چاوانە ، لىرەدا
ئەبى بلىم پېوئەندى مورىد بە مورشىدەو ۋە ۋەلى دىت ، ئەو مورىدە مورشىدەكەى
خوى بە جوان ترين ۋە كامىل ترين ئېنسائىك ئەزانىت كە بەرخوردارە لە ھەرچى
پېناسى باش ۋە پەسەندە ، لىرەدايە فەناى مورىد لە مورشىدا پەيدا ئەيىت ، واتە خوى
لە ياد ئەچىتەو ۋە تەنھا مورشىدى لەيادە ۋە زورجار ۋەلى دىت ، ئەو مورىدە
خوى بە مورشىدەكەى خوى ئەزانىت ، ھەرۋەكو لە قوناغى فەنا فى اللە دا دەست
ئەدات .

بەلام ئەم فەنا فى الشىخ ە لە قوناغى سەرەتائى سلوك دا دەست ئەدات بە
پېچەوانەى فەناى حەقىقى ، كەوا لەدوا قوناغە كانى سلوك دا . ئەوانەى كە لە
قوناغى فەناى خوادا ئەمرن ، يان بەرگەى ئەو عىشقە ناگرن ۋە تىائەچن ، ئەو ۋەتە
شەھىدى عىشق ، كە زورجار لە شىعرى صوفىيەكانا ئەيىزى ۋە لەبازارى
تەصەۋۋۇدا بەناوى شەھىدى عىشق ناو نراون ۋە پاىەيان بەرزە .

پاشان ئەلەيت .

عاشق و مەعشوق دا واصل ب يەك بىن بى حجاب
مەحو بوو (بالذات) عاشق لەو دىعشقى پەردە بو

ئەو لە پېشا باسى فەناو بەقاي کرد ، جا ئەلەي ، لە بەقادا عاشق بەچى باقى يە
واتە چى لا ماوہ تەوہ ؟ ھەر تەنھا خودا ، کەواتە عاشق و مەعشوق ھەر وە کو لە
ئەزەل دا جوئ نەبون وە حادث واتە جیھانى دروس کراو جوئى کردنەوہ وە بونہ
ئاوئە بو يە کتر ئىستە کە عاشق سەرلەنوئى خوئى لەو دنيا ماددى يە پاک کردەوہ
شاىستە بى ئەوہى پەيدا کردوہ بتوانى سەرلەنوئى بى پەردە بە چاوى دل نورى خودا
بىنى وە لە ناوى دەروئى خوئا ھەستى بکات چونکە لەوہ و پېش وىستو خواستى
نەفسانى و شەھوانى و شەيتانى بوبونہ پەردە ، ئىستە بە خەبات و تى کوشانى ئەو
رېيوارە ئەوانە ھەموى سوتان وە تياچون کەواتە پەردە کە لا براوہ و نورى خودا
لە دەروئى ئەو خوئى بەختە دا درەوشاوہ تەوہ ھەر وە کو پېغەمبەر درودى خوداى
لە سەر فەرمويە تى «قَلْبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ الرَّحْمَنِ» .

ئەلەي ، مادام عاشق پېشاسى نەفسانى ي خوئى نەھىشت ئىتر پەردە بى نە ماوہ ، وە
ھەمىشە لە دەروئى خوئا ھەستى نورى خودا ئەکات ، وە خوئى ئەيىتە پارچە يىک
لە نوور .
ئەلەي :

لەو دىعشقى دا فەنا بو تاييىت باقى ب دوست
عاشقى فانى نە بو واصل ، حەتا باقى نە بو

ئەلەي ، ئەو لەو عىشقە دا بو يە تياچو بوئەوہى ئىتر لە تەكى دوستا بىيىتەوہ و جاويدان
يىت ، وە لە ناوہ روکا ئەو تياچونہ خوئى زىندو بونہوہ يە بە شە ماددى و نەفسى يە کەى
تياچىت وە بە شە روحي و مەعنەوى يە کەى جاويدان ئەيىت زوتر گوتمان ئەوہى لە
پلەى فەنا تىپەرى تازە ناگەر پىتەوہ بو سەرى کردارى ناخىرىن و ناپەسەندەوہ کو ئەلەين
(بەرە بوژيان) ئەمە مردنى نەفسە بوژيانى روحي مردنى خدەى حەيوانى ئىنسانە ، بو
ژيانەوہى خدەى مەلەکوئى و رەببانى .

جا ئەلەي عاشق وە نە بى تەنھا بە گەيشتنە پلەى فەنا ئىتر پى گەيشتى ناء ، بە لکو
ئەبى لە فەنايش تى پەريو بگاتە بەقا .

ئەللى عاشقى فانى تەنھا بەفەنا نەگە يىشتو تە مراز ، بەلكو ئەللى بىگاتە مەنزلى
بەقايىش جا گە يىشتو تە مراز .

نوقطەللى علم وسە وادى حەرف و نەقشى عالەمى
سەر ددن مەعنایەكى ئەصلى سە وادى نوقطەبو

لېرە دا دەست ئەكىشىتەو بو فەلسەفەى وجود وە ئەصلى وجود ، ئەللى ھەرچى
زانبارى و ھەرچى ئەم نەقش و نىگارەى دنيايە وە ھەرچى جوانى و بونە ھەموى يەك
واتاى ھەيە ئەويىش ئەو تەكە ھەموى لەيەك خال و لەيەك سەرچاوە وە ھەل ئەقولىت
وہ لەيەك نوقطەوہ دىت كە برىتى يە لە ذاتى ھەق خوى وە ئەو خويەتى كە ئەم ھەموى
جوانى و نەقش و نىگارو خەلائقەى ھاوردو تە بازارى وجودە وە دروسى كردون وە
ھەموى لەيەك خالەوہ ھاتونەدى .

ھەر يەكەو ، دى يەك بىيىت ئەو وەل و ئاخريەكە
(لاجرم) ناللى دووبى نى دى بىيىت ھەر ھەبو

واتە ، خوا يەككەو بە راستى خوايش ھەر ئەللى يەكى بىت چونكە كە بونە دوو
ئىتر ئەوہ خودانى يە ، ھەر وەكو خودا خوى لە قورئانا لە سورەى «ئەنبيا» (۲۲) دا
تەفەرمى ، (لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا) واتە ئەگەر جگە اللہ خوايىكى تر ھەبوئى
دنيا وا نە ئەما فاسىد ئەبوو تىك ئەچو .

جا مەلایىش ئەللى خوا ھەر يەكەو ئەللى يەكیش بىت ئەو وەل و ئاخىر ھەر ئەوہ
وہ خودا (واجب الوجود) وە ئەم جىھانە بەللى خواوہنو رىك خەرو بەرئوہ بەر ھەرگىز
نە ئەھاتەدى وە دەوامى نە ئەبو .

ھەرچ دەعوالى دىشى دا «مەللى» ثابت كرى
عەينى دەعوالى د (نفس الامس) دىسا شەھدەبو

ئەللى ئەم شتانەى مەلا روى كردنەوہ و باسى كردن لە شتە نەيتى يەكانى عىشق ، پروون
كردنەوہ و سەلماندى پى ناوى چونكە لە راستىدا شتەكە خوى ھەر وايە و راستە قىنەيە ،
بەلام شتى ھەيە ئەوہى چاوى دەرونى كرايىتەوہ وا بە ئاسانى ئەيىنى و ئەيزانى ،
ئەوہش زەنگ روى دەرونى گرت وا چاوى دەرونى بە سراوہ و ھىچى لى نازانىت .
«بە راستى من سوپاسى خوا قەت تەواو ناكەم» .

يەكەم : بۆتەوۋەي خىستىمىيە سەرى ئەم رېنگايە ، كە ، كەلكەلەي لېكۆلېنەوۋەي
تەصەوۋەي خىستە سەرم ، وە لەم جىيانە شىرىن و بەرىنەدا چاوم كرايەوۋە .

دوۋەم : بۆتەوۋەي بەھۆي لېكۆلېنەوۋەي ئەم بەشە ئەدەي يەوۋە ، جىزىم ناسى و
دىوانەكەيم بىشكى ، بەراستى جىزىرى ئەگەر ھى ئىمە نەبوائى ئىستە لەجىياندا
پلەو پايەيىكى تىرى ھەبوۋ ئىستەش سوپاس بۆ ئەوانەي ھەر يەكەي لە روانگەيىكەوۋە
لەم دىوانە كۆلېونەتەوۋە چاپان كىردوۋە .

بەراستى ئەگەر بەشېۋەيىكى صوفى يانەو بەتەواۋى لەھەم دىوانەكە بىكۆلرېتەوۋە
لام وايە چەن بەراپەرى دىوانەكە تويژنەوۋە ئەبات . خۆزگە بۆ شارەزايىكى چابوك و
بەتىن و دل سۆز ئەم كارەي بىكردايى .

مەلا زۆر جار باسى بادەو خوشەويست و مەستى ئەكات زۆر جار بەناۋى «تولە»
واتە ، سەگ ، ناۋى خۆي ئەبات ، ديارە ئەمانە رەمزە ، مەبەست لەساقى
مورشىدە ، مەبەست لەبادە ئەو نورو بەرەكەتەيە كە لە مورشىدەوۋە يان راستەوخو
لەلايىنى خوداۋە دەستى بەندە ئەكەۋىت پىكى دەست كېشانە بۆھال وەكوۋوشەي
سوكور، يان بۆ مەقام، وەكوۋە باسى فەناۋ بەقاۋ مەحوۋ ئەو جۆرە شتانەي لەو مامەلەي
تەصەوۋەفەدا دېتە رېنگاي رېيوار .
وەكو ئەم چەند دېرەي كە ئەلى .

بادە مە نوشى ژدەست چومەژخو مامە مەست
قەطرە بە بەحرى گھا بەحر ب عەينى خوما
گوش بە عامى مەدە تەركى مودامى مەدە
أكثرهم في غمي اغلبهم في عمي .
حەرف ژەك بونە فەصل گەربەرى وان ب ئەصل
حەرف دېت يەك خەتەك كونەما نوقطە نەما .
وہ حدەتى موطلق مەلا ، نورە دقەلبان جەلا
زۆر دق مەستەلى ئەھلى دئان شوپەما

لېرەدا ، بادەو مەستى و قەطرەو بەحر و خەت و حەرف و نوقطەو وەحدەتى
موطلق و نورو قەلب و جەلاو شوپەمان لە مەستەلەدا وە ئەھلى دئان ، ھەموى

موصطه له حاتی ته صه ووفه وه په نجه را کیشانه بولای ته صه ووف وه ته و خوینه واره ی
باش له ته صه ووف نه گات به باشی له مه به سته که ش ناگات .
ته لی .

صوفی پی خه لوه نشین پینه سجود
هه ردو برهین ته نه میجرایی دوعا
عه رضی کی دی بکرم صوره تی حال
که توی قبیله پی ئه ربایی دوعا
ژ دوعائی قه ده حه ک ده رده سته
هه ر سه حه ر مه سستی مه پی نایی دوعا
گولی ئیقبالی ژ گولزاری قه بول
م چنی بو د شه که ر خوایی دوعا

له ئاخرا ته لیت :

ژ ته زه له به ک جهه تی دایه «مه لی» هه ر مه ئیخلاصه ژ ته سبایی دوعا
لیره دا ، صوفی ، خه لوه نشین ، میجرایی دوعا ، صوره تی حال ، قبیله ی ئه ربایی
دوعا ، قه ده ح ، شه که ر خوایی دوعا ، به ک جهه تی ته زه لی ، ئیخلاص ، ته مانه
هه مویان په نجه را کیشانه بو موصطه له حات وه ره وشي ته صه ووف ، وه زوریک له م
موصطه له حانه زووتر حافظ به کاری بردون ، وه خوی زور له و موصطه له حانه ی
کردونه ته کوردی و ته ده پی کوردی پی ده وله مه ند کردوه .

ته گه ر من به موی په نجه را کیشم بو هه موی ته و شیعرا نه ی جزیری که ته صه ووفیان
تیابه مه گه ر قامک را کیشم بو هه موی دیوانه که .
که واته وا هه ر به گوزهر په نجه راته کیشم بو ته و شوینانه ی گومانی تیابه ،
باس باسی ته صه ووف ، یان فله سه فه ی ته صه ووف ، یان فله سه فه ی وجود ، وه
ته وحید وه ته وجوره مه به سته گرنگانه یه .
به پیی دیوانه که ی زفنگی ی .

لاپه ره ی ۵۹ تا ئاخری قه صیده که . که سه ره تای قه صیده که ته لی .
ده سستی قودره ت کو هلاقی ت ژ به ژناته نیقاب .

لاپەرەى ۶۶ ئاخىرى قەصيدەكە . سەرە تاكەى ئەلئىت .

لله الحمد ، ژبارى مە د دەست جامە لەبالەب

ژ لەبى نوشى پەياپەى ددل ئىلھامە لەبالەب .

جگەئەوە ئەم پارچە ھۆنراوہیە ھەموى صوفىيەتى يە ئەوہش دەرئەخات کەمەلا
موراد بوہ ، ئەوہش لیرەدايە کە ئەلئى .

قەدەحەك تازە ژ عىشقى د «ئەزەل» دامە،حەكىمى

ژ دنوشىن ھەى وھەى ھى ب خوہ جامامە لەبالەب

بەپراستى ئەم پارچە ھۆنراوہیەى مەلا ، لەپروانگەى صوفىيەتى يەوہ يەجگار بەرزە
پرىيەتى لە موصطەلەحات .

بەتايبەت لەنزىكى دوا ھىنان بە قەصيدەكەدا کە ئەلئى .

تە دزانم تە دىنم کەتوئى نورى وجودى

«الله الله» ژ چنورە د سەرايامە لەبالەب

لیرەدا مەلا بوى دەرکەوتوہ وجود ، واتە ، ھەستى ، يان بوون ھەموى نورى
خوداى تيا ئەدرەشیتەوہ ، واتە ، ئەو تيشکە نەبوئى وجودىك نەدەبو ھەست کەرى
نەبو تا ھەست بکات بە ھەستى وە ھەموشتى نەناسراو داپوشراو بو .

بەلام لیرەدا ھەستى نورىكى تايبەت ئەکات لەناوى مالى خويا ، بەلام تايان
مەبەستى جزيرى خانو بوہ ؟ .

مەبەستى جزيرى لەو خانووە دەرونى خوئیەتى وە بەر لەجزيرىش زۆر جار ،
«سەرا» واتە خانوو ، بۆ دل بەکار براوہ ، يان وشەى ویرانەو ، ویرانەمال ،
مەولەویش ھەرشىكى وای ھەيە کەباسى سەردانى پىرىخوئى ئەکات لەدەرونى ،
وہ ئەلئى .

غەبرى تو ئازىز لەم زەمانەدا

کى ئى گوزەرکات بەم ویرانەدا

بەلئى ، بۆ خودا پى داوان دل مەنزىل و مەئبەندى نورى خودايە ، ووشەى نور
لەقورئاندا زۆرجار ھاتوہ وە واتای زۆرى ھەيە وە باسماں کردوہ .

لیرەدا ئەتوانىن سەبارەت بەو شیعەرەى جزيرى دەس نیشانى ئەو ئايەتە بکەين کە
ئەفەرمى «الله نور السماوات والأرض» سورەى نور ، ئايەتى «۳۵» يان ئەو حەدیشەى
کەئەفەرمى «قلب المؤمن عرش الرحمن» لە لاپەرەى ۱۰۵ دا ئەلئى .

عه قدی ئیحرامی د عشقیدا کو پیری عیشق بهست
دی چ غم گهر خهرقی ره هنی خانه بی خه مارت

ئیحرامی عیشق ، پیری عیشق ، ره هنی خهرقه لای پیری مهی فروش ، هه موی
ته صه ووفه و ، موصطه له حاتی حافظه ، زور جاریش حافظ له شیعره کانیا به
بارمه دانانی خهرقه ی خوی له مه یخانه دا شانازی کردوه ئه مانهش هه موی ئیشارات و
کینایاتی ته صه ووفه .

لام وایه ئه مه مشتیی بیته له خهروار وه گوئی بیته له گولزاره که به سه بوئه وهی
بتوانین بلیین ، به راستی پیری جه زیر سه ره هلقه ی رهندان و سه رقافله ی قه له نده ران وه
ئالاهه لگري شیعره ته صه ووفی کوردی وه سه رکاردانی شیعره کلاسیکی کوردی وه
تا که سواره ی مه یدانی که کهم سوارچاک نه توانی ئه سپی هونه ری تیا تاو بدات .

لیکۆلینه وهی دیوانی جزیری ئه وهی بۆمن ده رخست له ناوی شاعیره کورده
کاندا ، ئه وانه ی به کوردی شیعیان نویسه ، ته نها جزیری نه توانی شاعیریکی
ته صه ووفی ته واو بیته ، واته هه موی دیوانه که ی له گه لی ئه وه شا به هه مو هونه ریکی
شیعره رازاوه ته وه ، له هه مان کاتا سه رتاسه ری دیوانه که ی تامو مه زه و چیژی گیان
به خشو بۆنی خوشی ته صه ووفی لی نابریته ، وه هه یجی کهم نیه له دیوانی شاعیره
صوفی به کانی نه ته وه کانی ده ورو به ری خوی .

دوو هه می ئه وه ته بلیم ئه گهر بیته ته صه ووف له دیوانه که ی لابه رین وه کو ئه وه ته
گیان ده رکه یین له له شی گیان له به ریک ، بهم جوړه بۆمان ده رته که و ی ته صه ووف
تا چ راده یی کاری کردوه ته سه ری ئه ده یی کوردی ، وه تا چ راده ییک ده و له مه ندو
به پیزی کردوه و به رزی کردوه ته وه ، بوئه وه ی بی گه یینته شوینی شیاوی خوی .

سید عبد الرحیم «مەلەوی»

«۱۲۲۱ - ۱۳۰۰» ک

مەلەوی گومانی تیانیە صوفی مەسلەك بە ، چونکە مۆریدی شیخ عوسمان
سیراجوددین بو ، مەلەوی جگەئەوێ که
زۆری بو ، له عەقائد وە عیلمی کهلام
«الفضیله» که زیاتره له سی‌هزار شیعری عەرەبی ، وە (اله)
له‌دوو هەزارو چوارصەد شیعری کوردی پیشان‌دەری هیری سیرر
زانباری مەلەوین ، وانەزانن ئەم دووکتیبه هەروا شیعری سادەن بە‌لکو خوینەواری
ئەوێت له عەقائدو کهلام دا لیان تی‌بگات ، بە‌لام بە‌راستی جەنابی مامۆستا
مەلاکەریم هەروەکو که هەمیشە هۆی خێرو بە‌ره‌کەت بو وە خەزمەتی کردووە بە
زانباری له هەموو روویکەوه ، هەردوکی شەرح کردون ، فەضیله‌که‌ی چاپ کراوه‌و
مەرضی‌یه‌که‌ش له‌ژێری چاپایه .

له‌ته‌کی ئەم هەموه پە‌یوه‌نده‌ی مەلەوی به‌ عیلم و سه‌ووف و مه‌شایخه‌وه ،
له‌گه‌ل ئەوه‌شا ناتوانم بڵێم مەلەوی شاعیریکی صوفی بو ، واته ، گیانی خوێ
تەرخان کردی‌ت بو ته‌سه‌ووف ، چونکە نه‌خۆی گه‌یشته‌ته‌ پایه‌ی که‌مالێک که
به‌ناوی ریه‌ر وە مورشیدێک بناسری‌ت ، وە نه‌ شیعره‌کانیشی به‌وجۆره‌ن که هەر
صوفیه‌تی یێت ، یان بڵێم هەر باسیکی کردووە بردویه‌ته‌وه‌ سه‌ری ته‌سه‌ووف وە‌کو
مه‌لای جزیری ، به‌لکو له‌ مونسەبات هەروا که بو‌پیری خۆی شیخ عوسمان نامە‌ی
نوسیوه‌و باسی صوفیه‌تی تێدا‌یه‌و دیاره له‌ زانیاری ته‌سه‌ووف دا شاره‌زایه ،
هەروایش بو‌ دوستانێ دنیایی خۆی شیعری نوسیوه‌و به‌ته‌واوی دور که‌وتوه‌ته‌وه
له‌دنیای صوفی‌گه‌ری .

شیعره‌کانی مەلەوی هەرگیز نه‌وه‌ ناگه‌یی‌ن که‌ خۆی له‌ گۆره‌پانی ته‌سه‌ووف دا
گه‌یشتی‌نه‌ مراز وە له‌به‌هره‌ی صوفیه‌تی دا که‌فه‌ری‌ژ ته‌کات ، به‌لکو شیعره‌کانی هەمیشە
پیشان‌دەری ئەوه‌ن که مەلەوی ده‌سه‌وداوتنی مورشیده‌که‌یه‌تی که‌ لوطی له‌گه‌ل
بکات ، وە قه‌ت ناتوانی خۆی به‌خواه‌ن ده‌سه‌لات دانی ، واته ، وە‌کو مه‌لای

جەزیری واییت ، که له گه‌لی ئه‌وه‌شا حافظی خوش و یستوه که چی ئه‌لی من ئیتر شاگرد نیم به‌لکو قاره‌مان و قه‌له‌نده‌رم ، وه ئه‌ی کورد تو که منت هه‌یه ئیتر ئیحتیاجت نیه به حافظی شیرازی .

کتیبه‌کانی تری مه‌وله‌وی هه‌رچه‌ن هه‌موی ستایشی خودایه و تی‌م‌کوشانه بو‌د‌امه‌زrandنی ئایین وه به‌وه‌کردنه‌وه‌ی باوه‌ری ئیسلامی ، وه هه‌رچه‌ن له‌وانیشدا لاین‌گری ته‌کات له‌ته‌سه‌ووف وه به‌ده‌رمانی دامه‌زرانی باوه‌ری ته‌زانیت ، له‌گه‌لی ئه‌وه‌شا ته‌سه‌ووف نیه ، چونکی شیعری ئاییتی جیا‌یه ، باسی ته‌سه‌ووف خۆی باسیکی جیا‌وازه له‌ناوی چوار چپوه‌ی ئاییندا ، بو‌ن‌مونه له‌ته‌سه‌ووف‌دا باس باسی حال و مه‌قام و موشاهه‌ده‌و موکاشه‌فه‌و ئه‌نوار و ئه‌سرار و فه‌ناو به‌قاو مه‌ستی و مه‌حوو سه‌حوو ئه‌وجوره شتانه‌یه .

مه‌به‌ستم ئه‌وه‌ته بلیتم مه‌وله‌ونی هه‌رچه‌ن هه‌م مه‌لاچاکی‌بو‌ه هه‌م موریدو خه‌لیفه‌ی شیخ عوسمان له‌گه‌ل ئه‌وه‌شا بو‌خۆی جیهانیکی جیا‌وازی هه‌یه که نه له‌جیهانه ته‌واو صوفی‌یه‌که‌ی جزیری ته‌جیت وه‌نه له‌جیهانی (مه‌حووی) .

مه‌وله‌ونی بو‌خۆی دنیا‌ییکی فه‌قیرانه‌و گوند‌نشینانه‌و به‌لکو ده‌وار نشینانه‌یشتی هه‌یه ، مه‌وله‌ونی زه‌گوریشه‌ی تیک‌ئالاوه له‌گه‌لی جوانی‌ی سورشت‌دا هه‌رچی هه‌وارگه‌ی جوانی ناوچه‌ی هه‌ورامانو تاو‌گ‌گ‌زیو کوردوستانی سو‌رانه هه‌موی دیوه له‌ته‌کی خه‌له‌کاندا گه‌رمیان و کو‌یستانی کردوه ، شاعیری سو‌روشته‌و په‌روه‌رده‌ی ده‌ستی سو‌روشت ، سو‌روشتی جوان و ئی‌وینه‌ی کوردوستانی په‌نگین .

لێره‌دا به‌خو‌ینه‌واران ته‌لیم ، ته‌ی‌خو‌ینه‌واری به‌پ‌رێز، لام‌وایه ئه‌وه‌ی به‌به‌اران ، به‌هاوینان به‌پاییزان و زستانان‌دا ، گونده‌کان و شاخ و داخ و ده‌شت و ده‌رو جه‌نگه‌له‌کانی کوردستان نه‌گه‌رایی ، شه‌و له‌و هه‌وارانه‌دا پ‌رۆژی نه‌کردیته‌وه‌و له‌سه‌ری لوتکه‌ی شاخه‌کانه‌وه‌ چاوی به‌شه‌به‌ق نه‌کرایته‌وه‌و قاسپه‌ی‌که‌وو جریوه‌ی چۆله‌که‌ی کو‌یستان له‌خه‌و هه‌لی نه‌ستاندیی ، به‌شه‌وا بو‌نی شه‌وبۆی کو‌یستان ، زاخاوی می‌شکی نه‌داییت ، ته‌و‌گیا بو‌ن خو‌شانه‌ی نه‌کردیته‌سه‌رینی ژیری سه‌ری ، به‌پ‌رۆزا له‌داوینی به‌فراودا گو‌نی شل نه‌کردیی بو‌نه‌غمه‌ی ئاوو هه‌زاران جو‌ر ده‌نگی په‌له‌وه‌رو گیان‌له‌به‌ر ، به‌سه‌ر لوتکه‌ی هه‌ره‌به‌رزی شاخه‌هه‌ره به‌رزه‌کانه‌وه ، گیای (به‌رزه‌لنگی) ده‌ست‌که نه‌گرتیی وه پ‌ر به‌هه‌ردوو سیه‌کانی ته‌و بو‌نه‌ی هه‌ل نه‌م‌زیی ،

گیای چنورو لوو سوره هه لآلهی نه کردیته باقه و نه یخستنه ته نشتی باقهی هه لآله برهم
(شلیره) به دهستی خوی ، قارچک (کارگک) و پیچک و کاشمه و که رهس و به ناو
به ره زاو شنگ و هاله کۆک و ریواس و تهرله ژهره ژان و چوزه به نای نه که ندییت و
نه ی خوار دییت و نه تامومه زهی هه موی نه کردییت ، له لاره سییه ری ئیواران و ده مه و
به یاناندا له سییه ری کاوو سهختی کویستاناندا ، شیرین خهوی نه کردییت ، و
شهی پای کاوان ماندوی له لهش دهر نه کردییت و نه ی حهساند بیته و به بلویری
شوانه ی هه رده ویل ئاورشینی رۆحی نه کردییت ، باور که ن زور دووره له ئیصاف ،
ئه گهر بیهوی سه بارهت به جوانی سوروشتی کوردستان بدویو شیعر بنوسی ،
چونکه هه رچی بلی و هه رچی بنوسی هه ر ناته واوه و ده ست هه ل بهس .

ئه وهی من گۆم ته نها باسی هه ردو چای چۆل بوو ، جا وهره سه یری ژبانی ناوی
باخ و ناوی کشت گه و مه زرا ، ژبانی خیهت نشینان ، ژبانی گوند نشینان ، به تال و
شیرینه و به خوش و ناخوشیه و ، نوستی سه ری خه رمانان و چه رداخی
کشت و کال ، وهره سه یری جوانی پایزی باخ و ده شت ، سه یری گه رده لولی به فری
کویستانان و ژبانی ئه و گوند نشینانه ی شش مانگ له سالآ له گه لی به فرو سه رمادا
هاو ده م و هاوه لن وهره سه یری هه زاران جوړ گه ران و ژبانی تایبه تی کار و کاسبی
گوند نشینان ، هه زاران خوشی راو و شکاری گیان دارانی جوړاو جوړ ، و ه سه دان
دیمه نی جوړاو جوړی ئه و جوړه ژبانانه ی که زور به ی شار نشینان لی یان دوورن .

مه به ستم ئه وه ته ، ئه وه ی بیهوی ، ئه وه ی ئه بنوسی ، و ه ئه ی به یادگار له خوی
جی ی دیلی ، ده ست هه ل به ست و بی گیان و بی ره ونه ق نه ی ، ئه ی هه ول بدهت
له ژبانی خه لکی ولآی خوی ، و ه له هه مو به شه کانی ژبانا به شداری بکات ، تاوه کو
ئه وه ی ئه بنوسی هه ره کو نوسینه کانی مه وله و نی جاویدان ، و ه پر له کاکله و
گه وه ری .

مه وله و نی زور باش له هه موی ئه م ژبانانه و سه دان جوړی ژبانی تر شاره زا به ، و ه
گیانی له گه لی سوروشتی ولآته که یا هه لشیلراوه و تیک هه ل چه ، له به ری ئه وه هه یج
پارچه شیعریکی نه شوینه واریکی جوانی سوروشتی تیا به دی نه که یت ، ئه مه
به شیکی ژبانه تایبه ته که ی مه وله و ی بو ، جگه ئه مه ، مه وله و نی په یوه ندیکی به ریلآوی
به خه لکه وه به ، و ه له گه لی دۆست و ئاشنادا به زمانی هۆنراوه و شیرین کاری
ئه ده ب دواره ، به ناو چه که دا زور گه راوه و زوو زوو دیدنه کردوه له دۆسته کانی .

شین ئەکات بۆ کۆچی ناسراوان وە ئەیان لاوئیتەو، شیعەرەکانی ھۆی دلدانەو، لە شوێن جی ماوانی کۆچ کردوانە، ھەروا کە لەشیوەنی دوستاندا بەشداری کردو، لە شادی ئەوانیشا بەشداریو، وە بەشیعی جوان وای پیشان داو، وە کو ئەو ھۆی لە ناوی زەماوەندە کە دا بویت وایە، مەولەوێ جگە لەو، پەییوەندی گەرمی بو، لەتەکی مورشیدی خویا شیخ عوسمان سیراجوودین، لەتەکی مورشید زادەکانیشیا پیوەندی گەرمی بو، وە شیعی بۆ نویسون تەنانەت لە دەرویشەو ھۆی داو، بە دەستیانەو، وە ئەم نزیکیی بە ھەم لە ھۆنراو، کانیا وە ھەم لە تەئلیفە کانیا بەدی ئەکریت.

لە پیشەکی عەقیدە کە یا ئەلی یارمەتی مەعنەوێ حاجی شیخ عەبدولرەحمان ئەو وریە دامی بتوانم روو بنیمە ئاوا کاریکی گرنک.

ھەروا پاش فەوتی شیخ عوسمان بو، تە موریدی شیخ بەھاووددین، لێرەدا لەتەکی مەحوی دا ئەبە ھاو مورید، جگە ئەو دوو براپە پیوەندیکی روچی گەرمی لەتەکی شیخ عومەر ضیاووددین دا بو، کە برای باوک و دایکی شیخ بەھاووددین، وە بەتەمەن بچوکتربو، لە شیخ بەھاووددین.

لە پیشەکی «الفضیلە» دا ئەلی، شیخ بەھاووددین ئەمری پێی کردم کە ئەم کتیبە دانیم.

مەولەوێ پاش فەوتی شیخ بەھاووددین دوو سال ماو، وە پەییوەندی لەتەکی شیخ عومەر دا ھەر بەردەوام بو، بەلام لەوکاتەدا چاوی کوێربو، وە ئێز گلوگوێزی پیروموریدی نەماو.

مەولەوێ جگە ئەم دووجیھانە، واتە دنیای سورش و دنیای مەعنەویات، پەییوەندیکی گەرمی لەگەڵی دووجۆرە خەلکی ترا ھەبو.

دەسەپکیان دوست و رەفیق و ھاوشان و ھاو پایەیی ھۆی بون وە کو ئەحمەد بەگی کۆماسی و شیخ مۆمنی سازانی و شیخ حەسەنی سازانی و شیخ یوسفی نۆسمەنی و شیخ عەبدوللای داخی و شیخ عەزیزی جانەو، رەبی و ئەحمەد پرسی و مەلا عەبدولرەحیمی نجار و دەیان دوستی تر کە بەداخەو، ناویان نازانین.

جگە ئەو دووستانە ھاو مەشرەبانەیی ھۆی، وە لەوانیش زیاتر پەییوەندیکی گەرمی لەگەڵی بەگزادە جافەکانا بو، ئەوان ریزیان لەمەولەوێ گرتو، ئەویش ریزیکی زۆری ئەوانی لا بو، بێگومان، ھۆزی تاوگوێزی لەژێری چەتری فرمانرەوایی

جاف دا ژباړن ، مهوله ویش تهو مافه بو میره کانی جاف قایل بوه ، مه قامی ته ده بی و
 مه لاچاکی مهوله وینی بوته هوئی تهو هی زور تر تیکه ل بیت له گه لیانداو ته نانه ت
 له ته کی ژنه شاعیره کانی جافه کاند شیعریان بو په کتر نویسه ، ههروه ها هه رکاتی
 گه وره ییکی جاف کوچی کردوه مهوله وینی شینی بو کردوه تهو شیعره ی هه ر له پیش
 چاودایه که له کوچی قادر به گی که بخسره و به گ دا نویسیو به تی که له گورستانی سه یید
 خه لیلدا نیژراوه وه داوا له خاوه ن مه قامه که ته کات که ټگای له قادر به گ بیت ،
 وه ته لی .

یاخه لیل ټامان کی عاده ت که رده ن
 تو شه وه ده رگای که ریمان به رده ن

تهو هتا مه حمود پاشای جاف که شکو له که ی خوئی به شیعره ی مهوله و
 رازانده ته وه .
 ته مانه جگه تهو هه موه مه لاو فقه ی یانه ته که ره وشه جوان و قسه خوشه کانی
 مهوله وینی رای کی شاو ن بولای خوئی .
 که واته ژبانی مهوله وینی ژبانیکی هه مه ره نگه و (ره نگین که وان) ، مانه نده .
 وه له هه موی دیاری تر له شیعره ی مهوله وینی دا شوینه واری جوانی سوروشتی
 کور دوستانه .
 نیسته دینه سهری تهو به شهی که ته صه ووف کاری کردوه ته سهری شیعره کانی
 مهوله وینی وه که میش نیه .
 له په که م پارچه هو نراوه دا که به «ټیمشه و ته نیای جه سه ی زه بوخم» ده ست پی
 ته کات وه باسی خه م و په ژاره ی خوئی ته کات ته گاته تهو هی ته لی ت .
 ساقی ساجامی ته محار ده خیلیم .
 وه داوای باده ته کات له ساقی و ته لی
 بده ر پیم نوش که م چون هه رده جاران .
 پاشان داوای سازو سه متورو چه نگ ته کات وه ته لی شیعره ی خویم به م سازانه وه
 بولین ، دوباره له ساقی ته پار یته وه که مهوله وینی له یاد نه چیت وه ته لی .
 ساقی ټامانه ن نه شو جه ویرت
 وه فه ریادم ره س تو به شقی پیرت

دیاره مهولهوی پایوی ساقی و سازو ده فی مهجازی نه بوه شهراب خورو شهراب
خوازیش نه بوه ، به تاییهت ساقی سوئند ته دات به عیشقی پیری ، واته مورشیده
که ی ، ییگومان هم جوړه شیعرانه چ له عهره یی و فارسیدا چ له کوردی شا مه به ست
هر شهرابی مه عنه وی به و ساقیش مورشیده و مه ستیش هه مان سوکری ته صه ووفه که
باس کرا .

هم جوړه شیعرانه ته صه ووفیکن ، له عهینی نه وده دا وان له پرده دا وان له عهینی
ناشکرانی دا نه ویش به و بونه ویه که خاوه نه که ی ناسراوه و دیاره ته هلی نه و کارانه نیه
که واته ناشکرایه مه به ستیشی چی بوه .

له لاپه ره کانی (۳۱ - ۳۲) دا ، که نه لی

نه ی گردد مه وجودی جه تو گرت مایه .

له شیعره کانی جه زیری و مه حوی ته چیت که بوئی وه حده تی وجود ته دات ، وه
نه ونده له گه لی شیعره کانی جزیری دا له یه که نه چن باوه یم هاتوه ته سه ری نه وه ی
مه وله وی شیعره کانی جزیری خوئندوه ته وه ، نه مه ش نه که هر سه بارهت به م
مه به سته ی ئیسته ، به لکو بو ورده کاریک که له شیعره کانی فضیله دا هه یه :
بوغونه ، مه لای جزیری نه لیست .

ژ سپر لا مه کان واجب ته نه زول کرد ئیمکانی

فاین العلم این العین واین الاین اذ لاین

مه وله وی نه لیست

مَتَى مَتَى ؟ حَتَّى أَنَّى عَلَيَّ

مِنْ أَيْنَ أَيْنَ يَنْتَمِي إِلَيْهِ

له باره ییکی تره وه مه حوی نه لی .

غهری وه حدهت له وجودا نیه ، که ثرهت وه هه

ساده تیکراری به که مه نشه تی نه وه می عه ده د

جزیری نه لی .

یه کبو نه لیف یه نوقطه که یه که شکلی دی لی زیده کر

هه رده م په یاپه ی صفره کر بالا ببالا پوتبه دا

له روویکی تره وه مهولهوئی ئه‌لی.
په‌نانه‌ی ته‌نانه‌ی وه‌جده‌ت مه‌وج مه‌ورد
په‌ی شناسایی ظهوریوه‌ش که‌رد

جزیری ئه‌لیت ،

به‌حرا وجودی جوشی هات نوریک ته‌نه‌زول بو ژ ذات
هانن ته‌عه‌ییون تیک صیفات ئه‌شیا ظهور عیلمی‌یه‌دا

دیاره‌ی بیرو باوه‌ری عه‌قائیدی ئیسلامی به‌تاییه‌ت له‌زانیا‌ری که‌لام‌دا هه‌ر له‌میژه‌وه
له‌ناوی موسولمانان‌دا باوبوه ، وه‌ هه‌ر کامه‌ی به‌جۆری تیکۆشاوون ، به‌ده‌لیلی عه‌ق‌لی و
نه‌ق‌لی ، وجودی خوای گه‌وره‌و (واجب الوجودی) به‌تی ئه‌و به‌سه‌لمێن وه‌نه‌ی
ده‌ست‌کردی جزیری یان مه‌وله‌وئی بی‌ت مه‌به‌ستم تاراده‌یی‌ک له‌یه‌ک‌چونی دارش‌تی
وته‌کانه ، به‌تاییه‌ت ئه‌گه‌ر هه‌موی گوته‌کافی هه‌ردولایان به‌رانبه‌ر بگه‌ڕین ، دیاره
ئه‌وه‌ش له‌وزه‌ی ئه‌م نویسه‌ی ئیسته‌ی من به‌ده‌ره‌، به‌لام بۆیه‌ خسته‌مه‌ به‌ری‌چاو
بۆئه‌وه‌ی بزانی ، شایه‌د که‌سی په‌یدا‌بوو وه‌ ئه‌م کاره‌و ئه‌م به‌راورد‌ه‌ی کرد .
هه‌ر له‌م قه‌صیده‌یه‌ی مه‌وله‌وئی‌دا ووشه‌کافی وه‌جده‌ت ، ناسووت ، جه‌مال ،
جه‌لال ، فه‌نا ، به‌کار‌بر‌اوه .

له‌ لاپه‌ره‌ی (٣٩) دا ئه‌لی ئه‌م شادی‌یه‌ی من ه‌ی باده‌ی وه‌صلی تو‌یه ، که‌واته
تۆ هه‌ر له‌م باده‌ی وه‌صله‌م بۆتیکه‌ با له‌طائفه‌کانم هه‌مویان زیندو‌بنه‌وه ، جا ئه‌لی .
سایتمده‌ر ده‌ی ده‌ی ، په‌ی‌په‌ی ، نه‌و مه‌ی مه‌ی
له‌طائف مه‌رده‌م به‌کسه‌ر به‌که‌ر خه‌ی

له‌ لاپه‌ره‌ی (٤٨) دا قه‌صیده‌ییکی بۆ مورشید وه‌ مورشیدزاده‌ی خو‌ی
شیخ به‌هائوددین نویسه‌وه ، ئه‌لی .

ساقی ئینه‌ به‌زم وه‌صلی یاران‌ه‌ن
چه‌رخ‌چ هه‌رته‌وه‌چه‌رخ هه‌رده‌ جارانه‌ن
ده‌وری ده‌ر وه‌ به‌زم وه‌ پیا‌له‌وه
ژه‌نگی دل وه‌زاخ مه‌ی بماله‌وه

جامی مان جه دهس تو هم سنده بو
فرصتهن نه صیو نهك نه مهنده بو

ئهلی، ساقی ئه مه به زمی وه صلی یارانته که واته خولیک بدهو جامی کمان بوتیکه لهو
مهیهی که ژهنگی دل لائبات، «واته رهین» لائبات.

(کلا بلران علی قلوبهم ماکانوا یکسون) ، (مطففین ۱۴) جا ئهلی نهکا عومر
به ده مهیه وه نه مانی، با له خدمهتی توشا ئه ی تازه مورشید به ره که تیگمان پی گه یشتی
هه روا که له باو کته وه پتان گه یشتوه.

له لاپه ره ی «۶۱ - ۶۴» له ته کی خوی خویا راز و نیاز ئه کات وه داوای لی بوردنی
لی ئه کات، له م قه صیده شا ووشه ی ته صه ووف زور به کار ئه بات، وه کو.
هه وای نه فس، چهن ته زبیحی کی ذیکر، ریگه ی حه قیقه ت، مه حبوبی
حه قیقی، مه و طینی ئه صلی، هه وای مه جازی، کیرونیاز، وه زور شتی تر.

له لاپه ره ی (۶۷) دا شیوهن بو چۆل بونی ماوای ئازیزه که ی ئه کات، مهوله وینی
هاتوته سهیری هه واری چۆلی یاران، له کاتی باسی ئه و شتانه دا گویا کاتی خوی لهو
هه وارانته دا بون وه ئیسته نه ماون، ئهلی په ره ی گوئی مه عاریف وه ریبه ته سه ری
گل، چه مه ن له سۆزی بولبول چۆله، کوا ئه و نه زه ره ی پیرم لی ره داو کوا هه ئقه ی
ذیکری «خه فی»، واته ذیکری نهینی نه قشبه ندی یه کان، کوا ناله ی هه زار رهنگی
صوفی یه کان... هتد.

له لاپه ره ی حه فتادا باسی وه له وه له ی ده فی شای ده رویشان وه جۆشی سه متوری
گورانی بیژان ئه کات، ئهلی، ئه مانه ساز که ن به لکو تووی ئاره زوی دل به ئاوی
بارانی چاو سه وز که مه وه وه به ئاهی هه ناسه م سه رله به یان گوئی پرووی ئازیز
پیشکویم. هه ر له پاش ئه مه سه رله نوێ له م پارچه شیعه ریشا هه ز داوای ده فی
ده رویشی ئه کات، ئهلی، ده رویش به م ده فته هه م په ندی خه لک دادهو هه م
لومه و سه رزه نشی من بکه، بلی ده ههسته، شه و ده ست له خه و هه لگه وه
ده ست بکه ره خوا په رستی، چونکه ته نها ئه وانه ی که بیدارن وه وان له خوا په رستی دا
ئه که و نه به ری په رته و ی ته جه لای هه ق، چونکه ته جه لای بو نوستوان وه غافلان نه
بو دل بیدارانه، ئهلی شایه ده ته مشه و نوری خودا دره و شایه وه و تو نوستوبی وه لی ی

مەحرۇم و ئىبەش بۇيت وە ھەتا ھەتايە بۇيە داخ بۇت . ئەم باسەى مەولەویش
لەوئو ھە سەرچاوەى گرتوھ . کە ئەلئەت .

واچە ھەى دئەى ئەبلەى ئىخەبەر
ھۆرئز ساتى تەرك خاوى شیرین کەر
نەوا مېھمان بۆ تۆ نەوینی کەس
خەفەت بۆ پەرئەت تا ئاخرنەفەس

لە لا پەرەى «۷۳-۷۶» ستایشى مەرحۇمى شېخ ھەسەنى مەولاناوا ئەکات کە
یەکیکە لە پیرانى تەریقەتى قادری ، وە لەسالى «۱۱۳۶ک» دا ، فەوتى کردوھ
«دیوانى مەولەوینى ماموستامەلا کەرىم» ، موصطەلەحاتى تەصەووفى زۆرى تىایە ،
مەولەوینى زۆر لە موصطەلەحاتى گۆرپوھتە سەرى شېوھى ھەوارمى .

ئەلى : بۆلۈلى گۆلشەن ئى نام و نەنگى
تەزەروى سەرچل باغچەى بېرەنگى
نوختەى ئىنتىھای دائىرەى تەمام
نەى ، دەسى نەى چى ، توتى دىای جام
یانەى دل وەفەىض راي مەولا ناوا
تەوارى تەرلان ، لان مەولاناوا

واتە ، ئەى بۆلۈلى گۆلشەن (بىناوى) ، صوفىەتى خۆى بىناوى یەو ، (بېرەنگى) یە .
ئەى بالندەى باغچەى (بېرەنگى) واتە ئەى ئەوکەسەى بەشوینى ناوبانگ و
زەرق و بەرقى دنیا دا نەگە راوین .

ئەى نوختەى پایانى تەواوى دائرەکان ، لەبەشى رېبازى نەقشەندى دا ، باسى ئەو
دائرانەم کردوھ ، بەدائىرەى ئىمکان دەست پى ئەکات وە بە لاتەعینى تەواو
ئەئەت . ئەى ئەوکەسەى کە وەکو بلوئزى دەستى نەى چى وەھای ، ھەم خوت
داوھتە دەستى بلوئزەن ، واتە دەستى خواھنت ، بەکورقنى خوت تەسلىمى
خودا کردوھ ، کە تەسلىم پایەئىکى تەصەووفە ، واتا ئىکى تری ئەوھتە ، وەکو کە
بلوئز ئاورشېن کەرى ھەست و رەوانە ، تۆیش ئاوا کارئەکەیتە سەرى دەرۋون ، وە
نەفەسى خودا ئیت تېدايە ، وە وکو توتى لەئاوئەدا سەبرى خۆى ئەکات تۆش ئاوا
ھەم عەببى خوت لەبەرچاوەو ھەم ئاگات لەپشتى سەرى خوتەو خواھن کەشنى .

ئەي ئەو كەسەي كە مالى دەرونت بە فەيضى خودا سواغ دراوہو
 بريسكەي دى ، وە ھەروەكو «بازى» تەرلان ، لە گوندى «مەولاناۋا» دا لانەت
 كرده .

سەبارەت بە شىعەرى يەكەمى مەولەۋىي كە ئەلى
 بولبولى گولشەن بى نام و نەنگى

تەزەروى سەرچل باغچەي بى رەنگى .
 مەولانا جەلالوددىن شىعەرىكى ھەيە پر بە پىستى ئەم موصطەلەحەيە كە ئەلى ،
 عشقھايى كز پى رنگى بود
 عشق نبود عاقبت ننگى بود

ئەلى ئەو عىشقانەي كە بو بە دەست ھىنانى رەنگى بىت ، واتە بوئەوہ بىت پى بلىن
 صوفى : يان شىخ يان پياوچاك ، يان ھەرچۆرە دەست كە وئىكى دىيالى ، ئەوہ
 عىشق نىە وە ئاخىرەكەي نەنگى و ئابرو چوئە ، جابۇيە مەولەۋىي بە شىخ جەسەن
 ئەلىت مەلى سەرچلى باغى بى رەنگى .
 ھەروەھا موصطەلەحائى تەرىشى تىايە .

لېرەدا مەبەستىك ھەيە بە پىوستى ئەزانم بىنوسم ، ئەوئش ئەوہتە ، جەنالى مامۇستا
 مەلا كەرىم لاي واىە برى ووشەي ھەورامى «نەي» ئىضافەي نىە ، لەبەرى ئەوہ لە
 دىوانەكەدا نە بىنوسىون ، ھەروەكو ئەم شىعەرانەدا كە لەباتى ئەوہى بنوسى (بولبولى
 گولشەن» نوسىويە «بولبول گولشەن» يان لەباتى «نەي دەسى نەي چى» نوسىويەتى : نەي
 دەس نەي چى يان لەباتى «تەۋارى تەرلان» نوسىويە «تەۋار تەرلان» .

من بە چەن بە لگەيىك لام واىە جگە لەو شۆيئانەدا كە بە ھاوردنى ئەوتى يە كىشى
 شىعەرەكە تىك بچىت ، ئەگىنا ھاوردنى ئەوتى يە جوانترەو ھەقى خۆيشىيەتى . بە لگە
 كانىشم ئەمەنە .

يەكەم من خۆم ھەورامىم وە ھەمو شۆيئىكى ھەورامان گەراوم لھون ، تەخت ،
 دزلى ، زاوہرۇ ، ھەمويشيان ئامۇشۆي بيارەيان كرده ، ھىچكام بەئى ئىضافە قسە
 ناكەن جار جار (واوى) ئىضافە جار جارەيش (نەي) ئىضافە بەكار دىرن . واوہكەيش
 بەم جۆرەيە (نەيەو دەسو نەيچى) (بلىلو گولشەنى) (تەۋارەو تەرلانى) .

نښه وه سهری باسه که ی خوځمان. له لاپهړه ی «۹۳» دا، له باره ی جهلال وه
تهجه لالوه باسی کردوه وه پیشان نه دات، حاله تی جهلال حاله تی توره یی و قه هره
«سهری ووشه ی جهلال بکه ن هره لم کتیه دا»، جا نه لی «بسم الله» توکه وای له جهلال دا
ده بمرده ره بهری تیره کانت.

له لاپهړه کانی «۹۴ تا ۹۶» دا، سهرله نوی باسی ده فو ساقی و مه ی و نه ی و
ناهه ننگ و مو طریب نه کات، به لام نه مانه ناماده نه کات بو رویشتن بو زیاره تی
حه زره تی غه و ث له به غدا، وه ووشه ی خوشوع وه دوعایش به کار نه بات که هه موی
بابه تی صوفیه تی و ووشه ی به کار براوی صوفیه تی یه.

مهوله وپی له لاپهړه ی «۱۰۵» به ولالوه سه باره ت به پیری باس نه کات وه ناسک
کاریکی زوری به کار بردوه، نه لی، ناوچاوانم ثاره زوی زیاره تی نه ژنوم نه کات
وه نه مه ش کرنوش برده بو جه نالی پیری.

به کور تی نه بیاته وه سهری نه وه ی که نیر واده ی توبه ی به کجاری یه، وه باسی
سهرکه شی به کانی خوی نه کات وه نه لی نه مانه هه موی هی سهرچلی و لاوی بون وه نیر
واده ی توبه مه، خودایا تویش نه م ته و به مه لی قبول کیت.

وتمان توبه ش به کی که له مه قامه کانی ته صه ووف. له لاپهړه ی «۱۱۹» به ولالوه له
نامه یی که دا بو شیخ موحه ممد جه سیم ناو، سکالا له ده ستی دوور پی نه و نه کات وه
نه لی، جبهانی زانیاری بی خاوه نه و مده رده سه کان چولن. له م نامه یه دا
موصطه له حانیکی زوری صوفی گهر پی به کار بردوه و پری یاسای ته صه ووفیشی
هاوردوه ته ناوه وه.

وه کو ته قدیس، نه مجید، ته وحید، «کشف الغطا» هه رچه ند لیره دا ناوی کتیه کی که
به لام حاله تیکیشه که به سهری دلی ریواردا دیت وه ستی پشت په رده ی پیشان
نه دهن، وه پاشان باسی ته سلیم نه کات، واته رازی بون به ته قدیری خودا، که
مه قامی ته سلیم به کی که له مه قامه بالا کانی صوفیه تی ی، نه لی:

ههر شیر ی جه شیر شیران شیر وه رده ن
گه رده ن په ی زه نجیر ته قدیر که چ که رده ن

ھەرۋەكۈ وتمان ، مەقام ھەيە و حال ھەيە ، مەقام بەۋچۈنبە تە بەردەوامە ئەلەن رېيۋارى رېگەي تەصەۋۋف تېا ئەمىنئەۋە نا ھەركا ئى خۋاى گەۋرە بېەۋىت ، ۋە ئەۋكەسە «استعداد» ۋە «قابىلەت» ى ھەلگىرىت بۆ مەقامىكى بالائىر ، ھەرۋەكۈ چۈنبە ئىستەي كارپى سېرراۋو فەرمان بەرى مىرى كە لە پاىە يىكەۋە «تەرفىع» ئەكەن بۆ پاىە يىكى بالائىر ، خالىش ، خوشى و ناخوشىيىك ، ۋەيان گەرمى و پروناكى و بەرەكەتەكە ، زوۋ تېپەر ، دېتو ئەچىت ۋە رېيۋار خۋى ھەستى ئەكات ، ئەۋىش ئەكرىت «تەشېبى كەين» بە پاداش ، ۋەيان «تەشۋىق» ۋە ئافەرىنىك ، ۋەيان ، دىخۋش كەرنىكى زۋانى ى ، يان ماددى ، كە لەگەل كار بەدەستىكى مىرى دا ئەكرىت ، كە ئەۋ شتە خۋى پاىە و پەنە نېە ، بەلام ، ئەكرىت موزدەيىك ۋە دىخۋشىيىك بېت بۆ ئەۋ كار بەدەستە ، لەئاكامدا لەۋ دىل خۋش كەردن و ئافەرىن كەردانەۋە بۆى دەركەۋىت ، كە مىرى لى رازى يەۋ ، ۋالەۋەدا پاىەى بالائىرى بىدرىتى .

جاۋتمان مەقام زۆرن ، بەلام ، دەۋەقام ھەن ، ئەكرىت بلىين ۋەكۈبىنجۈر بېشە ، ۋەيان ساقى دەرەختىكى ھەمو مەقامەكانى تر ئەبەنە لقو پۇيان ، ئەگەر بېتو باۋەرى ھەمو پياۋە گەۋرەكانى رېگەي تەسەۋۋفىش بىگىرەپېش چاۋ ، كەپرەك لە حالەكانىان بەمەقام ناساندۋە ، مەقامە بەناۋبانگەكان لەپانزە مەقامىش زىيائىر ۋائىستە يەكەيەكەي ئەۋ دەپانزە مەقامانەتان «بەۋچەشەنى ئەۋگەۋرە پياۋانە خۋيان ۋەتوبانە» پى ئەناسىين ، ۋە باسىان ئەكەين .

پېشەنگى ھەمو مەقامەكان ، مەقامى «تەوبە» يە ، نىگومان ، ھەر مەقامەى خۋى شۈبھەۋارو (صەلاھى يەتو) چۈارچېۋەيىكى ھەيە ، مەگەر ئەۋكەسە خۋى ھەستى پى بىكات كە ۋا لە مەقامەكەدا ، بەلام لەگەل ئەۋەشا ھەر ئەۋگەۋرە پياۋانە خۋيان ، برى جار برى شىيان دركاندۋە ، سا يان بە نووسىن ۋە يان بە گوتىن ، ئەۋانەمان بەدەستەۋەيەۋ ، ھەرۋەھا «ظاھىرى شەرىعى» ئەۋشتەش ، لەگەلى ئايانى قورئانى يىكدا كە لەۋبارەۋە ھاتون .

بەباۋەرى گەۋرەپياۋانى رېگەي تەصەۋۋف ، «تەوبە» ئەيىتە پەشيان بونەۋەۋ دەس ھەلگىرتىن لەكارى دژى فەرمانى خودا ، بەپى دەستورى قورئان تەوبە فەرزە

لهسه‌ری ههمو موسولانیك، له سوره‌ی نوردا، خوا ئه‌فه‌رمی. «وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» كه‌وابو له‌سه‌ری ههمو موسولانیكه ته‌وبه بكات، چون ته‌وبه‌یك ۹ «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا توبوا إلى الله توبةً نصوحاً» به‌كورتی، نه‌صوح ئه‌بینه ته‌وبه‌یكی بی‌گه‌رانه‌وه، ته‌وبه‌یك له‌كانگای ده‌رونه‌وه هه‌ل‌قولیت وه له‌په‌شیانیکی راسته‌قینه‌وه سه‌رچاوه‌بگرت، واته ئه‌بی توله‌دل وده‌رونه‌وه بگوریت تاخوایش یارمه‌تیت بدات، هه‌روه‌كو كه‌ئه‌فه‌رمی «إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُبَدِّلُوا مَا بِنَفْسِهِمْ»، «مَبْطُلِينَ ثَمَلَهُ كُكَي» ۳۷۸ك له‌كتی «قُوتُ الْقُلُوبِ» دا «۳۰» لاپه‌ره هه‌ر له‌سه‌ری باسی ته‌وبه چوه‌جا چون دياره كه ته‌وبه فه‌رزه ته‌وبه‌یك بو‌نه‌جام‌دانی كه له پيشا وتمان، كه‌واته بوه فه‌رز، ئه‌بی ئه‌گه‌ر ته‌وبه نه‌كه‌ین؟ ته‌وته له‌سوره‌ی حوجورات ئایه‌تی «۹۱» دا ئه‌فه‌رمی «وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ» كه‌واته ته‌وبه نه‌كه‌ر به‌پێ ده‌ستوری قورتان «ظالمه» و له‌زومره‌ی سته‌مكاران دائه‌نرت، هه‌ر به‌پێ ئایه‌ت خوای گه‌وره ههم ته‌وبه قبول ئه‌كات وه ههم گونا‌هی ته‌وبه‌کاریش ئه‌به‌خشیت چونكه ئه‌فه‌رمی «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ» وه من له‌وه‌وپیش له‌كاتی باسی ته‌وه‌دا كه ته‌سه‌ووف رپه‌ره‌ویکی ئیسلامیه هه‌موی ته‌وتایه‌تانه‌م نوسبون وه‌پۆستی به‌دوباره‌کردن نه‌، جا بزاین گه‌وره‌پیاوانی ته‌سه‌ووف ته‌وبه چون باس ئه‌كه‌ن، وه به‌لایانه‌وه ته‌وبه چون وه‌چه‌ندپله‌ی هه‌به، ئه‌م گه‌وره‌پیاوانه ئه‌لین، ته‌وبه بناغه‌ی ههمو حال و مه‌قامیکه وه هه‌رچی حال و مه‌قامه كه باس ئه‌کرت به‌هه‌رو ئاکامو ئه‌نجامی ته‌وبه‌ن، زه‌وی ج ده‌وریک ئه‌بینی له‌دروس‌کردنی خانوو به‌ره‌دا، كه به‌بی زه‌وی خانوو نا‌کرتته‌وه، ته‌وبه‌ش بو‌حال و مه‌قام واته، چونكه به‌بی ته‌وبه هیچ حال و مه‌قامیک ده‌س نا‌که‌ویت، جا ته‌وبه سی‌پله‌ی هه‌یه.

۱ - «ته‌وبه»: «وَاتَى الْغَفَّارُ لَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا» «غَافِرُ الذَّنْبِ قَابِلُ التَّوْبِ»

۲ - «انابه»: «وجاء بقلب منيب».

۳ - «أوبه»: «نعم العبد انه أواب».

ته‌وبه، خو‌ی به‌شیوه‌یکی تیکرانی، ده‌س هه‌ل‌گرتنه، به‌شیوه‌یکی ئاشکراو نه‌پێی له‌هه‌رچی موخاله‌فه‌ی شه‌رعه‌واته هه‌رچی خو‌ایی ناخۆشه وه‌ده‌س‌پیکردن، و ئه‌نجام‌دانی هه‌رچی خو‌دایی خۆشه به‌پێی شه‌رع به‌ ئاشکراو نه‌پێی.

جا ههروه کووتم سی پله دانروه بو ئهم په شجانی په، تهوکه سهی تهوبه که ی له ترسی
 «عهذاب»، واته نازاری خودا، وه بو وه رگرتنی پاداشی خوشی ئهم دنیا وه بان
 به ههشت، لهودنیادابو، تهوه «تهوبه» ی کردوه، وه «تائب» ه تهوکه سهش،
 ههزل به ر شه ر م له خودا، وه له به ر ته وه ی خودا چاوی، له کرده وه کانیته ی، وه له
 هه موشتیکی ئاگاداره تهوبه ی کرد تهوه «موبیه» که ونوه ته به شی «إنابة» وه
 تهوکه سهش، که هه ر له به ر دان نان به عه ظه معنی خودا دایه که نزیکی خراپه نا که ویتو،
 هه موچا که ییکشی لی تهوه شیتته وه، تهوه که ونوه ته به شی «تهوبه» وه به «اواب»
 ناوبراوه.

جاصوفی په کان باسیکی تریشیان هاوردوه ته ناوه وه له باره ی تهوه وه که مرؤف
 ته ی له چ شتیک تهوبه کات، قوشه بری «۴۶۵» ک، له زوانی ذوالنون مبصریه وه
 که یه کیکه له گه وره پیاوانی ته صه ووف ته لیت، تهوبه ی خه لک پر یاردانه بو
 دهس هه ل گرتن له گوناوه کردن، به لام تهوبه ی پیاوچا کان، تهوه ته دهس له «غفلهت»
 هه ل گرن، واته بکوشن بو تهوه ی، هه رگیز، وه بو ناقه چرکه ییکش، خویان
 له بیر نه چیت.

«عبد الله التميمي» که یه کیکه له گه وره پیاوانی ته صه ووف، ته لیت، ماوه زوره،
 له نیوانی تهوبه ییکو تهوبه ییک ترا، بری کهس، پر یارته ده ن دهست هه ل گرن له
 گوناوه، هی وایش هیه پر یارته دات دهست هه ل گرت له هه له وه له «غفلهت»، به لام
 هی وایش هیه، تهوبه ته کات لهوه ی که چاوی له چا که ی خوی بیت، واته
 ته کوشیت له په رستشو چا که کافی خوی ورد نه بشته وه، وه به هیچیان دانیت.

«سهل ابن عبد الله» ۸۹۸-۸۹۶ م، ته لیت، تهوبه تهوه ته، گوناوهانی خوت
 له بیر نه به ریه وه.

واته هه میشه گوناوهی خوت له پیش چاویت، بو تهوه ی بکوشیت به چا که و
 په رستش، توله ی بکه یته وه.

به لام «جونید» ته لیت، تهوبه تهوه ته گوناوهانت له بیر بچته وه، جا تهوه ی
 «سهل» بو صوفی تازه کاره که چاوی له کرده وه ی ناشیرینی پشویه تی و، به گه رمیش
 سه رگه رمی په رستشه، به لام تهوه ی «جونید» که ته لیت گوناوهانت له بیر بچنه وه،
 واته، تهوه نده غه رقی خوا په رستی بیت، نهک هه ر گوناوه ته نانهت خویشت

له بیر بچینه وه جائه مهش هی پیگه یشتوان و گه وره پیاوانی نهو ریگاته، نهو هس
 نهگه ییئت تازه مادام تهوبه تهوبه ییئت، خوا، گوناوکاری به خشویه و ئیتر یادکردنی
 ناویت به لام «رؤیم ابن احمد» هاوچه رخی جونه بد نهو، باوه ریکی تری هیه،
 نهو نه ییئت، نه یی تهوبه بکه ییئت، له «تهوبه» جائه م وتاره، نهگه ر ظاهر و روا له ته که ی
 سه برکه یی، پیچمه وانهی شهرعه، چونکه وتمان تهوبه فره ده ی چون تهوبه بکه یی
 له فره ؟ وه کو نهو ته تهوبه بکه یی له نو یی، به لام، مه به سنی «رویم» سو فی یانه یی نه یی
 نایی همرچاوت له تهوبه که ت ییئت، وه بی که ییته ورکه بوخوت، وه وا بزانیته،
 کاریکی گرنگت نه انجام داوه، نهو وه سه وه سه ی شه پتانه بو نهو ته له خودا غافل
 کات به لکو نه یی تهوبه بکه یی لهو باسی تهوبه یی، وه له پاداشی چاکی ی تهوبه
 وه له وه ی که تو نه کاره ت نه انجام داوه، جا تهوبه له خه یالی تهوبه بکهو، همر
 سرگرمی خوا به رستی ی به.

به مچه شه بومان هیه بلین، تهوبه سنورو دیوارو پرگه ییکه، له نیوانی ژانی
 پیش تهوبه کردن، واته پیش په شیان بونه وه له کرده وه ی تاپه سه نه وه ژانی تازه ی
 دوا ی تهوبه کردن، ژانی خوا به رستی و به پنی فرمانی شهرع جولانه وه.

نیش توانین، چهن مهرجیکی بو دانین، وه کو نهو ی په شیان بونه وه و
 شهرمه زاری یه له کرده وه ی له وه پیش، وه له سه رکه شی کردن و لاری گرتن له فرمانی
 خودای گه وره، له پاشان بریار دانه له سه ری نهگه رانه وه بولای نهو کرده وه چه وتانه،
 سی ههم، ده س به جی ده ست کردنه به په یرونی کردن، به دل و به گیان، له
 فرمانی خودا، به باشترین شیوه، وه تهوبه ش، هه روه کو قامکان بو کیشا سی پله ی
 سه ره تایی و ناوه ندی و پایانی ی هیه که بریتین له تهوبه، ئینابه، نهو به، نهو ی له
 ترسی سزاو بو پاداش پاشه گه ز بو نهو خواوه فی تهوبه یی، نهو هس له بهر شهرمه زاری
 خوی، وه له بهر نهو ی که خوا به حاضر نه زانیئت، وه روی نیه گوناو بکات وه
 ده س له خرابه همل نهگری وه تهوبه نه کات، نهو هس خواوه فی «ئینابه» یه، نهو هس، همر
 له بهر نهو ی به نده ی خودایه و، له خوشه ویستی خودا دا تهوبه نه کات و چاوی نه
 له پاداشی به هشت و نه له سزای جهه نه مه نهو هس خواوه فی «تهوبه» یه، وئایه فی «ویم»
 العبد لله اواب» بو نهو جو ره به ندانه یی، که خوا ده باره ی پری له په بام به ره کان
 فره موبانه، «سهره رای هموی نه مانه ش» تهوبه مه قامیکی گه وره ی گه وره پیاوانی
 شاریگای ته صه ووفه، وه خه لات و به راتی تاییه ت و پیناس و شوینه واری خوی هیه،

که مه گهر هه رخخوا بیزانی و تهوبه نده سه ره برزو خوشبه خنانه ی که تهو خه لاته
 نه کرین ، «شیخ الاسلام عبد الله الانصاري الهروي» ۳۹۶ - ۴۸۱ هـ ک ، له کتبی «منزل
 السالکین» دا نه لیت ، «ولایت مقام التوبة» الا بالانتهاء الى التوبة مما دون الحق ثم رؤية علة
 تلك التوبة ، ثم التوبة من رؤية تلك العلة» واته مه قامی تهوبه به ته وای نه بوته ته هی
 که سیک ، مه گهر تهو که سه ی گه یشتیه تهوه ی ، جگه خودا تهوبه ی له هه موشتی
 کردیت واته دهستی له هه مووه سیله هه موشتی بهردایت ، وه ته نها دهستی بهخواوه
 گرتیت ، له پاشان دهستی هه لگرتی له هو ی تهوبه کردنه که ، که گوناوه کردن
 بیت ، یان ته نانه و وجود ههستی و بوونی خویشی ، له پاشان ته نانه تهو
 هو به شی له بیر بر دیت هه ، ته بیت هه چی ... ؟ ... ته بیت تهوه ی مه قامی تهوبه
 له بیر بر دته وه ، له یاد چونه وه ی هه موشتیک جگه ذاتی خودا ، ته مه خو ی «فناء نفس
 وه بقا به خودایه» جابویه و تراوه مه قامی تهوبه ، چونکه هه بر بقی نه له بچران له
 خرابه و به سران به چا که وه ، به لکو دوا به که ی ناوای لی دیت که و ترا .

«ابن القيم الجوزية» ۶۹۱ - ۷۵۱ هـ ک که له کتبی «مدارج السالکین» دا شهر حی له «منزل
 السالکین» کردوه ، سه باره ت به شهر حی ته مه قامه ، وه مه قامه کانی تره کتبی کی هه زار
 لاپه زلی هه به جا سه باره ت به مه قامی «تهوبه» نه لیت «والذي ساقهم الى ذلك سلوك
 وادي الفناء في الشهود، فلا يشهد مع الحق سبباً، ولا وسيلة ولا رسماً البتة» له پاشان ته لی
 «و نحن لانكر ذوق هذا المقام، وأن السالك ينتهي اليه ويجد له حلاوة ووجدا ولذة لا يبعدها
 لغيره البتة، وأما يطالب أربابه والمشمرون اليه بأمر ورائه وهو أن هذا هو الكمال، وهو أكمل
 من حال من شهد أفعاله وراها ورأى تفاصيلها مشاهدا لها صادرة عنه بمشيئة الله وأرادته
 ومعنونته فشهد عبوديته، مع شهود معبوده، ولم يغيب في شهود العبودية عن المعبود، ولا يشهد
 المعبود عن العبودية، فكلاهما ناقص، والكمال أن تشهد العبودية، حاصلة بمئة المعبود وفضله
 ومشيتته، فيجتمع لك الشهودان، فإن غبت بأحدهما عن الآخر فالمقام مقام توبة، وهل الغيبة
 عن العبودية الأهم لها ... ؟» .

به کورنی ناوه رو که که ی هه ره ته چیت هه سه ره باسی تهوبه له تهوبه کردن ، واته ،
 فه نابونی به نده ، له ذاتی هه ق دا ، وه به قاومانه وه ی ذاتی هه ق ، جا ته لی ، تهوه ی
 تهو گه وه پیاوانی ریگه ی ته صه ووفه ی خسته ته سه ری ته مه به سه ته ، ته مه
 گرتنه به ری ریگه ی فه ناته ، ناوای گه یشتن به «شهوده» (شهود ، واته دین ،

وه ههست كردنی نوری ههق ، به چاوی به صیرت ، به چاوی دهرون) تهلی ، بو
 به دهست هینانی خوشی شو هوده ، وا ئهه خهلهکه شیوی فهنای داوه ته بهرو ئهه
 رینگابه ئه پیوی ، جا هاتو ئهوان گه یشتن بهو ئاواته ، (فلا يشهد مع الحق سببا) تیر
 سه بهبو وه سیله یێک نایتریت ، وه پیویستی به دهلیل نیه چونکه گه یشتوه ته
 «مدلول» «ولا وسیله ولا رسماً» البته به هیچ جوړی پیویست به هیچ وه سیله یێک نامینی .
 (وه سیله یێش له شو هوده ، که یوه عین الیقین وه سیله ی بوجی به ؟) جائه لی ، خو ئه مه
 «انکاری» ذهوق ، واته چه شتنو مه زه کردنی ، ئهه مه قامه ناکهین ، وه لیان روونه
 ریبواری نه سه وونی نه گاتی ، وه شیرینی و خوشیه که ی ته چه شی ، له ذهوت و
 خوشییکی وه ها که له هیچ شتیکی ترا نایینی ، به لام ئهه که سانه ی کهمخواری
 ئهه ده وقه ن ، وه ئهوانه ی که قولیان بوی کردوه به لادا ، ئهوان ، بهمه رازی نابن و
 دانا مرکین ، وه بو له وه بالاته که ی ته کوشن ، که بریتی به له «کهمال» واته «دواپله ی
 خواناسی» ، وه ئهه حاله تهواوترو بهرزتره ، به لای ئهوانه وه ، که پێی ته گه ن و
 ئه یزان ، وه به باشی چه ندو چونه تیه که یان ، به درێژی بۆده رکه وتوه ، به چاوی
 خو یان دیوانه ، ئهه چه ن و چونه ی که به پێی خواستی خودا خو ی و به یارمه تی و
 ویستی ئهه ، روونه دات ، «له باره ی حالی ئهه که سانه وه ته لیت» بهنده گی خو ی له گه ل
 خودایی و په رستراوی ئهه ، پیکه وه ههست ته کات ، وه له و کاته شا ، هه رگیز
 بهنده یی خو ی ، به رانه ر بهو په رستراوه ، له یاد ناچیت ، وه ههروها به
 چاوی که وتی په رستراو ، له و کاته دا که ئهه بهنده ییکه و وا له له ذهوت و خوشی
 چاوی که وتا ، هه رگیز ئهه نزیک ی به نایته هوی له یاد بردنه وه ی گه وره یی خودا ،
 ههروه هاش نایته هوی له یاد بردنه وه ی بهنده یی و بچوکی خو ی . به لام له روانگی
 مه قامی «کهمال» وه ، هیشتا ئهه حاله ش هه ر کهمال نیه ، که موکوری ی تیا به ،
 به لکو کهمال ته وه ته ، ئهه بهنده یه هه ر له و کاته دا بزانیته که ئهه بهنده یی بهو ئهه
 نزیک ی به به «فضل و کهره م و ریهست و خواستی خوا خو ی پهیدا بوه» واته «به نازایی بهنده نیه
 به فضل خودایه» ، خودا ته فهرمی «قُلْ لَا تَتَّبِعُوا عَلَیْ اِسْلَامِکُمْ» ، بَلِ اللّٰهُ یَعْنُ عَلَیْکُمْ اَنْ
 هٰذَا کُمْ لِلْاِیْمَانِ (حجرات) ، ههروه ها ته فهرمی «وَهُوَ الَّذِی یَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ ، وَیَعْفُو
 عَنِ السَّیِّئَاتِ» ، به لی کهمال ، ته وه ته که بهنده زو رباش بزانیته ئهه پایه ی
 بهنده یی به ، له (فضل و) کهره می خواوه ن بهنده که وه ، واته خوا ی گه وره وه ،
 دهست که وتوه ، جائه گه ر ئهه خوشه ویستی و پی زانیته گه یشته راده یێک خو نت
 له یاد چوه وه ، ته نا خودات له یادابو ، جا بهو مه قامه ته لێن ، مه قامی «ته وه» تابا ئهه
 خو له یاد چونه وه ، ته وه ناگه یینیته که تیر ته وه و گونا هو به هه شت و جه هه نه م و
 هه موشتیک له یاد چوه ته وه . وه هه ر خوا ما وه ته وه و فضل و کهره می ؟..

بەم چەشنە دىيان تەوبە ، لەروانگەى شەرعەو ، تەووتە ، لەسەرى ھەمو
موسولمانىكە تەوبە بىكات ، واتە : دەس ھەلگىرى لەخىلافى شەرع ، وە قەرزو قۆلەى
خەلك بەداتەو وە بەردەوام بىت لەسەرى خواپەرستى و چاكە كردن ، بەلام
لەروانگەى تەسەوووفەو ، ھەم ئەم مەرجانەيشى ھەبەو ، ھەم لەو زياتریش ،
بەلكو چاكەو پەرستشەكە ئەگەيشتە كارى واى لى ئەكات ھەول و تىكووشانىكى
بەردەوام بەدات بوگەيشتن بە مەقامى «عين اليقين» ، وە ئىمانى كامىل ، وە ناسىنى خوا
بە ئى پەنابردن بە دەليل ، چونكە ئاشكرابە «مەدلول» كە خودايە ، ئەگەر بەچەشنىكى
دەوق ، وە موشاھەدەى بەصيرەت ناسراو ھەست كرا ، تەوبە نەدەبە ، ئەيتە يەكئى
بەندە خووش بەخت و خوانامەكان ، خواناسىنىكى وەھا ، ھىچ ھويلىك وە ھىچ
نەفس و شەيتانىك ، وە ھىچ لارىنگرو خوانەنامىلىك ، وە ھىچ نوسراو و باو و پرىكى
«تەلھادى» ناتوانى كارى تىكات ، وە بو چركەيلىك لەخودا دورى خاتەو .

ئەوسا كە ئەوجۆرە حالە خواپى داووبە ئەيتە مەقامىلك كەپى ئەلەين «تەوبە» وە
يەكئىكە لە مەقامە ھەرەگەورەكانى تەسەوووف .

ئانابە :-

لاى برى لەگەورە پياوانى رىزەوى تەسەوووف ، بەتايبەت لاى
نەقشبەندى يەكان ، «ئانابە» يەكئىكە لە مەقامەكان ، ئەوكە سەش خواوەنى «ئانابە» بىت
پى ئەوترى «مەنەب» ، بى گومان لەزۆربەى كنىيەكانى تەسەوووف دا ووشەى «ئانابە»
ھاتو ، بەلام لێرەدا مەبەستم «مەقامە» ، كە برىكيان لەكاتى پىرست كردنى
مەقامەكانا ، ناوى مەقامى ئانابەيان ھانىو وە برىكيشيان ناويان نەھانىو ، بۆئەو
(شىخ عبداللەى دهلوى) كە مورشىدى مەولانا خالىدى نەقشبەندى يەكئىكى «ايضاح
الطريق» دا يەكەم مەقام بە مەقامى تەوبە ناوئەبات ، وە دوھەم مەقام بە مەقامى «ئانابە»
دا ئەيت .

لەكتىبى «مُعْجَمُ مُصْطَلَحَاتِ الصُّوفِيَةِ» دا ، ئەلەى ، ئىنابە برىكى يەكەرانەو لە
«غەفلەتەو» ، بۆدېكر واتە گەرانەو لە حالەتى لەبادبردنەو ھى خودا ، بۆسەرى حالەتى
يادكردنەو و ناو بردنى خودا ، ھەروەھا ، ئەلەت دەست ھەلگرتە لەھەموشتى ،

وہ گہرانہ وہ بولای، خودا ، ئەلئیت ، مونیب ، بەو کەسە ئەلئین ، جگە خودا پەناییکێ تر
 وە کەسێکی تر شک ئەبات پەنای بۆ بەریت و، بگەریتەو بولای خودا ، «خۆشمان
 بەوانە ی دەس لە خرابە هەل ئەگرن و ئەگەریتەو بولای خودا ، هەر ئەلئین ، فلانە کەس
 گمراوە تەو» واتە لە خرابەو گمراوە تەو بۆ چاکە ، لە گومرانی و وێلی و
 سەرگەردانی یەو بۆ سەری رێگای راست ، لەلای خەلقەو بولای خالق ، جا ئەم
 گەرانەو یە کاتی صوفی یانە یە ، جۆریک بگەریتەو ، خۆی لەبەر بچیتەو وە هەر
 خودای لە یاد بێت .

هەر لەم کتێبەدا ئەلئیت، ئەلئین ئینابە ی بەندە سی جۆرە ، ئینابە بە نەفس ، بە دل ،
 بە رووح ، ئینابە ی نەفس ، ئەو تە تەرخانی کات بۆ خەمەتی خودا ، واتە ئە نجام دانی
 هەرچی سپاردە یە ، ئینابە ی دل ئەو تە ، جگە خوا هیچی تری تیانە یێلی واتە ،
 تەرخان کردنی دل بۆ یادی خودا ، «وہ گسک دانی لە هەرچی شتی تر» ئینابە ی
 رووحیش ، بەردەوام بونە لە سەری «فیکر» واتە ، ناوی خودا بردن و یادی خودا کردن
 بە جۆریک نە پەرژیتەو سەر هیچی تر وە پەنا ئەبات بە کەسی تر ، وە کەس نە کاتە
 هاوشانی خودا لە دەرونا .

شیخ عومەری سەرەوەر دیش «۵۳۹ - ۶۳۲» ک ، لە کتێبی ، «عوارف المعارف» دا
 پێناسی ئینابە هەر بەو جۆرە باس ئەکات کە باسمان کرد ، هەر وە ها ، ئەلئیت ، مونیب ،
 بەو کەسە ئەوتری کە گمرا بیتەو لە هەرچی شتی سەرگەرمی کا بە خۆیەو و خودای
 لەبەر باتەو ، بولای خودا خۆی ، هەر وە ها ئەلئیت «مونیب» کە سیکە کە جگە خوا کەس
 شک ئەبات ، واتە هیچ کەس بە کەسی خۆی نەزانیت خوانە بیت ، لە پاشان ئەلئیت
 ئەو ی پێویستە بۆ دامەزراندنی «ئینابە» ئەو تە ئەو کەسە مەقامی تەو بە ی برییت :
 تەو بەش دانامە زرییت تاو و کو «موجاهەدە» خەبات وتی کو شانی بەندە ، خەباتیکێ
 دامەزراو نە بیت ، خەباتیش ، بەنی بە دەس هێنای پلە ی «صەبو» دەست نا کە ویت .

«شیخ عبدالله الأنصاری الهروی» (۳۹۶ - ۴۸۱) ک ، ئەویش سەبارەت بە ئینابە ،
 ئەپێشا دەس بۆ ئەم ئایە تە راتە کتێبی کە ئەفەرمی «وَأَنبِئُوا إِلَى رَبِّكُمْ» جا ئایە تە کە ئەلئیت
 «وَأَنبِئُوا إِلَى رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ» (زمر) ۵۴» واتە
 بگەریتەو بولای خوا وە لە خودا پەرسی دا ئیخلاصتان هە بیت ، بەر لەو ی کاتی
 سزادان بگات و هیچ کار یکتان لە دەست نە بیت ، جا ئەلئیت .

(ئینابە) سی شتە .

گەرانەو بولای خودا بە نیازی رێ چاک گرتە بەر وە بۆ چاک بوون ، وە

عوزره ئىنانەو بۆلەو و بەرت ، گەرانبەو بۆلای خودا بەشپەو وەفا ، وە
بەردەوام بونیش لەسەری ئەو وەفايە ،

گەرانبەو دەس بەجی ، وە لەدەر ونەو ، وە بۆ وەلامی ئەوداوا کردنەي
کەخودا ئەفەرمی «وَأَنْبِئُوا... هُنْد..»

زوهەد :

بەکیکە لەمەقامەکانی تەسەووف. ووشەي زوهەد تەنها جارێک لەقورئانا
لەسورەتی یوسف دا هاتو کە ئەویش پەيوەندیکی بەم زوهەدەو نەبە «وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ
فَرَّاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ» زوهەد ، بەرەوالت ئەتوانین بلیین ، چاوتیری و
بەکەم رازی بونە «الزَّهيد: الشَّيْءُ الْقَلِيلُ» وە بە بەشی خۆ دامرکان ، وە خۆنەپروکاندنە بۆ
بەدەست هێنای سەرمايە و سامان ، ئەیش تەوانین بلیین بایسی دانەنانه بۆدنيا ، وە
دەس هەل گرتن و پشت گۆی خەستنی دنیايە ، ئەک هەرسامان و سەرمايە ، بەئێکومەقام
مەنصەبیش ، یاں هەول دان بۆ ئەوێ و ناوت بەچاک دەرچیت ، زوهەد ، بەئێ
خۆش و بەستنی فوقر ، واتە «هَفْزَارِي» وە بەئێ ، بە بەشی خۆ دامرکان واتە «قەناعەت» ،
رێک ناکەوێت ، جا ، گەورە پیاوانی رێزەوی تەسەووف زۆرباسیان لەبارەي
زوهەدەو کردو ، وە «زاهید» : بەکیکە لەوێناسانەي ، کە ئەئێ لەمروفتیکی صوفیدا
هەيیت ، ئیستە ئیمە ، ئەگەر ئینەو بۆ سەرەتای ئەم خەدەيە لەئیسلاما ، تەنانەت
بەرلە ئیسلامیش ، هەروەها ئەوانین بزانی گەورە پیاوانی تەسەووف سەبارەت
بەمەقامە چي ئەفەرمون .

ئەوێ لە لێکۆڵینەوێ کتیبە میژوێیەکانی تەسەووف دا روونی ئەکاتەو ، ئەوێمان
بۆدەر ئەخات کە پشت لەدنیا هەل کردن و کەنارەگیری و خۆدوورخستنهو
لەکیشەکیشی مالموسامان پێکەوێنان... ، بەرلە ئیسلامیش لەناوی عەرەبەکانا
هەربو ، هەروەها لە ئایینەکانیشا ، وەکو ئایینی عیسایی یەکان ، هەرباوبو ، وە
لەسەرەتای هاتنی ئیسلام دا ، کەسانیکي وەکو «وهرهقه بن نوفل» وە «سەطیح» وە «قەس بن

ساعده» : وه زوری تربون ، به تاییهت له «ئه حناف» ، واته په پیره وانی جه زره تی ئیبراهیم ،
 باواگه ووره ی پیغه مبهری خویمان ، درودی خودایان له سهر ، زور کهس بون ، که «زاهید»
 بون ، زاهید : به و واتایی که وتمان ، کهم ته ماعی و که ناره گیری و خو نه پروکاندن
 بوسامان و پله و پایه : له ناوی یارانی به یامبه ریشدا ، بریک به زاهید ناسراون ، وه کو ،
 «بیلال» «ابوفخر» وه «سلمان» ، وه نه صحابی صفه ، وه زوری تر ، بی گومان له قورئان دا ،
 ثابتهت زوره بوته وهی ، هه رچه دنیا خوشه و خوشی جه لالیش ، ناپه سه ندنیه ، به لام
 له گه له وه و شاء ، خوشی ئه و دنیا زور تر و بمرده و ام تر و به که لک تره ، وه کوته وهی
 که نه فرمی «يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ -
 (فاطر) ٥٠ : يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا جَعَلْنَا الدُّنْيَا دَارًا مَّرْجًا وَالْآخِرَةَ دَارًا مَقَامًا لَكُمْ فِيهَا تَجْمَعُونَ لِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ (العنكبوت) ٦٤ : «الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ
 رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا» ، الکهف ، (٤٦) ، وه زور ثابتهی تریش ، ههروه ها
 جه دینی پیغه مبهری درودی خوی له سهر ، سه بارهت به بی باخی دنیا زوره ،
 «ههروه کوگوتم هه موده یش بوکارو کاسی جه لال زوره» به لام ، زوهد له وه ناگه یینی که
 بیکار دانیشت به لکو ته وه ته ... ههم دلت نه که یته جیکه ی ثاوات و خوزگه ی
 سه رمایه وه ههم دهس که و ته کهت جه لال بیت وه ههم به که میش . رازی بیت وه
 ناشو کور نه بی : جا له پاش زه مانی په یامبه زوریک له گه و ره پیاوان ، به «زاهید» ،
 ناویانگیان ده رکروه وه کو (حسن البصری) که له (١١٠) ک ، وه فاتی کردوه له پاشان
 (ئبراهیم بن له دههم) که (١٦١) ک وه فاتی کردوه داوود الطائی (١٦٥) ک ، وه فضیل بن
 عیاض ، (١٨٧) ک ، وه شعیق نه لبه لخی (١٩٤) ک ، وه زوری تریش
 پیغه مبهری گه و ره : سه بارهت به زوهد ، نه فرمی ، «إِزْهَدْ فِي الدُّنْيَا يُحِبَّكَ اللَّهُ ، وَإِزْهَدْ فِي
 مَا فِي أَيْدِي النَّاسِ يُحِبُّوكَ» ، (ابن ماجه) ، جه زه ره تی عه لی نه فرمی «الزَّهْدُ أَنْ لَا تُبَالِيَ مَنْ أَكَلَ
 الدُّنْيَا مِنْ مُؤْمِنٍ أَوْ كَافِرٍ» .

جونهیدی به غدادی ته لیت «الزَّهْدُ إِسْتِغْثَارُ الدُّنْيَا وَمَحْوُ أَثَارِهَا مِنَ الْقَلْبِ» ،
 نه بوسوله یمانی دارانی ، ته لیت «الزَّهْدُ تَرْكُ مَا يَشْغَلُ عَنِ اللَّهِ»

سری سه قلی ته لیت «لَا يَطِيبُ عَيْشَ الزَّاهِدِ إِذَا اشْتَغَلَ عَنْ نَفْسِهِ وَلَا يَطِيبُ عَيْشُ
 الْعَارِفِ إِذَا اشْتَغَلَ بِنَفْسِهِ» یحیی بن معاذ ته لیت ، (لایبلغ احد حقیقه الزهد حتی یكون فيه
 ثلاث خصال ، عمل بلا علاقه ، وقول بلا طمع ، وعز بلا رياسه) .

«بشر الخاف» ته لیت «الزهد ملک لا یسکن الا فی قلب مخفی».

هم دیسان «سری سه قطی» ته لیت «الزهد» اَن لا تاخذ من احد شیئا، ولا تسل احد شیئا، ولا یکن معک وتعطى منه احد شیئا.

هم میسان (جونه بد) ته لیت «الزهد خلوا الابدی من الاملاك، والقلوب من السج» ،
ته گه ریپتو هرچی گه وره پیاوانی ریگهی ته صه ووف وتویانه سه بارهت به زوهد
بینوسین، خوی تهینه، کتیبک به ناوی «زوهد» به لام ته وهی که ده ستگیرمان
ته بیت، ته وهته، زوهد باوه ریگه واله ناوی ده رونا، ته نانهت ته نها به کرده وهش
ده ست ناکه ویت، وه کو عیادهت وایه، بوچی نویتز ته گهر به ثیانه وه نه بیت، وه
لهقه ناعهتی ده رونه وه، بوهرستش نه کریت، که ی نویتزی راسته قینه به، بوغونه،
بگره بوربانی وروپامانی بیت، بوته وه بیت خه لک به چاکی بزائن و باوه ری پی بکه ن.

جا له م باره وه، ثیامی غه زالی باسیکی دزیژی هه به له کتیبی (احیاء العلوم دا)،
ته لی ته وهی رقیه تی له دنیا، هوشوبیری وابه لای تهو رقی لی بونه وه، ته وهش دنیای
خوش ویست هوشی وابه لای تهو خوش ویستنه وه، زوهد ته وهته، تو هوش ته نها
به لای خواوه بیت، ته مهش، ههروه کو ته وه له ته وه به کرده که، ته بیتنه، زوهد
له زوهد.

پاش لیک دانه وهی وتاری پیغه مبری گه وره، وه گه وره پیاوانی ریگهی
ته صه ووف، پروون ته بیتنه وه زوهد ته وهته، خوشه ویستی دنیاو به دهس هاته کافی
دنیا له هه موجوزیکی، سه رمایه، مه قام، مه نصب، له دل ده رکریت، چونکه
به لای ریپوارانی ته صه ووفه وه، دل وده رون ته نها چیگهی خوشه ویستی خودابه
وهیچی تر، ههروه کو له پیشاوتغان، ته وهی بیهوی نوری خودا دلیا جی نشین بیت،
ته لی له هه موخه ووشی پاکی کاته وه، یه کی له وچه وشانه، خوش ویستی سه رمایه و
سامان و مه قامه، به لام تیکوشان بو به ده ست هیئانی نانی جه لال، ته وه پیویسته، واته
سه رمایه ی جه لال بیر ده ست، به لام دلی پیوه مه به سته، ههروه ها، له هه ژاری
عه بیوعارت نه بیت، چونکه به کی له پایه کافی زوهد، هه ژاری به، له کورته ی
باسه که دا ته لپن، زوهد له روانگی ته صه ووفه وه، هه روا که کرده و باوه ریکی
په سه نده، هه روایش پایه و مه قامیکه، که به شویی پایه و مه قامی (ته وه) دا، دیت،
وه سوفیه کان، له روانگی یکی تاییه ته وه سهیری (زوهد) ته که ن، ههروه کو، که (این)

جا ئەم خۆپاراستە ئەنھا بۆشت خواردن نە، بەلكو بۆگوتن وەھەلسونیششە، وە لەھەموی گەنگەتر، خۆتی ئەل ئەقولاتانە لەھەركاریكا كە راستە و خۆ پەییوەندی بەتووە نە، ھەروەھا وەرە ئەو ئەشتیک كە لەصەداصد نەیزایتو دانشمەندو زانانەبیت نیا، وە ئەم نەدەیتەو بەلكو پەیکوراست بلیت من ئەم شە نازانم، نەو كە دەمارت پەنگەت نەداتو بەنەزانی بنیشبەمل وەبیتە كەوچكی ھەموشلەیتك، سەبارەت بەم كەرە، پەنخەمبەری گەورە درودی خودای لەسەر ئەفەرمی، «مِنْ حُسْنِ إِسْلَامِ الْمَرْءِ، تَرْكُهُ مَالًا يُعْنِيهِ»، ھەروەھا ئەفەرمی «مِلَّالَكَ دِينَكُمْ الْوَرَع»، ھەروەھا ئەفەرمی بە ئەبوھورەیرە «كُنْ وَرِعًا تَكُنْ عَبْدَ النَّاسِ» ھەروەھا ئەفەرمی «دَعْ مَا يُرِيكَ إِلَى مَا لَا يُرِيكَ»، ئەبو بەكری صیددیق ئەفەرمی «كُنَّا نَدْعُ سَبْعِينَ أَبَا مِنْ الْحَلَالِ مَخَافَةَ أَنْ نَقَعَ فِي بَابٍ مِنَ الْحَرَامِ»، جورجانی لەكتیپەتەعرفات دا ئەلیت «وەرە خۆپاراستە لەشتی گومانلی كراو لەترسی ئەو دا دوچارى شتی حەرام نەبیت».

كتیپى معجم مصطلحات الصوفية، ئەباسی وەرە دا ئەلیت، «وەرە ئەو ئەم مەزھەب ھەرگیز نەراست زیاتر ھەچ نەبیت چ پەیی خۆش ییت وە چ پەیی ناخۆش ییت» ھەروەھا ئەلیت، ئەوانەى ئەھلى وەرەن سى دەستەن دەستەى بەكەمیان ئەوانەن خۆیان ئەپاریژن لەشتی گومانلی كراو، گومانلی كراویش ئەو ئەو كە ئەكە ویتە نیوانى حەلالی ئەواو وەحەرامی ئەواو، ئەئەمەونەئەو، دەستەى دوھەمیش ئەوانەن ھەرشتی كەدلیان بۆی ئەنە داو پەیی خۆش نەبو پاریژی لی ئەكەن، بەلام ئەو جوورە كەسانەش، كەسانێكن ئەو ئەندە لەخوداوە نەبێكن كە گەشتونەتە ئاوامە قامێك، كەدلیان بۆحەرام لێناداتو بێزارەلێ، دەستەى سى ھەمیش ئەو كەسانەن كە بە «عاریف» ناوئەبرین وەگەشتونەتە دواپەلەى بەندەى و خودا پەرسى، وە ئەوانە پاریژ ئەكەن لەھەرچى شتێك كە غافلیان كات لەخودا وەبیان پەشوكتی بەخۆیەو، وە ئەو ئەش دواپەلەى وەرە. ئیبراھیم بن ئەدھەم ئەلیت، وەرە دەس ئەل گەرتە لەھەرچى شتی گومانلی كراو وە لەھەرچى شتێك كە پەلەو ئەندى راستە و خۆی بەتووە نەبیت، وە لە «فەزولی» كردن، واتە خۆھەلقولاتانە كاری خەلك، شیخ مەعروفی كەرخى، ئەلیت «وەرە ئەو ئەم زمانت پاریژت لەپاھەلەدان و ستایش كردن، ھەروەھا پاریژت لەناوونوكتەنان بەخەلكەو و ناوی خەلك بەخەراب بردن».

كەوابو وەرە بوە سى بەشەو بوسى دەستە، وە بەچەشتیكى گشتی، خۆپاراستە لەھەموشتیكى گومانلی كراو لەترسی ئەو دا دوچارى حەرام نەبیت،

لَمْ يَبْرَهُوهَ بَيْغَهُ مَبْرُورُ دُرُودِي خُودَايَ لَسَمَرُ نَهْ فَرَمِي «إِنَّ الْحَلَالَ بَيْنَ وَإِنَّ الْحَرَامَ بَيْنَ وَبَيْنَهُمَا أُمُورٌ مُشْتَبِهَاتٌ لَا يَعْلَمُهَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ، فَمَنْ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ فَقَدْ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعِرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ وَقَعَ فِي الْحَرَامِ، كَالرَّاعِي يَرعى حَوْلَ الْحِمَى يوشِكُ أَنْ يَرْتَعَ فِيهِ، أَلَا وَإِنَّ لِكُلِّ مُلْكٍ جَمِيٍّ أَلَا وَإِنَّ جَمِيَّ اللَّهِ مُحَارَمُهُ» «صحيح البخاري».

سوفیانی نه وری نه لیت «هیچ شتیک له وهرع ئاساترنیه نه ویش نه وونه هه رچی که دودل بوی لئی مه بکوه ده سق لی هه لگوه» که واته نه مه قامی وهرعی که صوفیه کان نه بکه نه پیشه و خده ی خویان، سه رچاوه که ی، له خو خده و فرمایشو ده ستوری بیه مبهری گه وروه هاتوه وه صوفیه کان موبه مو په پره و لی نه که ن، تاته بیته خو و خده بویان، وه که بویه خو و خده، نه بیته مه قامیک له مه قامه کانیا ن.

وه صوفیه راسته قینه پی گه یشتوه کان وهرعیان نه گاته راده ییک، ته نانه ت له پیشان دان و دهر برینی که شفوکه رامات پاریزنه که نو خویان لاته ده ن، واته له هه مان کاتا که خاوه ن که رامه تن وه خوای گه وره پری شتیان بو ورون نه کاته وه و نه یخاته پیش چاویان نه وان له ترسی نه وه ی مه بادا بیته هو ی غوروری نه فس وه خو هه ل کی شان نای در کین، هه ر له م باره وه گه وره پیا وانی ته سه و و ف نه فرمون «لَا کَرَامَةَ إِلَّا بِالْحِکْمَةِ»، واته نه گه ر زه ر ورت و حیکه تیک نه بیته پویستی به پیشان دانی که رامه ت نه، وه هه ر که سیلک پنی خوش بیته که راماتیک که خودا به وی پیشان داوه خیراده ری پریت یان پنی خوش بیته خه لک باسی که راماته که ی بکه ن، نه وه فری به سه ری شارینگه ی ته سه و و ف نه وه نه.

«المبطل بالمکی» له قوت القلوب دا نه لیت، قال بعض الصوفیة «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَعْرِفَ وَرَعَهُ غَيْرَ اللَّهِ تَعَالَى فَلَيْسَ مِنْ اللَّهِ فِي شَيْءٍ».

به لی (وهرع) خو باراسته له گوناوه له شتی گومان کراو له حه لال بونیا، له وه ی به زمان به کرده وه نه گه ر کاری نه نجام ده یته، باکاری چا که یش بیته، جگه بو ره زای خوا بو هیچی تربیته. نه وکه سه ی که له دل و دهر و نه وه وای لیهات نه و پیناسانه ی که وتمان له دل و دهر و نیا هاته دی وه بویه، خو و خده ی، واکه یشتوه ته مه قامی (وهرع).

«فهنا عت»

له کتبی «معجم مصطلحات الصوفیه دا» نه لیت. فهنا عت بریتی به له دامرکان و

رازی بون، بهرا ده بیك، له خوارده مه تی كه هه ره نه وه تهنه بیټ ژبانی پی پروات
به ریگاو، «واله بهرگری بکات له برسیه تی»، ههروه ها دامرکان به شتیکی کهم له پو شاک و
ژره خهرو زه خیره ی مال، وه نه وه ته که فضلی کهم بده بیت به سه ری زورا.

هه ره له م کتیه دا نه گیر ته وه نه لیټ، پیغه مبه ری گه وره درودی خوای له سه ر
ناموزگاری ته بو هوره یه کرد فدرموی، نه گه برسیه تی زوری بو هانیت کولیره بیك و
گوزه بیك تاو په بدا کهو خوای ته کرد دنیا ویران ته بو.

ههروه ها پیغه مبه ر فدرمویه تی «القناعت کنز لا یلنی» واته قه ناعت گه نجیکه هه رگیر
دوالی نایټ. «ابو عبد الله خلیف» نه لیټ، قه ناعت ته وه ته، نه روی به شوتنی ته وه بدا
که خوټ نیته، وه دامرکتیت به وه ی که خوټ هه ته.

(محمد بن علی الترمزی)، نه لیټ «القناعت رها النفس بما قسم لها من الرزق»،
واته قه ناعت ته وه ته نه فس رازی بیټ بهو به شه ی که خوادا و به تی.

له روانگه ی ته سه ووفیشه وه بریک له گه وره پیاوانی ته م ریگه به، وه کو قوشه بری،
قه ناعتی به مه قام داناوه، بریکیشیان نه لټن، پله ی «قه ناعت» بومه قامی «رهزا» وه کو
«وهع»، واته بومه قامی «زوهده»، واته «قه ناعت»، خو ی مه قام نیه، مه قامی «رهزا»
یش به تی گه یشته پله ی «قه ناعت» ده ست نادات، گویا «وهع» یش مه قام نیه به لکو
پیشه کیه بومه قامی «زوهده» وه زوهده، به تی «وهع»، ده ست نادات.

له پاشان نه لټن، قه ناعت دزی حیرسه، حیرص بریتی به له خو پروکاندن و
شه و نانه سه ری روژو، روژ نانه سه ری شه و بومال و سامان پیکه وه نان، قه ناعت یش دزی
ته وه ته، واته دامرکان به وه به شه ی خودا ئیدات، وه تیکو شان به را ده ییکی پیویست،
بو به ریوه چونی ژبان، بیگومان ری ره وی، ریگه ی ته سه ووف، به تاییه ت نه وانه ی
بگه نه مه قامی «ویلا یه ت»، نه تی «قانع» بن وه قه ناعت له دل و ده رو نیاندا جیگه ی
کرد بیته وه نه گینا په پره وی یان نه کردوه له سوننه تی په بامبه ری گه وره ته وه ش په پره وی
نه کا له کردار و گو فتاری (محمد) درودی خودای له سه ر چون نه کری وه لی بیټ.

ته وه ش بو تیه ده رکه و توه، ته وه ته، ده و له مه ندی و سامان دارنی ریگاییکه دوالی
نایټ، ته وه ی هه زاری هه به سه یر نه کا هه به ملیونی هه به، ته وه ش ملیونی هه به
سه یر نه کا هه به ده ملیون و سه ده ملیون، هتد... وه سامان هه رگیر دوا پله ی نیه،

جائەنگەر قەناعەتتە بو، وا ھەرلەسەرەناوہ دلت رەحەتە، قەناعەتیش نەبو، وا
 نارۆزی مردن ھەر خەم و خەفەتی زۆرتر و زۆرترە و کاتیکیش ئەزانبت رویشتی
 وە ھەموی بەجی ما، جابوہ گوتراوہ «فَقِيرٌ كُلُّ ذِي حِرْصٍ غَنَى كُلُّ مَنْ يَقْنَعُ» ئەوہی ھەر
 ھەلپەیت، بۆسامان پیکە وەنان، ئەوہ ھەزارەو ئێدەس، بەلام ئەوہی قانع بو ئەوہ
 دولە مەزەو بەدەسەلات.

صەبر:

صەبر، ئەبیتە رازی بون وە خوگرتن بەرانبەر بە موصیبت وە بەلا، بێگومان
 ھەر واکالتەنە، مەووف بتوانی لەکاتی لێقەومان و بەلاو، نەھات و موصیبتەدا
 بەبەشی خوا رازی بیت و ھیچ پێ ناخۆش نەبیت و پێ تێک نەچێ وە بەلێ. «ھەرچی
 لای خواوہات خۆش ھات»، بەلام گەورە پیاوانی تەصەووف ئەگەنە ئەو پابە و لەوہ
 بالائیش، وە وایان لێ دیت، فەرقی بەلاو نەعمەتیان بەلاوہ نامینی، ئەلێن ھەردوکی
 خەلاتی خودایە، بەرانبەری بەلا ھیچ تێک ناچن، وە ئەو بارەگرانە بەو پەری
 روو خۆشی یەوہ ھەل ئەگرن، بەرانبەر بە نەعمەتیش ئەو پەری پێزانین و سوپاس
 ئەنجام ئەدەن یا ئەو نەعمەتە زۆریش بچولکەیت.

غەزالی لە (ئیحیا) دا وە (ابو طالب المکی) لە قوت القلوب) دا بە درێژی لەسەری
 باسی ئەم مەقامە رویشتون، ھەروەھا عەبدولقادر عیسی لە کتێبی (حقائق عن
 التصوف) دا، خوای تەعالا لە زۆرشوینی قورئاندا ستایشی کردوہ لەوکەسانە ی کە
 صەبر ئەکەنە پیشەیان.

ئەفەرمی «إِنَّمَا يُوفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ» ئەفەرمی «أُولَئِكَ يُتَوَنَّ أَجْرُهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا
 صَبَرُوا»، ئەفەرمی «وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ»، لە سورە ی والعصر) دا، ئەفەرمی
 «وَالْعَصْرِ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَ خَسِيرٌ» «الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا
 بِالصَّبْرِ» واتە ئەوانە زیاناکەن وە سەرکەوتون کە خواوہن ئیمان و کردەوہی چساک و.

لاین گیری هه قو خواوهن صه برن «صه بروته قوا» زورجنار له قورثانا پیکه وه هانون «ومن
 يتق ويصبر» (وان تصبروا وتثقوا فان ذلك من عزم الامور) «والصابرين في البأساء والضراء
 وحسن البأس اولئك الذين صدقوا واولئك هم المتقون» ته مه قامه بویه گه وره به چونکه
 هه ربو خودایه وه له بهر ته وه که موقوف خوی نه گریته له کاتی موصیه تداوله کوره دهرناچیه
 زور به ی گه وره پیاوانی ریگه ی ته صه ووف له سه ری ته وهن که مه قامی صه بر گه وره تره له
 مه قامی شوکور ته لین، صه بر حالیکه بهرانبه به به لاه موصیه ت، به لام شوکور حالیکه
 بهرانبه به نیعمه ت، وه دیاره هه ل گرتنی باری به لاه سخته تره تاته نجام دانی سپارده ی
 سوپاس، له بهر ته وه ته خوی ته عالا هه مه ته فهرمی «اولئك يُوَفَّقُ اللهُ امْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا»
 به لام، بهرانبه به شوکور نه ی فهرمووه (مرتين)

هه روه ها ته فهرمی، «انما يُوَفَّى الصَّابِرُونَ اَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ»
 له لایکی تره وه، خوی ته عالا سه باره ت به شوکور، بهنده کانی خوی، که دایکوباوکن
 بهش داریان ته کات وه ته فهرمی «ان اشكر لى ولوالدك»، به لام بویه بهر که س ناکانه
 شهریک وه ته فهرمی «ولربك فاصبر»، یان «واصبر لحكم ربك» هه روه ها به کینکی تر
 له گه وره ی مه قامی صه بر ته وه ته که مه قامی پیغه مبه ره تولول عه زمه کانه که ته فهرمی
 «فاصبر كما صبر اولو العزم من الرسل» به کورتی، له زیاتر له نه وه د شویندا له قورثاندا
 خوی گه وره ستایشی له بهنده ی صابر، وه له خده و رهوشی صه بر کردوه، وه فهرمانی
 داوه به وه ی که بهنده کانی صه بر بکه نه پیشه یان، عطاء، له ابن العباس، ته گپریته وه،
 ته لیت پیغه مبه ره درودی خودای له سه ر، رابورد به لای ده سته ییک له یاراندا که
 حه زره تی عومهریشیان تیابو، فهرموی ثایا ثیوه به راستی خواوهن ثپانن، ۹، که س
 وه لامی نه دایه وه عومهر فهرموی به لئی ته ی پیامبه ری خودا، پیغه مبه ره فهرموی به چپیا
 دیاره، عومهر عه زری کرد، له کاتی خوشی و نیعمه تدا سوپاسی خودانه که یان،
 وه له کاتی به لادا صه بر ته که یان، وه پرازی به قه زاوقه دهر، پیغه مبه ره فهرموی
 به خودا قه سه م راسته ثیوه خواوهن ثپانن.

«ابو طالب المکی» له قوت القلوب دا ته لئی، جاری واهه به که صه برو شوکور هه دوکیان
 به شیوه ی «حال» خه لاتی بهنده ته کریتن، وه جاری وایش هه به، مه قامن،
 کاتی واش هه به موقوف خواوهنی مه قامی صه بره و خواوهنی حانی شوکور به جاریکا،

ئەويان بەھال ئەمیان بەمەقام، کاتی وایش ئەبیت خواوەنی مەقامی شوکرەو خواوەنی
 حالی صەبریشە، ئەویش بەھەریکی خودایی یە، «ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ»
 ھەر وەھا ئەلێت، «الصَّابِرُ الْعَارِفُ أَفْضَلُ مِنَ الشَّاكِرِ الْعَارِفِ» ئەمەش بۆچی یە، چونکە
 صەبر ھەي حالەتی ھەزاری و بی دەسەڵاتی یە وەشوکر ھەي حالەتی دەولەمەندی و
 دەسەڵاتداری یە، وەھالەتی ھەزاری بەلای خوداوە لەھەي دەولەمندی پەسەندترە.
 جائەلێت ئەگەر بێتو فەزلی شوکر بەدەین بەسەری صەبردا وەکوئەوئە فەزلی
 دەولەمەندی بەدەین بەسەری ھەزاری دا، وەئەمەش لەگەڵ رێرەوی تەسەووفا دا
 ناگوئجێت، بی گومان گەر پیاوانی رێرەوی تەسەووفا ئەبنە خواوەنی ئەم مەقامە
 پەسەندە، وەگەرەترین سودی ئەم مەقامە سەرلی ئەشیوان و تێک نەچونە بەرانبەر
 بەرووداوی سەختوئالەبار، وەئەوگەرە پیاوانە کە پێناسی صەبر ئەبیتە خوو خەدیان،
 ھیچ رووداویکی سەخت شەرزەیان ناکات و سەریان لی ناشیوئیت وە وایان لی دیت
 نە لەسەر کەوتنا لەخوبانی ئەبن وەنە لەگرفتاری دا ئەپەشوکی وە یەكەرەنگ و
 یەك دەنگ دامەزراوو پایە دارن.

سەبارەت بەناساندنی مەقامی صەبر، ذوالنون المصری، ئەلێت «الصَّابِرُ هُوَ التَّابِعُ
 عَنِ الْمُخَالَفَاتِ، وَالسَّكُونُ عِنْدَ تَجَرُّعِ غُصَصِ الْبَلِيَّةِ : وَإِظْهَارِ الْغِنَى عِنْدَ حُلُولِ الْفَقْرِ بِسَاحَةِ
 الْمَعِيشَةِ»

وە جورجانی لەشەرھی ریاض الصالحین دا ئەلێت، «الصَّابِرُ هُوَ تَرَكَ الشَّكْوَى مِنَ أَلَمِ
 الْبَلْوَى لِغَيْرِ اللَّهِ».

شوکر:

شوکر، واتە سوپاس کردنو پرەزامەندی پێشان دان وە پێ هاتن و باس کردنی
 نێعمەتەکانی خودا، ھەرچەن کە نێعمەتیکی زۆرکەمو بچوکیشت، ئەم وشە یە
 حەمدو سەنایش ئەگرێتەو، حەمد ھەر وەکو شوکر، سوپاس و پرەزامەندی
 پێشان دانە، سەنایش ستایش کردنە.

شوکر یەکیکی ترە لەمەقامەکانی تەسەووفا، ھەر وەکو سەبارەت بەمەقامەکانی
 تریش و تمان ھەموو ئەم پێناسانە لەقورئان، یان لەگوفتارو کرداری پەيامبەری

گه وره وه هاتون وه بوئوه هاتون كه موسولمانان په پره وي بان لي بكن، به نام
 نه صه ووف هم په پره وي بانه ته گه ينيته راده ييك كه بڼه خوو خده ييكي هه ميشه يي و
 زور گه رمو به يني مروفي موسولمان، جا كه بويه خده، به ره همي مه عنه وي تا به يني خوي
 هه يه كه صوفي خوي هه ستي پي ته كات و دهرون و ره واني له ززه يني لي ته بات،
 له قورثاندا تا به يني زور سه باره ت به شوکور هاتوه وه خوا خو يني ته و پښاسه ي بوخوي
 داناوه، ته و يني به ران بهر به كرده وه ي چاكي به بنده كاني خوي، وه كوئوه وي كه
 له سوره ي (البقره) تا به يني (١٥٨) ته فهرمي «وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ» هه روه ها
 له سوره ي (النساء) تا به يني (١٤٧) دا ته فهرمي «وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا».

خوای گه وره داوای له بنده كاني كرده كه سوپاسي بكن وه ته فهرمي «إِعْمَلُوا آلَ
 دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرِينَ» (الانباء) (١٣) بان كه ته فهرمي «فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ»
 واشكروا لي ولا تكفرون، خودای گه وره پاداشي به رزو يي پاياني داناوه بوئوه كه سانه ي
 كه سوپاسگوزارن وه به به شي خوارازين، وه ته فهرمي «وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ»
 وه ته فهرمي «لَإِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ» سوره ي نبيراهيم تا به يني (٧).

خودای گه وره پاش ته وه ي پروفي ته كاته وه كه هم پني خوشه شوكر يي بكن
 وه هم جهزاي چاكي ته شوكره مان ته داته وه، ته فهرمي: شوكر يي بكن
 بوخوتاني ته كن نه يني كن خوتان زيان ته كن، وه ته فهرمي «وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ
 لِنَفْسِهِ» (القمر) باش پني ته سه ليني كه هه رجي نيعمه ته له نازايي نيمه وه نيه وه
 له لوطفوكه ره مي خودا وه يه، به تا به ت، نيعمه ينيان و نيسلام كه ته فهرمي «وَلَكِنَّ اللَّهَ
 حَبَبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ» حجرات «٧» نيمه نيعمه ينيكه گه وره، له پاشان
 سه باره ت به ونيعمه ته ته فهرمي، «فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً»، واته نيمه گه وره ييوچا كه ينيكه و
 نيعمه ينيكه كه خوا له گه ل موسولاني كرده، له پاشان له تا به يني (١٧) هم سوره ته دا،
 ته فهرمي، «يٰمُؤْمِنُونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا» واته منته ته نين به سهرتا، ته نين
 نيمه نيسلام بوين، «قُلْ لَا تَتَّبِعُوا عَلَىٰ إِسْلَامِكُمْ»، نيمه منته به سهرتا مه نين كه بونه ته
 موسولان، «بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ» ته گه ر نيمه
 راست ته كن موسولانن، كه واته خوا منته ته نني به سهرتانا كه هيدا به يني داوون بو
 موسولان بون.

خوداته فهرمي «وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ أَبَدًا» نور (٢١).

ههروه ها تهفه رمی «وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَنِ الْاَللهُ سوره فی (نه حل) «۵۳»، وه له سوره ی
والضحی دا تهفه رمی «وَمَا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ» واته ته بی پی بیست وه ئیعتیراف بکهیت
به نیعمه تی خودا، نه ک خوئی لی ویل کهیت وه ده م بنوقیئی، جا خوی گه وره هه م
تهفه رمی هه موی ته م نیعمه تانه هی خودایه وه له سه ری به نده یشه بو هه مویان
ستایش بکات، وه هه م ستایشی ته و به ندانه ی ته کات که سوپاسیان کردوه وپی هاتون
به نیعمه ته کافی، به م بوئه وه، سه باره ت به چه زره تی ئیبراهیم له سوره ی (نه حل)، ئایه تی
(۱۲۰) و (۱۲۱) دا، تهفه رمی «لَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ، شَاكِرًا لِّأَنْعَمِهِ». واته
هه م موشریک نه بو هه م سوپاس گوزاریو، وه سه باره ت به چه زره تی نوح تهفه رمی «إِنَّهُ
كَانَ عَبْدًا شَكُورًا». جانا یا ته م شوکره له پروانگهی زمانه وه چی به وه له پروانگهی
ته سه ووفه وه چی به ؟.

له پروانگهی زمانه وه وتمان پی هاتن و سوپاس کردنه، به راتهر به کرده و ییکی چاک
که له گه لی ئینسان دا کراییت، «عرفان الجمیل»، به لام، له پروانگهی ته سه ووفه وه
شته که قولتیه ته ویش ته وه ته، هه م به زمان وه هه م به له ش وه هه م به دل
سوپاس بکهیت، ته سه ووف ته ئیت، بو هه م نیعمه تی سوپاسی تاییه ت هه یه.
وه ته نه اته وه نه به ده م بلئیت خودایا شوکور، وه ته واو، به لکو شوکری زمان ته وه ته
ذیکری پی بکهیت، وه خراپی پی نه ئیت، شوکری له ش ته وه ته.
په ره سشنی پی بکهیت وه گونا هی پینه کهیت، کاسبی چه لاتی پی بکهیت وه به شوینی
چه راما هه نگاوی هه نه گریت، سوپاسی دل ته وه ته ذیکری خودای پی بکهیت،
ته وه ته جگه له خودا ریگهی هیچی تری تیا نه که یته وه، ههروه ها شوکری سامان و
سه رمایه ته وه ته، له ریگهی خودا دا خه رجی کهیت، وه نه یکه یته گه نه ج و نه قدینه و
له بانکا بیمرینی. صوفی به کان ته لین، به که م ووشه ی قورئان، چه مد و سه نای خودایه
که سوره ی «الحمد» ه وه و خودا ئیمه ری نمونی ته کات که سوپاسی بکهین وه دان بئین
به «صیغه ته» کانیا، وه کو «الرحمن: الرحیم مالک یوم الدین»، گه وره ترین نیعمه ت
به لای صوفی به وه، واته به لای موسلمانان راسته قینه وه، نیعمه تی «ئیسلا مه»، چونکه
تو خوت ئاگات له هیچ نه بو وه داوات نه کردوه وه خودا به ره لوطی خوئی به ئیسلا م
دروستی کردویت وه هیدایه تی داوی بو ئیسلا م.

ههروه ها به لای گه وره پیاوانی ری په وی ته سه ووفه وه شا کریوون خوئی پیوستی

به شوکره ، چونکه نهوه خوئی گه وره ترين نيعمه ته ، واته نيعمه تي شا کربون بوچي ؟
 چونکه ، نهوه ي شوکره کات خودا خه پرو بهر که ت و نوروره حمه تي زياده کات «لَئِنْ
 شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ» ، تويش که خوا خستويته سهري نهو ريگه چاک و قانجازه ، همره وه خوئي
 نيعمه ته وه نه ي شوکري له سهري که يته .

صوفيه کان نه لئن ، باشتري زیکر لا اله الا الله يه ، وه باشتري ستايش الحمد لله يه ،
 قوشه يري نه لي ، شوکري له ش نه وه ته نه ندانه کانت ته نها بو ريگه ي ره زامه ندي خودا
 به کار بيتر ، وه دلشست جگه له ذیکرو ناسيني خودا به هيچ مه شغول نه که يته ، وه
 زمانيشت جگه ستايشي خودا به کاری نه به يته ، وه دلشست جگه له ذیکرو ناسيني
 خودا به کاری نه به يته ، وه سهري مایه شت بوته وه بيته له ريگه ي چاکه و خدمه تي
 موسولماناندا خه رجي که يته .

(ابو طالب المكي) نه ليته ، سهري تاي شوکور نه وه ته دان به وه دابنيته هه رجي نيعمه ته
 هه موي هي خودا يه . له کتيبي (مدارج السالكين دا) ، نه ليته ، قال السيد (شوکره نه وه ته
 نه وه ي خودا داويه به به نده وه کو (حه واسه کان) هه موي بوته وانه بکاته کار که خودا
 بوته وانه ي دروس کردوون .) (ابو عثمان) که يه کيکه له صوفيه کان ، نه ليته «شُكْرُ الْعَامَّةِ عَلَى
 الْمَطْعَمِ وَالْمَلْبَسِ ، وَشُكْرُ الْخَوَاصِّ عَلَى مَا يَرُدُّ عَلَى قُلُوبِهِمْ مِنَ الْمَعَانِي» واته شوکري موسولمانان
 بوخوراک و پوشاکي که که خودا نه يان داتي ، به لام شوکري پياوچا کان بوته و
 مه عنه ويياته يه که خوا نه پرزيته دهرونيانه وه ، جا نه ومه عنه ويياته نه ومه قامه به رزانه ن ،
 که يه کي له وانه مه قامي شوکوره ، وه هه رکه س که خودا نه و خه لاته ي کرد ساتيک
 له سواس و شوکرانه ي خودا غافل ني ، وه خوئي نه گه ريته که شتي بدوزيته وه
 تاشوکرانه ي له سهري بکات ، بوته وه ي که خودا نه و نيعمه ته ي زيادکات به تاييه ت
 نيعمه تي به صيره تي دهرون وه پا يه ي به يقيني خوئي .

••

یه کیکی تر له مه قامه کانی ته سه ووف «ته وه ککوله»، ههروه کو وتمان مه قام به پایه وپله ی بهنده نه لێن به لای خوداوه، جاصوفی به کان بایه خیکی زوریان، بو «ته وه ککول» داناوه.

له ابراهیم الخواص، که یه کیکه له گه وره پیاوانی ته سه ووف پرسی یان، ته سه ووف توی گه باندەچی؟ له وه لاما وتی گه باندەمی «ته وه ککول».

ته وه ککول، واته یه کیك کردنه وه کیل وه نوینه رەیان چاره نویسی خودانه دهستی که سینک، ییگومان، لیره دا، مه به ست ته وه ته، به هوی خوا به رستی و له خواتر سی و خواناسی یه وه، مروف بگاته ته وه ناعه ته ی که چاره نویسی هه ردو جیهانی خوی، بداته دهستی خودا، وه جگه له خودا پشت به هیچیکی تر نه به ستیت، دیاره هه روا به ساده مروف وای لی نایهت باوه ری بیته سه ره ته وه ی که چاره نویسی خوی له ژبانا بداته دهستی خودا، وه خوی ههروه کو مردوی به ردهستی مردوشور، یان ههروه کو نه خوشی به ردهستی دوکتور بداته دهستی خودا، وه هه موجوره ورکه و دودلی و وه سه سه ییك له دهرون ده رکات.

خوای گه وره له قورئانی پیروزدا ته فه رمی (وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ) سوره ی (الطلاق) ئایه ی (۳) واته ته وه ی پشت به خوا بیهستی یان کاری خوی بداته دهستی خودا، خودا خوی ته بیته پشتیوانی یان چاره سه رکهری کاروباری، جا خودا خوی بۆمان ده ره نه خات که ته وه ککول، کرده وه ی خوا وه باوه رانی راسته قینه واته مؤمنانه، که ته فه رمی «وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ» سوره ی ئبراهیم ئایه ی «۱۱» وه ده ستور و فه رمایش ته دات به خوا وه باوه ران، که بیته خوا وه ته وه ککولیش، که ته فه رمی «وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ» سوره ی مائده «۲۳» ئاکامی ته م ته وه ککوله ش ته وه ته، مروف ته بیته خوشه ویستی خودا که ته فه رمی «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ» سوره ی (آل عمران) (۱۵۹).

به لام ئایا ته وه ککول، چۆنه؟ به م چه شه بیت که وتمان ته بی مروف کار و کاسبی نه کات، هه ر پشت به خودا بیه ستیت، ههروه ها نه روا ته لای دوکتور، بو چاره سه ری نه خوشی، بلی خودا چاکم ته کاته وه، ؟ ئه ... ،

نەشەرىيەتنى ئىسلامى، ۋە نەفەرمودەۋرە فئارى پېغەمبەر ۋە نە كەردەۋەى سۈفۈ يەكان،
 ھېچكامى ۋادەستورنادەن، بەلكو بەلاى ھەموانەۋە تەۋەككۈل، باۋەرپىكەۋ
 ۋالەدەرۋنا، تۆ ئەللى ھەۋل بەدەيت باۋەرپەكەت چاك كەيت... چۆن؟...، تۆ
 كەنەخۇش كەۋتى پېۋىستى پەنا بەرىتە بەر «ئەسباب» ئامىر، ۋاتە دوكتورو دەرمان،
 بەلام، باۋەرپەكەت لەسەر ئەۋەنەيىت كە «شفا»، ۋاتە چاك بونەۋت بەدەستى دوكتورە،
 بەلكو ئەللى داۋاى شىفا لەخودابكەيت، ئەۋەى لەدەستى تۆدەيت ئەيكەى،
 ۋە باۋەرپەكەت لەسەر ئەۋەيىت «شفا» ئەللى خودا بىدات. ھەرۋەھا بۆكارو كاسى و
 كشتوكال تۆ ھەۋل ئەدەيت بەلام باۋەرپەكەت لەسەر ئەۋەيىت «رازق»، ۋە رۆزى دەر
 ھەر خودايە، ئەگەر ۋانە بۈللى ئەبۈللى ھەرچى ھاۋكارە، ۋە كۈيەك دەرمانە دىان
 بۈللى، يان، ھەرچى پزىشكە خۇيان نەخۇش نەكەۋتايىن، يان، ھەمۈكەسى بە
 فلان دەرمان لەفيسارەنەخۇشى چاك بۈللىتەۋە، جا كە باۋەرپەكەت ھاتەسەرى ئەۋەى
 رۆزى دەرۋ پارىزەرۋ شىفادەر، ھەر خودايە ئەۋەكەتەش تۆسەرنۈيشت ۋ چارەسەرت
 ئەدەيتەدەستى خودا، نەبەھىچ كۆسپىك پەكت ئەكەۋىت، ۋە نەبەھىچ
 دەسكەۋتەك لەخۆت بايى ئەيىت.

ئىمە زۆر جار بەدەم ئەللىن بىسم اللە، توكلىت على اللە، ۋالاحول ۋالاقۋە الا باللە،
 بەلام ئەگەر باش لەۋاتاي ئەم ۋشانە وردىنەۋە، ۋە باۋەرپەكەت پىيان ھەيىت، ھەر ئەۋە
 خۆى بەسە، بۆتەۋەى بەراستى خۋاناس بىن، ۋە خاۋەن باۋەر، ۋە صوفى بىن.
 ۋوشەى بەناۋى خودا، ۋاتە كارەكەم بەناۋى خوداۋە دەس پى ئەكەم، ئەمەخۆى،
 خۋاناسىنە بەناۋى بەندەيىك ۋە (اللە) ناسىنە بەناۋى خوداى خۆت «توكلىت على اللە»،
 ۋاتە پىشتم ھەر بەخودا بەستەۋە سەرنۈيشتى خۆم داۋەتە دەستى ئەۋ.

«ۋالاحول ۋالاقۋە الا باللە»، ھېچ ھەۋل ۋ تىكۈشان ۋ ھىزىك، بە لى ۋىستى خودا،
 ھېچەۋ شتى لى ناۋەشەتەۋە. شارەزاىانى رېنگەى، تەصەۋۋف سى پەلەيان،
 بۆتەۋەككۈل دانائە، سەرەتايى، ئەۋىش ۋەكو كەسپكە كەھەرچى
 كاروبارى خۆيەتى، دايتتە دەستى نۆتەرىكى دلسۆزو بەرەحم ۋ بەۋىجدانى خۆى.

مام ناۋەندى يەكان، ئەۋانىش، ۋەكو مندالىكن ساۋا، كەھەرچى يان بۆيت
 ھەرپەنا بۇدايكيان ئەبەن، ۋە جگەلەۋ ھوگرى كەس نىن، ۋە بەتەماى كەسپش نابىن.
 دۈاپلە: ئەۋانىش كەسانىكن كە ۋەكونەخۇش، لەبەردەستى پزىشكايىت، خۆى داۋەتە

دهستی ته و پزېشکه له شي ههله ته درې گورچيله ی ته پرې ههرچي ته کات نه خوښه که
خوې داووته دهستی، ته و انېش به و جوړه ن. که واته خاوه ن ته و ه ککول، به و ته لېن
په ناته باته ته سباب، به لآم له ده و نېشه و ه باوهرې له سه رته و ته ته م ئامېرانه،
به نې خواستی خودا، نه ته توان زياتي پي بگه يئن نه قانجاز.

(ابن عجبیه) که به کيکه له گه و ره پياوای ته سه و و و، ته لیت، «ته و ه ککول، برقي به
له باوهرې دهرون، به خودا، به جوړنک مروف وای لی نیت، پشت به هيچ شتیک نه بهستی به
خوا نه ییت، وه بز هه موو کارنيکی پشت به خوا به سیت، خوې بداته دهستی خودا، له سه ر
ته و باوهره ییت که خوا زانابه و خه به رداره له هه موشتيک، وه باوهرې له سه رته و ییت که کاری
خوې ته گهر به دهستی خودا بدات له و ه جېگه ی مئانه تره که به دهستی خوېه و ییت.
قوشه بری، خوا ی لی خوش ییت، ته لیت، جېگای ته و ه ککول، واله دلا، وه هه و و و تیکو شان
هيچ دزی و پېچه وانه ينيکی نه له گه ل ته و ه ککولیکا که له ده و نا جی گېرېوه، مهرج هه رته و ته
باوهرې مروف له سه رته و ییت هاتونه هات به دهستی خودا به.

«ترمزی» حه ديتک ته گېرېته و ه، عه ره يتک دینه خدمه تي پېغه مېر
درو دی خودای له سه ر ته لې، ته ی په يام به ری خودا وشتره که م هه روا، ته و ه ککول
به خودا به ره لاا کرده، ئايا هه روا وازی لی بېرم، ؟ فه رموی... ناء... بيه سه ره و ه
له پاشان ته و ه ککولت بېت. قوشه بری ته لیت، ته و ه ککول، باور هاور د نه به و ه ی
که به دهستی خودا به، وه دل نه به ستن به و ه ی که به دهستی مه خلوقه، (ته بو عه لی ده ققاق)
ته لیت، (ته و ه ککول) پېناسی خاوه ن باوهران (مؤمنین) ه وه (ته سلیم)، پېناسی ته و ليا به،
وه (ته فویض)، کاری «مُوحِدِينَ» ه «سَهْلُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ»، ته لیت، خاوه ن ته و ه ککول،
سی سپارده ی له سه ره، نه داوای هيچ له هيچ که سی بکات، وه
نه ده س بېت به روی ته و ه و ه شتيکی بؤ دیریت، وه نه هيچ شتيک پاشه که و ت کات و
بيخاته لاوه بؤ دواروژ.

به کورنی قانجازی ته و ه ککول ته و ته، مروف هه ميشه د لنيابه، وه له دل ه خور په ی
هه مو پېش هاتيک ته که ویت، ته زانی خوا چاوی لی يه تي وه له حالی ئاگا داره،
خوې رازقه خوې شيفابه خشه، خوې حافيز و پاريزه ره «أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ» ه له خوې
بوخوې دلسوزترو ده س رویشتوترو زاناترو ته و اناتره، ته و ه ی ته و نه يه و ی ناکریت
وه ته و ه ی يه و ی کراوه، که واته په نا ته با به ته سباب، به لآم دل و باوهرې ناداته
ته سباب ته زانی ئامېر نه کار ته کات، به لکو خودا خاوه نی ته و و ئامېره کانېشه.

به راستی ته وه ککول ، گه وره ترين هوی دل خوشی و دل دامه زراوی و نازایی و
چاونه ترسی به ، مروّف خوی لای کهس سولناکات ، چونکه هیچ کهس به خواوه نی
ناینده و خوشبهختی و سه رکهوتنی خوی دانانیت وه جگه له خوانه نی
باکی له کهس نیه ، وه جگه به خودانه بیت ئومیدی به کهس نیه ، له وانه ناییت ، که
هر تائیک گرتی ، خیرا دهسته پاچه بیت چونکه نه زانیت شیفا و مردن هر به دهستی
خودایه ، نه ووش نه و نه بویت ناکریت ، وه مروّف وای لی دیت هر له بهر نه وهی
فرمان له دهستوری خوداو له شهرع بیات ، دهست نه داته ئامیری هر کاریک ،
واته به ظاهر و ناشرکه دهست نه داته ئامیر ، به لأم له دهرونا هر پشینی به خوا به ستوه و ،
داوای هیچیش له خوانا کات چونکه مادام خوی داوه ته دهستی خودا ، خودا خوی
چی چاک بیت بوئه و خوی نه ی زانیت وه کام ریگه و کام پیش هات باشه نه و نه زانیت
که واته داوای چی له خودا بکات ، که خوی نه زانیت چی باشه بوئی ، وه بوچی خوی
نه داته دهستی نه و کهسه ی که له خوی دلسوزتره بوئی ، وزاناو ته وانايشه .

لیره دایه به پیوستی نه زانم قامک را کیشم بو نه و دوشیعه ی خوم ، که له پیشه کی
دیوانی شیعه کاخا نویسمه که له گه ل نه م حاله دا باش پیک نه که ویت
وه دوانی بیرم به باسی ته وه ککول .

«له گه لی خودای خودمدا»

«به غهیری لوتقی تو قهت طالبی گه نیج و گوهر نام»
«که لوتفت بو نه فدرق گه دایم یاوه کو شایم»

«نه زانم کامه باشه بزم ئیر داوا له تو چی بکهم»
«که وای کامه باشه بزم خوا وای خوا وایم»

ته سلیم :

یه کیکی تر له مه قامه کافی ته صه ووف مه قامی ته سلیمه ، له کتبی (مُعْجَمُ مِصْطَلَحَاتِ
الصُّوْفِیَةِ) دا نویسنی د . عبد المنعم که له (۱۴۰۰) لکدا چاپ کراوه .

ئەلئیت ، «التسليم الانقياد لأمر الله تعالى وترك الاعتراض فيما لا يلائم وقيل هو الثبات عند نزول البلاء من غير تغيير في الظاهر والباطن» .

كەوابو «تەسلىم» خۆدانه دەستی خودایەو دەس هەلگرتن لەره خەنگرتن لەهەرچی ئەوێ دیت بەسەرتاو ئەیینیت و ، لەو ئەکات کە بەقائجازی تۆنەیت ، یان ، نەگورانە لەدەرو لەدەرون دا لەکاتی دووچاربونی کۆسپو نەهاتی دا .

«شیخ الاسلام ، عبدالله أنصاری هروی» لەکتیپی «منازل السالكين» دا باسی مەقامی تەسلىم ئەکات ، وەسێ پلەى بۆدائەنئیت .

لەقورئان دا ئەئایەتی (۲۲) سورەتی ئەحزاب دا ، ووشەى تەسلىم هاتو ، کەئەلئى ، (وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ) وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا .

لێره دا زۆرباش دیاره کە تەسلىم ، واتە چاره نوسی خۆسپاردن بەخودا ، پاش ئیان دیت ، وە تەسلىم ئەووە تە ئادەمى زاد خوی ئەداتە دەستی ئەوشتە ، یان ئەو کەسەى باوەرى پێ هانیو .

بۆنۆنە ، ئەلئین ئیشی پزىشك چاك كردنەووە دەرمان كردنی نەخۆشە ، پاش پەیدا بونی ئەم باوەرە تە ، لەدەرونا مرووف وا لئى ئەکات ، خوی بخاتە بەردەستی پزىشك وە هەرچی ئەو ئەیکات ئەم بەلایەو پەسەندەو ، چەنە بەخەنەى لەگەڵ ئەکات ، تەنانەت ، ئامادەى ، پزىشك ئى هۆشی خات و زکی هەل دریت ، جائەووە تەسلىم بونە بەپزىشك وە چاره نوسی خۆدانه دەستی ئەو دوکتۆرە .

لەکتیپی (قوت القلوب) دا ، لەزمانى سەقەطى یەو ئەلئیت ، ثلاثه ، یستین بېن الیمن ، «القيام بالحق في مواطن الهلكة ، والتسليم لأمر الله عند نزول البلاء ، والرضا بالقضاء عند زوال النعمة» واتە سێ شت هەن کە خواوەن باوەرى تەواو ، یان باوەرى تەواو ، واتە بەقینیان ، پێ ئەناسریت ، ئەنجام دانی سپاردەى هەق لە کاتی تیاچون وە مەترسی دا ، واتە ، بامە ترسی تیاچون وە فەوتانیشى هەیت ئەو کەسە هەر ، لاینگری هەق ئەکات ، هەروەها چاره نوسی خۆت دانه دەستی خودا لەکاتی دووچاربونی بەلادا ، وە پزازی بون بەووە کە خوا ئەیکات و خوا کردوینەتی لەکاتی لەدەست دانی نەعمە تدا .

واتە ، باز یانیکیش بکەیت وە ئەوێ هەتە لەدەستی بەدەیت ، هەر پزازی بیت بەوێ کە خوا کردوینەتی .

لەکتیپی «قوت القلوب» دا ، لەکاتی باسی «تەوێ ککول» دا زۆرجار باسی (تەسلىم) دیرتە گۆری ، وە پەيوەندیان ئەدایە کەووە ، بۆنۆنە ، لەشویئیکا باسی سێ جور

له ته وه ککول ته کات ، ته لیت ، هه یه هه رله بهر گه وره یی و عه زه مه تی خودا ته وه ککولی هه یه به خودا ، واته ، بوچاوه دیری پاداش وترس و خوشه ویستی ی نیه ، هه یشته له بهر خوشه ویستی خودایه ، واته ، خوی خوشه ویت ، له بهر ته وه ته وه ککولی به خودا هه یه ، هی وایش هه یه ، له بهر ته وه ته خوی به خودا (ته سلیم) کردوه ، که هه م به ته مای پاداشه وه هه م له سزانه ترسی .

جانه لی جور ی ته وه ککول له بهر عه زه مه ت ، له هه موی گرنگ ترو بالآتره ، له شوینکی ترا ته لیت ، مروف که نه زانیت چی باشه بوخوی ، چون خوی بیته سه رپشک ، شایه د ته وه ی هه لی ته بژیریت ، به زیانی بیت ، وه ته وه ی خوی لی لانه دات ، به قانجازی بیت .

خواته فهرمی «کُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كَرْهٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ ، وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ» (البقرة) که واته ته سلیم بون بو فهرمانی خاوه د فهرمان ، که خوی گه وره یه ، وه ره زابون به به شی ته و دابهش که ره پیویسته .

هه ر له شوینکی تری ته م کتیبه دا ته لیت ، وأَعْلَى التَّوَكُّلِ، التَّوَكُّلُ عَلَيْهِ فِي الاستسلام للأحكام .

به کورنی له زور شوینی ته م کتیبه دا سه باره ت به ، «ته سلیم» باس ته کات ، به لأم به جیاوازی باسی ته سلیم وه کومه قامینکی جیاواز ناکات ، هه روه ها «ته بونه صر» سه رراج ، له کتبی «اللمع» دا ، له کاتی لیک دانه وه ی «علیمی ظاهر وه علیمی باطن» دا ، ته لیت علیمی ظاهر ی شهرعی ، ده ستورانی عبادته به ظاهر ، به لأم علیمی باطن ، په رستشی ده رونی به ، وه کو مه قامه کان و حاله کان .

وه «۳۴» ناو له ناوی حال و مه قام باس ته کات ، به بی جیا کردنه وه یان له یه ک ، که کامی حاله و کامی مه قام ، جا یه کی له و ناوانه «ته سلیمه» ، به لأم له کاتی راقه و لی کو لینه وه دا ، ته نها له جهوت مه قام له مه قامه کان و یانزه حال له حاله کان ته کو لینه وه ، له کتبی نه قشبه ندی به کانا وه کو «مه کتوبانی لپامی ره بیانی» واته شیخ نه حمه دی فاروقی ، که به ناوی «مجدد الألف الثاني» به ناویانگه وه له (۹۷۱) ک له دایک بوه وه له «۱۰۳۴» دا کوچی کردوه ، یان له کتبی «ایضاح الطريق» که هی «شیخ عبدالله» ی ده لوی مورشیدی مه و لانا خالیدی نه قشبه ندی به وه له سالی «۱۱۵۸» ک دا له دایک بوه وه له «۱۲۴۰» ک دا ، دوا کوچی کردوه ، له و کتیبه نه دا هه مویان ته لین ته بی ریواری ریگه ی ته صه ووف له و ده مه قامه تیپریت ، جا ته گانه مراز ، وه مه قامی (ته سلیم) به کیکه له و مه قامانه ی که ناویان بردون ، هه روه ها مه لاحامیدی بیسارانی که له ده ورو بهری (۱۲۲۵) ک له دایک بوه و له ده ورو بهری (۱۳۱۰) ک له دنی «بیاره»

له دونهاده رچوه ، نهویش هم له زمانې نه وانه وه ، وه هم خویشي مه قامی «ته سلیم»
 به یه کي له و ده مه قامانه دانه نیټ ، که نه یی ریواری ریگه ی ته صه ووف بیان بریت
 تابگاته مراز : له کتبی «قدسیه» دا ، که بریتی به له فهرموده کانی شاهي نه قشبه ند واته
 (محمد بن محمد) بهاء الدین البخاری (نه قشبه ند) ، که له گوندی «قه صری عاریفان» ،
 له تزیکی شاری بوخارا دا ، له سالی (۷۱۷) ک دا هاتوه ته جیهانه وه له سالی (۷۹۱)
 کوچی دا ، هر نه و گونده دا دوا کوچی کرده ، وه نوسه ری کتیب به کیکه
 له جی نشینه به ناو بانگه کانی شاهي نقش بند ، به ناوی «محمد پارسا» که له سالی (۸۲۲) ک
 کوچی کرده ، له مکتبه شا ، چهن جازیک سه باره ت به مه قامی ته سلیم
 یاس نه کات ، وه له شوینیکا نه لیت ، ته سلیمی ریواری ریگه ی ته صه ووف ،
 له پیشا ته سلیم بونه به مورشید ، به و جوړه ی ، ریواری واته «مورید» چاره نوی خوی
 نه داته دهستی مورشید ، هرچی مورشید بیکات به لای موریده وه په سهندو خوشه ،
 نه گهر هانو ریواری به حاله ته راهات ، وه پایه ی به رزبوه وه بویه خاوه ن مه قام ، جا
 کانی نه وه نه گات ، که هه ست ونیست و چاره نوی دینودنیای خوی نه داته
 دهستی خوی گهره ، وه کاتی که نه و حاله ته بویه خووخده ی ، وه هه ست و بیرو
 باوه ری له سه ری نه و چاره نوی به دهستی خوا سپاردنه دامه زرا ، نه و سا که بوته
 خاوه نی مه قامی کی گهره ی خودا په رستی و بنده نی خودا به ناوی مه قامی «ته سلیم» .

«الرضا»

له کتبی «اللمع» دا ، نه لیت ، رها مه قامی کی پروره ، له کتبی «رسالة القشیریه» دا
 نه لیت ، صوفی به کانی عیراق و خوراسان سه باره ت به رها هاو باوه نه بون ،
 خوراسانیه کان به مه قام دایان نه نا ، وه نه یان گوت رها پایانی مه قامی ته وه ککوله ،
 مه قام بونیش نه وه نه گریته وه ، که مروث ، به ره نجی خوی دهستی که ویت ، به لام
 عیراقیه کان ، باوه ریان له سه ری نه وه بوه که رها به کیکه له نه حوال ، وه به هو ی
 تیکوشانی به نده وه نایته ده ست ، به لکو چونه تی که که خوی دینه دل وده رونه وه
 هه روه کو حاله کانی تر

قوشه بری خوی نه لیت نه کری نه م دو باوه ره پیکه وه کو که ینه وه وه بلیین ،
 سه رته ی رها مه قامه ، وه به هو ی کوشی بنده وه ده ست نه که و ی ، به لام

دواپله کانی ته گاته پاده يټک هر به خششي خوداني په وه ده ست که وني به نده نيه ، به کورني ، رهزا بريني په له ره زامه ندي و پي خوش بون وه دل خوش بون له تا کامي کار يټک ، ره زامه ندي خودا له به نده ته وه ته له کرده ودي رازي بيټ ، به وونه وه نورو به ره که ت و پاداشي ره زامه ندي خوي پر يژت به سهر يا ، ره زامه ندي به نده يش ته وه ته ، هه رچي به سهر ديت له خوشونا خوش چوون لاي خواوه هاته خوش بيټ ، جگه له گوناوه کردن و له ري لادان ، چونکه ته وه سه رکيشي په له فهرماني خودا ، ليره دا مه به ست له رازي بون له خوشي و ناخوشي هه ژاري و ده و له مه ندي په ته نانه ت ته ي کوس که وتن ، وه مندل په يدا بون جه ورو تازار و پاداشي به لاوه به کسان بيټ ، بيگومان له م باره وه بيرو باوه ري زور پيشان دراوه ، وه هه ر گه وره پياو يټک به پي حال و مه قام وه چوني يټک که بو خوي ده ست داوه ليکي داوه ته وه ، ته نانه ت ليک دراوه ته وه تا يا نه کري ته م باوه رانه پيچه وانه بن له گه ل ده ستوري شهر عدا ؟

خواي گه وره سه باره ت به پاداشي به نده کاني خوي ، به ته هلي به هه شت ته فهرمي «رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ» ، به هوي کرده ودي چا کيانه وه ، خودا لي يان رازي بوه ، وه ته م پاداشه گه وره به ي داونه ته وه ته وانيش به رانه ر به م پاداشه گه وره به ، «وَرَضُوا عَنْهُ» ، ته وانيش له خودا رازي بون ، بيگومان ، ته م تا کامه هي کرده ودي ته م جيهانه ته ، به نده ي سه ر به فهرمان و به نده ي قام خواوه نه که ي لي رازي ته بيټ ، بيگومان ، په کي له م قامينه ، وه له م به نده ي ته نجام دانه ، ره زامه ندي به ، به جه ورو به چا که ي سه وره ، مادام ته م ده مي به ناره زاني نه کرده وه ، وه گه رده ن که چ بو خوداي لي رازي ته بيټ لي شي رازي بو پاداشي چا که و گه وره ي ته داته وه که سي که به جه وريش رازي بو بيټ ئيسته به م پاداشه گه وره چوون رازي تر نيه ، ؟ که واته ، ته بيته «رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ» ، «وَرَضُوا عَنْهُ» ، ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (مائده) «۱۱۹» ، که واته ته و به نده خوا به رسته مه قامي ره زاي ده س که ووتوه که خوداي گه وره ، به ناوي فهوزي عظيم ناوي ته بات واته ، سه ر که ونيکي زور گرنگ .

يان ته فهرمي «وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ» (البقرة) «۲۰۷» ، يشري ، واته ته بفرو شي واته داي ته نيټ ، وه ده ست لي هه ل ته گريټ ، واته ، ته فهرمي هي واهديه له ريگه ي به ده س هيتاني ره زامه ندي خودا ته نانه ت ده ست له خويشي هه ل ته گريټ .

جا ئەمەيان بۆيە دەست ھېتانی رەزامەندی خودایە ، کە ئاکامی ئەویش ھەر وہ کو وتمان ئەیتە ھۆی بەدی ھاتنی رەزامەندی بەندە ، رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ، «شیخ سەرراج» لە کتیبی «اللمع» دا ئەلێت رەزا ئەوە تە کە بەندە خۆی بداتە دەستی خودا وە کو خۆمان ئەلێن «ھەرچی لای خودا وە ھات خوش ھات» .

(جۆنەید) ئەلێت ، رەزا ، لە دەست دانی ویستی بەندە یە . (قەنناد) ، ئەلێت ، رەزا رازی بونی بەندە بە قەزا و قەدەری تالە ، واتە زۆر ناخۆش .

لە ریسالە ی قوشەیری دا ئەلێت ، رەزا ، دەرکردنی ھەموو نەگە و یسی و کینە ییکە لە دەرونا ، بە جۆرێک دەرون وای لێت جگە خوشی و سرور و رەزامەندی ھێچی تری تیانە ییت «ابن الحفیف» ، ئەلێت ، رەزا ، دامرکانی دەرونە بە ھەموو فەرمانیکی خودا ، وە رێک کەوتن ، قایل بونی دەرونە بە ھەرچی شتی خودا ییە و ییت .

«ابن عطاء» ئەلێت ، رەزا بریتی یە لە دامرکانی دەرون بە ویستی «قەدیم» ی ، خودا ، چونکی ئەو ی خودا خۆی ھەر لە ئەزە لەو (لە میژووە) ، ھەلێ بژاردووە بۆ بەندە ھەر ئەو چاکە ، وە نای بەندە بەو ھەل بژاردنە ی خودا نارازی ییت . خوا خۆی ئەفەرمی ، «وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئاً وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ ، وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئاً وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ» یان ئەفەرمی ، «فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئاً وَنَحْمِلُ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا» (١٩) «نساء» .

بە کورتی دینە سەری ئەو ی بلێن ، رەزا مەقامیکی زۆر گەورە ی دەرونی یە ، کە پاش پال کردنە وە ی دەرون لە ھەموو خەوشیک ، وەرەنج و تێکۆشان یکی زۆر بۆ ئەم پال کردنە وە ، وەرەزان دەوێ دەرون بە ھەموو پێناسیکی باش و پەسەند ، دەستی مەردی ئەو گۆرە پانە ئەکە و ییت ، لای زۆر بە ی گەورە پیاوانی تەسەووف ، وە کو «قوشەیری» وە «سەرراج» وە «شیخ عومەر ی سەھرە وەردی» مەقامی رەزا بە گەورە ترین ، وە بە دوایلە ی مەقامە کان دانراو ، وە پاش باسی مەقامی رەزا تێر دوا ی دێن بە باسی مەقام ، وە دەس ئەکە نە باسی حال .

ئەم گەورە پیاوانە ئەلێن ، مەقامی رەزا ، لە مەقامی صەبر گەورە ترە ، بۆچی ، چونکە ئەم مەقامە کاتی کە مرووف گە یشتووە تە پایە ییکی مەعنەوی ئەو تۆ کە ھەرچی خودا رازی کات ئەو پێی خوشە تە نەت بە سەرھاتی ناخۆشی ژانیش ، وە ئەو ناخۆشیانە ش ھەر بە زەردە خەنە وە سرنج ئەدات ، وە بە خیر و بەرە کە تی ئەزانیت ،

تهانهت مهرگیش ، بونونه ، بیلالی جه بهشی خودای لی رازی بیت لسانتی
 سه ره مهرگدا پی نه که فی و خوشحال بو . وه نه بوت ، توخه بيش که نه مریم ، وه سبهی نه رومه
 خدمه فی پیغه مبرو هه مو خوشه وسته کانی تر .

هه روه ها پیغه مبرو گه وره درودی خودای له سه زورجار ناموزگاری هاوری یانی
 خوئی کردوه ، به گرتنه بهری رهوشی رازی بون به قه زای خودا ، (نه بوعه لی ده قفاق)
 فهرموده ییکی ده ربارهی رهزا هه به لام وایه زور به جییه که نه فهرمی «لَبَسَ الرِّضَا أَنْ
 لَا تَحْسَ بِالْبَلَاءِ : اِنَّمَا الرِّضَا أَنْ لَا تَعْرِضَ عَلَى مُحْكَمِ الْقَضَاءِ» واته رهزا نه وه نیه هه به لاییکت
 بی به سه را ههستی پی نه که بیت وه به خوٚت نه زانیت ، به لکو نه وه ته رازی بیت
 وه ره خنه نه گریٚت ، وه کو نه وه خوشه ی که ههست نه کات به ئیشی ده رزی یان
 چه قوی «عه مه لیات» ، به لام رازیشه و پی خوشه چونکه هی دوکتوریکه نه به وی
 چاره ی نه خوشی به که ی بکات .

له مانه تی پهرین ، نه وه ی دهرونی پریٚت له خوشه وستی خودا ئیتر چون نه توانی
 نارازی بیت له وه ی که خودا وسته ویه فی .

نه ره زامه ندی بهش نه وه ناگه یینی ، بهنده ههول نه دات بوٚنه وه ی خودا به لای
 لی دور خاته وه به لکو بوٚنه وه ته نه گهر دوچاری به لایو ناشوگری نه کات و نارازی نه بیت
 نه گینا خودا نه فهرمی ، «ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» سوره ی «غافر» «۶۰» ، یان نه فهرمی ،
 «هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَأَمْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ» «الملك» (۱۵) .

که واته بوٚت هه به داوا بکه بیت له خوا دوچاری به لات نه کات ، بوٚت هه به ههولی
 ژبان و کاسبی بدهیت ، وه نه ره زامه ندی به نابی له سنوری شهرع تیپه ریٚت ، واته ،
 دیفاع له مال و ناموسی خوٚت نه که بیت ، هه ره کهس هه رچیت لی نه کات بیکات ،
 ناء ، ... به لکو بوٚ ره زامه ندی له به سه رهاته ، وه ره خنه نه گرتن له فهرمانی خودا
 له گهل تیکوٚشان دا بوٚنه نجام دانی هه رچی خودا پی خوشه وه دهس هه لگرتن
 له هه رچی خودا پی ناخوشه ، وه هاوردنه پیش چاوی نه وه ی که دهردی سه رو به لای
 خودا هی نه گه ویسی نیه ، وه ژبانی پیغه مبرو خوشه وسته ، گه وره ترین به لگه به
 بوٚمان ، به تاییهت ، کاتی سه یرنه که ین نه و نه روات بوٚ بانگ کردنی خه لک بوٚلای
 ثانی ئیسلام ، که چی خه لکی «طائف» ، به جوٚری نه یده ته بهری بهرد ، که قاچی
 خوٚتاوی نه بیت ، یان نه وه ی که قاسمی کوٚری فهوٚی کرد وه جه زره تی جه مزه ،

وه صبه دان كهس له يارانې به ده ستې (موشريك) ه كان كوژران . جا نه گه لي هه موي
 نه مانه شا نه وه ته له روژه كهې طائف دا نه فهرمي «إِنْ لَمْ تَكُنْ سَاحِطًا عَلَيَّ فَلَا أُبَالِي»
 نه ي خودا هه رتو رقت له من نه كهوتې تير من گوي ناده م .

له كو تايدا نه ليم رهزا ، په كيكه له گه وړه ترين مه قامه كاني ته صه ووف ، كه مه قامي
 خاوه نې «ويلايه تي كو برا» به ، واته ، وه لي به هه ره گه وړه كان وه دواپله ي پاك كردنه وه ي
 نه فسه ، كه به نه فسي «لوايه» ده س پي ته كات ، پاشان «ملهمه» پاشان «مطمئنه» جا
 «راضيه» و له اخرا «مريضه» كه له باسي «نهفس» دا باس كراوه .

وه خواته فهرمي «يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً» «الفجر» ، وه
 نه مهش هه ده ست كي شانېكه بولاي نه وانه ي نه گه نه نه مه مقامه ي كه لي ره
 له م جيهانه دا «نه فسيان» . واته به هه مو گيانېكيانه وه فهرمان به ردار بوون وه به فهرماني
 خودا دل خوش و رازي بوون ، له پاشان له و جيهانېش دا به پاداشي ، رازي كران ،
 وه رازي لي بوني خودا به رخوردارو به هره مه ند نه بن . جا گه وړه پياواني شاربي
 ته صه ووف ، پاش نه مه مقامه تير له و حالانه به هره مه ند نه بن كه خودا نه يه وېت وه
 هه روژه ي به نيعمه تيك به رخورداريان ته كات و هه ركاته ده رونيان به كه ره ميك وه
 به ناوي ره حمه تيك گه شه پي ته داتو ده ماغيان به بو نيك خوش ته كات ، كه مه گه ر
 هه ر خودا خوي و نه وېه نده تيكوشه ره خه بات كاره پاريزكارانه ي له چه ندو چوني
 تي بگه ن . له كتيي معجم مصطلحات الصوفيه دا ، پله ي رهزا ته كاته چوار به شه وه ،
 (رهزاي) (مُحْسِنِينَ) «شهداء» «صديقين» «مقربين» ، جائه لي رهزاي موقه ره به بن نه وپايه ته
 كه پي نه لين «الرَّجُوعُ مِنَ الْخَلْقِ إِلَى الْحَقِّ» ، نه پي نه وهش بليم نه م پي ناسه ، بو صوفي ،
 به چه شنيكي گشتي هاتوه ، كه نه لي صوفي به كه سي نه لين ، لاي خه لك به رته دات وه
 نه گه رېته وه بولاي «خالق» .

«موحاسه به»

نه مه وي بېر مه وه ياد ، وتمان بري له گه وړه پياواني ته صه ووف مه قامي وا هه يه
 به حالي دانه نين يان بري مه قام به حال ، وه بريكيان لايان وايه زور به ي مه قامه كان
 له سه ره تادا حالن ، واته شتيكي دانه مه زراوو دانه مركاون ، تا كه م كه م له ده رونا نه و

وزعه كه بويه شتيكي دامه زراو ئهوه مه قامه، مه به ستم ئهوه ته پريك حالو مه قاميش ههيه، پريكيان ههه باسيان نه كرده، وه به لايان پيريون، وه كوئيه وه به به شتيك له ومه قامه داي نين، وه كو (لانا به) بيكه نه قوناغيك له تهويه، ههروه ها سه به اهرت به موحاسه به، كه كار يكه، ته نها بو قوناغيك پيوست نيه به لكو بو هه موي ته مه ن پيوسته، بزاني موحاسه به چي به، وه بو چي پيوسته، موحاسه به، بريتي به له لومه كردن و سه رزه نش كردني «نهفس»، وه گومان كردن و دودلي ي، له نهفس، وه بريتي به له پياچونه وه به كرده وه روزه دا بوئيه وه بزاني ثايا له ماوه ي ئه وه شه وو روزه دا، يان به ياني تانيه رو، ئيمه تاج پراده خودا پرستيان كرده وه به ده ستوري خودا جولايينه ته وه، وه له خودا غافل نه بوين، ههروه ها بزاني چهن هه له و چهن غه فله ت وه خودانه خواسته چهن گونا همان بو، بوئيه وه ئيت هه له نه كه ين وه ده رونمان له سه ري كرده وه چاك دامه زري ت، وه ئه م ره وشه بو سو ق زور پيوسته وه ئه يته هوي سه ركه وتني، به لام ته گهر په پره وي له م ره وشه نه كات، كاتي به خوي ته زانيت كار له كار ترا زوه و زور دوا كه وتوه، پا يه ي موحاسه به به سه ري به دگوماني و بي باوه ري به نه فس دائه مه زري، وه له سه ري ثايه تي «إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ» يوسف، جا مادام نهفس، واته هه ستي دهروني مرو ف، ره وه و چه وتي و گومرا هي پروات، پيوسته كه مرو ف هه گيز جله وي بوشل نه كات و زووزو و سه يري به ربي خوي بكات نه كا نه فسي هه لي ديريت وه ملي بشكي نيت.

جاء جگه ئه و ئاگا دار كرده ي نه فسي سه ركيش، ته ئي به نامه ي ته عهالي نه فسي شا بروينه وه بزاني هه روا كه نه مان هيشته خراپه بكات، ثايا چا كه ي چي بو، وه چ توشه ييكي چا كه ي به ده ست هينا وه، ههروه كو كه خوداي گه و ره له سوره ي حشر ثايه ي (١٨) دائه فرمي: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا، اتَّقُوا اللَّهَ وَلَنْظُرَ نَفْسٌ مَا قَدَّمْتُمْ لِغَدٍ، وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ»، كه واته مرو ف خاوه ن باوه ر، هه م ته ئي له خودا بترسي ت وه هه م ته ئي له كرده وه ي خوي شي بكولي ته وه بزاني چ توشه ييكي ئاماده كرده بو دوا روي، وه ته ئي بزاني ت، باخوي شي له كرده وه ي خوي نه كولي ته وه «إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ»، خوا ئاگاي له هه موي هه يه. گه و ره پياواني ته سه ووف ته ئين، ئه وه ي ته مرو ف با شتر نه ئي له دو ئني ي ئه وه زباني لي كه وتوه، ته وه ش هه ميشه له زياد كرده ئانه ئي ته وه خوي، كه م كردنو كورت هاوردنه، ههروه ها به رده وام بوون له سه ري كار ته وه خوي زياد كرده.

که وایو په روه رده کړدنی نه فس له سهر لومه ی خوی، وه دودلی و باوه پپی نه کړدنی
 وه پیاچونه وه به کړدارو گوډتاری روژانه دا، مروځ نه پالیوی و قالی ته کات، وه ورده
 ورده وای لی ته کات، عه پپی لی ته بریت، وه صوفیه کان له م پره وشه دا دهستی بالایان
 هه به، وه خه باقی صوفیه کان له م پره وشه دا نه بیته هوی پایه بوله ندیو نریک بونه وه یان
 له خودای گه وره وه پیش که و تنیان له پری پره وی ته صه ووفدا.

«خه وف وه ره جا»

کتیپکی ته صه ووف نابیریت مه گهر به ده گمن، که باسی خه وفو په جای
 تیا نه بیته، وه هم دوناو هس به شوینی به کدا دین، زور به یان به مه قام ناویان بردون وه
 پر تکیشیان به حال، بونونه، دوو که س له گه وره پیاوای ته صه ووف که هاوچه رخیش
 بوون، وه خاوه نی دوو کتبی سه رچاوه ی ته صه ووفن، یه کتیکان، (ای طالب
 المکی)، که له (۳۸۶) ک دا هم دنیا به به چی هیستوه، و دخاونی کتبی «قوت القلوب» ه
 که له سه رچاوه هره گه وره کانی ته صه ووفه ئویشیان (عبدالله بن علی السراج) ه که له
 (۳۷۸) ک دا، دوا کوچی کړدوه، نه بو طالیب به ناوی مه قام باسی خه وف وه ره جا
 ده کات، وه عبدالله سراج به ناوی حال باسیان ته کات، هه روه کو زوتریش باسیان کړد
 زور جار مه قامیک له پیشا نه کړی حال بیته، نه گه رسه قام گیر بو نه بیته مه قام، جا نه و
 دو باوه پری به له وه دا دینه دی، نه گینا هه ردوکیان هه روه ها، هه موی گه وره پیاوای
 ته صه ووف کاتی که باسی چونه تی خه وفو ره جا نه کهن، قامک نه کیشن بو لای
 نایه نو حه دینه کان، هه موی هه ریه ک شته و یه ک چونه ته.

هه رچهن هه روه کو وتمان، هم دوناو وه کو دوانه، هه میسه پیکه وه دین، به لام
 هه ریه که ی بوخوی شتیکه و لیک جوین، وا له پیشا باسی خه وف نه کهن، وه له گه ل
 زور به ی گه وره پیاوای هم ریازه دا، ئیمهش به ناوی مه قام ناوی نه به یان.

خهوف کوردی یه که ی ته بیته ترس، وه خهوف و ره جا، ته بیته ترس و ئومید، سه رچاوه ی ته م چۆنیه ته ی که ته بی له ده رونی هه مو موسلمانیکا جی گبریت و ه بوصوفی یه کان بیته خووخده، له قورئان و سوننه ت و حه دېته وه سه رچاوه ی گرتوه، سه باره ت به هه ردو حاله که ی، خوای گه وره ته فه رمی (وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ) (إسراء) (۵۷)، واته ئومیدیان به به خشنده بی خودا هه یه، وه مه ترسیان له سزادانی هه یه، یان ته فه رمی «يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا»، ته پارینه وه له خودا هه م له ترساو هه م بو ده سکه وت و یاداش، سجده «۱۶» هه روه ها له سورهی (انبیاء) ثایه ی (۹۰) دا، ته فه رمی «إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ، وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ»، واته ئو په بامبه رانه ی ناومان بردن ته پارانه وه، وه روویان ته هانی بو مان هه م به ئومیدی ره حمه ت وه هه م له ترسی سزا، که واته، یاسی ترس و ئومیدی به نده، ده رباره ی خودای گه وره، زورجار له قورئان دا باس کراوه، وه ستایش کراوه له هه ردو و حاله که ی، واته مروف هه م ته بی له خوا بترسیت، وه هه م ته بی ئومیدیشی به به خشنده بی هه بیته، وه نابی له ره حمه تی خودا نا ئومیدیت، چونکه خوا ته فه رمی «لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذَّنْبَ جَمِيعًا، إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ» زمر «۵۳»، به لام ثایا ته و ئومیده خو ی به سه وه ئیر ئاده می زاد ته بی ییخه م پالی لی بدانه وه؟ هه رگیز، ئوه کاری شیاو نیه به لکو موسلمان ته بی ئوه ونده ی ئومیدی هه یه ده ته وه نده ش ترسی هه بیته، وه به راستی ترسی صوفیه کان له هه مو که س زیاتره، چونکه به راستی عالمو دانشمه ندی راسته قینه ته وائن که جگه له که سبی عیلم و دانشی ئاشکرایی و به پرواله ت، خواوه نی زانستی مه عنه وی و ده رونین، وه ته گه ر ئیمان و باوه ری عالمان و دانشمه ندان باوه ربکی زانایانه یه واته «عِلْمُ الْيَقِينِ»، باوه ری سوفی یه خواناسه کان «عَيْنُ الْيَقِينِ» به لکو، «حَقُّ الْيَقِينِ» ه، جائه وه ته ترسه که ی ته وانیش له هه مو ترسی زیاتره، که خوا ته فه رمی «إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ»، واته له ناوی به نده کانی خودادا، عالیمه کان، له هه مو یان زیاتر له خودا ته ترسن، جائه مه بوچی یه؟ چونکی به راستی خودا ته ناسن وه خواوه ن یه قینن، ته بی ئوه وش بزانه که پیش ره وو سه ر قافله ی ته م دانشمه نده له خوا ترسانه، پیغه مبه ری گه وره یه، درودی خودای له سه ر،

که سه‌ره‌رای ئه‌و هه‌موه مه‌قامه‌گه‌وره‌یه‌ش، له‌هه‌موکه‌سی زیاتر له‌خودا ترساوه‌و، له‌هه‌موکه‌سیش زیاتر پاریزی کردوه له‌هه‌له‌وه له‌هه‌موو هاوڕێکانی زیاتر خودا په‌رسی‌ی کردوه. هه‌ر به‌م بۆنه‌وه‌یه که ئه‌فه‌رمی «شَیْئَتَنُ هُوَ وَآخَوَاتُهَا» واته سوره‌ی (هود) وه‌سوره‌ته‌کانی تری که وه‌کو ئه‌ون، منیان پیرکردوه، که بریتی بن له‌سوره‌ته‌کانی «واقعه»، «اذا الشمس»، و «عَمَّ» بۆچی؟ چونکه ئه‌وه‌نده باسی هه‌ره‌شه‌ی خودا وه‌ندیان تیا به‌، هه‌روه‌ها باسی غه‌زای خودا، که له‌هۆزه گومراکانی گرتوه، وه‌کو هۆزه‌کانی عاد و ثمود، جا له‌جیگایێک ئه‌وه‌هه‌ر شلنه، ییغه‌مبه‌ری گه‌وره‌یان پیرکردی، ئه‌ی ئیمه چون له‌خۆمان نه‌ترسین.

جا له‌به‌ر ئه‌وه‌ته هه‌ردو حاله‌ته‌که‌ی پێکه‌وه پێیسته، هه‌م ترس هه‌م ئومید، (سه‌هل بن عبد الله)، که به‌کێکه له‌گه‌وره‌پیاوانی ته‌سه‌ووف، ئه‌لێت خه‌ووف و رجاء وه‌کو نێرو می و هه‌ان ئه‌گه‌ر پێکه‌وه نه‌بن، به‌ره‌میان نابێت، به‌لام که پێکه‌وه‌بون، ته‌قوایان لی ته‌بێت، ته‌قوایش بۆئاخه‌ره‌که‌ی، باوه‌ری ته‌واو، واته (یه‌قینی) لی په‌یدا ته‌بێت، خوای گه‌وره له‌زۆرشوینی قورئان دا له‌به‌نده‌کانی ئه‌خوازی، وه‌یان ده‌ستوربان ته‌داتی، که له‌خودا بترسن، بۆغونه، ئه‌فه‌رمی «وَخَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ»، آل عمران (۱۷۵)، ئه‌گه‌ر راست خاوه‌ن ئیمان ئه‌ی له‌من بترسن، هه‌روه‌ها ئه‌فه‌رمی «فَإِيَّایَ فَارْهُبُونَ» نحل (۵۱) (وَإِیَّایَ فَارْهُبُونَ) بقره «۴۰».

یان ئه‌فه‌رمی «وَفِي نُحُوتِهَا هُدًى وَرَحْمَةً لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهُبُونَ» أعراف (۱۵۴)، وه‌پێغه‌مبه‌ر (د) ئه‌فه‌رمی «إِنَّا أَخَوْفُكُمْ لِلَّهِ تَعَالَى». له، کتیی «مُعْجَمُ مُصْطَلَحَاتِ الصُّوفِيَةِ» دا، ئه‌لێت، (خه‌ووف) بریتی به‌ شه‌رم کردن له‌گونا‌ه کردن، وه‌له‌وشتانه‌ی که خوا پێ ناخۆشه،

هه‌روه‌ها له‌وتاری صوفیه‌کانا هاتوه ئه‌لێت، ئه‌ی مرووف له‌نه‌فسی خۆیشی بترسیت، نه‌کا هه‌لی دیریت به‌لکو ئه‌ی له‌خوی زیاتر بترسیت تا له‌دوژمنی،

هه‌روه‌ها ئه‌لێن، ئه‌وه‌ی ئه‌ی لێ بترسیت ته‌نها خودا به، وه‌جگه‌خودا هه‌یج که‌س شایسته‌ی لی ترسان نه‌یه، ئه‌مه‌ش به‌و واتایه‌ته، ئه‌گه‌ر مرووف هاتو به‌راستی له‌خودا ترسا، ئه‌تر بۆچی له‌که‌سی تر بترسیت، چونکه ئه‌و په‌نای بردوه به‌خودا، ئه‌وه‌یش په‌نای برد به‌خوا له‌که‌س نا ترسی به‌لکو خه‌لک له‌و ته‌ترسن. هه‌روه‌کو خودا ئه‌فه‌رمی «فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ» آل عمران (۱۷۵).

جا نیشانەى ئەم لەخواترسانە چى بە؟ خو ھەر وابەدەم ناکریت کابرا بلیت من
 لە خودائەترسم، گەورە پیاوانى تەصەووف ئەلین لەخوداترسان، بەفرمیتسک
 رزاندن نە، بەلکو ئەوەتە کە مەرۆف دەست لە گوناو لە خراپە بکیشیت، چونکە ئەوەى
 بە راست لەخوداترسا، چون سەرپنجى ئەکات لە فەرمانى خودا، وە ھەرئەم
 خۆلادان لە گوناھەتە کە مەرۆف ئەبات بۆلای وەرع، واتە حەلال و حەرام لیک دانەو،
 لە پاشان بۆلای تەقوا واتە پارێزگارى لە ھەرچى خراپە وە ئەنجام دانى
 ھەرچى چاکە وە لە روانگەى ئیسلامەو. کەواتە لەخواترسان واتە ئەکات لە مەرۆف پارێز
 بکات لە ھەرچى شتى گومان لى کراو وە لە بەر خاترى فەرمانى خودا لیک کە لە بونی ئەو
 لەخودا وەندى ئەودا ھىچ گومانیک نە.

بەم چەشنە ئەینین صوفیەکان بەجۆریک ترسى خودا لە دلیاندا جى گیر ئەیت
 کە ئەیتە رەوشیکى ھەمیشەى، وە ھەرئەو ش ئەیتە ھوى ئەوەى کە تەنھا چرکە ییک
 لە ترسى خودا غافل نەبن، وە ئەو حالەتە ئەیتە مەقامیک بۆیان، وە ئەیتە ھەوینیک کە
 رۆحو گیبانیانى پى ئەگیرسیت، ئەبوسلیمانى دارانى، ئەلئیت
 «ھەردلى کە ترسى لى دورکە و ئەو وێران ئەیت»، «ابن عجبیه» کە یەکیکە لە کە لە مەردانى
 رینگەى تەصەووف، ئەلئیت، (خەوف) سنی پلەى ھەیه، پلەى سەرەتایى،
 ئەوموسولمانانە کە لە ترسى سزایان، لە دەست دانى پاداشە، ئەترسن لەخودا.

پلەى ناوەندى ئەوانەن لە ترسى گەلەى خودا و لە دەست دانى نزیکى خودایە
 کە ئەترسن، بەلام ترسى گەورە پیاوان لەوەتە بە ئی ئەدەب دانرین، وە لە دیدارى خودا
 بە چاوى بەصیرەت لەم جیھان وە چاوى سەر لەوجیھان دا ئى بەش و ناکام بن،
 (کتابى) «معراج الشوف الى حقائق التصوف».

بەلام ھەرەو کە و تەم ئەم ترسە ئومیدیشى تیکەل ئەیت وە ئەیتە (خەوف و رەجا) و
 وجیھانیکى مەعنەوى لى دەردیت کە مەگەر ھەرئەوانە بزانی چەندە مەزن و بەتامە کە
 بەخەباتى مەردانەیان توانیویانە بگەنە ئەوپایە بەرزە مەعنەوى، بەجۆریک
 کە خوالەبارەیانەو بەفرمى «يَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ» بۆتیکە یشتى زۆرتر
 لەم بارەو، ئەتوانن سەیرى کتیبى قوت القلوب، وە رسالەى قوشەیرى و احیاء علوم
 الدینی غەزالی، وە دەان کتیبى تری تەصووف بکەن.

لەکاتى باسى خەوف دا قامەکان کیشا بۆ رچایش، وە گۆتم ھەمیشە ئەم دوناو

پنکوهه دین، واته ترس و تومید، مهرجی باوهر بوهر موسولانیك تهووته كه هم له خوابترسیت وههم تومیدی به بهخشندهی و كه ره میخودا هه بیست، ههروه كو نهفه رمی «وَبِرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ» اسراء (۵۷) یان نهفه رمی «تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا» (سجده) (۱۶) لهم دونایه ته دا ده رتهكه ویت چۆن ههردوو حالتكه پیویسته (بِرْجُونَ رَحْمَتَهُ) تومیدیان ههیه به ره حمه تیخودا، و یخافون عذاب، وه نه ترس له سزای خودا، ههروه ها نهفه رمی (خَوْفًا وَطَمَعًا) له ترسی سزای، وه به تومیدی بهخشندهی، یان به تومیدی رزامه ندی، به تومیدی نزیک بونه وه له خودا، زور جار گه و ره پیاوانی ته صه ووف خه و فوره جا، واته، ترس و تومیدیان به دووبال لیک داوه ته وه بوئیان، ته گهر بهم دوباله نهی ئیان ناته واوه، و نه مهش نهوه ته گه یینیت نهی نهم دوباله شی وه كو دولای ترازو ریلک بن وه سه رنه کهن.

ئیمه باسی «خه و ف» واته ترس له خودامان کرد، كه واته نهی باسی تومیده كه یش بکهین، به كه م، تهووته «قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ: لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ: إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذَّنُوبَ جَمِيعًا: إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ» (زمر) (۵۳).

واته نهی محمد، بلی به و به ندانهی كه گوناھی زوریان کردوه و جلهوی نه فسیان بهرداوه، بلی هیواپراو مه بن له ره حمه تی خودا، بلی خوا هه مو گوناهیك ته به خشی وه خودا بهخشندهیه و میهره بانه.

یان نهفه رمی «إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ» (بقره) (۲۱۸) (أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَةَ اللَّهِ)، ته وانه رجایان کردوه، داوایان کردوه، تومیده واربون به خودا، كه خواره حمیان پی بکات، خوا بیان به خشیست، خوایش بهخشندهیه و میهره بانه، له کتبی «حقائق عن التصوف» دا ته لیت رجاء جیایه له ته مه نئی، واته تومیده واربون، وه پر جا کردن جیایه، له ئاوات خواستن، چونكه رجائه وه ته، تهووی له دهستی دیت له خودا په رستی، ته یکات، وه داوا ته کات له خودا كه (قوبولی کات)، واته وه ری گریت، به لام ئاوات هیچ کاری ته نجام نادات خه بات ناکات، سه ره رای تهووش پاداشی له خودا تهویت.

به بونه وهیه خودا ته لیت، تومیده واربون به خواری ناییت، نهی تهووی له سه رته بیکهیت وه تومیده واریت خودا لیت وه رگریت، وه كو كه نهفه رمی «هُنَّ كَانَّ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلِئَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكُ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا» «الکھف» (۱۱۰).

بەم بۆنەووە پەربەرانی رێگەى تەصەووف : ئەوەندە پەربەر لەم دوو حالەتە
ئەكەنەووە و هۆشى پەئەدەن تائەیتە خووخەدە بۆیان ، وەئەئەن ئەو بەندەپەى پەو
رێگەى تەصەووف بگرتە پەش ئەبى خواوەنى ترسوئومیدیئە ، ئەئەوئەندە ترسەكەى
زالایئە بەسەرى ئومیدا ، كەهیاو پەبیت ، وەئومیدیئە نەمینیئە بەكەردەم و
بەخشنەدە پەخودا ، نە ئومیدو رجاكەبشى بگەیتە رادەیتك : ترسى نەمینیئە و
جلەوى نەفسى بۆشل كات بەجۆرى كەنەفسى گومرا پەت و لە هەلەیتك هەلى دیریت .

بەلكوئەبى بەدوبالى خەوف و رەجا بدات لەشەققەى پال و خۆى بگەیتە
سەرى كۆوى پەقین ، وە رەزامەندى خوا پەرتە دەست .

فقیر

پەكێكى تر لەپەلەوپایەكانى تەصەووف ، «فقیر» یان «فەقر» ، (فەقر) واتە ،
هەزارى وە پەدەسەئاقى و نەبوونى ، ئەم كەردەووەش ، پەرتى پەلەوى كەمرووف
چونكە بەندەى خودایە نایى عارى پەت لەهەزارى ، بەئام ئەم هەزارى پە ، بەو
واتایە دیت كە بەندە ، دەربارەى خۆى گەورە ، خۆى بەهەزار بزانیت ، وەچۆن ،
هەزارىكى تر ، چاوەروانى دەستى دەولەمەند ، وە بەخشنەندەكانە ، ئەمیش
ئابەوجەشنە ، چاوەروانى كەرمى خواپەت ، وەخۆى بەموحتاجى دەرگای
ئەهق بزانیت ، باوەكو خواوەن سەرمایەش پەت وە ئەمەخۆى دان نانو پەهاتنە ،
بەوەى كە خۆى گەورە لەسورەى فاطر ئایە (۱۵) دا ئەفەرمى : «يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ
الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ» ، یان ئەفەرمى : «وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ» (۳۸)
(محمەد) .

كەواتە ئەوەى بەرانبەرى خۆى گەورە خۆى بەهەزارو پەدەسەئاق و خوازىار وە
«موحتاج» نەزانى ، بەپەچەواتەى فەرمانى قورئان هەستاوە ، دوو هەمى ، عارنەهاتنە
لەهەزارى واتە كۆششت بۆزبان بۆئەوئەنەیت هەزارى و نەبوونى بەعەیب و عار
بزانیت ، وەبۆ دەولەمەندبون تیکوشتیت ، تا لەم نەنگە رزگارپەت بەلكو تیکوشتین

بۆداین کردنی ژبان بیت جا ئەم خەدیە ، لەرێی مەنطق و عەقڵیشەو زۆر پەسەندە ،
 وەئەو تا ، قانونەکانی ئەم چەرخەش : کە دەست کردی دەستی ئادەمی زادو
 بەرھەمی ھۆش و بیر مرقە . تێدەکوشتن کە سامان و سەرمايە : بەچەشنیکی
 ھاوبەشی و دادگەرانیە دابەش کریت ، چونکە لە راستەقینە و واقعییەت دا ھەمومان
 بەندەیی خواین ، وە بەلای خوداوە کەس لەکەس زیاتر نیە ، جگە بەخواپەرستی و
 پارێزکاری نەبێت ، «إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ» ، وە نەفەر می «أَعْنَاكُمْ» ، واتە
 بەرێزترینی بەندەکان بەلای خوداوە خواپەرستترین وەخوێارێزترینی ئەوانە ،
 نەك بفرمی دەولەمەندترینی ئەوانە ، وەئەو ھەوێ فەضلیکی ھەبێت ، خوا داویەتی ،
 وەخوای گەورە بەفەضل ناوی ناوە ، نەك «ئەكرەم» ، واتە بەرێزترینی ، ھەروا
 ئەكری کەسی ئەکەسی دەنگ خوشتر ، یان جوانتر بیت ، ئەكری دەولەمەندترین یان
 ئەولادی زۆرترین ، کەواتە : نای مرقە ، بەم فەضلە بنازی بەچەشنیک خوی
 ھەل کیشیت وە فیزیکات بەسەری ئەوانی ترا : بەلکو ئەبی سوپاسی خودای
 ئەسەریکات و تی کوشت تائەو فەضلە بەئارایش وەزیو ھەری تەقواو خواپەرستی
 یتەو ، ئەبی جوانی ، یان دەسەلات وە دەولەمەندیە کە ، بەھەزارانی
 بۆدەرگای خودا ، وە بەشوکرانی خوا برازییتەو ، تاوەکو . ھەتا ھەتایە :
 لەو نەعمەتە بەرخورداریت ، نەك بەقیزو دەمارو لوت بەرزی و فەضل فروشی ،
 ناشیرینی کات ، وە کاریکی لی بکات خەلک قیزی ئی بشوینتەو .

جا ، سەرچاوەی ھەزارانی تەسەووف لێرەو ، وە لەو ئایەتە پیۆزەو ،
 سەرچاوە ئەگریت ، وە صوفی یەکان ھەرگیز تی نا کوشتن بۆ سامان پیکەو ھەتان ،
 وەئەگەر خودایش سامانی دانی ھەرخوێان بەھەزارو نەدار ، دائەنن بەم دەست
 کاسی حەلال ئەکەن ، بەو دەست لەکارو کردەو ھە چاک و بەکەلکا خەرجی ئەکەن ،
 ئەگەر دەستیان دەولەمەندی بیت دلیان ھەزارە ئەگەر رزقی حەلال بیت بەپیریانەو ،
 دەری ناکەن بەلام نارۆن بەپیری دەولەمەندی یەو ، بەلکو ھەزارانی
 لا پەسەندترە ، تادەولەمەندی ، ھەروەکو کە پیغەمبەری گەورە ئەفرمی «الْفَقْرُ خَيْرٌ»
 یەکی ئەناوی خواپەرستە زاھیدەکان ، لە سەرەتای ئیسلام دا ، واتە صوفی
 مەسلە کەکان ، «فوقہرا» بو ، ئەمەش ھی ئەو بو بەشوینی سامان نەئەگەر ان ،
 وەئەگەر کارو کاسی ییکیان ھەبوانی ، بەم دەس ئەھاتە دەستیان وە بەو دەست
 خەرجیان ئەکرد .

له کتبی «مُعْجَمُ مُصْطَلَحَاتِ الصُّوفِيَّةِ» دا ، ئەلێت ، «الْفَقْرُ مَقَامُ شَرِيفٍ ، وَصَمِيَ الصُّوفِيَّةُ
فَقْرَاءً لِتَحْلِيهِمْ عَنِ الْأَمْلاكِ ، وَحَقِيقَتُهُ أَنَّ لَا يَسْتَعْنِي الْعَبْدُ إِلَّا بِاللَّهِ وَرِسْمَهُ عَدَمُ الْأَسْبَابِ كُلِّهَا ،
وَالْفَقْرُ نِعْمَةُ السَّكُونِ عِنْدَ الْعَدَمِ ، وَالْبَذْلُ وَالْإِثَارُ عِنْدَ الْوُجُودِ» واتە ، بۆیه بە صوفی یەکان ،
گوتراوە «فوقهراء» چونکە نە کوشتاون بۆ ئەوەی بینەخواوەی مال و سامان وە بە راستی ،
بەندە نانی هانا بۆ کەسی بەریت بۆخوانەبێت ، وە نانی تەنانەت بە شوێنی
سەبەبیشا بگەڕێت بۆدەوڵەمەندبون ، و سەرمايە بە دەست هێنان ، فقیر ئەگەر نەبوو
بۆخۆی دامرکێت ، ئەگەریش هەبێت ، بێبەخشیت ، وە لەخۆی بگەڕێتەووە
بۆخەڵک ، واتە قانجازی خەڵک بخاتە پێشی خۆیەووە .

له رێسای قوشەیری دا سەبارەت بە ناساندنی (فقیر) ، هاتووە ، ئەلێت ،
فقیر ئەو تەبێتی خۆی بپاریزێت وە فەرژەکانی خۆی ئەنجام بدات ، «ئەبوابه کە ئەلبصری»
ئەلێت ، فقیر بەو ئەلێن خواوەی مال و سامان نەبێت ، و حەزیشی لی ئەکات ،
«أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْخَصْرِي» ئەلێت ، «أَبُو جَعْفَرٍ الْخُدَادِي» دی ، بێست سالی ئەسەری یەك ،
ئیشی ئەکرد روژی بە دیناریك ، وە بەروژویش بو ، وە هەموو روژی ئەوەی
دەستی ئەکەوت ئەبێبەخشێ بەو بەسەری هەزاراندا .

بە راستی ئەم سەرگۆزەشتانە ئەوەندە زۆر لەنوسین نایین ، کورتەکە ی ئەوەتە ،
صوفی مەسلەکان دژی کاسپی خەڵک نین ، بەلام دژی مال پێکەوتەنان ،
وە هەر کام توانیان ئەم پێناسە بکەنە خەدیان واپایە (فقیر) یان دەست کەوتووە ،
ئەم کردەووە یەش لە دەستوری قورئان ، وە پەختاری پێغەمبەرەووە سەرچاوە ئەگرت .

خوای گەورە لەسورە ی تەوبە : ثابەتەکانی ٣٤ ، ٣٥ دا ، ئەفەرمی ، «وَالَّذِينَ
يَكْتُمُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ، فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ، .. يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي
نَارٍ جَهَنَّمَ ، فَيَكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَأُخْرُؤُهُمْ ، هَذَا مَا كُنْتُمْ لَا تَفْهَمُونَ ، فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ
تَكْتُمُونَ» .

ئەوانە ی زیروزیو ، واتە دراوو سەرمايە کوئەکەنەووە لەرێ خوادا خەرجی
ناکەن ، واتە بەشی هەزارانی لی نادەن ، مۆژدە ی عەزابێکی سەختیان بدەری ، ..
روژێک ئەبێ ئەو دراوو زیروزیوانە بەئاگری جەهەننەم سور ئەکەنەووە و ناوچاوانو
لەشوێشتی خواوەکە یانی پی داخ ئەکەن و پی یان ئەلێن ، دەبۆن ئەووە سزای پاره
کوێکردنەووە کەتان .

ههروه ها خواته فه رمی، «تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فُسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ» (قصص) (۸۳)، دواروژی سه رفرازی له به هه شتاو له و جهیان دا بوئه و که سانه به، که به شوینی گه و ره بون، وه له خه لک زیاتربون، وه به خاوه ن مال و مه قامی به رزبونا، ناگه پین، وه دوری نه گرن له فه ساد، وه دواروژی سه و که وتن بو پارێزکارانه. پیغه مبه ری گه و ره نه فه رمی «اللَّهُمَّ اجْعَلْ رِزْقَ آلِ مُحَمَّدٍ قَوْنًا»، خودایا داوات لی نه که م، پوژی خانه دانی موخه ممه د، بکه یته «قوت»، واته «ژبواره» واته هه رته و نه دیان هه بیته، پی برین و لی یان نه مینته وه، که نه بیته نمو (فه قره) ی که باسی نه که بن.

ههروه ها نه فه رمی، «حُبُّ الدُّنْيَا رَأْسُ كُلِّ خَطِيئَةٍ» واته خوش ویستنی دنیا سه رچاوه ی هه مو هه لیه که، جا نه م ناموزگاری یانه ته، بونه ته سه رچاوه ی نه وه ی گه و ره پیاوانی پریازی ته سه و وف، هه ژاری یان به لاوه خوشتریت، وه نه گه ریش هاتو خودا پی دان، یان میراث و که له پوریکیان بوگه پرایه وه، یان خاوه ن ده سه لاتی که یارمه تی دان، یان به ره نجی شانی خو یان ده ست که وتیان هاته ده ست، دلی پیوه نابه ستن وه له ریگه ی خودا خه رجی مال و مندال و، هه ژارو لی قه و ماوی نه که ن وه قه ت ده و له مهن بون نا که نه نامانج، وه له کاتی بی ده سه لاتی شتا جگه له خوا، په نا بو که س نابه ن.

دوانی باس به محه دیته دیرین، که له په ندیکا پیغه مبه ری گه و ره به یارانی خوئی فه رموه.

«طَوْنِي لِمَنْ شَغَلَهُ عَيْبُهُ عَنْ عُيُوبِ النَّاسِ وَانْفَقَ الْفَضْلُ مِنْ مَالِهِ، وَأَمْسَكَ الْفَضْلُ مِنْ قَوْلِهِ».

خوش به ختن نه و که سانه ی له باقی نه وه ی بو عه بی خه لک بگه رین، عه بی خو یان دیرنه پیش چاو، نه وه ی له خواردن خو یان زیاده نه به خشن (واته سامان کونا که نه وه و سه رمایه پیکه وه نانین)

وه جگه له قسه یی که ناچار هه رته بی بو تریت، تیر زیاده گوی نه کا، واته سه رمایه کونه کاته وه به لکو خه رجی کات، به لام قسه را گریت وزور بلی نه بیته.

به کیکي تر له مه قامه هره بهرزه کانی ته صه ووف که هی ته وانه ته خاوه نی «ولایه نی کوبری» ن مه قامی صیدقه ، «صدیق» واته راستی «صادق» . راست گو وه راست ویز.

شاره زایانی ریگهی ته صه ووف وه هروه ها زانا ثابنی به کان ، زور له م وشه به کولبونه ته وه وه رافهی زوریان له سهر نویسه ، له کتبی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا ته لی ، «هُوَ اسْتَوَاءُ السِّرِّ وَالْعَلَانِيَةِ، وَذَلِكَ بِالْإِسْقَامَةِ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى ظَاهِرًا وَبَاطِنًا، وَتِلْكَ الْإِسْقَامَةُ بِأَنْ لَا يَخْطُرُ بِإِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ، فَمَنْ اتَّصَفَ بِهَذَا الْوَصْفِ، أَيْ اسْتَوَى عِنْدَهُ الْجَهْرُ وَالسِّرُّ، وَتَرَكَ مِلَاحَظَةَ الْخَلْقِ بِدَوَامِ مُشَاهَدَةِ الْحَقِّ يُسَمَّى صَدِيقًا.

واته ، راستگو برینی به له راست ویستانی نهی و ناشکرای مروث راست ویستانی له گه لی خودای خو یا به دهره به دهره ، به نهی و به ناشکرا ، وه هرکه سه وای لی هات که نهی و ناشکرای وه کوبه کی لی هات وه له بهرته وهی که همیشه خوی خوی له پیش چاوه نیر همرخوای مه به سه ، جا که وای لی هات پنی نهوتری «صدیق» واته راست گو.

«صَدِيقِيَّةٌ» صیددقیقه ش گه وره ترین پایه ییکه که وه لی به کان ته یگه نی واته ، له خواری پیغه مبه ری به تیه وه صیددقیقه ته ، وه زورتر له صیددقی پیغه مبه ری به ، به پنی نویسی سه رچاوه ی پیشو ، ته مه قامه به سهری شه ش پایه وه دامه زراوه ، نیسلام ، ثمان ، صه لاح ، نیحسان ، شه هاده ، مه عریفه ، وه نه مه ش کروکی مه قامی «مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ» به ، وه هرکه س گه یشتیه ته ته مه قامه ، له سی پله ی زانیاری وه باوهر ، واته «علم اليقين، عين اليقين، حق اليقين» تی په ریوه . وه صیددقی له پروانگهی ته صه ووف وه ، به که سی نهوتری که نهی باوهری بو ناشکرا بویت ، وه به رونا کی به قین ، خوی گه وره نه وشته نی له نهی به کانی خوی بو ناشکرا کردیت که به لای خه لکی تر وه نهی و داپوشراو نه زانراون . وشه ی صیدق وشه ییکه دزی وشه ی «کذب» واته «درو» وه (نیفاق) ، واته دوو رووی ، وه لای هرکه سیک وه هدرده سته ییک به که مه به سه به چنه جور گیرانه وه .

راستی هه رچه نه وشه ییکه وه به زمانادیت ، به لام ته نی هم به گوftar هم به کردار وه هم به دهره ون واته به دل وه ویستی دهره ونیش ته نجام بدریت ، بو نمونه ، من به لین

بدهم بؤكارىك كاتى «صادق» واته راست ويزه يان راست كردارم، كه ته وبه ليتهم بيرمه دى، وه په پره وى لى بكه م، نه گينا، به لینه كه م درو بو، خواى گه وره له قورئانا به زورنى باسى (صِدْق) (صَادِق) (صَدِيق)ى كرده، وه ستايشى خاوه نى صيدى كرده، هه روه ها برى مهبه ستى تريشى خستوه ته ته نشتى صيدى، وه باسى كرده. وه كو «مدخل الصدق، مخرج الصدق، ومقعد الصدق، ولسان الصدق، وقدم الصدق».

نه فه رمى «وَقُلْ رَبِّ ادْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ» «وَاُخْرِجْنِيْ مَخْرَجَ صِدْقٍ»، به زوانى حه زره نى ئيبراهيمه وه نه فه رمى «وَاجْعَلْ لِّىْ لِسَانَ صِدْقٍ فِى الْآخِرِينَ» يان نه فه رمى «وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ» يان نه فه رمى «إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ» نه مه خوى هه رته م مه قامه ته كه ئيمه باسى نه كه ين.

خواى گه وره «صديق» واته راستى، به پيناسى به نده خو شه ويست و هه ل بزرراوه كانى دائه نيست، له سوره ي به قه ره «١٧٧» دائه فه مى «اولئك الذين صدقوا وأولئك هم المتقون»، له سوره ي زمر «٣٣» دا نه فه رمى «والَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ أُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ» له پاشان له ستايشى زورگه وره ي راست گويان دا له سوره ي حوجورات «١٥» دائه فه رمى «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ مُّسْلِمِينَ يُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَأَنفُسُهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ. أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ».

واته نه و موسولمانانه كه خاوه نى نه وه مه وه پيناسه باشانه بن، واته خاوه ن باوه ربه خوداو به په يامبه ربن وه له باوه ره كه يانا دودل نه بن، وه به مال وبه گيانيان خه بات بكه ن له ريگه ي خوا دا، نه وانه «صادق» به راستى خه باتى كى زورى نه وىت تا مروف واى لى بىست شايسه نى نه وه په يدا بكات كه خه لاقى، صه داقه ت وه رگريست. له سوره ي، حه شردا ثابته نى (٨) نه فه رمى «وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ» هه روه هاله سوره ي آل عمران ثابته نى (١٧) دا، له كاتى پى رست كردنى پيناسه كانى خو شه ويستانى خوا دا نه فه رمى، «الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ بِالْأَسْحَارِ».

گوتمان، صيدى راستى به وصادق راست گويه، به لام «صيدديق»، به كه سى نه و ترى كه راستى و راست گوى بويته پيشه ي، وه به مانه نه و ترى، خاوه نى مه قامى صيدى، له موسولماناندا، به ر له هه موان حه زره نى نه بويه كر بويه خاوه نى نه م

پایه بهرزیه ، نهی تهوهش بزانی که پیغمبه رانیس که پایه یان له پایه به بالآتره خواوهی
 نه پایه بهش یون ، ههروه کو که خوی گه و ره له سوره ی مه ریه م ئایه ی (۴۱) نه فهرمی
 «وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ اِبْرَاهِيْمَ اِنَّهٗ كَانَ صِدِّيقًا نَّبِيًّا» ، «وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ اِدْرِيسَ اِنَّهٗ كَانَ صِدِّيقًا
 نَّبِيًّا» ئایه ی (۵۶) هه مان سوره وه «يُوسُفُ اِيهَا الصِّدِّيقُ» له سوره ی یوسف ئایه ی (۴۶)
 دا ، ههروه ها له سوره ی یاسین دا نه فهرمی «هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ» ،
 یان له سوره ی مائده دا سه بارهت به دایکی حه زره ی عیسی نه فهرمی «وَاُمِّهِ صِدِّيقَةٌ» ،
 ههروه ها له سوره ی نساء دا سه بارهت به خوشه ویستانی خوی نه فهرمی .

«وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ
 وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا» . لیره دا سه یرته که ی «صِدِّيقِينَ» پاش (له نبیا) وه پیش
 شهدا ناویان هاتوه ، ههروه ها له سوره ی حه دیدا (۱۹) ، که نه فهرمی «وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ
 وَرُسُلِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصِّدِّيقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ» .

لیره شا هه ره له پیشی شوه دا دا ناویان هاتوه وه ئلی هه م پاداشیان هه به وههم «نور» .
 مه به ست ته وه ته نه مه مقامه مه قامیکی زور گه و ره و پیرۆزه ، وه پاش خه بات و
 په رستش و راستی و دروستی ، وه نی په ربون له هه زاران ئازمون وه هه لسه نگاندن
 جائه بیته خه لاتی خودا پی داوان .

چونکه ههروه کو و تمان ، خو ته نها هه ره وه والهت راست گوئی رووت نایته
 هوی گه یشتن به پله ی سه دا قهت ، به لکو نهی مرؤف له کانگه ی ده رو نیشه وه هه ستی
 پاک بیست ، وه خواستی پیرۆز ، دو و ره کان (مونا فیه کان) له زه مانی پیغمبه ردا ته هاتن
 وه ئه یان گوت به راستی تو پیغمبه ری ، به لام ئایا ته کری به مانه بوتری صادق چونکه
 قسه ی راستیان کردوه ؟ دیاره ، ناوتری ، بوجی چونکه له ده رونه وه باوه ریان به
 وته که ی خویان نه به ، وه دوو رویان کردوه ، جابویه خودا به پیغمبه ری گه و ره
 نه فهرمی «إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ ، وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ
 أَنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ» ، به لی وته که ی ته وان راست بو ، به لام له گه ل ته وه شا
 درۆز نبون ، چونکه زوان و ده روتیان به کی نه بو .

جا نه م پیناسه بهرزیه له پیناسه کافی خودای گه و ره شه ، بویه نه کریت ،
 به مرؤفیکی خواناسی راسته قینه بلین ، ره وش ی خودای هه به ، خوی گه و ره
 له سوره ی نساء دا نه فهرمی «وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا؟» ، یان نه فهرمی «وَمَنْ أَصْدَقُ مِنْ

الله قِيلَ: «يَا نَبِيَّ اللَّهِ! إِنَّكَ لَمُسَوِّدٌ لِقَوْمٍ يُضِلُّونَ» قَالَ: «يَا نَبِيَّ اللَّهِ! إِنَّكَ لَمُسَوِّدٌ لِقَوْمٍ يُضِلُّونَ» وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ .

خوای گه وره شه فرمی من نریکم له راستگو یان ژیوش له وانه وه نریک بن ، وه نریکی یان لی بکه ن ، لی گومان شه نریکی به بوئیمه قانجازی تیایه بویه خودائه فرمی نریکی بکه ن له «صادقین» ، خوائه فرمی «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا، اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ» که واته ئیمهش پیویسته نریکی یان لی بکهین ، به لکوئیمهش بتوانین بکهوینه سهری ریگای ئه وانو لهو نیعمه ته به ره رهو ر بین ، له کتبی «حَقَائِقُ عَنِ التَّصَوُّفِ» له زمانی عه للامه (ابن ابی شریف) وه ئه لیت ، «صوفی به کان ئه لین «صیدق» ، ئه وه نه نیی و ئاشکرا ، وه ده رو دهرونی مروف ، وه کویه وایت ، به چه شنیك ئه حوالی بنده کرده وهی ئه به نده به نه خاته دروووه ، وه کرده وهشی ئه حوالی دهرونی ئه نه خاته دروووه .

به کورتی ئه گهر ریواری ریگهی ته سه ووف ، خو ی به پیاسی «صیدق» رازانده وه ، وه ده رو دهرونی گوشتارو کرداری هموی وه کویه ک راست وئی درو بو ئه وه ئه توانی خیراو زوو بگاته پایه به رزه کافی (ئیمان) ، چونکه به راستی ، «صیدق» ، هیزکی یارمه تی دهری پال پیوه نهره بویش که وتن له م ریازه دا ، وه پیاسیکی پیویسته بو هه مو مه قامیکی ریازی گه یشته خوای گه وره .

مروف ئه بی له به ره برکاتی کردنی خویدا له گهل ههستی ناپاکی دهرونی دلهراوکی ییکا که شه یتان ئه یخاته دهرونی راست ییت .

له ده رکردنی خوشه ویستی دنیاو دهس که وته دنیایی به کان له ده روندا راست ییت .

له ئیکو شاندا بو به ده ست هینانی زانیاری وه راست کردنه وهی کرده وه چه وته کافی راست ییت .

به کورتی ، له هه مو هه نگاو یکی ژانیا له گهل خوادا راست ییت و خودای له ییش چاوییت ، ئه گهر توانی وابکات و وایت واته توانی ره زامه ندی خوا بی رته ده ست و له زومره ی «صیدیقین» ییت ، ئه گهر ییش بو ی نه کرا ، واپه کی که وته وه هه رگیز به دروو چه وتی ناگاته هیچ هه وارگو و پله ییکی خوداناسی ، «شیخ مه عرو فی کهرخی» شه فرمی «مَا أَكْثَرَ الصَّالِحِينَ وَأَقَلَّ الصَّادِقِينَ فِي الصَّالِحِينَ» ، واته «صالح»

وه خوا به رست زورن ، به لām له ناوی نه واند (صادیق) که مه ، پیغه مبه ری گه وره
 نه فهرمی ، «دَعُ مَا يُرِيْبُكَ اِلَى مَا لَا يُرِيْبُكَ فَإِنَّ الصَّدَقَ طُمَأْنِيَةٌ وَالْكَذِبُ رِيْبَةٌ» شتی
 گومان لی کراو ده س لی هه لگره بو شتی گومان لی نه کراو ، راست و دروست ،
 جائه بی بزایت که «صدیق» گومان لی نه کراو و دلینانی به ، وه درویش گومان لی کراو .
 هه روه ها نه فهرمی «آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ : اِذَا حَدَّثَ كَذَبَ وَاِذَا وَعَدَ اَخْلَفَ وَاِذَا اٰثَمَنَ خَانَ» .
 عه لامهت و نیشانه ی «مونا فیک» سی شته ، نه گهر قسه ی کرد درونه کات نه گهر
 به لینی دا بی قه ولی ی نه کات وه نه گهر نه مانه تیکت لادانا ، خه یانه تی لی نه کات ،
 که واته صادق نه بی پیچه وانه ی مونا فیک بیث واته درونه کات خیلافی به لینی نه کات
 وه خه یانه ت له نه مانه ت نه کات .

که واته راستی به کی که له گه وره ترین پیناسی ریوارانی ریگه ی ته سه ووف
 وه نه وه نده له راستی دا نه کو لین ، تاراستی نه بیته خده یان ، وه چون راستی
 به پیویست نه زانن بو گو فتاریان هه روا به پیویستی شی نه زانن بو کردارو نه حوالیان ، ابن
 قیّم الجوزیه ، له کتبی مدارج السالکین دا وه هه روه ها (أحمد الشرباصی) ، له أخلاق
 القرآن دا ، زور له سه ری باسی (صدیق) وه مه قامی «صیدیقین» رویشتون ، هه روه ها
 قوشه بری له ری ساله که یدا ، وه عبد القادر عیسی له کتبی (حقائق عن التصوف) دا ،
 به در یوی باسی نه مه مه قامه یان کردوه ، وه هه روه ها غه زالی له «احیاء علوم الدین» دا ،
 وه هه مو یان له سه ری نه و با وهره ن ، که پاش مه قامی نه نبیا مه قامی «صید دیقینه» .
 له کوتابی باس دا ، قامک بو فهرموده یی کی جونه ید رائه کیشم که نه فهرمی «حقیقه
 الصّدق أن تصدّق في مواطن لا يُنجيك منها إلا الكذب» واته ، کا کله ی راستی نه وه ته ،
 له کاتیکا راست بلینیت ، گهرت کرد بیث ، وه جگه له درو هیچ شتی ک زرگارت نه کات ،
 حالیره شا هه رنه بی راست بلینیت وه نه مه ته راستی راسته قینه .

«مراقبة» :

موراقبه به کی که له و شانه ی که له ناوی صوفی به کانا باوه ، بری له گه وره پیاولی
 ریازی ته سه ووف موراقبه به یان به به کی له حاله کان داناوه ، شیخ سه رراج له کتبی

«اللمع» دا ئەلەيت «المراقبة» حال شريف ، هەروەها ، هەم ئەو ، وە هەم
 «ئەبولقاسمی قوشەیری» ، پەنجەیان بۆتەم ئایەتە پراکیشاوە ، «وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا»
 ئەحزاب (۵۲) .

موراقەبە بریتی بە لەوەی کە رێبوارانی رێبازی تەصەووف هەمیشە بیرلەو
 ئەکەنەو کە خودای گەورە ، «موراقەبە»یان ئەکات ، واتە خوای گەورە
 هەلەسۆنیش و کردەوێ بەندەکانی خۆی ئەگرێتە ژێری چاودێری ، هەروەکو
 ئەفەرمی «أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ» ، «وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ» ؟ تەوبە (۷۸) ،
 واتە ئایا نازان کە خودای گەورە ئاگادارە لە هەموو نەتییەکیان و هەروەها لە هەموو چەو
 سەرهەڵەکیان وەخوا ئاگای لە هەموو شتیکی نادیار و شاراوێ ؟ ئەم گرتنە ژێرچاودێری بە
 لەزۆرشوونی قورئان دا بەصەراحت هاتو ، هەروەها مەبەستی مەلائکە
 سەری شانی ، بەلام ئیمە چونکو هەمووشتی بەپێی ئاوەزو زانیاری و تی گەشتی
 خۆمان لێک ئەدەینەو ، ناتوانین بزانی مەلائکە چۆنەو چۆن ئاگایان
 لە هەلەسۆنیشی ئیمە ، کەچی ئەگەر بێن مانگە دەست کردەکان ئەتوان
 لە هەزاران کیلومەتر دوری یەو بەچوکتین شت بێن ، خێرا باوەرمان هەبە ، بۆچی ؟
 چونکە شتە کە ماددی یەو لەپیش چاوە ، هەرچەن خۆیشان نازانین ئەم کارە چۆن
 ئەنجام ئەدریت ، یان هەرچۆرە کاریکی جاسوسی و چاودێری ئەلکتریک و
 ئەلکترۆنیک و لێک دانەوێ کامپیوتر ، کە هەموو ئەمانەش دەست کردی خۆمان ،
 دەست کردی ئادەمی زادن بەلام لەو دا کۆلێن باوەرمان بێت بەوێ ئەو کەسە
 کە منی دروس کردو ، منێک کە ئەم هەموو شتە دروس ئەکەم ، بتوانی بەو چۆرە
 بیهوێت من بگرێتە بەرچاودێری و ئاگای لە هەلەسۆنیشم بێت .

بەلام سوفیه کان ، شەو و رۆژ لەحالی موراقەبە دان ، واتە باوەریان لەسەر ئەو
 خوای گەورە ئاگای لە هەموو هەنگاو و هەموو کردار و گوشتاریکی ئەوانە ، ئایا کەسێک
 لەسەر ئەو باوەرەبو ، کە والە ژێری چاودێری دا ، ئەتوانی هەنگاویکی لار بێت ، وە
 وە یکی ناشیرین بێت بە دەمیا ؟ لەسورە (زُخُوف) (۸۰) دا خوای گەورە ئەفەرمی
 «أَمْ يَحْسِبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ؟ ... بَلَى وَرُسُلُنَا لَدَيْهِمْ يَكْتَئِبُونَ» هەروەها ،
 لەسورە (الملک) (۱۳) دا ئەفەرمی ، «وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ
 الصُّدُورِ» . وە لەسورە (بەقرە) (۲۳۵) دا ئەفەرمی «وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ»
 فَاحْذَرُوهُ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ .

واته ئەبی بزائن تەنانت ئەو خەیاڵەو ئەوشتەش وا لەدەروشتانا ، خودا ئەی زانییت ، کەواته لەخودا بترسن ، لەپاشان دڵخوشتان ئەکات ، وە ئەفەرمی ئەگەر واتان لی هات ، بونە خواوەنی ئەم خەدیە ، خودا بوکرده وە ی لەو پێشتان بەخشنده و مێرەبانە .

یان ئەفەرمی «أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَى» (العلق) (١٤) .

یان فەرمویانە ، بەهارون و بەموسی درودی خوایان لەسەر ، «قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَى» (طه) (٤٦) .

هەروەها دوبارە سەبارەت بەو مەلائیکانەی کە چاودێری کردنی بەتەدەکانیان پێی سپیترراوە ، ئەفەرمی ، «وَإِنَّ عَلَيْكُمْ حَافِظِينَ كَرَامًا كَاتِبِينَ ، يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ» سورە ی «إِنْفِطَار» . ئایەتی ئەم چەشتە زۆر زۆرە بەلام گەنگ ئەوەتە ئێمە پەرەوی یان لی بکەین ، جا صوفی مەسلەکان لەحالی موراقتەدا ، ئەبی موبەمو پەرەوی بکەن لەم رێ ئێمویانە ، وە بیانکەنە پێناس و خەدی خویان ، بێگومان موقوف کەوای لی هات ئەهەمو لاری و بەدکاری یێک دەست هەل ئەگری ، وە گەردەن کەچ ئەکات بو فەرمانی خودا ، وە بەم چەشتە حاتی «قورب» ی ، بو دەست ئەدات ، کە بریتی یە لەتزیکی خوای گەورە ، پری لەگەورە پیاوانی تەصەووف لایان وایە حالی موراقتە پاش مەقامی «رەضا» دەست ئەدات ، پریکیشیان لایان وایە پاش مەقامی «ئیحسان» دەست ئەدات ، لی گومان هەردوکی ئەکەرت . وە ئەکەرت لەپیش ، یان ئەپاشی مەقامەکانی تریشەو دەست بەدات ، بێگومان هەرکام لەوانە ، ئەو باوەرە ی دەرخستوە کە بەسەری خویا هاتو ، بەتایبەت ئەگەر «موراقتە» بە حال دانرا ، وە هەروەکو گوتمان حالیش خودا دادەبە ، کەوانە ئەکەرت ، ئەگەلی مەقامەکانا دەست بەدا ، وە هەروەکو وتمان خویشی پێشەنگیکە ، بو حالی «قورب» کە لەپاشا یاسی ئەکەین .

بەلام ئایا ئەم موراقتەبە یە چۆن ئەکەرت وە چ ئاکامیکە هەبە ؟ وە ئایا هەر ئەم حالەتەبە کە وتمان یام نا ؟ .

بەلای ئەقشەندی یەکانەو ، موراقتەبە خوی رەوش و «سلوکیکە» ، بۆپێگەیشتن . لی گومان بەدەستوری مورشید ، چونکە مورشید وەکو پزیشک بۆهەر نەخۆشینک دەرمانی دانهنیت کەخوی بۆئەو نەخۆشە ی بەچاک بزانییت ، یان وەکو ماموستا ، ئەزانییت شاگردەکانی ئیستیعەادیان چەندە وە هەرکامە ی ئەچ جوړە زانیاری یێکدا خودا بەهەری داوەتی ، ئەویش پری ئێمایی ئەکات بۆلای ئەوجوړە

زانبارى يە ، وە دلگەرم و دلخۆشى ئەكات بۇفېزبونى ، يان وە كوموھەندىسىك
كەھەرشتەى بۇجى و شوئى خۆى دانىت ، جائەگەر مورشىد دەست نەكەوت مروف
ناچار پىنگە ئەگرىتەبەر ، سابه لكو خودا خۆى كەچارە سازە ، چارە يىكى بۇبكات .

جا ئەوجۆرە موراھەبەيە ، برىتى يە لە وەى كەمروفي تەوبە كردوى رىبوارى
پىنگەى تەسەووف ، لەشويىكى پاك وى دەنگا بەدەستى بەدەست نوپزەوہ روہ
قىيلە دانىشت ، پاش ئەوہى بەھەمو گيانىكەوہ لەسەر ئەوباوہ رەتە كەخوا ئاگای
لەھەمو حالىكەتى ، وە ھەناسەيىك نادات خواى گەورە ئاگای لى ئەيىت ،
لەم حالەدا لەدلەوہ لەخودا ئەپارىتەوہ كەنورو بەرەكەتى خۆى برژنىت بەسەريا
وہەيدايەتى بدات ، وەئاگادارو رى نوماى يىت ، كەلەم رىنگەيەدا سەر كەويىت ،
بەكورتى ھەم خوا بەئاگادار زانين ، وەھەم چاوەروانى كردنى نورو كەرەمى
خودا ، بەتايەت ئەگەر لەوكاتەشا قورئان بخوئىرئىت چاكتەر .

جا زۆركەس ھەن ھەر لەپىنگەى موراھەبەوہ ئەگەنە ئەوپەرى ئاوات .

گەورەپياوانى رى زەوى تەسەووف سەبارەت بەحالى موراھەبە زۆريان فەرموہ ،
بەلام كاكلەى مەبەست ئەوہ تە ، ئەوہى خواى بەچاودىرى كەرى گوفتارو كردارى
خۆى بزائىت ، قەت رووى ناپىت بەپىچەوانەى دەستورى خواى گەورە
ھەنگاوى يىت ، ئايا ئەكرى ئەبەرچاوى خەلكەوہ كارى بكەيت دزايەتى يىت ئەگەلى
ئەوخەلكەدا ؟ يان كەردەويىك بكەيت كەبەلايانەوہ شورەى يىت ، يان بەبەرچاوى
خاوەن مائەوہ دزى بكەيت ؟ .

دەى من كەباوہرم لەسەرى ئەوہ يىت خواى گەورە ئاگای لەگوفتارو كردار ،
وہ ئاگای لەھەستى دەروغە ، چۆن پرۆم بەپىچەوانەى خواستى ئەوہوہ
ھەلسورپىم ، ؟ جا مروف ئەرخودا بوى كردو واى لى ھات ، بى گومان ھەلسونىشتى
نەينى و ئاشكراى جوت ئەبن لەگەل فەرمانى خودا ، وەئەوہى خودا پىي خوش يىت
وائەكات ، ئەوہيش خوا نەيوست ناى كات ، وەئەمە خۆى گەورەترين خەلات و
دەست كەوتە بۆھرموسولاننىك ، وەئەوانەى رىبوارى پىنگەن بەرھەمەكەيان
دەست ئەكەويىت ، وەبەھرەى وايان دەس ئەكەويىت ، بەخەيالى كەسانەھاتىت .

واته هەر مهردی بادهی مهعنهوی له دهستی پیرانی ته ریهت نوشیی، که وه کو شیر وان، گهردهنی که چ کردوه بو تهقدیری خودا وه پرهزایه به قهزا، وه خوی ته سلیم کردوه. به لام مهولهوی ئهم باسی رهزایون به پیش هاتهی بو کردوه؟. بوئه وه ته له پیشا باسی له کویریونی خوی کردوه و ئه لێ چاوم نابینی تا موطالهعه بکهه، ئه وه تا کتیه کان بی نازن وه ئیتر ئه مهولهوی یه، به چه پوراستا نامه ی بو روم و عه جه م ئه چو، ئه وه تا په کی که وتوه، به لام له گه ل ئه وه شاکی ئه توانی «مل ملان» بکات له ته کی شیر ته قدیرا، به لکو ئه وه ی به راستی پیاوه و په روه رده کراوی دهستی مهردانه، ئه بی رازی بیست به ویستی خوداو ناشو کړی نه کات، وه ئه لێ هه رچی له لای خوشه ویسته وه هات خوشه.

ئه لێ جگه ئه مهش که من به م به شه ی خودا رازیم، خو ئه گه ر بیستو خودا که ره می بیست وه دیدهی دهروم روون کاته وه خو ئه وه نوری عه لانه ره، نه ک ته نها به کویری به که رازیم. به لکو پیشم خوشه، جا ئه لێ.

دیدهی سه ر ئه رشی دیدهی سپر کافین
ئید دای مونا فین ئه وه دهوای شافین

دیدهی سه ر نه که ر پروات مادام دیدهی سپر رووناک بیست به سه، چونکه دیدهی سه ر شایه د بیته هو ی دوچار بونی گوناخ خو دیدهی سپر هه رهی دیدتی نوری خودایه و هو ی کامه رانی به، لیره دا مه به ست له سپر، هه روه کو له باسی له طائف دا، به تایهت له به شی نه قشبه ندی کتیه که دا، به درێژی باسم کردوه. له طیفه یی که له له طائفی دهرون، ئه گه ر هاتو پاک بویه وه رووناک بوه وه وه کو چاو وایه ئه ویش ههستی پی ئه کریت، وه ئه وانه ی که خویان ئازمونیان کردوه ته زانن شتیکی شیاوو ئاشکرایه.

دوباره ی هه ر سه بارهت به م دو دیده یه واته دیدهی دل وه دیدهی سه ر ئه لێ.

ئید وه طیفه ی گل ئه وه له طیفه ی دل
ئه و چون مه نزلهن، ئید بی چون مه نزل
ئه و به قاش نیه ن فه ناش تا قی یه ن
ئید عه طای تا قی و، باقی و لاقی یه ن

ئەللى چاۋى سەر ھى جىھانى خاكي يە ، واتە جىھانى ماددە «گل» بەلام ئەو ھى دنيای
 مەعنەۋى ياتە ، زوتريش گوتمان لەطائف ھى عالەمى (ئەمىن) ن وە لەشى مروف ھى
 عالەمى خەلقە ئەللى چاۋى سەر وە کو مەنزل وە خانو وایە ، بەتايىبەت کاتى کہ خەلک
 سەبرى يە کتر ئەکەن وینەى ئەو ھى بەرەبەرى وا لە ناۋى چاۋیا ، جائەللى چاۋى سەر
 وە کو خانو وایە بەلام چاۋى دەرون کە بىرى يە لە دل «بى چون مەنزلە» ، بى چون ، واتە
 خودا ، چونکە خودا بى مانەندە ، «ئیس کمثلە شى» ئایە تەو زوتر ديارى مان کردوہ ،
 ئەللى دل مادام پاك بو بەر بىز ترە ، بۆچى ؟ چونکە جىگای خودای بى مانەندە ،
 زوتريش چەن جارى نوسپان «قلب المؤمن عرش الرحمن» (حەدېث) ، واتە دللى
 خواپەرستانى راستەقىنە مەنزللى خودایە ، ئەللى چاۋى ماددى نامىيىتەوہو رۆزى ئەللى
 تياثەچى بەلام چاۋى دەرون کە کرايەوہ خەلايىكى بەردەوام و نەپراوہ يە . لىرەشا ،
 باسى سىپر ، لەطائف ، بەقا ، فەنا ، وە زور شتى تەصەووفى تيايە .

ھەر وە کو ئەزانىن مەولەۋى لە دوائى تەمەنيا چاۋى كۆر بۈہ ، جا بەم جۆرە دل
 خوشى خۆنى داۋە تەوہ ، ئەگىنا خۆيشى زانىۋىيە چاۋ چ نىعمەتتەكە وە لەسەرەتاي
 باسەكەدا تىر خۆنى لاۋاندوہ تەوہ ، بەلام بلى چى كە خودا نەيدا كە واتە باشتىن شت
 بە زابونە بە قەزا وە صەبر كۆردن بەرانبەر بە روداۋى سەخت ، ئەگىنا لاى خوا ھىچى
 پى ناچى ھەم چاۋى سەر ساغىيىت و ھەم چاۋى دەرون رووناك .
 مەولەۋى زور جارى تريش داخى خواردوہ بۆ ئەو چاۋ لەدەست دانەى وە خۆنى
 لاۋاندوہ تەوہ .

مەبەستىكى تر لەم ھۆنراۋەدا بەدى ئەكرىت ئەو تە واديارە لەو دوا دوائى عومرەشا
 بەو جۆرەى كە بىشى مەولەۋى لە رىيازى تەصەووفدا بەمراز ئەگەشتوہ ، چونكە
 ئەو تەزكى يەى قەلبە سەرەتاي كارى صوفىيەتى يە ، دوو ھەم ئەگەر بەمراز بگەشتائى
 ئەيۋت شوکور ئەو تە چاۋى دەرون رووناك چاۋى سەر ھەرنەبى . ئەمەش لەوہدا
 دەرئەكەۋى كە ئەللى ئەگەر بىت و ھەورى لوطنى خودا بيارى بەسەرى دەرونا ئەم
 خەمەم لەبىر ئەباتەوہ ، شىعرەكە بەكوردى ، ئەيىتە .

بارى ئەگەر ھەور ئەلطاقى بارى

بۆ مەدەد كارى بە دلدا بارى

دېدەى سەر ئەرچو دېدەى دل كافي

ئەم داي موناڧى ئەو دەۋاى شافى

مهولهونی له قهصیده ییکا که سه ره تا که ی نه لی «چهرخ هه ره نه و چهرخه ن تااوهر دو بهرد»
له کاتی باسی بی به قانی روزگاردا نه لی، کاتیکت زانی نوره ی مهرگی نیمه ش هات،
جا له مورشیده که ی نه پاریته وه نه لی، مادام وایه و چونکه منیش وا ناخری
ته مه نه.

به قوربانت بې ساقی بگه ره فریام له م سه رچاوه یه ی که توکراوینته میراوی وه
دابه شی نه که ییت به سه ری خاوه ن کشته کاندای وه هه رکه سه ی به و جوړه ی
هه ل بگریت به شی نه ده ییت، ناگات له منیش بیت چونکه کشته که م هه م تینویه تی
وه هه م دواوایی یه تی، به لکو فریای که وی داناویکی بده یتی، جا (داناو) به و ناخر
ئاوه نه لین که نه دریت به ده غل، له کاتیکایه شیریه ی پرکردوه ته وه و خه ریکی
گه یشته و پاشان نوره ی دروینه یه.

دیاره نه وه ی له ته سه ووف دا پی گه یشتیت ئیتر پیوستی به مورشید وه یارمه تی
مورشید نامینی وه بوخوی نه یته ئوستادو ریبه ر، به لام نه وه تا مه وله ونی په نا
به مورشید نه بات و نه لی.

حه یفه ن تو میراو سه رجوی باده بی
وه هه رکه س وقه د که فاف داده بی
من کستم روزهر د هام فهدانم بو
دانه م روسیای هام ده ردانم بو
نه رصه د کشته که م ناخر کارشه ن
هه فته که ی ناخر تو وه هارشه ن
ساهورکه ر بانی جو جو جوگه ی مه ی
وه سه ر کشته مدا په ی په ی په یاپه ی
به لکم ئینه خوان گه شیوه که رو
چی ناخره وه داناوی وه رو

دەقى ئەم شىعرانە تۆزى لەگەلى دىوانەكەى مامۇستا مەلا كەرىم دا فەرقى ھەيە كە
كاتى خۆى ئەم قەصيدەيەم لەرووى نوسخەيىكى دەست خەتەو نوسىو تەو.

لەم شىعرانە دا مەولەوى ئەيەوى بە «مەى» ئاوى مەزراى روحى بىرئىت نەك
بەئاو، ئەلى جۇجۇ جۇگەى مەى، وە ھەرچەن بە مورشىدەكەى ئەلى مىراو، بەلام
ئەلى مىراوى سەرجۆى بادە، ھەرۈەھا كشتى روزەردو دانەى روسيا ئەمانەش
مەبەست شتىكى مەعنەوى يە، بەراستىى جوانى رازاندو تەو ھەو باش مەبەستەكەى
گەياندو.

لە لاپەرەى (۲۵۶) دا، باسى پارچە بلورئىك ئەكات كە سەركوزەشتى خۆى
گىراوتەو بۆ مەولەوى كە چۆن پارچە بەردىكى ئىنرخ و ئىقابىل بوە بەلام
پاش ئەوەى خراوتە كورەو ھەو سوركراو تەو ھەو پالتور ھەو تەلو شتە خراپەكانى لى
لابراو، ئەو تە بوە تە ئەو بلورەى كە ئەدرەوشىتەو ھەو بوە تە ھاودەم و ھاوشىنى
گەورەپياوان وە بوە تە گۆلى مەجلىس.

زۆرئىك لە گەورە پياوانى تەصەووف رايان گەياندو كە ئەم پايەو پەلەى مەعنەوى
وە گەيشتن بە پەلەى «عين البقین» ە، ھەروا گالە نە وە رەنجى ئەوئىت، مەولانا
جەلالوددىنى رومى، ئەلى.

حاصل عُمُرْمُ سە سۇخن بىش نىست.
خام بُدْمُ پۇختە شُدْمُ سوختم.

ئەلى، ئاكامى تەمەنم لە سى ووشە زياتر نە، ئەوئىش ئەو تە كال بوم، يان خام
بوم، برژام، يان پىگەيشتم، وە سوتام، (كالىى، برژان، سوتان) مەبەست ئەو تە
گەنج بە ئى رەنج دەست ناكەوى، لىرە دا ھەرچەن موصطەلەحات بەكار نەبراو
بەلام پىشان ئەدات كە كورەى سلوك و دژكارى لەتەكى داخوазى ناپەسەندى نەفس
وە بەردەوام بون لەسەرى خوا پەرسى و ذىكرو شەونوئىزو راست پەرەوى، پياوى خام و
ناكامل وە ئىكەللك ئەكاتە پياوئىكى پياوانەى بەكەلك و بەدەردخواردو.

جا مەولەوى بەخۆى ئەئىت، ئەلى ئەى «مەعدومى»، ئەگەر ئۆش وە كوياران
رەنج نەكىشى وە پىئەئىت بەسەرى وجودى خوتا واتە «نكران الذات» وە خەبات
«موجاهەدە» نەكەيت، چۆن ئەگەيتە پايەى ھاورى پى گەيشتوكانت.

ئەلى ئەوەى دوبارە لە دايك نەبىتەو ھەرگىز ناگاتە خوشبەختى و كامەرانى.

ئەم دوبارە لە دایک بونەش قەلەپۆیە تەصەووفە، واتە، ئەم وجودە ئیستە فەنا ئەبێت وە وجودی تازە دیتەو کایە، کە ئەبێتە، بەقای پاش فەنا، واتە ژینی سەرلەنۆی یان مانەوێ هەتا هەتایە. واتە مەرگی، ژبانی ماددی، یان ژبانی حەییوانی و شەھوانی و نەفسانی، وە بە دنیا هاتنی، ژبانی مەعنەوی و ڕوحي.

لە لاپەرە (٢٦٤) بەولاولە نامە یە بۆ خزمەتی مورشیدی خوێ واتە شیخ عوسمان سیراجوددین، کە بەناوی حەکیمی دەرد، ئاودیری سەوزە ئارەزو، زانا بەھەمو رازوونیاز، مورشیدی میراو سەرچۆی بادە لەیل، دەستگیری ڕیڤگای هات و نەھات، جەلەوکیشتی دەوق، بەزم ئارای مەجلیس، ناوی ئەبات وە داوای یارمەتی لی ئەکات وە لی داوا ئەکات کە لای پیغمبەر درودی خودای لەسەر، تکای بۆبکات شاید ڕۆژی قیامت ڕوزەرد ئەبێت.

وە ئەو ناوانەو ئەو بانگەوازانە ھەموێ کەرەسە بەکاربرای تەصەووفن، وە ھونەری مەولەوی لەو دەایە کردونێتە خوێالی.

لە لاپەرە (٢٩٨) بەولاولە نامەییکی ترە بۆ شیخی سیراجوددین، کە یە کپارچە تەصەووفە، وە باسی مەقاماتەو موصطەلەحاتە.

ئەلی، ئەو شیخە دەولەمەندە کە لە بەھرە سەرمەدنی دا، ئەو جیگەو ماوای جیلووی حەقیقەتی موحەممەدی، ئەو ئەوکەسە کە لەشەو ھەوارگە فەنا تی پەریوی وە لە ھەردە بەقادا مەنزەلت گرتووە بەیە کجاری بارت لی خستووە، مەبەستی ئەو تە فەنا تەنھا بۆ پشودانەو بەقا بۆ مانەوێ ھەمیشەیی، ئەو ئەوکەسە خودا تۆی کردووە خواوەنی پێناسی مورشیدی و ڕیپەرایی وە ھەر وەھا نوری خویشی لە دەرونتا جی گیر کردووە وە بەنوری خوێ خەلاتی کردووی، ئەو جی نشین و نوینەری پیغمبەر، ئەو پیغمبەرە کە خودا لەشەو میعراج دا پی فەرمو (ادن) واتە نزیکتر بەرەو، ئەو ئەوکەسە کە شارەزای ھەر حەوت قوناغە ڕیڤگاکانی گەشتن بەخودای.

ئەوێ شیاوی گوتنە سەبارەت بەم حەوت «طہور» یان حەوت شاری عیشق، یان حەوت مەقامە، زۆر باس کراوە، ھەروکو لەباسی مەقاماتدا باس کردووە، پریلک لە گەرە پیاوان وەکو «سەرراج» لەکتیی «اللمع» دا مەقامەکانی بە حەوت مەقام داناو، تەوبە، وەرە، زوھد، فەقر، صەبر، تەوکیکول، رەضا. مەولانا جەلالەدینی ڕومی لەشیریکا لە ستایشی عەططار دا ئەلی.

هفت شهر عشق را عطار گشت
ما هنوز اندر خم يك كوچه ايم

واته عه تار هر چهوت شاره که ی عیشق گه را که چی ئیمه هیشتا هر واین له
پنجی کولانیکا، فریدوددینی عه تار له (۵۸۶) ک، دا، له دنیا ده رچوه. له کتبی
(التصوف و فریدالدین العطار) دا، نویسی (د. عبد الوهاب عزام) که له سالی «۱۳۶۴ک
۱۹۴۵م» دا، له چاپ دراوه، له زمانی عه تاره وه باسی ئهم چهوت وادی به نکات
که بریتین له.

- ۱- وادی الطلّب
- ۲- وادی العشق
- ۳- وادی المعرفه
- ۴- وادی الاستغفار
- ۵- وادی التوحید
- ۶- وادی الحیره
- ۷- وادی الفقر و الفناء

عه تار، له کتبی «منطق الطیر» دا، ئه لی هه که سی ئهم چهوت شیوه ی پری، ئه وه
له فه نا تی په ریوه، به وردی و به دورو دریزی باسی هه که کامه له و مه قامانهش ئه کات.
که خوی جیهانیکی به رینی ته صه ووفه. جه نایی ماموستا مه لا که ریم له لیک دانه وه ی
ئه وه دا که مه وه وی به شیخی سیراجه ددین ئه لی.

(به ئه د نه ساری ئه طواری هه فته)، به کورتی په نجه ییکی کیشاوه بو ئه و چهوت جوړه
ته زکی به ی ذه رونه ی که له یاسای نه قشبه ندی به کانا هه به، که بریتین له، له طیفه ی
قلب، روح، سپر، خه وفی ئه خفا، له عاله می ئه مر، وه له طیفه ی نه فسی وه
له طیفه ی (قالب) یان لهش، که له چوار عونصور پیک هاتوه، گوتمان
چوار عونصوریش بریتین له، ئاوو، ئاگرو، خا کو هه وا.

جا پنج له طیفه ی ئه مر وه دوو له طیفه ی خه لق ئه وه بویه هه چهوت هه نگاو
یان هه چهوت طه وری ریگا برینی سلوک، بریکیش له گه وزه پیاوانی صوفی گه رنی
وتویانه ته ریه ت بریتی به له برینی دوو هه نگاو مه به ستیان ئهم دوو جیهانی خه لق و
ئه مر به، هه رچه ند ئه وهش و تراوه «خَطُّوتَانِ وَقَدْ وَصَلَتْ» به لام ئه مه یان بو برینی دوو

قوناغى «فەنا» يە ھەروە كو شاهی نە قشېبەند فەرمو يەتی ، ھەرچەند گوتویانە فەنا جوړی زوړه ، بەلام ھەموى جوړەکانى لەم دووبەشەدا کو ټەبنەوہ ، يەكى فەناى لەشى طەبیعی و ماددى «لەشى ظولمانى» وە يەكى فەناى لەشى روحي و نورانى .

ئەم دوانەش ھەر ټەبنەوہ بە عالەمى خەلق و ئەمرەكەى كە باسان كردن . جا ئايا ئەو بوچونەى جەنابى ماموستا بيت ،يان ھەوت مەقامەكەى سەرراج يان ھەوت شارى عيشقەكەى عەتتار ، مەولەوئى روو ئەكاتە پىرى خوئو ئەلئيت ، ئەى ئەوكەسەى كە شارەزاي دەشتى ھەر ھەوت ئەطوارەكەى ، پاشان ئەلئى ، ئەى واسىطەى رینگەى نىوانى دوومەنزلى «عيلم وعەين» ، واتە ، تو خەلك لەباوہرى ، «عيلم اليقين» ە وە ئەبەى بو «عين اليقين» ، واتە لەئيانى «تەقلیدى» يەوہ ئەيان بەى بو ئيانى «بەقىي» ، ئەلئى تو خواوہنى ھەردو بالى خودا پەرسىيت ، كە عىلمى ظاھرەو عىلمى دەرون ، بى گومان ھەركەسى خواوہنى ئەم دوو زانيارى يە بيت خووش بەختە وە خواوہنى دوو نورە ، واتە «ذوالنورين» ە ، جا ئەو ئەلئى بە شىخ عوسمان ذولنورەين ، واتە وەكو خەليفەى ئىسلام عوسمانى ذولنورەين ، ئەلئى ئەى ئەو پىرەى كە پاك بولى تەوہ لە گەردى ناسوتى ، واتە لە دنياى ماددەو طەبیعت دورى ، وە گەشتوئیتە مەنزلى مەلەكوئى ، ئەلئى ئەى ئەوكەسەى دلى بەنەواى جەبەرۆتى خودا ، واتە بەھىزى و تەوانانى خودا ئاوەدان بوہ تەوہ ، ئەى ئەوكەسەى تىراوى لە سەرچاوەى سەراوى لاھوتى ، زوتر باسى لاھوت و جەبەرۆت و ناسوتم كردوہ ، ئەى ئەوكەسەى بە لەش لاى ئىمەى وە بەروچ لاى خوداى ، ئەمە ئەيئە «الخلوہ فى الخلوہ» ، كە لە بەشى نەقشەبەندى دا باسەم كردوہ ، وە دائرەى جىھانى مەعنەوى يەت لەتودا كو بوہ تەوہ ، يان ، ئەلئى ھەمو دائرەكانت بشكنيوہ و تەواوت كردون ، «سەبرى دائرەكان بكەن لەبەشى نەقشەبەندى» دا .

پاشان ئەلئى ئەى ئەوكەسەى لە «تەلۋين» تى پەريوى وە لەسايەى «تەمكىن» دا ھەساوئیتەوہ ، تەلۋين پاىەى رى پرەوانەو تەمكىن پاىەى دامەزراوان و پى گەشتوانە ، پاشان ئەلئى ، خودا رەوانت شادكات ئامين .

مەولەوئى پاشى ئەم ھەموہ پيشەكەى يە ، جا ئەلئى بەمورشيدەكەى ، نامەكەت گەيشت وە دلو ديدەى روون كردوہ ھەتاد ليرەدا چەن مەبەستىك روون ئەبنەوہ .

يەكەم : ھەروە كو لەپيشا گوتمان ، دەرئەكەوى تاچ رادەيىك تەصەووف

کاری کردو ته سهري ته دهی کوردی، وه ناچ راده یی ته ته ده بهی ده وه مه ند
کردو وه رازاندویه ته وه دیاره ته گهر ته صه ووف نه بوایی ته ته مه وه شوړو حاله و ته ته
مه مه ناسک کاری بهش نه ته بو.

دووه هم:

بو مان ده رته که وی به کی تهوتری مور شید، به که سی تهوتری خاوه یی ته و پیناسانه
بیت که مه وه وی هه لی داوون به راستی که سبکی وه کو شیخ عوسمان ته گهر تاوا
نه بوایی، چون عه للامه کانی روژگاری خوی وه کو مه وه وی، مه لاهامیدی
بیسارانی، مه لاهوسمانی بالخی، مه لای نودشی وه صه دان له گه وره پیاوایی ته و
ده مه ریگای هه ورامانیان ته دایه بهرو هه لقه یی تیراده یی ته و پیره یان ته کرده گوی،
له کاتیک ته مانه هه رکه سه یی له مه لبه ندی خویاندا که له مه ردو دانشمه ندو هه لکه وتوی
ناوچه که بون، حه زره یی سیراجوددین وه نه یی له که سه یی دانشی ظاهیری دا گه یشتیته
پایه یی مه لاجاکی، به لام ته وه یی گه یشته مه قامی ویلایهت خودا خوی چاوی
دهرونی روون ته کاته وه، مه به ستم ته وه ته بلیم خو مه وه وی خوی مورید بو وه به لکو له
خه لیفه به ناوبانگه کانی شیخ عوسمان بو وه له عالمه به ناوبانگه کانی ته و روژگاره بو وه
به لام چونکه له ده رونه وه نه گه یشتو ته پله یی که مال، پاشی شیخ عوسمان بو ته
موریدی شیخ به هاتو ددینی کوری شیخ عوسمان، وه له و کاته شا هه ر پتی دیت، جگه
موریدیک نه یی تیر نه گه یشتو ته پله یی که مال.

سی هم:

له م قه صیده یه دا زوریک له موصطه له حاتی صوفی گه ری باس کراوه، که سوپاس
بو خودا من زوتر هه مویانم له کتیه که دا باس کردو، له گه لی ته وه شا لیره شا هه ر
قام کیکم بو را کیشاون.

مه وه وی له زور شوتی ترا به پنی مونسه بات باسی مه قام وه حاله کانی هاوردو ته
ناوه وه، وه کو ووشه یی جه مال، جه لال، خه ووف ره جا، عیشق، مه ی و باده و
زورشتی تر، به لام تیر خو نا کری هه مویان ده س نیشان که یی هه ر ته وه یی که گرنگ
بو به راده یی پیوست باسان کردن.

هه روه کو ته زانین زوری تر له شاعیره کورده کان که موزور شوینه واری صوفیه یی
له شاعره کانیاندا به دی ته کریت، داخو چه ندهش شیعی جوان و ههستی پاکی

دهرونی شاعیره کاتمان بههوی نه نوسرانهوه، یان بههوی تیاچونهوه له دهست
دهرچوبن.

نه وه تا ههروه کو ماموستا مه لا که یم باسی کردوه مه وله وینی مالی سوتاوه وه هه رچی
بوه هه موی تیاچوه، ئیسته ئیمه قه دری نیمه تی چاپ و کتیب خانه ی میری و غهیره
میری گه وره ی جیهان نازانین، ههروه ها قه دری چیمه نتوو ئاسن و پاکوته میزی و
داوده رمانی فهوتاندنی مشک و گیان له بهر نازانین، چونکه مه گهر هه رخوا بزانی له
رابوردودا دلویه باران و مشک و نه بونی کتیب خانه ی ریک و پیک و چاپ خانه،
نه مانه چندین سه رمایه ی گران بای یان له دهست ده رکردوین.

جا تالانی خیل و عه شره ته کان وه په لامار بردنه سه ری به کی هوزه کان وه شه ره
گه وره کانی ناوچه که نه مانه ش با بوه ستی که نه مانه ش ملیونه گه وه هری شه و چرای
نایابی نه ده ب و زانیاری یان فهوتاندوه.

مه غوله کان نه وه نده کتیب یان هه ل پرژانده «دیجله» که ره نگی ئاوی ئه م شه طه
گه وره به ره ش هه ل گه راوه، کتیب ئیسته وا له کتیب خانه ی «شیخ عه بدولقادی
گه یلانی» دا خاوه نه که ی له سه ری نوسیه ئه م کتیبه م له ناوی ئاوی دیجله دا له شوئیکا
دهرهانی، نه وه نده کتیب یان هه ل پرژاندبو وه کو دورگه ییکی لی هاتبو وه ئه م کتیبه
که وتبو و شک ی، ئیسته ش شوئینه مای تۆزی ته ربونی پیوه دیاره.

نه و کتیبه ئیسته ش هه یه، نه توانن سه یری که ن. به لی به داخه وه سه رمایه ی زوری
زانیاری و هونه رو نه ده یی ئیمه یش و جیهانیش به و هویانه وه تیاچون له گه لی نه وه شا
نه گهر هه ول بدریت وه دلسوزی بکریت لام وایه له زور کونوقوزنا له ناوی مالان و
کتیب خانه کاند و وه له په راویزی کتیبه کاند ههروه ها له کتیب خانه کانی نه مریکا و
ئه وروپادا یان له میصرو تورکی به دا نه گهر که سی بیت بگه ری به شوینی شوئینه واره
کاتماندا شتی نایابی زور نه دوزریته وه، نه و کارانه سپارده ییکی پیروزو گرنگن که و
به نه ستوی خوئینه واره لاوو به تینه کاتمانه وه که له ئاینده دا نه و ئاواته بیرنه دی.

«مه حوی»

مهلا موحدمه دی کوری مهلا عوسانی بالخی، ۱۸۳۲ ۱۹۰۶م.

وه کو نه زانن بو پهی بردن به کار کردی ته صه ووف له نه ده فی کوردی دا. بو هه
شیوه ییک شاعیر یکم هه ل بژاردوه،
جه زیری بو کرمانجی ژوروو، مهوله وپی بو هه ورامی: مه حوی بو کرمانجی
خوارو

شیخ عومه ر ضیائود دینیش به ناوی مورشید وه پیرنکی به ناوی بانگی ته ر یقه ت که
شاعیریش بو.

سه باره ت به ژبانی مه حوی لام وایه نه وهی ده باره ی ژبانی نه وه نه پیشه کی
دیوانه که یا. نه وهی جه نانی ماموستا مهلا که ریم وه کا که حه مهی کوری ماموستا. که
نه وانیش بیرو با وه ری نوسه ره کافی تریان نه پایانی دیوانه که دا باس کردوه و له خوینهر
ئەکات تاراده ییک له ژبانی مه حوی شتیکی لی حائی ییت.
مه بهستی من له م نوسینه دا ته نه پروون کردنه وهی په یوه ندی نیوانی مه حوی خو یو
ته صه ووفه، ههروه ها، ته صه ووف تا چ پراده نی له شیغری مه حوی دا نه دره وشیه وه وه
ههستی پی نه کریت.

یه کهم:

سه باره ت به شه خصی مه حوی خو ی نه وهی بو هه مولاتی پروونه، مه حوی مهلا چاک بو وه
له ناوی خیرانیکی صوفی مه سه له ک و ثابتی دا چاوی کردوه ته وه ژباوه وه، هه م مهلا و مهلا زاده یه
هه م خو یو باوکی گره ویده و دل بهستی ته صه ووف بون.
به لام ثایا مه حوی تا چ پراده نی له مهیدانی ته صه ووف دا پیش که وتوه نه مه یان هه م له
سه رگوزه شتی ژبانیا نوسراوه وه نه وهی بو یه کینکی وه کو من به و جو ره ی مه حوی خو ی له
شیعره کاتیا درکاندویه تی، ده رنه که وی، مه حوی نه گه یشتوه ته پایه ی که مالی ته ر یقه ت، که
بریتی ییت له ئیرشادی موطله ق، به و جو ره ی له ئیصطیلاحی صوفی به کانداهیه.

ههروه کو به ناوبانگه و ههروايش که هه مو نوسويانه، مه حوئي خهليفه ئي بوه له خهليفه کافي شيخ به ها ئود ديني کوري شيخ عوسمانی نه قشبه ندي، له ناوي شاره زاياني ته م بازاره دا خهليفه بو نوينه ري شيخ به کار ته بریت، وه به و که سه ی که له جيگای شيخ دا دائه نيشي ته لين جي نشين وه جي گه دار وه به و که سه ش که له ريبازي ته ريقه ت دا پي گه بشت ئي، روخسه تي ئيرشادي موطله له ق ته دريتي وه پني ته لين مورشيد.

جا خهليفه يش تا خهليفه فه رقي هه به، خهليفه هه به روخسه تي ته دريت ته نها بوئه وه ی به نوينه را به تي مورشيد ته علمي ته ريقه ت بکات، وه کوئه لين ته وه ی مورید دائه دات، وه کو وه ی که سينک ته وه ی ريگه ی ته صه ووف بگريته بهر ته گهر ده ستي نه گه يشته شيخ يان واته ئي شيخ خو ي حازره به لام ته نيتر ته لای خهليفه که ته علمي بکات، جا ئو موریده تازه کاره ته روا ته لای خهليفه وه (ته هه سسوك) ته کات واته ته بيته په پره و، ئو خهليفه يش به نوينه را به تي شيخ بهر له هه موشتي ته وه ی ته و که سه دائه دات واته ري نمائي ته کات که په که م هه نگاو هه لگري، که برتي په له ته وه کردن و په شيان بونه وه له کرده وه ی ناپه سه ندي له وه و پيش وه په يمان دان بو گرته به ري ريگه ی باش و په سه ندي له وه و پيش، پاشان په که م ده رسي ته ريقه تي پي ته لي، وه ته لي ته ريقه ت چي به وه ده في چي به وه له مه ولا ته ئي چي بکات وه ره وشي ذيکر يان رابيطه يان موراقه به و خه تم و ته هليله وه هه مو جوړه خوا په رستي ييکي پيشان ته دات وه ته لي، وا من له وه کاله تي فلان شيخه وه توم قبول کردی، ته ویش ته لي وامنيش ئو شيخه م به مورشيد و ماموستای خوم قبول کرد وه بومه مورید و شاگردی.

بيگومان ته وه ی ته گريته خهليفه، خو ي، قوناغه سه ره تاي به کافي ته و او کرده و تاراده ئي له ته صه ووف دا چاوي کراوه ته وه، په کي له سپارده ی هه مو خهليفه کان ته وه ته پرسيار، يان سکالاي موریده کان چ له باره ی کاروباري سلوك وه پيش که وتني کاری ده رونه وه بيت، يان هه ر کاریکي تر، بي گه يشته مورشيد وه ولايمان بو وه رگريته وه، به کورتي و واسيطه ی نيواني ماموستاو شاگرده وه له هه ردولا يان نزیکه.

دوهه م:

خهليفه يش هه به له وه ش بالآتره، واته ئيجازه ته دريت به نوينه را به تي شيخ «ته وجهوه» بکات، واته رووي دل بکاته دهروني مورید، يارمه تي له روحي مورشيد

وه رگريت وه دلى موریدی پى پاك و پرووناك كاته وه وه تهگه ر دهردىكى دهرونى
هه به چاره ی كات.

گرنگ ته وه ته ته م كارتى كردن و دهس كاری به هه م مورید ههستی پى ته كات
كه، چى بوكره وه هه م خهلیفه، خو تهگه ر ته وه ته ججوهه مورشید خو ی بی كات به
هیزو پیزترو به كه لك ترو به كارترو.

قوناغى سى هه م:

ته م قوناغه، به ده گمه ن وه له ده یان ههزار خه بات كارو گیان فیدا كارا به كى كى
ته یگاتى، پایه ی روخسه تی جیا بونه وه له مورشیده، واته مورید له مه قامی فه نا
تى په ربوه و گه یشتوه ته به قا، وه له و گوره پانه شا تا ته وه ی خودا كردیته نه صیب
پیش كه ونى وه بوخوی بویتنه مهردی مهیدان جا ته وه ئیر ئیجازه ی ئیرشادی
موظله قی ته دریتی وه ته یته مورشید وه ماموستا و ریبه ر.

ههروه كو له كتیبه كه شا نوسیومه مورشیدیش دوو جورن هه به كامیله و هه یسه
كامیل و موكه میله، كامیل ته وه ته خو ی گه یشتوه ته به قا به لام توانای ئیرشاد واته
ماموستای و دهرس گوته وه و ریبه رایه تی نه، به لام كامیلی موكه میل ته وه ته هه م خو ی
پى گه یشتوه هه م ته توانی شاگردو مورید ریبه ر بی بكات و بیان گه ییتنه لوتكه ی
مراز، جا، تا به و جوره ئیجازه به ته لئین ئیجازه ی ئیرشادی موظله ق بو نمونه ههروه كو
چون مهولانا خالید له لاینى شیخ عهبدو لالی دیله و ی یه وه ئیجازه ی درابو یان به و
جوره ی كه مهولانا خالید ئیجازه ی شیخ عوسمانی ته و یله و بری له گه و ره پیاوانی تری
داوه، جا ته وانه ی گه یشتنه ته و مه قامه ئیر پى یان ناوتری خهلیفه، به لكو ته بنه
مورشید، ته نانه ت ته گه ریش پى یان بگوترى خهلیفه واتایى كى تری هه به، وه
به واتای جى نشین و جیگه داره، وه جگه ته وه ش خو هه ر ته نها گوتن و نوسینه كه نه،
به لكو له كرده وه ی ته و كه سه شا هه ست ته كرى، چونكه ئیر ته و كه سه خو ی ده ست
ته كاته ئیرشادو خه لك پى ته گه یینی و ته یته خاوه نی موریدو خهلیفه و كه رامات و
ته ئیراتی مه عنه و ی، ته م جورانه بی گومان وان له مه قامی به قادا جا له وه و دوا خو ی و
به ختی خو ی تاكوی بروات وه له ده ربای مه عنه و ی یات دا چى ده ست كه ویت،
ته وه یان مهگه ر خو یان و خودای خو یان بیزانن.

له ناوی ئەم پایه بەرزانهش دا هەل ئەکەوی ئەوەندە پایه بەرزە خۆی ئەبێتە سەر
زنجیرە ی تەریقەتیک وە ئەبێتە عەبدولقادری گەیلانی یان ئەبێتە بەهائوددینی
نەقشبەند یان ئەحمەدی ریفاعی و مەولانای رۆمی و عومەری سەهرەوەردی و
غەزالی و عەرەبی و ئەوانی تر.

ئێستە دی ئەنەو سەری باسی مەحوی وە ئەلێم مەحوی بەهوی مەقامیک
عیلمی یەوە کە بویەتی، وە بەبۆنە ی ئەووە کە باوکیشی خەلیفە ی شیخ عوسمان بوە
بی گومان خەلیفەیک ماقول و خاوەن مەقام بوە. بەلام مورشید نەبوە، چونکە هەم
خۆی شتی وای نەگوتووە، هەم هەروە کو گوتمان ئەگەر مورشید بوای شیخەکە ی.
واتە جەزەرەتی بەهائوددین ئیجازە ی ئیرشادی ئەداتی، هەم خۆی ئیرشادی ئەکردو
ئەویش خەلیفە و موریادی ئەبوو وە شوینی دیار بوو وە هەم مەحوی خۆی بەدەمی خۆی
هاواری بی کەسی و بی دەسی ئەکات لە گۆرەپانی تەصەووف دا، هەروە کو کە ئەلی.

چبکەم نەئەو کە سەم کە کەسم بی لەلا بەکەس
خۆشم نەگەیمە ئەو کە سە ئەو من بکا بەکەس
هەروە ها ئەلی:

لە ناکەس کاری یا خاکم بەسەر رۆی بەبا عومرم
خوا تۆ بمژینە تا ئەبەر قاپی کەسی ئەمرم
بە ضایع چو لە «مالا یعنی» یا وە قتم هەمو، یە عنی
دەبی وە قتی لە «بوالوقت» ی بخوازم دا تیا بمرم
یان کە ئەلی.

کە دایە ی خاکت ئاخەر هەردە بی بگریته باوێش خۆی
بکە خاکێ بەسەر خۆتا لە قاپی «بوتورانی» زوو
بەتانی عەکسی ئەو دیدارە دل سوتا موزە ککایە
کە تانت راگرە سازوبە جیلووی ماھتانی زوو
دەنی طەبعی ی بەجاری عالەمی داگرت ئەوا «مەحوی»
درەنگە ئیلتیجابە بەر رەئی عالی جەنابی زوو

هەروە ها لەچەن شوینیکی تری ئەم دیوانە شا، مەحوی سکالای بی دەسەلاتیو بەمراز
نەگەشتن ئەکات، واتە، نەئیمە بەلگە ییکمان بەدەستەو یە مەحوی گەیشتیته پایە ی

که مالی ته صه ووف، نه خویشی شتی وای گوتوه، به لکو به پیچه وانه وه نه بینین شه یدایه به شوینی که سیکا که دهستی بگریت وه بیگه ییخته مرار.

ئوهی به ده سمانه وهیه ئه وده ته مه حونی به کیکه له خه لیفه کانی شیخی به هائوددین، وه خویشی داخیه تی که بوی نه کراوه بگاته ئه شوینهی ئه بوانی بیگاتی.

ئهم چهن شیعره، بیگومان زور پروونا کن وه پیوستی به لیک دانه وه نیه، جگه ئه و موصطله خانه ی که به کاری بردوون، وه کو «بول ووقت» یان «بوتوراب»، ههر چهن له بهشی موصطله حاتا باسیان کراوه، لیره شا ئه لیم بولوه قت ئه بیته مورشیدی پایه بهرز، واته خاوه نی کات وچه رخی خویه تی، به لام «ئین ولوه قت» به مورید، وه به و ریوارانه ئه لین، روله ی کاتن نه ک خاوه نی کات، واته ههرده مه ی وان له کات و مه قامیکاو، دانه مه زراوون، وان له گوران و پیش که وتنا، له م پله بو ئه و پله جا ئه مه ههروه کو ته مکین وه ته لوین وایه، خاوه نی ته مکین ئه و گه وره پیاوانه ن که پی گه یشتون، دامه زراون وه خاوه نی ویلایه تن، به لام خاوه نی ته لوین ههروه کو ئین ول ووقت وا له گوران و جاری ریگا ئه بریت و نه گه یشتوه ته مه نزل. جا (مه حونی) ئاوانی خواستوه بو، بولوه قتی که فریای که ویت، ههروا که ویستویه تی په نابهریته بهر قاپی بوتورابیک، بوتوراب واته خاوه ن ئاستان، یان گه وره پیاوانی ته صه ووف، یان، حه زره تی عه لی، که سه رزنجیره ی ره یبازه کانی ته صه ووفه.

جالیره دا مه به ستیک له ژبانی مه حونی دا ههیه سرنجی را کیشاوم، وه نه یشم دیوه هیچ کام له تویره رانی ژبانی مه حونی باسی لیوه بکه ن ئه ویش ئه وده ته ههروه کو یمان مه حونی سکالا له دهستی پی که سی ی ئه کات، وه بوکه سی ئه گهری دهستی بگریت، جا، که سی مورشیدیکی وه کو شیخی به هائوددینی هه بیست چون ئهم سکالایه ئه کات؟، لیره دایه بومان دهر ئه که وی ئهم سکالاو هاواره هی ئه و ماوه یه ته که مه حونی مورشیده که ی له دهست داوه، وه له دهست دانی مورشیده که (فهراغ) واته بچران و بوشالی ییکی گه وره ی خستوه ته ژبانی مه حونی به وه، وه ئهم ماوه یه ش که م نیه به لکو خوی عومریکه، ئهم ماوه یه بیستوشه ش ساله شیخی به هائوددین له سالی «۱۲۹۸» ک دا له دنیا دهر چوه وه مه حونی له سالی «۱۳۲۴» ک دا لیره دایه ئه پرسین که واته چون بو مه حونی ئهم هه موه ماوه یه به پی مورشید ماوه ته وه؟

بۆ وه لām دانه وهی ئەم پرسیاره ئەنی چەن سالی بگه رینه دواوه.

سەر ئەکەین مەحوونی مەلاچاکەو پئی گەشتووه و خەتیی مزگەوتی ئیامی ئەعظمە مە لە بەغدادا، وه لام وانیە لەم کاتەدا سەرگەرمی صوفیەتی ی بوییت، بە لکو سەرگەرمی ئەو دانشەبوه که پئیوستی مەلاچاکێک بوە.

مەلای کورە مەلایە و خوین گەرمەو بەبۆنە ی خو ی و باوکیشیەو ریز لی گیارا. ئەگەریش سەرگەرمی صوفیەتی بوای بیگومان پاش تەواوکردنی مەلایەتی، یان ئەچو بۆه ورامان بۆ خزمەتی شیخی بەهائوددین، یان لای باوکی دەستی ئەکرده سلوک، بە لām ئەم مەلا گەنجە بەناوبانگە که ئیستە لەشارەکە ی خو یا ئەندامی دادگایەو موچه خو ی میریەو لەجیهانی صوفیەتی و مەلایەتی تۆزی دورە، لەسالی «١٨٦٨» م دا باوکی لە دنیا دەر ئەچیت، بە لām مەحوونی بەهوی مەلاچاک ی و لیاقەتەو ئەیتە جی نشینی باوکی وه دەست ئەکاتە «تەدریس» لەم لایشەو شیخ بەهائوددین بۆ حورمەت لی گرتن وه بۆ چۆل تەبونی شوینەکە ی مەلا عوسمان، وه هەروەها بۆ سەرپەرشتی موریدەکانی، مەحوونی ئەیتە جینگای باوکی لە تەریقەتیشا، بە لām جی نشینی تەریقەتەکە وه کو مەلانی که نیە سەبارەت بە کاروباری مەلانی یەکه مەحوونی ئامادە ی بوە، خو ی مەلا بوە، بە لām تەریقەتەکە پئیوستی بە سلوک وه تەزکی یە دەر وون وه رەنجی لی شاره، لەولایشەو دەرس و تەنەو ئەرکی مال کەوتو بەسەری مەحوونی دا، لەئاوا حالیکە ی گومان مەحوونی هەر ئەو ئەندە ی پئی کراوه که کاروباری خانەقاو ئەرکی مال بیاتە رینگاو، بەم جوړه دەر ئەکەوی بەوجوړه ی بشی مەحوونی نەپەرژاو تە لای صوفیەتەکەو، جا تا تۆزی دامەزراوه و تۆزی چو تە سالەو وه کەوتو تە بیر ئەوی سلوک بکات مورشیدەکە ی لە دنیا دەر ئەچیت، لەم کاتەدا تەمەنی نزیکە ی پەنجاسالێک بوە وه ئیتر بی مورشید ئەمینی تەو لەولایشەو جی نشینی شیخی بەهائوددین که شیخ حیسامەدینی کوری بوە، لە تەمەنی بیست سال دا بوە، بگرە مەحوونی مەلاچاک ی پەنجاسالە نەیتوانیی دلی خو ی رازی کات بەو ی بیته موریدێکی شەیدای شیخ حیسامەدین، لام وایە هەر ئەو ی پئی کرای بی وەفای نەکات وه پەيوەندی دوستی لەگەل نەپریت، هەروەها لام وایە ئەم قەصیدە یەشی سەبارەت بە جی نشینی شیخ حیسامەدین لەجینگە ی شیخی بەهائوددینا نویسی که ئەلی.

دلی بردم به شوخی، دوله‌ریکی تازه، سەر له‌نوی
 موباره‌ك بێ له‌دل، سه‌وداییکی كه‌ی، كه‌وته سەر، له‌نوی
 كه‌چ ته‌برو دیدە ئاهو شوڕشیین خو فیتنه‌جو تورکی
 خوروش و شوڕوشینی خسته ناو ته‌هلی نه‌ظه‌ر له‌نوی
 له‌ئاخرا ته‌لی.

به‌شیوه‌ی شكلی شیرینی وه‌كو كا‌کۆلی موشکی
 به‌شیوی کردوه ته‌حوالی مه‌حونی ده‌ربه‌ده‌ز له‌نوی
 لێره‌دا مه‌به‌ستیکی گ‌رنگ هه‌یه که شیای ب‌اسه، ته‌ویش ته‌وه‌ته له‌م خولی
 بێ‌مورشدی و دلته‌نگی مه‌حونی به‌دا، شیخ عومەر ضیائوددین، ب‌رای
 باوک‌وداییکی شیخ به‌هائوددین، ئیرشادی کردوه، وه به‌شاهی‌دنی هه‌موی
 گه‌وره‌پیاوانی ته‌وده‌مه وه هه‌موی مه‌لاچا‌کانی ته‌و‌ر‌ز‌گاره، هه‌روه‌ها به‌شاهی‌تی
 که‌سیکی وه‌كو کاک ته‌حمه‌دی شیخ و مه‌لاقادری بیاره‌و هه‌زاران دانشمه‌ندو
 خوداناسی ته‌و‌ر‌ز‌گاره، هه‌لکه‌وتوترین مه‌ردی مه‌ی‌لانی ته‌سه‌ووف له‌خانه‌دانی
 شیخ سیراجه‌ددینا، جه‌زه‌تی شیخ عومەر بوه، وه‌به «صاحب الوقت» وه «مجدد
 القرن» دانراوه، واته‌ خاوه‌ن ده‌سه‌لاتی مه‌عنه‌ونی وه تازه‌که‌ره‌وه‌ی سه‌ده‌ی
 پانزه‌هه‌می کۆچی بوه، سه‌دان م‌وریدی وه‌كو «شیخ محمد امین الکردي» له‌م‌ب‌صر
 وه شیخ «قاسم القيسي» له به‌غدا ته‌لقه‌ی ئیراده‌تی ته‌و‌زاته‌یان کردوه ته‌گ‌وی، وه
 ته‌وه‌تا ریزی ناوی پ‌ری له‌خه‌لیفه‌کانی ته‌م‌ذاته، هه‌م یادی مه‌ردانی دوو، وه‌هه‌م
 له‌بنه‌ماله‌کاندا جه‌نابی ماموستا مه‌لاکه‌ریم ناوی نویسون.
 ته‌لیم سه‌یر ته‌وه‌ته چۆن‌بوه جه‌نابی مه‌حونی، له‌کاتی‌کا ته‌و هه‌موه سکا‌لایه
 له‌ده‌ستی حالی پ‌ه‌ریشانی خوی کردوه، چۆن خوی نه‌گه‌یاندوه ته‌بیاره‌و له‌و
 سه‌رچاوه‌ی ته‌سه‌ووفه به‌هره‌مه‌ندی‌ت؟ جا لام وایه هوی ته‌م‌کاره چهن شتی
 ب‌وی‌ت، لام واته‌ په‌یوه‌ندی مه‌حه‌به‌تی شیخ به‌هائوددین جو‌ری ب‌وی‌ت نه‌یتوانی
 له‌دلی ده‌رکات، م‌وریدیش تا به‌ته‌واوینی په‌یوه‌ندی ده‌رونی له‌گه‌ل م‌ورشدی
 پ‌یشودا نه‌پ‌ی‌ت، له‌م‌ورشدی تازه‌ی به‌هره‌مه‌ند نای‌ت.

دوو‌هه‌م، دورنیه ته‌عه‌صوب ته‌وکاره‌ی کردنی. سی‌هه‌م ب‌گ‌ره لای‌نی
 م‌وریده‌کانیشی له‌پ‌یش‌چاو گ‌رتی، چونکه ته‌و ته‌نها خوی حسیب نه‌بوه، شایه‌ت
 ته‌گه‌ر ته‌وکاره‌ی ب‌کردانی هه‌م خزه‌مه‌کانی ده‌ردی سه‌ریان بو‌دروس ب‌کردانی،

ههروا که جار جار سکالای کردوه له دهسیان ، ههم ئازاوه و دوو دهستی بکهوتایینه
ناوی صوفی به کانهوه .

به کورتی هه رچی بوه و هه ر جور بوه ، مه حوی ماوه ی « ۲۴ » سال ههستی
ته نهایی و بی ده سه لاتی کردوه ، وه ئهم حاله شی له شیعه کانیا به ئاسانی ههست
ئه کریت .

دیوانه که ی مه حوی ههروه کو که په نجه ی بو پائه کیشین وه دیاری ته که ی پریه تی
له شویته دهستی ته صه ووف ، وه بونی خوشی ته وجیهانه ئه دات له ده ماغی خاوه ن
دلان وه ئه وانن ته توانن ههستی ته بو بونه خوشه و ته و نورو به ره که ته بکه ن ، له گه لی
ته وه شا باوه ری من له سه ری ته وه ته مه حوی شاعیریکی صوفی به و مه عنایه تی به هه مو
ههست و نهستیکی خوی ته رخا ن کردنی هه ربو ته صه ووف وه کو « ابن الفارض » یان
جه لانه دینی رومی یان مه لای جزیری ، به لکو شاعیریکی زور به ده سه لاتی گوره پانی
هونه ری شیعه و دیوانه که ی رازاوه ته وه به هه مو جور هه نه رو مه به ستیک ، وه
ته صه ووفیش کا که به شانیه خونی بودا نراوه .

سه باره ت به موصطه له حاتی ته صه ووف سه ی ته که ی ههم موصطه له حاتی
عه ره بی به کار بردوه ههم موصطه له حاتی فارسی ، وه بری جاریش له و
موصطه له حاته ی گورپوه ته سه ری زمانی کوردنی . له لایه ره ی « ۳ » دا ووشه ی
ناخودا وه باخودا ، ی به کار هیناوه .

له م به حری فیتنه به ئکی نه جات بدا خودا

داوینی باخودا بگره به رده ناخودا

لیره دا دل گه رم کردنی مرؤف بو ئه وه ی داوینی باخوداییک . پیاوی خوداییک
بگری به لکو له ده ریای ئاشونی ئهم جیهانه رزگار بیت ته وه خوی ته صه ووفه ،
ته صه ووف پال به ئنسانه وه ئه نیت بو به ده ست هینی مورشید .
له لایه ره ی « ۵ » دا ئه لی .

تازولمه تی وجوده ، ته ریکی له نوری عیشق

سییه نه ما هه تا وه که مه حوی نه ما خودا

ئه مهش ته صه ووفیکی ئاشکرایه ، ههم له به کار بردنی موصطه له حاتی زولمه تی
وجود ، نوری عیشق ، ههم له مه فهومه که دا ، چونکه ته وه ئه گه یینی ، تا وه کو ئهم
وجوده ناسوتی به ماوه واته تاحاله تی ماده په رستی و شوین که وتنی داخوازی

ناپهسه ندى نهفس بمبئى* تهوه نهفسى تهوكهسه پاك نه بوه تهوه ، به لام تهوكهسه
توانى تاريكى وجود ، واته تاريكى خو ويستى و خو بهزل زانى لابردهوه
نوكرانى ذاتى كرده پيشه، واته بويه خاوهنى «ايتار» ، و لهروناكى نورى خودا «نورى
عشق» بههره مهند تهبيت .

تهلى تهمانه نهما تهوه سبهر نهماوه سبهر هى چى به ؟ هى مادده به ، كه سبهر
نهما ، دياره ههتاوه ، كه وجود ، واته لهشى نهفسانى و حيوانى نهما تهوه «فهنا» بوه
له ذاتى خودادا ، واته خوئى له بيرچوه تهوه وه ههسته ناپهسه نده كانيشى تورداوه ، چى
له بيره ؟ خودا .

واته تهگهر مه حوى توانى خوئى وه وجوده ناسونى و ههسته حيوانى بهكهى
نهفسى تهمارهى خوئى تورداوت ، ئيتر تهوكاته ههر خوداى له يادهو ههچى ترى
له يادنيه ، ته نانهت خوئيشى .
ههر لهو لاپهريه دا گوم بوانى چۆلى مه حه بيه قى خودا، ئيصطिलाحي عهري و
فارسي به كه تهم گۆريويه ته سهري كوردى .

له لاپهري شەش دا ، سۆزى عشق ، جهلالى خه يالى تهوم له دل ، ههم
موصطه له ح ههم مهفهومه كەش ته صه ووفه وه كو گوتمان «قلب المؤمن عرش الرحمن»
حه ديته .

جا تهلى تهمه وه كو تهوه وابه ئاسمانيك له ناوى دانه كوئى ياك دا جى
بيته وه ، دياره بهر وه والته شتى و ناگوئى ، به لام له گهلى تهوه شاتى كوئى صوفى
بوگه يشتن بهو ئاوا ته بهر وژى بيته پيشه وه دهرونى تهو شايسته بى تهوه پهيدا بكات كه
نورى خوداى تيا بدره وشيته وه .

له لاپهري (۷) دا ، موصطه له حى «كارى دل توينه وه» بهكار ديريت «بەس كارى
دل توينه وه مه حوى له پيشته» موصطه له حى كه كردويه به كوردى ، له ناوى صوفى
مهسله كاندا موجه ده ، واته خه بات مه شهوره ، مه بهست تهوه ته بهر وهى كردنى
موبه مو له قورئان و سونهت ، ههروا گالته نيه ، ههر تهوه ته تهلىن ، صيراطى
موسسته قيم ، واته ريگه راسنى ئىسلامى گرته بهر ، له موباريك ترو له ته لاس
تيژتره ، وه ههر له بهر سهختى تهو ريگانه كه تهگهر هيدا به قى خودا له پالان تهبيت سه
ناگريت ، «اهدنا الصراط المستقيم» سورهى (حمد) .

زۆر جار له باوکم بهرهمهت ئی ، بیستومه ئه یفه رمو رو له ، ئه وه ی بیهوی له م
ریگایه دا بهرهمهتی دهست کهوی ، ئه ئی خوینی خوئی بکات به ئاو ، که کینایه بو
له رهنج و خهباتی بهردهوام .
له لاپه ره ی « ۸ » دا ئه ئی .

ههتا ههق ناصیره هه رهقه مه نظور
وه کو مه تصور ئه گهر بکهن به دارا
نه گه یه ئه و جوانه و گه یه پیری
مه ده د یاپیری پیرانی بوخارا

باسی مه نصوری حه للاح وه ههق گونی مه تصور ، ههروه ها ووشه ی پیر ، که بو
مورشیده ، وه پیری پیرانی بوخارا که شاهی نه قشبه نده ، وه ووشه ی شیخ وزاهیدو
عیشقی که له م پارچه شیعه دا هاتون ، هه موی په نجه را کیشانه بو ته صه ووف .
باشان باسی « بولوه فا » ئه کات ، ئی گومان مه بهستی مه حوی حاجی
شیخ عه بدولره حانی شاعیره کوری شیخ عوسمانی ته ویله که نازناوی له شیعه دا
بولوه فایه .

وا به ناویانگه شیخ عه بدولره حان موراد بوه ، وه له هه رسی برا که ی تری
له ته ریه تا ، دهس رویشتر بوه ، به لام له ته مه نی « ۳۴ » سالی دا له سالی « ۱۲۸۵ » ک
دا له دنیا ده رچوه .

له لاپه ره ی « ۱۳ - ۱۶ » دا ووشه ی ته صه ووفی زۆری به کار هیناوه ، ئه ئی .
که هه لگرسا له توری باده شه معی حوسنی جانانه
نه چیه سه ر طه ریه ی حه زره تی په روانه دل چبکا ؟
یان له پایانی غه زه له که دا که ئه ئی .
له هه رچی یلک هه ئی خورشیدی عیشقی گول روخان مه حوی
ئه گهر عه قلی بی ، له وجیگه ئاونگی عه قل چبکا

ووشه کانی ، نوری باده ، ته ریه ی حه زره تی په روانه ، خورشیدی عیشقی
گول روخان ، هه مویان ، موصطه له حاتی ته صه ووف ، لیره دا ئه ئی بلین ، خو
موصطه له حاتی ته صه ووف ئه وه ناگه یینی ، ئه ووشانه له وتووێژی ترا به کار نابری ،
زمان هه ر زمانه ، بوتمونه ، سه بر ، ته وه ککول ، یان عیشقی یان باده یان دل ، یان
به قا ، فه نا ، له طیفه وه ئه وانی تریش ، هه موی به کار ئه برین ، به لام لیره دا

شېۋەينىكى تايىبەت پەيدا ئەكەن ۋە ئەخرىنە قالپىكى ترەۋە كە بۇ كارناسى خۇي
 ديارە ، حەب ۋە خويوب ، لاي پزىشك شىنكەۋ لاي خاۋەن كشت و كال
 شىنكە ، دەرزی ، لاي پزىشك شىنكەۋ لاي خەيات واتاينكى تری هەيە .
 بەراسىتى لەۋر دە كارپى شىعرو ووشە ئازاپى و نازك كاریدا ، مەخۇنى دەستىكى
 بالايى هەيە و كو ئەلى ... «ھەر بەخۇي ئەكەۋى» .
 لە لاپەرەي (۱۶) دا ووشەي دەرویش ، سوغە ، كەشنى تاريكى ي ، نوری
 عومر .

ھەرۋەھا لە لاپەرەي «۱۸» دا ، جوتون ، ئاداپى عىشق دوبارە مەنصور ۋە «انا
 الحق» ، ھەموى موصطە لەخاتى تەصەۋۋۇف ، لەپايانى قەصيدە كەدا لە لاپەرەي
 «۱۹» دا ئەلى .

دل لە ئىدراكى حەقىقەت بى بەشە بى داغى عىشق
 مەخۇي يا ، دانا دە بى بەم چاۋە بينانى بكا
 تىكرای شىعەر كە ، بەلكو ھەموى قەصيدە كە تەصەۋۋۇف .

مەخۇنى ئەلى دەركى حەقىقەت ، واتە گەشتن بە يەقىنى خوداناسى ي ، ۋە
 حەقائى مەعنەۋىي ، بە بى گرتە بەرى رېنگەي عىشقى خودا ، واتە رېنگەي
 تەصەۋۋۇف ، رېك ناكەۋىت واتە دلى عىشقى تيانە بو ناتوانى دەركى حەقىقەت
 بكات ، جا لېرەدا ، ئەلى ، داغى عىشق ، داغ ، يان داخ كردن بۇ زورشت
 باۋبۈە ، بۇ ئازاردان ، خەلكيان داخ كردو ، بۇچارەي نەخۇشى ، ئىنسان و
 جەپوان ، داخ كراون ، ۋە لە ھەموى باوتر چوارپى و مەرومالات ، داخ كراون
 بۇئەۋەي ديارى خاۋەن دارن ، ۋە خاۋەنەكە شىيان ديارى يە .

مەشھورە ئەلى مەرگى فلان داخى نا بە دلانا ، داخ بە دلى كردىن ، لېرەدا ،
 بۇخەفە تىش بەكار ئەبرى ، يان ئەلېن ، داغى دلى (لالە) ، لالە ، مەبەست لە گۆلى
 شەقايقە ، ئەۋە تا ، بى پەرەي گۆلى شەقايق مۆرىكى رەشى پېۋەيە ، ئەلى ي داخ
 كراۋە ، جا ئەلېن ئەمە داخى عىشقە نراۋە بە دەرونى شەقايق دا ، بە لام لە بازاري
 تەصەۋۋۇف دا ، داغى عىشق مەبەستە لەۋەي ئەۋكەسە عاشقى كەسپكە ، ۋە ئەۋە ،
 ئەۋكەسە ديارى كردوۋ ئەۋ دلى داغ كردوۋ بۇ خۇي ، بەكورتى نىشانەي

مورشید داری و ئی مور شیدی به ، دیاره ئه و که سه ش ماموستا و ږیهره به له دو شاره زا
کهوته پیشیه وه وا گومانی تیانیه که نه گاته مراژ .

مه حوی ئه لی : دل له ئیدراکی حقیقه ت بی به شه بی داغی عیشی « که وایو نه گهر دل ،
داغی عیشی پوره بو له ئیدراکی حقیقه ت بی به ش نیه و چاوی کراوه ته وه و بینایی
هه یه و که شفی حیحایی بو بوه و خاوه نی موشاهه ده و بینیه .

« مه حوی یا ، دانا ده بی به م چاوه بینایی بکات » واته به چاوی دل . هه که س خوی به دانا
نه زانی ئه بی هه ول بدات چاوی دلی بکریته وه نه گینا شیت و بی عه قلیش ،
نه نانه ت ، حه یوانیش چاوی سه ری هه یه و شت نه بین . که واته به صهره یان چاوی
سه ره هه موی تیدا به شدارن ، ته وه به صیره ته ، واته چاوی دهرونه که ته نهاهی
دانایان وه گه وره پیاوانه ، که واته پیاو ته وه ته به چاوی دهرونه بین .
له لاپه ره ی « ۳۶ » دا ، ئه لی .

گهر عاشقی له خونی جگر قوم ده ده مه ده

مه ی خواره خام کاره هه تا هاوو هو ده کا

ته مه ش هه ره په نجه را کیشانه بو عیشی حه قیقی وه ته صه ووف ،

گه وره پیاوانی ته صه ووف زور جار ئاموزگاری موریدی تازه کار نه که ن که نه گهر
هاتو دل گهر می و نورو به ره که ت ده سی دا ، نه بی خوی بگریت وه ده نگی لی به ره
نه بیته وه و نه گریت و هاوار نه کات ، نه لی هه تا خوی بگریت وه هاوار نه کات
به هره ی زیاتری ده س نه که وی ، ته وه تا نه وانه ی پی نه گه ن و نه به مور شید ، یان پیاو
ماقولی ریاز ، ئارامی و له سه رخوی ئیکی تاییه تیان هه یه جا نمونه که ی له عیشی
مه جازی و مه سستی مه جازی دا هاوردوه ته وه نه لی ته وه ی تازه فیری مه ی خواردن
بویت به توژی مه ی سه رخوش نه بی ، به لام ته وه ی له مه ی خواریدا ده وامی بو
هه روا به گالته سه رخوش نابیت .

له یاد تانه له باسی بایه زیدی به سظامی دا گوتمان له وه لامی نه و که سه دا که گوتبوی
ئیمه پیکیکمان خواردوه ته وه هه تا هه تایه مه سستی کردوین ، بایه زیدگوتی ئیمه
ده ربایلک هه ل نه لوشین هیشتا هه ره تینومانه و تیراو نابین .

له لاپه ره ی « ۳۷ » دا هه میسان باسی مه تصور وه ذاللتی کردوه جه نایی ماموستا
مه لا که ریم نه لی نه مه به ست له (ذاللتی) پیغه مه ره : دیاره ته وه ش بو چوونیکه به لام

من لام وایه مادام باسی مه‌نصور کراوه که صوفی‌کی لی قه‌وماوی ده‌ستی صوفی نه‌ناسان بوه ، مه‌به‌ست له‌م ذوالنونه‌یش ذوالنونی میصری‌یه که سه‌رقافله‌ی ته‌صووفی میصره (۲۴۵ک) له‌ دنیا ده‌رچوه .

ئه‌ویش هه‌روه‌کو جه‌لللاج ئازار دراوه‌و زیندان کراوه‌و ده‌ربه‌ده‌ری زو‌ری کیشاوه .

له‌ لاپه‌ره‌ی (۳۴-۳۵) دا ووشه‌ی پیری موغان‌و ، موغ‌به‌چه ، رینگه‌ی طه‌له‌ب‌و مه‌ولاناو داغ به‌دل‌و جه‌رگ دا نانی ، کردوه که‌هه‌موی موصطه‌له‌حانی ته‌صه‌ووفه‌ پیری موغان موغ‌به‌چه له‌ووشه به‌کاربراه‌کافی خواجه حافظه ، پیری موغان له‌بناغه‌دا به‌ سه‌روکی دینی زه‌رده‌شتی‌یه‌کان وه هه‌روه‌ها بو‌ خاوه‌ن مه‌یخانه‌ش به‌کاربراه ، موغ‌به‌چه واته مه‌ی‌گپ‌ریان شاگردو به‌رده‌ستی پیری موغان .

به‌لام له‌ ته‌صه‌ووف‌دا مه‌به‌ست له‌م پیره‌ پیری ته‌ریقه‌ته‌و ئه‌و باده‌یه‌ش باده‌ی مه‌عنه‌وی‌یه که به‌هوی مورشیده‌وه ئه‌دریته ریبوارو مه‌ستی ئه‌کات ، وه لام‌وایه مه‌به‌ستی مه‌حوی له‌ مه‌ولانا لیره‌دا جه‌لالودینی رومی بیت هه‌رچه‌ن له‌فارسیدا مه‌ولانا بو‌ مه‌لا به‌کاربراه به‌لام له‌ ئه‌ده‌ی‌یا‌ندا زو‌رت‌ری بو‌ جه‌لالوددین رومی وه بری‌جار بو‌ مه‌ولانای جامی‌ی به‌کاربراه . رینگه‌ی طه‌له‌یش ، هه‌مان سلوکی ته‌ریقه‌ته . له‌ لاپه‌ره‌ی (۵۱) دا ، که ئه‌لی ، مه‌حه‌به‌ت مه‌ذه‌به‌ت بی‌ وه مه‌یکه‌شی مه‌شه‌به‌ت بی‌ ، دیاره به‌کی له‌ناوه‌کافی ری‌ره‌وی ته‌صه‌ووف رپیازی مه‌حه‌به‌ته باسی مه‌ی‌که‌شی و مه‌ی‌خواردن و مه‌ستی‌مان کرد .

له‌ لاپه‌ره‌ی (۵۵) دا له‌پایانی قه‌صیده‌یی‌کا ئه‌لی .

دلّه عه‌رشی خودا مه‌حوی خه‌ج‌اله‌ت به‌ له‌به‌ر غه‌فله‌ت

که بو‌ته بو‌ت‌که‌ده‌ی بی‌ به‌ره‌مه‌ن یا ده‌یری بی‌راهیب

زو‌تریش وتمان ئاوانی صوفی ئه‌وه‌ته دلی بیته جیگه‌ی نوری خودا وه‌یادی خودا له‌دلی دوور نه‌که‌وینه‌وه به‌لکو گوتمان دلّ ده‌بیته جیگه‌ی مه‌ذکور واته خودا، یان (موسه‌مما) واته خودا ، چونکه کاتی نوری خودا له‌دلّا دره‌وشایه‌وه ئیتر ذیکروئیسیم پیوستی‌یه ، خاوه‌ن ناو خوی حازره .

هه‌میسان ئه‌و جه‌دیه‌ش دینه‌وه یاد که گوتمان «قلب المؤمن عرش الله» یان جه‌دیشکی قودسی که خودا ئه‌فه‌رمی ئه‌رزو ئاسانه‌کان جیگای منیان تیا نایینه‌وه به‌لام دلی به‌نده‌ی خاوه‌ن باوه‌ر جیگه‌ی منی تیا بو‌ه‌ته‌وه .

جا ، مهخوی گله بی له دلی خوئی نهکات ، ئەلی ئەی دل تۆ ئەبوائی ئیسته
جیگهی خودا بوایهت کهچی تۆ خه جالەت نات گری بویته بوت خانە ی بی بوت و
دهیری بی پراهیپ ، واته ههم چۆلیت وه ههم وه کو مزگه ونیش قه درت نیه که
په رستگهی موسولمانانه ، وه ئەمهش ههموی دهردی غه فله ته ، له باسی
نه قشبه ندی دا گوتمان ته وای کوششی صوفیه کان بو ئەوه ته له خودا غافل نه بن ،
ته نانهت بو تاکه چرکه ییکیش ، جا ئەلی حەیف نیه شویتیک بکریت بیته جیگهی
خودا ئیسته بووینته جیگهی غه فلهت له خودا ؟
له لاپه ره ی (٦٧) دا ئەلی .

له ناوا باسی تۆبه ی تۆبو ئەمرو ئەی سته مگه ر شوخ
بخه ئەم تۆبه پاشی کوشتنی من تۆی یو پیرت
وو شه ی تۆبه و تۆبه کردن و پیرو ئەمانه له موصطه له حاتی ته صه ووفن ، ئەمه جگه
له جوانی جیناسه کافی شیعره که .
له لاپه ره ی (٧٠) دا ئەلی :

له پی حه رامه زره ی سبلسیله ی موقه دده سی عیشق
بی به شیرو مه گه ر ، هه لگری له دنیا ده ست
ئەلی زه نجیری پیروزی عیشقی خودایی هه روا به گالته ناکریته پی ، مه گه ر ئەوه که سه
ئەوه نده مه رد بیته ده ست له دنیا هه لگریته ، ییگومان شیر که زنجیر کرا ئیتر
هه رچهن به له ش و قه واره شیر به لām تازه دنیا به وچی چونکه تازه به سراوه ته وه و
ده ستی له دنیا هه لگرتوه ، جا واته خو هه مو منالی یان مروفی بی وره و زه بون ناتوانی
نه فسی خوئی زنجیرکات و ده س له هه وه س و تازه زوی دنیایی هه لگریته سامه گه ر
ئەوه که سه شیر ی مه دیدان بیته تابتوانی زنجیری موقه دده سی عیشق بخاته پی خوئی
چونکه ئەوه ی جیهانی ته صه ووفی گه رته گه رده ن ئیتر به زه رق و به رقی دنیا ناخه تی .
به راستی ورده کاری زۆریشی تیا به .

له لاپه ره ی (٨٣) دا ئەلی .
مه حفوظی تۆ، روو له خودایی، له دیوو ده د
بو حیرزی تۆ ده بیته زری نه سجی عه نکه بوت

له سه ره تاي نيبی دال دا ، غه زه ليکه له سه ره تادا ئه لي . «دلي سوتا به حالي زاري طفلي
دلم و چاري کرد» به راستی مه خونی ئوستادی ئه ده به . دهك گورپرت پر له نور . له دواییدا
ئه لي :

دلي ئی باره مایه ی کاره هه رکه س کاروباری خوی
له دونیادا مووه فقهق بو به دل ته فویضی باری کرد

ئه مهش ده ست نیشانه بو مه قامی ته وککول . ههروه ها که ئه لي .
جونوی نه و ظوهوره مه حویا دیوانه گی مه منصور
که دیوانان هه مو مائیل به به رد ئه و مه یلی داری کرد
له گهل هه موی جوانی و وشه کاری و ته ناسویی نیوانی مه منصور

جونون که موراعانی نه ظیری شی پی ئه لين ، شته که به ستراوه به جیهانی ته صه ووفه وه ،
وه فنه ای صوفی وای کرد له مه منصور .

هه ر پاش ئه م غه زه له ئه و غه زه له یه که ئه لي «چ خه یالیکه لیقامی به فنه ناچونی جه سه د» .
وانه خه یالی خاوه تو به موی بگهی به خودا تا ده ست له خوت هه ل نه گری واته ئه لي
له من من وه خوم خوم ده ست هه لگری چونکه خو به رستی له گهل خودا په رستی دا
ریک ناکه موی . «آنانیه ت» وه «ئیشار» له یهك ده رونا پیکه وه نایان کریت ، وه
ئه مهش خوی کروکی ته صه ووفه .

دوباره باسی داغ و جینگه ده می تیغ ئه کات که ئه لي به دل وه بیست واته شوینه
دهستی مورشیدی کامیل و موکه مایل . ئه لي ئه و دلای به داغی عیشق مور نه کرای له
دادگای عیشق دا ئه ی دورینی چونکه به لگه ییکی ئی مور و ئیمزای پی یه .

پاشان ده ست بو باسی وه حده ت ئه کیشی ئه لي
غهیری وه حده ت له وجودا نیه که تره ت وه هه
ساده تیکراری یه که مه نشه ئی ئه وهامی عه ده د

مه بهستی مه خونی ئه وه ته سه رچاوه ی وجودی ئه و جیهانه هه ر خودا خو به تی ههروه کو
ئه گه ره که نه بوایی هه زار وه میلیاریش نه ده بون ، ئه لي سه رچاوه ی فویضی وجود
ئه و به که ته (أحد) وه هه موی له خو به وه یه .

باسی وه حدهتی وجود زورکراوه هر که سهی به باریکا بوی چوه به لام هر
 بوچونه ، نهک ساغ کردنه وه یلک که هه تاهه تابه پایه دارو ته کان نه خوار دو بیت وهی
 صوفیه کان خویان مه به ستیان بوه له گوتیا ، مه گهر خویان لی تی بگهن ، نه وه تا که
 که وتوه ته ده می فله سه فوه ظاهر بینان و زانا یانی له ته سه ووف لی هه وال، هه زار لی
 لی نه که نه وه، نه وه نه دیان چل و پوی ده ست هه له به ست لی کرده ته وه ساق و لاسکه
 ته صلی به که بیان وون کرده .

به راستی بو چاو کرانه وه له مه به ستی ئیشاراتی شاعیره صوفی به کان وه پری
 له رموزات و سه طحات خویندنه وهی کتبی «ترجمان الاشواق» ی شیخ موحی ددینی
 عهره لی زور سودمه نده چونکه خوی شهرحی له سه ری شیعی خوی کرده .

له پاشان مه حوی خوی ، خه می نه باوه ره چه وتانه و نه وه هه مانه نه یگری
 وه ته ترسی له وهی خه لک نه باسی وه حدهتی نه وهش به وجوره وه حدهتی وجوده
 بزنان خیرا لانه کاته وه بو سه ری باسی ته وحیدی نه لی .

مه حویا با به سی بیت شیرکی ته شه بیوت به م و به
 بگره بهس ، دامنه تی ته وحیدی (هو الله احد)

مه حوی نه یه وی بلیت ، هه رچه ن سه رچا وهی هه موی وجود ته نه ا ذاتی خودا
 خویه تی به لام نه و خودایه ، خودایه که له هه موان جودایه تا که ته نه یه و خالقی
 ته وانا به ، نه له که س بوه نه که سیلی لی نه بیت نه که سیلی ته توانی بیته هاوشانی «لم
 یلد ولم یولد ولم یکن له کفو احد» (سوره ی ئیخلاص) .

له لاپه ره ی (۱۱۶) دا نه لی .

«به ره ره ی مه یکه ده به بهس له وه لا نیمه مه لاذ». بیگومان مه حوی، یان مه لای جزیری،
 یان مه وله ونی، یان هه مو شیخ و مه لاه خودا ناسی، دژی مه ی وه مه یکه ده به ، که و ابو
 کاتی که له م باره وه باسی کرد ، دیاره مه به ست شه رانی عیشتی خودایی به ، وه
 وه رگرتی به هره له ریه رو مورشید، جا به راستی حاله تی وا ده ست ته دات بو نه و
 ریه وارانه ، هه ره ده ق به ده ق له سه رخوشتی نه چیت وه نه وکه سه هوشی له خوی
 نه ، که به زمانی نه هلی سلوک هه سوکری پی نه ئین ، وه له موصطه له حاتدا
 باسم کرده .

له لاپهړه‌ی (۱۱۷) دا ته‌لی.

شوکرې هه‌ق، به‌رده‌ری هه‌ر فه‌قره ئی‌قامه‌نگاهم
به‌رده‌رو باری نه‌سولطان و نه‌شا نیمه مه‌لاذ
به‌لکه له‌و ری‌به‌وه من په‌ی به‌مه عیمرانی به‌قا
مه‌حویا غه‌یری خه‌راباتی فه‌نا نیمه مه‌لاذ

زوتر باس‌ان کرده که (فه‌قر) مه‌قامیکه له‌ مه‌قاماتی ته‌صه‌ووف ، وه مه‌نزلیکه له
ری‌نگه‌ی گه‌یشتن به‌ (فه‌نا) وه فه‌نایش مه‌نزلیکه له‌ ری‌نگه‌ی گه‌یشتن به‌ مه‌ل‌به‌ندی
(به‌قا) ، هه‌روه‌ها پی‌ته‌مه‌به‌ر درودی خودای له‌سه‌ر ته‌فه‌رمی ، (الف‌ق‌رُ ف‌خ‌ری) جا
مه‌حوی ثا‌و‌اتی خواسته که بیان‌گاتی. هه‌روه‌ها خه‌رابات که به‌مه‌ی‌خانه ته‌لین ،
موصطه‌له‌جیکی ته‌صه‌ووفه له‌فارسیدا ، که مه‌به‌ستی ته‌کیه‌و باره‌گا‌و خانه‌قای پیره .

له‌لاپه‌ره‌ی (۱۳۵) دا ته‌لی.

بیه له‌من دره‌ختی (منی) له‌عنه‌ته به‌ری
یه‌عنی بکه له‌کیرو ته‌نانه‌ت ئی‌حتیراز
هه‌رکس ته‌که‌ل‌لومی به‌ (آنا الخیره) وه‌ک بلیس
ته‌مرو سبه‌ی خیطاییه ، یا‌ایها البراز

توژی له‌مه‌ویش گوتمان ته‌نانی‌یه‌ت وه خو‌یه‌رستی و ته‌که‌بیور له‌و پیناسه
ناپه‌سه‌ندان‌ه‌ن که صوفی تی‌ته‌کوشی له‌ده‌رونی خو‌یا ریشه‌که‌ن یان کات ، هه‌روه‌ها
ناشکرایه شه‌یتان به‌هو‌ی ته‌نانه‌ته‌وه بو‌که‌موتی (آنا خیر منه) واته من له‌ئاده‌م چا‌ک‌ترم
به‌و بو‌نه‌وه بو له‌عنه‌تی لی‌ک‌راو له‌ به‌ه‌شت ده‌رک‌را که‌واته دره‌ختی (منی) واته
(ته‌نانه‌ت) له‌عنه‌ته به‌ری ته‌مه‌ریکی نیه جگه نه‌فرین مه‌حوی له‌روانگه‌ی
صوفیه‌تی یه‌وه ئاموزگاری ته‌کات که ته‌ی مرو‌ف خوی له‌کیرو ته‌نانه‌ت دورخاته‌وه ،
مه‌به‌ستم ته‌وه‌ته بلیم شیعه‌کان له‌ سه‌رچاوه‌ی ته‌صه‌ووفه‌وه هه‌ل قولیون.

له لاپهړه‌ی «۲۰۳» دا ، ته‌لی.

به‌ی یاری مه‌چوره مه‌عه‌که‌ی ته‌سفه‌ندیاری نه‌فس
که له‌م مه‌یدانه‌دا هه‌ر پیره‌زاله رو‌سته‌می ئی‌زال

مه‌به‌ستی ئه‌وه‌ته به‌ئێ ره‌هنوما‌نی و یارمه‌تی مورشید مرو‌ف خو‌ی ته‌نها ناتوانی
 پرواته مه‌یدانی پا‌ک کردنه‌وه‌ی «نفس» ، له‌ به‌شی ته‌زکی به‌ی نفس دا له‌ به‌شی
 له‌طائف دا له‌باسی نه‌قشبه‌ندی دا گوتمان پا‌ک کردنه‌وه‌ی نفس له‌ هه‌موی
 له‌طائفه‌کانی تر سه‌خت‌تره‌ ، جا لێره‌دا مه‌حو‌ی ده‌ست بو‌ئهو مه‌به‌سته‌ رانه‌کی‌شی و
 ئه‌لی ، پا‌ک کردنه‌وه‌ی نفس له‌پێناسی ناپه‌سه‌ند، هه‌روا به‌گالته‌ نا‌کریت وه‌ ئه‌وه‌ی
 یارو یامه‌تی ده‌ری نه‌بی‌ت ئه‌م‌کاره‌ی به‌ ته‌نها‌ی بو‌نا‌کری ، وه‌ به‌ئێ شاره‌زا ئه‌م
 رێگایه‌که‌ بو‌ ئابری‌ت .

جا لێره‌دا با‌سی شه‌ری رۆسته‌م له‌گه‌ڵی ئه‌سفه‌ندیاری پا‌له‌واندا که‌ ئه‌گه‌ر زان
 یارمه‌تی رۆسته‌می نه‌دانی ده‌ره‌قه‌تی ئه‌سفه‌ندیار نه‌هات ، شیرین‌کاری و موراعاتی
 نه‌ظیرو مونا‌سه‌باتی‌کی جوانی شیع‌ریشه‌ که‌ له‌ چوارچێوه‌ی کاره‌که‌ی من به‌ده‌ره‌ ،
 به‌لام بو‌ئیره‌ زو‌ر به‌جی و جوانه‌ .

له‌ لایه‌ره‌ی «٢٠٨» دا ئه‌لی .

رێگه‌ی هودا طه‌ریقه‌تی عیشقه‌ ده‌ (مه‌حو‌یا)
 وه‌رن و پیا‌پرو‌ن و (صلوا علی الرسول)
 هه‌ر ئه‌م طه‌ریقه‌ بو‌و، به‌ هه‌موو سه‌حی گرتیان
 رۆبین پیا هه‌تا گه‌ینه‌ مه‌رتبه‌ی و صوول

به‌ ئاشکرا ئه‌لی

ئه‌م رێگه‌ی ته‌سه‌وو‌فه‌ که‌ به‌
 رێگه‌ی عیشق به‌ناوبانگه‌ :

سه‌رچاوه‌که‌ی له‌ پێغه‌مبه‌رو یارانی یه‌وه‌ هاتوه‌ ، وه‌ ئه‌وان له‌م رێپا‌زه‌وه‌ گه‌یشته‌نه‌ته
 مرا‌ز ، ئیوه‌ش ئه‌گه‌ر ئه‌تانه‌وی بگه‌نه‌ مرا‌ز ئه‌لی ئه‌م رێگه‌ی عیشقه‌ بگه‌نه‌به‌ر ، وه‌
 له‌و رێپا‌زی ئه‌وانه‌وه‌ پڕۆن ،

له‌ لایه‌ره‌ی «٢٢٥» دا ئه‌لی .

ده‌زانی بادی به‌ی عیشقه‌ خه‌ته‌رناک ،
 که‌چی هه‌رچوم ئه‌گه‌ر مام و ئه‌گه‌ر چوم

تۆزى لىمەۋېتىش گوتى ئەۋەى بىھوى بىگاتە مىراز ئەنى رېنگەى عىشق بىگىتەبەر ،
سەرلەنۇى ئەلى وانەزانن ئەم رېنگەى عىشقە زۇر سولك و ئاسانە بەلكو خەتەرناكە ،
زوتىرىش ھەرگوتى ۋەكو ئەۋە ۋايە برۆيتە شەرى ئەسقىندىارى پالەۋان ، ئىستە ئەلى
مادام رېنگەى رىزگارى ۋە مىراز گەىشتن ھەر تەنھا ئەم رېنگەى بىت ، ۋامنىش دەست
لە دەست ۋە قەۋەت لەخودا رۆىشتەم ، باۋەكو پر لە مەترسى يەۋ ، ۋەكو ئەلىن لىمە
بارىكترو لە ئەلەس تىزترە ، بەلەم مادام رېنگەى راستە ، ۋا رۆىشتەم .

لەلاپەرەى «۲۲۹» دا ، ئەلى :

لە خەفتا تى پەرىم ۋە خەفتە يىك بۆدىن ۋە بۆدىن
بە كارى خۇم ۋە كارى كەس نەھاتم ، ۋەى چ بىكارەم
چ خۇش ۋەقتى بو ئەۋ ۋەقتەم لەگۆشەى بىكەسى دا بوم .
ۋەكو ھام لە دەشتى ناكەسىدا ئىستە ئاۋارەم
نەشتەتان ۋە نەدەۋران ۋە نەخزەم بەمەن ناكەن
ئەۋەى نەفسى خەسىسم (مەخويا) كىرەۋىدە دەربارەم

مەخوى سىكالا لە دەستى نامورادى ۋە بىكەلكى خۇى ئەكات ، ئەمەش لە چ ئەمەنىكا ؟ لە
ئەمەنى خەفتا سالىدا ، ۋە لە كاتگەى دالەۋە بىى دىت كەلە نەبەردى ئىۋانى خۇى ۋە نەفسى دا
شكىسى خواردوۋە بىگومان بىى ھاتن بە كەم ۋەكوپى ۋە بە ھەلە دا خۇى گەۋرەترىن پىاۋەنى بە ، ۋە
لە دەستى ھەمە مەردىك نايىت ، مەخوى سەبارەت بەم نامورادى خۇىدە ، ئاۋات بۇ رۆزگارى
لاۋى ۋە بەر ئەۋەى بىئىتە صۇفى ئەخۋازى ، چۈنكە ئەۋەى مورشىدى نەبۇ بىكەسەم ، ئەۋەش
دەستە داۋىنى مورشىدبو ئىترەس دارە ، جا ئاۋات بۇ رۆزگارى بى كەسىدەكى ئەخۋازى ،
ئەلى ئەمۇسا بىانوم بى كەسىى بو بەلەم ئىستە ئىتر گوناھى خۇمە كە نەم تۋانى بەسەرى نەفسا
زالىم جا ۋادىارە زۇر گەلەشى لە خىزمانى بوۋە ھەروا ، لەدەۋران ، بەلەم تۋانى گەۋرە بەشى
نەفسى خۇىەنى ، بەلى «إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ» سۈرەى «يوسف» .

مەبەستى ئىمە ئەۋەتە ، شىعرەكان ھەمۇى دەست نىشانە بۇياساۋرەۋشى صۇفى
گەرى .

لەلاپەرەى «۲۳۴» دا ئەلى .

دهرسی عیشقم هەرلهکن پهروانه یا بولبول بوه
 بیگه می یا نهیگه می هەر مهشقی ئوستادی دهکهم
 کوشتنی ئەسفەندیاری نەفسه بهستی رایپیر
 گەر مهدهکا یا نهکا لهوشاهه ئیمدادی دهکهم

عیشق و بولبول و پهروانه و ئوستاد و نەفس و پیرو ئیمداد و مهدهدو شاو ، ههموی ئەمانه
 موصطه لهحاتی تهصه ووفه ، سه ره رای ئەوه لیره شا هەر هاواری لهدهستی
 ئەسفەندیاری نەفسه ، وه بهناشکرا داوا لهپیره کهی ئەکات ئەلی من خۆم ئەم
 نەفسه . بۆ چار ناگریت وه ئەلی تۆ یارمه تێم بدهیت ، وه بهناوی «شاوه» له
 مورشیده کهی ناو ئەبات ، ئەوه ، ههم پێشان دهری بهرزنی پایهی مورشیده که یهتی ،
 وه ههم ئیخلاصی خۆی بۆ ئەو مورشیده .

هەر لهم باره وه له لاپهڕه ی «٢٤٤» دا ، ئەلی .

ئەم خهلقه که وا تیگهییون گه یونه مهقصور
 ریشگاویینکی مهحضه به دهردی من وتو چون
 بۆ جیلوه بی بیچونی ، نیه قووه تی چونم
 «لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ» : که من حهوله بۆچون
 بیچونه عهدهم ، پهی بهسوراغی ده می نابهی
 فائز بیه بهم گهوههره ، لهو بهخره ، به رۆ چوون .

ئەلی : من هیزی رۆیشتن و رینگا پریم تیانبه بهوراده یه که بتوانم خۆم بگه یشمه
 تیشکی بی وینهی ههق ، لهگهڵ ئەوه شا من ههولی خۆم ئەدهم وه ئەوهی خوا
 نهیوست سهر ناگریت .

ههمیسان بهخۆی ئەلیت تا خۆت تیا نه بهیت وه نەفست فهنا نهییت ناگه یته
 ناوای ناوی ژبانی ئەوده مه ، ئەگەر ئەتهوی ئەومرواری و گهوههرهت دهست کهوینت
 ئەلی خۆت نوقم کهیت له ده رای ههستی دا .
 شیعه کانی تری ئەم قهصیده یه ئەوانیش هەر ئیشاراتی تهصه ووفه و
 موصطه لهحاتی صوفیه تی به : وه کو فهنا ، زاهید ، صوفی .

له لاپهړه‌ی «۲۶۲» دا ستایشی ته‌ده‌ب‌کردن ته‌کات وه ته‌لی.

خودا پیدا ته‌ده‌ب «چیز الامان» ښکته عطی‌ییه‌ی ره‌ب
چېو جه‌رگی بری غه‌یری ته‌مه‌ی نامه‌ی درې خوش‌ره‌و

ته‌ده‌ب سهرمه‌شقی ته‌صه‌ووفه وه زور باسان لی‌وه‌کردوه له لاپهړه‌ی «۲۷۲» دا
ووشه‌ی سیاچه‌رده‌ی به‌کار هیناوه ، که ته‌بیته ره‌ش تاله ، ته‌م ووشه‌به له‌پیشا
حافظ ، پاشی ته‌م مه‌لای جزیری ، وه ټیسته‌ش مه‌خوئی به‌کاری هیناوه ، وه
ته‌لی.

ته‌گهرچی من‌گه‌دام ته‌م شا له‌عورنی عیش‌قدا مه‌خوئی
به‌سه نیسبه‌ت له‌به‌ینا من سیا‌به‌خت ته‌م سیاچه‌رده

له لاپهړه‌ی «۲۸۴» دا ته‌لی.

به‌سهر دل‌دا له قاپی فدیضه‌وه دی نه‌شته په‌ی دهر په‌ی
چ غه‌مزه‌ی دیده مه‌خموړیکه ته‌م شه‌و کون ته‌کا سینه

ټیشاره‌به بوته‌وه‌ی ته‌وشه‌وه مورشیده‌که‌ی روی دلی تی‌کردوه له فدیضو به‌ره‌که‌تی
به‌رخوردار بوه .

له لاپهړه‌ی «۲۸۷» ته‌وه تا «۲۹۰» قه‌صیده‌تیکه هه‌موی ته‌صه‌ووفه ، به‌م شیعره
ده‌ست پی‌ته‌کات .

ده‌وای ته‌م نه‌فسه مه‌لعونه‌ت ته‌وی هه‌رده‌رده وه‌ک جیوه .
که هلنی کوشتن ته‌و روچی مه‌حض ته‌م جه‌وه‌ری زیوه .

جاریکی تر ، هه‌رسکا‌لایه به‌ده‌ستی نه‌فسی نه‌کوژاوو چارنه‌کراوه‌وه ، ته‌لی
نه‌فس وه‌ک جیوه وایه تا نه‌کوژزی خیر ناداته‌وه ، به‌لام که‌کوژزا یه‌ک پارچه ژبانه واته
روچیکي نایاب و پا‌که .

له‌باقی شیعره‌کانی‌ترا ناوی مه‌قامات و حال و طه‌ورو ، روح و جاریکی‌تر
دیوی نه‌فس . وه هی‌تر ته‌بات ، هه‌موی ټیشارات و موصطه‌له‌حاتی ته‌صه‌ووفه .
هه‌میسان له لاپه‌زه‌ی «۲۹۱» دا ته‌لی .

ئەمىنى ، شېئىيە (مەخسۇس) لەمەكرى نەفسى ئەممارە
مەگەر رەحمى خوا دەمبەستى كا ئەم ماره ئەنگىۋە

لە لاپەرەي (۳۱۷) دا ئەللى .

كىۋى غەم وادى جەفا طەي كەردنە ، ئەشرافى عىشق
باكى ھەورازو نشىۋت كەي دەلى گەر رەھرەۋى

باش چەن دېرى ئەللى .

باسى چىكەم ، بىكەرانە ، بەحرى پرتەشۋىرى عىشق
تاقە قەتريكى فتوحانە ئىكە مەئەۋى

ئەللى ئەگەر راست تۈرى رەۋى رىيازى عىشق ، وانە سالىكى رىيازى تەسەۋۋفى ،
ناپى خەمى دەردى سەرت ھەيىت چونكە گەنجى گەيشتەن بەخوداۋ بە باۋەرى «عين
البقيۋ» ھەروا ئاسانۋ بېرەنج دەست نادات .

جا ئەللى ئەم دەرياي تەسەۋۋفە دەريايىكى ئالۋزو بىكەرانە ئەۋەتا بۇئەۋنە ،
كتىبى «فتوحات المكيۋ» ى «شيخ محى الدين العربى» نەبتۋانىۋە باسى دلوپى لەۋ دەريايە
بكات ، يان دىۋانى مەئەۋى جەلالەدىنى رۇمى ئىكە لەۋ دەريا ، ئەم دوكتىبە ھەم
دورودرىزىزىن ۋە ھەم سەخت و پرىشارەۋ رەمزو كىنايە تىرىنى كىتەبى تەسەۋۋوفى ،
محى الدين لە «۶۳۸» ك دا ۋە جەلالەدىن لە (۶۰۴) ك دا ، لەدنيادەرجون ، باقى
قەصيدەكە ھەمۋى رەمزو موصطەلەحات و مەفھۇمى تەسەۋۋوفە .

لە لاپەرەي (۳۴۳) دا جارىكى تر ھەر سكاللى بەمراز نەگەيشتەن دەكات و ئەللى .

ھەر گەتۈگۈمە كەچى ھەر دەللىم و تى ناگەم
ھەر جۈستۈجۈمە كەچى ھەر دەرۈم و پى ناگەم
چاۋم رۈۋو گۈشەنى ئەۋ ئەبر ۋەم نەدى
دل بو بە بەحرى عولۇم و لە ئەلفۈنى ناگەم

لېرەدا ئەۋە ئەگەيىنى لە دانشى ظاھىرى و شەرى دا بو بە بەحر بەلام لەدانشى
مەئەۋىدا ھىشتا لە ئەلفۈنى كەي نەگەيشتە ، چونكە ئەم شەيداي موشاھەدەۋ

چاوپێی که وتنه ، ئه وه ته ئه ئێ ئه و ئه برۆمه نه دی ئه م خوازیاری «عین البقین» بوه ، که ده ستی نه داوه ، بۆی .

له لاپه ره ی (٣٦١) دا ئه ئێ .

بکه سه یری فتوحات، ئه ر گه ره کته تو فتوحی روح
کتیبه دل مواتا کردنه، پروانه (مه کتوبات)

تۆزی له مه و پێش باسی کتیبی فتوحاتمان کرد ، کتیبی مه کتوباتی ئیامی ره بیانی ،
ئه ویش سی به رگه ، گرنگترین وه سه ختترین کتیبی ته صه و وه ، له رییازی
نه قشبه ندی دا لام وایه ئه وه ی بتوانی به ته وانی له مه کتوبات بگات له م په رو
ئه و په ری ته صه و وه ف حالی بوه ، به تایبه ت له رییازی نه قشبه ندی به کاندایه .

خاوه نی ئه م کتیبه ئیامی ره بیانی شیخ ئه حمه دی موجه دیده ، که له سالی
«١٠٣٤» ک دا له دنیا ده رچه و .

پێگومان ئه مانه ش هه ر ته صه و وه ف .

له لاپه ره ی «٣٩٨» دا به باشی باسی شیوه ی گرتنه به ری رییازی نه قشبه ندی پیشان
ئه داو ئه ئێ .

ئیخلاص ئه گه ر بێ (فیها) گه ر نه ئێ ده ئێ

که سه ی بکه ی به ته زکی یه ی ئه خلاق و نه قسی دون

وا به سه ته به به صوحه تی کامیل تری له خو ت

ذیکری ده وام و تابیی سونه ی سه ئی یه بون

هه ر ئه م خیصاله یه که سه حانی کیرامی پی

فائیز به مه رته به ی (رضی الله و و (رضوان

هه ر به م طه ر یقه پی گه ییون گه یونه خودا

ئو ذاته عاریفانه که داناوو تی گه ییون

روو که یه نه ئه م طه ر یقه به ئازانه مه ش برا

تا که ی ئه سیری مه غله طه ی ئه قسانه وو فسون

رێگه ی سه عاده تی ئه به دبی تو له سه ر منه

بیده م نیشان و دام ، له سه ر تو به ر یوه چون

تا ئاخىرى قەصيدە كە دل گەرم كردن و ورە ئانە بەرە بۆگرتە بەرى رېيازى تەصەووف
 لەسەرى رى رەوى نە قشەندى يەكان ، شىعرەكان ئەوئەندە روئىن پىويست يان بە
 توئىنەوئە نىيە ، گرنگ ترين شت ئەوئە ئەلى ، ئىخلاص ، تەزكى يەى نەفس .
 بوئى مورشىدى كامىل ، وە بەردەوام بون لەسەرى ذىكر ، ئەمانە مەرجى بۆگە يشتن
 بەمراز .

لە لا پەرەى (٤٦١) بەولاوئە تا (٤٦٧) مەدحى حەزەرە قى مەولانا خالىدە
 كەئەوئىش باسى پى تاوئىت كە تەصەووفە .

بەم جوئە سەير ئەكەين مەحوئى بەكئىكە لە گەوئە پياوانى مەيدانى شىعرى
 تەصەووفى كوردنى ، ھەروەھا زوئرىش روونە ئەوئەى لە تەصەووف و موصطە لەحائى
 شارەزا نەيئىت ، ناتوانى لەم گەنجىنە گەوئە بە ئىبگات ، بەلام لاموايە ، پاش
 خوئندەوئەى ئەم كئىيەى بەردەست تان زوئرىك لە مەبەستەكانى ئەم دىوانە و كئىب و
 دىوانەكانى ترى تەصەووف ئىبگەن .

شیخ عومہری بیارہ، ضیائہ دین

حەزەرەتی شیخ عومەری بیارە کوری شیخ عوسمان سیراجەدینە، ئەم ذاته
 گەورەیه هەرچەن لە زەمانی باوکیا، هەروەکو شیخ بەهائەدین، برای
 باوکودایکی، شیخ عومەر، لە ئیجازە نامەکەی شیخ عومەردا نوسیبووەتی،
 گەیشتووەتە پایە ئیڕشادی موطەلق، واتە بەقای پاش فەنا، لەگەڵ ئەوەش پاش
 فەوتی باوکی، هەر پەبوەندی بچوکایەتی لەخزمەتی کاکیا نەپریوە، نا ئەوکاتەی کە
 حەزەرەتی بەهائەدینیش ئیجازە ئیڕشادی داوە، وە لەدنی بیارەدا دەستی کردووەتە
 ئیڕشاد، هەروا کە جەنابی مامۆستا مەلاکەریم لەهەمو تەئلیفیك دا کە باسی شیخ
 عومەر هاتیبە پێشمەوه، باسی کردووە، وە هەروەها کە شیخ موحەممەد ئەمین کوردنی،
 لە کتێبی «المواهب السرمديه» دا نوسیبووەتی، وە خۆی مۆریدی شیخ عومەر بوە، پاشان
 چووەتە قاهیرە وە لە ئەزھەرا بوەتە ئوستاد، وە طەریقە ئەقشەبەندی لە میصر بڵاو
 کردووەتەو، وە هەروەها کە مەلا حامیدی بیسارانی لە کتێبی «ریاض المشتاقین» وە مەلا
 مەحمودی باکی لە کتێبی «نور الناظرین فی مناقب ضیاء الدین» دا نوسیبووانە، هەرچەن
 هەرچوار کۆرەکەی حەزەرەتی سیراجەدین، هەمو شابازی ڕێگەی تەریقەت بون،
 وە هەرچوار، واتە، شیخ موحەممەد بەهائەدین، حاجی شیخ عەبدولرەحمان «وفا»،
 شیخ عومەر ضیائەدین، وە حاجی شیخ ئەحمەد، کامیل وە موکەممیل بون، وە
 هەرچەن حاجی شیخ عەبدولرەحمان دەسلاتی مەعنەوی لەرادە بەدەر بوە، لەگەڵی
 ئەوەش حەزەرەتی ضیائەدین، گۆلی سەر تەلی هەمویانە، چونکە لە هەمویان زیاتر
 خزمەتی کردووە بەعولومی ئیسلامی وە تەریقە ئەقشەبەندی.

هەرچەن ئەم شیخانی نەقشەبەندییە، لەناوی توێژەکانی مەردومدا،
 بەرلەهەموان، پەبوەندی رۆحی و ئیخلاصی، استەقینەیان لەتەکی عولەمادا، لەپاشان
 لەتەکی هەزاراندا، پاشان لەتەکی چینهکانی تری خەڵکا بوە، بەلام هیچکام لەو
 مەشایخانە بەشیوەییکی رەسمی مەدرەسەیان دانەناوە کە لەسەری ئەرکی خۆیان
 مودەرریسی بو بێرن وە تا ئەمۆرادیە پەرهی بدەنی بەو جۆرە کە ضیائەددین

کردویه تی، به لی هه مویان خاوه ن خانەقا بون وه خانەقا کانیان پری بوه له مه لاجاک، وه کوره کانی خویان و خه لکی تریش دهرسیان به لایانه وه خویندوه، به لام حاله تی مه دره سه ییکی سه ره بخوی نه بوه،... تا، زه مانی شیخی ضیائه دین، جا نه و ذاته بینای مه دره سه ی دروس کردوه و موده ررسی تایه تی بو هانیوه، که بریتی بیت له مه لاقادری بیاره، به ناوبانگک به مه لای گه وره، وه بوئمه وهی پیشانی بدات چون نه تی ریز بگریت له عوله ما، کچی خویشی داوه تی وه کردویه به زاوای خوی وه سه دان ته له به ی خسته وه به ده ستی، به ککی تر، له کاره گرنگه کانی شیخ عومهر دروس کردنی نانه وه خانە ی تایه ت بوه له ناوی خانە قادا، که شه وو روژ نانی تیا کراوه و به خوړانی دراوه به خه لک وه زور جار خوی به ده ستی خوی له و فرنه دا نانی کردوه و فه ق و مه لاو صوفی و هه ژارانی نه وناوه بردویانه.

وه کو شاره زایان ناگادارن نه وه ی نه و ده مه بوخه لک زور گرنگ بوه وه تاوه کو نه م دوائی یه ش ئیمه له یادمانه، گرنگترین ئاوانی هه ر خیزانیک نه وه بو که «ژه مەن» ی هه بیت واته، به شی تانوخشه ی به هار، ده غل له مالیا هه بیت ئیتر پیخوړ هه بو باشه و، نه بو، نه بو، سکالو ورکه هه ره ی ژمه ن بو. جا، بو فه قی، گرنگترین شت نه وه بو شوینی نویستی هه بیت که بریتی بو له مرگه وت یان حوجره ی فه قی.

ماموستایک بیکریته خوی که دهرسی پی بلیت. خه لکی گونده که برونه ژری باری دابین کردنی، نان، نه مه ش به و جوړه بو ئیواران فه قی، مال له و مال نه گه را «راتوه» یان «راتبه» ی نه کرد وه هه رماله ی نانیکیان نه دا، یان زیاتر. که واته نه ر دیکه گه وره بوایه فه قی زووتر نه یانتوانی بمینه وه به چوکیشی بوای وا که مثر. به نه ندازه ی نانه کان. ئیتر پی خوړ مه گه ر به ده گمه ن ده ستی بدانی. که واته شوینی نویستن، مه لا بو دهرس گوتنه وه، دابین بونی نان. نه مانه گرنگترین شتی بون که بو خویندنی فه قی کان پیویست بو.

مه به ستم له م پروون کردنه وه، بو به راوردی گرنگی خزمه تی شیخ عومهر بو به عیلم وه عوله ما، شیخ عومهر هه ووه کو گوتمان به ناوبانگکترین مه لای نه و ده ورو به ره ی هانی نه و په ری ریزی لی گرت زبانی دابین کرد نانه وه خانە ییکیشی دانا هه رکه س تا ئاره زوی لی به به خوړانی کولیره بیات، هه رچه ن خانە قاییکی گه وره یشی دروس کردبو به لام بوئمه وه ی فه قی کان به ئارامی و به ئاسابش سه رگه رمی خویندن بن

پنج شەش ژوری گه وری بو فەقی کان دروس کردبو جگه ژوری نایبه تی موده رریس بو دەرس گوتنه وه.

ئەمە جگه رازاندنەوهی کتیب خانە ییکی نایاب و دەولەمەندو پر لە کتیبی باش. جا، لیککی دەرەوه بزانه ئاوا کاری لەو کاتو سەر دەمەدا چ خزمەتیککی گه وری به بەزانیاری، بیگومان به ئەندازە ی دانشگەتیککی ئەم رۆزگارە خزمەتی کردوه.

هەر لەبەری ئەم خزمەتە گه وری ته که لە زەمانی شیخ عومەر بەم لاوه، که مەر بنەمانە ی ئایینی لە کورده واریدا هەیه، پرسنگیککی خوینەواری «بیاره» ی بهر نەکه وتی، سا یان راستەوخو لە بیاره خویندو یه تی، یان لای مەلایک خویندو یه تی که لە بیاره ته وای کردوه، یان لای فەقی ئەو مەلایانە.

ئەم خزمەت بەعولەماو گهرم بونی مەدرەسە یه هەم لەزەمانی شیخ نەجمەدینی کوپری شیخ عومەر، وه هەم لە زەمانی شیخ عەلەدینی کوپری شیخ عومەردا، هەر بەردەوام بو، واتە تا سالی «١٩٥٤» ی، ز، وه وه زعی نانەوا خانەکەش، لە زەمانی باوکما که من ئەم دی، گهرم تر نەبونی کز تر نەبو، وه هەژاران، تەنانەت خەلکی تری ناوی دی هەرکەس ئارەزو ی لی بوائی ئەهات و کولتیره ی خواری وهر ئەگرت. وه لە زەمانی شیخ عەلەدینا، پاش فەوتی مەلا قادری بیاره لە سالی «١٣٣٧» دا، که سالیک لە پاشی فەوتی شیخ نەجمەدین بوە. شیخ عەلەدین موده رریسی هەلکەوتوی دلخۆش کردون وه هاوردو نیه ته بیاره بو تەدریس لە پیشا مەرحومی شیخ مەلا طاهای باليسان که عالمیککی بەناوبانگ بوە، پاشان جەنابی ماموستا مەلا کهریم، خودا دەس بگریت به تەمەنیه وه، پاشان جەنابی ماموستا شیخ موحەممەدی کوپری شیخ مەلا طاهای باليسان، لە بیاره دا تەدریسیان کردوه.

بیگومان من مەبەستم نویسی میژو نیه، بەلکو چونکه لە شیعرەکانی شیخ عومەر، به ناوی شیعی مورشیدیککی زۆر پایه بەرز، ناو ئەبەین، پتویست بو ئەو ذاته بناسریت، تاوه کو باشتربانی شیعرەکانی بزاین، هەروەها هەر بو ئەو ناسینه و بو سەر دەرکردنی ئیوه لە ئیجازە ی ئیرشادی موطلق، وه دان نانی مورشید به وه دا، که ئەو ئیجازە دراوه، گەیشتو ته مەقامی به قای پاش فەنا، لیره دا ئەو ئیجازە نامە یه که به شیخ عومەر دراوه، ئەویش چاپ ئەکەم و ئەیگۆرمە سەری کوردی، هەر وه کو

له بهشی نه قشبه ندى په که دا زنجیره ی ئیجازه کانم چاپ کردوه ، تا ده رکه وى چون هم تر یقه ته دهس به دهس هاتوه تا ئاخر مورشید ، شیخ عومەر ضیائه دین له سالی (۱۳۱۸) ک دا له بیاره دا له دنیا ده رچوه وه له تریکی خانه قاو مه درسه که دا دهفن کراوه .

شیخ نه جمه دینی کوری « ۱۲۸۰ - ۱۳۳۷ » ک وه شیخ عه لانه دینی کوری « ۱۲۸۰ - ۱۳۷۳ » ک له م لاو له ولایه وه به خا ک سپیرا ون . هم دوو کوره ی شیخ عومەر هه ردوکیان خاوه ی ئیجازه ی ئیرشادی موطله قیون له لاینی باوکیانه وه . هه زره قی ضیائه دین مه شهوره به وه ی ، که گه و ره ترین پیاوی ته صه ووفی رۆزگاری خوی بوه وه به ناوی موجه ددیدی صه ده ی چواره هه می کوچی ناوبرا وه .
هم ذاته به کوردی و عه ره ی و فارسی شیعی هه یه وه له نویسی په خشانی فارسیدا یی وینه بوه ، مه لاهه حمودی باکی ی شیعو نامه کانی کو کردوه ته وه وه له کتیبیکا به ناوی «نور الناظرین» که ده ست خه ته و فارسی یه ، نویسیه قی ، جه نای ماموستا مه لا که ریمیش بری له وانه و بریکی تر له شوینه واره کانی شیخ عومهری له یادی مه ردانی دوو دا ، له چاپ داوه ، به لام هیشتا به وجوره ی که بشی نوسراوه کانی شیخ عومهر کونه کراونه ته وه .

زۆربه ی شیعه کانی شیخ عومەر ته صه ووفی ، به تایبه ت جه ند قه صیده ییکی که عه ره ی یه ، شاره زای ته صه ووف وه زمانی عه ره ی ئه ویت تا لی یان تی بگات ، سه ره تای یه کی له قه صیده عه ره ی یه کانی به م جوړه ده ست پی ئه کات .

قَدْ لَاحَ إِلَى الْآنَ مِنَ اللَّوْحِ كِتَابِي
مَا فَصَّلَ لِي كُلَّ كِتَابٍ وَخَطَابٍ

له سه ره تای قه صیده ییکی ترا ئه لی .
وَلَمْ أَرِ فِي الْأَفَاقِ مَأْوَى خَلَاةِ الْهَوَى
وَنَفْسِي بِهِ رَبَّتْ وَفِيهِ تَرَكَّتْ

ئیمه لیره دا له شیعی شیخ عومەر به ناوی شیعی مورشیدنیکی زۆر به ده سه لآت ته کو ئینه وه ، هه رچه ن زووتر گوتمان شیعه کانی جزیری هی گه و ره پیاوینکی ته صه ووفه ، به لام هه م شیوه ی زمانه که جیاوازه ، هه م جزیری ، نه له شیعه کانی ،

وه نه له نوښتانه دا که له باره يوه نوسرابون، به لگه يې کم نه دی بلی که نرشادی
کردییت و خاوه ن موريدو خه ليفه و خانه قا بويیت، به م جوړه نه توانين بلیين کاميل يوه
به لام موکه مېل نه يوه، يان بلیين له فنادا ماوه ته ووه نه چوه ته به قا. مه گهر به لگه يې کمي
نوی مان ده ست که ویت.

به لام نه ووه تا سه باره ت به شیخ عومهر، هم به لگه ی نوسراو وه هم شایه تی
زیندو هه به بوئموه ی که تاقانه ی روژگاری خو ی بوه، وه هم شیعه کانی زوړ باش
دهری نه خن چ پایه به رزی بوه له ته صه ووفدا. وه کو دیمان موريد له پیری خو ی
داوای یارمه تی و به رکه ت نه کات وه به ده ستی نه فسی نه ماره وه گیری کرده، به لام
مورشید له خدمه تی پیغمبر وه له حوزوری خودا داوای به ش نه کات، يان سوپاسی
نهو به شه ی نه کات که وهری گرتوه. موريد له که موکوپړی و بی ده سه لاتی نه دوی
به لام مورشید که مالات له گو فتاریا نه دره وشيته وه.

به داخه وه شیعه کوردی به کانی شیخ عومهر ضیانه دین، که من، له گه ل نه ووه شا ته نها
قه صیده يې کيان، به لکو ته نها شیعه بکیشی به سه بوئموه ی بزانی چ پایه يې کمي به رزی
مه عنه وی هه بوه، هه رچن نه ووه ی گه وره پیاوای عیلم و ته صه ووف سه باره ت به پایه
به رزی نه م ذاته پنی هاتن زوړ زیاتره له ووه ش که خو ی فهرمو یه تی.

نه مه ش نمونه يې کمي شیعه کوردی شیخ عومهر ضیانه دین.

له نه شه ی قه یضی عیشقی فخری عالم دل موصه فقا به
عه جه ب بالایه روتبه ی عیشقم و نه قسم ته وه لایه
مه قامی عاریفان بی زه حمه ت و رهنج و مه شه ققه ت دیم
له زومره ی عاشقام بو یه عالم لیم ته به پرایه
له هه رچی پوده کم وه لکوژ عیانه چی رموزاته
«له طائف» سه به سه ر موسته غریقی ذیکری هو الله یه
له بامی عه رشه وه په رده ی حیجایم لادرا به ک سه ر
رموزاتی حه قایق شوعله به خشه دل ته سه لایه

له مه یخانه ی حه قیقه ت بومه ساقی مه جلیسی ره ندان
له حه لقه ی دائره ی عوششاق له بهس جیگه م موعه لایه

که سی شوغلی مه حه بهت بی ده بی وه صلی به هه ق ته حقیق
صه راجه ت پی ت ده لم خالی ی له هه ر نوکته و موعه مایه

له موژده ی نه م خه لاته خوا به تو ی دا موذی بی روژه ش
ده بی روخ که ی فیدای شو بیا کی ره وزه ی نه و شه هه نشایه

لام وایه زور به باشی دیاره شاعیر چی نه فهرمی وه مه قامی چی بوه له گه ل نه وه شا
من لام وایه کاتی که قه صیده ی دوهمی گوتوه ، هه روا نه و قه صیده عه ره بی به ی که
سه ر دیره که مان نوی «قدلاح لی الان» ، له و کاته دا پایه و مه قامی هیشتا له مه ی
نیسته ش بهر زتر بوه ، له م قه صیده یه دا پیشان نه دات گه یشتوه ته به قای پاش فه نا ،
نیسه زوتر گوتان نه وه ی له فه نا تی بهری تازه هه رگیز ناگه ریته وه بولای خرابه چونکه
کانگه ی نه و لاری گرتنه نه فسه که نه فس فانی بو نیتر نه و که سه قوتار بوه جا نه وه ته
شیخ عومه ر نه لی :

له دهس ته زویری نه فس و مه کری شه ی تانی له عین ده رچوم ، وه نه لی له طائف
هه موی سه رگه رمی ذیکری هو الله به ، ههروه ها زور باش ده ری نه خات که موراد
بوه ، به وه دا که نه لی مه قامی عاریقان بی زه حمه ت و ره نج و مه شه ققه ت دیم ، نه لی
به پراستی روتبه ی عیشقم بالایه و نه لی ، له بانی عه ر شه وه واته به خواستی خودا
په رده ی سه ری چاوی به صیره تم لایرا و هه رچی رموزات و نیشاراته هه موم
له پیش چا و روونه ، وه دلم شاد و خوشبه خته و بومه ته ساقی مه جلیسی ره ندان نه و
ساقی به ی که زوتر حافظ و ههروه ها مه لای جزیری و مه وله وی و مه حوی و ریوارانی
ریگه ی ته صه ووف دهسته و داوینی نه بن وه هانای بو دیرن که بی به شیان نه کات . جا
نه م خه لاته به نرخ و بی ده ردی سه ر به ده ست هاتوه ، به هی پیغه مبه ری نه زانی
درودی خودای له سه ر وه خو ی نه کاته قوربانی مه رقه ده که ی .

به لام له م قه صیده یه دا که نیسته نه بنوسم هه موی موصطه له حه کانی ، هی نه و
مه قامانه ن که گه وره پیاوانی ته صه ووف له کاتی به قادا ده سیان نه که ویت ، وه هی

سەر قافلە سەر قافلە کانه وه هی ئەو پەری پی گە یشتی تە صە و و فە ، که مه گەر
که سانیکی وه کو حەز رەتی عەبدولقادرێ گە یلانی یان بە هائە دینی نە قش بەند وه ئیامی
رە بانی شتی وایان در کاندی ، که ئە فەرمی .

فەقیبی مەدرە سەی تە وحیدم ئە مەرۆ
فەریدی دائرە ی تە فریدم ئە مەرۆ

رەزا ناچم که ئە غیار بێنە مە جلیس
که چە و گانی قە ضای تە بعیدم ئە مەرۆ

نیه بۆ ئەو نیشانه تابناسری
بە خۆی من دافعی تە ردیدم ئە مەرۆ

لە تە نزیها نیه هیچ کەس رە فێقم
چرای کاروان سە رای تە محیدم ئە مەرۆ

چلۆن کا حەمدی باقی عەبدی فانی
بە عیسیان ماوە رای تە حمیدم ئە مەرۆ

عە لایق دەردی ئی دەرمانە (فەوزی)
رە ئیس عە سکه ری تە جریدم ئە مەرۆ

من لە باسی موصطە لە حاتە کاندای باسی مە قامە کانی تە وحید تە فرید ، تە جرید وه
تە نزیهم کردوه وه هەموی ئەم مە قامانە دەس کەوتی مە لێ بندێ بە قایە . ئەم قە صیدە یە
لە گە ئی ئە وە شا که بە رزی پایە ی مە عتە و ئی شیخ عومەر ئە گە یینی ، وردە کاریکی
زۆر وه تە ناسوب لە نیوانی مە بە سته کاندای دە رتە خات .

فەقیه ئە ئی مەدرە سە ی هە ییت ئە ئی فەقیبی مەدرە سە ی تە وحیدم ، یان
لە زانیاری تە وحیدای فەقیهم ، هەروەها ئاقانە ی دائرە ی تە فرید ، لێرە دا فەریدو
تە فریدی خستوه تە یەك ، ئە وە ی که ئە ئی چە و گانی دە ستی تە قدیرم ، واتە وه کو

گاڻوڪيڪ ڪه ڇاوهن گاڻوڪ ڇواسته ڪاڻي ڇوڙي بهو ته نڃام ته دات ته مڙو تهو گاڻوڪي
دهستي ته قدره ، واته ده ستوري ڇواڍاي گه موره له پڙگهي ته موهه ته نڃام ته دريت .

تهلي نيه بو تهو نيشانه تا بناسري ، ئيشاره يه بو ئايهتي (ئيس ڪمڻلهشي) تهلي شتي
واني بهليم خودا وه ڪو تهوه وايه وه ناسيني عيلم وه ئيستيدلال وه ته قلبد هيچ ڪامي
ناگاته (عين اليقين) تهلي تهوهي بيهوي به شيوهي عهينول يهقين خوا بناسيت بائيته
لاي من تا يه قينه ڪهي بڪمه عهيني ، وه ڪاريڪي لي ييت به چاوي به صيرت وه
موڪاشه فه شتي وا بييني ئير تهرديدو گوماني نه ميني ، «به ڇوڙي من دافيعي تهرديدم
ته مڙو»

تهلي لهم جيپانه دا لهه قامي ته نزيهه ڪه سم ناگاتي وه ههروه ڪو چرا ،
ڪاروان سهراي ته مجيدم روناڪ ڪردوه .

تهلي چوڻ فاني ته تواني سوپاسي باقي به جي بيريت ، فاني ماوه يڪ ههيهو
تيا هچي ، يان ته توانين بليين ته مه قامي فدنای پرپي ڪهي ته تواني همدی خودا
تهواوڪات ، تهو خودا ، تهم بهنده ، تهو تهزهلي وٽه بهدي تهم حادثو فاني .

تهلي گوناوه عوصيانيشم تهوهنده زوره ته ناهت روي همدو ته نايشم نيه ،
بوچي ؟

چونڪه تاوان بار تهئي سزا بدري ئسته نهڪ هه سزانه دراوه به لڪو ... خه لائيش
ڪراوه ، ڪه واته چوڻ بتواني بهوجوره ي ڪه بشي همدی تهو خودا ميه ره بانه بڪات .

عهلايق ، واته دل به سته موه به دنياو دهس هاته دنيا يي ڪانه وه ، تهلي ته موه
دهرد يڪي ئي ده رمانه و ڪه س ناتواني دلي له زهرق و بهرق دنيا پيچري ، به لام تهو
ليزه دا خوش حاله ڪه فرماندهي هه موي تهو ڪه سانه ته ڪه دليان له دنيا بهرداوه .

گوتمان يه ڪي له واتا ڪاڻي ته جريد : خوش ويستي دهس ڪهوتي دنيا يي له دل
دهر ڪردنه ، تهلي من دنيا له دل دهر ڪردوه و فرماندهي له شڪه ريڪم ڪه هه موي
وه ڪومن دليان له زهرق و بهرق دنيا بهرداوه ، واته خوشه ويستي دنيا نيه له دليانا
ته گهر ههيه سه رزاري يه وه دليان ته نها جيگهي خوش ويستي خودايه .

جائمه سهره تاي بو بو پيشان داني نهوهي كه تهسه ووف تا چ پراده ييك نه ده بي
زمانی کوردی ده وله مند کردوه .

ئومیده وارم ئه م به شه له ئابنده دا خو ی بینه (موضوع) بو خوینه واران و
توێره ران و روناك بیره کاغان ، به شکو بتوان به رهه می گه یشتوترو به تام ترو کامل تر
پیش کەشی نه ده بی کوردی و فرههنگی کورده واری بکه ن .

هه رخوش و سه رکه وتوین به خوام سپاردن

◀ —————
ئهمه ش وینه ی نه و ئیجازه نامه یه که
شیخ موحهمه د به هائوددین بو شیخ
عومەر ضیائوددینی برای نووسیوه :
◀ —————

Handwritten text in Arabic script, likely a library stamp or a page from a manuscript. The text is dense and difficult to decipher due to the cursive style and fading.

الحمد لله الذي أنعم علينا بهذا الكتاب وهدانا لهذا السبيل الذي هو الحق والصواب والهدى
عليه ياتنا من ربنا جبريل وعزيرته قتل والمرحمة الذين هم نعيم الهمد، في ليل الحادي عشر من شهر ربيع الثاني سنة ١٢٨٥

[illegible]

1890

نهمه ویندهی ئیجازه نامه ییکه که

شیخ موحه ممد به هائوددین نویسیویه

بو شیخ عومه ر ضیائوددینی برای .

بسمه سبحانه و تعالی

الحمد لله الذي انزل على عبده الكتاب، وهدى المؤمنين بارسال رسوله الكريم اليهم على طريق الحق والصواب. وصلى الله على سيدنا ومولانا حبيبنا وخير خلقه محمد واله وصحبه الذين هم نجوم الهدى لأولى الألباب.

اما بعد، گزارش می‌رود از آنجا که فقیر بی بضاعت، باوجود عجز و تقصیر، حسب الامر و اجازه حضرت والد ماجد قدس سره، «مجاز و مأذون مطلق» در طریقه علیه نقشبندیه بوده و هستم، به امر ظاهری و باطنی مشایخان کرام و اولیای عظام قدس الله اسرارهم بر سجاده ارشاد نشسته‌ام. طالبان این نعمت عظمی و غواصان بحر توفیق از عشق این جواهر نفیسه کبری که وصول به درجه حق الیقین است، دست توسل به ذیل این خادم درویشان زده و میزنند، و باهریک به قدر استعداد خود معامله ظاهری و باطنی معمول شده و میشود، لاسیما برادر والاگهر، در دریای ارادت، مصباح زجاجه سعادت، مرکز دائره صداقت، کوه بصیرت، وقوه بصر، عزیز الوجود خجسته سیر شیخ عمر حفظه الله الملك الاکبر است؛ که در عصر حضرت والد ماجد قدس سره مدت بر سلوک استقامت داشته و تهذیب اخلاق نموده، و استعدادا بر امثال و اقران خود بر مثال تفاوت شمس و سائر کواکب غالب گردیده، «والحمد لله شرف نعمت بقای بعد از فنا یافته» و مراتب و مقامات علیه را طی نموده، و به خلعت اجازه حضرت ایشان و سائر مشایخان قدس سرهم بهره یاب گردیده.

علی هذا نظر رافت و شفقت حضرت پیر در حق وی بمنه کامل، و نسبت اخوتش بافقیر به سه جهت حاصل است. یکی نسبی، و یکی حسبی، و یکی عهدی. فقیر نیز از کمال ادب و ارادت و صدق رضای خاطر عزیزش همواره مسرور

بوده. اگرچه قبول خاطر بزرگان زودتر شده بود، باز هم به نیابت مشایخان کرام قدس الله اسرارهم، محض اتمام داب سعادت ان عزیزرا از قبول نمودن مریدان و تعلیم طالبان و تبلیغ احکام شریعت و طریقت مجاز و مفوض نمودیم که بر وفق شریعت غرّای حضرت سید الانام علیه و علی اله الف صلاة و سلام و اداب طریقت مشایخان قدس الله اسرارهم به تربیت طالبان اوقاترا صرف نماید، و طالبانرا از خلفا و مرید و محسوب و منسوب از صغار و کبار و ادنی و اعلی نیز وظیفه عین است که حسن ادب و اطاعت اوامر و نواهی و قبول نصایح مشفقانه ان عزیزرا آویزه گوش هوش داشته صحبت و شرف خدمتش غنیمت وقت خود شمرند، و از عجز و رجس خاطرش بپرهیزند، چنانچه از زهر قاتل بپرهیزند، که رد و قبولش رد و قبول حقیر و حضرت پیر دستگیر و سائر مشایخ عظام و اولیای کرام است.

ز یلک شاخیم اگر شیرین اگر تلخ

ز یلک بزمیم اگر هشیار اگر مست

(ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء، والله ذو الفضل العظيم. اللهم اجعله للمتقين اماما، ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم. وصلى الله على سيدنا محمد وآله وصحبه اجمعين. واخر دعوانا ان الحمد لله رب العالمين.)

۵ ذی القعدة ۱۲۹۴ هـ

(جینگه ی موری)

محمد العثماني النقشبندی

فقیر در درون دل شیخ عمر سلمه الله در دنیا و عقبی قبول نمودم، بل در میان جان جای داده‌ایم. همین نوشته سند است. حق سبحانه و تعالی قبول فرماید.

(ثیمزای)

محمد العثماني

مه‌به‌ستی من لیره‌دا ده‌ست نیشانه بوئو مه‌قامی به‌قای پاشی فه‌نایه، که نه‌و که‌سه‌ی نه‌یگاتی ناتوانی مورشیدی کامیل وه موکه‌میل بیت.

(بسمه سبحانه و تعالى)

الحمد لله الذي انزل على عبده الكتاب وهدى المؤمنين بارسال رسوله الكريم اليهم على طريق الحق والصواب ، وصلى الله على سيدنا ومولانا حبيبنا وخير خلقه محمد وآله وصحبه الذين هم نجوم الهدى لاولى الالباب .

له پاشان شایانی گوتنه به هوئی نه وه وه منی هه ژارو بی سه رمایه ، سه ره رای هه مو نات هوانییکم ، به پیتی نه مری باوکی به پیزم ، پایه ی به رزتر بیست ، له ریازی نه قشبه ندی دا روخصهت و ئیجازه دراوم ، وه به فهرمانی ناشکراو نه پیتی مه شایخانی پایه به رز و نه ولیای گه وره پایه یان به رزتر بیست ، به سه ری سه ججاده ی ئیرشاده وه دانیشتم ، خواز یارانی نهو نیعمه ته گه وره یه ، وه مه له وانانی ده ریای سه رکه وتن ، له خوشی ی به ده ست هیتانی نهو گه وه ره گرانبه هایه دا ، که بریتی یه له گه یشتن به پایه ی «حق یقین» ، ده سته و داوینی نه م خدمهت گوزاری ده رویشانه بوون وه نه بن ، وه له ته کی هه رکام له واندا به پیتی ئیستیعدادی خو یان مامه له ی ده رو دهرونی یان له گه لا کراوه نه کریت ، به تاییهت برای زور به نرخ دورری ده ریای ئیرادهت ، تیشکی چل چرای سه عادهت ، ناوه ندی جه غزی راست گونی ، ده لاقه ی به صیرهت وه نوری چاوان به پیزو پاک ره وش (شیخ عومهر) ، خوی گه وره بی پاریزیت ، که له پروژگاری باوکی سهروه رمان دا ، ماوه ییکی دورو دریز سه رگه رمی ری گرتنه بهر ، وه پهروه رده کردنی ره وش خوی بوه ، وه ئیستیعدادی ، به پیتی هاوه لانی خوی ، وه کو ماوه له نیوانی هه تاوو نه سئیره کانی ترا تاوا بوه ، نه وهنده ئاماده بی نه م بالاتر بوه ، وه (سویاس بوخوا سه ره به رز بوه ، به نیعمه قی به قای پاشی فهنا) ، وه مه قامه به رزه کانی پریوه ، وه به خه لاتی ئیجازه ی باوکیان وه باقی ی مه شایخان به هره مه ند بوه .

له به ره نه مه ، سویاس بوخوا ، جه زه تی پیر ده زباره ی نهو نه زه ری ره حم و شه فقه تی هه بوه ، وه په یوه ندی له ته کی منیشا له سی لاوه هه یه یه کیکی هی بنه ماله بی و خانه واده بی ، دوهه می له باره ی ره وش و نه خلاقه وه ، سیهه می په یمانی ته یقته ، که هه ردوکیان موریدی ، شیخ عوسمانی باوکیان بون ، هه رچه نه ههروه کو گوتم ، گه وره پیاوانی ته ریقهت قبولیان کرده له گه لا نه وشا ، به نوینه رایه تی ی مه شایخانی سهروه رخوا پایه یان به رزترکات ، بو بته و کردنه وه ییکی زیاتری دای خوش به ختی ی ، منیش نهو عه زیزه م ئیجازه دا ، که مورید «خوازیار» په ورده

کات ، وه ويستياران لهم ريّازوه بگه يئنه مراز ، وه له راگه ياندني دهستوري
 شهريعت وه تهريقت دا سهر به خويّه ، وه خوي تهتواني به پني شهريعتي
 سهروهري هه مولاتي ، هه زارسلوي له سهر بيت ، وه به پني داي ريّازي
 مه شايجان ، خوا پايه بهر زريان کات ، خوازياران پي بگه يئني وه سهر گهرمي
 پهروه ده کردنيان بيت .

له سهري هه موي خوازياران ، چ خه ليفه کان وه چ موريدو مه حسابو
 مه نسوب ، گه ورو به چوك ، تازه کارو پايه بهرز ، سپارده يئكي زور پويسته که ريّزي
 لي بگرن ، وه فهرموده کاني ، چ دهستور به ته نجام داني کاري بيت ، چ دهستور به
 دور که وئنه وه له رفتارو گوفتاري بيت ، به گوئي بکهن ، وه نامورگاري به کاني تهو
 خوشه ويسته ، بکه نه گوشه واره ي گوئي هوش و بيريان ، خويان به سه بهرز بزائن
 ته گهر ، هه لي نزليک بونه وه و خزمهت کردني تهويان بو دهست بدات ، وه خويان له
 دل تيشاندني تهو بپاريژن ، به وجوره ي که خويان له زه هري کوشنده ته پاريزن
 چونکه وهر گرتن ، يان دهر کردني تهو ، هه رکه سي وهر گرت يان دهري کرد ،
 وهر گرتن و دهر کردني مني هه زارو هه زره تي پيري دهست گير (واته باوکی : هه زره تي شيخ
 عوسمان) وه باقي مه شايجاني پايه بهرز ، وه ته ولياي به ريّزه .

له يهك دارين ته گهر شيرين بين يان تال

له يهك کوپين چ وشيار بينو چ مهست

«ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء والله ذو الفضل العظيم ، اللهم اجعله للمتقين اماما ،
 ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم . وصلى الله على سيدنا محمد واله وصحبه اجمعين ، واخر
 دعوانا ان الحمد لله رب العالمين» .

ذی القعدة ۱۲۹۴ هـ

جینگه ی مۆر

محمد العثماني النقشبندی

سەرچاوه كان
المصادر

- ١ - القرآن الكريم
- ٢ - ابن العربي حياته ومذهبه .
- ٣ - ألين بلاليوس ، ترجمة د . عبد الرحمن بدوي
- ٤ - إحياء علوم الدين ، محمد بن محمد بن محمد الغزالي .
- ٥ - أخلاق القرآن ، د . أحمد الشرباصي .
- ٦ - الإسلام والتصوف : تيكلسون ، الترجمة الفارسية .
- ٧ - أعلام الفلسفة العربية : د . كمال اليازجي ، د . أنطوان كرم .
- ٨ - الأعلام : الزركلي .
- ٩ - الفاط الصوفية ، د . حسن محمد الشرفاوي .
- ١٠ - الأنوار القدسية في مناقب السادات النقشبندية ، محمد محمد ماضي الرخاوي .
- ١١ - الأنوار القدسية في معرفة القواعد الصوفية ، الامام عبد الوهاب الشعراني .
- ١٢ - ايضاح الطريق ، الشاه عبد الله الدهلوي . (مخطوطة) .
- ١٣ - إيقاظ الهمم وشرح الحكم ، احمد بن محمد بن محمد بن عجيبة .
- ١٤ - بين التصوف والحياة ، عبد الباري الندوي .
- ١٥ - تاريخ الفلسفة الاوربية ، يوسف كرم .
- ١٦ - تاريخ الفلسفة في الاسلام . ج . دي بور ، ترجمة محمد عبد الحمادي ابو ريده .
- ١٧ - تاريخ الفلسفة العربية : حنا القاقوري ، د . خليل الجور .
- ١٨ - تاريخ الفكر العربي الى أيام ابن خلدون ، عمر فروخ .
- ١٩ - ترجمان الأشواق ، الشيخ محي الدين العربي .
- ٢٠ - التصوف الاسلامي ، د . زكي مبارك .
- ٢١ - التصوف الاسلامي : من البداية حتى نهاية القرن الثاني ، د . عبد الرحمن بدوي .
- ٢٢ - التصوف وفريد الدين العطار ، د . عبد الوهاب عزام .
- ٢٣ - التصوف عند المستشرقين ، د . محمد الشرباصي .
- ٢٤ - التصوف : ابو عبد الرحمن السلمي .
- ٢٥ - تذكرة الأولياء ، فريد الدين العطار .
- ٢٦ - التعرف لمذهب أهل التصوف : ابو بكر محمد الكلابادي .
- ٢٧ - تفسير روح البيان ، اسماعيل حقي اليرسوي .
- ٢٨ - تفسير الجلالين ، جلال الدين محمد ، جلال الدين عبد الرحمن .
- ٢٩ - تفسير تافى ، ماموستا ملاكرى بياره .
- ٣٠ - تفسير راهنا : زين العابدين راهنا : فارسي .
- ٣١ - تنوير القلوب ، محمد أمين الكردي .
- ٣٢ - جواهر المعاني ، علي حرازم .
- ٣٣ - حقائق عن التصوف : عبد القادر عيسى .
- ٣٤ - الحلاج موضوعاً ، د . كامل مصطفى الشبي .
- ٣٥ - دراسات في الفلسفة الدينية والصوفية والعلمية : د . عبد القادر محمود .
- ٣٦ - ديوان الحلاج . د . كامل مصطفى الشبي .
- ٣٧ - دائرة المعارف الاسلامية ، ترجمة إبراهيم زكي عورثيد ، أحمد الشتاوي ، د . عبد الحميد يونس .
- ٣٨ - رحلة الى الحق ، فاطمة البشرطية .
- ٣٩ - الرسالة القشيرية : عبد الكريم هوازن القشيري .

- ٣٩- رسالة طب القلوب ، الشيخ علاء الدين الشيخ عمر ضياء الدين النقشبندى .
- ٤٠- رسائل ابن العربي ، الشيخ محي الدين العربي .
- ٤١- الرمز الشعري ، د. عاطف جودة نصر .
- ٤٢- رياض المشائين ، ملا حامد اليساراني (مخطوطة) .
- ٤٣- زبدة خلاصة التصوف ، الشيخ عز بن عبد السلام .
- ٤٤- شرح الحكم العطائية ، محمد بن ابراهيم النفري .
- ٤٥- شطحات الصوفية ، عبد الرحمن بدوي .
- ٤٦- صحيح مسلم ، حديث نبوي .
- ٤٧- صحيح البخاري ، حديث نبوي .
- ٤٨- طهارة القلوب والمقصود لعلام الغيوب ، عبد العزيز الدريفي .
- ٤٩- الطبقات الكبرى ، الإمام الشعراني .
- ٥٠- عوارف المعارف ، الشيخ عمر السهروردي .
- ٥١- الغنية ، الشيخ عبد القادر الكيلاني .
- ٥٢- الفتوحات المكية ، الشيخ محي الدين العربي .
- ٥٣- فصوص الحكم الشيخ محي الدين العربي .
- ٥٤- الفلسفة الاخلاقية الافلوطينية عند مفكري الاسلامي د. ناجي التكريتي .
- ٥٥- الفلسفة الصوفية في الاسلام . د. عبد القادر محمود .
- ٥٦- فلسفه علمي و روش تحقيق: فيليس شاله ، ترجمة فارسى محي مهدوى .
- ٥٧- الفتح الرباني والفيض الرحمانى ، الشيخ عبد الغنى النابلسي .
- ٥٨- الفتح الرباني الشيخ عبد القادر الكيلاني .
- ٥٩- الفهرست ، لابن النديم .
- ٦٠- فرهنگ عميد ، فارسى .
- ٦١- فرهنگ خيام ، فارسى .
- ٦٢- قوت القلوب ، أبو طالب المكي .
- ٦٣- القدسية ، كلمات محمد بهاء الدين نقشبند .
- ٦٤- القاموس ، فيروز آبادى .
- ٦٥- قوانين حكم الاشراف ، جمال الدين محمد ابو المواهب .
- ٦٦- القول الحقيقي في رد من تنسق باسم أهل الطريق ، الشيخ علاء الدين الشيخ عمر ضياء الدين النقشبندى .
- ٦٧- اللمع ، أبو نصر سراج الطوسى .
- ٦٨- مدخل الى الفلسفة ، جون لويس ، ترجمة دار الحقيقة بيروت .
- ٦٩- مقدمة ابن خلدون ،
- ٧٠- المدخل الى التصوف الاسلامي ، محمود ابو الفيض المنوف .
- ٧١- مدارج السالكين ، ابن قيم الجوزية .
- ٧٢- المرشد الى آيات القرآن الكريم : محمد فارس بركات .
- ٧٣- مرصاد العباد من المبدء الى المعاد ، الشيخ نجم الدين الرازي .
- ٧٤- معجم آيات القرآن الكريم ، د. حسين نصار بركات .
- ٧٥- معرفة الله والمكزون السنجاري ، د. أسعد أحمد .
- ٧٦- مع الفيلسوف ، د. محمد ثابت الفندي .
- ٧٧- المعجم الصوفي ، الدكتور سعاد الحكيم .

- ٧٨ - معجم مصطلحات الصوفية : د . عبد المنعم الحفني .
- ٧٩ - مصباح الهداية وفتح الكفاية . عز الدين الكاشاني .
- ٨٠ - مفتاح الغيوب شرح رسالة طب القلوب ، الشيخ حسين الخالدي .
- ٨١ - مكتوبات الامام الرباني : الشيخ احمد الفاروقي .
- ٨٢ - المنقذ من الضلال : الامام محمد بن محمد بن محمد الغزالي .
- ٨٣ - منازل السالرين : شيخ الاسلام الهروي .
- ٨٤ - المتجدد ، لويس معلوف .
- ٨٥ - المواهب السرمديه في مناقب السادات التقشندية ، محمد أمين الكردي .
- ٨٦ - نشأة الفلسفة الصوفية وتطورها ، د . عرفان عبد الحميد فتاح .
- ٨٧ - نشأة التصوف الاسلامي ، د . ابراهيم بيوتي .
- ٨٨ - نصوص ودروس : (١٦) التصوف الاسلامي ، د . البير نصر نادر .
- ٨٩ - نعت البدايات وتوصيف النهايات ، محمد فاضل بن مامين .
- ٩٠ - نقحات الحق ، فاطمة البشرطية .
- ٩١ - نور الناطرين ، ملا محمد باكي ، (مخطوطة)
- ٩٢ - وفيات الاعيان : ابن خلكان .
- ٩٣ - الوصايا ، الشيخ محي الدين العربي .
- ٩٤ - بادداشته كالي خوم ، له ماوهي حه فله سالندا .
- ٩٥ - نزيكهى ، ييست ورده كتيب وهسه رچاوهى تر .

پیرست

۳	پېشکېش کردن	۱
۷	بېشې يېکېم	۲
۹	چېن نې يېنې	۳
۱۱	گفتوگويک له گه لې خوښه واري کورد	۴
۱۳	پېشکې	۵
۲۸	کورتېک له ژباي نو سر	۶
۳۳	بېشې دووهم :	۷
	تېسېروف چې يې ؟	
	چون وه له کښېوه بېدې هاتوه ؟	
	تېسېروف بېر له بېسلام کامېو چونه ؟	
	تېسېروف بېسلامې کامېو چونه ؟	
	فېرق له نېوانې فېلسېفېو تېسېروفدا چې يې ؟	
۴۵	بېشې سې هېم :	۸
۴۷	بېچې فېلسېفېو ناگانه «عين اليقين»	۹
۶۳	تېسېروف بېسلامې چې يې وه له کښېوه	۱۰
	ده سې پې کړدوه ؟	
	ناماېچې تېسېروف بېسلامې چې يې ، وه لايې له گه لې	
	نابېچې بېسلامدا هېچ جياوازي يېکې هېبه ؟	
۷۴	تېسېروف بېسلامې له زمانې گموره پياواي تېسېروفوه	۱۱
۸۸	سېر گوزېشې غمزلانې وه کو خوي گوتوبه	۱۲
۱۰۲	وه لامي بېستوچوار پېسېاري تر	۱۳
۱۸۲	پېناسه ناپېسېنده کان وه پېسېنده کان	۱۴
۱۸۴		
۱۹۰	وه لامي دوو پېسېار	۱۵
	يېکېم : سېرچاوه ي وشې سوي له چيېوه هاتوه ؟	
۱۹۳	دووهم : مقام وه حال له روانگې تېسېروفوه بېچې له لېن ؟	
۱۹۹	بېشې چوارهم :	۱۶
	مقامه کان	
۲۹۵	بېشې پېنجهم :	۱۷
	حاله کان	

۳۲۹	بهشی ششم : موصطه لهجات .	۱۸
۳۸۳	بهشی هفتم :	۱۹
۴۱۶	تربقه‌ی نه‌قشبه‌ندی دالره‌کان .	
	باسی پانزه ووشه ، بان پانزه ره‌وشی «تربقه‌ی نه‌قشبه‌ندی» .	۲۰
۴۳۵	زه‌نجیره‌ی نه‌قشبه‌ندی :	۲۱
۴۴۱	بوجی وه له‌که‌به‌وه نهم‌ریازه ناو‌نراوه نه‌قشبه‌ندی .	۲۲
۴۴۷	ژبانی به‌هالوددینی نه‌قشبه‌ند .	۲۳
۴۵۷	بهشی هشتم :	۲۴
	کاری ته‌سه‌ووف له ته‌ده‌نی کوردی دا .	
۴۶۴	مه‌لای جهزیری	۲۵
۴۸۹	سید عبدالرحیم «مه‌وله‌وی»	۲۶
۵۱۰	مه‌حوئی	۲۷
۵۳۵	شیخ عومهری بیاره . ضیاله‌ددین	۲۸
۵۵۱	سهر چاوه‌کان	۲۹
۵۵۵	پیرست	۳۰

ئىحسان يەككى ترە لەمە قاماتى تەصەووف ، ئىحسان لەروانگەى زمانى عەرەبى يەو ، بەچا كە كردن ئەوترى ، بەلام لەقورئانا بەچەن واتايىك هاتو ، چونكە چاكە ، لەروانگەيىكەو ، بۆ زوان گەيىك فەرق ئەكات ، لەروانگەى دىنى ئىسلامەو ، نوێز كردن ئىحسانە ، صەلەوات دان لەسەرى پيغەمبەر ئىحسانە ، كە بگرە لەروانگەيىكى دوور لە دىنەو ، يان غەيرە ئىسلامەو ، ئەوجۆرە شتانه هېچ نەگيرىنە پيش چا ، لەقورئاندا ، ئەفەرمى «مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَثْمَالِهَا» ئەنعام (۱۶۰) ئەفەرمى «وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ» (بقرە) (۱۹۵) وبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا» بەقەرە (۸۳) «وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ» (عنكبوت) (۶۹) «وَأَحْسِنُ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ» (قصص) (۷۷) «إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ» (نەحل) (۹۰) «هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانُ» (الرحمن) (۶۰) هەموى ئەم كرده وانه ، لەچوارچيۆه چاكە دا كۆبونه تەو ، هەرچەن هەمويشى يەك جۆرنە ، بەلكو لەكاتى بشكىنى سەرچاوهى مەبەست و هوى هاتنە خوارهووى ئايە تەكاندا ، ئەيىنين ، بىرىكى ، بەواتاي بەخشەندەگى ، بىرىكى بەواتاي نوێز وە عيادەت كردن ، يان خزمەتى داىكو باوك كردن ، وەچاكە كردن لەگەليان دا هاتو ، بەلام هەمويشيان بەدزى خراپە ، دائە نرين ، هەروەكو خودا خووى بۆمانى روون ئەكاتەو كە ئەفەرمى «فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ» (فرقان) (۷۰) «لَا أُقِمُّ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفًا مِنْ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَ السَّيِّئَاتِ» (هود) (۱۱۴) ليرە دا هەم دەر كەوت مەبەست لەحەسەنات نوێز وە هەم دزى و پيچە وانه بى (سَيِّئَات) .

كەواتە وشەى ئىحسان لەروانگەى زوانەو بەچاكە ئەلين ، وە لەروانگەى قورئانەو بە زۆر كردهووى پەسەند ئەلە ، كە بەخشىندەگيش هەرلەوانە ، بەلام ئايا لەروانگەى تەصەووفەو مەبەست لەئىحسان چى يە ؟

لەروانگەى تەصەووفەو مەبەست ئەگەر ئىتەو بۆسەرى فەرمودەيىكى پيغەمبەر ، درودى خوداي لەسەر ، كە لەو ئەمى حەزەرەتى (جبرەئيل) دا ، فەرمويانە . لە سەرگوزەشتىكى ژباني پيغەمبەر دا ، هەيە ، جاريكيان جبرەئيل ، لەشيوه بى ئادەمىكا ديتە خدمەتى پيغەمبەر ، وە سەبارەت ، بەئيان ، وە ئىسلام ، وە ئىحسان ، پرسىار ئەكات ديارە ئەم پرسىارەش بۆئەو بوە ، ئەو خەلكەى بەدەورى پيغەمبەرى گەورە دايە ، لەم پرسىار وەلامە كەلك وەرگرن ، وە

له دین و ټایینه که یان باشر شاره زابن ... به کورتی : دوا پرسیاری جیره ټیل : پرې
 «ثیحسان» به چي ټه ټین ، پیغه مېهر درودی خودای له سهر : فهرموی «الاحسان ان
 تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ» جیره ټیل فهرموی راسته : جا که هستاو
 روښت ، وه یارانی پیغه مېهر پرسیاریان کرد ، ټهم میوانه کی بو ، ټیمه نهمان ناسی ،
 وه هیچیشی له وهی نه ټه کرد سه فهری بیت ، واته ته پوتوزاوی نه بو ، وه زور
 پا کو بوخته بو ، پیغه مېهر فهرموی ټه وه جیره ټیل بو ، هاتبو تا ټایینی ټیسلامتان باشر
 بوړوون کاته وه ، ټیتر که سیش ، نهیدی یه وه و ناپه یدابو ، ټه گهر ټینه وه سهری
 مه به ست ، سه بارت به وجه ټیته مه شهوره ، «الاحسان ان تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ ، فَإِنْ لَمْ
 تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ» ټیسلام کرده وی ظاهر وه بهروالته موسولمانانه ، وه کو نویزو روږو
 حج وزه کات وه هموپه رستشیک : ټیان ټهم باوهره که واله دهرونا ، وه هم
 کرده وه کانه ، چونکه باوهرت بو کرده وه کانش ټه نجام ټه دهیت : به لام «ثیحسان»
 کروکو ناوهر وکو کا کله یی : یان بلین «حقیقه یی ټیان» وټیسلام ، هه ردوکیانه ،
 ټیحسان ټه وه ته ټهو خواپه رستی یهت به باشرین جور : به ته ووترین چه ش ،
 به دل و به گیان به لای زیاده وه ، ټه نجامی دهیت ، دیاره ټهم جور په رسته کاتی
 ټه نجام ټه دریت مروف له هه مو هه نگاویکا ، بو ی روون بیت خوی گه وره چاوی
 لی یه تی وه ټه وکرده وه یه : وه ټه وپه رسته ، هه بو ټه وی ټه نجام ټه دات و بو که سی ترو
 بو هیچی ترنا ... ټایا له کاتی نویژدا مروف ټه گهر دلنیا بیت : که واله حوزوری خوادا
 وه زورباش دلنیا بیت خوادا چاوی لی یه تی و ، ټه میش ټهم نویژه بو ټه و ټه کات ، ټایا
 ټهم ټه ټیته ټه وجوره نویژه ی : که په له پهل بکریت و به تی ټاده م هوش و خه یالی
 به هزار لادا پرزو بلاو بو ټیته وه .

بی گومان نویزو په رسته شیک ، به راستی په رسته شته ، که له پایه یی ټیحسان دا ،
 ټه نجام دریت ، واته ، لات وایت ، توچاوت له خودایه ، ودلنیا بیت ټه گهریش تو
 چاوت له ونیه ، خو ټه و بی گومان چاوی له تویه ، جائه و جور نویزو عبادته یه که
 «خوشوعی» ټیایه ، وه خودای ته عالی ، ټهو خوداپه رستانه ، به «مفلح» ، واته

سهرکه ونوو ، وه رزگار بوو ، ناو ټه بات ، وه ټه فهرمی «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ، الَّذِينَ هُمْ فِي
 صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ» (المؤمنون) «۲» یان ټه فهرمی : «الْمُيَانِ لِلَّذِينَ آمَنُوا ، أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ
 لِذِكْرِ اللَّهِ ، وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ...» (۱۶) حلدید.

به م چه شنه ده رکه وت ټهو موسولمانانه ی که نویزو په رسته کانیان «خوشوع» ی ټیایه ،

واته، ئارامى و خوڭبه بچوك زانين و دلپاكى و له خوا ترسان، نه وانه، ده ستهى رزگار
كانن، وه ههروه ها دهركه وت: كه خوا پى خوشه په رستش به خوشوعه وه بى
كه نه فهرمى، «أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا، أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ» ئايا ئيتى كاتى نه وه نه هاتوه
ئەى موسولمانان كه له دهرونه وه «خوشوع» په بيدا كەن.. بۆخودا په رستى؟..

به لام ته پرسين ئه م خوشوعه چۆن به دهست دىت، دياره به وهى كه له كاتى
په رستش دا، خودا به «حاضر وه ناظر» بزائيت، واته زوړ باش باوريت له سهر
نه وه بىت. خودا له هه مو شوينىكا ئاماده يه، وه چاوى له هه مو كرده وه ينيكه،
كه نه مه ش خوى مه قامى ئي حسانه، جا كه بوته خواوه نى ئه م مه قامه، به ره هه مو ده ست
هاتى نه وه مه قامه ش وه رته گرى نه وىش. نه وه ته هه رچى خوا په رستى ته، هه موى
به باش ترين چه شن نه نجامى نه ده يت، وه به وپه رى خوشى و دل كراوه نى و په زامه ندى و
پا كو پوخته نى يه وه، وه به نى كه مو كورى، كه نه بىته «خوشوع».

كه واته به ره هه مو ده رانه دو ده ست كه وتى (ئى حسان) نه بىته (خوشوع)
له عبادت دا، وه نه بىته نه وهى نه وه خودا په رستى به، ته نها بۆخودا خوى
نه نجام بدرىت، و به ره هه مو ده س كه وتى خوشوعىش، سهر كه وتن و رزگارى به «قَدْ أَفْلَحَ
الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ» وه چى هه يه له م مه قامه گه وره ترو چاك تر، وه
پنجه وانه كه ي (ئى حسانىش) نه بىته، خودا په رستى بى كا كله و بى حه قىقه ت، وه
بى جه وه ره، كه نه م جوړه ده س كه وته به رزانه ي تيانى، وه بگره تيا چون وه فه وتانيشى
تيا بىت، وه سهرى له خودا په رستى، پرله ريانى يه وه ده رچىت، وه خودانه خواسته بىته
«شريك» چونكه، خودا په رستى له گه ل نه وه شا كه په رستش نه گه ر له صه داصه د

بۆخودانه بىت، نه وه شريك بۆخودا قهراردانه، كه خودانه فهرمى «فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ
الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ، الَّذِينَ هُمْ يُرَاؤْنَ» (سوره ي ماعون)، واته جه هه نه م، يان
سزاي گه وره، بۆته وانه ي، كه له نوږا كه مته رنخه مى ي نه كەن، يان نوږو
په رستش كاتى تريان بۆ ريانى به، واته، بۆ خوڭبه چاك پيشان دانه، كه واته، هه رچهن
لاى خوى نوږى كرده، كه چى نه ك هه رنوږه كه يشى لى وه رنا گيرت، به لكو
(وه بلىش) بۆته وه، نه م جوړه نوږه نه بىته پنجه وانه ي (خوشوع)، جا نه كرى نوږى كيش
هه بىت بۆ ريانى نه بىت، به لام خوشوعى تيانى، دياره نه وىش ناگاته خودا په رستى ي

فەرمان بەردارن، وه نزیکی ییکی ناپه زایشه لهوبه ندانه ی که له خوداوه دوورن، یان که چره فتارن، یان هی وایشیان ههیه ته نانه ت باوه ریشیان به خودانیه.

مه به ست ئه وه تا به نده هه رجۆر بیت، خودا له وه وه نزیکه، به لام گرنگ ئه وه ته به نده له خوداوه نزیك بیت، سه باره ت به تیکرانی نزیکی، خوا خۆی ئه فهرمی «وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ» (۱۶).

واته، ئیمه به نی ئاده ممان دروس کردوه وه ئاگادارین له هه موو دله راوکه ییکی دهرونی ئه و، وه له ره گی وه ریدی خۆی نزیکترین به و، ئایا نزیکی ی له مه نزیك تر هه یه ۴.

سه باره ت به وکه سانه ش وان له سه ره مه رگا، ئه فهرمی به وکه سانه ی له نزیکی مردوه که وه ن «وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ»، «واقعه» (۸۵)، واته ئیمه له ئیوه نزیکترین لئی، به لام ئیوه ئاگادار له و نزیکی و چۆنیه ته نین، وه نایین.

به لام ئه م حالی قوربه ی، که له ته سه ووف دا هه یه، حالی نزیکی به نده یه له خودا به هۆی خودا په رستی و خودا ویستی و خه بات و تی کو شانه وه، به جۆرێک ئه گاته راده یێک ئه وه به نده یه زۆر جار خۆی له یاده ته چیته وه وه هه ر خودای له یاده، که ته یته «فه نای نه فس» وه «به قای خودا» جائه وه ته، ئه م حاله ته ئه گاته شوینیکی وا باریکوناسک، که خوا وه نی ئه و حاله، تۆمه تی کوفریان لی ئه ده ن، وه حاله که یان به ناوی (حولول) یان «اتحاد» یان «وه حده تی وجود» ناو ئه به ن، شته که ش هه ر له وه وه سه رچاوه ئه گریت له و حالی (قوربه) دا، ئه وکه سه سه باره ت به حاله که ی خۆی، شتێک ئه لیت، که له قاموسی ری زمان و گوفتاری ساکاری ئیمه دا ناگوئجی، وه بری جاریش له چوارچێوه ی شه رعیش دا جیگه ی نا کریته وه، که چی له راسته که شیا. ئه وخوا وه ن حاله، کاریکی خیلافی نه کردوه، به لکو ئاگاداران، یان ئائاگا، له باره ی ئه وچۆنیه ته وه کشتی و هاتوه به ده میا، که قهت له کاتی هۆشدار ی دا نایلی، وه به گونا هه ی ئه زانی، سه باره ت به م حاله تی قوربه شاه ی نه قشبه ند محمد بهاء الدین، له قه صیده ییکا شیریکی به فارسی هه یه که ئه فهرمی.

ئه ی زاهیدی ظاهیرین از قورب چه می پرسی
ئوده رمه ن و مه ن ده رووه ی چون برو به گولاب ئه نده ر

واته ئەى زاهیدی ظاهیرین، تۆسه بارەت بە (قورب) چى لەمن پرسیار ئەکەیت.

ئەولەمنەووە من لەووە ئەوەندە نزیکین وەکو بۆنى گولاًو و ئاوى گولاًو.

ئى گومان بۆنەکە، لە ئاوەکە جیاوە، هەرکامەى شتیکە بۆخۆى، وە ئەو بۆنە جەو هەریکە، کەچى لەعەینى کاتیشا تیکلاوى ئاوەکە یە.

ئەگەر ئەم چۆنیەتە لە روانگەى قورئانی شەو سەیرکەین خودا لەرەگى «وهرید» نزیکترین ئەو نزیکى یە چۆنە؟ ئى گومان ئەم نزیکى یە، نزیکى (عیلمى) خودایە، چونکە نزیکى ذات لە ذاتەووە نیە، وە ئەگەر وای بزانی کوفرە، بەلام ئەم جورە هەستانە: هەستى بەصیرەتە: واتە چاوى دەرون، نەك هەستى «پیتج حەواس»، بۆنە، نزیکى مندالى کوربە لەدلى دایک و باوکەو، خو مندالەکە ناچیتە دەرونەو، بەلام خوشەو یستى وەخەمخۆرى ئەو مندالە، بەجۆرى ئەچیتە کانگەى دەرونەو، ئەگەر پەنجەیینكى گەرم ییت ئارام لەو باوکو دایکە هەل ئەگیریت.

دەلیلى قورئانى بۆ ئەم جورە تیکوشانەش ئەوەتە، خودایە پیغمبەر ئەفەرمى، «وَأَسْجُدْ وَاقْتَرِبْ» (علق) (١٩) کەواتە سوچدە بردن، واتە نوێژکردن، یەکیکە لەو هۆ بناغەییانەى کە بەندە، ئەخودا نزیک ئەکاتەو: هەروەها سەبارەت بە حەزەرەتى موسى لە سورەى (مەریەم) ئایەى (٥٢) ئەفەرمى، «وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا».

ئەفەرمى «السَّابِقُونَ السَّابِقُونَ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ» بەلام ئایاتیە بەچى نزیک ئەبینەووە لەخوای گەورە؟.

هەروەکو لە پیشاوتم، ئەوەتا بە پیغمبەر ئەفەرمى (وَأَسْجُدْ وَاقْتَرِبْ)، یان هەر بە پیغمبەر ئەفەرمى «وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا» «الانسان» ٢٦، جا لە سورەى (سبا) (٣٧) دا، ئەفەرمى، «وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرَّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَى، إِلَّا مَنْ آمَنَ، وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ هُمُ جَزَاءُ الضَّعْفِ بِمَا عَمِلُوا، وَهُمْ فِي الْغُرَفَاتِ آمِنُونَ». ئەفەرمى، وە ئەو مالومندال تان بتوانى بیته هۆى نزیک بونەووە تان لەخودا، بە لکو باوەرى دامەزراوو کردەو هەى باشە کە نزیکتان ئەخاتەو: وە ئەیتە هۆى پاداشى چەن بەرابەر و جینگەى خوش لەبە هەشتا. بە کورتى خودا پەرسى و کردەو هەى باش، بە تاییەت نوێژى زۆرکردن، ئەیتە هۆى حالەتى (قورب)، واتە،

ئهوپهري نزيكى ... وه گهوره ترين مه قام ، واته پايه و پلهي بهنده به لاي خوداوه
 «مه قامي مه محمود» كه هي پيغه مبهري گهوره به درودي خوي له سهر ، خوي گهوره
 له كاتي موژده داني ته مه قامه دا به پيغه مبهري ته فهرمي ، شه و نويزو نويزي زياده بكه
 به لكو خودا له وجيهانا مه قامي مه محمودت خه لات كات ، «وَمِنَ اللَّيْلِ فَهَجَّجِدْ بِهِ : نَافِلَةٌ لَّكَ
 عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا» (۷۹) (اسراء) .

جاده رياره ي موسولمانان خوي گهوره له حه ديشيكي قودسي دا ته فهرمي ، «مَنْ
 عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ ،
 وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالتَّوَّافِلِ حَتَّى أَحْبَبُهُ ، فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَيَصْرَهُ
 الَّذِي يَبْصُرُ بِهِ وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا ... هتد ، واته هه ركه سيك درايه تي بكات له گه لي

خوشه ويستانما خوي حازركات بوشهر له گه لي منا ، وه بهنده كام ، به هيچ شتيك
 له من نزيك نابنه وه به نه ندازه ي ، به جي هيناي فهرزه كان ، بهنده كاتي من
 به نه نجام داني زياده نويزو ته وهنده ليم نزيك ته بنه وه تا ته بنه خوشه ويستم ، چا كه خوشم
 ويستن لير ته به وه هه ستي بيستنه يان كه پي ته ييسن ، وه ته وچاوه ي كه پي ته يين ،
 وه ته وه ده سته ي كه ته بخه نه كار ، هتد ... ليره دا مه به ست ته و شه ي نزيكي به ته ، كه
 به هوي زياده نويزو خوا به رستي به وه ده ست ته كه ويست ، وه ته و كه سه ته يته
 خوشه ويستي خودا ، به راده ييك ده سوچا و گوئي ته وه ، هير يكي واپان تي ته كه ويست ،
 وه كوئه وه ي خواهير يكي تايبه تي جياوازي دابني ..

له كوتاي دا ته ليم «قورب» حالتيكه هي گه وره پياواني ريبازي ته سه ووف وه هي
 نه وانه به كه گه يشتونه ته مه قامي «ويلايه تي كوبري» ، و برتي به له تهوپهري نزيكي بهنده
 له خوي گهوره ، وه له خوشه ويستي بهنده به لاي خوداوه ، وه خوشه ويستي ي
 خودا به لاي بهنده وه ، به راده ييك بري جار ، خاوه تي ته مه حانه خويو جيهاني له ياد
 نه چيته وه ، وه جگه له وه خوشه ويستي خودا به وه له و نزيكي به ي خوي ناگاي
 به هيچي تر نامينييت «ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ» زور جار له گه لي ته مه وشه ي
 «قورب» ده وشه ي «بوعد» واته ، دووري هاتوه ، كه ته يته پيچه وانه ي نزيكي
 به خودا ، وه «بوعد» واته دور ي ، هي ته و كه سانه ته كه گومراهن وه له خوداوه دورن ،
 به خودانه ناسن ، تي گومان ته وه ي وابو جيگه ي جهه نه مه وه دوژمني خودا به .

به کیکی تر له مه قامه کانی ته سه ووف ، مه قامی ئیخلاصه ، لیره دا مه به ستیک هه به
 شاید نهم گوئییت ته ویش ته وه ته ، هه رکاتی خووخده ی ریواری
 ریگه ی ته سه ووف هاته سه ری هه رکام له م حاله تانه ، وه ته م حاله بویه خووخده ی ،
 وا بوه ته خاوه نی ته مه قامه ، واته ته گهر حاله تی په شیان بونه وه ی له گونا
 وه بهرده وام بونی له سه رگونا نه کردن ، به وچه شنه ی لی هات که له باسی ته و به دا
 باسیان کرد ، جائه کریت ته وکه سه بگاته مه قامی ته و به ، هه روه ها ده رباره ی زوهد و
 وه رع و سه برو شوکرو ته وانی تریش ، به لی خاوه نی مه قامی زوهد که سیکه هه رچی
 ته وپیناسانه یه هه موی تیا به دی هاتوه و بوه ته به ستیک له خووخده ی ، پاشان یه که یه که
 خووخده کانی به هه ول و خه بات و خوا به رستی و شه و نه خونی ته گورینه سه ری پیناسی
 مه قامه کان ، به ته بیته خاوه نی ته مه قامه ، وه که سی ته بویته خاوه نی هه موپیناسیکی
 سه بر ، وا نه گه یشتوه ته مه قامه که یشتی ، ته مه جگه ته وده ست که و ته مه عه نوی یانه یه
 که ده ستی ته که ویت ، وه جگه خو بو خودا نه ییت که سی تر نازانی چیه و چونه .

لیره دا باس باسی مه قامی ئیخلاصه ، واته په رستی خودا هه ر بو خودا وه به هه مو
 دلێکه وه ، دوور له خو هه ل کیشان وه خو به چاک زانین ، مه به ست ته وه ته جگه
 له وه ی که ته وکه سه موسولانه و به نده ییکی خاوه ن با وهره وه هه مو ده ستوره کانی
 خودا و سونه ته کانی په یام بهر ته باته ریگاوه ، جگه له هه موی ته مانه ش ، ته بی
 په رسته که ی پاک ییت وه له ریایی دوورییت وه هه ر بو ره زامه ندی خوداییت ،
 ته نانه ت ، هه روه کو رایعه ی عه ده وی به ته لیت ، نه له ترسی جه هه نهم وه نه بو
 پاداشی به هه شت بییت ، لیره دا مه به ستیک هه یه پروون کردنه وه ی پیویسته ، ته ویش
 ته وه ته ، نابی واتی بگه یین ته م پیاوچا کانه له جه هه نهم ناترسن وه به هه شتیان ناویت
 به لکو له هه مو که سی زیاتر له جه هه نهم ته ترسن وه به پاداشی به هه شتیش سه ره برزن ،
 به لام ، مه به ست ته وه ته ، ته مان ته لێن ته گهر به هه شت و جه هه نهم یکیش له ناوا
 نه ییت ، ته وان ته وه نده خودایان خوش ته ویت ، پیویست به هه ره شه ی جه هه نهم
 وپاداشی به هه شت نیه ، ته وانه ش نه یوانی هه ر له بهر خوشه ویستی خودا ، وه له بهر

عهزمه تی خودا وه له بهرته وهی ، خوڤان به بهنده ی خودا ته زانن ، ههر خودایان ته پهرست و ههر گهرده ن که چی فرمانی خودابون .

«ته بولقاسم» ی قوشه بری ، ته لیت ، «تخلاص ته وه ته پهره سته که ت ته نها هه ربو خوداییت وه بو ته وه بیت له خودا نزیک بیت وه ، نه بو ته وه تی که له لای خه لکه وه شتیکت ده س که وی نه بو ته وه بیت خه لک ستایشت بکه ن و خوشیان بویت وه به پیاو چاکت بزنانن ، یان بو هیچ باب ته تیک لهم باب ته نه ، به لکو جگه له نزیک بوته وه له خودا هیچ ته له دل ته نه بیت» به کورتی به رستش و کرده وهی چاکت بو خالقی بیت ، نه که بو مه خلوق ، خوی گه وه ره له سورهی زومهردا سی جار فرمان ته دا ، به په یام به ری گه وه ره درودی خودای له سهر که له خودا په رستی دا موخلیص بیت ، ته فهرمی «قُلْ اِنِّیْ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّیْنَ» «قُلْ اللّٰهُ اَعْبُدْ مُخْلِصًا لَهُ دِیْنِیْ» «فَاعْبُدِ اللّٰهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّیْنَ» «اِنَّ اللّٰهَ الدِّیْنَ الْخَالِصُ» هه روها له سورهی «البیته» دا ، به هه مومان فرمان ته ذات که پهره سته کاتمان پاک و خاوین و تی زیاو روپامانی بیت «وَمَا اُمِرُوْا اِلَّا لِیَعْبُدُوْا اللّٰهَ مُخْلِصِیْنَ لَهُ الدِّیْنَ» .

خودای گه وه ره ته و ریایی و روپامانی به ، به هاو به ش دانان بو خودا ، دای ته نیت که له سورهی (الکھف) (۱۱۰) دا ته فهرمی «فَن كَانَ یَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهٖ فَلِیَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا یُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهٖ اَحَدًا» ته وهی ته یه وی به حوزوری خودای خوی بگات ، کرده وهی چاک بگات ، وه که س نه کاته هاو به شی خودا له پهره سته کاتمان . که واته ریایی ، شه ریک بو خودا دانانه ، «موسلم» خه دیشیک ته گهرته وه که پیغه مبه درودی خودای له سهر فهرمویه تی «اِنَّ اللّٰهَ لَا یَنْظُرُ اِلٰی اَجْسَامِکُمْ وَلَا اِلٰی صُوْرَکُمْ وَلٰکِنْ یَنْظُرُ اِلٰی قُلُوْبِکُمْ» ، ته مه ش ده س نیشانه بوته و خودا په رستی یانه ی که به له ش ته نجام ته درین ، وه کو نو یز یان سه ج یان هه رچی تر که به له ش ته نجام ته درین ، جائه فهرمی ، دل حسیه ، ثایا ته م خودا په رستی به بوته وه ته خه لک مه دحی بکه ن ، خه لک خوشیان بویت ، خه لک به چاکی بزنانن ، یان ههر بو ره زامه ندی وه ته نجامی فرمانی خودا ته نجامی داوه ؟.

(ابن عجمیه) خوی لی پازی بیت ، ته لیت ، تخلاص خاوه فی سی پله به ، واته موخلیصه کان سی ده سته ن . یه که م خودا په رستی که که له ودا موسلمان چاوه پروانی پاداشه ، وه کو له ش ساغی و روژی زوری ته م دنیا ، وه به هشت و خورتی ته و دنیا ، بریکی هه ربو پاداشی ته و دنیا به بریکیش که هی بهنده خاوه ن پایه کانه ته وه ته بو هیچ

مه قامی مه عنه وی و که شف و که رامات ، نایی خواپه رستی بو هیچ کام له مانه بی ، چونکه وای لی دیت ته و که سه خودای بو خودایی و گه و ره بی خودا نه پهرستوه ، به لکو بو ده ست که وتی دینیو دنیایی بوه ، له کتیی (حقائق عن التصوف) دا ، له زمانی شیخ نه رسه لانه وه نه گیرته وه نه وه همیشه له ناموزگاری به کانیایا ، موریده کان وه هه مو ریواری ریگهی ته سه ووی ناگادار کرده ته وه .

وه به وانهی که جگه ره زامه ندی خودا ئاوانی تریان بوه ته لیت «تهی دبی ده سق ئاوانلار مزو تهی دبی ده سق پهرستش ، تهی دبی ده سق مه قامات و که شف و که رامات ، تو له خوت بایی بوییت» لیره دا ته بی بلیم ، «دبی ده سق پهرستش : واته چاوی ههر له پهرستشه که بو نوزور و ژوه که به تی وه به شتیکی گرنگی دالنه نی وه ههر به ته مایه ده ست که وتیان لی به ده ست بیرت» .

بری له م گه وره پیاوانه ته لین ، ته م چاو له مه قام بونه ته وهی خرابه ، ته گهر مه قامه کهی هاورده ده ست ، وه کوئه وه ته ته بو مه قام به ده ست هیئان خواپه رستی کردیت ، تیر له گهل به ده ست هیئانیا دلی دانه مرکیت له کاتییکا ته بو خوشه ویستی وه بوعه زمه تی خودا وه ته نجمی به نده نی ، خوی پهرسیوه ، یان ته وه ته مه قامه که به ده س ناییرت وه ههر هه ولی بوئه دات ، ته مه ش ته وه ته گه نیی له باقی ته وهی هه ولی بدات ، بوگه یشتن به خودا هه ولی داوه بوگه یشتن به مه قام ، مه قام ته بیته غایه و مه قصود نه که خودا ، جا له به ره ته وردی کاری یانه ته که بونی مورشید وه راهنا پیوسته ، بوئه وهی له م ریگه سامنا که دا ماموستاو ری نمایکی هه ییت پله به پله رانمایی بکات له کوئه پرواتوچی بکات .

به بونی مورشید یان نه بونی ، دووشت پیوسته له سه ری ریواری ریگهی ته م جوژه پهرستشه گه رموبه تینه ، ته ویش ته وه ته هه میشه ریواری چاویکی له عیب و هه له و

که موکوری به کافی کرده وه کافی خوی ییت ، بوئه وهی تیر هه لهی تر نه کات ، دوو هه م ، خواز یاری ته م ریگایه ، ته بی وردیته وه که خوا چهن گه وه ره یه و ، وه چۆن خاوه نی هه موی نیعمه ته کانه و چۆن ئیمهی به نده هه رچی بکه یین هیان ناتوانین سوپاسی ته وه هه موه نیعمه تانه به جی بیرین ، هه ره کو خوی ته فره می «وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ» ، سوره ی «زوملر» (۹۷) له پایانا ته لین ، ئیخلاص : بریتی به له هزارو

پاك كړنه وهی كړده وه كان وه پهرسته كان له هرچی خه وشو خال و دركوداله ،
 تابگه بڼه نه و ټاكامه ی خواپه رستیان نه بو پاداشی خه لك بیټ كه لمان رازی بن
 یان خدمه تمان بكن یان به چا كمان بزائن ټمنه نه سهری خه لك بنین نه سهری خالیق ،
 وه نه بو پاداش ، بهلكو نیمه خواپه رستیان ته نها بو نه نجام دانی فهرمانی خودایټ
 وه بو به جی هیانی شیوهی به نده بیټ ، ییگومان خودای گه وره هیچی لا
 ون نایټ ، له هه موبه خشنده بی به خشنده تره ، وه له هه مو میهره بانك میهره بان تره .
 وه ریواری راسه قینه ی ریازی ته صه ووف پهره سسته كه یان به م جوړه یه ،
 وه له و كاته دا كه وان له م حاله دا ، مه قامیان گه یشته ته مه قامی ټی خلاص .

فنا وبقا:

فه ناوبه قا ده ریاییکی بی كه نارو بی بن و بی پایانی زانیاری ته صه ووف ، تم دوو
 به سهرهاته مه گهر پیاوه هره گه وره كانی ته صه ووف باسیان له باره یه وه كر دیت ،
 لام وایه زور تریشی له بهری نه وه ته چونكه له دواپله ی تم ریازه دا جا ریواری
 تم چوڼیه ته ی به سهرادیت ، له بهر نه وه هه مو كه سی ناتوانی له باره یانه وه باس بكات ،
 به تاییه ت به وجوړه ی كه ټیامی ره بیانی ، له مه كتوباتدا نه فهرمی ، هه رتم فه نایه خوی
 چن ټالوگوری تیایه و چن شیوو كه نده لانی تی نه كه ویت ، وئاخره كه شی ده ریاییکی
 بی پایانه ، به بوڼه وه بری بیرو باوه ری داونه ته دواوه ، وه نه لی ، خاوه نی نه و باوه پرانه
 نه گه یشته ته پایانی مه نزل وه لایان وابه فه نا هه رته وه ته .

له كټی قودسیه دا كه بریتی به له فهرموده كانی شاهی نه قشبه ند وه
 خواجه موحه مده دی پارسا نویسیو به تی ، نه لی به كه م كه سیك كه له باره ی تم دوو
 (عیباره نه وه) واته به قاو فنه اوه ، باسی كړده شیخ أبوسعید احمد بن عیسی الخراز بوه
 كه له (۲۷۷ یان ۲۷۹) كوچی دا دوا كوچی كړده .

له سهرچاوه كانی ترا من نه م دیوه هیچ كامی تر بلین به كه م كه س کی بوه له م باره وه
 باسی كړده . به لام زور یان فهرموده كانی خه رازیان سه باره ت به فه ناوبه قا نویسه .

واده رته که وی خه راز سه باره ت به ته صه ووف زوری نوسیوه وه خاوه تی ته رقه تیش بوه
 وه دوکتور عیرفانیش یاسیبری سه رچاوه ته کات لایان وایه بایه زید
 زو تر باسی فه نای کردی به لام ته وه ی شیاوی وتنه، بایه زید مه قامه که ی فه نابوه
 نه که ته وه ی به نوسین خوی سه باره ت به فه نا شتی ده بری بیت وه کو
 باوه رده برینه که ی خه راز.

به هه ر حال فه نا، واته فه وتان و تیا چون، «کل من علیها فان» وه به قا ته بیته مانه وه
 «العاقبة خیرة وابی» ابن العربی سه باره ت، به ووشه ی به قا ته لی، به رده وامی ی
 وه در یزه پی دراوی، وه جاویدان بون، ته گه یینی، که له مه فهومی ته به دی یه ته وه
 نزیکه، به لام به ران به ریش نیه له گه لی ته زه لی یه ندا (ته زه لی یه ت) واته هه ربوه
 «ته به دی یه ت» هه رته لی.

جائه لی، به ران به ره له گه لی «نه فاد» دا، واته ته و او بون و دوانی هاتن
 وه هیچی لی نه مانه وه دا دیت. خوا ته فه رمی «وما عندکم یفقد» وما عند الله باقی.
 که واته، ده رته که وی به قا و نه فاد له عه ره بیدا له دزی یه که دین فه نایش تیا چونه،
 نه که شوینه ما نه مانی ته و او کوژانه وه، ته وه ش ته مریت فانی یه به لام ئیسک و پروسکی
 ته مینی.

لیره دا به و جو ره ی من خوم بوم پروون بویه وه فه نا دوو بابه ته، بابه تیکی ته وه ته
 که به دهستی به نده یه، وه ثایا به نده له سلوک و خوپی گه یان بدن و خووه رزاندن و
 نه فس کوشتنا، تاج پراده ییك زال ته بی به سه ری فه نا کردن و له نا و بردنی ههسته ناپاک و
 ناشایسته و ناپه سه نده کانی دهرونی خو یا، وه به قا که شی بریتی یه له وه ی تاج پراده ییك
 ته توانی، ههستی. چاک و په سه ند و باش بکاته جی نشینی ههسته خرابه کان،
 ته مر به مه عروف و نه هی له مون که ری، تاج پراده ییك پی گه یان ده وه بوته ته خووخده ی،
 نه فس و شهیتانی تاج پراده بی دور خسته ته وه و یستی خودا دوستی و خوا په رستی ی
 له دهرونا گه شه پی دابیت، تاریکی ی تاج پراده بی له دلی دور خستییته وه و پرونا کی ی
 له دلا جی گیر کرد بیت، چهن له شهیتان دور که و ته وه چهن له خوا نزیک بوته وه،
 له پاشان چهن خو یو هه موی جیهان و هه موی ته م چاک و خرابانه شی له بیر برده ته وه و،
 خووخده ی داوه ته هه ق، به جو ریك مه حبه بی ذاتی هه ق، وه بی زاری و ده ر چون
 له خه لق، وای لی کرد بیت هه رنه زانی خو ی کییه و چی یه، وه جگه له خودا
 هه موشی کی، ته نانه ت ناوی خویشی، له یاد چوینته وه، جا له هه رکام له وینا سانه دا

گه یشتیه راده ییك خرابه کانی له سه داصه ده نه مانی، وه له یادی چوینته وه، وا
 لهویناسه دا گه یشتوه ته پایه ی فهنا، وه ته می تریشیان که له دهرونا دای مه زرا ندوه،
 یان له دهرونا ماوه ته وه و جیگیر بوه له وشته دا گه یشتوه ته به قا، یان بلین ته وشته
 په سه نده ی گه یشتوه ته به قا، ۰۰-۰۰-۰۰ دا کوکی بو مال و سامان به ده ست هینان،
 ته وه سه ته ی گه یشتوه ته فهنا، وه به هیچ جوړی ئاره زووی دا کوکی ی ته ماوه،
 له به رانه را قه ناعه تی گه یشتوه ته نه و په پری، به جوړ یك لوقه نانیک ی بیټ، بوینخور
 ناگه پری، وه هوښی ههروالای خوا په رستی، که واته قه ناعه ته که ی گه یشتوه ته به قا واته
 (به قای قه ناعه ت وه فه نای حیرص). نمونه ی دووه می فه ناو به قا بریتی به له مه قامة
 مه عنه و ییه که ی، ته مه فه ناو به قایه، یان خه لاته و خوا داده یه، نه کشتی بیټ ریوار
 بتوانی به ده ستی بریت، وه کوته وه ی بلین ته گهر ته و نه دی کرت کرد یان
 ته و نه ده سال ریازه ت کیښا، یان گه یشتیه فلان مه قام، ئیر بیگومان ته گه یته فه ناو
 پاشانیش به قا، به م جوړه تیه، به لکو زوړی و اهه یه هه موی ته مه نیښی له م ریگه دا
 بر دوه ته سه رو ته و حاله تانه شی به سه را نه هاتوه، یان هی و اهه یه هه ر له حال ی فه نا دا
 ته مینته وه و به قای بونایت، هه ر وه کو شاهی نه قشبه ند، ته فه رمی،
 چه ندین شیوه ی هه یه، هی و اهه یه، لای وایه فه نا هه ر ته و ته، له کاتیکا هینان
 سه رته ی کاره، له کاتی باسی که مالیشدا وتم، لای شاهی نه قشبه ند وایه، ته وانه ی که
 کامیلن ته گهر له روانگه ی جه لاله وه به که مال گه یشتین، وایه هه تاهه تابه هه ر له حال ی
 فه نا دا ته مینته وه، کاریشیان نانی به سه ری په روه رده کردنی مورید (ریواره) وه، وه
 له ده ریای (حیره ت) دا له فه نا دا جی ته گرن، مه به ست ته و ته ته هم به قاو قه نایه یان،
 لای من جیاوازه له و به قاو قه نا که، چونکی له وی ترا وه کو له ریساله ی قوشه پری،
 یان، له (التَّعَرَّفُ لِلْمَذْهَبِ أَهْلِ التَّصَوُّفِ) یان زوړ یك له سه رچاوه کاندای باس ته کات،
 ته کریت مروف له یه ک پیناسا فه ناو به قای بویت، بو نمونه له ریساله دا ته لی، «وَمَنْ زَهَدَ
 فِي دُنْيَاهُ بَقَلْبِهِ يُقَالُ فَقِيٌّ عَنْ رَغْبَتِهِ، فَإِذَا فَقِيٌّ عَنْ رَغْبَتِهِ فِيهَا يَقِي بِصِدْقِ إِنَانِهِ. هتد، جا ته مه
 له کو ی ته وه له کو ی که حاله تی جوړ او جوړی مه عنه وی و که شفی به سه راییت و هه مو
 «حفظ لکی»، واته به شیک ی دهرونی و نه فسی له م جیهانه دا نه مینی خویشی له یاد بچیت
 وه هه ستوشو غوری لانه مینی وه فه نایت و هه ر خودای له یادیت، له پاشان، فه نا که یشی
 وه خویشی له یاد بچیت، ته نه ا خودای له یادیت، وه کو ته وه ی، کابرانی چو بولای
 بایه زید وتی چیت ته وی، وتی هاتوم بولای بایه زید، وتی بایه زید کامه، بایه زید کیه؟

منیش بوی ته گهر نیم. له وکاته دا تموبایه زیدیشی له یاد نه ماوه. جابری شه طحات،
 واته قسه ی بی مه عنا، یان کهس لی حالتی نه بو. یان خیلا فی شهرع، له زمانی
 ته وکه سانه دینه دهر ته وانه ی له م حالاته ناشاره زان، بی به زه بی یانه و، نادادگه رانه،
 تاوان باریان ته کهن به کوفرو ئیلحاد، یان ته ئین ته صه ووف حولول، یان (الحاد) یان
 (وه حده فی وجود) ی تیابه. له کاتیکا که هاتنه وه هوش هزار استغفار و په شپانی ته کهن.
 ته گهر بویان بگپړنه وه که شتی وایان گوتوه، چا له به ری ته وه ته ته ئین رینواران همو
 له خواد او اته کهن. فه نایان کهم یت، هر چن فه نا به (مه وحده له) قوناع و هوارگه
 دانراوه و به «تلهوین»، نه که به مدزل، به لام (به قا)، مدزل وو چنگه ی ته مکیته. هرو و کو
 به و له وی به شبحی سیرا جود دین ته لی.

چه شه و هوارگه ی فه نا و به رده
 پای هه رده ی به قا یا تاغکه که ده

واته ته ی ته و که سه ی که له شه و هوارگه ی فه نا تیبه ربوی وه له هه رده ی به قادا
 مدزلت گرتوه و دامه زراوی. ئیسته ته گهر ینه وه سه ری ریساله ی قودسیه بزاین
 شاهی له قشبه ند چی ته فه رمی. ته فه رمی گوتویانه فه نا بریتی به له دواپله و دواقوناعی
 (سیر فی الله)، (واته ویشتن بوگه یشتن به هق)، وه به قا بریتی به له سه ره تایی
 دهس پی کردنی «سیر فی الله»، واته گه یشتن به مراز وه ئیر به هر صه ندبون له نوری هق،
 وه به رخور داربون له و که مالات و دهس که و تانه ی که له و تریکی به، دهس ته که ووت

له پاشان ته فه رمی «سیر فی الله» کاتی ته و او ته یت که ریی. له مدله بند «وته نه ی
 هه میشه فی خوی، وه له هه مویه شیکي ناده می زادی به ت. یتنه دهره وه و،
 خوی دامانی. وه له ریازی تاواندا ربو بکاته خواو، روه و خودای خوی کوراته ریگه
 بریت، وه دهشتی زینده گی. به هه نگاوی راستی شق کات، تانه گاته که عبه ی
 تاوات. بوروبون کردنه وه ته لیم مدله بند یان و ته نه به چی هیشتن، دهس نیشانه
 بوته و قالی ماددی جیسمه که گیانی تیابه، واته به هیچ جوړی هوشی پاراستی طبعی،
 یان پڼو ندی طبعی به خویه وه نه مینی، بوخونه، وه کوسه رخوش، یان نوستو،
 لیره دا ته م شیره نوسراوه که ته لی. «الیک یا منی حجی و معتمری، اذ حج قوم الی قرب
 و احجار» ته لی. ته م «سیر فی الله» واته رینگا برین به یارمه تی خودا. وه به یارمه تی

نوری خودایه، پاش «فناى مطلق» که بریتی به له فنهائى «صفات و ذات» واته فنهائى «پیناسه کانی مروف و مروف خوی»، کانی دیتهدی که «وجودی حقانی»، واته وجودی راسته قینه، بکه نه خه لاتی، تا به وجوده حه حقانی بهی، به رزبینه وه بوجیهانی رازانه وه به پیناسه خودایی به کان، وه رهوش هاتنه سه ری رهوشی خودایی، «واته رهفتار و کرداری تهینه رهفتار و کرداری خودایی» خوا چونی بی خوشه واثه بیت، وه پیناسه کانی خوا، ته وهی که بو به نی ئاده م دهس ته دات له ودا ته دره وشینه وه، جا ته مه ته نه و پایه ی که خوا ته فهرمی «بی یسمع و بی یناطق، و بی یبصر و بی یطش، و بی یبشی، و بی یعقل» لیره دا ذات و صیفاتی فانی بوی ته و که سه ی که واله حالی فنهادا، ته مجاره یان له ناوی نوری هه ق دا ته دره وشینه وه وه «ته صه ووفی جه ذبه ی هه ق» واته به کارگرتن وه ل سوراندنی ته و، وه را کیشان بولای خوی واته بولای خودایه زور ته سیئی به سه ری دهرونی به ننده دا، ته مهش وه کو ئاسنیک بخرینه کوره ییک هه رچه ن حاله قی ئاسنی خوی له ده ست نه دا وه وه هه رچه ن نه ییش بو ته ناگر، به لام، (صیفه ت)، واته پیناسی ناگر که سوتاندن بیت بو ته هی ته میس، یان هه ر چلی دار، له کاتیکا که داره وه خوا وه نی پیناسی خویه قی، که که و ته ناوی ناگر وه خوی تهینه ناگر، که کوژاندته وه نه داره و نه ناگر، ته مه هی چی بو؟ هی کار کردی ناگره که به له ودا، به لام فهرق لیره دا ته وه ته ته م نریکی به نریکی ماددی، یان نریکی ذات له ذات «واته کهس له کهس»، نه، به لکو، فنهائیکی مه عنه وی به، که نمونه ی بچوکی فنهائی دایکو باوک، یان خوشه و یستائیکی زور خوشه و یسته، که له خوشه و یسته که دا، وای لی دیت رهوش وه لسونیشیان وای لی دیت ته و خوشه و یسته چی یکات، یان چی پی خوشه، ته میس واکات، مه به ست له و حاله قی فنهایه بو، به لام حاله قی ناگر بوسه ری ئاسنی سارد که ته یکات به ئاسنی سوره وه بو، به نی تیراده و یسته «لا ارادی» به، چونکه خو ناگر و یستی نه، ههروه ها ئاسنه که ییش، به لام لیره دا ته م به نده به و یستی هه به، و یستی ته وه ته له خوانزیک بیت، خوا له خوی رازی کات، فهرمانی خوا به جی بی ری، ته فهرمی، «وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ»، له کی «واقترِب»، خوا نه جیسمه نه ماده، نه ذاتی ته و جیوشوین و شیوه ی هه به «لِشْ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ»، یان که ته فهرمی «وَمَنْ أَأَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ»، که واته نریکی هه به، هه رچه ن ماددی نه، وه زور نریکیش، که بریتی بیت له ره گی «وه رید»، مه به سم ته وه ته، کانی سوفیه کان ته لین، فنهاو نریکی ی، وانه زانری ته م نریکی به حاله قی مادده نی هه به، ههروه ها نه وتری چون، ته و «صیفاتانه»، پیناسانه ی

خودا خه لاتی به ننده ته کرین، ته مه وی بلیم وه کو ئاگره که، یان وه کو خوشه ویستی به که، یان، وه کو روونا کی، که پیناسی هه تاوه به لام مانگ له وه وه به شی وه رگرتوه، خو نریک تر ئاوینه، چون له تیشکی رۆژ به هره وه ره گری، به لام ته به هره وه رگرتنه، که به؟ کاتی که هیچ به رگریک له نیوانا نه ما، ته گهر هه ربویه مانگ و رۆژ خویان، خو که ته رز که وته به یان، تیر ته وه یوه ننده ته پچری، شتی مه عنه ویش، شتی مه عنه وی، ته که وینه به یی، که سینک زور خوش بوی، چوار جیوت بداتی، یان به جوری هه لسی، دزی ویستی تویت، دلت تیشی، دیاره کاتی نیمه نافه رمانی خودا به یان ته وه ته یته «پهین»، واته نه نگ، به سه ری دله وه، وه له خوامان دور ته خاته وه، کاتی دل حه سه دو کینه و خو به زل زانین و ته وجوره پیناسه ناپه سه ندانه ی تیابو، ته به نه هو ی دووری، پیچه وانه که شی ته یته هو ی نریکی ی، وه ئاوینه ی دل له شاروه ی دهر ته خات، وه له ژووری تاریک دیرینه دهر وه، بویه ری تیشکی هه تاو، ته وه تاوه که لی دا، ته ویش بری له پیناسه کافی هه تاوه که ی ته یته به ش، له کاتیکا هه تاو خو ی له وی نه داوه به لکو پیناسی هه تاو، که روونا کی و گهر می به، لی یان داوه، ته گینا هه تاوه که ملیونه کیلومه تر له وئاوینه وه دووره. هه موی ته م رافیه بوته وه بو وانه زانری ته وه نه یه فنه ای ذاته له ذات دا، وه ته ونریکی به نریکی له شیک یان «جیسیم که له جیسیم که وه» به لکو نریکی یی کی مه عنه وی به.

لیره دا ته رۆینه وه سه ری فهرموده کانی، به هاتو دینی نه قشبه ند، وتمان «ته سه ررونی جه ذبه ی هه ق»، په روبال ته کیشی به سه ری دهرونی به نده دا، وه دهرونی ته و ریبواره پاک ته کاته وه له هه رچی گومان و دودلی ویری ناشایسته یه، وه هه مو ته وه سه تانه فنه ته بن و ته سویتن، وه پیناسه کافی خودا خو ی له دهرونی به نده دا کار ته که ن، وه ته به خاوه ن مال، وه وای لی ته که ن ته وکه سه هه رگیز له خو یه وه ناتوانی کاروباری دهرونی خو ی هه ل سویتنی، واته فهرمان په وای دهرونی ته و، تیر ته و پیناسه تازانه که پیناسی خودا وه ندن وه له دهرونی ته وه به نده پاک و خوش به خته دا، مه نزل یان گرتوه، جا له م کاته دا هو ی ناسینی راستو دروستی ته م فنه ابه، ته وه ته ته وه به نده یه به ریکو پیکی ی فهرمانه کانی خودا ته نه جام ته دات وه خوا خو ی ته یار یزیتو یار مه تی دهرینه ی، وه ته گهر هاتو ته وه به نده یه فهرمانه کانی خودای به جی نه هیئا، ته وه هی نادروستی ی فنه که یه تی، لیره دا، قامک راته کیشی بو فهرموده یی کی ته بو سه عیدی خه رراز که فهرمو یه تی «کُلُّ بَاطِنٍ یُخَالِفُهُ ظَاهِرُهُ فَهُوَ بَاطِلٌ» واته ته وکه سه ی له دله وه هوگری

خودایه، ئەبێ لە ڕەفتاریشا پەڕەوی لە دەرونی بکات. وە فەرمان بەردارێت،
 پاش پڕی باس کردن سەبارەت بە وردەکاری بەکافی فەنا وە حالی جوړاو جوړی
 سالیکه کان، که بۆچی لە و حاله دا واته بن وە له و کاته دا وایان بە سەردی، که نوسین یان
 لێره دا بە زیاده ئەزانم، ئە فەرمی، خواوەنی بە قاو فەناکان، پاش ئە وەهە موە ڕەنج و
 ماند و بونە ی که کیشاویانە، ئەگەنە دنیای و یجدا، وە سروری چاوپێ که و تن،
 وە له کاتی ئەم بە مراز گە یشتە شا، وان لە و پەری ئی مورادیدا، واته هیچ
 داخوایکی تریان نیە، وە کو داخوای «مەقام وە کەرامات»، بە لکو لێره دا خوایان
 لە دەرخواستی مەقام و کەرامات و ئە و جوړە شتانه دوور ئە خەنە وە، وە پارێزێان
 لی ئە کەن، وە بە بەدی هینەری، پەردە و دیوار لە نیوانی خوایان و خوا دا، دایان ئە نین،
 وە «مەشرەفی دل»، واته لە ئارەزووی دلدا هەرچی ئارەزووی «جیسمی و روحی» بە واته
 وستی لە شوڕە وان، هەمووی تیا ئە چیت، وە گە یشتن بە پەلی فەنا نیشانە ی گە یشتن بە
 «حەقیقەتی مەحەببەتی ذاتی»، لە پاشان ئە فەرمی، فەنا خە لا ئێکی تەواو وە تاییەتی
 خواخوێنی، وە سونەتی خوایی، واته «پەروالی کاری هەمیشە ئی خوا» بە و جوړە بوو
 بە و جوړە یه، که هەر گیز ئە و شتە ی بە شیوە ی خە لا ئی دایتی بە بە نده کانی، لە وانی
 ناسینی تەو، جا هەر بە م بۆنە وە یه، و تراو «القانی لا یزدد الی اوصافی» واته فانی ی
 ناگە رێزێ تەو و بۆ سەری پێناسە کانی لە وە و پێشی، واته، مادام خوا رزگاری کردووە
 لە پێناسی نا شیرین وە ئە و پێناسانە ی بە نوری خودا سوتا وە تیا چون، تازه
 زیند و بونە وە و گە رانە وە یان نیە، وە ئە و بە نده یه ی لە و مە قامە تی پەری خوا
 لە دنیا و قیامە تدا خوش بە ختی کردووە. هەر لە م بارە وە ذوالنونی میصری ئە فەرمی: «مَارَجَعُ
 مَنْ رَجَعَ إِلَى الطَّرِيقِ، وَمَا وَصَلَ إِلَيْهِ أَحَدٌ فَرَجَعَ عَنْهُ» واته هیچ کەسی پاشی فەنا
 ئە گە راو تەو و بۆ سەری پێناسی ناپە سە ندی لە وە و پێشی، ئە گەر کەسی گە رایی تەو،
 لە رێگە دا گە رایی تەو و «واتە، ئە و شی و دۆل و بەرز و هە لە تانە ی، و نم شاهی ئە قشە بند ئە فەرمی
 وان لە م رێگە ی ئە هلی فەنا دا، وە ئیامی رەبانی ئە مە کتوبات دا قامکیان بۆ ئە کپشی» جائە لی
 ئە وە ی لە رێدا لێ ئە قە و مانی، وە گە یشتی تە مە نزل، تازه گە رانە وە ی بۆ نیە و رزگاربووە.
 جا سە بارە ت بە م باسە، بە هائود دینی ئە قشە بند ئە فەرمی، «وجودی فەنا بوو
 هەر گیز ناگە رێ تەو و بۆ وجودی بە شەری بە ت» ئە و لە شە ی یان ئە و گیانە ی، فەنای بە سە راها ت،
 تازه ناگە رێ تەو و بۆ چۆنیە تە ئادە میزادیە تە کە ی جارانی، ئە لی، مە قامی (فەنای موطلمق)،
 هەر چەن خە لا ئی خودایی یه، لە گە ل ئە وە شا ئەم مە قامە بە «تە دریج» پە لە پە لە و،

ورده ورده، به پئی. به دی هاتنی مهرجه کانی دېته دی، وه مهرجی گه یشتن به «فهنای موطلهق» ته وه ته، ته وکسه به همه مودل و تواناییکيه وه روویکاته خودا، رووکردنیک که له خوشه ویستی دهرونی، وه دوری گرتن له ههرشتی که خوا پئی ناخوشه سه رچاوه بگریت.

وه مه به ست له م فه نایه، فه نای لاینی ئاده می زادبونی ته وکسه، وه خووخده کانیته، وه ده رکه ونن و هه ل هاتنی ده سه لاتی خودا وه ندی وه حه قیقه ته، «لیره دا، ده س رانه کیشن بوباسی سوربونه وی ئاسن که باسه ان کرد» ته لی ئاسن له گه ل ته وه شا هه موشتیکی له ئاسنی نه که وتوه به لام چونکه له کوره دا سوربونه وه پیناسه کانی ئاگری وه رگرتوه، لیره دا ده س بوئه م شیعره فارسی به رانه کیشی، که ته لی:

توئونه شه وی وه لیکن ته رجعه د کونی
جانی بره سی که زتو تویی بهر خیزه د

ته لی، به لی دیاره تویه ندیت، وه قهت نایسته وه، به لام ته گه رتی کوشیت، تویش ته بیته شتی بوخوت.

جائه فه رمی، ریگاو ده سه لات و بردی ئاوه زو زانیاری، تا، که ناری ده ریای فه نا برته کات، ئیتر له وه ولا، سه رسورمان و په ریشانی به، سه برته وه ته، ته م به هره و ته م خه لاته دواپی ناییت، وه نه براوه به، وه هه رده مه ی جوړه ده س که وت وپیش که وتیکم هه به، وه هه تاهه تابه هه به رده وامه، وه له وه ولای جگه بوئه وکسه سانه نه ییت که له و به هره بهر خوردارن وه خویان ریواری ته ورینگه ی خوش به ختی بهن، بوکه سی تر ته زانراوه و نازانری، وه باسیش ناکری. ته فه رمی لیره دا سه ره تای چاوپی که وتی جیهانی وه حده ت، وه وه حدانیته ده س پی ته کات.

لیره شا بری ورده کاری تر باس ته کهن سه باره ت، به جیهانی وه حده ت وه وه حدانیته، که ئیمه له باسه که مان دوور ته خاته وه، له په رته وه به پیویستم نه زانی، له پاشان ته فه رمی، پاش گه یشتن به ده رجه ی (فنا فی الله، وه بقا بالله)، وه نه پی هېج جوړه سپارده ییک له سه ری ته وکسه سه لا بریت، به لکو ته و به نده به هه روه کو له وه وپیش ته پی سپارده ئایینی به کانی به جی بیریت.

ته لی ئیبراهیمی شه بیانی که له پیاوه گه وره کانه ته فه رمی، «عِلْمُ الْفَنَاءِ وَالْبَقَاءِ يَدُورُ عَلَى إِخْلَاصِ الْوَحْدَانِيَّةِ، وَصِحَّةِ الْعُبُودِيَّةِ، وَمَا سِوَى ذَلِكَ صَغَالِيطٌ وَزَنْدَقَةٌ» واته، زانیاری

به قافهنا به سهري ئىخلاصى خواناسى و خوابه يه لڙانى وه ته نجام داني رهوشى به ننده گى يه وه هه ل ته سوړى، هه رچى له مه به دهر بو ده س پرېن و، زه نده قه يه جا وشه ي فنه اى فنه ايش، له كاتى باسى فنه ادا دېته پېشه وه، وه ته لېن ته لې رېيوار فنه اكه شى فنه اكات، وه له يادى به رېته وه و تياى بات، له م باره وه ته فهرمى فنه اى فنه ايش ته وه ته، هه روه كو «وجودى جيسمانى» قانى بو، واته هه سته جيسمانى يه كانى مروف تيا چوون، وجودى روه ايشى فنه ابيت، هه روه كو وتمان ده رخواستى روه ايشى نه مېنى، وه كو پېخوش بوى مه قامى مه عنه وى، وه كه شفو كه رامه ت، ته نانه ت پاداشى به هه شت، وه ته م ده رخواستى روه ايشى يانه، بوته وه ي چاوپې كه وتنى جه لالى خودا وه كه شفى عه ظه مه تى خودا وه ندى به سهري دل وده رونا، دنيا وقيامه تى له بېر باته وه، ته وكاته پايه ومه قامى مه عنه وېش ته بېته هېچ به لايه وه، عه قل و نه فسېش فنه اته بن، جا ته وكاته يه كه فنه اكه شى فنه ا ته بېت، واته هه ستى لاي ته وه ش نامېنى، كه خوى كه پشته ته مه قامى فنه ا، وه ته م مه قامه هوى سه ربه رزى يه و سه ربه فرازى، جا هه رله م كاته دايه كه زمانى دېته گو فتارى هه ق وه له شى وه كو خول ته كه وېته سه رى زه وى، وه سه رى به ننده گى راسته قېنه شوړ ته كاته وه، وه ته م فنه ايه هه موى برېقى يه له سه رسورمان و ويښ شانى، واته «خوبه هېچ زانى».

له شاهى نه قشبه ندىان پرسېوه، فنه ا چنه چوره يان چنه باره، ته فهرمى، فنه ا ته نها دوو جوړه، هه رچنه و تراوه كه جوړى زوره، به لام، له گه ل ته وېشا هه موى دېته وه ژړى فهرمان و ناوى چوارچېوه ي ته م دوو جوړه.

يه كېكبان، فنه ايه له «وجودى تاريخى طبعى»، واته ته م هه ستى يه چاولى كراوه ي كه له پېش چاومانه، دوه مې، فنه ا، له «وجودى روناكى روحانى» ته مه ش، نېشانه يه بوته وچه دېته ي كه ته فهرمى «ان لله سبعين الف حجاب من نور وظلمة»، هه رچنه پرده كان، يان شېوو شوره كانى ته م پرېنگايه، حه فتاهه زارېش بن، به لام وان له دوو چوارچېوه ي روناكى و تاريخىدا.

جا برى له گه وړه پياوان وه كه له مه ردانى كول نه دهر سه باره ت به م دوو پله گه وړه يه فهرمويانه. «خَطُّوتَانِ وَقَدْ وَصَلَتْ» ته نها دوو هه نگاوه ئېتر گه يشتو بته مه نزل، به لى ته وه ي مه ردېت، وايه هه ر دوو هه نگاوه ته گات.

شاهی نه قشبه ندیش ته فەرمی «ئەم حەجابه بریتی بە لە وجود، لای بە، واگەشتی،
«دُعُ نَفْسُكَ وَتَعَالَ»

از تو تا دوست ره بسی نیست توی
در راه تو خاشاک و خسی نیست توی.

ئەلی ماوەی تو تادۆست «واتە خودا» رینگاییکی زۆرنیە هەر تەنھا خۆتی خۆت وەنەلی
درکودالی بە سەری رینگاوەبێت هەر خۆتی خۆت «خۆت لا بەرە واریگات پاك کردە وەر
گەشتی» کە بریتی بە لەم فەنا کردنە. ئەلی، گەشتنی (خۆش وێست بە خۆشەوێست)
«موجب بە مەحبوب» کە دواقوناغی حالەکانە، پاش ئەم فەناو بە قایە دەس ئەدات،
وە بەر لە فەنا هەرگیز دەست نادات. هەر وەها لە حالێ فەنایشا (وصول) گەشتن
هەر دەست نادات، بە لām پاش فەنا وە پاش دامەرزانی لە بە قادا، ئێتر خۆش وێست
«موجب» ئەگاتە ئاواقی «وصول».

وجود، واتە هەستی موجب، کە بە هۆی گەشتن بە خۆشەوێست (مەحبوب)
بە قای پەیدا کردووە، «واتە بۆتە خواوەنی مانەو» ئێتر بەرگە ی زال بونی «تەجەللای هەق»
ئەگرێت، واتە نوری تەجەللای هەق نایسوتینی، بە لکو گەشتەشتی پی ئەکات و
تینوتای تی ئەکەوێت.

کەواتە، هێز و توانایی، بەمرازگە یشتوانی، دین (موشاهەدە)، ئە پارێزێت و
تیانچێت، هەر وەها تیکەلی کردنی خەلکیش کاریان تی ناکات و نایان گۆرێت،
و هەبچ هۆییکی ئەم جیهانە، ناتوانی سەرگەرمی کا بە خۆیە وە، وە کاریکی
لی بکات کە پەییوەندی لە گەلی خۆشەوێست دا بپچرێت، چونکە لە ناوەرۆکدا
هەموشتی هەر بە دەستی خۆیەتی، نە شووودی هەق، واتە، دینی هەق
«بە چاوی دەرون»، ئەبێتە هۆی ئەوێ، پەییوەندی لە گەلی خەلق بپچرێت، وەکو
ئەوکاتە ی کە لە حالێ فەنا دا بوە، وە نە تیکەلی خەلق ئەبێتە پەردە ی نیوانی ئەوو
خودا، وەکو ئەوکاتە ی کە نە گەشتبۆه فەنا، بە لکو هەر کام لەم دوانە، واتە هەم
خەلق وە هەم خالیق، لەمە قامی خویانا، وە بەش بە حالێ خویان، ئەبێت
بی ئەوێ بینە پەردە بۆیە کتر، لێرە دا فەناو بە قای ئەوکە سە یەکیان گرتووە تەو،
لە فەنا دا باقی یەو لە بە قادا قاتی یە.

ئەفەرمى جالەمەولا سەرکەوتن ھەر دوايى ئالى ، وە بەم مەقامانە ئەلەين «سیرى
 اللہ» واتە بەرخوردار بون لەخودا ، وە ئەم پایە ئەوەندە بەرزە ھەرچى مەقاماتى
 مەعنەوى لەو وپېشە وەکو تەنھا قوناغىكى سەرەتائى ئەم مەقامەتە ، بەلکە وەکو ھىچ
 واىە ، «شیخ فەرىدوددین عەتتار» کە نزیکەى (۶۰۰) ک لە دنیا دەرجو ، سەبارەت
 بەم مەقامە ئەفەرمى .

ئەندررەحق جملە ادب باید بود ، تاجان باقیست در طلب باید بود ،
 در یکدم اگر هزار دریا بکشی ، کم باید کرد و خشک لب باید بود ،
 واتە ئەبى ئەدەب بکەیتە پېشەت ، بۆرینی پاریگەى ھەف ، وە تەگیا نیشەت اتیایە ،
 لەسەرى مروڤە ، لە تیکۆشان ئەو ەستى | ئەگەر لە ھەر دەمینکادەریا بێک نوش کەیت ،
 ئەبى بلیت کەمەو ، دەست و شک بێت .
 مەبەست ئەو ەتە : پاش گەشتن بەو مەقامە ، ئەو ەى ئەدەب کردنەو داخواز کردن ،
 وە ھەتا ئەو یادەىە بۆت تیکەن ، ھەر بلیت بائى ، ساقى بۆم تیکە .
 حاجى شیخ عبد الرحمن نەقشبەندى ، کورى شیخ عثمان سیراج الدین ،
 کەسکە ئەکە لەمەردانى گۆرەپانى تەصەووف ، وە شاعیریکی بەرزە ، وە دیوانە
 بیکەى لە یادی مەردانى ژمارە دووی ماموستامەلا کەرم دا چاپ کراو ،
 لەم بارەو شیعریکی ھەبە کە ئاشکرایە دەس کێشانە بۆ ئەو مەقامە وە دیارە خو
 ئەو مەقامە داو ە ئەلى :

(عجب درمن یزید عشق عاشق از چہ روگفتہ ، کە عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلها) ؟
 (وفا عین صفای می شد است و باز می گوید ، الا یا ایہا الساقی ادر کاسا و ناوھا)

ئەلى سەرم سۆرم او ە ئەو عاشقەى کە لەمەزانی عیشق دا ھاواریەتى بە دەستی
 دەردى سەرى عیشقەو ە ، وە ئەلى عیشق لە پېشا خو ئاسان پېشان ئەداو کەچى ،
 گرفتارى زۆرى بە شوینەو ەبو ، جائەلى منى عاشق ، بە پېچەوانەى ئەو عاشقەو ە ، واتە
 حافظ ، ئەو ەتە (وفا) یە کپارچەو سەرتاپا بو ە بەمەى ، لەگەل ئەو ەشا ھەر
 ھاوار ئەکەم ، ئەلیم «الا یا ایہا الساقی ادر کاسا و ناوھا» واتە ئەى بادە گێرینکى کەم
 بۆتیکە ، جا ئەو ە دەس را کێشانە بۆمە قامى بەقاي پاش فەنا ، کە بەندە لى ھاتوو
 ھیمەت بۆلەندو کۆل ئەدەرو خوا پى داو ەکان ، دەسیان کەوتو ەو ، کەوتو ەتە ناوی
 ئەو نازو نەعمەتە ، ساقى ئەلەست نازیان ئەکێشیتو بۆیان تی ئەکات لە بادەى

مه‌حه‌بیه‌ت ، مه‌قام‌پاش مه‌قام وهرئه‌گرن ، له‌گه‌ل‌ئه‌وه‌شا هه‌موگیانیان هه‌ر
 باده‌ی مه‌حه‌بیه‌ته ، که‌چی هه‌رئه‌ئین ، «الا یا ایها الساقی ادر کاسا وناوھا» لیره‌دا
 ده‌س‌ئه‌کیشین بۆیری بیروباوه‌ری تری گه‌وره‌پیاوانی ته‌سه‌وووف سه‌باره‌ت به
 (فه‌ناوبه‌قا) ، له‌کتیپی (التعرف) دا ، (تاج الاسلام کلا بادی) (٣٨٠ ک / ٩٩٠ م) ئه‌لی ،
 الفناء ان یفنی العبد عن الخطوط فلا یكون له فی شیء من ذلك حظ : ویسقط عنه التميز .

والبقاء الذي يعقبه ، «هو ان یفنی عماله ویبقى بما لله» ، ئه‌لی ، قال البعض ، ان
 یكون كل حركاته موافقات الحق دون مخالفاته ، «فانیا عن المخالفات باقیا بالموافقات»
 واته ، فهنا به‌وه‌ئه‌ئین ، ته‌وبه‌نده‌یه له‌هه‌رچی شته‌و هه‌رچی به‌شه ده‌ست هه‌ل‌گرت
 هه‌م له‌عه‌قلوه‌ش هه‌م له‌داخوازی دنیا و قیامه‌ت له‌هیچ‌شتیکه به‌شی نه‌می ، وه
 ته‌میزی نه‌می . واته نه‌توانی قانجازه‌ری زه‌ره‌ری دینی و دنیا یی لیک بداته‌وه .

به‌قایش که‌به‌شوینی ته‌وادیت بریتی به‌له‌وه‌ی ته‌وه‌ی هی خویه‌تی له‌یادی به‌جیه‌وه
 وه‌ته‌نه‌ئه‌وه‌ی بوخودایه ، له‌یادی ته‌وه‌داییت .

یان هه‌رچی هه‌لسان و دانیشینه هه‌موی به‌وجۆره‌ی که‌خواپی خوشه وه
 موخاله‌فه‌تی نه‌کات .

ده‌س له‌هه‌مو کاریک پیچه‌وانه‌ی ته‌مری خوا هه‌ل‌گرت وه هه‌رچی خوا پی
 خوشه ته‌نجامی دات .

ئه‌لی : یكون فانیا عن اوصافه باقیا بأوصاف الحق .

پێناسه‌کانی خۆی له‌ناوبه‌ری وه‌پێناسه‌کانی خودای بمیسته‌وه . هه‌روه‌ها ئه‌لیت ، «فناء
 عن تعظیم ماسوی الله وبقاء فی تعظیم الله» ، جگه‌خودا که‌س به‌گه‌وره‌نه‌زانی وه‌ته‌نه‌ها
 خوابه‌گه‌وره‌زانی ، کتبی «التعرف» ته‌ویش ، له‌زوانی خه‌ررازه‌وه : ئه‌لی ، «الفناء هو
 ذهاب حظ العبد من الدنيا والاخرة» ، جائه‌لی ، ده‌س هه‌ل‌گرتن له‌به‌شی دنیا
 ده‌س هه‌ل‌گرتنه له‌هه‌مو یاداشیکه دنیا یی ، وه‌کو سامان یان مه‌قام وه‌پاداشی
 ته‌ودنیایش بریتی به‌له به‌هه‌شت و ته‌وجۆره‌شتانه ، جائه‌بی هۆشی هه‌ریه‌لای
 خوشه‌ویستی خوداو په‌زانه‌ندی خوداو به‌یت وه هه‌ردو جیهان پشت‌گۆی بجات .

له‌پاشان ئه‌لی «منهم من جعل هذه الاحوال کلها واحدة وإن اختلفت عباراتها»
 هی واهه‌یه هه‌موی ته‌م‌حالانه واته ، ته‌م‌حاله‌ دووجۆرو دووناوانه هه‌ر به‌یه‌ک‌حال

ئەزائىت ، فەناو بەقا ، جەمە و تەفرەقە ، غەيبەت و شوھود سوکرو صەحو ، ھەر بەيەك شت دائەئى و اتە فەنا بەقا يەو جەمە تەفرەقە يەو غەيبە شوھودەو سوکور صەحو .

لەپاشان ئەلى گەورە پياوانى وەکو جۆنەيدو خەررازو نورى ، ئەلەين ، ئەوانەي كەفەنايان تەواو کردو لى بۆنەو تازە ناگەرینەو بۆسەرى حالى پېشى فەنا ، وە ئەبنە پياوئىكى ترو جىھانئىكى تریان ھەيە ، واتە ھەربە پاکی و بە ئزىكى ئەمىنەو ، ديمان شاهی نەقشە بندیش ھەرلەسەرى ئەوباو ەرەبو .

قوشەيرى ئەلى ، «الفناء سقوط الاوصاف المذمومة ، والبقاء ، قيام الاوصاف المحمودة.»

فەنا تياچونى پېناسى ناپەسەندەو بەقا دامەزراندنى پېناسى پەسەندە .

لەكتىبى (مدارج السالكين) دا زۆر بەدورودرئى سەبارەت بە بەقا و فەنا باسى کردو ، ئەم كىيە خۆى برىتى بەلە باسى مەقامەكان لەبەرئەو بەدورئى و بەشيوەيىكى زانبارانە باسى کردو ، ئەوەي يەوئى لەم باسانە باش بگات ئەلى سەيرى كىيەكانى (معجم ، ومصطلحات ، والفاظ) الصوفيه ، وە مدارج السالكين وە منازل السائرين ، و معجم الصوفى ئەلفاظى محى الدين عەرەبى بگات ، ئەمەش كورتەيىكى كورت لەباسەكەى (مدارج) ، ئەلى ئەلى ئەوەي وەلى و عاريفە ، خواوەنى ئەم چوار پېناسەيىت ، كە لەچوار چۆەي وشەي فەرق و جەمە وە كەثرەت و وەحدەت دا كۆبونەتەو .

ئەلى فەرق بچەن لەنيوانى ئەوشتەي خواپى خوشەو اخوا پى ناخوشە ، وە فەرمان ئەدا بەکردنى ، فەرمان ئەدا بەنەکردنى ئەوانەي خوشەويستى خودان ئەوانەش دوژمنى خودان ، وە ئەمەش بزائن ، خوا يەكئەو پېناسەكانى زۆرن ، ئەوەش كەثرەتە لەوەحدەت دا .

جەمەئە ئەو فەرقەش ئەو تە بزائن ھەموى ئەمانە وان لەزىرى فەرمانى قەضاو قە دەرى خواو ويستوئارەزوى ئەوا ، كەوابو ئەلى ئەمانىش چى خواپى خوشە و ابكەن وە لەچى بزارەنەيكەن پاش باسيكى دريژ ، ئەلەيت دواپلەي خوشەويستى برىتى يە لە يەكگرتەوەي ويستى (موجب) لەويستى «مەجبوب» دا ، وە فەناي «ئىرادە» ي «موجب» لە ئىرادەي ، «مەجبوب» دا . ئەلى ئەم «الحادە» واتە يەكگرتەوەي

ویسته وه ئه م فه نایه «فه ناو انحادی» خوشه ویسته تاییه ته کانه ، ئه لّی فه نای ته مانه ئه و، ته له په رستشی خوشه ویستا فانین وه بیزارن له په رستشی که سی تر له و ته ترسن وله که سی تر ناترسن ئومیدیان به وه وه له و داوا ئه که ن ئومیدیان به که س نیّه و له که س داوانا که ن، پشتیان به وه به ستوه به که سی تر، ئه وه ی گه یشته ئه م فه نایه ئیتر خوش ویستن و رق لی بون و لاین گیری و دوزمنی کردنی هه ره له به ری خواهه بیست ، وه ئاینی ئه و به نییّی و ئاشکرا هه ربو خودایه و بو پیغه مبه ری خوشه ویست ، وه خوا و پیغه مبه ریان له هه مو که سی ، ته نانه ت له عه زیزترین که س خوشتر ته ویت .

کا کله ی ئه م فه نایه فه نایه له نه فسی خوی له ریگه ی ره زامه ندلی خوا دا ، وه ئا کامی هه موی ته مانه ، ئه وه ته که لا اله الا الله به وه په ری زانین و تیگه یشتنه وه به کرده وه و به قه صد بیر نه دی .

وه ناوه روکی ئه م (نه ف و نیساته) ی لا اله الا الله ئه وه خوی بریتی به له فه ناو به قا چونکه به وشه ی لا اله ، په رستشی هه موشتیکی داوه ته دوا وه نه فی کردوه وه به وشه ی الا الله خواهه تی خوی هیستوه ته وه و به قای خوی ناسیوه ، وه به م چه شنه هه ر در یژه ته دات به باس .

له «ته لفاظ الصوفیه» دا ، زو رشت ئه لّی که هه ر له وسه ر چاوانه ی وه رگرتوه ، له گه ل ئه وه شانه لّی .

فه ناو به قا ، به یه کتره وه به سراون ئه میان ئه ویان ته واو ئه کات . ئه لّی ئه وه ی ده ستی له زه ر قوبه رقی دنیا هه ل گرت ئه وه فه نای دنیا که یه تی که واته له وه لا به راستی وه هقی تیا یانه ژیت ئه وه ش به قا که یه تی ، ئه وه ش هه قیقه ت بالّی کی شابه سه ریا و چاوی به شوینی که سی ترو هیچی تروه نابیست ، جیگه دار واته به دیل وه جی نشینی بو خودا دانانی وه جگه خوا گوی به که س نادات ، که واته له خه لقی قانی بوه وه به هه ق باقی نه .

له کتیی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا ئه لّی .

فه نا گۆرینه وه ی پیناسی ئاده می زادی یه ته ، به پیناسه کافی خودایی ، به وجۆره ی هه ر کام له پیناسه ناپه سه نده کان لانه بات پیناسیکی خودایی ته کاته جی نشینی ، تاوای لی ذیت «یکون الحق سمعه و بصره» کما نطق به الحدیث» خوا ته بیته هیزی بیستن

وینینی ئەو، وەكۆلهحه دینی قودسی دایه، ئەلی نیشانهی دامه زرانی ئەم فەنایەش
 ئەو ته، دەست هەل گری لە هەلمەت دان بەم لاو بەولادا وە لە ئومیدە واربون بەم و بەو
 بۆیه دەست هینانی قانجاز وە خوێاراستن لە زیان، بە لکو ئەنی جگە خوا پەنا بۆ کەس
 نەبە ی وە داوالە کەس نە کە ی ئەر بە وجۆرەت لی هات وافە ناکەت تەواو. هەر وە کو
 وتم باسە کە زۆر دوو رو در یژه، کور تە کە ی ئەو ته لە پیشا باس کرد وادوو جۆر
 فەنا هەبە، بە کێکیان، خە لاتی کە و خوائە بدات ئەویش بریتی یە لە حالو ئەحوالێک
 کە بە سەری خاوەن مەقامە کە دا دیت مەگەر هەر خوا بیزانیت وە بری لە بارە یە وە
 باسەن کرد، دوو هەمیش، تیکۆ شانه کانی بەندە یە بۆ ئەو ی شایستە ی ئەو مەقامە
 پەیدا کات ئەویش بریتی یە لە خوێارازاندنە وە بەو هەموو پێناسانە ی کە باس کران، ئەنی
 مەرووف ئەو هەموو پێناسە ناپەسە ندانە فەنا کات وە لایان بەری وە پێناسە پەسە ندە کان
 بە دەست بیریتو بیان هیلێتە وە بە قایان بداتی، تا شایستە ی نزیکی ی لە خوا پەیدا ئەکات
 وە خودا لە پیشا لە هەوارگە ی فەنادا ئەیکاتە میوان تاما وە یێک لە پاشان بۆ هەتا هەتا یە
 لە مەنزلی بە قادا جیگە و ڕیگە ی تایبەتی ئەداتی، وە بە ناوی بەکی لە خوشە و یستان
 لە مان و مردنا لە و ناز و نیعمەت و ڕیژ و پایە یە بەر خوردار ئەیت.

«ذَٰلِكَ فَضَّلَ اللَّهُ يُونُسَ مَنَ يَشَاءُ»

«توحید»

(تەوحید) لە ڕوانگە ی ئیسلامە وە بریتی یە لە خودا بە یەك ناسین، واتە ئەو کە سە ی
 شیاوی پەرستشە و ئەنی کورنووشی بۆ پەریت، وە بە دی هینەری گیان داران و
 بی گیانە کانه وە بە دی هینەری وێنە و کە ونە هەمو ی، ئەو ی ئیمە عە قلمان
 پێی بشکێت و ئەو ش لەوزە ی ئاوەزی ئیمە دا نەیت، بی وێنە و بی نمونە یە وە هەر وە کو
 خۆی ئەفە رمی «لَیْسَ کَمِثْلِهِ شَیْءٌ»، «تەوحید» ئەو ته بەزوان بلیت «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» وە
 بە دلێش باوەر ت لە سەری ئەو ییت، کە، کەس خودانی و شیاوی پەرستش نیە «اللَّهُ»
 نەیت، خودا خۆی فەرمان ئەدات وە ئەفە رمی «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ اللَّهُ الصَّمَدُ، لَمْ يَلِدْ وَلَمْ
 یُولَدْ، وَلَمْ یَكُنْ لَهُ کُفُوًا أَحَدٌ» لە بارە ی خودای گەر و وە لە پیغە مەر پرسیار کرا، جا،
 وە حی، «سروش» هاتە خوارە وە، وە ئەم سورە تە ی هانی بۆ وە لامی ئەو پرسیارە.

بىگومان «تەوحىد بەرائىبەر، بەشېرك يان بەكوفروە ئىلحاد ھاتو»، شېرك واتە ھاوبەش
 بۆخودا دانان، سا، يان يەكېك يان دووسى يان ھەزار، كوفىر دىزى باوەرە، كوفىر
 داپوشىنى شتى راستە، كوفىر بەئەك ھەرامى و ئەك نەناسى، واتە كوفىرى نىعمەتىش
 ئەوترىت. شېرك ھاوبەش دانانە بۆخودا، وەكو ئەوانەى (بوتە) كانيان دائەنا
 بەشەرىك بۆخودا، واتە ئەمان پەنايان ئەبرد بەوان، كەئەوانىش پەنا بەرن بەخودا
 يان، رېئىي كىردن، ئەخودا پەرسىتى دا، وەكو ئەوۋى نوپۇزۇ چاكە بۆئەو بەكەى خەلك
 بەچاكت بزانن، ئەوۋەخۇى شېركە، واتە شەرىك بۆخودا دانانە، يان بېرى جار
 يارمەنى داوا كىردنى راستە و خۇى لەپىرو مورشىدو پياوچا كىكى زىندو يان مردو،
 ئەوۋەش ھەشېركە، وەكو ئەوۋەى بلىت: ئەى پياوچاك يان ئەى مەرقدى فلان،
 فلان شىم لەتۇ ئەوۋىت، ئەمە ئەگەر بەونيازە بىت كەئەو پياوچاكە، يان ئەو خاوەن
 مەرقدە، كارەكەت بۆيكات، ئەوۋە ھاوبەش بۆخودا دانانە، بەلام ئەگەر بەو
 نيازە بىت ئەو بەندە بىكى خۇشە و سىتى خودايە: ئەوۋىش داوات بۆيكات لەخودا
 ئەوۋە ئەكرىت، لەگەل ئەوۋەشا ئەى باوەرەت لەسەرى ئەوۋە بىت خودالە خۇشە و
 نرىكە، ئەى ئەوۋەش بزانن ئەو پياوچاكە، يان ئەو خاوەن مەرقدە گوناھى لەسەر
 نى، چونكە ئەوچ بىكات، كەتۇخوت نەزافى، بەپى فەرمانى خودا ھەل سۈرپىت،
 شتەكە زورناسكە، وەئەى لەكانى زيارەتى پياوچاكانى زىندو، يان مردودا، مروف
 زور ھوشيار بىت، تابەخۇراى نەبوۋىتە موشرىك وەئاگای لەخۇى نەبوۋىت.

«ئىلحاد» خودا نەناسىن و، دان بەوجودى خودادا نەنانە، وەزور، بەنى ئادەمى وا
 ھەن لاىان واىە، ئەم كەونە، وەئەم ھەموە گيان دارانە، ھەروا لەرېگەى
 ھەل كەوتەوۋە ھاتونەتەدى: وە ھەرلەخۇبەوۋە، ئەم جىھانەو ئەم كائىناتە،
 ھەل ئەسۈرى: وە رېك خەرو ھەل سۈرپىنەرىكى نى، بەلى لەكائىكا باوەرناكات
 بەوۋەى بىمارىك، وەيان جەرو جىگا جەرىك، لەخۇبەوۋە بەررىكەوت
 دروس بىت، كەچى لاى واىە خۇى وەبەدەنى خۇى، بەوۋەموۋە دەسگا
 سەرسۈرپىنەرەوۋە، ھەرلەخۇبەوۋە بەھەل كەوت، دروس بوە، بەلى مليونا كەس
 ئابەم جۆرە سەرلى شىۋاون، وەئەلېن، چۆن فروكە، يان تەلەفزیۋنىك لەخۇبەوۋە
 دروس ئەى، بەلام لەم لايشەوۋە لاىان واىە دروس كەرى فروكەوتە لەفزیۋنەكە
 كەئادەمى زادە ھەرلەخۇبەوۋە بەھەل كەوت دروس ئەبىت، !!!!!

که واته، «تەوحید» بریتی یه له پێهاتی به زوان وه به باوه به وهی که خودا یه کیکه، «لا اله الا الله» وه باوه پریش له سه ری ناوه کانی خودا، وه کو ره حمان، ره حیم، صه مه د، خالیق، وه ۹۹ ناو هه ن که ناوی خودان، هه روه ها باوه ره به «صفات» ی خودا، واته پێناسه کانی، که بری له و پێناسانه هه ره ی خودا خو به تی، وه که سی تیا به شدار نه، وه کو «خالق، محیی، ممیت، مبدئ، معید، عالم الغیب» به لام، پێناسی وای هه یه که به نده کانیشی تیا یانا به شدارن، به لام له گه ل ته وه شا له چۆنه تی شته که دا فره ق هه یه، وه کو «رب الشئ» واته خوا وه نی شتیک، ته له ت چۆنه تی خوا وه ن بون، فره ق هه یه، ته و جو ره ی خودا خوا وه نی منه، من خوا وه نی خان وه که ی خو م نیم، من پاش ما وه ییک ته مرم، وه خان وه که م ته بیته هی واریث، به لام خودا نامری، وه هه تا هه تیا به خوا وه نی هه مو شتیکه، چ ته و شته ماییت یان مر دییت، یان، که ریم، واته سه خی که ناوی خودایه، وه پێناسی شه بو ی، وه مرو فی وایش هه یه که ریمه، به لام ته م به خشن ده نی یه له کو ی، وه ته و له کو ی، پێناسی وایش هه یه هی به نده یه که خودا له و جو ره پێناسانه دوره، وه کو پێناسه نا به سه نده کان، وه کو حه سو دی یان هه ر کرده وه ییکی ناشیرین.

که واته «تەوحید» هه م دان نانه به و خودی خالیق وه هه ل سو ری ته ری ته م کائانه دا، وه هه م ته وه ته به تا کو ته نه ای بزاین، که هه ر خوی خوا وه نی هه مو جیهانیکه وه ها و به شی نه، وه هه م خوا وه نی پێناسی تیا به تی خو به تی، وه هه م هیچ شتیکه تر له و نه ی ته و نه و ناییت.

له قورئانی پیروزدا «تایاتی تەوحید» زۆرن، له کتیی، «المعجم الصوفی» د. سعاد حکیم دا که کتییکی هه زار و سی صه د لا به ره بی یه، وه هه موی بریتی یه، له «مصطلحات» ی، شیخ محی الدینی عه ره بی، له م کتیه دا له با سی ووشه ی، «تەوحید» ۳۶، تیا به تی نو سی وه ته لیت شیخ محی الدین ته م سی وشه ش تیا به ته ی نو سی ون وه تیا یانا پیشانی دا وه که خودای گه وره له سی وشه ش دا ریژ را ودا، ووشه ی ته وحیدی دا ریژا وه، که هه ریه که یان به جو ری شی وه ی ته وحید رو ون ته که نه وه، (شیخ محی الدین)، بو هه رکامی له وته وحیدانه ش ناو یکی تیا به تی دا نا وه، که نو سینه وه یان به پیو یست نازا م، تیا به ته کان به م چه شنه ن

- ١ «والحكم اله واحد لا اله الا هو الرحمن الرحيم»
- ٢ «الله لا اله الا هو الحى القيوم»
- ٣ «ل . م . الله لا اله الا هو الحى القيوم»
- ٤ «لا اله الا هو العزيز الحكيم»
- ٥ «شهد الله انه لا اله الا هو ، والملائكة واولو العلم قائما بالقسط»
- ٦ «الله لا اله الا هو لِيَجْمَعَنَّكُمْ اِىَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ»
- ٧ «ذلِكُمْ اللهُ رَبُّكُمْ لا اله الا هو خالق كل شئ فاعبدوه» .
- ٨ «اتَّبِعْ مَا اَوْحَى الْبِكَ مِنْ رَبِّكَ لا اله الا هو وَاَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ»
- ٩ «لَا اله الا هو يُحْيِي وَيُمِيتُ»
- ١٠ «وما أمروا الا لِيَعْبُدُوا الهًا وُحْدًا لا اله الا هو سبحانه عما يُشْرِكُونَ»
- ١١ «فان تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللهُ لا اله الا هو عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وهو رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ»
- ١٢ «حتى اذا ادركه الغرق قال آمَنْتُ انه لا اله الا الذى آمَنْتُ به بنوا اسرائيل»
- ١٣ «فاعلموا انما انزل بعلم الله . وان لا اله الا هو فهل انتم مسلمون ؟»
- ١٤ «وهم يكفرون بِالرَّحْمَانِ قُلْ هو رَبِّي لا اله الا هو عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ واليه مَتَابِ»
- ١٥ «اَنْ اُنْزِلُوا اَنَّهُ لا اله الا اَنَا فَاتَّقُونِ»
- ١٦ «اِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى : اللهُ لا اله الا هو له الاسماء الحسنی»
- ١٧ «وانا اخترتك فاستمع لما يُوْحَى اِنِّى اَنَا اللهُ لا اله الا اَنَا فَاعْبُدْنِى» .
- ١٨ «انما الحكم الله الذى لا اله الا هو وسع كل شئ علما»
- ١٩ «وما اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُوْلٍ الا نُوْحِى اِلَيْهِ اَنَّهُ لا اله الا اَنَا فَاعْبُدْنِى» .
- ٢٠ - «وذا النون اذ ذَهَبَ مَغاضِبًا فَظَنَّ ان لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادٰى فِي الظُّلُمٰتِ اَنْ لا اله الا اَنْتَ سُبْحٰنَكَ اِنِّى كُنْتُ مِنَ الظّٰلِمِيْنَ .
- ٢١ - «فتعالى اللهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لا اله الا هو رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ» .
- ٢٢ - «لا اله الا هو رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ» .
- ٢٣ - «الله لا اله الا هو له الحمد فى الْاَوَّلِ وَالْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكْمُ وَالْبِهِ تُرْجَعُونَ» .
- ٢٤ - «وَلَا تُدْعُ مَعَ اللهِ الهًا آخَرَ لا اله الا هو كل شئ هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهُ» .
- ٢٥ - «هل من خالق غيرُ اللهِ يُرْزُقُكُمْ مِنْ السَّمَاءِ وَالْاَرْضِ لا اله الا هو» .
- ٢٦ - «اِنَّهُمْ كَانُوا اِذَا قِيلَ لَهُمْ لا اله الا اللهُ يَسْتَكْبِرُونَ» .
- ٢٧ - «ذلِكُمْ اللهُ رَبُّكُمْ له الْمَلِكُ لا اله الا هو اِلَيْهِ الْمَصِيْرُ» .

- ۲۸ - «شديدُ العقابِ ذی الطولِ لا اله الا هو اليه المصير» .
 ۲۹ - «ذلکمُ اللهُ رَبُّکُمُ خالقُ کل شیءٍ لا اله الا هو فَاَنَّى تُؤفکون» .
 ۳۰ - «هو الحیُّ لا اله الا هو فادعوه مخلصین له الدين الحمد لله رب العالمین» .
 ۳۱ - «لا اله الا هو یحیی ویمیتُ رَبُّکُم وَرَبُّ اَبائِکُمُ الاولین» .
 ۳۲ - «فَاعْلَمُ انه لا اله الا الله واستغفر لذنُبِکَ وللمؤمنینَ والمؤمناتِ» .
 ۳۳ - «هو الله الذی لا اله الا هو عَالِمُ الْغَیْبِ وَالشَّهَادَةِ هو الرَّحْمَنُ الرَّحِیمُ» .
 ۳۴ - «هو الله الذی لا اله الا هو الْمَلِکُ الْقُدُّوسُ» .
 ۳۵ - «الله لا اله الا هو وَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ» .
 ۳۶ - «رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لا اله الا هو فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا» .

به مچهنه سه پرته که بن قورثانی گه وره خوی ئیلهام دهرو فهران دهری
 «ته وحیده» وه هه قورثانه پری ئیشاندهره بویه کتانیسی .

«تفوحید» دروشمی ئایینی ئیسلامه ، گه وره پیاوانی ئیسلام وریه رانی مه ذهه به
 سه ره کی به کان وه کارناسانی زانیاری «که لام» هه مویان تیکوشاون بویه وهی ،
 به کتانیسی ، به نه دهرونی موسولمانانه وه ، وه به باشی
 له پیناسه کان وله تاوه کافی خودا بکولنه وه و راقه ی کهن ، تاهیج جوره پرسیارو ورکه و
 دودلی ئیک له دهرونی مروفی موسولمان دا جینگه ی نه بیته وه .

ئیمه وتمان سه ره تاو سه رچاوه ی «ته وحید» ووشه ی «لا اله الا الله» به ، واته
 هیج کهس خوداو پهروه ردگارو شیای په رستش نه «الله» نه بیته ، تاثیریه ی
 ئه م باسه ، په یوه ندی به هه مو موسولمانیکه وه هه به ، به لام کاری سو فی به کان ،
 ورده کاریکی تایبه ته ، هه ره له م ووشه ی ته وحیده دا ، واته له «لا اله الا الله» چۆن ،
 وه بوجی ؟ .

ئیمه وتمان بناغه ی ته سه ووف ، وه تیکوشان و خه باقی ته سه ووف ، به رده وام بونه
 له سه ری (ذیکر) ، وه ئه م ذیکره ش لیره دا مه به ست گوتنی «الله» یان «لا اله الا الله» به ،
 چونکه وتمان ذیکر به مه عنای ، قورثان ، وه نویژ ، ویا دکردنیش ، هاتوه به لام
 ذیکری مه به ست ، له ته سه ووف دا هه مان «الله» واته ناوی خودا بردن ، وه یان
 «لا اله الا الله» واته «ته وحید» ه .

وه له دانی ته سه ووف دا به م ذیکری «ته وحید» ه ئه لێن ، ذیکری «نه فی وه تیسبات» ،

واته كه ئه لى «لا اله» ئه مه نه فى ئه كات ، واته هيچ خودايىك نيه ، جا ، كه ئه لى «الا الله»
ئوه «اثبات» ، واته ئيسباتى ئه كات ته نها «الله» خودايه .

جا ئه م گوته ش ، هه روا ساده نيه به لكو به شيوه ي تاييه نى خوى ئه نجام
ئه دري ت ، كه له باسى ، ووشه ي (ذيكر) دا به دري تى باسى ئه كه م ، به كورتى ئه لى ،
كه ئه لى (اله) ، ته واوى هوش و بروهه ستي كو كاته وه ، سه رى ئه وه ي ، كه كه س
شياوى په رستش نيه ، وه كه س هيچ به ده س نيه ، وه كه س ، وجودى «ئزه لى و
ئه به دى» نيه ، كه س خوا وه نى پي ناسى خودايى نيه ... هتد «الا الله» جگه «الله» ،
ئه م ووشه يه ، چ به ذيكري ئاشكرا و به زمان «ذيكري جملى» ، وه چ به ذيكري ده روى و
په نه انى وه له دلدا ، «ذيكري خفى» ، هه زاران و هه زاران وه شا به د مليونه و مليونه جار
ئه وتري ته وه تائه گاته راده يىك ، ري يواى ري گه ي ته سه ووف ، فه نائه يىت ،
كه پي ئه لى ، «فه ناي نه فى و ئيسبات» ئه وه نده بير له وه ته كاته وه كه هيچ شتيك نيه ،
وه هه موشتى شياوى نه مان و فه وتان و تيا چونه «الله» نه يىت ، ئه و نه بون و تيا چونه ، ئه به نه
راسته قينه ، وه ته نها «الله» ئه مي ئه ته وه ، جا له م كاته دايه ، كه شتى سه رى نه يى ،
له نه يى يه كاني وجود «هه ستي» وه له «ئه سرارى غيب» ، وه له به ره رى خودا وه ندى ،
وه له پايه ي به رز ، وه له وشته ي كه له نيواني سو فى مه سه له كاندا به (نور) و به ره كه ت ،
وه خه لاقى گه وره ي خودا وه ندى ئا سرا وه ده ست ته دات ، وه برى جار ، ئه و كه سانه ي
كه خويان ، ون ئه كه ن ، وه به هه مو جو رى هيچ شو ئه واريك له خويانه وه ،
هه ست ناكه ن ، ته نانه ت شو ئه واره له كه ون و كائيناييش هه ست ناكه ن ، هه ر «الله»
يه و «الله» له باره ي ئه و حاله ي خويانه وه برى شت ئه لى ، كه به لاي ئا شاره زايانه وه ،
لايان وا به ري يواى ري گه ي ته سه ووف ، با وه رى له سه ر (وه حده نى وجود) يان (حلول)
«انحاده» ، له كاتيكا هيچ كامى نيه ، ته نها ده ر بري نى ئه و حالى تيا چون و ون بونه يه ، واته
«فه نا» ، به لام پاشان ري يوار ئه گه ري ته وه «بوسه رى» حاله نى «به قا» واته مانه وه ي
خوى ، يان «البقاء بالله» كه مانه وه ي هه موشتي ك به سرا وه به خوا ستي خودا وه .
«ئيامى ره يباني» . شيخ ئه حمه دى فاروقى كه به ناويانگه ، به «موجه دديد» ، واته ،
تازه كه ره وه ي ته ري قه ت ، له هه زاره ي دو هه م دا ، «المجدد للآلف الثاني» ، كه پاشى
شاهى نه قشبه ند «محمد ساء الدين» ، گه وره ترين مه ردى مه يدانى ته سه ووفه ،
به تاييه ت له ته ري قه ي نه قشبه ندى دا ، له كتي به كانيا ، كه به ناوى «مه كو ياني
ئيامى ره يباني» به ناويانگه ، سه باره ت به م حاله نى «فه ناي ته وحيد» ،
به وردنى باسى كرده ، وه ئه و ورده كارى يه ، بو كه سى باشه كه بيه وى ئه و ري گايه
بگري ته به ر ، به لام ئيمه لي ره دا ، مه به ستمان ئه وه ته بزاني ن ته سه ووف چي يه ،

نهكه ته وهی بزانی چۆن بینه صوفی ، كهواته هه رته وه نه ده به سه ، كه بزانی «ته وحید»
 گه وره ترین پایهی ته صه ووفه وه هه مویش كه وتن و خوداناسی و به هره مه ندیكی
 ته صه ووف ، له ته وحیده وه سه رچاوه نه گرت ، له ری بازی ته وحیدناسی به وه ،
 به چه شنیكی گشتی ئه لێن ، «لا اله الا الله» ته وحیدی «الو هی ته» ، واته «اله»
 به تاك وته نه ادا نان ، وه ته وهی كه ئه لێن كه س شیاوی په رستش نه وه كه س (خالیق) وه
 (هادی) واته ری به روری نوما نه ، كه س ره حمان وره حیم وه (محی و ممیت) وه تده
 نه واته خاوه نی ئه و پێناس و ناوانه نه ، ئه مه ش «ته وحیدی ربویه ته» ، واته ته وحیدی
 خودایه تی «خاوه ن بون» ، وه ته وه ش كه به نه ده خوی بداته ده ستی خودا ، وه جگه ته و
 كه س نه په رستیت ، وه ته وه ككولی هه ره به خوا بیته و خوی ته سلیمی ئه و بكات ،
 وه جگه بو نزیكی له و ، وه پاریزگاری له ریگه ی ئه ودا ، ئاوات و ئامانجیكی نه بیته ،
 ته وه ش «ته وحیدی عوبودی به ته» ، واته ته وحیدی به نه ده گی و به چوكی و غولامی خوت بو
 خودا . ئه ی ته وه ش بلیم پێناسی گه وره پیاوانی ته صه ووف بو روون كردنه وه و ناساندنی
 «ته وحید» ، ته وه نه ده زوره ، له ژماره نا ئی ، وه بو خوی پێوستی به كتیپكه ، به لام
 ئه ی ته وه ش بلیم ئه و ناساندنه ش هه وه كو ناساندنی ته صه ووفه كه یه ، واته هه ركامه ی
 ئه وشته ی فهرمووه ، كه خوی زانیویه تی ، وه بریكی له وزه ی ناسینی ئه مه دا نه ،
 ته نهاته گه وره ترین عالیمو دانشمه ندێك ، كه شهاره زانیكی ته وای له ته صه ووف دا
 نه بیته لێ تی ناگات ، ته وه ی من بو م روون بو یه وه ، ئیامی ره بیانی «له مه كتوباتدا»
 له هه مو یان جوانتر وه روون تر كو لیویانه ته وه ، وه خویشیان ته فهرمون ، برێك
 له وگه وره پیاوانه نه گه یشتونه ته دوا پله ی ته وحید ، له به ری ته وه ، هه ر ته وه نده یان
 فه ، مووه كه لی یان زانیوه ، ته نهاته سه بارهت به چه زره تی شیخ محی الدین عه ره بیهش ،
 هه روا ته فهرمی ، وه ته فهرمی من خویشم له سه ره تا دا ، وام بو ده رته كه وت ، وه
 وام ته زانی ، ئه مه دوا پله ی مه قامی ته وحیده ، به لام ئهسته كه به لوطنی خودا (له وایه)
 به رزتریومه ته وه ، ته زانم هه م خۆم ، له وه به ره به هه له دا چوم ، وه هه م زو رێك
 له گه وره پیاوانی ته صه ووف ، كه تاته و پایه خودا به شی دا ون كه باسیان كردوه ، هه روه ها
 هه م له كتیبه كانی شیخ محی الدین وه هه م له مه كتوباتیشدا ناوی چه ن جو رێك له ته وحید
 نه به ن ، وه كو «ته وحیدی ارادی» «ته وحیدی شو هودی» وه له هه مو ی به رزتر «ته وحیدی
 وجودی» ، كه ئیامی ره بیانی سه بارهت به م ته وحیده یانه ، كه زو ر ورده كاری ته كات وه
 كه سیكی ئه ویت لێ تی بگات .

تەجرید، ئەیتە، روتاندەنەو داملین، شت پیوەنەهیشتن. تەفرید، بەتاک دانان، بەتاک زانین، «رَبِّ لَا تُذِرْنِي قُرْءًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ» «انبیاء» ۸۹ بەلام لەروانگەیی تەصەووفەو، قوناغ، یان چۆنیەتیکن کەبەسەری «سالیك»، پریواری پریگەیی تەصەووف دا دین، ئەم قوناغانە، وەکو تەوحید، تەنزیه، تەجرید، تەفرید، وەزۆرشتی تری لەم چەشنانە، هی ئەو وەلی یانەن، کە لەقوناغی فەناتی پەریون، وەلەمەنزلی بەقادا، جی گیربوون، وەهەردەمەیی لەدەسکەوت و خەلات و پایەیلک لەم پایەبەرزانە، لەلای خواوەخەلات ئەکرین، وەبەهۆی پاکی و بەندەگی خویانەو دەسگیریان ئەیت.

لەکتیی (مدارج السالکین) دا لەبەشی فەناو بەقادا، پەنجە بو تەجریدو تەفرید رانەکیشتی وەئەلی، ئەم فەناو بەقایە، حەقیقەتی «تەوحید» ن، و حەقیقەتی «بەراء وەولاء» وە «مەحووۋە ئیسبات» وە «تەجریدو تەفرید».

ئەلی «فیتجرد عن عبادة ماسواه، ویفرده وحده بالعبادة، فالتجرید نفی والتفرید اثبات، ومجموعهما التوحید».

ئەلی، ئەو بەندەییە خۆی دائەمالی لەپەرەستنی هەموشتی جگەخوا، وەبەتەنەها ئەو ئەپەرستی، کە وابو «تەجرید» لا بردن و داملینە، واتە «نەفی» یە وە «تەفرید» ئیسباتە، لەویانا لائەبات و دەرئەکات و دائەمالی، واتە جگە لەپەرستنی خوا هەموشتی دەرئەکات و دای ئەمالی، لەم یان دا کە تەفریدە «ئیسبات» ه واتە دامەزراندن و دامرکاندن بەندەگی و پەرستەنە بوخوا، واتە دل و دەرون تەنەها خوائە پەرستن وە ئەو بەتەنەها کە سیک دائەنن شیاوی پەرەستەنە. لەشوینیکی تری ئەم کتیبە دا باسیکی تری هەیه کە ئەویش هەر پەنجە پراکتیشانی تیا بە بۆلای «تەفرید»، ئەو باسەش هەر لەبەشیکی تری باسی فەناو بەقادیە، ئیمە عەرەبیە کە ی ئەنوسین بۆ ئەو هی ئیو ئاگادار کەین لەپیشە کە کە ی، تائەگاتە سەری باسی تەفریدە کە کە پەپەرەندی بەباسە کە مانەو هەیه، ئەلی. «وَأَنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَكِتَابِهِ وَدِينِهِ، أَصْحَابُ الْفَرْقِ فِي الْجَمْعِ، فَيَقُومُونَ بِالْفَرْقِ بَيْنَ مَا يُحِبُّهُ اللَّهُ وَيُبْغِضُهُ، وَبِمَا رُبِّهِ وَيَنْهَى عَنْهُ، وَبِوَالِيهِ وَيُعَادِيهِ عِلْمًا

وَشُهُوداً وَإِرَادَةً وَعَمَلًا، مع شهودهم الجمع، لذلك كله في قضائه وقدره ومشيته الشاملة العامة، فيؤمنون بالحقيقة الدينية والكونية، ويعطون كل حقيقة حظها من العبادة.

فحظ الحقيقة الدينية، القيام بامرؤه ونهيّه، ومحبة ما يحبه، وكراهة ما يكرهه، وموالاته من والاه، ومعاداة من عاداه، واصل ذلك الحب فيه والبغض فيه.

وحظ الحقيقة الكونية. «افراده» بالافتقار اليه، والاستعانة به، والتوكل عليه، والالتجاء اليه، (وافراده) بالسؤال والطلب والتذلل له، والخضوع والتحقيق بانه ماضى كان، وما لم يشأ لم يكن... ولا يملك أحد سواه هُمُ ضراً ولا نفعاً ولا موتاً ولا حياةً ولا نشوراً.

به لى: بهم جوړه سه بارهت به به شى «حقيقه تى كه وى به»، له خوا بهر رسته پيدا به بجه
له كيشى بو نه ماسى «ته فريده»، نه لى، نه لى خوا به ته نها كه سى دابنى كه به نده كان
كه لكان لى بكه وى، وه خويان به ران بهرى نه، به هه ژار دابنن، وه داواى، يارمه تى
لى بكه ن «نم كه لك لى خستن وهه ژارى به: ته نها بو مادده: سهرمايه نيه، بو هه موجوده كه لك
لى كه وى شيواى داواى يارمه تى لى كردنيكه» نه لى هه رته وهه داواى يارمه تى لى نه كرى،
پشتى پى ته به سرى، په ناي بو ته برى، داواى لى نه كرى وهه رته وهه شيواى نه وه ته،
مروفت خوئى به ران بهرى نه، به زار و زه بون دانيت، وه نه لى باوه رى نه ور پيواره له سهرى
نه وه يى، نه وهى ته وو يى كراوه و، نه وه يى كه نه يو يىست ناكريت، وه جگه نه و،
كه س ناتوانى زباني بگه يى نى و قانجازى بگه يى نى و زباني پى به خشيتو، پاش مردنيس
زبندوى كاته وه، جائه مانه هه موى له چوار چيوه (ته فريدا) به، نه م ته نها نه وه، نه وه نه نه وه،
نه يى ته ته فريد، ته نها نه ته توانى قانجازات ده ست خات، ته نها نه ته توانى زيات
لى دات، ته نها نه وشياوى په رسته يى، هتد...

له كيشى «المعجم الصوفي» دانه لى. «التفريد مرحلة يصلها السالك بعد التجريد، فإذا حرد السالك عن قلبه وسره الكون واليسوى، أفرد الواحد».

واته، ته فريد قوناغنيكه كه ريوار پاش ته جريد نه يگاتى، نه گهر ريوار هه موى
نه م جبهانه وه هه رچى، جگه خودايه، له دل و دهر وى خوئى لاي برد وه تورى دا،
نه و كاته، نه وه ته نها خودايه به تاك و ته نها داناوه، «افرد الواحد». خواى به تاك داناوه.
له كيشى «اللمع» دا، نه لى، ته فريد برى به له به تاك و ته نها داناى خوا له وه دا هه رته وه
كه دروس كران و تازه باب به تى به سهرانه هاتوه، وه هه رته ويشه هه رگيزاوه هه رگيز
هه ربوه، جابه م چه شنه راسته قينه ي «فهردانيهت»، هاتوه ته دى.

هه ره له وکتییه دا ئه لێ، بری له گه وره پیاوانی ته سه ووف وتویانه، «له ناوی موسولمانانی
خواهه ن باوه ردا» «موحد»، واته خوابه یه ك زانان، زۆرن، به لام خوابه تاك زانان له ناوی
«مُوحِدِينَ»، دا، كه من. ئه مهش ده قی وتنه كه یه «الموحدون لله من المؤمنین كثير، والمفردون
من الموحدين قليل».

له پاشان ئه لێ، (تفرید) بریتی یه له وشته نه بنیانه ی، بۆر تیوارانی ده رو ن پاك
ده ر ئه كه ون، وه خوابه قی خوابان به ته واوی بۆ ده ر ئه خات، واته به و ده ر كه و تنه كه بۆ دل
ده ر ئه كه وی، ئه لێ، «التجرد للقلوب»، له كتی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا ئه لێ،
ته جری د بریتی یه له پاك بونه وه ی د لۆ ده رو نی به نده له هه موشتی، جگه له خوا، واته
ئاشكرا و ده ره وه ی خۆی دامالێ، له هه ر چی جوړه داوا كردنی كی ماددی هه یه،
وه ده رو نی خۆشی دامالێ له هه ر چی داوا كردنی كی مه عنه وی هه یه. له م جیهانه
چاونه پر ئه هه یج، وه ئه ویشی كه هه یه ئه گه ر له ده ستی دا، داوای بژاردنه وه ی نه كات،
واته بیر له وه نه كاته وه، خوا پاداشی بداته وه نه له م جیهان ونه له وجیهان، به لكو
ئه وه یشی هه یه ئه گه ر له ده ستی دا، یان ئه و په ره ستی و كار ه چاكانه یشی كه ئه یكا،
بۆ پاداشی نه كا، نه له م دنیا ونه له و دنیا، وه داوای بژاردنه وه ی له خوانه كا، نه له م دنیا و
نه له و دنیا، به لكو هه ر چی هه یه به ی خۆی بزانیت وه هه ر چی ئه كا له نچا كه و
به نده گی و په ره ستی، هه ر بۆ خۆی بكات، نه ك بۆ هه یجی تر، هه ره ها
له كانگه ی د لۆ وه داخوازی مه قام و پاداش نه كات، وه ئه و خه لاته نه ی كه ئه ك ریت و
ئه ومه قامانه ی ئه یگاتی، دلیان نه داتیو هۆشی هه ر لای خوا بییت. ئه لێ ته فریدی ش
ئه وه ته، خوا په ره ستی یه كانی ته نها هه ر بۆ خوا بییت، نه له خۆی بانی بییت، واته
بۆ نه فسی خۆی كرد بییت، وه نه به ته مای سوپاسی خه لك بییت، كه خه لكی كرد بیته
شه ر یكی خوا له عیاده تا، واته نه خۆی ونه خه لك نه كاته هاو به شی
خوا په ره ستی یه كه ی، وه هه ر ته نها بۆ خوا بییت، نه دلی به كه س بكریته وه، وه
نه له كه سیش دووری بگریت و بترسی، دلی هه ر به خوا بكریته وه،
ته نها له خواش بترسیت. له كتی «الفاظ الصوفیه» دا ئه لێ.

خواهه نی (تفرید) ئه وه ته واله گه لێ خوا دا، په نای هه ره به خوابه،
په ره ستی هه ر بۆ خوابه، هه ر چی ئه كاله رتی خوا دایه، ئه مهش هه ل و یستی كی (تفرید)
ه، ئه ویش ئه وه ته جگه خوا كه سی تری له گه ل نیه.

وه (تەجرید)، ئەو تە بە ھەموو جۆری پشست لە جیھان و ھەرچی لە جیھان دایە
 ھەلکات، وە گۆئی نە داتی و چاوەروانی سەرمايە و پاداشی نە ئی، نە بوئیسە و
 نە بوئایندە، «تەجریدی» ئەو بریتی بە ئەوێ کە لە کانگای دەرونە وە خوێ دامالی
 لەو یست و نەو یستی ئەو حال و مەقامانە کە ھەبەتی، نە داوای ھی تر بکات،
 نە ئەوێ کە ھەبە ناسو بایسی بکات، ئەوێ خوابۆی ئەکات وە خوا ئەیدا
 ئەوێ بە لاو و چاک ئیست و بە وە دامرکی.

ئە ئی تە فرید بە تەک دانانی خوا یەو، تەجرید دامالینی دلۆدە رۆنە لە داوا کردن.
 لە پاشان ئە ئی، تەجرید و تەفرید و تەوحید ھەموێ وشە جۆراو جۆرن بو
 یەک واتا، وە یەک مەعنا، ئەوێ ئەتوانی لیکیان جوی کاتەو، ئەو خوابۆی داو و
 خەلات کراوانەن کە خوا لەم خەلاتانە بەر خۆرداریان ئەکات.

لە داوایی دا ئەم لیک دانە وە یشە ئەنوسم کە لە زۆربە کتیبەکانا ھاتو، ئە ئین و تراو
 «التَّجْرِيدُ أَنْ لَا تَمْلُكَ، وَالتَّجْرِيدُ أَنْ لَا تَمْلُكَ» واتە، تەفرید ئەو تە، جگە خوا ھیچ شتیکی تر
 نەت کاتە بە نەدە خوێ، واتە بە نەدە سامان و سەرمايە و پایە و مەقامی دینی و دنیایی
 نەبیت، تە ھەبە نەدە خواییست.

و تەجریدیش ئەو تە ھەول نەدە یستە خواوەنی مال و مەقامی دینی یان دنیایی، وە
 داخوای، خواوەن بون، لە دل دامالی، واتە ئەوێ ھەتە بە ھی خوا ی بزانێ وە لە وری یەدا
 خەرجی کەیت کە خوابۆی خوشە، وە قەت لە دل جیگە نە کەیتەو، دل جیگە
 خوش و یستی دنیا و قیامەت نی، بە لکو ئە ئی لە ھەموو خوازو داخوای دای مالی،
 جگە لە خوشە و یستی خواو رەزامەندی خوا ھیچی تری تیانە ئیلی.

تەزیە:

تەزیە: - وشە ییکی عەرەبی یە، بە واتای دورخستەو، وە بە پاک پشان دانی شت
 لە ھەموو لێکەو عەبیکی، لێرە دا مەبەست لە تەزییە خوا ی گەرە یە، بێگومان خوا ی
 گەرە پێ ناوی ئیمە لە عەیب دوری خەین، ئەو خوێ ئی عەیبە بە لکو دورخستەو وە ی

نیسبەت دانی عەیب و کەموکۆرپی خوایش ھەرکاری ئیمەنیە، چونکە نیسبەت لێدانی عەیب و کەمایەتیش ھەل ناگری، ھەروەھا تەنزیه، بەرانبەر تەشبیہ دیت، کە ئەمیش پەیوەندیکی بەباسە کەمانەو ھەیە، چونکە مەبەست ئەوە تە خوا ی گەورە تەشبیہ بە ھیچ شتی نا کریت «لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ»، «شوری» ١١.

جا لەروانگە ی تەصەووفەو، شتە کە ناسکەو جیاوازی ھەیە، لەم لێک دانەو ە ی زمانەوانی یە.

ھەروە کۆسە بارەت بە تەو حید، یان تە جری دو تە فرید، یان وو شە کانی تری بازاری تەصەووف، وتمان، ماوە ھە یە لە نیوانی ئیانی ئیک و ئیانی ئیکا، ئیانی تەواو دامە زراو لە سەری (عین الیقین) و (حق الیقین)، تانیانیکی دانە مە زراو، ھەروا فەرق ھە یە لە نیوانی تەو حیدی وە لی ئیک و موسولانیکی باش دانە مە زراودا، یان تەو ککول یان صەبر،.. لەروانگە ی صوفیک و کە سیک ترەو ە ھتد... جا ھەربە و جۆرە ش تەنزیه کردن تاتەنزیه کردن، فەرقی ھە یە، ئەگینا ئیمە ھەرچۆن بیرکە ی نەو ە خە لک بی دین بیست یان دین دار، خوا ھەروە کۆ خۆ ی وایە، ئیمە دەستە دەستە دین و ئەروین، ئەو ھەربە ردە وامە، بوە ھەر ئەیش بیست صە دسالی پاش ئەمرۆ ئەمانە ی کە ھە یە، تاقان نەماوین، خوایش ھەروە کۆ خۆ ی، خوا ییکی ئەزە لی و ئەبە دی یە، بەلام مەبەست لەم تەنزیه ی تەصەووفە، دامە زراوندی ئەم باوەرە تە لە کانگە ی دەرونا، زۆرکەم لەنوسەرانی کتیبە کانی تەصەووف، خۆیان داو ە لەم باسە، بەراستیش صوفیەکان بەدەگمەن باسیان کردو ە، چونکە لەو ناچیت بریتی بیست لە حالیک ی تاییەت، بە لکو عەقیدە و باوریکە، کە ئیانی موسولان بتەوتر ئەکاتەو ە. کەوابو لێرە دا مەبەست ئەوە تە مروفی دین دامە زراو و باوەر تەواو ئەبی لە کانگە ی دلەو ە باوری لە سەری ئەوە بی کە خوا لە ئەزە لەو ە ھەربو ە، ئەزەل و شە ییکە بەرانبەر بە ئەبەد، ئەزەل بو ئی سەرە تانی رابوردو یە، ئەبەدیش بو ئی پایانی ی داھاتو یە، باوەر کە لە سەری ئەوە بو خوا ھەربو ە، کەواتە خوا مۆنە زز ھە لە تازە بە دی ھاتن (حادث) ئەمە بو یە تەنزیه لە (حادث)، خوا وە کۆ ھیچ شتی نی ە وە ھیچ شتی نی ە وە کۆ خوا ییت، ئەمە تەنزیه لە تەشبیہ، وە ئەمە تە کە خوا خۆ ی لە سورە ی شوری ئایە تی یانزە دا ئەفەرمی «لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ» ھیچ شتی نی ە وینە ی ئەو بیست، وە ئەو ئەبیسیتوزانایە، کەواتە تەصەوور نا کریت، یان بری لە موشریکەکان و ئەوانە ی لە دژی پیغەمبەر یون بری پیناسیان بو خوا

دائه نا، وه کورته وهی بلین، کوری ههیه، یان بلین، فقیره، یان هه رجوره شتی له م
 بابته تانه، ثابته (۱۸۰) صافات، هاته خواره وه «سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ»،
 واته تهی موحه مه د خوی تو خویکی بهرزه، وه دوره له ویناسانهی که ته رجوره
 که سانه بوی دائه نین، واته هاوسه رو هاو رجورو هاو جینسی نه، «لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ
 لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ»، به لئی عه لیم، واته زانا، سه مبع بیستیار، به صیر بینا، هتد، به لام
 ئیمه هه رگیز نازانین تهو زانانی و بیست و دینهی خودا چون چوئیه، وه ناتوانین
 ته صه ووری بکهین، که واته ته وه ته نزیه، ئیمه ته نزیه ته کهین له وهی بزانی چون
 ته بیست و نه بینا، جا ته م ته نزیه کردنه خو وه نه بی ته گهر نه یکهین نابی، به لام
 مه به ست دلی خو مان و باوه ری خو مانه، ته بی لهو خه یالانه پاک بیته وه، ته گینا خوا
 پیوستنی به ته نزیه ئیمه نه، تهو خوی مونه ززه هه و دوره لهو رجوره پیناسی ئیمه نه،
 که واته، ته نزیه دامه زرانی هه موی ته م باوه رانهیه له دهرونی ریواردا، ههروه ها له دل و
 دهرونی خوئا دور خسته وهی خودا له هه رچی رجوره پیناسیکی ئاده می زادی به، وه
 تهو خوی تا کوته نه یه هه رله قه دیمه وه هه رله ته زه له وه، به ناوو به پیناس و به ذاتی خوی،
 بهو رجورهی که خوی و بستویه تی (لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ). که واته ئیمه
 هه رگیز ناتوانین، ذات و پیناس و ناوه کانی خودا، بهو رجورهی که هه ن بیان ناسین،
 سه بارهت به ناوه کانیش، تهوانه ی که هه ر ناو و کو الله یان اله به پتی عه قلی خو مان
 لیکیان ته دهینه وه، ته بیته که سیك که شیای ته وه ته بینه غولام و به ندهی، وه
 بی پهره ستین. رَبِّ ته وه ته خواوه نی مال و گیان و ژانمانه، یان پیناسی تری وه کوره ززاق و
 که ریم و سه مبع، ته م رجوره ناوانه شی ته وه نده ته زانین که ریم، بو به خشه ندگی به و
 ره ززاق بو روزی به خشینه و سه مبع بو بیستیارنی به و، به م رجوره، ته گینا چه نو چوئی
 نازانین، به لام سه بارهت به ذاتی خوا، وه ته وشته ی که خواوه نی ته م ناوو پیناسانه ته،
 هه رته وه ته، ته زانین راسته که خواوه نی ته م ناوو پیناسانه ته، باقی تری هه رته وه ته
 که خوی فهرمویه تی، لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ وَسُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ
 الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ، که واته هه یچ شتی وه کوته ونیه، وه ته دوره له ویناسانهی که
 نه فامان و خوانه ناسان بوی دائه نین، وه له ویناسانه «مونه ززه هه» وه صوفی به گه وره کان
 له مه قامه هه ره بالا کاند، ته م چوئیه ته ی که باسهان کرد، له دل و دهرون و، ره وانبان دا
 جی گیر به وه دامه زراوه، وه چوئیه تی ته م خه لاته و، به ره م و تام و چیره که ی وه
 ده ست که وته مه عه وهی به کانی مه ر هه ر خو یان بیزان.

«عبودی یهت»، کوردی یه که ی ته یته بهنده یی، غولامی ی، کویله یی، به لام له روانگهی ته صه ووفه وه مه قامی گه وره پیاوان و ته ولیا کانه،
(عبودی یهت)، به رانه ری (روبو یهت) دیت، که بریتی یه له خوا به تی، یان،
خاوه نیه تی.

بیگومان ئیمه هه مومان بهنده یی، واته عه بدی خوداین چ بهنده ییکی لاری گرو چهوت، وه چ، بهنده ییکی راست و پاڤو خوا به رست، بهنده یی وه کو بری پیناس نیه. به هه لسان به کاری جاییته عه بد، وه کو «مؤمن»، خاوه ن باوهر، ته گهر باوهری نه بو مؤمن نیه، یان موسولمان ته گهر ثانی موسولمانی قبول نه کرد موسولمان نیه، که چی عه بد بیه ویو نه به وی (عه بد).

به لام ئه م بهنده یی یه ی که ئیمه سه بارهت به و باس ته که یی، قول تریشه له ته نها موسولمان بون و باوهر هاوردن، به لکو له روانگهی ته صه ووفه وه مه قامیکی هه ره به رزه، چونکه ته نها بهنده یی پرووت نیه، به لکو هه ستانه به سپارده ی بهنده یی، به وجۆره ی که خوا بی خوشه.

له روانگهی زمانه وانی یه وه ته و وشانه ی که له (عه بد) وه سه رچاوه ته گرن واته، له خیزانی ووشه ی (عه بد) وه، جیا ته به وه وه کو، عیباد، عابد، ته عبود، نه عبود، هتد.. له دوو صه د وشه زیاتریان، له قورثانی پیروزدا هاتوه.

عبودی یهت، که مه قام، وه یان، پله ییکه که پیاوه پی گه یشتوه گه وره کانی ته صه ووفی ته گه نی، هه مو حال و مه قامه کانی تریش ته گریته بهر، چونکه هه مویان له چوار چیوه ی بهنده یی و خوا به ره ستیدا کو ته به وه، ته وه ی خاوه نی زوه ده، یان ته وه ککول، یان خاوه نی باوهره، بیگومان هه م ته یی بهنده ییت وه هه م به جی هیته ری نه ریتی بهنده یی، واته «عیادهت». به لام ئایا ته وه ی خاوه نی عبودی یه ته کی یه؟ وه ئه م عبودی یه ته چه ن جۆره یان چه ن پله یه؟.

یه که م شت سه یر ته که یی خوی گه وره که ناوی مه قامی پیغه مبه ره کان ته بات وه ره زامه ندنی سه بارهت به وان پیشان ته دات به ووشه ی «نعم العبد» ده ست پی ته کات، واته (چا کترین بهنده)، جا ته وچا کترین، بریتی یه له عبودی یهت، یان

که سه بارهت به پیغمبره گهوره که باس نه کات، نه فهرمی «سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ» (۱۷) (۱) یان نه فهرمی «فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ» (۵۳) (۱۰) «أَنزَلَ عَلَىٰ عَبْدِهِ الْكِتَابَ»، (۱۸) (۱)، وه زور شوتنی تر که به عهبد ناوی (محمد) نه بات، درودی خوی له سهر، یان که سه بارهت به نه یوب وه سوله ایمان ناو نه بات، «نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ» «نه فهرمی، وه هروه ها سه بارهت به زوریک له پیغمبره کان».

ته مانه هه موی پیشانده ری پایه ی (عهبدی یهت)، واته بهنده بی یه به لای خواوه.

نیشانه ییکی تر بوئه وهی که هه مو عهبدی عهبدی نیه نه وه ته کاتی شه یتان هه ره شه نه کات وه نه لی نه رومه بن کلیشه ی بهنده کانت، وه فریویان نه دهم، خوی گهوره نه فهرمی، نه وهی که به راستی بهنده ی من بو، تو دهره قهقی ناییت، وه هیجت بو نا کری، جائه وانه، نه وگه وره پیا وانه، که خویان ناسیوه و ئیمانان دامه زراوه وه بریتن له وه لی یه کان، وه پیاوه زور خوا به رسته کان، جا خوا، به شه یتان نه فهرمی «إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ» (۱۵) (۲۷)، واته نه وهی به ته واوی بهنده ی من ییت، تو ناتوانی له ری لای دهی.

هه روه ها له شوتنیکی ترا نه فهرمی «إِنَّ الْأَرْضَ يَرثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ». هه روه ها له باسی بهنده ی چا کا نه فهرمی «الْمُتَّقُونَ الْعَابِدُونَ» (۹) (۱۱۲) (یان) (تالبات) عابدات» (۶۶) (۵).

لیره دا باسی نه وانه ته که خوا به رسته ی نه کن، واته بهنده بی به جی دیرن، وه له زور شوتنی تری قورئاندا ستایشی بهنده ی چاک و خوا به رست کراوه، که به راستی شیوه ی بهنده ی خویانان، بردوه ته ریگاو، با بزاین له روانگهی سهرچاوه کانه وه نه به ندانه چهن جورن، وه سه بارهت به وه مقامه چی ویزراوه، وه نه وشه ی عوبودی به ته له کتیه کافی ته صه ووف دا چون لیک دراوه ته وه.

(قوشه بری) له ریساله دا، له م باره وه باسی کردوه وه نمونه ییکی زور له باوه بری گه وره پیاوانی ته صه ووفی سه بارهت به عوبودی یهت نویسه.

ته لی، له «نه باعملی ده تقاق» م بیست، نه ی فهرمو، عوبودی یهت ته واوتره له عیادهت، واته، له پیشا، «عیادهت» دیت له پاش نه و «عوبودی یهت»، له پاش نه و (عوبوده)، ته لی عیادهت کاری موسلمانان یکی ساده و تیگرانی یه، عوبودی یهت هی

هه لَبْزِراوانه، به لَام (عوبوده) پلهی تاییه تی تاییه ته کانه، واته هی خواناسه
هه لَبْزِراوه کانی ناوی هه لَبْزِراوانه.

هه روه ها ئه لَی، لَیم بیست ئه یگوت عیبادهت هی ئه وانه یه خواوه تی «عِلْمُ
الیقین» بن، عوبودی یهت هی ئه وانه یه خواوه تی «عَيْنُ الیقین» بن، به لَام عوبوده
هی ئه وانه ته که خواوه تی «حَقُّ الیقین» بن.

هه روه ها ئه لَی، «عوبوده»، دهس هه لَگرتنه له «إختیار»، واته (ههستی
ویستونه ویست)، ده باره ی هه رچی که له وکه سه رووئه دات.

له زمانی ذا النونه وه ئه لَیت، عوبودی یهت بریتی یه له وهی، بیته بهنده ی خوا به
هه موجوری وه له هه موخالیکا، هه روا که ئه و خواوه تی تۆو خودای تویه به هه موجوری
وه له هه موخالیکا. ئه لَی «جهیری» وتویه تی، بهنده ی نیعمهت زۆرن، به لَام بهنده ی
خواوه ن نیعمهت که من، «وانه خه لک زۆریان کۆیله ی سهرمایه و سامان و دهس هات و
دهس که وته کانی تری ئه م جیهانه ن، وه کویله ی پله ی دنیای، بی گومان ئه مانه هه موی
له چوارچیوه ی نیعمهت دان، به لَام ئه وانه ی ئه بنه کۆیله ی خواوه تی ئه م نیعمه تانه که
خوای گه وره یه، که من».

پَیغه مبه ر درودی خوای له سه ر ئه فهرمی، به دبخت ئه وکه سانه ن، ئه بنه
کۆیله ی، دره م و دینار و پۆشاک و کوتال.

هه روه هائِه لَی «عبد الله بن منازل»، وتویه، بهنده بهنده ی خوایه، تا ئه و کاته ی
خزمه تکاری تاییهت بوخوی رائه گرت، ئه و کاته ی خزمه تکاریکی بوخوی گرت،
ئیتیر له چوارچیوه ی بهنده ی خوا ده رچوو وه دهستی له نه ریتی بهنده ی هه لَگرتوه.
ئه لَی، وقیل «العُبودیة شُهودُ الربوبیة»، واته بهنده ی ئه وه ته، چاوی بکه ویته خوایه تی،
واته ئه گه رزانی خوایه تی کامه تاو چۆنه، ئه زانی بهنده ی ئه ی چۆن بیت.

وه ده یان باوه ری تری گه وره پیاوانی ته صه ووف، که قوشه بری په نجه ی
بوکیشاوَن.

له کتبی «الفاظُ الصوفیة» دا ئه لَیت، صوفی یه کان ووشه ی «عبد» به کار ئه به ن،
بۆمه قامی (عوبودی یهت) هه روه ها که ووشه ی «رب» به کار ئه بریت بۆ مه قامی
«روبوی یهت».

ئەللى، عوبودى يەت دائراوہ بۆيەندە صالحەكان، كاتى كە خوا ئەمخەلانى
دایەبەندەيىك خوى سەرى ئەخات، وەھەرچى ئارەزوى نەفسە
لەوى دورئەخاتمە، وەھەواى نەفسى لەئاوئەبات، ئەوكتە لەناوى نازو نىعمەتى
خویا ئەم دیوو ئەودىوى پى ئەكات، ئەنخاتە نىعمەتیکەوہ تەنانت خویشى لەیاد
ئەچیتەوہ، وە خوانەبى، هیچى تری لەیادنامىنى، وەبیری لای هیچى ترنە.

وہ ئەمانەن خوا دەربارەیان ئەفەرمى «نعم العبد انہ اواب».

لەكتىبى «معجم مصطلحات الصوفية» دا، سەبارەت بە «عبد» «عوبودە»،
«عوبودىەت»، باس ئەكات. ئەللى عبد كاتى عبدى راستەقینە، دلى ئەو جگە خوا
هیچى تیانەبىت، جائەوكتە پى ئەوترى «عبد الله»، ھەرەكو لەقورئانا دەربارەى
حەزەرەتى عیسی درودى خواى لەسەر ئەللى، «قال الى عبد الله اتانى الكتاب وجعلنى نبيا»
(مریم) (۳۰).

ئەللى، خواى گەورە باشتىن ناویك كە بەبەندە چاكەكانى خوى فەرموہ،
ووشەى «عبد» ە. وەكو «عبد مكرمون» وە «نعم العبد».

ئەللى، كاتى كە پىغەمبەر، درودى خواى لەسەر بەھوى شەونەخەوتن و شەونویژ
کردنەوہ پى ئاوسابون، لى یان پرسی، ئەى پەيامبەرى گەورە، تۆمەگەر خودا خوى
موژدەى نەداویتی كە گوناھى ئایندەو لەوہ پىشى بەنخشیوى؟ ئیتر بو وائەكەى
بەخوت؟ لەوہ لاما فەرموى «أفلا أكون عبداً شكوراً؟» ئایا بەندەيىكى شوكرانە بژنەجم؟

پىغەمبەرئەفەرمى، خرابوہ دەستى خۆم، بەھوى، پىغەمبەرىكى پادشایم، یان
پىغەمبەرىكى (عبد) بەندە، بەلام من خۆم ئەوہم ھەلبژارد وە بە جیبرەئیلیم گوت
ئەوہم پى خوشە پىغەمبەرىكى بەندەجم. جائەمەتە مەقامى بەندەى.

سەبارەت بە عوبودە ئەللىت، (عوبودە) بریتى بە لەخواپە رستىك كە بەھوى
گەورەى خوا وە خوشەوېستى خوا وە شەرم کردن لەخواوہ ئەنجام بەدرىت، وە
ئەم پایە بە لەپایەى عوبودى يەت بەرزترە كە ئەویش لەپایەى عیبادەت بەرزترە، ئەللى
عیبادەت بە لەش ئەنجام ئەدرىت، وە شوینی عوبودى يەت رۆحە واتە رۆح ئەنجامى
ئەدات، بەلام عوبودە، بە «سىر» ی مرووف ئەنجام ئەدرىت، «باسى سیر» لەكاتى
باسى تەریقەتى نەقشبەندى دا روفى ئەكەمەوہ، لیرە دا ئەلیم «سىر»، یەكیکە لە

له طائف، واته «حماسی مه عنه وئی» که بریتین له «قلب، رۆح، سیر، خهفی، ته خفا»،
 جائه لئی مه قامی حه زهقی ته بویه کر، ته مه قامه بوه، چونکه خواپهرستی به که ی ته و
 هی «گه وره یی وعه زه مهقی خوابوه»، لیردا دهس نیشان ته کات بو ته و حه دیشه ی
 ته فره می، «لم یفضلکم ابو بکر بکثرة صیام ولا صلاة، وإنما فضلکم بشئ وقر فی صدره،
 وذلك عظمة الله واجلاله»، ته و سه رچاوه پاشان ته لیت، عیبادت پیشه ی هه مو
 موسولانانه به چه شئیکی تیکرانی، به لام عوبودی یهت هی هه لیراوانه، ته ویش
 ته و ته ره زات له سه ری ره زای خوابیت هه رچی ته و کردی ته و ته لا باش بیت.

عوبوده وه عوبودی یهت، له روانگه ی زمانی عه ره بیه وه بریتی یه له و په ری
 بهنده گی کردن و خو به بچو و لزانین به رانه ر به سه روهری خو ت. «قاموسی فیروز ئابادی
 وه مویجید».

حالہ کان

- ۱- قه بَض : «قبض»
- ۲- به سَط ، «بسط»
- ۳- مه حوئِسیات ، «محو و اثبات»
- ۴- صه حوسو کور ، «صحو و سکر»
- ۵- غه یبه و شوهود ، «غیبه و شهود»
- ۶- شه وق ، «شوق»
- ۷- ئونس ، «آنس»
- ۸- وه جد ، «وجد»
- ۹- جه لال ، «جلال»
- ۱۰- جه مال ، «جَمال»
- ۱۱- که مال ، «کمال»
- ۱۲- مه حه یبه ت ، «محبته»
- ۱۳- له وائیج ، طه والیع ، له وامیع ، «لوائج ، طوالع ، لوامع»
- ۱۴- جه ذب ، «جذب»
- ۱۵- وارید ، «وارد»

قه‌قبض و به‌سط، دو حالن، له‌و حالانه‌ی که دینه ریڼگه‌ی ریڼواری ته‌صه‌ووف، واتای ته‌م دوو ووشه‌یه له‌روانگه‌ی ته‌صه‌ووفه‌وه، بریتی‌یه له‌گیرانی ده‌رون وه کرانه‌وه‌ی ده‌رون، واته: قه‌قبض ناره‌حقی و نا‌ارامی و دل‌ته‌نگی‌یه، وه به‌سط دل‌کرانه‌وه و خوشی‌یه وه له‌هه‌ردوکیان دا مروف ته‌گاته ته‌وپه‌ری خوشی، یان ناخوشی.

له‌کتبی، «الفاظ الصوفیه» دا، ته‌لئت «قه‌قبض» له‌زال‌بونی حالی «خه‌وف»، په‌یدائیت وه «به‌سط»، له‌زال‌بونی حالی «په‌جا» دا، ته‌گه‌ر صوفی ترس روی‌تی‌کرد به‌هوی هه‌ره‌شه‌ییکی خوداوه که له‌قورئاندا‌یه، ته‌وه حاله‌تی «قه‌قبض» روی‌تی‌ته‌کات، ته‌گه‌ریش سرنجی به‌لینی پاداشی به‌هه‌شت و په‌زامه‌ندلی خودایشی دا، «به‌سط»، واته دل‌کرانه‌وه رووی تی‌ته‌کات.

بریځکی تر لایان وایه له‌وکاته‌دا ته‌گه‌ر خودا پیناسی «جه‌لای» بوته‌وبه‌نده‌یه خسته‌پروو ته‌وه دوو چاری دل‌گیری ته‌ییت، وه ته‌گه‌ر پیناسی «جه‌مالی» خسته‌پروو، ته‌وا دل‌کراوه‌ی رووی تی‌ته‌کات. ماوه، له‌نیوانی قه‌قبض و به‌سط دا هوی جوړی ته‌وه به‌ره‌که‌ته‌یه که ته‌باری به‌سه‌ری ده‌رونا، هی‌وای هه‌یه ته‌ییت هوی دل‌کرانه‌وه هی‌وایشی هه‌یه ته‌ییت هوی دل‌گیری.

بری‌جار ته‌ودل‌گیرانه له‌مه‌ترسپی له‌ده‌ست‌دانی ده‌س که‌وت و نیعمه‌تیکی دورونی به‌وه سه‌ره‌دات، واته ته‌و ریڼواره حالیکې خوشی هه‌یه، له‌و حالانه‌ی مه‌گه‌ر خو‌بو خودا‌بیزانن، جا له‌مه‌ترسپی له‌ده‌ست‌دانی ته‌و حاله‌دا «قه‌قبض»، واته دل‌گیری رووی تی‌ته‌کات، هی‌وایش هه‌یه به‌ثومید و ناره‌زوی به‌ده‌ست‌هینانی ده‌س که‌وت و به‌هه‌ریکی ده‌رونی به‌وه، وه به‌ناره‌زوی گه‌یشتن به‌وشته‌ی که خوشی ته‌و‌یت دل‌کراوه‌ی، واته به‌سط رووی تی‌ته‌کات.

«شیخ‌توبول‌حسینی شاذلی» (۱۱۹۶-۱۲۵۸) م ته‌لی «قه‌قبض» تاریکاییکه له‌زتری ته‌ونوره وه په‌یدائنه‌ی که له‌دله‌وه کشاوه، وه (به‌سط) نوریکې خودا داوه که دل‌وده‌رون دانه‌پوشی، به‌واتاییکې تر «به‌سط» نوری‌عه‌لانوره «وه‌قه‌قبض» تاریکاییکه

له ژیری نوردا، نه بولقاسیمی قوشه یری، وه شیخ عومه یری سه هره وه ردی له ریساله وه
له (عوارف المعارف) دا له م باره وه زوری له سه رجوون.

قوشه یری نه لیت «قه بض و به سطر» دو حالن له پاش سه رکه وتن له حالن
«خه وف وه ره جا»، ده ستی ریوار نه که ون، وه «قه بض»، بو عاریف وه کو خه وف
واته بو شاگردی تازه کار، وه به سطر بو مروفی کارامه «عاریف»، وه کوره جا بو تازه کار
وايه، ههروه ها نه لیت حاله ته کانی «هه بهت وه تونس»، وان لای ژوروی
«قه بض و به سطر» وه، واته «هه بهت» والای ژوروی «قه بض»، وه «تونس» والای ژوروی
به سطر، واته تونس له به سطر ته واوتره، ههروه ها نه لی خواوه فی خه وف وره جا بو ئاینده
نه روان، وه ئاینده یان له پیش چاوه، واته یان له ئاینده ته ترسی یان ئومیدی
به ئاینده یه، به لام خواوه فی «قه بض و به سطر» لهو حه له دا خواوه فی حاله که یه
سیان دل کراوه و شادمانه یاخو دل داگیراوو په ریشانه. له کتبی (عوارف المعارف) دا
شیخ عومه یری سه هره وه ردی نه فهرمی، قه بض و به سطر، دوو حالن شهریفن، نه لی
گه وره پیاوانی ته صه ووف سه باره ت به م دوو حاله به ئیشاره واته قامک کیشان
باسیان کردوه وه له ژیری په رده دا، من نه م دیوه که به ئاشکرانی و بی په رده له م باره وه
باسی بکه ن، له به رته وه من پیم خوش بو به درژی له باره ی نه م دوو حاله وه بنوسم.

نه لی «قه بض و به سطر» کاتیکي تایبه تی خو یان هه یه نه له وه ویش وه نه له وه وپاش
روو ته ده ن وه نه وکات و سه رده مه یان له سه ره تای ده ست پی کردنی حالن «المحبة
الخاصة» دایه، نه که له پیشی ده ست پی کردنی حالن «المحبة الخاصة» دا، وه نه وه ی
گه یشته مه قامی «المحبة العامة الثابتة» به فهرمانی «نمان»، نه قه بض و به سطر
واته دل گیراوی و دل کراوه ی، وه نه خه وف وره جا، واته «بیم و ئومید» ی نامینی، به لام
شتیکي نه بیت که هه ر له حالن دل گیران و دل کراوه ی نه کات وه لای وایه نه وچونه ته
دل گیران و دل کراوه ی راسته قینه یه که چی له راسته که شیا نه ونیه، به لکو جوړه
خه فه تیک رووی تی نه کات لای واته دل گیرانی راسته قینه یه، وه جوړه سرور و نیشاطیک
رووی تی نه کات لای وایه دل کرانه وه ی راسته قینه یه، سه روکی ته ریه تی
(سه هره وه ردی) له پاشان نه فهرمی نه م خه فه ت و نیشاطه له مه له ندی نه فس وه
له گه وه هری نه فسه وه سه رچاوه نه گرن، نه مه ش تیکو شانیکه له نه فسه وه
بو هیشتنه وه ی پیناسه کانی خوی، وه نه گه ر پیناسی فهرمان به خرابه دان له نه فسا ما بیت

واته پیناسی «آمازة بالسوء» ته م جموجول و خه فەت گە یاندنە لە نەفسە وە گەلێه ته سینێ ،
 وە ئە و جۆره خوێشی و شادی یە ناتە و او وەش کە با سەمان کرد بە رزبۆنە وە ی شە پۆلی نەفسە
 لە کاتی ئالۆزبونی دەریای سروش ت دا «واته طەبعی دەرون» دا ، جائه گەر رپیوار لە حالی
 «المحبة العامة» وە بە رزبۆنە وە وە گە یشتە سەرە نای «المحبة الخاصة» ، جائه و کاته ئە و رپیوارە
 ئە یشتە خواوە ن دل وە ئە یشتە خواوە نی «النفس اللوامه» ، واتە سەر زە نشی کەر وە واتە نە فسیک
 کە لۆمە ی خواوە نی ئە کات ئە گەر یه و ی کار یکی نا شیرین بکات ، جالیزە دایه کە
 قە بض و بە سطرێ راستە قینه دە س پی ئە کات وە بە نۆرە دەرونی موری د ئە گرن ، چونکە
 لە پایه ی ئیمان وە چو و تە پایه ی «ثیقان» ، واتە «یە قین» وە لە با وەری راستە قینه وە ئە گاته
 حالی «المحبة الخاصة» ، جائه و کاته خوا ی گە و رە ناویک دلێ ئە گری ت وە ناوی
 دلێ ئە کاته وە . لە پاشان ئە فەر می ، قە بض هی دە رکە و تێ پیناسی نەفسە وە زالبونی
 ئە و پیناسە لە دە و رونا ، وە پە ی دابونی بە سطر هی پە ی دابونی پیناسی قە لبه ، وە نە فس مادام
 گە یشتە قونا غی «سەر زە نش کەری» ، بری جار سەر ئە کە و ی وە بری جار ژر ئە کە و ی ، وە
 قە بض و بە سطر کە ی لە وە وە یه خواوە نی دل وە لێ ژری پە ر دە ی نورانی یه وە ئە و یشت
 هی ئە وە تە کە خو ی بە خواوە ن دل ئە زانی ت ، واتە دلێ خو ی بە شتیکی «مە وجود» ،
 دائه نی ت ، وە خواوە نی نە فس وە لێ ژری پە ر دە ی تاریکی یه وە چونکە خو ی
 بە خواوە ن نە فس دائه نی وە «اعتراف» بە وجودی نە فس ئە کات .

بە لām ئە گەر پایه ی بە رزبۆنە وە وە لە و پە ردانه چو یه دە ر : واتە لە پە ر دە ی دل
 رزگاری بوو هاته دەر ئە و کاته هیچ حالێک ناتوانی داگری کات وە ئیتر لە ژری فەرمانی
 قە بض و بە سطریش دە ر باز ئە یشت ، ئیتر نە دل ئە گری ت وە ، نە دل ئە کری تە وە
 چونکە ئە وە لە «وجودی نورانی» کە بریتی یشت لە دل ، رزگاری بوو وە «قورب» واتە
 نزیک ی ی پە ر دە ی دل و نە فس ، بۆی دە ست ئە دات ، جائه گەر جاریکی تر لە پاش
 «فە نا و بە قا» «نە مان و مان» گە رایە وە ، ئە گەر یته وە بۆ لای «وجودی نورانی» ، کە بریتی یه
 لە دل ، سەر لە نو ی قە بض و بە سطر دە ست پی ئە کاته وە بە لām ئە گەر نە گە رایە وە بۆ لای
 وجودی نورانی کە و تمان بریتی یه لە دلێکی رونا ک وە هەر لە فە نا و بە قادا مایه وە ، ئیتر
 (قە بض و بە سطر) شو یی نامینی .

شیخ عومەر لە زمانی (فارسی) ناویکە وە ئە لیت . لە یشتا قە بض لە پاشان بە سطر ،
 لە پاشان نە قە بض ئە مینی و نە بە سطر ، چونکە قە بض و بە سطر ، هی وجودن ، بە لām

که وجود فه نابو وه تیاچو وه به قا هه ره خودابو ئیر دل گیران و دل کرانه وه یلک نیه :
چونکه خاوه ن دل هه ست به دلی خوئی ناکات.

پاش ئه مهش حه زه تی سه هره وردی توژیکی تریش له ورده کاری ئه م باسه ئه پروات ،
لام وایه من به شی پیویست ، بان زیاتریش له سه ری رویشتم .

لیره دا مه به ست ئه وه بو بزاین «قه بض و به سطر» ، که هه میشه له ده بی ریبوارانی
رینگه ی ته سه ووف ئه بیستری بریتی به له دوو حاللی دل گوشان وه دل کرانه وه
که له ریبواری رینگه ی ته سه ووف روو ئه ده ن له و دل گیرانه دانه و که سه ئه وه نده بیزار
خه ریکه خوئی بکوژته وه له و حاله که یشیا ئه وه نده خوش حاله له هیه کوی دا
رینی نایته وه .

مَحْوَ اثْبَات ، صَحْوَ شُكْر ، غَيَّة و شُهُود :

ئهم سی مه به ست هه ش که هه روه کو خه ووف وره جا یان قه بض و به سطر سه باره ت به
دو حالته پیچه وانه هاتون ، له و حالانه ن که به سه ری ریبواری رینگه ی ته سه ووف دا
دین ، وایسته توژی له باره یانه وه باس ئه که ین .

سه هره وه ردی ، له (عوارف المعارف) دا ئه لی ، مه حو بریتی به له نه مان و لاچونی
پیناسه کانی نه فس ، وه ئیسات بریتی به له و به هره به ی که به هوی باده ی (مه حه به ته وه)
، خوشه ویستی خودا وه ده س ئه دات ، یان «مه حوه بریتی به له کوژانه وه و سرانه وه ی
دانی کردار له روانگه ی فه ناوه ، که پروانی بونه فسی خوئی ، به لام ، ئیسات
دامه زراندن و سه قام گیربونی دانی کرداره به وشته ی که خودا پیتی داوه ،
یان خودا به شی داوه «له وجود» له هه ستی ئه و ، که واته ئه و هه خودایه نه ک هه خوئی
بیت ، چونکه خودا پیناسه کانی ئه و به نده به سپری وه ته وه وه ئه و پیناسانه ی
خه لات کردوه که خوئی و به ستویه تی .

وه به رانه ر به سه حو و سوکر ئه فه رمی ، سوکر ئه وه ته که حال فه رمان ره وانی ته کات

له عه پنی بی کاری و لی نه هاتویدا به که لکو به کارم ههروه کو علامانی
ناوی جیساب، هند. ناته گاته سه رتهوی تهفه رمی.

تهی زاهیدی ظاهرین من چون توتی گهینم له «هوروب» جگه تهوهی بلیم وه کو
بوئی ناوی گولاو وایه، لیره دا شاهی نه قشبه ند سه بارهت به پایه ی «هوروب» تهفه رمی
وه کو بوئی خوشی ناوی گولاو وایه، که له ناوی هه مو «دهرره» ییکی ئاوه که شا هه به و
که چی دوستی له به که جیاوازیشن، له ویدا ئاوه و بوئی خوش، لیره دا «بند به و»
«تهجه لاله ی خوا. «نوسه ر»

غەزالی له پاشان تهفه رمی: به کورنی تهوهی له ریگهی «ذهوق» چه شتن وه
ههست پی کردنی دهرونی به وه، به هره مه ند نه بویست، هه رگیز، جگه له ناو، ناتوانی
ههست بکات به ناو که به «حقیقه تی نبوهت»، یان به «کهرامانی له ولیا» وه ته م حاله
به کی که له دهس که وته کانی ریواری ری زهوی ته سه ووف.

غەزالی پاش باسیکی وردو به که لک سه بارهت به «حقیقه تی نبوهت» باسی دهرونی
پاک ته کاتو دهس ته کیشیت بو ئایه ی «بوم لا یفیع مال ولا بنون الا من اتی الله بقلب سلیم»
وه ته لی دهرونی «سه لیم»، به و دهرونانه ته لین پاک کرانه وه له هه مو خه وشیک، وه ته نها
هه ر یادی خودایان تیا سه قامگیر بویست، وه ته لی ته وانه ی که خوا تهفه رمی «فی قلوبهم
مرض» ته وانه ن که دهرونیان پاک نه بویسته وه، دیاره «قلب» لیره دا، ته و پارچه گوشته نه
که و له سینه دا. به لکو ههستی دهرونی مروقه، که ههروه کو نه ندامانی لهش که دلش
به کی له وانه. دوچاری نه خوشی ته بن، هه روایش ههستی دهرونی مروقه. دوچاری
نه خوشی ته بی: وه هه روا که ته وان به ده رمان ده رمان ته کرین، دهرونیش ده رمانی
تایبه تی خوی هه به، که گرته به ری ته م ری زه وه، باشترین ده رمانی ده ردی
دهرونی به.

زوتیش وتمان به ده ردی دهرونی تهوتری «صیفاتی ره بیله»: خوو خده ی
ناپه سه ند، وه به لیان داوه باسیان بکهین، ری زه وی ته سه ووف ته کوشیت بو
گوزینی ته و خووخده به خووخده ی باش «صیفاتی حمیده».

غەزالی له کوتای کتبی «المنقذ» دا سه بارهت به که لکی هه ره گه وه ری ری زه وی
ته سه ووف ته لی: که لکی ته م زانیاری به ته وه ته راسته قینه و «یه قینی» به: وه خواوه نی
باوه ری بی تالایش و بی چه نوچون، هه م له خودا ته ترسیت هه م ئومیده واریش ته بیت
به پاداش «خوف وهرجا»: وه ته م حاله ته ته بیته دیوار لک له نیوانی ته و سه رکه شی کردن

له فەرمانی خوادا، وه شه گهر هاتو هه له ییکیشی کرد هی بی باوه ری ناییت، چونکه مروقی خواوهن باوهر قهت ناکه وینه وه شوینی نه نفسی نه عماره. واته ههستی که چرپه وینی له دهرونا، وه به ته وای دوری نه گری له سه رکهشی ولازی گری.

لیره دا به شه که ی نه بچاره مان دوا یی پی دیرین وه تیر له مهولا به یارمهتی خوای گهره وا نه که وینه وه لام دانه وه ی هه موی نه و پرسیارانه ی که هه یان وه لام نه دراونه ته وه.

تا ئیره توانیان زورشت سه بارهت به ناسینی ته سه ووف پروون که یه وه وه وه لامی زوریک له پرسیاره سه ره تایی و بناغه یه کان بده یه وه، نه و پرسیارانه ی که کرد بونمانه دروشمیک، واته ته سه ووف چی یه؟ ته سه ووف چون وه له که یه وه هاتوه؟ فره قی نیوانی فه لسه فه و ته سه ووف چی یه؟ ته سه ووفی به ره له ئیسلام کامه وچونه؟

ناکام وه ئامانج له ته سه ووف دا چی یه؟

نه مانه پرسیارنکن که له سه ره تاوه. تانیسته کرابونه دروشم وه وه لامی هه موی درایه وه، به لام له مهولا زور پرسیاری تربش دینه پیشه وه که به یارمهتی خودا وه لامی نه و پرسیارانه ش نه نوسین.

جانه مهش نه و پرسیارانه ی که له مه وودا وه لامیان نه ده یه وه، به لام نه که به نه رتیب، به لکو هه رجوری ئیویست بکات

۱ - ته سه ووف ئیسلامی له که یه وه ده ست پی نه کات؟ وه ئایا هه ره له روزگاری به یام به ره وه «خودی خوای له سه ره» ته سه ووف هه ربوه؟

۲ - چون بزاین که ته سه ووف ده ق به ده ق له گه ل ئایی ئیسلامیه و جیا وازنیه وه له ئیسلامیه وه سه رچاره نه گرت؟

۳ - ری زه وی ته سه ووف چی یه وه چون به ره وی لی بکه یین؟

۴ - ته سه ووف به چی ده ست پی نه کات وه پایانی کامه نا؟

۵ - شه به که له کهانی نه مری زه وه له روانگی ئابین و کومه لایه قی و ژانی مرزقابی وه چی یه؟

- ۶ - ئايا تەسەووف ھېچ زىيانىكى ھەيە بۇتايىن : يان بۇ ژيانى كۆمەلەيەن ، وە بە تېكرا بۇ ژيانى مەووف ؟
- ۷ - ئەو ئايەت وحەدېئانەي كەپشان دەرو روون كەرەوہى رېرەوہى تەسەووفن كامەن ؟
- ۸ - رېرەوہى راستى تەسەووف كامە ، وە فەرق لەنئوانى صوفى و مونتەصەووف دا چى يە ؟
- ۹ - ھەر لەسەرەتاوہ باسماں لە يەقېن كەرد ، ئايا كەلكى گەيشتن بەپلەي يەقېن چى يە ؟
- ۱۰ - چۇن ئەگەين بەپلەي يەقېن وە چەن رېنگەو رەوش ھەن بۇ (سلوكى) رېنگەي يەقېن ؟
- ۱۱ - پاش گەيشتن بەپلەي يەقېن خووخدەي مەووف وە ھەلسونېشتى چى بەسەردىت ؟
- ۱۲ - مەووف لەمزانىارى بەگرنگەدا گەيشتوہ تە چەپلەيىك ؟
- ۱۳ - (پىئاس)ى : صىفائى ستايش كراو «حمىدە» چى يە : وە (پىئاس)ى صىفائى رەزىلە «ناپەسەند» كامە ؟
- ۱۴ - پەپرەوہى نېئى و ئاشكرا «ظاہىرو باطېن» لەشەرع ، چۇن ئەكرىت ؟
- ۱۵ - كەردەوہ بەرزەكانى صوفىيەكان كامەنا وەئەخلاقى صوفى راستەقىنە چۇنە ؟
- ۱۶ - رېرەوہى صوفىيەكان بۆگەيشتن بەمئاواتە چۇن بوہ ؟ «جگەئەمانەش برى پرسىارى تايەت دېنەپېشەوہ وەكو»
- ۱۷ - ئايا رېرەوہەكان «طەرىقەت»ەكان لەيەك جيان ؟ وە تەرىقەت بەچى ئەلېن ؟
- ۱۸ - ئايا شېخ يەق وە ئېرشاد كەردن ، يان شېخ بون و مورىد بون ، لەگەل تەسەووف دا ھەرىە كېكن يان جىاوازن ، وە چۇن ؟
- ۱۹ - لە «إصطلاح»ى تەسەووف دا بەكى ئەلېن شېخ واتە «مورشىد» وە بەكى ئەلېن ، وەلى ؟
- ۲۰ - كەشف وە كەرامات ، چىن وە چۇن لەيەك جىائە كرىنەوہ ؟
- ۲۱ - ذېكر : رابىطە : لەطائف : قەلب : تەوېە : سلوك : جەذبە : حال : مەقام : تەوہ ججۈہ : رىازەت : نەفس : شەطەحات : موشاھەدە : موراقدەبە : ذەوق : ئىشراق ... ھەتەد ... ئەمانە چىن وە چۇن ؟
- ۲۲ - مەبەستىكى گرنىگ ھەيە ئەوېش برىقى يە لە «ئەدەبى تەسەووف» يان كارىك كەئەم رېرەوہ كەردوېتە سەرى (وېژەي) زوانەكانى ئەمناوچەيە بەتېكرايى ، وە زمانى كوردى بەتايەت .

۲۳ - وشەى صوفى وه تەصەووف ئەچىەو سەرچاوەى گرتو؟ نەم پەرسىارانە پەرسىار بکن لە
داھاتردا وەلامیان ئەدەینەرە وەئى گومان لەکافی شى کردنەرە و لیک دانەو بەنا شى
تازەى زۆرى تەرىش پروون ئەکەینەرە.

ئىستە بەکەم پەرسىارمان ئەکەین : وە ئەلەین تەصەووفى ئىسلامى لەکە بەو دەستى
پى کردو؟

ئىمە ئەمەو پىش روئان کردو وە کە تەصەووفى ئىسلامى هیچ جیاوازیکی لەگەن
شەریعەتى ئىسلامىدانە بەلکو سەرەرای ئەو شى، کە موبەمو ئەئى بە پەرەوى بکەیت
نە «ظاهیری شەرع» ، ئەئى بە تەواوى بە پەرەوى بکەیت لە کردار و گرفتاری بەیامبەرى
گەرەش ، وە جگە ئەو شى ئەئى هەول بەدەیت کە لە دەرونی شەود ، بە پەرەوى بکەیت
نە ئایى ئىسلام.

وە لە دەرونی شەود صوفى خۆى پیاویزیت لە هەموو کاریکی ناپەسەند : وە پاش
هەموى ئەمانەش ئەئى صوفى بگاتە پایەى ئىت کە پەرسەشە کانی تەنھا بوئەو نەئى کە ئەمە
سپاردەى ئىکی خواىەو لە سەرەیدەئى کە ئەنجامى بدات ، بەلکو ئەئى لەو پەرسەشە
خۆشەودیت وە گەشەى پى بکات و ئاواتى بو بخوازی ، هەر وەها صوفى ئەگاتە
پادەى ئىت کە جەورو ئازاریشى بەلاو ئەمانە ، بەلکو چونکە ئەو جەورو ئازارە
مى خواىە ئەویشى هەر وەکو پاداش و شاباش ، بەلاوە خوش و شیرین «قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا
إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا» : کەواتە پەرسەش وای لى دیت ، ئەبیتە ئاواتو ئارەزو : ئەبیتە
ئامانج.

بوئەو ئەلیم ئەگەر لە تافى لاویدا تۆ کە سیکت خوش و بىست ئایا پى و بىستى
بەو هەیه کە ئەو کەسە بە توبلى ، وەرە منت خوش بویت ، یان بلیت ئەگەر تۆ منت
خوش بویت فیسار پاداشت ئەدەمەو؟ ئى گومان هەر گیز ، چونکە تۆ خوا خواتە ئەو
بە دوینی ، ئەو وەلامت بداتەو ، یان کاریکت پى بپیریت ، یان داواى
شیکت لى بکات.

جائەمە «عیشى مەجازى» یە ، واتە خوشەو بىستى دەس هەلبەسو نەفسى ،
وە ئیرەتى ، «وەقتى» ، وەرە سەیری خوشەو بىستى جاویدانەى ئى پاپان و :
دوانە هانو ، واتە «عیشى حەقیق» بکە ، جا لەم حالەدایە کە پەروانەى پەرسوتای
«عیشى حەقیق» رابینەى عەدەوییه ، ئەفەرمى خوایا ، من تۆنەبو بە دەس هینانى

باغی به ههشت ئه پهرستم وه نه له ترسی ئاگری جه هه نهم ، به لکو له خوشه وستی
تودایه که تو ئه پهرستم ، جا که ئیمه ته سه ووفان ئابم جوړه ناسی ، وه بومان
دهر کهوت که ته سه ووفی ئیسلامی بریتی به له ته وپیری ئاماده یی ، بو به یرتوه بردنی
فهرمانی خودا ، بومان روون ته بیته وه که ههر له روژتکه وه نوری ئیسلام دره وشاوه ته وه
وه خودا ئیسلامی به خه لات نارد بو به یامبه ری گه وره «درودی خوی له سه ر» ، وه
دهرونی پیروزی ئه وذا ته گه وره به به نوری خوا روناک بو ، وه سینه ی له هه مو
ناخوا وینیکی «تینسانی» پاك کرایه وه ، هه روا که خوی گه وره ته فه رمون «أَلَمْ تَشْرَحْ لَكَ
صَدْرَكَ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ» ؟ ... هته ،
ههر له وکاته وه ئیتر ته سه ووف ، دهس پی ته کات ، واته حه قیقه تی شه ریعت ، به لی
ئه گهر ئیسلام بو ئیمه بریتی بیت له په پره وی کردن له «ظاهری» ی شرع ، بو به یامبه ری
گه وره په پره وی بوه له حه قیقه تی شرع ، جا پاش ئه وه ئه ونوری حه قیقه ته به هوی
ئه وکانگهی نوره وه رژا وه ته دهرونی یاران و نزیکانی ئه وذا ته ، وه کو چوار یاری
په یامبه ر ، به لکو هه موی ئه و یاران هی که به راستی و دروستی باوه ریان پی بوه و
فه رمانیان برده ، هه روه ها به لگهی میژوونی به ده سه ته وه به که بری له م یارانه زیاتر
له وانی تر له م پریره وه دا پیش که وتون وه کو «خوذه یفه ی بن الیمان العسی». خوذه یفه ،
که له پیغه مبه ره وه درودی خوی له سه ر ، به م پایه به رزه گه بشتبو ، ئه لیت
پیغه مبه ری گه وره هه رچی روئهدات و روی داوه تاروژی قیامت هه موی
بو گیراومه ته وه یان وه کو «حارثه بن مالک» که پیغه مبه ره ته فه رمی «مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى مَنْ نَوَّرَ
اللَّهُ قَلْبَهُ فَلْيَنْظُرْ إِلَى حَارِثَةَ بْنِ مَالِكٍ» واته هه ر کهس پی خوشه ئه وکه سه ی چا وپی بکه ویت
که خوا دهرونی روناک کرده با سه بری حارثه ی کوپی مالیک بکات .

جاهه روه کو قوشه یری «٩٨٦ - ٩٧٤ م» له رساله که یا ئه لی ، له زه مانی په یامبه ری
گه وره دا به هوی نزیکی ، وه ها وه لی کردنی په یامبه ری گه وره وه ، که سه ر چا وه و
کانگهی نوری خودا وه ندی به ، ته نها به وه ی ، که ئه بونه یار و هاوکاری ئه وان ،
به ونزیکی به هه موده رونیکی ژه نگاوی پاك ته بویه وه وه «شه ره فی سوجه ت» ، واته
سه ر به رزی هاوپی به تی ، ئه یردنه پله و پایه ییکی «معه موی» ، وه ها ، که ئه مرو به هیچ
تیکو شان و دهس مایه ییک ، دهستی ئیمه تا که وی ، وه «حاله تی عین الیقین» دهستی
ئه دا بو یان ، ئه گهر ئه و باوه ره به رزه نه بوایی «بیلا لی حبه شی» چون به رانه ر به وه وه مه
سته مه خوی ئه گرتو ئه یوت ، «احد احد» ، وه چون ئه م خه لکه ئاماده ئه بو گیبانی بخاته

سەرله پى دەستى وە پروات بەرە وپىشى مەرگك. ئە وپۇزە بەرپەرەوانى رىگەى حەقىقەتى ئىسلامى ، و تراوه ، «ئەصحاب» ، پاش ئەوانىش ، بە شوئىن كەوتوانى ئەوانيان وتو ، «تابعىن» ، وە ئەكرى بلىن ، ھەموى ئەوانە ، پان زوربەئىكى نرىك لەووى كە بكرى بلىن ھەمويان ، ھەموى ھەربە وچۆرە خاوپن وپاك بون وە مويك لەكردارو گوشتارى پەيامبەر ، لا پان ئەئەدا ، جا لەسەردەمانى «تابعىن» دا ورده ورده موسولمانەكان كەوتنە سەر رىگەى مال و سامان بە يەكەوەنان و بە دەس ھىنانى پلە وپايەى دنياى و خوش گوزەرانى ، جالىرە داپە و ئەم بواری ئازمون و تاق كردنەوە داپە ، ئىتر برى لەوانەى كە ئەيانەوى بە خاوپنى بمىتنەوە ، وە خويان لەم بازارە گەرم وە لەخە لەئىنەرە رىزگار كەن ، دەس ئەكەنە سەرزە نشى لارى پەرەوان ، تەنانەت لەدزى خەلىفەكانى ئەمەوى ، وەكو (ئەبۇذھرى غەفارى) ، وە خويان گرتە كەنارەو ، كاتى كەزانی پان ئەم ھەموە خوارو خىجى پە بەوان راست نايىتەو ، وە ئەم ھەموە كە لەبەرە بەوان پىرنا كرىتەو ، وە ئەم ھەموە كۆسپە بەوان تەخت ناكرى ، ناچار كەوتنە ئەووى كە ئىكۆشن ھىچ نەبى «ئەمانى» خويان بە سەلامەت دەر كەن ، وە ئەگەر بويان كرا لەرىگەى ئامورگارى يەوە خەلك لەم داوہ رىزگار كەن ، جا ئالەو سەردەمەو كە موسولمانى راستەقىنە خويان ئەگرتە كەنارەو لە فرىوخواردنى سامان و پلە وپايە وە ناوى «ئەصحاب» كەم كەم ئەبرايەو وە دوائى ئەھات ، ناوى تازە پرا بەسەرى ئەم دەستەى خواپەرستە راستەقىنەدا ، وە يەككى لەواناوانە كەنرا «صوفى» بو ، ھەروەھا وشەى «زاهىد» ، ھەرچەن بەرلە ئىسلامىش وشەى زاهىد لە ناوى ھەرەبا بىستراو ، وە ھەروەكو زوترىش و تمان ، زاهىد بەكەسى ئەوترى كە پشت ھەل كات لە مال و سامان و پلە وپايەى دنياى ، زەر قوبەرقى جىھان نەتوانى فرىوى دات ، جا ئەم وشەى بەر لە ئىسلامىش لە ناو ھەرەبا بو ، بە ئەم وشەى صوفى ، لەسەردەمى «تابعىن» وە ، واتە چىنى پاش «ئەصحاب» ئەكەوتە بەرچاومان .

ھەرچەن ئىمە لەدوائى دا زۆر بەكورتى باس ئەكەين سەبارەت بەووى كە سەرچاوى وشەى (صوفى) لەچى يەوەى ، بە ئەم ئىستە چونكە ئەمانەوى روونى كەينەو كە لەكە يەوە وشەى صوفى بەكار براو ئەللىن لەسەردەمى (تابعىنەو) ئەم وشەى و تراو ، بەكەسانىك كە خويان لا داوہ لەزەر قوبەرقى كو كەردنەوەى سامان و دروس كردنى كۆشك و تەلارو ھەل خەلەتان بەپايە و پلەى دنياى ، وە ھەموى كاتى

خوځيان يان ته رخان كړدوه بڼخوا پهرستی و «ذېكروفيكرو» ، جا له ماته ده ست بودوبه لگه ی گرننگ راته كېشېن ، په كېكېان نه وه ته كه «حسن البصرى» (۱۱۰/۲۱) كوچى (۶۴۲-۷۲۸) زاین كه په كېكه له گه وره پياوړى رږه وى ته صه ووف له باسى سرگوزه شنى خوځيا نه لیت «رأيت صوفيا في الطواف ، فأعطيت شيئا فلم يأخذه وقال معي أربعة دنانير فيكفني مامي» واته له كاتى ته وافي كه عبه دا چاوم كه وت به «سوف» يلك شتيك داني لى وهر نه گرتم ، وه گوتى خوم پينج «دراوم» پى به وه نه وه ی كه پيمه به شم نه كات .

هر ووه ها «سفيان الثوري» كه له تابعينه (۹۷-۱۶۱) كوچى نه لیت «لولا أبو هاشم الصوفي ما عرفت دقيق الرباء» .

هر له سه ده ی په كه مى كوچى به وه شايد هر له نيوه ی سه ده ی په كه ميشه وه ، ناو ی (سوف) هاته ناو وه ، وه هم ناو ه ش هى كه سانيك بو كه به وپه رى توانا لى به وه تبه كو شان بو خوا په رستى و پاريز كارى ، وه دوره په ريزى له كو كړدنه وه ی مال و سامان و خو هيلاك كړد بُو به ده س هينافى پله وپا به ی دنيا لى ، گومانيشى تبا نه كه پو شا كى «خورى» واته «صوف» هر له ميژه وه سيالى هه ژاران و لى نه و ايان بوه ، وه نه و كه سه ی كه نه و پو شا كه ی له بهر كړ ديت ، يان هى نه بون بوه يان هى «نه واضوع» ، واته خو به زل نه زانېن ، ليره دا با شتروايه ده س را كېشېن بُو وتار يكي حه زره تى عومه ر خواى لى رازى بيت ، كه له ستايشى پيغه مبه رى گه وره دا درودى خواى له سهر بيت فهرمويه تى «بأني أنت وامي يارسول الله ولبيت الصوف وركبت الحمار... هتد» واته باو كودايكم بكه مه قوربانت نه ی په يامبه رى خودا ... جا زوريك له روه وشه به رزه كافي په يامبه ر باس نه كات پاشان نه لى «نوبه رگى خوربت نه پو شى وه سوارى گوى دريژ نه بويت هتد» نه مه بو نه وه ته پيشان بدات كه په يامبه ر تاج پراده ، دزى خو به زل زانېن بوه .

وه تاج پراده ش پو شا كى «صوف» هى لى نه و ايانه له كتيى «التصوف الاسلامى» دوكتور موباره كدا وه هه وه ها له كتيى «المدخل الى التصوف الاسلامى» «محمود ابو الفيض منوف» نه م باسانه به دور ودر يژ باس كراون هر له م كتيه دو ايه دا وتار يكي «ثيام ماليكى كورى نه نه س» ۹۰-۱۷۹ كوچى خواى لى خوش بيت نه گيرنه وه كه نه لى «من تشرع ولم يتصوف فقد تفسق ومن تصوف ولم يتشرع فقد تزندق ومن تشرع ثم تصوف فقد تحقق» واته نه وه ی په پره وى كړد له شهرعو په پره وى نه كړد له نه صه ووف نه وه فاسقه ، نه وه ش

په پیره وی کرد له ته سه ووف و په پیره وی نه کرد له شهرع ته و زه ندیقه «لی دینه» به لآم
ته و هی په پیره وی کرد له شهرع و پاشان په پیره ویشی کرد له ته سه ووف ، ته و گه یشته
به حقه قیقه ، واته «راسته قینه» یان ته و پیره یی با وړ» .

جا ته و ته سه پرته کین ، ورده ورده وشه ی ته سه ووف هر له نیوه ی په که می
سه ده ی په که می کوچی په و ، دینه نا و و و و ورده ورده په ره ته سینیت
و ته سه ووفش شپوه نیکی تازه و ره ته گریت و ته بینه «مدرسه نیکی» ناسرا و ، قاره مانی
خوی ده خانه گوره پانی خودا دوستی په و و هتادیت ، باشر «سه بقیه» ته دریت و
باشر روون ته بیت و ته دره و شپته و .

جائه کریت بلین که ته سه ووف ، واته به شی نه پی و ده روینی شهر یعت ، هر
له په یام به ری گه و ره و ده ست پی ته کات ، و ه زوریک له ه لیز ترا وانی «ته صاحب» ،
بگره له هزاران که س زیاتر له و ان ، که زوریکیان له کتبی «المدخل الی التصوف
الاسلامی دا ناویان برا و» له و ذاته گه و ره و دلیان روناک بوه ته و ، و بونه ته خا و ان
«به صیرت» واته «دیده ی ده روون» پاشان ورده ورده تائه گانه «حسین ته لبه صری» ، و
«دا وود الطائی» ، و (معروف الکرخي) و «سری السقطی» و «چونه بدی به غدادی» که له
(۲۹۷) کوچی داله دنیا ده رچوه دینه خواره و و له شوی نه کانی تری جیهانی ئیسلامی
چوزه ته کات و سه ره هل ته دات و ه گه شه ته کات ، هر و و کو و تمان سه رچا و هی
ته م نا و و ش هر له کرده و هی هزارانه ی ته و گه و ره پیا وانه و هاته ، هر
له په یام به ری گه و ره و که ستایش کرا و به پوشینی به رگی خوری ، هتادینه خواره و و ،
و له سه ره تادا گه و ره یی ، ناوی «ته صاحب» ، یارانی په یام بهر ، نه ی هیشته
هیچ ناویک بدره و شپته و ، نمونه ی تربشمان له و نا وانه زوره که له ناوی ئیسلاما
هر بوه و که چی ناویشی لی نه ترا و ، و ه کو وشه ی «حاجی» که له سه ره تادا
هر نه بوه ، یان وشه ی «مهلا» .

و نمونه ی کونتریش و ه کو «خوار ی» په کانی حه زره تی عیسی که حه واری ته بینه
«کرامی سپی پوش» ، که چی ورده ورده بوه ته ناویکی هه می شه یی بوده ستیلک ،
له مروف ، جاوشه ی «صوفی» برا به سمر ته و که ناره گیره خوا بهر ستانه دا ، که به داخه و و
له پاشان زوری و هابون که له سوفیه یی ، ته نها پوشاک و سپاله که بیان بو ، و له و نا وراسته قینه :
فی به شو به تال و بوچ بون ، و زورجار ته و به رگه نه بویه چه کیکی خه لک پروتاند نه و و
خه لک فریودان ، به لآم قاره مانانی تم پریره و به مرزه ، میزو جیا یان ته کاته و و : به خه لکبان

ئەناسىيىت ، ۋە گىزى كەرانىش لە ھەر پۇشا كىچىك بىن ، ئەوانىش ھەر مېژو بۇمانى باس كىردو ،
ۋە شۇنەنوارى خاۋەن شۇنەنوارى بەرز ئەۋەندە زۆرۈن كەسەدان كىتەپ ناتوانى تۇماريان كات ،
ۋە ھەتا ھەتايە ھەر رونا كىن ، بۇخاۋەن دلان .

پرسىيار : (چۆن بزانىن كەتەسەۋوف دەق بەدەق لەگەل ئايى ئىسلاما ۋە جىياۋازنە ،
ۋە لە ئىسلامە ۋە سەرچاۋە ئەگىرت ؟)

ۋە لām : لەگەل ھەمۇناسانىكى ۋە لāmى ئەم پرسىيارە دا ، گىروگرفتىكى زۆرىش
دېتەسەرى پىنگەى ۋە لāmى ئەم پرسىيارە ۋە ئەمەش لەبەر چەن ھۆيىكە .

يەكى لەۋشتانەى كەپرئىكى دودل كىردو سەبارەت بەۋەى كەتەسەۋوف گۇيا
«بىدەت» ى تېدايە ، «بىدەت» ۋاتە ، شى تازە ، يان شى يىنگانە ۋە نەناسراۋ بەگۈرەى
ئايىن ، ئەۋگۇفتارانەى كەلەدەمى پىرى لەسۇفى مەسلەكە كان بىسراۋە ، ۋە كۇ
فەرمودە كانى بايەزىدى بەسۇمامى ۋە محى الدىن عربى ، ۋە ذاللون مىصرى ۋە حەللاج ،
ۋە شىخى ئىشراق ، سەھرەۋەردى ، ئەم سەھرەۋەردى بە لەحەلەب دا دراۋەلەدار ،
ۋە ئاموزاى ئەۋسەھرەۋەردى يەتە كە ئارامگە كەى لەبەغدا داىە ، ۋە سەروكى لىرىقەى
سەھرەۋەردى بە ۋە خاۋەنى كىتەپ «عوارف المعارف» ، كە كىتەپكى سەرچاۋە بە بۇ ناسىقى
تەسەۋوف . ۋە سەدان كەس لەگەۋرەترىن مەردانى ئەم پىنگايە ، مەبەستى دۈھەمىش
پىرى كىردارو گۇفتارى پەپىرەۋان ، يان مۇرىدەكانى ئەم گەۋرە پىاۋانەى ، بەتايەت پاش
مەرگى خۇيان ، كە واياۋ كىردو لەۋپاۋە گەۋرانە ، ۋە كۇئەۋەى شەرىك بۇخوا
دابىرئىت ، سى ھەم ، كىردەۋەۋ گۇفتارى پىرى «مُتْصَوِّف يان مُتْشَيْخ» ، ۋاتە خۇ
بەسۇفى كىردو ، يان خۇ بەشىخ كىردۈيە ، كە كىردەۋەى ئەمانە پراۋە بەسەرى
تەسەۋوف دا ، ۋە ئەگەر ئەۋ دەس پىرانە بەسۇفى دانىين ، دىبارە ، شىكافو دىرئىكى
گەۋرە ئەكەۋىتە نىۋانى ئىسلام ۋە تەسەۋوفەۋە .

سەبارەت بەباسى بەكەم ، ۋاتە «شطحات» ، ئەبى بلىين ، شەطەحات بەۋگۇفتارانە
ئەلەين كەلەدەمى پىرى لەسۇفى مەسلەكانە دەرئەچىت ، كە ناۋەروكۇۋ ، ۋاتا
رەۋالەتەكەيان ، پىچەۋانەى دەستوراقى قورئان ۋە ئىسلامە ، بەلām ۋەتنى ئەۋجۈرە شتانه
چەن ھۆيىكى ھەيە ، لەۋانە ، ئەۋەتە ، ئەۋكەسانە وان لە (حالى غەيرەطەبىيى) دا ، ۋاتە
ۋان لە (دەمى دورر لەراستەقىنە) دا ، كە ئەتوانىن ۋە كۇ «سەرخوشى ۋە مەسقى» لىكى
دەبنەۋە ، بۇتەۋانەى كە خۇيان كەۋتەنە ئەۋبازارەۋە ، ئەزانن ئەۋدەمە چۆنە .

جاھەرۈە کو کہ مەست لى ئاگىرىت، چونکہ ھۆشى بەخۆبەۋە نى، بۆتەۋانىش ئەپى
 ۋاى بزانىن، بۆچى ۹، چونکہ پاش لاجونى ئەۋجائە، ھەرھەمان خواپەرست و
 زاھىدو خۆبەھىچ زانەكەن، يان، ئەۋەتە، وتەكانيان لە ئاگادارىيەۋە، بەلام ئەو
 ئاگادارىيە ھەر بۆخۆيانە، ۋە ئەۋگوفتارانەيان دەس نىشانىكە بۆجائى دەرونيان،
 يان، بۆ ئەۋشتانەى كەلەپېش چاويان «كەشف» ئەپت واتە خۋاى گەرە پىشانيان
 ئەدات، كاتىكىش پىسارىيان لى كراۋە توانىويانە ئەۋ وتانەى خۋيان بەراۋردېكەن
 لەگەلى ئايەتى قورتان، يان فەرمودەى پەيامبەرا «فەردى خۋاى لەسەر» ۋە دەق بەدەق
 كېشانەى بېكەن بە كېشانەى ئايىن، ۋە لە كېشانەدا سەرى نەكردەۋە لای نەداۋە،
 جگە ئەمەش پىرى شتى تازەشيان خستەۋە بازارى باس كەردنەۋە ئەۋشتانەش ھەربونەتە
 ھۆى كېشە ۋەكو «ۋەدەتى وجود» يان «حوول» يان «الحاد»، كە ئەمانىش ھەربەكەى
 پېۋىستى بە باسىكى جىاۋازە، بۆنمۇنە ئەلېن، ۋەدەتى وجود لە باۋەرەكانى «محي الدين
 عەرەبى» يە، بۆ باشتىنى گەپشتن لەم باسە ئەتۋانى سەيرى پېشەكى كىتې «اللمع» ھى
 «ابى نصر السراج» بىكەيت كەلە (۳۷۸) كۆچى دا لەدنيا دەرچۈە، يان كىتې «شطحات
 الصوفية» ھى «عبد الرحمن بنوى» ھەرۈەھا كىتې «التصوف الاسلامي» د. زكى مبارك
 ۋەزۆر كىتې تىرىش، مەبەست ئەۋە بو بلىم «شطحات»، واتە، وتارى گومان لى كراۋى
 پىرى لەگەۋرەپىاۋانى شارىگەى صوفىيەتى، زۆرجار بوەتە ھۆى گومان ۋەدودلى پىرى
 لەماموستايانى شەرع، بەلام لەپاشان سەرلەنۋى دەرکەۋتەۋە كە ئەۋگومانە ئى جىگەۋە
 ۋەكو ئەۋەى كەشىخى ئەشەرى كەيەكىكە لەگەۋرە پىاۋانى شەرع، ھەمۋى
 فەرمودەكانى «محي الدين عربى» روون كەردەۋەتەۋە ساغىش كەردەۋەتەۋە كە ھەلەنە ۋە
 لەگەل شەرعابەك ئەگىرت.

بەداخەۋە زۆرىك لەگەۋرەپىاۋانى ئەم رېگەيە، بەھۆى ئەۋگوفتارانەيانەۋە،
 توشى دەردى سەرى ۋەدەركران ۋەدەربەدەرى بوون، تەننەت توشى كوزرانىش، ۋەكو
 «حەللاج» ۋە «بەبى بن حبش السهروردى» بەناۋبانگ «بەشېخى ئىشراق»، بۆنمۇنە، يەكى
 لەۋ وتارانە واتە شەطەح ئەۋەتە، بايەزىدى بەسظامى ئەلى ئەم «جوبەبە» م يان
 عەباكەم، ھىچى لەئىرائىيە «الله» ئەپت، ئەمەيان بۆدانۋە بەكوفىر، لەكاتىكا
 لای صوفىيەكان، مەقامى «سلطان الاذكار» يان مەقامى «فناى الله» شىكى راستەۋ
 گومان لى تەكراۋ، «سلطان الاذكار» ئەۋەتە كە دلۋ دەروۋى مەۋق ۋە
 ھەمۋەزەپىنى لە لەشى «ذىكرى الله» ئەكات، كەۋاتە ئەگەربىلىت زىرى عەباكەم

جڳه الله نه پئي هيجي ٿيانه درو ناکات، به لام له گهل «ظاهري شمرعا، ناگونجي نه گهر
 كه سي جائتاييكي به دهسته وهيت هموي پريت له وگوله زيرانه ي كه له ناوي «الله»
 دروس کراون وه نه کړته مل، وه بلي ثم جائتايه پريه تي له «الله» بوجي کوفره؟

به باريکي ترا، نه وچي بکا، که هم وال حاله تي مهستي روجي دا، وه هم،
 راستيش نه ٿيت، فه نا في الله يش ته وه ته که خوي له ياد نه چينه وه وه له پيش چاوي
 «به صيرت» وانه دهروني نه ودا، هر چي زهره و توزه گهرديکه هموي ذبکري «الله»
 نه کات. له هموي که ونا.

هر وه کووتمان باسي «شه طهح» خوي هر گيز به کنييک ته و او ناييت، ليره دا
 مه به ست ته وه بولين يه کي له وشتانه، که بريني والي کردبو، وا بزائن که ته سه ووف
 له ئيسلام جياوازييکي هه يه بيستي نه و جوړه فمرمودانه بوه له پياوچاگان، که نه يان
 توانيوه لي تي بگهن تا له پاشان. روون کراوه ته وه.

جائسته نه ٿين، يه کم به لگه مان بوته وه ي که ته سه ووف له ثاني ئيسلام جيانه،
 کردارو گوشتاري گهره پياواني ريگه ي ته سه ووف، که مويک له شهرع لاي نه داوه
 وه سه ره راي شهرع، وه رع، وه پاريزکاري دهرونيشيان کردوه ته پيشه ي خويان،
 دپته وه سه ري ته وه ي بلين، ته سه ووف چي له مروف نه ويت، ثايانه وشتانه
 ته سه ووف لثاني داوا نه کات، پيچمه وانه و دزي ثابتي ئيسلامه يان نا، وه ثايا ته و
 وشاندي که له ته سه ووف دا هن، وه کو ته وبه، ذبکر، «مجاهده»، يان، جيهاد
 له گه لي نه فسا» وه زورشتي تریش ثايا له قورثانا هن، وثابتي ئيسلام ده ستور نه دات به
 به پره وي لي کردنيان، يان نا، ؟.

وه لام ي ته م پرسياره زور رونا که، وه هر چي ته وشتانه ي که وان له بازاری
 ته سه ووف دا، وه دلي خاوه ن دلاني شهيداي خوي کردوه، به که يه که ي له قورثانا
 هه به، يه کم هه نگاو يک که موزيد يک «وا ته خوازگار يک» ي ريگه ي ته سه ووف هه لي
 نه گريت، په شپان بونه وه يه له کرده وه ي ناشيريني له وه پيشي خوي،
 نه وده س هه ل گرتنه ش «ته وبه» کردنه، ته وبه، که ي نه کريت؟ بي گومان، دهرونيک
 که ته وبه ي نه کردوه دياره دهرونيکه هيشتا وا له گوم راهي و سه لي شيوانا، له م کاته دا
 قورثان خاوه ني ته و جوړه دلانه به م چه شنه نه ناستي، که ته فهرمي؟

«صَمِّمُ بَكْمُ عَمِّي فَهَمُّ لَا يَعْقِلُونَ» ، «فَهَمُّ لَا يَبْصُرُونَ» ، «أَهْلُمُ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ
فَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي
فِي الصُّدُورِ» ، بهائی دل ههیه ، چاو ههیه ، گوی ههیه ، به لأم هه موی کویزانی
داهاتوه و ریگهی راست به دی ناکات ، وه چاکه و خراپه له یهک جوی ناکاته وه ،
ههروه ها نه فهرمی ، «أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا» ؟ یان نه فهرمی ، «كَلَّا بَلْ رَانَ
عَلَى قُلُوبِهِمْ» واته دلیان داپوشراوه به ژهنگ ، نه گهر ئایه تی قورئانیان بو بخوئینته وه
ئه لئین ، نه فسانه یه ، «إِذَا تُلِّيَ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ» ، «كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ
قَلْبٍ مُنْكَرٍ جَارٍ» جا هه ربه م چه شنه که یه هی «فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ» له زور شوئی قورئانا
هاتوه که قورئانی پیروزدا باسی «قلب» نه کات ، هه م به ستایش و ره زامه ندی ، وه هه م
به ره خنه لی گرتن و سه رزه نش ، دیاره مه به ستیش له قلب ، دهرون و نه ندیشه ی
مروقه ، نه که نه و پارچه گوشته ی که له ناوسنگ دایه . بو ستایشی له دهرونی
پیاوچا کانیش نه فهرمی ، «يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» یان «وَجَاءَ
بِقَلْبٍ مَنِيْبٍ» یان نه فهرمی «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِاللَّهِ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ ...» و جلت ، واته
نه ترسی ، به کورنی له کئیی «المُرشد الی آیات القرآن الکریم دا» ده ست نیشان نه کات بو
زیاتر له صه دویه نجا جار ، که خوای گه وره باسی قه لی کردوه له قورئان دا ، وه زور باش
دهر نه که وی که دهرونی مروف نه کری جیگهی بیروهستی چاک و پاک بیّت ،
وه نه شکری جیگهی کینه و ههستی ناپاک بیّت ، که وایو «قهویه» نه که ویته پاش ههستی
پهشیانی له دهرونا که بیی ئه لئین لومه کردنی دهرون وه سه رزه نشی دهرون له مروف
خوی ، جا ئایا نه و پهشیانی به هه ر خوب به خوب له «هیدایه ټکی» خواییه وه رویدات
یان ، به هوئی عقل گرتو بیر کردنه وه و مو طاله وه و سه رگزه شت و رودا وه وه بیّت ،
یان به هوئی ټیکه لی و دوستایه تی له گه لی پیاوچا کئیکا بیّت ، که نه م پهشیانی به
دهستی دا ، ئیتر نه فسی مروف ، واته ههستی دهرونی ، که له پیشا له قوناغی سه رکیشی و
لارید ابوه نه بیته لومه که ر ، به و قوناغی سه رکیشیه نه وتری «نه فسی اماره بالسوء» که خوا
له زوانی جه زره تی یوسف وه له قورئانا نه فهرمی «وَمَا أُبْرئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ»
جا که ترسی خوا که و ته دهرون وه وه نه فس ترما ، نه که ویته لومه ی خوا وه نه که ی ، واته
بیرته کاته وه له کرداری ناپه سه ندی خوی ، خوای گه وره سه باره ت به وانه نه فهرمی
«وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ» ، که واته ، نه م
ره وشانه وه نه م پیشه کیانه ی تهویه کردن هه موی له قورئانا به رونا کی هاتوه ، وه «وَلَا

أَقْسَمُ بِالنَّفْسِ الْوَالِهَةِ» نه وهش نه وجوره نه فسه نه كه نه كه ويته سهرزه نشي مروف خوي ،
جانيسته نه بي دهر ون بر باري دهس هه لگرتن له كه چ ره وي بگريت وه ته وبه بكات ،
وه به كم قوناغي ري ره وي ته سه ووف ته وبه به ، خوا له م دو نايه ته دا فه رماني ته وبه
ته دات ، «وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا توبُوا إِلَى اللَّهِ
تُوبَةً نَصُوحًا» خوي گه وره به ليني دا وه كه ته وبه قبول كات وه ته فه رمي «أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ» ؟ هه وره ها ته فه رمي «وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ
عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ» له پاشان به ليني ته دات بولي بوردن و به خشين وه ته فه رمي «وَأَنِّي
لَغَفَّارٌ لِّزَنَاتٍ وَتَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَى» ديسان ته فه رمي ، «غَافِرُ الذَّنْبِ قَابِلُ التَّوْبِ
شَدِيدُ الْعِقَابِ» جاله پاشان ته گاته قوناغي خوش ويستن وه ته فه رمي «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ
وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ» كه واته نه ومروقه كه چ ره وه ته گه ريته ته وبه بكات وه پاشان
كه چ ره وي نه كات ، همم خوا ته وبه كه ي لي وه ره نه گريت وه همم ته به خشيت
وه همميش ته بيته خوشه ويستي خودا ، كه و ابو به كم قوناغي سوفيته كه ته وبه كردنه ،
دهق به ده قه له گه ل فه رموده و ده ستوري خوي گه وره دا ، وه له ريگه ي شه ريعت
لانادات ، جاپاش ته وبه ، مه به سقي ، ته زكيه ي نه فس وه «مجاهده» وه پاك كردنه وه ي
دهرون ، وه ذيكرو خوا به رستي به شيوه يكي سوفيانه ديته پيشه وه نائه گاته دواپله ي
خواناسي ويه قين .

مه به ستم له باس كردني ته وبه باس له چونيته ته وبه له ري ره وي ته سه ووفدا نه بو ،
چونكه سه بارهت به وناسينه له ثابنده دا باس نه كه ين ، به نام له م قوناغه دا ، بو
سه لاندني نه وه بو كه بلين هموي نه و مه به ستانه ي كه ته سه ووف ته يان گريته وه
له كانگه ي ئيسلامي راسته قينه وه سه رچاوه نه گرن كه به كم مه به ستان «ته وبه به» وه
به ثايه ته وبه ليكولينه وهش سه لاندمان كه ته وبه فه رمانيكي خودا وه نده وه موسولاناني
كه چ ره وه وه گونا بهار پويستيان به په شياني و پاش گمز هيه ، بوته وه ي بتوانن
سه رله نوي بگه رينه وه بوسه ري شاريگه ي ثابني ئيسلام ، كه وانه ئيسته سه بارهت
به مه به مست ، يان قوناغيكي تر باس نه كه ين ، نه ويش جله وشل نه كردنه بوته فس ،
وه به رگري كردنه له ثاره زو و ثاواني چهوت و ناله باري نه فس ، كه نه كري
پاك كردنه وه ي دهر ون وه جله وشل نه كردن بوته فس له چوار چيوه ي «موجاهده» دا
باس كه ين ، بوته وه ي بومان دهركه وي كه نه م كارهش هه ره له ده ستوري خودا وه نده وه
سه رچاوه نه گريت ، ليره دا نه ليم .

به داخه وه پری کهس ، نه نانت خوینه واره کان ، بی وورد بونه وه له ئامانجی
جله وگیری نهفس ، یان «مواجهه ده» ، خیرا ته لئین خوای گه وره ته م جیهانی بویه
دروست کردوه بونه وهی که نیمه لئی بهر خوردار بین وه که لکی لی وهرگرین ،
تیر بوجی نهفسی خومان بکوژین ، وه خیرا دهس ته کیشن بو تهو چهن ثابتهی که
له قورئاندا سه بارهت به بهر وه ره گرئن له نیعمه ته کافی خوای گه وره هاتوه ، وه کو
تهو ثابتهی که ته قدرمی ، «يَا أَيُّهَا آدَمُ خُذْ زِينَتَكَ مِنْ حَيْثُ كُنْتَ تَخْرُجُ مِنْهَا وَكُلْ وَاشْرَبْ وَلَا تُسْرِفْ»
إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ، قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ ، وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ ؟ قُلْ هِيَ
لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً ... يَان که ته قدرمی «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ، لَا تُخْرِمُوا طَيِّبَاتِ
مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ ، وَلَا تَقْتُلُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ» ، وه چهن ثابتهی تکی نری له م چه شنه ،
بی گومان له واتی ثابته کانا ده رته کهوی ، مه بهست لیره دا سه رزه نش کردنی
که سانی که که شتی حلال له خویان حرام نه کهن ، «قُلْ مَنْ حَرَّمَ ، لَا تُخْرِمُوا» هه م
له «هوی هاتی ثابته کانا» «أسبابُ نزولِ الآية» وه هه م له «تفسیری ثابته کانا» ،
ده رته کهوی بری له یارانی په بامبه ری گه وره و بستویانه حلال له خویان حرام کهن ،
خوای گه وره ش سه رزه نشی کردون و ماوهی نه داون بوته وکاره ، «خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ
كُلِّ مَسْجِدٍ ، ههروه ها «قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ» ، ته مهش بهرانبه بهر هتاری تهوژانه
هاتوه ، که و بستویانه . بهر و بی نه و اف بکهن به ده وری «که عهده» ، وه خوای گه وره
فه رمویانه ته بی خوتان داپوشن ، زینه لیره دا پوشاک وه نی احترام له بهر کردنه «جائنه گه
ته م ده ستوره بکهینه ده ستوریکی گشتی ، ههروه کو که شیوهی ثابته کافی نری قورئانه
وه بلین پوشاکی جوان بکه نه بهر ، ته سه ووف قهت حلالی حرام کردوه ؟ یان
قهت ته لی ته رکی پوشاک بکهن ؟

به لام ته گه به وزینه تهش بلین جوانی وه پوشاکی ریکوینک ، ثابا خوا
فه رمویته ، بو ناوی «رهش به لک» خوت بگویره ، یان ، بو ناوی مزگوت ،
ثابا فه رمویته فیزو ده ماری پی بکه به سه ره لکا ، یان ، شوکری
خوای له سه ربکه ؟ به لام بابینه سه ری ته وده ستورانهی که شیوهی جلّه وگیری له
«نهفس» وه داخوازه ناپه سه نده کافی نه کهن ، وه چونیته بهر وه ره گرئن له نیعمه تی
خوامان یشان نه دهن ، وه موسولانی راسته قینه له موسولانی لارینگر جوی ته که نه وه .
له پیشا بابزانین «تهزکیه نهفس» چی به ، «زکات ، تزکیه» به عهده بی واته «هاک
کردنه وه» تهزکیه نهفس ، واته پاک کردنه وهی دهرون له هر چی رهوشی

ناپهسه نده ، جا کاری و اگرنگ پی ویستی به بهر بهرکانی و نه خه بات و نه نی کوشانه ،
 خو هه روا به گالته دهرون پاک نایته وه ، وه کو ههستی خو به زل زانین ، ههستی
 سامان به به که وه نان ، ههستی ژرده س خستی خه لکی تر ، درو کردن ، ههسه د ،
 رق و کینه هه لگرتن ، ههستی توله سه ندنه وه ، ههستی گوناوه کردن له هه موجودی ،
 وه کو داوین پیسی ، ههستی ناوونو تکه نان به خه لکه وه ، ههستی خو به چاک
 له قه له م دان و نه خه لک خراب کردن ، توممت له خه لک دان جنبودان بی و نه فانی سپله بی ،
 وه له هه مو گرننگ تر ، پیکه وه نانی سامانی زور وه به شی که س لی نه دانی ، وه سه دان
 رهوشی ناپه سه ندی تر ، جا چون به بی خه بات و نی کوشانیککی گرننگ ، مروف
 نه توانی نه م رهوشه ناپه سه ندانه لابات ، وه بهرانبهر به هه رکام له وانه رهوشی په سه ند
 له دهرونیا دامه زری پی . بونمونه ، بهرانبهر به دروژنی ، راست و پزی ، بهرانبهر به دزی
 مالی خه لک ، تیکوشان یو یارمه تی خه لک ، بهرانبهر خو به زل زانین ، میهره بانی وه
 «عواضوع» ، بهرانبهر به کینه ، گوزه شت ، بهرانبهر به ههستی داوین پیسی ، ههستی
 به دایکوخوشک زانینی هه رچی می بینه هه به ، جگه له ژنی خوت ، بهرانبهر به ناوی
 خه لک بردن و غه بیته کردن ، ناوی خه لک به چاکه بردن ، بهرانبهر به کوکرنه وه ی
 سامان و خو کوشتن بو سه رمایه پیکه وه نان و هه شت قوچاوی ، ههستی قه ناعت و
 به خشت و جوامیری و لاوچاکی و یارمه تی دانی ده ست کورتان هتد ، سه برنه که یین
 نه گهر خواوهن پایه ییکی میری ، یان کومه لایه تی ، یان خواوهن سه رمایه ،
 و ه یا خواوهن زانیاریک یان خواوهن عه شره تو طائفه نه گهر پرواته ناو «مه جلیسینکه وه»
 وه له بهری هه ل نه سن ، پی ناخوشه ، یان ، نه گهر لای زوره وه دای نه نین
 پی نه تکه ، ریزی لینه گرن لای سهیره ، که چی نه مهش به نه خوشی دهرون دانانیت ،
 وه گویشی ناداتی ، له کاتینکا لای مروفیک که دهرونی پاک بو بیته وه و نه نوری خوا
 له دهرونیا دره وشایته وه ، نه مانه ی لا گالته ی منالانه ، وه له هه مو هه نگاوینکا خوی
 له پیش چاره و ه هه نهوی مه بهسته ، زورو خواری مه جلیس ، وه ناغاو میرم و تنو ،
 نه م جوړه شتانه ی لاهیچه ، چونکه هه م دهرونی پرله نوره ، وه هه م نه زانی که
 لای خوا بهر پزتر ، پاریز کارتره «إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ» وه بهرانبهر به و نایه تهش
 که له پیشا و تمان ، خوا نه فهرمی خه لالی خوا حه رام مه کن ، پاک کردنه وه ی دهرون به
 دوره بهر پزی گرتن له وکاره ناپه سه ندانه دینه دهس ، وه قهت ته سه ووف دهستی
 که سی نه گرتوه له نانی خه لال ، و نه وشتهش که پی نهوتری ریازهت ، ههروه کو پاریز

دانانی دوکوره بونه خوشیلت ، تا نه و ماوه یه کی چاک نه بیته وه ، ههروه کو له قه سیده ی بورده دا ، نیامی بوضیری که ۶۹۶ کوچی فهوتی کردوه نه لئی (والنفس كالطفل ان تهمله شب على ، حب الرضاع وان تقطعه بنقطه واته نفس) وه کو منالی شیر خوره وابه ، نه گهر نه بیرته وه له شیر ، هه ره له سهر شیر خواردن نه بیته وه ، به لام نه گهر ویستت بی برته وه ، وا ، نه برته وه .

یان مروف له کافی خویندنا که شه ونده تی نه کوشیت به لام پاش ته و او کردن تیریی ویستی به سه عی کردن نیه ، جا خوی گه وره ، سه بارهت به جله و شل نه کردن بونه نفس چی نه فهرمی ؟ ههروه کو زوتر و تمان ، «ان النفس لامارة بالسوء» که واته «نفس» له سورشتی خویا لاین گری خرابه یه واته «سوء» ، که واته نه بی ده سی بوشل نه که یه ، وه جله وی بگری ، خوی گه وره نه فهرمی «فاما من علمي والرحمة الدنيا ، فان الجحيم هي الماوی ، واما من خاف مقام ربه ونهى النفس عن الهوى فان الجنة هي الماوی» ده ستورو فهرمانی له مه رونا کتر کوا ؟ هه ره کس سه رکیشی کرد ، وه نه مزانه ی نه مروی هه له بژاردو «فهللی» دا به سه ری ژبانی جاویدانا ، شه وه جه هه نه می کردوه ته جینگه ی خوی ، به لام شه وش که له خوا ترسا وه «جله وی نه نفسی گرت ، له تاره زوه کافی» شه وه جینگه ی نه بیته به ههشت ، یان هه سه بارهت به نفس و به پاک کردنه وه ی ، نه فهرمی «قد افلح من زكيا وقد خاب من دسيا» واته شه و که سه ی که بتوانی «نفسی» پاک کاته وه له ههستی گونا نه کردن شه وه بوخوی رزگاری بوه ، به لام شه و که سه ی جله وی شل کردنی بو نه نفسی ، وه دهرونی پرییت له ههستی گونا نه کردن و لاری گرتن شه وه دوراندویهتی و ناویدبوه ، که و ابو ، شه ته زکیه ی نه فسه ، که لقینکی هه ره گرنه له ری ره وی ته سه ووف ، دهق به دهق له گهل فهرمانی خودادا به کیکه ، وه تی کوشان له مرینگاه ش دا «موجاهده وه جیهاده» نهویش ، هه ره همان تیکوشانه ، که له و تابه تانه دا . وه له ده ها تابه تی تریشا ، به ناشکرا دیاره ، وه گومانیشی تیانیه ، نفس نه گهر به رگری لی نه که ی ، له هه زاران هه له دیرا ملی پیاو ته شکینی ، وه جینگه ی ههستی لاری گری به ، «ونعلم ماتوسوس به انفسکم» «قل اعوذ برب الناس ملك الناس اله الناس من شر الوسواس الخناس الذي يوسوس في صدور الناس ...» صه در ، بی گومان دهرونی مروفه ، که نه کری بیته جینگای گومان وه دودلی ، «وه سه وه» ، یان نه فهرمی «ولا تطع من اغفلنا قلبه عن ذكرنا واتبع هواه» یان نه فهرمی «زین للناس حب الشهوات» .

به کورتی نه لیم زور ناشکرایه که دهرون نه گهر ریځگه ی لی نه گریټ، وه ناگاداری
 نه بیت، له ری لات نه دا، وه هه لټ نه ډیری، وه قورنای پیروز بهروونی ده ستوری
 به نیمه داوه بو بهرگری کردن له تاره زوی ناپه سندی دهرون، جا دینه وه سهری
 نه وهی ثایا به هره ودرگرتن له مال و سامان وخوښی به کافی جیهان، نه بی چون، وه
 تاج راډه فی بیت، نه وه شیان هر خوی گه وره روونی کرده ته وه، وه ته صه ووف هه رگیز
 له وه زیاتر پی دانه کیښاوه له وه زیاتری ناوټ، وا به شوینی به کا چهن ثایه تیک له م
 باره وه نه نویسنه خواته فهرمی: «وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ، تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا، وَلَا تُطِيعُ مَنْ
 أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا، وَاتَّبَعَ هَوَاهُ، وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا» واته چاوت لامه ده له هه ژاردکان، وه
 بېرینه زه رغو بهرقی مال و سامانی جیهان، وه هه رگیز مل مده به وانه ی په پره وی ناکه ن
 له قورنای، وه که وتونه ته شوینی تاره زوی خویان یان نه فهرمی: «زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ
 الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَلِيلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ
 وَالْحَرْثِ، ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا، وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَآبِ» واته خه لک نه وه یان پی خوښه
 که بینه خاوه فی ژنان و کوران و زیروزوی زور و نه سپ و مهرو مال و زه وی وزار، جا
 نه مانه هه موی سهرمایه و توشه ی دنیان، به لام نه وهی لای خوایه، له هه موی نه مانه
 چاتره، واته ناگات له خوښت نه فست وات لی نه کات، بو به دهس هیثانی نه م شته
 ئیره فی و «موقف» انه، پاداشی نه وجیهان له دهس بدهیت، ثایه فی پاش نه وهش
 نه فهرمی: «قُلْ أُوْنِبْتُكُمْ بِخَيْرٍ مِنْ ذَلِكَ»، «ثَايَا شَتَّى لَه م چاترتان پیشان بدهم؟» «لَلَّذِينَ اتَّقَوْا
 عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا، وَأَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ
 بِالْعِبَادِ»، نه وانه ی که پاریزکاری یان کرده ته پیشه، لای خوداوه به هه شتیکیان
 بو دانه او هه جوځگه ی ناوی به بیا تیشه پیری وه ژنی پاک «وه ره زامه ندی خودا»، خوا ناگای
 له هه مو شتیکه، یان نه فهرمی: «يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» واته
 روژی قیامت روژیکه تیر سهرمایه و منال «که تیره نه مرز به لانه وه شتی چاکه» به دهردی
 هیچ ناخون، وه ته نها دهرونی پاک و ساغ و لی نالایش، به دهر دته خوات، جاهه ووه کو
 وتمان، دهرون نه بی خوت پاکي که یته وه بویه پاداشی هه یه، نه گینا پاداشی بوچی بو
 نه گهر خه بات وره نج و تیکوشانی پیوست نه بویه،؟ خوا نه فهرمی: «الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ
 الْحَيَاةِ الدُّنْيَا» سهرمایه و سامان و منال، هه بو خوښی دنیایه، نه وهی که بوت نه میښته وه
 کرده ی چاکه و ذیکری خودایه، «وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا»،
 یان نه فهرمی: «وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ» له سی شوینی قورنایا نه م ثایه ته هاتوه،

واته ژبانی ئەم جیهانه شتیکی «زۆگوزەرو هەلخەڵەتینەر» هەروەها ئەفەرمی: «وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ هِيَ الْحَيَوَانُ: لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ» بە کورتی سەبارەت بە ئی مایە ئی و کورتی و کەم دەوامی: خووشی ئەم جیهانه، ثایات ئەوەندە زۆرە: هەر لە حساب ناییت، کەواتە ئەوەی کە لە تەصەووف دا سەبارەت بە سەر زەنشتی ئەوە کە سانهی: کە خویان ئە کوژن بۆ بە دەست هینانی سەر مایە و سامان وە دروست کردنی کۆشکو تەلاری هەزار رەنگ، شتیک نیه کە خویان دروست یان کردنی: یان ئەوەی کە ئە ئین، ئە ئی جە و شل نە کری بۆ نەفس، تابگانه راده ییک بت کاته بە رده و کویلهی خوی: هەمووی لە قورئانەو سەرچاوه ئە گرت: بە لام ئە ئی ئەو ش بزانین تەصەووف نالی کاسپی مە کە و ژن مە پیرە و ژبانت دروس مە کە، بە لکو ئە ئی دین و ژنی جاویدان، مە فروشه و دای مە ئی لە رینگە ی دنیا دا، ئەوەندە مە خو کە ورگت بیته بار بە سەر لە شتەو: ئەوەندە هە لپە مە کە بۆ دنیا کە ئابرووی بۆ فروشی، شە و وروژ و یردی سەر زوانت نە بیته پاره و، پاره و پاره: بە لکو «وَلَا تَتَّبِعْ نَفْسِكَ مِنَ الدُّنْيَا» تۆش بە شی خۆت بەرە، ئە ک بە شی خە لک بکە یته هی خۆت: !!! بە ئەندازە ی ژبانت تیکۆشه ئە ک بە ئەندازە ی هەزار پششت، خە لال و حەرام تیکەل مە کە، (دین مە فروشه بۆ زین)

«تەقوی»، خۆ پاراستن، سی قوناغی هەیه،

- ۱ - خۆ پاراستن لە کوفر.
- ۲ - خۆ پاراستن لە گوناھ.
- ۳ - خۆ پاراستن لە «إِسْهَالِكْ خَوْهِيْلَاكْ» کردن بۆ بە دەس هینانی مال و سامانی زۆر. مەولهوی ئەم بابە تەو، سەبارەت بە تە عریفی وە لی وە شیحی راستە قینە ئە ئی. وە لی کە سی کە ئاوا و ئاوا تائە گانه ... ئەوەی ئە ئی.

بیکیشن بە سەنگ هەرسی تە قوادا، بە ترازوی شەرع موئی لانا دا.

جا خوايش سەر زەنشتی ئەوە کە سانه ئە کاو ئە فەرمی: «وَيَا كُلُّونَ التَّوَاتِ اكْلًا، وَتَحْيُونَ الْمَالَ حَبًا حَبًا» واتە مبرات ئە خو ئی ئەوەی گوی بە دەنە ئەوەی بزانی بە شی هەتیو یان کە سی تری پێو یه، وە سامانی دنیا بشیان بە لک جار خوش ئەوی: جا خوا ی گەورە ئەوە شی لا بە سە ندنیه. هەروەها ئە فەرمی.

«وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَتَّقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ» واتە ئەوانە ی

که زیرو زیو نه نین بهینه که وه و له پریگه ی خوادا خمرجی ناکهن، موژده ی نازاریکی سه ختی یان بده ری، له پاشان له ئایه تی پاش ئه ودا ئه فهرمی ئه و دراوانه به ئاگری جه هه نه م سورئه کهینه وه، وه ئه پیرین به ناوچاوان و به له شیانا، وه ئه لاین «هذا ما کُتِبَ لَأنفُسِکُمْ فَذُوقُوا مَا کُنتُمْ تَکْفُرُونَ» بخون ئه وه گوری گیانتان بیت، ئه وه ئه و دراوانه به که کوتان ئه کرده وه.

خو ئه و دراوانه هه رامیش نه به به لأم زیندان کردنی سه رمایه و به شی خه لک لی نه دان و، کو کردنه وه ی، لای خوا ئاویه که فهرمویان، هه رئه وه ته، دوره په ریزگرتنی ته سه ووف له مالی دنیا وه بوئم بابه ته به.

جا هه روه کو وتمان بو زال بون به سه ر خواستی دهرون دا، خه بات و رهنج و تیکوشان پیوسته، پیغمبه ری گه وه درودی خوی له سه ر، «لَعَنَهُمُ ذُوهُنَا» گه رایه وه، فهرموی واله جیهادی بچوک گه رایه وه، باده س که بن به جیهادی گه وه، لی یان پرسی ئه ی په پامبه ری خودا جیهادی گه وه کامه تا، ؟ فهرمویان جیهاد له گه ل نه فسا، واته به ره ره کانی له گه ل داخوازی ناپه سه ندی دهرونا، «وَأَن لَّیْسَ لِلْإِنسَانِ إِلَّا مَا سَعَى» ئیسته به باشی روون بویه وه که به ره ره کانی له گه ل نه فسا واته «موجاهه ده» بو پاک کردنه وه ی دهرون، «تَزَكِيهِ نَفْسٍ»، وه هه لیه نه کردن و خو نه کوشتن بویه ده س هینانی سامان و پله و پایه ی دنیایی، وه ده رکردنی خوش و یستی دنیا له دهرونا، وه تیکوشان بو جی گیرکردنی ههستی چا که له دهرونا له جیهگی ههستی که چره ویدا، که له ری ره وی ته سه ووف دا، گرنگو بناغه دین، وه کراونه ته به کی له لقه گرنکه کانی ئه م ری ره وه، له سه رچاوه ی قورئانه وه هه ل ئه قولی، وه له قورئانه وه وه رگیراون، ته وه ش بزائن له م باسه دا ته نها و یستمان پیشان بده ی، که موجاهه ده وه ته زکیه ی نه فس، وه خونه کوشتن بو دنیا، لادان نه له قورئان، وه باس کردنی چۆنیه تی ته زکیه ی نه فس، له ئاینده دا له کاتی باسی نه فس وه ته زکیه دا باس نه که بن.

له باره ی نه به وه ته زکیه ی نه فسه وه، باسه ان کرد، وایسته ش له باره ی «ذیکره» وه «قوله» وه «نه قوا» وه ئه کو لینه وه، تاروونی کهینه وه بزاین چۆن ئه مانه ش هه ر له قورئانه وه سه رچاوه ئه گرن، وه ته سه ووف خوی شتیکی تازه ی نه هاوردوه ته ناوی ئایینی ئیسلامه وه.

له پیشا ئه ی بلین که ووشه ی «ذیکره» له عه ره پیدا زیاتر له واتایکی هه به، وه

له قورئانی پیرۆزدا ووشەى «ذیکر» به واتای جوراوجور، پتر له سه دوپه نجا جار هاتوه، به کى له واتا کافى «ذیکر»، به مه عنای قورئان، وه ههروه ها کتیبه ئاسانه کافى تریش هاتوه. بۆ نمونه سه بارهت به قورئان ته فهرمى، «إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ» واته «قورئان ئیمه ناردومانه وه خویمان ته پیا ریزین» یان ته فهرمى «وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ»، واته، قورئان نامورگار ییکه بۆ هه موی جیهانیان «وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ».

لێره شا دیاره مه به ست له ووشەى ذیکر هه قورئانه وه ته فهرمى، تهى په یامبه ر ئیمه قورئاغان ره وانه کردوه بۆتۆ، که تۆش به هوی نمو ده ستورو را هنجایانه وه که وان له قورئانا ری پێشانده ری موسولمانان ییت به لکوته وانیش بیرى له وده ستورانه بکه نه وه و ریگه ی ئیسلام به ر نه ده ن.

ههروه ها چهن ئایه تی تریش، وه ذیکر به واتای نوێزیش هاتوه، که ته فهرمى «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ»، واته تهى موسولمانانی خواهن باوهر ته گهر له رۆژى جومعه دا بانگ کران بۆ نوێزى جومعه، دهس له مامه له وکار هه ل گرن وه برون به لای جومعه که تانه وه نه وه چاکتره بۆتان ته گهر به تانزانیانی، ئیتر ته مه لێره دا زۆر باش دیاره که مه به ست له ذیکر، نوێزه، جاله زۆر شوێنی تری قورئانیشا، ذیکر به واتای ناو بردن و یاد کردن هاتوه که نه وه یان مه به سته که ی ئیمه به، له ته سه ووف دا، ههروه کو وتمان له پێشان و توویره ی په شپان بونه وه له لاری گرتن ته که ویته ده رونه وه، وه دهرون لۆمه و سه رزه نشقی پیاو ته کات، وه پاش نه وه که لکه له ی «ته به»، واته دهس هه ل گرتن دیته پێشه وه، پاشان به ر به ره کانی وه دژایه تیه له گه ل خواستی ناپه سه ندی ده رونا، جا ته م ده رونه به یار مه تی چ هه یزیکه که ته توانی ئاره زوی ناپه سه ند له ناو خو یا ده رکات؟ وه ده رمانی نه وه سه ده ها ده رده ی که با سه ان کردن، وه کو «حه سه ده» وه خو به زل زانین، وه «خو کوشتن و خه لک تازاردان بۆ کو کردنه وه ی مال و سامانی زۆر، وه سه دان هه سقی ناپه سه ندی ده رون...» وه به چی ته کری که دل دانه رکیت...؟

وه لām... به بادی خودا...، به ناوی خودا...، وه کو که خوا خو ی ته فه رمییت «الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ» ته وانه ی که ئیانیان هاوردوه، وه دل یان به یادی خوا دانه مرکیت وه ئارام ته گرتیت، به لى، به ناو بردنی خودا وه به یاد کردنی نمو دلی خواهن باوهر ان دانه مرکیت وه ئوقره ته گرتیت،

که واته نم بهرده وام بونه له سهری یادی خودا وه له سهری ناو بردنی خودا وه له سهری
بهرده وام بون له سهری نه و یاد کردن و ناو بردنه، وه ههروه ها بهرده وام بون له سهری
زوری ی نه و ناو بردنه ش، هه موی هه رده ستوری قورئانه و، نه انجام دانی ده ستوری
خودایه، وه به پیچه وانه وه، نه وانه ش که له یادی خودا کردن دوره پهریزی نه که ن،
وه لایان وایه که لکیکی نیه، په نابخوا له وانه، وه خوای گه وره سه رزه نشنی کردن
وه یزاری خوئی سه بارهت به وانه ده ربرپوه.

هه روه کو نه فهرمی «وَادْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا زُورَ نَاوِی خوابه ره، «وَادْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا
وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُرِ وَالْأَصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ»، به دل ذیکری خوابه که
له ده رونا، وه به شیوه ی ترس و پارانه وه وه ههروه هاش به بی ده نگیش هه رناوی خوابه ره
به یانی و ئیواران وه هه رگیز له یادی خوا غافل مه به، جا سوفیه تی جگه ته مه چی وتوه
وه چی نه ویت؟...

یان نه فهرمیت «الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ...» تا پایانی نایه ته که،
خودا ره زامه ندی خوئی پیشان نه دات سه بارهت به وکه سانه ی که هه میشه به ههستان و
دانیشن و پال که وته وه خوابان له یاد ناچیت و یادی خوا نه که ن، ته نانهت
له پال که وتنیشا، جا نه وه نه وپایه ته که به هوئی گرتنه به ری ری زه وی ته سه ووفه وه،
که ریگه ی نه انجام دانی فرمانه کانی خودایه، به تاشکرا و به نهینی به زوان و به ده رونا،
به گوشتار و به کردار، مروف نه گاته نه وپایه به، جا که مروف یادی خوای کرد، خوایش
موزده نه دات که نه ویش یادی مروف نه کات، وه نه فهرمی «فَاذْكُرُونِي اَذْكُرْكُمْ»، نه وه ش
پایه ینکی گه وره به بومروف، ههروه ها نه فهرمی نه که ن مالمونال، واتان سه رگه م
که ن، که یادی خوانه که ن، «بِأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ»
به ئی خودا نه و نه ده ناو بردن و یاد کردن خوئی لا گرنه که، له تا کاما خوای گه وره
هه ره شه نه کات له وانه ی که له ذیکری خودا غافلن و نه فهرمیت «قَوْلًا لِلْعَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ
ذِكْرِ اللَّهِ اُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ» نه م ذیکره لی ره دا، هه م نو یژ هه م قورئانیش نه گرتنه وه و
هه م یادی خوایش، پاشان نه ئی تازاری سهخت بو نه وانه نه بیت که دل ره ق و یزاری
پیشان نه ده ن، به رانیه به یادی خوا، به ناوی خوا، به قورئان، یان نه فهرمی به په یامبه ر
درودی خوای له سه ر «لَا تُطِيعُ مَنْ أَغْطَلْنَا قُلُوبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ..» واته به گوئی
نه وانه مه که که دل یان له یادی ئیمه غافل و که وتونه ته شوینی تاره زوی ده رونیان...،
لیره شا ذیکر بو قورئانیشه.

مه بهست تهوه ته خوا پئی خوشه بهنده کانی همیشه یادی بکهن و ناوی بیه و لئی
غافل نه بن، وه ههرچی زورتر ناوی بهرن وه یادی بکهن خودا زورتر پئی خوشه،
وه پاداشیان ته داته وه، وه یادیان چاکتر نه کات، له بهر ته وه ته که ته سه ووفیش ته
رینگایه مان پیشان ته دات بو پالک کرده وهی دهر ون وه بوره زامه ندی خوا، بوگه یشتن
به پایه ی دره وشانه وهی نوری خودا له دهر ونا وه له تا کاما گه یشتن به پایه ی «یعقین» واته
باوه ری بی چه نوچون.

له پاشان سه بارهت به چونه تی تهم ذیکره به پئی ری ره وی ته سه ووف
باس ته که بن، وه ئیسته ده ستیک ته کیشین بو باسی «قهلب» وه «تقوی» تابزانین ته
دووشته یش که له گوره پانی ته سه ووف دا ته که ونه بهر چاو، تاج راده له گهل
ده ستوری قورئاندا یه که ته گرنه وه.

ووشه ی ته قوا به کوردی ته یته خو پاراستن، یان پاریزکاری، به لام له ثانی
ئیسلام دا ته ووشه یه جینگاییکی بهرزی هه به وه زوره بهر بلاوه، به چه شتیک که
به بی ته قوا هه موی ئاینو باوه ر دانه مه رزا وه، مروفی بی ته قوا ناتوانی یته ریزی موسلمان
راسته قینه وه

ئیمه باسی سی ته قوامان زورتر کرد وه وته وهی پی ناوی، به لام ته بی بزانبین که
ته قوا زوره ی ته سه ووف ته گریته وه، وه کو وه رع، زوهد، ده رکردنی ئاره زوی هه مو
ره وشیکی ناپه سهند له دهر ونا، «نه هی لعمونکمر» وه ههل نه سان به هه رکاری که خوا
پئی ناخوش ییت، که واته ته ووشه ی ته قوا یه که سوفیه کان کرد و یانه ته بهردی بناغهی
ری ره وه که یان، له کانگهی قورئانه وه ههل قولوه.

خوا ی گه وره ته فهرمی «وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ»، واته، به وچه شنهی خوا پئی چاکه
خوتان ییازین خواخوی زانیاری ته خاته دهر و نانه وه، یان دهر و نتان به نوری زانیاری
روون ته کاته وه. بیگومان، هه موزانیاریکی چاکو به که لک، که زانیاری خوا ناسی
واله پشی هه مویانه وه. هه روه ها ته فهرمون «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ»
خوا ی گه وره ته فهرمی «إِنَّ خَيْرَ الْإِزَادِ لِلْقَوَى» واته چاکترین توشه یاریزکاری یه، جا،
ته قوا ته نها به ئاشکرا، واته، به کرده وهی «ظاهر»، ناکریت به لکو مروف ته بی
له دهر و نیشا پاریزکارییت وه کاریکی لی بیت که به دلش ویستی ناره وای نه بیت.
خوا سه بارهت به وکه سانه ته فهرمی «أُولَئِكَ الَّذِينَ إِمْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلْقَوَى هُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ

عَظِيمٌ، لَبَّيْهَا بِاسِّ بَاسِي تَاقِي كَرْدَنَه‌وَه‌ی دَلَه، هَه‌رَوَه‌ها تَه‌فَه‌رَمُون «وَمَنْ يَعْظُمُ شَعَائِرَ اللَّهِ فَآتَاهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» دَو‌بَارَه بَاس‌هَر بَاسِي تَه‌قَوای دَلَه.

بَه‌کُورَتی تَه‌وَه‌نَدَه خَوای‌گَه‌وَرَه بَه‌دَه‌سْتور وَه‌فَه‌رمان، فَه‌رمانیان داوَه بَو
پَارِیزْکَاری کَه‌نوسینه‌وَه‌ی تَه‌وَتایَه‌تانه لَه‌وَزَه‌ی تَه‌م‌کُورَتَه بَاسَه‌دا نیه بَه‌لَکُو خَوای
بَیوسَتی بَه‌کَیِّبَکَه، بَوَنَمونَه، «وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ» «وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ
الْحِسَابِ» «فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ» «وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» «اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ
الصَّادِقِينَ» تَه‌مانَه هَه‌موی فَه‌رمان وَدَه‌سْتورَه وَه‌مُوسولَمان لَه‌سَه‌رِیَه‌تی تَه‌نَجامی بَدات وَ
جی‌بَه‌جی بَکات، هَه‌رَوَه‌کُورَتَمَمان خَوای‌گَه‌وَرَه چاکترین تَوَشَه‌ی دَو‌ارِوَزی بَه‌تَه‌قوا
داناوَه، وَه‌تَه‌یش فَه‌رَمی «وَلِبَاسُ التَّقْوَى ذَٰلِكَ خَيْرٌ» وَاتَه چاکترین بَه‌رَگَ،
یان‌چاکترین عَیْب پُوش، وَه‌شَتِیک کَه‌مَرَوَی پَی‌بَرازِیَتَه‌وَه، تَه‌قَوایَه، یان تَه‌فَه‌رَمُون
«اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى» یان تَه‌فَه‌رَمی «وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى» یان «وَأَنْ تَعْمُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى»
کَه‌وَاتَه تَه‌و تَه‌قَوایَه‌ی کَه‌رِی‌رَه‌وی تَه‌صَه‌وُوف تَه‌یکاته تا‌ما‌نَچِیکِی سَه‌رَه‌و،
هَه‌ل‌بَزارَدَه‌ی خَوای، تَه‌ویش هَه‌ر لَه‌قُورثاناوَه سَه‌ر‌چاوَه تَه‌گَریَت، وَه قُورثانی‌پِیروَز،
هَه‌م فَه‌رمان تَه‌دات بَوَنَمونَه‌ی کَه‌مُوسولَمانان پَارِیزْکَارین وَه‌هَه‌م سَتایشی پَارِیزْکَاری وَ
پَارِیزْکَاران تَه‌کات، وَه‌هَه‌م داد‌گَه‌ری وَ بَه‌خَشِینو‌چا‌و‌پُوشی، وَه‌هَه‌م‌و‌چا‌کَه‌یِّک
بَه‌بَه‌شی لَه‌تَه‌قوا تَه‌داته قَه‌لَه‌م، وَه‌هَه‌م بَومَمان دَه‌ر تَه‌مَخات کَه‌تَه‌قوا نایی تَه‌نَها رَه‌وَالَه‌تی
بَیْت، بَه‌لَکُو تَه‌ی مَرَوَف لَه‌دَلِیشَه‌وَه پَارِیزْکَاری بَیْت، وَه‌تَیکُوشِیت بَوَنَمونَه‌ی تَه‌نانه‌ت
نیازی بَریاری چَه‌وَتِیش، لَه‌دَه‌رونی خَوای جی‌تَه‌کاته‌وَه. وَه‌خَوای خَویشی تَه‌و
مُوزَدَه‌یَه‌تَه‌دا بَه‌پَارِیزْکَاران، کَه‌خودا لَایَن‌گَری تَه‌وانَه وَه‌وَالَه‌تَه‌کیانا، کَه‌تَه‌فَه‌رَمی «وَأَنَّ
اللَّهِ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا» بَه‌کُورَتی، بَاسی پَارِیزْکَاری وَ پَارِیزْکَاران وَه‌ فَه‌رمان بَه،
پَارِیزْکَاری‌کُردن وَ سَتایشی پَارِیزْکَاران، لَه‌تَریکَه‌ی دَو‌صَه‌د شَوِین لَه‌قُورثانا هاتاوَه.

ئِیسْتَه دَیْنَه سَه‌ر‌بَاسی دَیْنَه‌مُوی دَه‌رون وَه‌ سَه‌ر‌چاوَه‌ی هَه‌ستی چاکَه‌وَخَراپَه وَه
تَازَمونَگَه‌ی گُورَه‌پانی تَه‌سَه‌وُوف، وَه‌بَه‌ردی «مَه‌حَمَکِی» نَاسِینی مَرَوَف وَپَلَه‌وِپایَه‌ی تَه‌و،
لَه‌ دَه‌وَلَه‌تی جِیْهانی، مَه‌عَنه‌وی‌دا، تَه‌وَشوینَه‌ی کَه‌تَه‌کَری بَیْتَه‌ا مَه‌نَزلی نوری‌خودا،
وَه‌هَه‌وار‌گَه‌ی رَه‌حَمَه‌تی‌تَه‌و، یاخَو بَیْتَه‌ گَالَتَه‌ی دَه‌ستی نَه‌فَسُوشَه‌یْتان، کَه‌ تَه‌ویش
«قَه‌لَبَه‌» وَاتَه «دَلَه» وَه‌ تَه‌مانَه‌وی بَزانین، ثایا «قَه‌لَب»، کَه‌ یَه‌کَه‌م هَه‌نَگاوای تَه‌سَه‌وُوف
تَیکُوشانه بَو گَسک‌دان وَپال‌کُردَنَه‌وَه‌ی، خَوای‌گَه‌وَرَه لَه‌قُورثانا چَوَن وَه‌بَه‌جی ناوی

ته بات، وه تايا ته وده ستورانه له گهل ږيره وي ته سه ووف دا يه كه ته گرنه وه يام نا؟
هه روه كو سه باره ت به باسه كافي تر، وه كو ته و به و نه فس وه ته زكيه ي نه فس وه ته قوا
وتمان، كه پتر له ده ها شوينا له قورثانا هاتون، سه باره ت به «قلب» يش
هه ربه وجوره به وه له نو سين ناييت، بي گومان قلب وشه يكي عه ربه ي به وه پتر له يه كه
واتاي هه به، كه يه كيكيان ته و پارچه گوشته به وا له سينه ي مروفا وه وه كو دينه موي
له شي گيان دارانه، هه روه ها به ناوه راستي شتيش ته و تري، وه هه روه ها به ناوه ندي
هه ستي «عاطفي» وه «ئيسافي»، وه به ناوه ندي هه مو برياريكي چاكو خراپي ده رو نيش
ته و پتر ي، جادياره له قورثانا كه باسي قلب ي، واته دلي، مروف ته كات، به و واتاي
هه ستي ده رو ف و فهرمانده رايه يي چا كه و خراپه به ته و تري، بي گومان گاتي كه
ته سه و و فيش باس له «دل» ته كات هه ربه به ست ته و دل به، كه له قورثانا هاتوه،
وه هه ر به و واتايه يش كه له قورثانا مه به سته.

له قورثان دا دلي نه خوش هه به و دلي ساغوسه ليش. له ته سه و و فيش دا هه روايه
خوانه فهرمي «فَيَطْمَعُ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ» يان ته فهرمي «لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي
قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ». وه له جهوت شويني تري قورثانا ووشه ي «فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ»
هاتوه، وه هه موي ته و نه خوشيانه يش كه باسيان هاتوه، نه خوشي مه عنه وين، وه به
«مه جازي ته توانين بليين نه خوش، نه كه به راستي نه خوشي ته يمي «سورشي» بن،
خوانه فهرمي «كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ» واته دليان ژه ننگ داي پوشيوه، دياره كه دلي
گوشتين ژه ننگ ناي گريت، وه هه ر ته و دل ته مه عنه وي به ته ژه ننگي گوناوه كه چره وي
ته يگريت، ته فهرمي «فَإِنَّهُمْ أَمُ قَلْبُهُمْ» واته، دلي گوناوه كار، به كورني به شي چه وني و
نه خوشي وه سه رزه نش كراوي دل زوره، وه كو ته و دي كه ته فهرمي «... يَطْمَعُ اللَّهُ عَلَى
كُلِّ قَلْبٍ مُتَكِبٍّ جَبَّارٌ» يان «هُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا» يان «أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ
قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا، فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي
الْصُّدُورِ» تايا ثابته له مه رونا كتر هه به بوته و دي، كه دل ته كري، به هوي
له ربي خوالا دانه وه، كو يراي داييت، به لام، به هوي گرتنه به ري ري نكيه راستي
خواناسي به وه ته كري بيته خاوه به صيره ت، واته، چاوي دلي بكرته وه ؟؟ ته گينا
ته گه ر چاوي «مه عنه وي» نه ني دل چاوي له كوي بو تا كو يريت؟ يان ته فهرمي «أَفَلَا يَنْدَبُرُونَ
الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا؟» تايا ناي له قورثان وردنه وه و لي تي بگه ن ؟، يان درگاي
ناوه زو هه ستي چاكو خراپه ليك دانه وي ده رو نيان داخواه ؟ يان، كه ته فهرمي

«قُلُوبُهُمْ مِّنْكَوَّةٍ» «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ»، وه زور ئایه تی تریش، هه سه باره ت به لومه و سه رزه نشی دلی لاروچه وت، وه سه رکه ش ولاری گره هیه که به پی ناسی «صیغه تی» جورا و جور خوی گه و ره باسی کردون، پی ناسی نه شیاو، نه وه ش بزانی که خوی گه و ره دهرون و چاکه و خراپه کافی تری دهرونیشی له ژیر ناوی ترا باس کرده، وکو «صدر» که نه ویش به شیوه ییکی «مه جاز» هاتوه، وه مه به ست له و صدره، «سنگ»، هه ردهرونی مروقه، وه کو «أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ»، یان «وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ» یان «رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي»، یان «وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ» یان «عَلِمَ بِذَاتِ الصُّدُورِ» که له زور شوینی قورئانا هاتوه، یان، به پیچه وانه ی نه و واتانه وه، وه کو «يَجْعَلُ صَدْرَهُ ضَبًّا حَرَجًا»، وه هی تریش، جامه به ست له تی هه لکیشی وشه ی صدر، نه وه ته له گو فتاری، گه و ره پیاوانی ته صه ووف دا وشه ی «صدر» واته «سنگ»، یان دهرون، وه نه خوشی و چاک و کرانه وه داخرانی سنگ باس کراوه هه و وه کو که باسی دل کراوه، مه به ست نه وه ته که نه ویش هه له قورئانه وه سه رچاوه ی گرتوه.

جادیته وه سه ر نه و ئایه تانه ی که ستایشیان له دل و دهرونی باش کرده، وه نه ویش هه ر بومان ده رنه خات که ریژه وی ته سه ووفیش هه رشوینی نه و ریچه که به که و توه و لای نه داوه و، به لکو ده ق به ده ق له گهل نه و ده ستورانه دا ده ردیت و سه رنا کات، «يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» «إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» نه م سه نیمه ربک پیچه وانه ی دله نه خوشه که به «مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ» منیب، به پاریزکار وه به خواپه رست نه و تری، یان «الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ» لیره دا هه م باسی دلی دلیا نه کات و هه م ده رنه خات که ذیکر و یادی خودا نه بیته هوی دلیایی دهرون، له ولاره نه ی فه رمو «أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا» وه سه رزه نشی نه و غافل بون له ذیکره نه کات.

یان «كُتِبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانُ»، یان نه فه رمی «أَتَمَّ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ» موسولمانی خاوه ن باوه ر به وانه نه لئ که ناوی خویان لادا بیریت، له دله وه نه ترسن له خودا، به م چه شنه، روون بو وه، تاج راده «دل» په یوه ندی راسته و خوی به چو نیته ی په روه رده ی مروقه وه هیه، وه چو ن دل بریتی به له وشته ی که نه کریت به هوی پاک کردنیه وه مروف له خوا نربک بیته وه، وه به هوی خاوین نه کردنیه وه، خاوه نه که ی له ره حه تی خوا دور که ویته وه.

جا ئىمە لەباسەكانمانا تەنھا دەسمان بۆتايەتەكان راكىشا ئەگىتا فەرمودەى
 پەيامبەرى گەورە وەگەورەپياوانى ئايىنى ئىسلام: سەبارەت بەھەموى باسەكان
 ئەوەندە زۆرە ھەرخويان چەندىن كىتپى گەورەيان ئەوى، وەبۆ پايان ھىنان بەباس
 دەس بۆتەو فەرمودەى پەيامبەرە رائەكىشين كە ئەفەرمى «قَلْبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ الرَّحْمَنِ»
 واتە دلى موسولمانى خواوەن باوەر مەئبەندى خواى گەورەيە.

ئەمە شتە سەرەك و بناغەيەكانى تەسەووف بون، وەسەبارەت بەھەموى مەبەستە
 وردەكانى تەرىش، واتە ئەو وشەو مەبەستانەى كەوان بەسەرى زوانى سۆفەكانەو
 ھەموى پىشتى بە قورئان و دەستورى خوداوە بەستەو، وەكو وشەى «الصَّادِقِينَ
 وَالصَّادِقَاتِ الْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ، وَالتَّائِبِينَ وَالتَّائِبَاتِ، وَالخَاشِعِينَ وَالخَاشِعَاتِ، وَالسَّائِحِينَ
 وَالسَّائِحَاتِ».

وہہر وہا «المُوقِنِينَ، الْمُخْلِصِينَ، الْمُحْسِنِينَ، الْمُخْتَبِينَ، الْعَابِدِينَ، الْمُتَوَكِّلِينَ، الْمُتَّقِينَ،
 الْأَبْرَارَ، الْمُقَرَّبِينَ، وَالْمُصْطَفِينَ الْأَخْيَارَ» ئەم وشانە ھەمويان بەپى جى وشوئى خويان،
 لەتەسەووف وەمەقاماتى تەسەووف، وە وێژەى تەسەووف دا ھاتون، ھەمويان
 لەقورئانى پەرۆزەو سەرچاوە ئەگرن و ھىچكامى دەس ھەل بەس نەو، تەسەووف
 لەخۆيەو نەى ھاوردونەتە كايەو.

ئەو پەرسيارەى كە نۆرەى وەلام دانەوہى گەبشتەو ئەوەتە كە ئەلى، پىرەوى
 تەسەووف چى يە، وەچۆن پەپرەوى لى بکەين؟.

بەرلە ھەموشتىك دوبارەى ئەكەمەو، لەمەولای ئەم كىتپە، ئىتر بۆكەسانىكە، كە
 ھەم باوەرپيان بە ئايىنى ئىسلام ھەيە، وەھەم پىرەوى تەسەووفيان لاپەسەندو
 بەكەلكە.

ئەمەش بەو بۆنەوہيە، ئەوہى لەتوانا ما بويىت بۆسەماندنى ئەو دومەبەستە
 كردومەتەكار، لەبەرئەو، ئەوہى باوەرى بو، يان باوەرى پەيدا كەردەو ئەتوانى
 شوئى باسەكە ھەلكات ولەسەرى پروات، وەئەوہش وانى، ئىترلەمەولا بابەقى ئەوى
 تيانى، جگەئەوہش باسى ئىمە سەبارەت بە «تەسەووفى ئىسلامى» يە، چونكە لەبارەى
 تەسەووفەكانى تەرىشەو باسەمان كەردو، تەسەووفى ئىسلامى مان لەوان جوى كەردەو،
 كەواتە، ئەو تەسەووفەى كە لەمەولا لەبارەى چەنو چۆنيەو، ئەدوئىم، «تەسەووفى
 ئىسلامى» پىرەوى تەسەووفى ئىسلامى چى يە؟ وەچۆن پەپرەوى لى بکەين؟

وہ لَام: لەسەرەتای ئەم باسەدا لەبارەى ئەوێوە کە تەسەوووف چى بە زۆرمان
باس کرد، وە دەس نیشانمان بۆ گوشتارى زۆرىك لەگەورە پیاوانى ڤى رەوى تەسەوووف
کرد، وە بۆمان دەرکەوت کە پێناس بۆ تەسەوووف لە ڤادە بە دەره: بۆمان دەرکەوت
هەریەکەى لەگەورە پیاوانى تەسەوووف لە روانگەى تايهتێ خۆيانەو تەسەوووفيان
بە ئێمە ناساندو، بە لَام هەموى سەرچاوەکانى تەسەوووف ناسى، لە ڤى شتا
يەك ئەگرنەو کە لە راستیە کە یا تەسەوووفیش جگە ئەو هېچى تر نە، وە ئەو کړوڤو
کا کله و گيانى تەسەوووفه.

و ئەکړى بلىن پێناسەکانى گەورە پیاوانى ڤى گەى تەسەوووف بۆیە جۆراو جۆرن،
چونکە لە راستیە کە یا، دەس نیشان کردنە بۆ «حال» یان «مەقام» ى کە لە واکاتەدا
ئەوانى تايهت، یان هى دەس کەوتى تايهتێ «مەعنهوى» هەریەکى لەو گەورە پیاوانە،
بە جۆرىکى دیکەش ئەکړى بلىن، چونکە باخى زانیارى تەسەوووف باخىکى زۆر گەورە و ڤى
پایانە، وە ڤا زراوە ئەو بە هەزاران جۆر مېوهى «مەعنهوى»: فەرمودەى هەریەکى
لەو گەورە پیاوانە، باسى مېوه يیکە کە خۆى خواردو یهتێ، وە باسى گۆلێکە کە خۆى
بۆنى کردو، یان دیمە نیکە کە لە جیهانى «موشاهەدە» و «موراقەبەدا» خۆى دیو یهتێ،
جاوتمان، ئاکامى هەموى ئەو پێناسانە، وە ئامانجى هەمویان، لە ئاکامى یەك ئەگرنەو وە
هەموى وەکو بارانێکن، لە هەلەمى دەریای ڤى بن و کەنارى «مەعریفەت و حیکمەت»
خواناسى هەلساون، وە باغى ڤى پەرى تەسەوووفيان ڤى تیرناو ئەبیت، هەموى
گەورە پیاوانى شارێگەى تەسەوووف لەم باوهرەدا یەك ئەگرنەو، کە: تەسەوووف،
هەول و تیکوشانیکی مەردانەى، مەروى موسوڵانە، بە ڤى رەوش و ڤى گەى تايهتێ
تەسەوووف، لە ڤى بەجى هێنانى فەرمانى خودای گەورەدا، بە ڤى پەرهوى کردنیکی
مویهمو لە شەرع، واتە لە دەستورەکانى قورئانى ڤى رۆز، وە سوننەتێ ڤى غەمبەرى گەورە
«درودى خواى لەسەر»، بە ئاشکراو نېتى، واتە بە لەشو بە گيان، بە دەرو بە دەرون،
و ئەم جۆرە پەرهوى یە کە لە قورئانا بە «تەقوا» ناوبراو ئەو نە گرنگو سەختە، تەنها
کارى کە لە مەردان و گەورە پیاوانە، واتە «خەواص»، و ئەم تیکوشانەش هەروەکو
زوتروتم، بۆگە یشتنە بە دوو ئاوانى گرنگ، یە کەم بە دەست هێنانى ڤە زامەندى خوا،
دوو هەم: گە یشتن بە ڤەى «عین الیقین» یان «حق الیقین»، واتە باوهرى تەواو، بە دیتن،
یان بە چەشتن، وە هەست ڤى کردنى دەرۆنى ئەویش لە ڤى گەى پاك کردنەو وە
دەروونەو ئەو یستو نیازی هەمورەوشیکی ناپەسەند، وە ڤا زانندەو وە دەروون بە

هه موره وشيكي په سهند، تاوه كودل ئه بيته ماواو نشينگه ي نوري خودا، وه دلي مړوق سوځي به نوري خودا پرووناك ئه بيته وه.

له ئاكاما كه دل واي لي هات، نه گاته، يه قين، وه كه سي كه دلي به نوري خودا رازايه وه، دياره كه خوا له و رازي به، وه كه سيكيش كه خوا لي رازي بو، ده رگاي خوش به ختي و كامه راني جاويدانه ي لي كراوه ته وه. كه سيك كه نوري خودا دلي پروناك كرده وه ئير جگه له خوا كه س ناپه رستيت و نه گاته پاڼه ي «ئبحسان» كه به كيكه له و پاڼه ي كه سوځي به كان، ئه يگه ني، په پام به ري گه وړه «هرودي خوي له سهرني» ته فهرمي «الاحسان ان تعبد الله كانك تراه، فان لم تكن تراه فانه يراك»، گوماني تياڼه سوځي راسته قينه، ته نها به راده ي چركه ييك، وه يان چاو تر و كانيك، خوي له يادنا چيت وه خوا گوم ناكات، كه واته بي گومان پله ي «ئبحسان» به كيكه له پله ي سوځي به كان، ته بي ليړه دا مه به ستيك روون كه ښه وه، نه ویش نه وه ته، كاتي كه ئيمه ته ئين سوځي، مه به ستمان ده سته ييك تايهت، له په پره واني ته ريقه ته كان نيه، به ئكو مه به ستمان نه وشه به ريل او به كه هه موي نه و خوا په رستانه نه گريته وه، كه خوا په رستيه كه يان له شپوه ي په پره وي كردن له «ظاهري شهر» تيه په ري و نه گاته پله ي په پره وي كردن له شهر يه تي ئيسلامي به ښي و ئاشكرا، به دهر و دهر و، وه ريگه ي «ته قوا» واته پاريزكاري وه ته زكيه ي نه فس نه گرنه بهر، ئير نه و كه سه، قادري به يان نه قشبه ندي، يان په پره وي هه ري په ويكي تري ته سه ووف، هه ريه كيكن، ته نانهت ته گهر هه ري به يني خوي خوي خوښيا ريگه ي خواناسي و خوا دوزي گرتي ته بهر، جا له پيشا وتمان، ته سه ووف بري يه له په پره وي كردني ئاشكرا وښي له «شهر»، به لام به پني ريگه ي تايهتي ته سه ووف، جائسته ليړه دا باسي نه و ريگه تايهت تان بوته كه ين، بيگومان بوهر «فه نونو» زانبارييك، وه ستاو ماموستاي خوي هه يه، وه بو هه ريگاييك ري بهرو ري نوماي شاره زاي خوي هه يه، بو نمونه، نه وه تا بو خوي ندي نه م روژگار دمان قوتاجانه و ماموستا هه يه، وه تا نه گه يته سه رلوتكه ي زانباري، داب و رهوش و شپوه ي تايهتي خوي ندي و دهرس و تنه وه هه يه، ته نانهت، چه ندين رهوش ي جياوازي فير كردن و خوي ندي، له ولاتاني جيهان دا بوته باو، كه واته زانباري ته سه ووفيش كه زانباريكي زورگرنگ و سه خته، خونا كړي، خوازياراني، هه روا له خووه ده ستي بي يكه ن، ته نانهت بو په پره وي كردن له «ظاهري شهر»، بو مړوق خوي نه واريش، له گه ل بوني قورئان و نه و هه موه كتيب و سه رچاوه به دا كه هه يه، هه ان

مروفت ههريويستی به ماموستا و به خويندن و به پرسينه، وه باورمه که که سيک بتواني به
 ئي ماموستا شاره زاي له «قهواعيدي عه ده ئي». يان «فقهيه» ئيسلامي پيدا کات، جا
 ته گهر ته م زانباري به، زانباري دهرووني وه ئازموني بيت، چون به ئي ماموستا، يان
 به ئي په پره وي کردن له رهوش وري باز يکي دباري کراو ته کري بيته شاره زاو بسپور
 وه چون سهري لي ده رکهين وه چوني لي تي بگهين، ؟

جا ته ئي بزاني که ري په وي ته سه و فیش له م «قاعیده»، جوي ناکرته وه، وه
 چونکه زانباري کي تايه ته ري ره وي کي تايه تيشي ته ئي بي، وه ته م ري ره وه خوي
 زانينکه «علميکه» به ناوي «زانباري ته سه ووف» چ له لاي ماموستا وه ري گريت، وه
 چ خوت له ري نگه ي خويندنه وه و «موطاله عه وه» ئي بشکني، به لام که گه يشته قوناغي
 ته نجام دان واته «عه مهل» هه رچه ند که له ري نگه ي خويندنه وه شه وه هه مويت
 خويندنيته وه به ئي شاره زاو ماموستا، باورمه که بگه يته مراز، ههروه کو سه بارهت،
 به هه مو زانباري کي تر هه روايه، ئايا دوکتور يک له ري نگه ي کتيب خويندنه وه ته بيته
 دوکتور؟ هه رچه ن ته گهر له سه رکاغه ز تاق کرته وه «امتحاني» که يت، وه زور باش
 وه لام بداته وه، به لام، نه به ئي ماموستا له وه هه مو ده رسه ته گات و شاره زا ته بيت وه نه
 به ئي تاق کردنه وه ش ته تواني له هه مو ره وشي کي پزشکي سه رده رکات و شاره زاييت.
 که واته زانباري ته سه ووفيش چونکه زانباري کي تايه ته، به تايهت که زانينو
 کرده وه به، واته «علمو عه مهل»، ته گهر به وي لي تي بگهيت، ته ئي قولي
 بو هه ل که يت و چا کي بوي که ي به لاداو که لويه ل و پي ويستيه کافي بريني ته وري نگاه
 ناماده که يت، وه شاره زاو ري نو ماي باش وه ده س خه يت، وه ماموستاي بسپور
 به پيدا که يت، تابتواني بگه يته، مه له بندي پيويست، وه هه وار که ي دلاني ري نگه ي
 خواناسي، وه به ئاوات بگه يت، که واته ته سه ووف ئيسلامي «په پره وي کردن له ري نگه و
 رهوش تايه تي ته سه ووف».

به لام ئايا ته گهر ماموستا و ري به رت ده س نه که وت ته ئي ده س هه ل گريت له ئاواتي
 گه يشتن به مه له بندي ره زاي خوا، وه خه لاتي به قين ؟؟
 ئايا ته کري ته و قه لو دالانه بکه يته ماموستا و ري به ري ري نگه ي خوشبه ختي ؟ ته و
 قه لو دالانه ي که له م رورگار هه دا له قه لو دال زور ترن .
 ئايا ته کري کوير بکه يته شاره زاي خوت، له م ري نگه سه خت و پر له مه ترسييه دا ؟

ثایا نه خویندوار کراوه ته ماموستای دهرس و تنه وه ؟ بی گومان نه کراوه و ناش کری،
 «هرچن پرپارویه له بهشه کافی داهاتودا سهارهت بهناسینی، وهلی، وه مورشیدی ته و او
 یاس بکم، بهلام لیره دا چونکه مهبسته که پتوبستی ههیه، بهروون کردنه وه نه لیم» باش ترین
 هوئی نا قی کردنه وهی «مورشیده» واته ماموستای ته سه ووف، بریتی به له وهی سه رنج
 بدهی بزانت ثایا نه و مورشیده خوئی موبه مو په پره وی نه کات له شهریه تی ئیسلام ؟
 ثایا نه و مورشیده شاره زای ته و او ی له شهریه ت ههیه ؟ نه مه دوو تازمونی
 سه ره تایی به، چونکه که سی که خوئی «گومرا» وه «ویل» بیست، چون من بکه و مه
 شوینی که ریگام پیشان بدات ؟ وه که سی که خوئی له بنج و ناوانی ثاین
 ناشاره زایست، چون من شاره زای بکات له ثاین ؟

خوای گه و ره سه هارهت به م جو ره که سانه نه فهرمی «أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ
 أَنْفُسَكُمْ؟» ثایا ئیوه فهرمانی چا که کردن نه دهن به خه لک وه خو تان له بیر نه چیه وه ؟
 یان نه فهرمی، «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ؟ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا
 مَا لَا تَفْعَلُونَ».

واته، نهی که سانی که باوه رتان به خوا ههیه بوچی ده ستوری شتی که نه دهن
 به مه ردوم که خو تان نه نجامی نادهن، «شتی نه لاین که نایکمن» نازانن نه وه گونا هیکي زور
 گه و ره به شتی بلین به خه لک که خو تان نه نجامی نادهن.

جا بیگومان شتی وا ههیه، بویه خوای گه و ره فهرمویه تی، که واته نهی مرو ف
 سهیری کرده وهی نه و که سانه بکات، که ناویکیان له خو یان ناوه و خو یان به پیاوی
 خوا نه دهنه قه لیم وه بهرگ و پو شاک و شوین و جیگایکیان بوخو یان ته رخا ن کرده،
 نه گه رگوفتار و کرداریان یه لک بو وه له ری پره وی شهرع وه ته قوا لایان نه دا، وه موبه مو
 په پره وی سونه تی په یام به ربون، وه به ته و او ی له ری نگه ی شهرع شاره زایون، نه وه
 نه توانن بلین مورشیدن وه پیشه وان، نه گینا خو تان له وان چا کترن «مَا تَخَذَ اللَّهُ وَلِيًّا
 جَاهِلًا».

واته خوای گه و ره مرو ف نه زان و نه خوینه وار، ناکاته وهلی خوئی، نه مه ش
 وه نه بی بو نه وه لی، که نه خوینه وار، نابینه وهلی «ناء»، به لکو بو نه وه به، نه گه ر پراست
 گه یشینه پایه ی «ویلا یهت»، خوا خوئی شاره زای نه کات.

«وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ» ئیوه ری نگه ی پاریزکاری بگر نه بهر، خوا خوئی فیرتان
 نه کات، یان خوا خوئی ماموستایی تان نه کات.

کهواته هه رته م ئایه ته، وه لأم ده ره وهی به شه که ی تری باسه که ماته، جا کهواته،
 وا دامان نا، که سیلک، خواز یاری ریڼگی ته سه ووف بو، وه هه رچی گهرا، وه
 کولکه شیخ و کولکه وه لی تاقی کرده وه، هیچی له و تاقی کردنه وه دا په سه ند نه بو،
 ئهوسا که چی بکات، ؟ لیره دایه هه م دیسان په نا ته بهینه وه بهر قورئانی پیروز و اللهوا
 الله و یعلمکم الله، ئهوسا که به پنی ئه وهی که له شه رعا هاتوه، خوا په رستی بکات،
 وه ریڼگی ته قوا بگرته بهر، وه به وچه شه نی که له ری ره وی ته سه ووف دا هاتوه
 ده س بکاته، ذیکره واته ناوی خوا بردن و یادی خوا کردن، بی گومان خواخوی
 ئه و بهنده به ویل ناکات، وه خوا له هه مو دلسوزی دلسوز تره وه، ارحم الراحمین،
 خاوه ن به زه بی به و میهره بان، وه ری پشانده ر هه ر خویه تی، واته هادی، وه
 بیگومان ته یحانه سه ری ریڼگی راست،

ئهو بهنده بهی که به دل بلی، ایاک نعبد و ایاک نستعین، اهینا الصراط المستقیم واته
 ئیمه توه په رستین وه په ناو پشتیوانان هه رتوی ده توبش بمان خه ره سه ریڼگی
 راست، لات وانه بی خوی گه وره ئه و بهنده به ناخاته سه ری ریڼگی راست، وه
 ری به رو شاره زاینکی بو نانیریت، به لأم ئه مه به بی تیکوشانی زور، وه به بی له خوی بردن
 ناکریت، وه ئهو له خوی بردن و تی کو شانه ش، هه مان په پره وی کردنه له ری ره وی
 ته سه ووف، که به تیکوشان و خه بات جهیاده له گه ل نه فسا به ده س دیت، وه خوی
 گه وره لیره شا جارینکی که ش دل خوشی ئهو بهنده به ته داته وه، که ریڼگی
 راسته قینه ی خوا په رستی، وه ته قوا، وه جهیاد، واته خه بات له گه ل ههستی ناره وای
 ده رو نیا ته کات وه ته فهرمی، «وَالَّذِينَ جَاهَلُوا لَنَا لَهْلَبْنَهُمْ مُبَلِّغًا واته ئه وهی بو گه بشتن
 به ئیمه خه بات بکات ئیمه خومان ئهینه ره هه ناو ری پشانده ری بوسه ری ریڼگی
 راست، ئه ور ریڼگی بهی که خواخوی لای چاکه.

موژده یینکی گرنگی تر بو تیکوشه رانی ریڼگی خوا دوستی و خوا دوزی، ئه وه ته
 که خوی گه وره به په بام به ری خوشه ویست ته فهرمی، که ته فهرمی، «قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ
 فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ».

خوا ته فهرمی «لهی محمد، بلی بهو خه لکه. له گه ر راست ئیوه خواتان خوش له ویت،
 وهرن په پره وی له من بکه ن، له گه ر وا بکه ن و خوایش ئیوهی خوش له ویت، و له گونا هه شتان
 خوش له ویت، چونکه خوا به خه شنده به و میهره بان».

ههروه ها خوای گهوره ئه موژده به داوه بهو به ندانه ی که یادی ئه وئکه ن و ناوی خوا ئه بن ، که ئه فهرمی «فَاذْكُرُونِي اَذْكُرْكُمْ» واته ئیوه یادی من بکمن و ناوی من بهون ، منیش ناوی ئیوه ئه بهم و ئه که وئمه و یادم ، ینگومان خوای گهوره که سی له یاد ناچیت ، به نام مه بهست له وه به مروف که له خوشه و یستی دا ناوی خوا دیریت وه بو نریک بونه وه له خوا به که ناوی خوا ئه بات ، خوابش به و جوړه یادی ئه و به نده به ئه کات ناوی ئه بات ، واته «به خوش و یستن» .

له حه دیشی قودسیدا خوا ئه فهرمی «اَلَا جَلِيسٌ مِّنْ ذِكْرِي» واته من ئه به هاو نشینی ئه و که سه ی که یادم ئه کات ، ینگومان به رده وام بون له سر خوابه ره ستی ، به راده ینیکی زورتر له ئه نجام دانی فهرزه کان ، ئه ویش هه ر ئه یته هو ی نریک بونه وه له خوای گهوره .

ئویش هه ر له حه دیشی قودسی دا په یام بهری خوشه و یست «ووهی خوای له سه ره له زوانی خوای گهوره وه ئه فهرمی «لَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ اِلَيَّ بِالْاَوَّلِ ، حَتَّى اُحِبَّهُ» فاذا احبته كنت محبة الذي يسمع به وبصره الذي يبصر به ، ويده التي يبطش بها ...»

واته به نده ی من ئه توانی به به رده وام بون له سر نوژی «نه واول» ، واته شه ونوژی وه نوژی زیاده له فهرز ، ئه و نده نریک یته وه لیم ، تا وای لی دیت که خوشم بویت ، جا که خوشم و یست من ئه به هو ی یستی که پی ئه ییست ، وه هو ی دیتی که پی ئه ییست ، وه ئه و ده سته ی که کاری پی ئه کات

مه بهست ئه وه ته ریگای خو نریک کردنه وه له خوای گهوره ، خوا خو ی پیشانی داوین ، ههروه کو ئه و ریگایانه ی که باسبان کردن وه ههروه ها وه کو ئه وه ی که ئه فهرمی به په یام بهری گهوره ، «وَأَسْجُدْ وَاقْتَرِبْ» واته کورنوش به ره بو خوا ، وه له ورینگه وه له خوا نریک به ره وه ، ئی گومان ئه م فهرمانه هه موی موسولمانان ئه گریته وه ، وه مه بهست له و کورنوش بردنه ش ، ته نها کورنوش ، واته «سَجْدَهُ» نه ، به لکو مه بهست ، په ره سته به به هه و جوړیک . به تایهت به «نه واول» زیاده نوژی ، جا لیره دا زورباش ده رکهوت که په ره سته ش ، وه ته قوا ، وه (جهاد) واته خه بات له دژی هه مو پیناسیکی ناپه سه ندی دهرون ، هه موبان ئه بهت هو ی ئه وه ی که مروف له خوا نریک یته وه وه خوای خوش بویت و خوابش ئه و ی خوش بویت و له گونا ه ی خوش ییت و ییته ریگای پشانده ری له و خه باته یا که ئه یکات بو

گه یشتن به خوا ، ههروه ها نه بی بهنده ی خوازیاری خواناسی ی ، داوا بکات له
 خوی گه وره ، بوته وهی که بیخاته سهر ریگه و ، سهری لی نه شیویت و بیل نه بی ،
 بی گومان خوی گه وره داوا کردنی «دوعای» بهنده ی پا کو خاوینی خوی وهره گری ،
 چونکه خوی نه فهرمی «ادعونی استجب لکم» ، واته لیم پاریته وه من لی تان
 وهره گرم ، جا نه و بهنده یه که لهو نو یزو په رستش وشه و نو یزانه دا ، که هه موجاری
 له خوا نه پاریته وه نه لی «اهدنا الصراط المستقیم» ، بی گومان خوا ههر نه بیخاته سهر
 ریگای راست ، چ لهم دنیا و چ له و دنیا ، سا ههر چون خوی به چا کی بزانیست . «ربنا
 علیک توکلنا والیک آئنا» جا نه و که سه ی که پشتی به خوابه ست وه داوای ری پیشان دانی
 له خوا کرد ، خوایش ، ههروه کو که خوی به لینی داوه نه و که سه نه خاته سهر ریگه .

وه ههر سه بارهت بهو جوړه ری پیشان دراوانه به که له زوانی نه وانه وه خوا
 نه فهرمی له روزی قیامه تا له سوپاسی نهو نیعمه ته دا نه لین . «الحمد لله الذي هدانا لهذا ،
 وما كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله ...» ، واته سوپاس بوته وخوا بهی که ئیمه ی
 خسته سهری نه م ریگه چا که ی که نه م هه مو یاداشه مان پی گه یشتوه ، وه نه گهر
 خوا خوی نه و ریگایه ی پیشان نه داین ، خو مان نه مان نه توانی بکه وینه سهری نهو
 ریگایه .

جابویه نه بی مروف هه میسه ناگای له خوی بیست ، چونکه ههر چه نده که و بیستیه
 سهر ریگای راست ، به لام نه گهر هوشیار نه بیست وه چاوی له بهر پی خوی بیست ،
 هه ساتیک بو ی هه یه ، پی هه ل خلیسکی وه هه ل دیریت وه ملی بشکیت ، جا ههر
 نه و ته که له قورئانا له زوانی نه و بهنده راست په وانه وه ، که چاوی «به صیرت» یان
 رون بوته وه ، وه دلان به نوری خوا رونا که ، وه له خوا نه پاریته وه نه فهرمی «ربنا
 لا ترغ قلوبنا بعد اذ هدیتنا ، وهب لنا من لک رحمة انک انت الوهاب» خوا یا ، دلان
 له ری لامه ده ، پاش نه وهی که خوت ریگات پیشان داوین ، وه له لاینی خوته وه
 چا که مان پی به خسته چونکه ههر تو به خسته نده یست .

به م جوړه بومان دهر نه که ویت که سهره تای ری په وی ته سه ووف ، نه کری
 به هو ی ری به رایه تی و ماموستایه تی شاره زایان و ری په وانی نهو ریگایه وه
 ده ست پی بکه یست ، وه نه گهر شاره زای باشت ده س نه کهوت ، نه کریت به پی
 ده ستور و فرمانی خوی گه وره وه په پره وی کردن له ری غونی قورئان و سونهت ، که
 بریتی به له «ته قوا» له «مجاهده» له «ذیکو» له نویژی سونهت و زیاد له فرض واته «نوافل»

وه پارانوهو داواکردنی «هیدایهت» له خوای گهوره ، دهستی بکهیت به لکو
خواخوی بیته ری نمون وری پیشان دهرمان بو ناوی جیهانی خواناسی و خواووسی .

لیره دا به پیو یستم زانی دهستی بکیشم بولای مه به سنی شه ونوژ ، خوای گهوره
بوړه زامه ندی دهر پیرین سه بارهت بهو به ندانه ی خوی که شه ونوژ «تهجد» ته که ن
ته فهرمی :

«تَجَافَى جُنُوبَهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ» خوای گهوه
پاش په زامه ندی دهر پیرین له کورنوش بهران ونوژ که ران ، پاشان ته فهرمی ، تهو
به ندانه ی من ته نشتیان بیزاره و به رزته بیته وه له پال که وتن ودریژرا کشان له ناوی
جیگه ی نو ستناه واته له ناوی توینو لیفود خوسه کا ، به لکو هه له ته سته وه سهرپی وه
دهس ته که نه نوژ کردن وه په رستش ، هه له ترسا وه هه بوئومید ، واته «هه له ترسی
خوادا وه هه به لومید وه چاره پروالی پاداش له به خسته ندی و میوه بالی خوا» وه لهو
سامانه یش که به شان داون تهوایش بهی خه لکی لی ته هه نو تهیه خشن .

به لی ته مانه پری لهو ریگایانه ن ، ته گهر به ندی موسولیان بیان گریته بهر ،
تهو به ندیه ته گه یسته خوای گهوره ، له پاشان خوایش خوی ، سا ، یان راسته وخو
به نوری «هیدایهت» سهر به رزیان ته کات ، یان ، ته یان داته دهستی به ندی یکی
شاره زاو پاکوچاکی خوی ، که ماموستای یان بکات .

ریگه ی دوه می به خواگه یشتن له ری پره ی ته سه ووه وه ، بریق یه له وه ی
که ریواری ته م ریگایه ، ده سته و داوینی شاره زاینکو ماموستایک بیت ،
له شیوازی ته سه ووف دا ، به م ماموستایه ته وتری ، «مورشیده یان «پیر» یان «شیخ» یان
«مستاد» یان «ریه» یان «دهلیل» که هه مویشی هه به کشته ، وه هه بو به کواتایه ،
تهویش به ماموستایکی شاره زا ته وتری که بیته ری نمون وه پری پیشانده ری ریواری
تازه کار ، که تهویش پی ته وتری «سالیک» یان «مورید» وه «صوفی» و «دهرویش»
تهوایش ، بو ته م واتایه هه به کار ته برین ، هه رچهن به واتای تریش هاتون ،
هه روه کو که پیر وه شیخ وه تهویش وواتای تریان هه یه .

لیره دا مه به ستان لی کولینه وه یه له وه ی بزاین له ریگه ی ریبه رو مورشیده وه چون
ته توانین بگه ین به خوا ، واته به «هین البقین» یان «حق البقین» ، له پینشا باتوزی
سه بارهت به چوینه ی ته م مورشیده باس بکه ین ، تابزاین به کی ته وتری مورشید ،

وه سپاردهی ئەم مورشیده چییه ، وه مورشیدو نامورشید چون له بهك جیا
كهینهوه ، بۆتهوهی ئەمەنی خۆمان به خۆراکی لهدەس نەدەین ، باری خوانەخواسه
تەنانت، ئیمان و باوەڕیشمان لهدەس دەرچیت .

ههروهكو له پيشا ههروا له پرى پيشامه دا باسان كرد :

یهكهم : مەنگی «مەحك» وه دهزگای تاق کردنهوهی «مورشیدی کامیل» وه
(پری بهوی شارەزا) تهوته ، ئەبێ هەلسونیشتی ئەو مورشیده موبهـمو له گەل
کردارو سونتهی پیغمبەری گهروه دارپک بیت ، وهـ موویک لانه دات ،
وه به ههمو مانا موسولمانیکی تهواو بیت .

دووههم : ئەوته تارادهی پنیوست له ری پرهوی ئاین شارەزایت ، واته عوام
نەبیت ، به لکو شارەزای ریگهی شرعییت ، چونکه ههروهكو وتمان «تەریقەت
رۆحو جهوهرو کاکلهی شهریعته» جا که سیک که شارەزای شهریعت نەبو ، له
کاکله کهی چون تی بگات ؟

سێههم : شارەزای ریگهی تەریقەت بیت ، واته هیچ نه بێ له شته ئاشکراو
پهواله تیه کانی تەریقەت ئاگاداریت .

چوارهم : مورشید به کهسی ئەوتری که ئەویش له لاینی مورشیدبکی شارەزاو
پی گه یشتوهوه روخسهتی پی درایت ، ههروهكو ههلقهی زهنجیر ، بهك به سراپیت
به به کهوه ، تائه گاته ، سهروه ری جیهان ، جهزیهی محمد علیه الصلاة والسلام .

پنجهم : مورشید ئەبێ خۆی دهرونی رووناك بویتهوه ، واته «منور» بیت به نوری
«حق الیقین» ، وه به پایهی «به قای پاش فەنا» واته «ههستی پاش نیستی» گه یشتیبت ،
«له پاشان کانی که باسی پایه کاغان کرد باسی ئەم پایه به ئەکه بن» .

شه شههم : مورشید ئەبێ دوکتورو ماموستای دل بیت ، واته مورید وه ری بواری
ریگهی ته سه ووف ، خۆی ههست بهو دوکتوری به بکات ، وه بۆی ده رکه ویت
کهوا ئەوشیخه ی دهسکاری دهرونی ئەکات ، وه له پرتهوی نورو به ره کهتی
ئەوشیخه ی به رخوردارو به هره مه ند بیت . وه به خۆی بزایت ، کهوا له پایه یکه وه بۆ

پایه یکتا وه گهرده نهو شاخیکه وه بو شاخو هوارینکی تازه ئه ییات و ریبهری و
شاره زایی ئه کات، ههروه ها له نه خوشی و دهردی سهری دهرونی ی رزگاری
ئه کات و داوده زمانی هه مو ده رده کانی ئه زانیته واته «دهردی دهرون» .

ریبه ریک خوی شاره زای رینگا نه یته چون من بیکه مه ریبه ر؟ ئایا کویر ئه کرته
چاوساغ؟ نه خوینه وار ئه کرته ماموستا؟ ناشاره زای ئه کرته ریبه رو به له ده؟ .

له کتبی «نعت البدایات وتوصیف النهایات» دا سه بارهت به دیاری کردنی مورشید،
زوری باس کردوه، والیره دا بۆ نمونه توزینکی ئه نویسن.

«الشَّيْخُ مَنْ عَلَّمَكَ بِقَالِهِ، وَأَهْضَكَ بِحَالِهِ، الشَّيْخُ مَنْ أَقَادَ الطَّالِبَ وَفَتَحَ الْمَطَالِبَ، الشَّيْخُ
مَنْ كَمَلَ فِي ذَاتِهِ وَكَمَلَ بِصِفَاتِهِ، الشَّيْخُ مَنْ إِذَا حَلَّتْ حِرَاهُ وَجَدَتْ بِهِ الْغِنَى عَمَّا سِوَاهُ مِنَ
النَّاسِ، الشَّيْخُ مَنْ يُفِيدُكَ فِي الشَّهَادَةِ وَالْغَيْبِ وَيُظْهِرُ سِرَّكَ بِسِرِّهِ مِنَ الْغَيْبِ...» هتد، كه واته
ریبه رو، ئه ئی ههروا خوی نه دا به دهسته وه وه نه كه ویته شوینی هه «مشيخ وه
مُتَصَوِّفِكَ» واته «خوبه شیخ زان و خوبه صوفی زانیک». خوا پایه یکتی به رزی به مروف
داوه، جوانی دروس کردوه، ئاوهزی پی داوه ئاینی بۆناردوه، به ته مای
پاداشی کردوه، خوا خوبه مه لائکه کان درودیان ناردوه بۆ سهری پیغه مبه ر
وه پیاوچا کان، «خوا ئه فه رمی»

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ «سوره ی والتین» وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ
فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّا خَلَقْنَا تَفْضِيلًا .
«اسراء، ئایه ٧٠»

وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبَيْنِ، «سوره ی ئیبراهیم»
وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ «سوره ی النحل»

وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا «سوره ی الجاثیه» ئه مانه هه موی
پیشان ده ری ریزی ئاده می زاده به لای خواوه جابو مروف ریز له خوی نه گریته وه
بوجی مروف له خوړانی بیته نوکه رو دوا که ونوی مروف کی تری وه ک خوی، شاید
خوی هه زار ئه وه ندی ئه و به لای خواوه چا کترو پاک تر یته، كه واته ئه ئی له
هه ل برازدنی مورشید، وه پیشه وای ته ریه تا، زۆر وردبین، وه سه رنج ده ر وه لیکۆ له ر
بین، ئه گینا ئه مه ن وه ره نج مان به فیرۆ ئه روات .

که و ابو مورشیدی تعریقهت، نه بی هم ماموستا بیت و ه هم دوکتوری دل هم
ری نما بیت هم دلسوز، هم دهر و ن رو ناك بیت و ه هم دور و ن ناس، هم خواناس
بیت، و ه هم شاره زای ریگهی خواناسی، و ه پیره وی «سوننه فی محمدی».

موریدیش، نه بی که سی بیت و بی گیشتن به هوارگهی یه قین، مه جنونی
له یلی ای حه قیقهت بیت، و ه گهردهن که چی ریگهی شهر یعهت، نه بی به شوینی
که سیکا بگهری دهر دی دهر و ن دهر مان کات، و ه ژهنگی دهر و ن پاك کاته و ه،
به شوینی شاره زاییکا بگهریت که له ریگهی، پردر کو دال و پر به رزو نرمی، و ه پر
قه مچو پیچو پر مه ترسی، جهرده و چه ته ی ثمان و باوهر، بیار یزیت، تا نه بگه ییسته
هوارگهی ثاوات، ثاواتی خواناسی و دور و ن پاک، هوارگهی «تهزکبه ی نه فسی»،
هوارگهی «باینها النفس المطمئنة أرجعی الی ربك راضیه مرضیه، فادخلی فی عبادی و ادخلی
جنتی».

مورید به ویستاری ریگهی ته سه و و ف نه وتری، که واته، مورید نه گهر به راستی
موریدی نه وریگابه بیت، نه بی چاو بگیری، نه بی له نزیکه و ه تادوور بگهریت تا
دهستی نه گاته داوینی مورشیدیکی شاره زای، به و جوره ی که باسان کرد، و ه
ناساندمان، جا که دهستی گه یشته داوینی که سیک که دلی به لایه و ه نارامی گرت، و ه
مه یل و ثاره زوی خوا به رستی و خواناسی نه و روزه روزه زیاده و، و ه له دل و دهر و نه و ه
هستی به گهر می و به خوشی کرد، و ه دی که و ا نه و مورشیده دهستکاری ی دلی
نه کات و دوکتوری دهر و نه، جا نه و سا که به که نه بی به دل و گیان، جله وی ویستو
ئیراده ی دهر و ن بداته دهستی، و ه خوی ثاماده کات بو پیره وی کردن له ری نوما ی و
ثامورگاری به کافی، لیره دا هوشدار ییکی زور گرنگ هیه نه بی بزانییت «تهویش
تهوته، مورید فریوی که شفو که رامات نه خوات» به لکو نه بی ره فتار و کرداری مورشید
سهرکات، نه گهر نه و ره فتار و کرداره سهری مووینک له شهر یعهت لای دا، نه و
مورشیده «دهس بره»، و ه بو مورشید، ته نها نویزو روزه بهس نیه، به لکو به پیره وی
کردن له «سوننه فی» به یام به ری گهرهش پیویسته، نه گینا نه گهر مورشید به پیره وی
سوننهت نه بو، مورشید نیه، و ه که راماتیشی «استیراجده» که به یارمه فی شه یتان
دهست ته دات، یان و ه کو کاری «مور تازده» کافی هینده، یان بری جار، له ژیری و
زیره کی نه و مورشیده دهس بره و ه روته دات، یان هی ری که و ته، له هه موی کتیبه کافی
ته سه و و ف دا، نه و ه هیه که بایه زیدی به ستامی خوی لی رازی بیت، نه ووات بو

دیده‌نی که سێک که ناوبانگ و ابوه پیاوی 'خوایه‌و، وه‌لی کامیله، وه‌ ئیرشاد نه‌کات، که بایه‌زید چوه‌ دیده‌نی، جار بکیان دی نه‌و مورشیده‌ رو به‌قیله‌ تنی ده‌می فری‌دا، بایه‌زید گه‌رایه‌وه، ونی، چونکه‌ نه‌م کاره‌ پێچه‌وانه‌ی سوننه‌ت بو، ئیتر من به‌ناوی مورشید وه‌ وه‌لی نایناسم، جائه‌مه‌ بو‌ ئامۆزگاری به‌، واته‌ نه‌نانه‌ت تائه‌ورادیه‌ مورشید نه‌ی پاریزکاریت، چونکی نه‌وشته‌ی بو‌ ئیسه‌ مانان، به‌هه‌له‌ دائه‌نری، بو‌ مورشید، وه‌ «وه‌لی کامیل»، به‌گوناوه‌ دائه‌نری، نه‌گهر وانه‌بو، فهرقی منوئه‌و چیه‌،؟ که‌واته‌ قسه‌ی ناشیرین کردنو، له‌ قلله‌ی پێکه‌نین دانو له‌ پشت‌مله‌ یاسی خه‌لک کردنو، خو‌کوشتن بو‌ کو‌کردنه‌وه‌ی مال‌وسامان، وه‌ کرده‌وه‌ی سوک وه‌کو خه‌لکی تر، به‌تایبه‌ت خو‌به‌زل‌زانین وه‌ لای ژوروی «مه‌جلیس» ته‌رخان کردن بو‌ فیسار که‌س، وه‌ حه‌یوان سه‌ربرین له‌ به‌ریی فیسار شیخ‌دا، نه‌وانه‌ هه‌موی، کرده‌وه‌ی مورشید نین، که‌واته‌، نه‌ی نه‌و موسولمانه‌ی نه‌به‌وی پرواته‌ خه‌مه‌نی مورشید بو‌ نه‌وه‌ی که‌ وه‌ک ماموستاو دوکتورو رانمایێک دل‌وده‌رونو ویست و ئیراده‌ی خو‌لی پی‌پسپیریت، نه‌ی هوشی به‌خو‌به‌وه‌ ییت، که‌ره‌نجی به‌خو‌رانی نه‌روات، وه‌ گوم‌را نه‌ییت، وه‌ سه‌ری لی نه‌شیو‌یت. چونکه‌ نه‌م شتانه‌ کاری «موریده‌» نه‌ک مورشید.....

بۆچی؟ چونکه‌ مورشید، به‌کیکه‌ له‌م‌سی ده‌سته‌یه‌.

١ - مورشیدی راسته‌قینه‌ :

مورشیدی وایه‌نی خوشه‌ که‌ ئوممه‌تی «محمد» هه‌موی ته‌وبه‌ بکه‌نو، که‌م تازو‌ر ڕینگه‌ی خواناسی بگه‌رنه‌ به‌ر، که‌واته‌ قه‌ت نالی به‌که‌سی نو ته‌وبه‌ مه‌که‌.

٢ - مورشیدی ده‌س‌بو‌ :

نه‌میش له‌ مورشیده‌ راسته‌قینه‌که‌ زیاتر پی‌ خوشه‌ خه‌لکی لی کو‌بیته‌وه‌، گو‌رانی بلی به‌بالایاو، کاو‌رو گیسکی بو‌ییریت، وه‌ کو‌شکوته‌لاری بو‌ دروست کات، خه‌لک، هاتو‌خوی نه‌وه‌نده‌ی ئاوه‌زبو، ئاماده‌بو نه‌م کا‌برایه‌ بکاته‌ ئا‌غاو سه‌روه‌ر بو‌ خوی، نه‌م مورشیده‌ له‌ خوانه‌ترسه‌ش، بۆچی ئا‌غایه‌نی خوی نه‌کات؟ که‌واته‌ مورید، خوی نه‌ی چاوی ییت، وه‌خوی نه‌کاته‌ کو‌یله‌ و به‌نده‌ی که‌س. جا نه‌م جو‌ره‌ مورشیده‌ ده‌س‌به‌ش، دوو ده‌سته‌ن،

١ : خو‌به‌وارو شاره‌زا، هی‌وایشیان هه‌یه‌ مه‌لا‌چاکیشه‌، نه‌مانه‌ زو‌ر پرمه‌ترسین، چونکه‌ زو‌ر دره‌نگ نه‌ناسرین، کتیی ته‌سه‌وو‌ف نه‌خو‌ننه‌وه‌، وه‌ کرده‌وه‌ی وایش

ناكەن بەئاسانی بناسرىڭ، بەلام باشتىن «مەھەللە» ۋە ترازو بۇناسىنى ئەمانە، ئەۋەتە بىلىت، فەرمو ئەمە دلى منو ئەۋەش دوكتورى ي تۇ، بزانىت چۆن ئەتۈنۈي دەست كارى دەرون بىكات.

ب: نەخوينەۋارو ناشارە زاكان. بەتايىت ئەۋانەي كە، شىخىيەتەكەيان لە باۋباپىرانەۋە بۇ بەجى ماۋە، ۋەكەلەپورە، ئەۋانە زوو ئەناسرىڭ، ۋە مروقى خواناس و خواۋىست ۋە مروقى خوينەۋار، ھەرگىز خوى ناخاتە داۋى ئەۋ جۆرە مورشىدانەۋە، مەگەر ئەمىش ۋەكو ئەۋمورشىدە، بۇ بازارى دەس بىر بىگە پىت.

دەستەي سى ھەم:

ئەۋ كەسانەن كە ناتۈنن كەس بىگەيىننە ھەۋارگەي يەقېن، بەلام خاۋەن وىجدان، ۋە ئەيانەۋى تەنھا «ئەمىر بەمەروف ۋە ئەمى ئەمىگەر» بىگەن. گۈي گىرتن بۇ ئامۇزگارى ئەۋجۆرە كەسانە زۆر بەكەلگە، بەتايىت ئەگەر مەلا ۋە خوينەۋار بون، بەلام لىتر ئەۋانە پىيان ناۋتۈي مورشىدى مەرىقەت بەلكو ھەر مورشىدى «ظاھىرى شەرەن» قانجازيان ھەبەۋ زىبانيان نى، بەلام ناتۈنن دەردى ئەۋكەسانە بىچۆن كە وىلن بەشۈپى تەسەۋۋۇف، ۋە گەيشتن بەھەۋارگەي «عین الیقین»، ۋە سەردەر ھاوردن لەھە قىقەت ۋە كاكەلى خواناسىن، لەرېنگەي «مەنەۋى» ياتەۋە.

ئەي ئەۋەش بزانىن كە ھەر سى چۈرە كەي ئەم بابەتەن، لە ولاتى ئىمەدا كەمىرن، بەلكو لە ولانە ئىسلامى يەكەنى ترا، ھەم مورشىدى راستەقىنە، ۋە ھەم ھى دەس بىر زۆرە، ۋە ھەم بابەتى تەسەۋۋۇف ۋە بازارى خوا دۆزى و خواناسى زۆر زۆرە.

لېرەدا ترازو كىشانەيىكى تر ھەبە بۇ ھەل سەنگاندن و ناسىنى ھەر سى چۈرە جۆرە مورشىدەكان، كە قورئانى پىرۋوز سۈننەتى پەيامبەرى گەۋرە بۆيىمەي موسۇلئان يان دانائە، كە لەرېنگەي ئەۋ بەراوردانەۋە، راست و درۋمان بۇ دەر ئەكەۋىت.

ئەۋەي بۇ ھەم مەمان رۈن و ئاشكرايە، ئىنسان خۇنى لەھە موكەسى خوشتر ئەۋىت، لەپاشان نەتەۋەۋ رۆلەي خۇي، باۋكو دايك، براۋ برازا، مام وىخال و پورو ئامۇزاو خالۋازو پورزا، ھۆزۈ غەشیرەت..... ھتە. ھەر لەسەر ئەم چۆنەتەش، مروقى ئەكۋىش كە شتى باش، لەپىشا بۇخۇي، ۋە ھەروەكو باس كرا، مال و مىندال...

هتد.... به دهس بیریت، وه خوڤو مال و خیزانیشی ههر له سه ره هم ږه وشه
بیاریزیت، له خرابه و دهر دو کوسپ.

که و ابو بوناسینی هر کام له و جوړه مور شیدانه، ته ئی مروئی و یستیری ږی ږه وی
ته سه ووف، له هه له سه نگاندنه که لک و هر گریت، چون...؟.

واته سه یو بکات بزایت ته و مور شیده، یان ته و ناموزگاری که ره، خوئی
تا چراده یی که په ږه وی له و ناموزگاری یانه ی خوئی ته کات، له پاشان تا چراده یی که
به سه ری مال و خیزان و مندال و خزمی خوڤا، به کاری دیریت، !!

دباره فرمان دان به چا که کردن و خرابه نه کردن، شتیکی باشه، به لام و ږه وی
ته و فرمانه واته ته و فرمان دهره ته گهر خوئی باوه ری به و ته که ی خوئی هه ییت،
بی گومان له پیشا خوئی هه ول و ته قه لای بوته دات، له پاشان بو مال و خیزانی هه تا
دور تر و دور تر، وه ته گهر خوئی ته و ده ستوره ی ته نجام نه داهوا دهر ته که وی که باوه ری
پنی نیه، وه تویش نانی به و بخله یی، سه باره ت به م کرده ویه، خوی گه وره
ته فهر میت «یا ایها الذین آمنوا لم تقولون مالا تفعلون؟ کبر مقتا عند الله ان تقولوا مالا
تفعلون»، سورهی «صف» ثایه تی (دور).

واته ته ی موسولمانانی خاوه ن باوه ر، بوچی به دهم، شتی که ته لین که به کرده وه
په ږه وی لی وه ناکه ن، مه گهر نازانن به لای خواوه زور شتیکی ناپه سه ندو ناشیرینه،
به دهم شتی که بلین، به کرده وه په ږه وی لی نه که ن؟.

دوباره ههر سه باره ت به فرمان دان به کرده وه ی چا که به خه لک، وه په ږه وی
لی نه کردنی، خوی گه وره ته فهر می «اتأمرون الناس بالبر وتنسون انفسکم؟».

خوا لومه و سه رزه نشی ته و جوړه که سانه ته کات وه ته فهر می، «جا لومه کاره !!
تیه ده ستوری چا که ته دهن به خه لک، که چی خوتان تان له بیر ته چینه موه؟» که واته هه رچه ز
فرمان دان به چا که کردن و به خرابه نه کردن شتیکی باشه، به لام بو ته و که ساز
باشتر وایه له پیشا لومه ی خوڤان بکه ن، وه خوڤان دروس که ن، ته گیه
که لکی چی به، من خانوی ویرانی خوم دهس لی هه لگرم، وه خانوی خه لک چا
که موه.

له پاشان ههر له روانگه ی قورثانه وه، سه بریکی خزمو که سوکاریش بکه مین
خوی گه وره ته فهر می «یا ایها الذین آمنوا، قُواْ اَنْفُسَكُمْ وَاٰهْلِيْكُمْ نَارًا وُقُوْهَا النَّارُ
وَالْحِجَارَةُ....» واته ته ی موسولمانانی خاوه ن باوه ر، خوتان و مالو متالتان وه نریکاش

خوتان، پاریژن له ټاگري جه هه نهم، ټه ټاگري که سونه مه نه که ی خه لکه و به رد... هته ټیره دا ده رکه وت، که سپارده ی هه مو موسولمانیکی خاوه ن ټاوه زه، له پيشا خوی پاریژیت، له پاشان خیزان و که سوکاری، ټه م پاریزه ش به چی ټه کریت؟ به خوا به رستی راسته قینه، هه روه ها خوی گه وره له سوره ی «شعراء» ټایه ی (۲۱۴) دا به پیغه مبه ری گه وره درودی خوی له سهر، ټه فهرمی، «وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ» واته خزمه نریکه کانت بترسینه و ټاگا داریان که ره وه.

وه باسی کوری «نوح» وه ټی ټلوطه درودی خوا له سهری هه ردوکیان، نمونه ییکی گه وره ن که خوا له که س خوش نای به هو ی خزمایه تیه وه، ټه گهر ټه وکه سه چه وته، دایه لانی بیعاری و چه ونی و خوارنی.

جا هه رچه ند مه به ستی ره حم وه عاطیفه هه به، وه کو باسی کوری نوح، که له خوا پارایه وه بوی، وه خوی نه گرت، به لام خوا ټومه ی کرد، خوا فهرمی «إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ» واته: ناء، ټه وه کرده وه ییکی باش نیه، (مفسر) هکان، ټه ټین خوا فهرمی ټی به نوح، ټه م کاره ت کاریکی باش نیه، پر نکیشیان ټه ټین فهرمی ټی کرده وه ی کوره که ت چالک نیه، هه روه ها سه باره ت به باوکی حه زره ټی ټیراهیم.

به کورتی مه به ست ټه وه به، بو ناسینی مورشید، یان ټامورگاری که ر، ټه ټی سه برکه یت بزانت ټه وه ی ده ستوری ټه دات به ټوه به سهری خویو مال و خیزان و خزمان و نریکه انیشیا ده ستوری ټه دات، یان نا، ټه گهر وای نه کرد، ټه وه ممانه ی پی ټا کریت.

بی گومان هه موتان سه رگوزه شتی حه زره ټی عومه ر، خوی لی رازی بیت ټه زانن، که ده ستوری دا داری حه دیان دا له کوره که ی، وه له ژبری ټه و لی دانه دا مرد، یه که دوجار عه زریان کرد حالی کوره که ت به ریشانه، به سیه ټی بانه واوی نه که ین، فهرمی ټه مه ده ستوری خودایه و عومه ر ناتوانی خوی ده ستوریک بدات، به پیچه وانه ی فهرمانی خودا، له ټا کاما کوره که ی له ژبری داری «حده دا» مرد، وه حه زره ټی عومه ر چویه لای سهری وه فهرمی، رټله، که ټه رټه حوزوری خوا، بلی و عومه ر فهرمانی ټیوه ی ټه نجام دا. جائه وه ته باوه ری ته و او وه «حق البقین».

ټیره دا به پیوستم زانی مبه ستیک روون که موه، ټه ویش ټه وه ته، من ټیره دا به ناوی لامورگاری کاریک، ټه م باسه ناوسم، به لکو به ناوی نوسر، ټه بنوسم، چونکه من له روانگه ی

تەسەووف وخواپەرسىيەت، يېزىم ئەخۈم دېتەتە، ۋە ھەرگىز خۇم بەشايستەي ئاموزگارى كىردن نازام، ۋە خۇم زۆرۈنۈپىسىم بەئاموزگارى ھەبە، بەلام بەناۋى نوسەرلىك، تەئىم رىزەۋانى ئەمىرلىككە ۋايان قەرمۇۋە، ساخاۋا مىنىش بىخاتە سەر رىنگەي راست.

جا ئىستە تەروينەۋە سەرباسەكەۋ تەئىن، پاش ئەم ئازمون و تاقى كىردەۋانە، ۋە پاش بەدەس ھىتائى مورشىدو رىزەۋى راستەقىنە تەئى چىيى بىكەين؟

تەۋەي كەۋىستىياري پىگەبىشتىن يىت، تەروانە خىزمەتى تەۋە خواۋەن نوۋرە، ۋە ھەروەكو شاگرديكى ھەرىشەۋ كارىك، يان ھەروەكو قوتائى پۇلى يەكى سەرتەئى، يان، ۋەكو فەقىيىكى وىلى زانىياري ئاين، لە تەلىق تەلفوئى تەسەۋوفەۋە دەس پىتەكەت، ۋەچاۋ تەبىرتە ھەۋارگەي يەقىن، يەقىن خىواناسىي، ھەۋارگەي ئاۋاتى دەرون ۋە ھەنگاۋ بەھەنگاۋۋىلە بەپەلە، ۋەمەنزل بەمەنزل، تەۋە رىنگا پىرمەترىيە بەيارمەتى ۋە بەلوتفورا ئىلمائى تەۋە پىۋاۋى خىۋايە تەبىرت، نا تەگاتە «مەنزل مەقەۋدە»، جا تەئى بزائىن كە تەلفوئى تەسەۋوف، لە پەلەي «تەۋەۋە» ۋاتە پاشگەز ۋە بەشپائى، ۋە پىرياري دەس ھەل گىرتن لەخراۋە، بەردەۋام بون لەسەر چا كەۋە، دەس پىتەكەت، نا تەگاتە پايدەي، «بەلقاي پاش فەنا» ۋاتە «ھەسقى پاش نىسقى» «مانى پاش نەمان».

پاش تەۋەي بۇمان دەر كەۋت بەكى تەۋەترى مورشىد، ۋاتە ماموستاۋ رىزەۋى پىشان دەرى رىزەۋى تەسەۋوف، ئىستە تەروينەۋە سەرى سەرتەئى باسەكە، كەۋتەمان

«چۇن لەرىنگەي مورشىدەۋە تەتوانىن رىزەۋى تەسەۋوف بىرىن ۋە بىگەين بەخودا، ھەروەھا تەپرسىن ئايا ئەم خۇخستە بەردەسقى دوكتورى دەرونە، لەروانگەي ئاينەۋە كارىكى شياۋو پەسەندە يام نا؟ ۋە ئايا ئەم مورشىدە واسىطەيە؟ سەبەبە؟ ۋە سەبەبە؟ چىيەۋ چىيى لە كىرت».

ۋەكو لەپىشاۋتەمان، ديارە مورشىد بەموسولئائىكى زانائو نورائى ۋە روناك دەرونو شارەزاۋ دىلسۆزى ئاين ۋە دىلسۆزى موسولئانان تەۋەترى، بەكەسى تەۋەترى كەخۇي بىست بەبىست تەۋەرىنگەي پىرۋەۋ لى شارەزايدە، ۋە لەلاينى رىيەرىكى شارەزايدە ترەۋە بەمورشىدنى ناسراۋە، جا ئاۋا كەسىك ھەرگىز خەيانت لەموسولئانان ناكەت، ۋە ديارە بەدۆدەروئىكى كراۋەۋ ئاۋەلاۋە پىشۋاز تەكەت لەۋىستىياري رىنگەي

خواناسی: وه ماموستاییکه له ههموی ماموستایان دلسوزتر، که واته ویستیاری
 ریښگی ته سهووف ههروه کو. شاگردینکی پاکو چالاکی ویلی زانیاری، نهرواته
 خزمهتی نهو ریښه وه ناماده ته بیت بو نه نجام دان و به کارهینانی نامورگاری به کانی، وه
 له ریازی ته سهووف دا ووشهینکی تایهت بو نه م خودانه دهستی مورشیده ههیه، که
 نه لاین نه بی وه کو «مردوی بهردهستی مردوشور»، که هیچ چه نوچونی له ده می ده رانی،
 ئاوا به وجوره خوی بخاته بهردهستی مورشید «کالمیت بین یدی الغاسیل»، ته مهش که ی
 پروته دات؟ پاش ته و به کردن له سهردهستی نه و مورشیده، وه خویندنی به ککه م
 «وانه» ی ته سهووف، له شیوازی ته سهووف دا به م کاره نهوتری «ته مهسولک»، واته
 دهس گرتن به «سیلسیه» ی ته ریه ته وه، واته دهس گرتن به زه نجریکه وه که هه
 هه لقه یینکی، له پیریک، واته مورشیدیک پیک هاتوه، ناته گاته سهری سهروهی
 جیهان حه زهتی «محمد» درودی خودای له سهر وه به ووش نه لاین «سیلسیه»
 ته ریهت»، واته زه نجریه ریښگی ته سهووف: نه م ته مهسولک، کاری شاگرده،
 واته، سو فی تازه کار، وه به و به ککه م ده سه نهوتری، «ته لقی ته ریهت» که
 شیخ خوی، بان نوینه ریښگی شیخ که پی نهوتری «خه لقه»، نه نجامی نه ده ن، به کورنی
 نه م ده سه، «وانه» سه ره تانی به بریتی به له ته و به دادان لای مورشیده وه وه «ته و به»
 کردن لای موریده وه ههروه ها ته علیمی ته ریهت دادان وه ته علیم وه رگرتنیشی
 پی نهوتری وه ته و بهش له کاتی باسی وشه ته و به دا باسی لی وه نه که یین، به لام ته و به
 به کورنی بریتی به، له بریارینکی گرتن دهس هه ل گرتن نه هه موروشینکی ناپه سه ند
 وه دزی ثانی ئیسلام، و بریاردان له سه ره وهی هه رگیز نه و که سه نهرواته وه سهری
 کرده وهی ناشیرین، وه بریاردان له سهری دووری گرتن له پی ناسی: «صیفانی»
 ناپه سه ند، وه هه ول و تیکوشانه بو وه رگرتن پی ناسی «صیفانی» په سه ند: به وانهش
 نهوتری «صیفانی» ردیله، وه ته و صافی «حمیده» که له پاشان نه وانیشتان پی نه ناسیرین،
 وه پی ناسی ناپه سه ند، وه کو کینه خو به زل زانین به خیلی هتد...

په سه ندیش به پیچه وانه ی نه وان، ئاره زوی خوشی و سه ره که وتن بو هه مو که سی،
 خو به زل نه زانین، به لکو خو به هیچ زانین، وه به خشین نه وانه ی ئازاریان داویت
 (عفو) هتد... خرابه کان حسد، حقد، غرور تکبر حی انتقام، چا که کان وه کو
 عفو، تواضع، نکران الذات کرم، الخ... که له ئابنده دا تابومان بکریت نه یان خهینه
 پروو...

جا، شاگردی تازه تهوبه کردو، جگه تهوبهش فیری دهرسی سهره تانی چوئیهتی «ذیکره» واته یادی خواکردن و ناوی خوابردن، نه کریت، وه له بری تعریقه ت دا، وه کو نه قشبه ندی به کان، چوئیهتی (رابطه) «رایته» واته په یوه ندی روچی له گهل ریبه ردا، به مورید ته وتریث که ته مجوره زانیانه، نه گهرهاتو باسم کرد له به شیکی تایه ت دا، له ژر ناویشانی «چوئیهتی به ریوه بردنی یاسای ته سهووف دا باسی لی وه نه کهن، چونکه به وجوره باسه که مان ته بیته دوو باسی، ته مهی ئیسته، که ته سهووف» ناسینه، تهویان ته بیته (به سووفیون)، که هه ریه که ی شتیکی جیاوازه،

به آلی پاش تهوهی که تازه شاگردی ری رهوی ته سهووف. (وانهی) سهره تانی دهست پی کردنی ته سهووف فیرو، تهوسا که ته بیته (مورید)، واته خوازیاری ری رهو، به لام لیره دا زور پیویسته وریاتان که مهوه که مورشیدی راستودروست ته دهرسی سهره تانی تعریقه ته، ته نه به وکه سانه ته لیث، که له پیشا زور پاش له تیان و ئیسلام، وه له چوئیهتی فرهزه کان، شاره زاییت، وه به باشی بزاییت ته و ئیسلامه ی که ته و شهیدای گه یشتن به کروکو کا کله و جدوه هره که به تی، چی یه و چی نه، نه که تهوهی، ههروه کو داگیرکاری ی وه خه لک دا بر کردنی ته مزه مانه، نیوهی به زورو نیوهی به رزه، وه به شیکی به روولی نان، تهوبه یان دادهن وه بیان که نه مورید، بی تهوهی ته وکه سه ته پ له تیانو مه ذه به که ی بیکی، چونکه ههروه کو وتمان ته سهووف «جهد» واته خه بات و تیکوشانیکی زور سه ختی ثانی به بوگه یشتن به پله ی خواناسی ته و او وه دامرکانی دل به رووناک بونهوهی به نوری خواناسی ی، نه که بو دهسته و به سه زوربون و کاو روگیسک هتهر. به لکو بو پهروه رده کردنی شاگردی دل گهرم و باشه بو گه یاندنیان به پایه کانی خواناسی ی، به کورتی، همر چون فقهی ییث، یان شاگردی خویندن گه ییث، له پوئی یه که می دهرس خویندنه وه. دهس پی ته کات، وه ته و دهس پی کردنه ی به ئومید و ئاره زوو ئاواتی گه یشتنه به دوایله ی خوینه واری ی، وه بی خوشه و تی ته کوشی بیته پریشک، یان ته نداز یار، یان دوکتورا، وه ته گهر له وه که متریو دلی دانامرکی، وه له بهر ناچاری و دهس نه دانه، شاگردانی ریگه ی ته سهووفیش، واته، صوفی، دهرویش، مورید، تهوانیش ته لی بو ته وه تهوبه بکه ن، وه برونه ته و گوره پانه وه، بو تهوهی یگهن به ئاوات. وه ئاواتیش خواناسینه، تهویش، له یه کی له و مه قام واته «پلانه» دا به دهست دیت که باسیان کردن، وه له پاشان، له کانی باسی مه قام و حال دا، باسیان ته کهن، وه کو مه قامی «صبر، توکل»

وه هی تر: ههروه ها مورشیدیش هه ر ئه ئی بۆیه مورید وه رگرت، به وئاواته وه، وه به و نیازه وه، که یارمه ق بدات تا ئه یگه یئیتته پایه یئک له ویاپانه،

جا به ش به حالئ مورید، هه ر که سه و، لی هاتونی و توانایی و خه بانئ خوی، که خوا، تاج پله و پایه یئکی کردیته به شی، وه خوی تاج راده یئک «لیاقت» و لی هاتونی هه یئت، وه سه باره ت به مورشید وه ری به ریش ته وه ته، ئایا ته و مورشیده تا چ پله یئک له وزه یابیت مورید بیات وه پئی بگه یئیت، وه خوی تا کوئی خویندوه و تا کوئی ته توانی به شاگرده کانی دهرس بلیت، چونکه ههروه کو، که ماموستا کان له خویندنی دنیایی و شهرعی دا راده و پله یان هه یه، مورشیده کانیش ههروه هان، ته نانه ت له نیوانی مورشیدی «کامیل وه موکه مملیش» دا، هی پایه به رزتر وه ل که وتوتر هه یه، وه ته وه تا، له ناوی ده ها هه زار مورشیدی کامیل دا، که له پیاوانیکی، وه کو «به ده وی. وه رفاعی. وه گیلانی، وه نه قشبه ند، وه عه ره ئی، وه هی تر هه ل که وتوه، که واته، هه م مورید، به پئی تاماده ئی و لی هاتونی خوی ده س ته که ویت، وه هه م، مورشیدیش تامورشید. فه رقیان هه یه، وه زور جار مورشیدیئک موریدیئکی زور لی هاتوی خوی، تا پایه که ی خوی ته بیات و ری غمائی ته کات، پاشان ته لی برام من ئیر نه مه ولا له وزه مانیه، به لکو خوت بتوانی، یان مورشیدیئکی شاره زاتر پهیدا که یه، یان به خه بات وتی کوشانی خوت به ره و ژورتر برویت. وه ته مه ش له جیهانی ته سه ووف دا زور رووی داوه وه نمونه ی زوره. وه سه رگوزه شتی شاهی نه قشبه ند به کینکه له و نمونه، ته گهر عومریاتی بو له کانی باسی ته م ری زه وه دا ته یگه یئینه وه بۆتان.

ههروه کو له جیهانی خویندنی «ظاهر» بشدا رووته دات که زور شاگرد له ماموستا پیشوه کانیان زیاتر ته خوینن، به لام بری ماموستا هه ن، که م ویتنه وه به ده گمه ن شاگرد بگانه قوله پئی یان.

که و ابو ده رکه وت، «ته هه سسولک» وه ته وه به کردن وه به ده رویش و صوفی بون، هه ر بو ته وه نیه خه لکیئکی زور بینه په پره و، وه نوکه رو به چوکی گه وه پیاویکی ئایینی، به لکو ههروه کو خویندنی دنیایی، ته ویش بو چونه مه که یی خواناسی به، بۆته وه ی بگه یئته ئاوات و مراز، وه مورشیدیش بو ئاغه ئی کردن ناییت، به لکو بۆته وه ته بیته ماموستا، بۆگه یاندنی مورید به پایه کانی خواناسی به پئی ریبازی ته سه ووف، جا ته م

«توبه» و پاش گهزه، ههروه کو که سه ره تاییکه بو جیهائیکی نوی، که برینی به له جیهائی ته سه ووف، ههروه ها، به لئین وه به یمان دانیشه بهو ریبه ره واته به مورشیده که؛ چونکه ته و موریده ههروا که له گونا هائی له وه ویش پهشیان ته بیته وه، به لئین ته دات بو ته وهی که ئیتر نه گه ریته وه سهر ریگای چهوئی له وه ویش، که ته مه له ئیسلام دا به ناوی «به یعت» وه «عهد» هاتوه، ههم له سه ره ده می په یامبه ردا درودی خوای له سهر، وه ههم له روزگاری جی نشینه کانیا، ده ست به ده ست هاتوه تاته مپو، به تاییه له روزگاری ئیرشادی حه زره فی شیخ عبد القادری گیلانی دا که ده ست ده سته خه لک شیوهی «پهشیانی و به لئین»، واته (توبه و عه دیان) ته نجام داوه. ههروه کو له قورئان سه باره ت بهو ده که سه تابه ت هاتوه ته خواره وه که به لئینو په یمانیا دا، به په یامبه ری گه ووه، وه به ناوی «عشره» ی «مبشره» ناویان ده رکرد، واته ته و ده که سه ی که خوا مورده ی چونه به هه شتی پی دان، تابه ته که ش ته فهرمی «لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ...» الفتح تایه فی «۹۰» یان که ته فهرمی:

«إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ، يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ...» تاله پاشان ته فهرمی «فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثْ عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا» الفتح «۹۱»، به کورنی ته مه ته و به کردن و ته ریقه ت و هر گرتنه، ههروا که ده س هل گرتنه له خرا به، به لئین دانیکی مهردانه یشه بو خه بات و تیکوشان له سه ری ده ستی ته و مورشیده دا بو گه یشتن به پله ی ره زامه ندی خوای گه ووه، وه خواویستی، به بی ریپره وی ته سه ووف.

ئیسته ته وینه وه سه ری ته و پرسیاره ی که بزانی مورشید چی بهو چی پی ته کرت؟ ... له وه لاما ته لئین، مورشید ههم ری نماو ری به ره، ههم ماموستایه، وه ههم بزیشک....، چۆن؟.

ئیمه له پیشا له پیناسی مورشیدا وتمان، ته بی ته و مورشیده خوی له سه ره ده ستی مورشیدنیکی پی گه یشتوی ترا ته وای کردییت، وه گه یشتیته پله ی «به قای پاشی فه نا» واته «هانی پاش نه مان»، بی گومان مورشیدیک که وابو، وا خوی شاره زای ریگاکانی گه یشته بهو پله و پایه به، وه ته بیته ریپه رو ره ههای شاگرده که یشی، مه و له وی خوای لی رازی بیته له نامه یکیا بو مورشیدی خوی حه زره فی شیخ عوسمان سیراج الدین که

به شيعر نوسيوهتی دس راته کيتی بو نومه قامه ی مورشيده که ی واته «بهقاي پاش فنا»
که نه ليت.

شيخي دهوله مهنده به هره ی سهرمه دي
ياگه ی حه قيقه ت جيلوه ی ثمحه دي
جه شهوه وارگه ی «فنا» ويره ده
پای هه رده ی «بهقا» ياناغکه کهرده

واته نه ی شيخه دهوله مهنده که له به هره ی هه ميشه ی و نی پايان که بوگيته کانگه ی
حه قيقه تی ثمحه دي واته (ديني موحه مده ی).. نه ی نه وکه سه ی که له هه وارگه ی «فنا»
تی بهرت کردوه له کتوي (بهقادا) مه نزلت گرتوه و بارت لی خسته وه. دوه دم نه وه ته
ماموستايشه، چونکه خوی هه موی دهرسه کانی خویندوه و ته وای کردون و بوه ته
پسپورو کارناس تياپاندا، وه نه توانی هه مان دهرسیش بلتیه وه به موریده که ی خوی،
وه نه به ليت ريگا گوم کاتو گورگی نه فس و شه يتان له ناوی بهرن، له هه موی گرنگر
له پیوسته بونی مورشيدا، به شی پزیشکی به که به تی، چونکه هه روه کو که زور له
نه خوشیه کانی ناشکرای پیوستیان به «عملیات» هه یه، هه روا، زوریک له
نه خوشی دهررون، به «عملیات» نه ی، چاره یان نايیت، یان وه کو مندالیک یان
پیره میردیک زورچار له بری ريگای سه ختا له پی نه که ون، یان سام وه ترس دایان
نه گرت، وه نه که ونه پی لهرزه و وره له دهس به رنه دن، هه رواش بری چار،
نه خوشی دهررون، به دهرمان چاره ناکریت، بو نمونه بلتین هه ستی «حسادت»
له که سیکا، یان هه ستی خو به زل زانین، یان ناوو نو تکه نان به خه لکه وه، که له
فرمانی «نفسی املزه» وه سه رچاوه نه گرن، واته يیت که بو نه موریده خوی چار
ناکرین، به لام مورشیدی به ده سه لات نه توانی، به یه ک «توجه»، واته روی دل
تی کردن، یان ده ست کاری دهررون کردن، نه وه هه سه پیسه له کولی مورید
بکاته وه، وه توری دات، وه بو هه ميشه پرزگاری کات، جا هه ر نه وه ته که زورچار
که وره پیاوایی ری به وی ته سه ووف، وه کو (مهوله ی) به مورشيده که ی خویان نه لین
«حکیمی حال زان»، یان نه وکه سانه ی که له ور یگایه دا به کیان نه که ویت وه هه ست
به وه نه که ن نه ور یگایه به خویان نابریت وه نه یی که سی ده سیان بگریت، له ویدا
به مورشید نه لین «پیری دهس گیره»، جا کار کردو شوینه واری نه م جوړه بارمه تی دانه که
به هو ی «توجه»، روونی کردنی مورشيده وه، دهس نه دات، مورید خوی

ههستی پی ئه کات، ئه گینا شتیک نیه بوکه سی تر بزانییت، مه گهر بوکه سانیک که
 نه وایش بابهتی ئه وکاره بن که زورجار ئه بییت له حالی یه کتر ئه گهن و جاری وایش
 ههیه جگه پیو مورید که سی تر ههستی پی ئا کات، ئه پی ئه وهش بزانی که «توجه»
 پی ویت نیه که مورید له خدمهتی شیخ داییت جا روی دلی تی بکریت، به لکو
 ئه کریت زور له یه کیش دوور بن. وه ئه کریت به به که وه بن.

زور جاری وایش ئه بییت که ئه و مورشیده له کاتی ئه نجامی «ذیکره» دا، له حهلقه ی
 «خه تم»، بان ذیکردا، به رانه ری ئه و موریده دانیشیت وه روی دلی بکاته، دلی
 ئه و موریده، واته لای چه پی ههردولا بان به رانه ر به یه کترییت، وه ههردولا جاویان
 به یه کا ناییت، وه ئه و موریده چاره ره وانی ی به ره که ت بکات له وشینه، یان له و
 «توه ججوه» که ره، که بگره نوینه ری شیخ بییت، وه ههست به و چوینه تی
 دهس کاری دهرونه، یان به و نورو به ره که ت پی گه یاندنه بکات، ته نانه ت جاری و
 ههیه ئه و دهست کاری به مه عهوی به، ههروه کو عه مه لیاقی ئاشکرا پی، یان برین
 هه لدرین، یان شکسته گرتنه وه، ئاوا ئیشی هه بییت، وه توه ججوه لی کرا و هاواری
 لی ههستی، وه له پاشان یه هوش که ویت، یان ئه گهر توه ججوه که، بو گه یاندنی
 به ره که نو، گه یاندنی مورید به مه قام بییت، ئه و توه ججوه لی کراوه، وه کومه ست
 لی بکه ویت، وه پاش ماوه ییکی زور، که بری جار شه و ورژی، بری جار زور زیاتر،
 یان، بوچه ن سه عاتییک، هه ره مهستی ئه و خوشی و کامیای به بییت، وه بری جار ئه و
 موریده له خوشیدا دهس ئه کاته پیکه نین، وه بان هه لپه رکی، به لی ئه مانه هه موی
 راسته که ی ههیه و به، به داخه وه زور جاریش ههروه کو «تعمیل» و لاسانی کردنه وه،
 به دروو ته له که، لاسانی ئه م «حقیقه مه عهوی» به ئه کریته وه، ئه وانه ی که ئاوا
 دهستی خه لکی ساویلکه ئه برن، رژی ئه بییت به سزای ئه و کرده وه به وه بتلیته وه،
 وه خوا توله بان لی بسینیته وه.

ئیره دا ئه پی بیرسین، ئایا له روانگه ی ئاینه وه، ئه کریت به که سی بوتری «سه بهب»
 بان «وه سیله»؟

بی گومان هیچ کاری به پی سه بهب ئه نجام نادریت ئایا ئه وه سه به به، مروفیک بییت
 بان دروس کراوینکی دهستی مروف، وه ئامیرینکی ماددی بییت، ههروه هایش مروف
 بوگه یشتن به هه ر ئامانجی پی ویت به وه سیله ههیه، ههروه کو که بوخویندن

پىۋىستان بەماموستايە ، بەئام ماموستايشان ھەيىت ، ۋە بىر يارىشان لەسەرى
خوئىندىن دايىت ، مەرقى موسولان باۋەرى لەسەرئەۋەتە ، ئەبى خەۋى گەۋرە يارمەتى
دەرى مەرقىيىت ۋە ۋىستى خەۋى لەسەرىيىت ، تا لە خوئىندىنە كەدا سەركەۋىت ،
يان ئەگەر نەخەۋىش بويىن ئايا ئەكرى نەۋىنە لاي دوكتور ۋە بىلەين ۋە سىلەمان ناۋىت ،
ۋە دەرمان نەخەۋىن ۋە بىلەين پەنا نەبەينە بەر ئەسباب ؟ ئايا خەۋاشتى ۋاى فەرمۇۋە ؟...

ئە... بەلكى ئەبى ھەم پەۋىنە لاي دوكتور ۋە ھەم دەرمانىش بىخەۋىن ، بەئام
بەۋشەرتەى باۋەرمان لەسەرئەۋەيىت كە «شەفادەر» ۋە خەۋىش كەۋەۋە ھەر خەۋا
خەۋىتى ، ئىمە ئەۋەى لە ۋەزەمان دايە ئەبەكەين ، ۋە ئەۋەشى كە تەنھا بەدەستى خەۋايە
پەنائەبەينە بەر دەركاى خەۋا ، ۋە لىرە دايە كە بەخەۋا خەۋى ئەۋەرتى «مَسَبُّ الْأَمْثَابِ» ،
ھەر خەۋايە كە دواپىر يار بەخەۋىتى ، جا پۇرۋون كەردنەۋەى ئەم باۋەرە ، سەبەئەكەين

خەۋاخەۋى لەسەرەى مائىدە ئايەى «۳۵» دا ئەفەرمى «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ
الْوَسِيلَةَ، وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» لىرە دا خەۋى گەۋرە زۆر بەرۋناكى
بەموسولانانى خەۋەن باۋەر دەستور ئەدات كە بۇ گەيشتىن بە پەزەمەندىى خەۋائەبى
ھەيىك نەبەدەست ، بى گومان ئەم ھەۋە ، خەۋاپەرستى بە ، ۋە چا كەكارى بە ، چۈنكە
ئەفەرمى اتقوا الله ، واتە بىر سەن لەخەۋا واتە پارىزكارىن ، ۋە ئەفەرمى جاهدوا فى
سبيله ، واتە تى كۆشەن ۋە خەبەت بىكەن ، ۋە زۆر و تەمان «جيهاد» ۋە خەبەت ، دوو
جۆرى ھەبە ، خەبەت لەدزى دەرخەۋاستە نەۋەۋا كانى دەرون ، ۋە خەبەت لەدزى
خەبەت كاران ۋە كافران ، كەۋانە ئايا تۇ ئەگەر ماموستات نەبى ئەتۋانى لە ئايىن بىگەيت
تاپەپرەۋى لى ۋە بىكەيت ؟ ئەگەر ماموستات نەبى ئەتۋانى فەرى خوئىندىن ۋە نوسىن بىت ؟
ئايا بۇ زانىنى رېگەى خەۋاناسىى ۋە ئايىن ناسىى بۇچى پەنا ئەبەيت بە ۋە سىلە ، واتە
«ماموستا» . ئەكرى بىلەين خەۋاپەرستى ۋە سىلەى بۇچى بە ؟ ئەى بەبى ماموستا ، واتە
ۋە سىلە ، چۆن بىخەۋىم چۆن خەۋابناسم ، چۆن باۋەرەم دامەزرى ؟ چۆن لەشەرە بىگەم ؟

جا مەن ، كە بۇ زانىارىى ئاشكرا ۋە ظەھىرى شەرە ، ماموستام پىۋىست بو ،
بۇ زانىارىى قول تەۋە جىھادى گەنگەتر ، ۋە بۇ بەدەس ھەتەنى ئاكەمى بەكەلكەتر ،
ۋاتە پەلى «عَيْنُ الْيَقِينِ» ، چۆن پىۋىستەم بەماموستا ، واتە ، ۋە سىلە نە ، ئەم ۋە سىلە
خەۋى مەقەۋدىنە ، واتە ھەدەنە ، مەقەۋد . خەۋايە ، نەك شەخ ، كاتى كەمەن
پرو ئەكەمە . «كەبە» بۇ نوۋىز ، لەبەرخەتەرى نەك بونەۋە لەخەۋايە رەكەمە «كەبە»

بهره و که عبه کورنوش نه بهم ، و مقصود تونی که به بیتخانه به هاته ، نه گینا خو که عبه ناپه رستم و کورنوش بو که عبه خوی نابه .

خوای گموره سه بارهت به «ذو القرون» له سوره ی الکهف دا نه فهرمی «إِنَّا مَكْنَانُهُ فِي الْأَرْضِ وَآيَاتُهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّبِينٌ» ، «فَاتَّبِعْ مَسَاجِدَ» که واته سه به بو و سه یله به دهس هیتان ، دزی قورئان نه ، به مومهرجه ی نه و سه یله و سه به به ، خوی به مؤثر واته «کارکهر» و هه ده ف و هه مقصود «داواکراوه نه زانرین» ، به لکو به هویک دانرین بو که بشتن به به قینی نه و ، و به پله ی خواناسی ، و به دهس هیتانی ره زامه ندی خوای گموره ... و به بی گومان خوای گموره پیاوچا کافی خوش نه ویت ، «إِنَّا إِذَا أُولِيَ اللَّهُ لَاشِعْوَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ» «یونس» و هه خوا پی خوشه که مروی موسولان نریکی بکات له پیاوچا کان به لکو ده ستور نه دات و نه فهرمی «بِآيَاتِنَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ» سوره ی توبه ، و مورشیدی کامیل ، بی گومان بولای خوا نه بی موسولانان بو هیچ کوی نیکی تر ری نمایی ناکات ، که واته بوچی نه که وینه پشقی سه ری ، هه میشه نه ریت و ابوه مندال له دایکویاب بیت ، له کاتیکا که خوا خوی خالیه ، تایا نه کری بی ژن هیتان و شوکردن چاوه روانی مندال بین و به بلین خوا خالیه ؟ ... به لام دروستیش نه و ایزانین نه نا بوئی ژنومیرد ، به سه بو مندال بون ، به لکو نه بی باوه رمان له سه نه و هیت نه گهر خواستی خوای له سه نه بو نه و مندال ههش دروس ناییت ، و هه خوا نه فهرمی «وَاللَّهُ هُوَ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى» خوا هه م نه فهرمی «لَهُ يَتَوَقَّى الْأَنْفُسُ» سوره ی زمر (۵۲) ، هه م نه فهرمی «قُلْ يَتَوَفَّاكُم مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ» سجده (۱۱) تایا نه کری بلین مه رگ به دهستی مَلَكُ الْمَوْتِ ؟ خوا نه فهرمی «إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ» ذاریات (۵۸) تایا نه کریت نیمه پالی لی یده یتمه و به بلین و سه یله و سه به بی پی تاوی چونکه خوا روزی دهره ، جا هه روا بو مورشید و هه ماموستایانی تاین و هه ریبه رانی ریگهی خواناسیش نه فهرمی «وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً حَقَّةً بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ» سوره ی سجده (۱۲۴) .

به بی به م چه شنه روون نه یتمه و هه که په نابردنه به نه سباب و سه یله ی ظاهیری ، بو هه ل سوراندنی کاروباری روزانه ، چون پیوسته ، و هه په نابردنه به دهستی ماموستایانی خوئندن ، بو فیربوئی خوئنه واری دینی و دنیایی چون پی و بسته ، هه و هه هایش په نابردنه به دهستی مورشید و پیری کامیل و هه موکه میلی ته ریقه تیش بو که بشتن به مرز له ریگهی دهر و نه و نه ویش هه به و چه شنه پیوسته ، و هه چون بو نه وانی تر هیچ له گموره بی خوا که م ناییتمه و هه رازق و هه «مَسَبِّ الْأَسْبَابِ» و هه «شاق» و هه «خالی» راسته قینه خوا خوی نه ی ، بو که بشتن به پله ی به رزی به قین و هه خواناسیش ، پیر

«حجرات» یه عنی چی ؟ واته هیشتائیان نه چوه ته دلتانه وه ؟ نه ودله گوشتینه چی یه تائیهانی تی چیت ؟ بیگومان نه چیته وجودو دهر وون و مروفا یه تی مروفه وه .

یان که نه فرمی ، «فَانهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» ، ئایا نه ودله گوشتینه چۆن پارێزکاری بکات ، بیگومان مه بهست دهر وونی مروفه ، که خوی پارێزیت له کینه لهحه سه د له خۆ به زل زانین ، له خوانه ترسان له سه دان نیاز و پێناسی ناپه سه ند ، که دینه دهر و نه وه «ته قوا» بکات واته ، پارێز بکات ، بریکیش نه لێن دل فرمان ره وای له ش نه ، به لکومیشکه ، لیره دا دوباره هه مان شتی ماددی دیته پیشه وه ، چونکه مه بهست نه نه وه دله گوشتینه به وه نه وه میشکه ی وا له ناوی سه را ، به لکو دهر وونی مروفه ، وه له طیفه یکه که وا له سینه ی مروفا دا ، چونکه مه بهست له «قهلب» ناوه راست و قولای شته واته ناوه ند ، یان کا کله ی شت ، وه نه وه سه تانه ش ، ناوه ندی ههستی ئینسانی و یخدانی و عاطیفی مروفن ، نه که متر و نه زیاتر ، به لام بو ریوارانی رینگه ی ته سه ووف زورباش پروونه که شوینی نه وه له طیفه یه سینه ی مروفه ، هه روا که شوینی له طیفه ی «نفس» ناوچاوانی مروفه ، شوینی نه فس له میشکه وه نزیکه وه شوینی قهلب له دلی گوشتینه وه ، هه روا که له طیفه ی روح ، وه سیر ، وه خه فی ، وه نه خفایش ، هه روان له سینه دا ، وه کارناسانی سلوکی ته ر یقه ت ، وه ر یازه ت کیشانی ته سه ووفی ئیسلامی زورباش هه ست به شوینی به که یه که ی نه وه له طائفه نه که ن ، وه نوری هه رکامه ی ره نگه ی خوی هه یه وه به ونوره دا لیکیان جوی نه که نه وه ، به یارمه تی خوا له به شی ته ر یقه تی نه قشبه ندی دا باسیان نه که م . شیره ی باسه که مان دیته وه سه ری نه وه ی ، نه وه له ی که له ر یبازی ته سه ووف دا باسی نه کریت ، نه شوینه یه له دهر ونا که خوا وه نی نه وه مه وه پێناسانه یه که له قورئانا باسی کرا وه بریکمان نوی ، وه ریوار نه کوشت به هوی ذیکره وه وه به یارمه تی مورشیدی پی گه یشتوو پی گه یینه ر ، نه ودله ی خاوین کاته وه له هه موخه وشیک له و خه وشه ناپه سه ندانه ی که باس کران و بیرازیته وه به پێناس و نیازی پاک ، بوته وه ی شایسته یی نه وه په یدابکات ، نوری خوا له ودله دا بته میوان و سه قام گیریت ، وه ذیکری خوابیته خور دوخورا کی مه عنه وینی نه م دله ، نه وه ی خوا بو ی کرد ته وه ی کردو له سه ری به رده وام ماء ذیکری کردو له سه ری به رده وام ما ، وا نوری خوا له دلیا نه دره وشیته وه . نه وه ش که له م نیعمه ت و ده س که وته گه وره یه بی به ش بو و

له نورەيش ئىبەشەو، دۆراندو يەتتى. ھەرۈەكو خوائەفەرمى، «وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا
لَمْ يَلَمْ مِنْ نُورٍ» «سورەى» «نور» ۴۰۰.

ولەكۆتاتى دا دەسنىشان ئەكەم بۆئەم ئايەتە كەئەفەرمى. «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
وَأَمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ. وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ»
«حەلەد» ۲۸۰.

ووشەى نورەيش واتاى زۆرى خۆى ھەيە لەكاتى باسى ووشەى نوردا باسى كراوہ.

نَفْس

«نەفس» ووشەيىكى ەەرەبى زۆروواتايە، بۆ مروۇف خۆى ھاتوہ: وەبەواتاى دەرونى
ئادەمى زاد وە ويستى دەرون، وەرۇج، وەخوين: وەبۆ «عەينى شت» ھاتوہ ھەرۈەھا
ئەلەين نەفس، ئەوشتەيە بانگك ئەكەى قەلان كەس ئەلى، بەلى: ئەوہى ئەلى، بەلى
ئەوہ نەفسە يان ئەوہى، ئەلى من، ئەو منە نەفسە وە زۆر واتاى تر، لەقورئانى پەرۇزدا
پتر لەدوصە دوپەنجاجار ووشەى نەفس وەجۆرەكانى ھاتوہ، لەقورئانىشدا بەواتاى
مروۇف خۆى وەبە واتاى دەرون وەرۇج وەويستى دەرونىش ھاتوہ.

ئەم ووشەيە لەگۆرەپانى تەصەووف دا زۆر بەكاربراوہ، بەلكو ئەوجەغزەى كە
رپەرەوى تەصەووفى بەسەرەوہ راوہ ستاوہ، وەپاژنە، يان گىجەنەى دەرگاي
تەصەووف، وە كا كەئەيك كەصوفى ئەگەرپى خاوتىنى كاتەوہو بەخاوتىنى راي گرىت
ھەر ئەونەفسەيە.

بەكورتى گەورەترىن خەباتى رپىوارى تەصەووف برىتىيە لەوخەباتەى كەبۆ
پاك كەردنەوہو درەوشاندنەوہو راھىنانى نەفس ئەكرىتەكار بىنگومان ئەم كارەى
تەصەووف، ھەرۈەكو كارەكانى ترى، ئەمىش لەروانگەى قورئانەوہ پيش چاوكىراوہ،
وہ لەدەستورى قورئان سەرچاوەئەگرىت.

دەسكارى نەفس، وەپاك كەردنەوہى نەفس پى ئەوترىت «تەزكى يەى نەفس»،
زەكات لەەرەبى دا، بەپاك كەردنەوہ ئەلەين زەكات دانى سەرمايەوسامان. واتە بەشى
ھەزاران لەو سامانە دەرکردن بۆ ئەوہى چونكە لەروانگەى ئاينەوہ ئەو سەرمايە،

ئەگەر زەكاتی لی ئەدریت پاك نیه بەسەر پرینی حیوانیش ئەلین زەكاتی حیوان ئەویش
 ھەر بەمە عنای پاكیە، واتە مردار نەبوە تەووە. كە واتە تەزكیە ئەبیتە پاك كەردنەووەی
 نەفس، لە ھەمو پێناسیكى ناپەسەندو ناشیرین، خوای گەورە لەسورەى
 والشمس دا، پاش سویند خواردن بە شەمس، واتە ھەتاو، وەمانگ وەرۆژ
 وەزەو، پاشان سویند بە «نەفس» ئەخوات، وە ئەفەرمى «وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا فَأَلْهَمَهَا
 فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا»، واتە سویند بە نەفسى مروق وە بە وکەسەى كە نەفسى ریتك خستووە
 وە کردووە تە خواوەنى ئەو پێناسانەى ئامادە بێت بۆ وەرگرتنى ھەمو جۆرە فێرکردن و
 راھینان و وەر وەر دە کردن پاش ئەم سویندە ئەفەرمى رینگەى چا كە و خراپەى بەو
 نەفسە پێشان داووە، واتە لە قورئاندا ھەمو شتیكى بۆروون كەردووە تەووە «وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ»
 «بَلَد» ١٠ نیشانەى بۆ ئەو رینگەى چا كە و خراپە جاتە فەرمى «قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا وَقَدْ
 خَابَ مَنْ دَسَّاهَا» واتە ئەوەى ئەو نەفسەى پاك كەردووە وەر زگار بوو و خوش بەختە
 وە ئەوەى كە کردووە بە ژیری «فجور» واتە خراپە و كەردووەى ناشیرینەووە «قد خاب»
 نا ئومیدو بە دەبەخت و تیشكاووە.

ئەم ئایە تە، بەروونی پێشان ئەدات، كە چۆن صوفی بەكان بە پەپرەو
 ئەم رێ ئیمایەى خوای گەورە ئەكۆشن لە بەشى رزگار بوەكان بن واتە لەوانە بن
 كە نەفسى یان پاك كەردووە تەووە ھەروەھا ھەر بە وشەى رزگار بون وەسەر كەوتن،
 وەسەر بارەت بە نەفس لە ئایەتى «١٦» «تَغَابُنْ» دا ئەلى. «وَمَنْ يَوْقَ شَحْ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ
 الْمُفْلِحُونَ» ئەوانەى خوایان ئە پارێزن لە پرژدى نەفس ئەوانە لە رزگار بوانن.

كە واتە «تەزكیەى نەفس» واتە خاوتن كەردنەووەى نەفس گەورەترین كاری
 رێبوارى رینگەى تەصەووفە وەتاووەكو نەفس پاك نەبیتەووە ئەو رێبوارە ھەروا
 لە مەترسێ سەر نەكەوتن و تیشكانایە، وەتا نەفس خاوتن نەبوە تەووە، پایەى
 «ویلایەت»، دەستى رێبوار ناكەوێت، بەلام پاش زال بون بەسەرى نەفساوە خاوتن
 كەردنەووەى لە پێناس و نیازى ناپەسەند، ئیتر ئەو كاتە ئۆرەى رازاندنەووەى زەرونە بە
 پێناس و نیازى پەسەند وە خزانە سەر پشتى دەرگای خوش بەختى و پێش كەوتن لە
 رێبازى تەصەووف دا، بەلام ئایا ئەم پاك كەردنەووە ھەروا ئاسانە؟ وە ئایا چۆن مروق
 ئەتوانى زال بێت بەسەرى نەفسا؟ وە ئایا دەسكەوتى چى بە؟

بەكەم قوناغى دەس پێ كردنى كار، بە تەو بە دەست پێ ئەكات،
 پاش تەو بەكەردن لە ئەنجام دانى ھەر چى شتى كە خواپێ ناخوشە «نەھى لەمونكەر»

ئەساکە پەربەردان و بەردەوام بون لەسەرھەرچی خۆپیی خوشە «ئەمەریە مەعروف» ،
 پاشان لەسەری خواپەرستی بەپێی دەستووری قورئان و شەریعەتی موحەممەدی ،
 بەتایبەتی بەردەوامبوون لەسەری «ذیکر» بەھەموو جۆریکی ، وەبەرگری کردن
 لەداخواری کانی نەفس ، وەکوھەز کردن بەدەسەلات ، بەسەرماوە و سامانی زۆر
 بەرابوردن بەشیوەییکێ زیادەپەوی باوەکو ئەوشتەش حەلال نی . بەکورتیی
 راھێنان و وەرزاندنی نەفس ، تائەوکاتەئێ کەمورشید بەپێی وێستە ئەزانیت ، یان مەرووف
 خۆی بزائیت ، ئێتر بوو تەخواوەنی ئێمانی «عین الیقین» وەتازە هیچ شتی کاری تی ئاکات ،
 پاش ئەوەش «افراط» یان «تەفریط» ھەرخراپە ، واتە زۆر لەستور تێپەربون یان
 زۆر کشانە دواوە و کوتاھاتن .

رێبوارانی رینگەئێ تەسەووف چەن قوناغیکیان بۆ ئەم خاوەن کردنەوێ نەفسە
 داناو ، وە ئەھەر قوناغیک ئێم نەفسە ناویکی ھەیە کە ئەویش ھەر لەقورئانەو
 وەرگیراوە .

لەکتێبی «معجم مصطلحات الصوفية» دا ئەلێت نەفس پێنج جۆری ھەیە «حەیانیی ،
 ئەمارە ، موفەھە ، لەووامە ، موطمەئینە» ، پاشان ئەلێ ئەلێن نەفس «ناطیقە بەوصالیحە وە
 حەکیمە» ، پاشان ئەلێ «نەبەوی بەیشی» ھەیە .

لەکتێبی (الفاظ الصوفية ومعانيها) دا بای «ئەمارە ، لەووامە ، موطمەئینە ، راضییە ،
 مەرضییە ، کامیلە» ، ئەکات .

بەلام «شیخ محمد امین الکردی» لەکتێبی «تنویر القلوب» دا حەوت پلە دانەنی
 بۆ نەفس «الامارە ، اللوامە ، المطمئنة ، الملهمّة ، الراضية ، المرضية ، الكاملة» .

بەکورتیی ، ئەم ناوانە ناوی خۆیان وابەخۆیانەو ، الامارە : بەونەفسە
 مەرووف ئەلێن کە ھەستی حەیان و شەھوانی ئەو زالە بەسەری ھەستی ئێنسانیی ئەودا ،
 وەبۆیە پێی ئەوتری ئەمارە ، چونکە فەرمان بەخراپە کردن ئەدا بەسەری خواوەنیا ، واتە
 ھەلێ ئەنێت و پالی پێوە ئەنێت بۆ خراپە کردن ، مەقامی ئەم نەفسە لەو ئایەتەدا
 دەرئەکەوێت ، کە حەزەرەتی یوسف ئەفەرمی : «وما أبرئ نفسي ، ان النفس لامارة
 بالسوء» (یوسف) (۵۳) جا برێکیان ئەلێن ھێشتا ئەم قوناغە باشترە لە قوناغی نەفسی
 حەیانیی ، ئەویش ھی ئەو کەسانە ھە کە لەزان ، ھەرخواردن و ئوستن و رابواردن
 زیاتر ، ھیچی تر نازانن ، وەھیچ بەلایانەو گەرنک نیە رابواردن و سەرماوە چۆن
 دەست بەدات ، حەرامە حەلالە ، کوشتنە پێنە ، فەرق نیە ، ئەو لەو ھەر رابواردنی

به لاهه گرنه، ئیتر هه رجوړی بوی پړیک که ویت. جائه گهر هه رله بناغه دا نه وکه سه
خواوه نی ته م جوړه نه فسه نه بو، یان، دهستی له و جوړه ژبانه هه ل گرتبو نه فسه که ی
«ته ماره بالسوئه» هیشتا هه رجه ز له شتی ناشیرین نه کات، جائه گهر گه یشته نه وه ی
له م حاله، رووه چا لیبون رویشته، وه ته و به ی کرد، وه پړیگی خوا په رستی و
نیسانیه تی گرت بهر، نه و کاته نه فسه که ی ته بیته «له و واه» واته لومه کهر، لومه ی
خواه نه که ی نه کات، نه گهر کار یکی ناشیرینی کرد، یان ویستی بیکات، «لَا أُقْسِمُ بِیَوْمِ
الْقِیَامَةِ وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللّٰوَاهِ»، واته قه سه م به روژی قیامت، وه قه سه م به و نه فسه ی
که لومه ی خواه نه که ی نه کات، له سه ری کاری ناپه سه ند، که واته ته مه قوناغی کی
گه وره و په سه نده بو نه فسی مروفا.

مله مه یش، هه ر نیشانه ییکه له و نایه ته ی که زو تر باسان کرد «وَنَفْسٌ وَمَا سَوَّاهَا فَأَلْهَمَهَا
فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا» لیره دا، نه فس، واله حالیکا، چا که و خرا په لیک ته داته وه، ته زانی
«فجور» واته کاری ناپه سه ند کامه، وه «تقوا» واته پاریزکاری کامه ته.

پاشان نه فسی، «مطمئن» راضیه، وه مرضیه «دینه پیښه وه که له سوره ی «الفجر» دا،
ته فهرمی «يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً»، ته مه یش له حالیکا یه هم
ته و له خوا راضی یه و هم خوا یش له و راضی یه، واته ته و نه فسه ی خوا ی لی رازی یه و
ته و یش دل خوش و رازی یه له و پاداشه ی خوا ته یداتی «رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ»
پاشان باسی نه فسی کامیله دینه پیښه وه. که به لای ته م سه رچا وانه وه ته م پایه پایه ی
نه فسی پیغه مبه رانه و، وه لی یه کامیله کان، نه فس له روانگی ریوارانی ری ره وی
ته سه و و فوه بریتی یه، له له طیفه ییک له له طیفه کانی عالمی خه لی، که له گه لی
(چوارغونصور) دا ته بیته پیښه مین واته، رطوبه ت یان تاو، وه خاک، وه هه واه گهرما،
واته (حه راره) یان ناگر، بهر انبه ر به قه لب، وه روح، وه سپر وه خه فی، وه ته خفا، که
هی عالمی ته مرن، جاری کی تریش باسی ته م له تیفانه مان کرد، به لام به یار مه تی خوا
له کاتی باسی «طه رقه ی نه قشبه ندی» دا باشر باسی ته که م.

جائه بی ته و له طیفه ی نه فسه یش به هو ی ذیکره وه خاوین بکریته وه، جا له
«اصطلاحی» نه قشبه ندی یه کان به م نه فسه ته وتری «نه فسی ناطیقه».

«نظام شرف الدین محمد بن سعید البوصیری» که له ۶۹۶ ک، له دنیا دهرچوه،
له قه صیده ی (بورده دا) شیعی کی جوانی هه یه سه باره ت به پرا هینانی نه فس، که ته لی.

«وَالنَّفْسُ كَالطِّفْلِ إِنْ هُمِلَ سَبَّ عَلَى حَبِّ الرِّضَاعِ وَإِنْ تَفَطَّمَهُ يَنْفَطِمَ» ئەللى، نەفسىش
 ھەروەھە کو منداڵ وایە، منداڵ ئەگەر بێت و لە شیرى نە پێتەو، گەر وەر ئەبێت کە چى
 ھەر دەس لە شیر خواردن ھەل ناگرى، بەلام ئەگەر خۆت بپێتەو، ھەر ماوە بێكى
 زەحمەتە، ئێتر رادىت و دەست لە شیر خواردن ھەل ئەگریت.

حەزەرە قى «شیخ عبد القادری گەیلانى» لە کتیبى غونبەدا ئەفەرمى، ئافەتى نەفس
 ئەو تە حەزەرە کات لەو ھى خەلك پیاوا ھەل دەن و تە عریفى بکەن، وە ناوى بە چاکە
 بەرن، وە ستایشى بکەن، ئەفەرمى ئەو کەسە ئەبێتە «حەمال» بارکیش، بار بەرى
 عیبادەت، بۆچى؟ چونکە وای لى دىت بۆ ئەو ستایش کردن و لێرازی بونەى خەلق
 خوا ئەپەرستى، خویشى بەخوى نازانىت، بەخوى نازانىت، تا ریا بە جارێکا
 ئەیکاتە ژێرەو.

مروّف کاتى ئەم نەخۆشى بەى خۆى بۆ دەر ئەکەوێت، چاوپۆشى بکات لەو
 رەزامەندى خەلقەو لەو ستایش کارى بە، ئەگەر وای کرد سە پێرە کات، وەر دەور دە
 نەفسى روو ئەکاتە، تەمەللى، وە مەیلی خواپەرستى کەى کەم ئەبێتەو. پاش ئەم
 تاقى کردنەو بە، مروّف نەفسى خۆى ئەناسى، وە ئەزانى چ بە لاییکە، وە چ درۆزن و
 فیل بازو دەس بپێکە.

بەللى ھەروەھە کو خوائ گەر وەر ئەفەرمى «وان ليس للانسان الا ماسعى وان سعيه سوف
 يرى».

بەللى تى کوشان ھىچ بەرھەمىک دەستى مروّف ناکەوێت ئەگەریش تى کوشا
 بەرھەمى وەر ئەگریت.

ھەروەھا ئەفەرمى «والذين جاهدوا فينا لنهدينهم سُبُلَنَا» «عەنکبوت» يان «وَجَاهِدُوا
 بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ»، شیخ زکریا أنصاری لە حاشیەى ریسالەى
 قوشە پىرەدا ئەفەرمى رزگارى نەفس والەو ھەدا جەلەوى بگرت لە ئارەزو ھە کافى،
 و جەلەوى بىە بۆلای ئەو شتەى کە خوا لەوى داوا کردو، بێگومان خوا ئىحتىاجى
 بەم تىکۆشانى ئیمە نە بە لکو ئیمە بۆ قانجاری ھەردو جىھانى خومانە ئەللى تىکۆشین،
 ھەروا کە ئەفەرمى «وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ». شیخ عبد القادری گەیلانى لە کتیبى
 (فتوح الغیب) دا ئەفەرمى «نەفسى ئەمارە» دوو حالەتى ھەبە، يان وا لەخۆشى دا يان
 والە ناخۆشیدا، ئەگەر کەوتە گرفتارى و دەردى سەر، وادىای بە لاو ئەبێتە
 چەر مەچۆلە کەو سەرى دىباى لى دیتەو بە لکو دەس ئەکاتە ناشوکرى و کو فرکردن.

ئەگەر ئىش دىيەنە ئارەزى ئوبۇ، دەس ئەكەتە رابواردن و لەو ەرو داوین پىسى،
 ۋە ئەگەر ھەزارى بوو داۋاى دوھەزار ئەكەت دوى بو چۈارى ئەوى، بەكورتى
 بەھىچ تىرناخوات. ھەروەكو خۋاى گەورە ئەفەرمى «كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَا۟فٌ
 اسْتَغْنٰ» (علق) (۶) (۷)، واتە مەروف كە لەنەياز ھەزارى كەوت،
 ۋە دەسەلەت پەيدا كەرد ئىتر لەخۋى دەرتە چىت، ۋە خۋاى خۋى بەھەق ناسى،
 ۋە ھەتادىت پى داتە كىشىت.

ئەو ە خۋى ناسى خۋاى خۋىشى ئەناسىت «مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ» ئەو ە
 خۋى ناسى خۋاىش ئەناسىت، ھەروا كە ھەزەرتى يوسف ئەفسى خۋى ناسى
 ۋە فەرمى «وَمَا أُبَرِّئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ»، كە ئەفسىشى ناسى ئىتر جەلەوى
 بۆشل ناكەت. بەكورتى خەبات و تىكۆشان بۆياك كەردنە ۋە ئەفسى يەكەكە لەپايە
 بناغەيەكانى رېرەوى تەصەووف ۋە بەئى ئەوخەباتەو ئى ئەوپاك كەردنە ۋە، ھىچى
 بۆنا كرىت. مەنىش مەبەستە ناساندنى ئەفسى، ۋە پىويست بونى خاۋىن كەردنە ۋە
 ئەفسە، ئەكەمە ۋى، ئى سەلەم كە ئەمكارە چاكەو، ئىو ئەئى بىكەن، بىگومان
 ئەو ە ئەم رېيازە دايەبەر، ئامادەش ئەبىت بۆ ئەم خەباتە، گەورە پىاۋانى
 رىرەوى تەصەووف، ۋەكو جۈنەيد، شىخ مەرووف، ۋە سىرى سەقى، ۋە سەھل بن
 عبد الله، ۋە غەززالى، ۋە ھەدان لەگەورە پىاۋانى ئەم رېيازە، ھەزاران فەرمودە
 بەرزىان ھەيە، بۆياك پىوھەنان و دلگەرم كەردنى مورىدى ئەم رېيازە سەبارەت بەخاۋىن
 كەردنە ۋە ئەفسى، كەباس كەردنىان لەچۈرچىۋە ئامانجەكەمان بەدەرە.

ذکر:

ذېكەر، ۋە شەيئەكى ەەرەبىيە، بۆ ناۋبەردن و ياد كەردن بەكار ئەبىت، ۋە واتاى
 تىرىش ھەيە كە پىوھەندى بەباسەكەو ەيە، بەلام لەروانگەى ئىسلامە ۋە
 بۆستائىش كەردنى خوا ۋە ياد كەردن و ناۋبەردى بەكار ئەبىت، ۋەكو ئەو ە، بلىن
 «سُبْحَانَ اللَّهِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ»، يان سەلەوات خۋىندىن و دوعا خۋىندىش
 ھەرتە كرى بىخەرتە چۈرچىۋە ذېكەرە ۋە چۈنكە ئەو ەش ھەر رېزگرتن و

ستایش کردن و پی هاتنه، به گه وره بی خوا، هه روه ها هه ر نه وه دونو ناوه کافی خودا، له قورئانی پیروژدا، ووشه ی ذیکر، جگه له مانهش بونویژکردنیش واته بوناوی نویژ وه هه روه ها بوناوی قورئان به کار براوه، له وشوینه دا که باسی نه وه م کرده، ذیکر که نه ربی صوفی به کانه، ریک نه که ویت له گه لی فرمانی قورئاندا، په نجه م راکیشاوه بو زوریک له وئایه تانه.

بونومه، «إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ» سوره ی الحجر «۹»، روونه که مه به ست له ووشه ی ذیکر لی ره دا قورئانی پیروژه.

لی ره شا که نه لیت، (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا، إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ) الجمعة (۹) دیاره لی ره دا مه به ست له ووشه ی ذیکر نویژی جومعه به. مه به ستم نه وه به له قورئانا ووشه ی ذیکر جگه له واتای ناو بردن و یاد کردن، به واتای تریش هاتوه، به لأم به واتای ناو بردن و یاد کردن، ده یان ثایه ت هاتوه، وه کو، «وَاذْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَلَّ» «فَاذْكُرُوا اللَّهَ» یان «فَاذْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا» «وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا»، «اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا»، وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ «الَا يَذْكُرِ اللَّهُ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ»، وه ده یان ثایه تی تر.

لی ره دا مه به ستم هه ر نه وه ته بلیم، له قورئان دا، ذیکر، به واتای ناو بردن و یاد کردن هاتوه، نه مه له روانگه ی واتای ووشه وه.

له روانگه ی نه وه یشه وه، نه م یاد کردن و ناو بردن ده ستوریکی خودا وه ندی به، وه فه رمانیکه و نه بی نه نجام دریت، چ له چوارچیوه ی نویژا، چ له چوارچیوه ی ناو بردن و یاد کردن، خو هه موی نه وئایه تانه خو یان فه رمان وه کو «وَاذْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا، وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ، فَادْكُرُونِي اذْكُرْكُمْ، يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا، يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ، وَادْكُرُوا كَمَا هَدَاكُمْ» وه ده یان ده ستوری تر، بومانی ده ر نه خه ن که نه م یاد کردن و ناو بردن واجبیکه له سه ری هه مو موسولمانی، وه موسولمانی ته واو به که سی نه لین، هیچ کار و کاسبی و سه رجه نجالیکی مال و خیزان، نه توانی رینگه ی ناوی خوا بردن و یادی خوا کردن لی بگریت، «رِجَالٌ لَا تُلْهِهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ».

یان وه کو له پیشاوت «لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ» نه مانه خو ی نه وه نه گه یینی نالی هیچ شتی بکه یه بیانو، یان نالی نه وه بکه ین به بیانو که ده س نویژمان

نیه ، یان تهې له مزگه وتابین ، یان ده ورمان چول بیت جائه توانین ذیکر بکه بن
 به هر حال ، نه وه ی بیهوی ناوی خوابیات ، له هه مو حالیکا ته توانی ناوی بیات ،
 «فَاذْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ» النساء (۱۰۳) ته مه خوی فرمانه ، یان «الَّذِينَ
 يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ» آل عمران (۱۹۱) ته مه فرمانه ش نه وه نیه بلین
 روژی جاری یادی بکه بن ، یان هر نو ی ذکر دنه که ، تیر به سه ، چونکه نه وه له کوی ،
 نه وه له کوی فرمان بدات به هه لسان و دانستن و پال که وتن ، به دل و به زمان ،
 به شه و به روژ ، ناوی به رین و یادی بکه بن ، وه ووشه ی «کثیراً» ، زور جار دوباره
 کراوه ته وه ، «اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا» (۳۳) (۴۱) ، «وَاذْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا» (۳) (۴۱) ته مانه
 هه موی نه وه ته گه یینن ته م ذیکر ته ی زو ر بیت ، هه روه ها ته فهرمی ، «وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي
 نَفْسِكَ تَضَرَّعًا وَخَفِيَّةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ ، بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ» اعراف
 (۲۰۵) لیره شا ته گه یینی هه روه ها که ذیکر به زمان پویسته به دلش پویسته «فِي
 نَفْسِكَ» وه ته ویش هه رحسیه ، وه ثاخری ثایه ته که بش «وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ»
 فرمان به وه ته دا ، نای دهس له ذیکر هه ل گرین ، هه روه ها ته فهرمی ، «وَمَنْ يَعِشْ
 عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِيضْ لَهُ شُطْرَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ» (زخرف) (۳۶) . نه وه ی دهس هه ل گری
 له ذیکری ره حمان ، شه بتانیکي بوتابین ته که بن ، یان ته یکه ینه هاوملی شه بتانیک ،
 که واته ذیکر کردن ، له روانگه ی دینه وه ، سپارده ییکي هه مو موسولانیکه وه له سه ری
 هه مومانه به تاشکرا و نه یی شه و روژ ، ناوی خوا به یین و یادی بکه بن ، وه ته گه ریش
 نه یکه بن خوابی ناخوشه و هاوملی شه بتانمان ته کات یان ته فهرمی «قَوْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ
 مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ» هاوار بوته وانه ی دلیان تاریکه ، چونکه ذیکری خوا ناکه ن «زمرو» ۲۲۰ ،
 له مروانگه وه یه سوفی به کان ، مادام هه ده فیان ته وه ته بکوشن بوته وه ی ، موبه مو ،
 فرمانه کانی خوی گه وره ته نجام ده ن ، روو دیرن بوذیکر ، ثایا ته م ذیکر نو ی ذکر دن ،
 یان قورثان خویندن ، یان ناوی خوابردن و ، سه له وات خویندن و دوعا خویندن بیت
 «ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرَّعًا وَخَفِيَّةً» (اعراف) (۵۵) .

دینه وه سه ری چونه تی ته م ذیکر له روانگه ی ته سه و ووه وه .

هه روه کو بومان ده رکه وت ، ذیکر دوو جوړه ، به زمان ، یان به دل ،
 هه روه کو وتمان «فِي نَفْسِكَ» ، بری له ته ریه ته کان لاین گیری ذیکری زمان ،
 وه برنکیان لاین گری ذیکری دهرون ، وه بری ته لین هه ردوکی باشه واته بهرله وا

بەزمان ، تاوردە وردە ئەو کەسە را دیات ، لەپاشان بەدل . لەکتێبی «حقائق عن التصوف» دا ، لەزمانی «علامه المناوی» یەو ، ئەلیت ، ذیکر سی بەشە ذیکری «عموم» ، واتە نەخوینەوار یان خەڵک بەتیکرا بەزمانە ، ذیکری هەل بژێراوان ، یان گەورە پیاوان بەدلە ، ذیکری هەل بژاردە ی ناوی ئەوانیش ئەووەتە ، لەخوێشی «موشاهدە» واتە دیتنی ذیکر بۆکراو ، واتە ، خوادا «مذکور» ، تێرناو بردنیشیان لەبیر ئەچیتەو ، لەم کتێبەدا نزیکەی «سەد لاپەرە» ، هەر لەسەری ذیکر چو ، ئەووە ی بیهوی ئەتوانی سەیری بکات هەروەها کتێبی ، «الفتوحات الربانیة علی الاذکار النوویة» ج (١) ، یان ریسالە ی قوشەیری ، وەهەمو کتێبەکانی تری ئەسەووف ، یان «المُرشد الی آیات القرآن الکریم وکلماته» ، بەشی «ذیکر» یان کتێبی «المواهب السمردیة فی مناقب النقیشبندیة» «محمد امین الکردی» ، وەسەدان کتێبی تر .

«ئامی ئەووەی» باوەری لەسەر ئەووەتە ذیکر هەموو جوړیکی هەرباشە ، چ بەزمان چ بەدل چ بەهەردوکیان ، بەلام ئەلی ، ئەگەر هاتو هاتەسەری ئەووەی هەربەپەکیان ذیکر بکات ذیکری دل باشتەر . «الفتوحات الربانیة علی الاذکار النوویة» ج (١) «وَلَا تَطْعُ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبُهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ» (٢٨) (الکھف) زۆر بەباشی پێشاندەری ذیکری قەلبە هەروەها گەرنگی ئەو ذیکرە .

بەهەر حال مەبەست ئەووەتە ، ناوی خوا بردن وەخواپەرستی ، وەلەخواپارانەو ، هەر جوړی بیست باشە ، وەبەشوێن و بەجیگا و بەپراهنانی مورشید ، وە بەووەزعی ئەو کەسە کەوتو ، بۆنۆنە ، ئەگەر ئەو دەنگی بەرزە ریا ی تیا بیست باش نیە ، ئەگەر هوی ناپەرە حەتی خەلکی نەخوێش و نوستو و نوێژکەری تیا بیست چالک نیە ئەگەریش دەستەتیک ، بە ئەدەب ، وە بەپێ ئەوشتانە ی و ترا سەرگەرمی ذیکری خوا بن چی هەبە لەو چاتر ، دەنگی بەرزیش تادەنگی بەرز فەرقی هەبە ، ئەکری دەنگیش بەرز بیست بەلام وانەپێ هوی ناپەرە حەتی خوی و خەڵک بیست ، بەکورتی مەروفی موسلمانان خواوەن ئاوەز ، خوی ئەتوانی ، بزانیست کوی بۆ ئەو ئەشی بە دەنگی بەرز ناوی خوا بیات ، وەکوی بۆ ئەو ناشیست ، کامی لەسنوری شەرع دەر ئەچی ، وە کامی وا لەچوار چیو ی شەرعاً ، جا پری لەرێوارانی ئەسەووف لەرێ ذیکری نەینی یەو سەلوک ئەکەن ، پریکیان لەرێ ذیکری ئاشکراو پریکیش بەهەردوکی .

وَتَمَنَّا هَهُمُو نَاوِي خَوَابِرْدِيكَ ذِكْرَهُ ، وَهَكَو «سَبْحَانَ اللَّهِ ، الْحَمْدُ لِلَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ، اللَّهُ أَكْبَرُ» وَهَهُرُوهَا ذِيكْرِي «مَنْفَرْد» ، وَاتَه تَهْنَهَا نَاوِي خَوَابِرْدَن كَه بَرِيْتِي بِيْت لَه ذِيكْرِي «اللَّهُ» يَانِ ذِيكْرِي تَه وَحِيد «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» ثِيْمَه وَتَمَنَّا رِيْبَوَارِي تَه سَه وَوَف تِي تَه كُوشِيْت كَه دَلِي لَه خَه وَش پاك كاته وه ، بُوْتَه وهِي تَه وَدَلَه شِيَاوِي تَه وه بِيْت نوري خَواي تِيَا بَدْرَه وَشِيْتَه وه ، وه هَهُرُوه كَه لَه حَه دِيْثَا هَهِيَه بِيْتَه «عَرْشُ الرَّحْمَنِ» وَاتَه مَه نَزَلِي خَوَا جَا تَه وَ دَلِي پاك كَرْدَنَه ش ، خُوْبَه گَالْتَه نَا بِيْت ، گَالْتَه نِيَه مَرْوَف بَتَوَانِي هَه رَجِي پِيْنَسِي خَرَابَه وَه كَه حَه سَه د ، وه كَه خُوْبَه زَل زَانِيْن ، وه كَه مَشْت قَوچَاوِي ، وه كَه دَرُوْزِيْنِي ، وه كَه زُوْر بَلِي ي ، وه تَه وَشْتَانَه ي زُوْتَر بَاسْمَان كَرْدَن ، لَه دَلِي خَوَا ، لَا يَان بَات ، وه دَلِي پَرَكَات لَه پِيْنَسِي پَه سَه نَد ، خُوْهَه رَوَا نَا كَرِيْت ، ... ، خَه بَات وَ تِي كُوشَانِي تَه وَي ، زُوْرَان گَرْتِي تَه وَيْت لَه گَه لِي (نَهْفَسِي تَه مَمَارَه) دَا ، جَا بَه وَجُوْرَه ي لَه هَه زَارُو چَوَار صَه د سَالَه وه ، تَاقِي كَرَاوَه تَه وه ، بَاشْتَرِيْن دَه رَمَان وه بَه كَارْتَرِيْن ، ژَه نَكْت لَا بَه ر ، وه ژَه نَكْت سُوْتِيْنِي دَل ، ذِيكْرِي خَوَايَه ، دَل بَه ذِيكْرِي خَوَا ثَارَام تَه گَرِيْت وَ دَل نِيَا تَه بِيْت ، «أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ» (رَعْد) (۲۸) ، ذِيكْر ، تَه بِيْتَه هُوِي تَه وه ي خَواي گَه وَرَه يَش يَادِي تَه وَكَه سَه بَكَات «فَاذْكُرُونِي اذْكُرْكُمْ» (البَقَرَة) (۱۵۲) دَل ژَه نَكْتِي هَهِيَه ، يِي گُومَان تَه وَژَه نَكْتَه مَه عَنَه وَي يَه ، هَهُرُوه كَه لَه قَوْرَثَانَا تَه فَه رَمِي «كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ» (مَطْفَفِيْن) (۱۴) وَاتَه كَرْدَه وه نَپَه سَه نَدَه كَانِيَان بُوَه تَه ژَه نَكْت بَه سَه رِي دَلِيَا نَه وه ، يَان «وَنَزَعْنَا مَا فِى صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ» بِيگُومَان تَه م «غِيْلَه» هَهِيَه وه مَه عَنَه وَيْشَه وَ ثِيْمَه هَه سَتِي نَا كَه يِن ، غِيْل ، وَاتَه كِيْنَه وَ خَه يَالِي نَپَه سَه نَد ، كَه وَاتَه رِيْبَوَارِي رِيگَه ي تَه سَه وَوَف تِي تَه كُوشِيْت بَه هُوِي بَه رَدَه وَام بُوْنَه وه لَه سَه رِي ذِيكْر دَلِي خَوِي لَه هَه مَوْژَه نَكْتِي پاك كاته وه ، ... وه هَهُرُوه كَه خَوِيَان بَاس تَه كَه ن وه صَه دَان سَالَه هَه زَارَان هَه زَار ، لَه م نِيْعَمَه قِي دَل پَاكِي يَه بَه رَخُوْر دَار بُوُون ، تَه لِيْن ، دَل وه كَه ثَاوِيْنَه ي دُو كَه ل گَرْتُو وَايَه ، بَه هُوِي ذِيكْرُو رِيَا زَه تَه وه صَه يْقَه ل تَه دَرِي ، وه پاك تَه بِيْتَه وه ، تَه وَسَا كَه نوري خَواي تِيَا نَه دَرَه وَشِيْتَه وه ، وه تَه سَرَارِي مَه عَنَه وَي تِيَا دَه ر تَه كَه وَي وه هَه رَكَه سَه وَ بَه گُوِيْرَه ي لِيْسْتِيْعَلَا دُو نَامَا دَه يِي خَوِي ، دَه س كَه وَتُو ، بَه رَه م وَ بَه رَه ي پِي تَه گَات .

هَه رَجَه ن تَه م ذِيكْرَه بُوْتَه وَانَه ي مَوْرَشِيْدِيَان هَهِيَه بَه پِي ي دَه سَتُوْرِي مَوْرَشِيْد هَه نَجَام تَه دَرِيْت ، بَه لَام ذِيكْرِي هَه مِيْشَه يِي وَ هَه مَوْلَا گَر ، بَرِيْتِي يَه لَه ذِيكْرِي (اللَّهُ) وه يِكْرِي «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» پِيْغَه مَبَه ر تَه فَه رَمِي «أَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّنَ مِنْ قَبْلِ كَلِمَةٍ لَا إِلَهَ إِلَّا

«الله» ، واتە باشترین ووشەيىڭ من وپتە مەبەرائى تر وتومانە ووشەي «لا اله الا الله» يە ، لەگەل ئەو شە بىگرە مورشىدىڭ لەكاتىكى تايىبەتا ، ذىكرى لاحول ولا قوة الا بالله بەمورىد پىشان بدات ، يان خويىندى سورەتىكى تايىبەت لەقورئاندا ، زوتر باسى قەبۇل و بەسلىمان كەرد ، زورجار لەو حالانەدا مورشىد بەپىي «تەشخىصى» خوى ذىكرى ئەو رىيوارە ئەگۆرەيت .

ھەرچەن وتمان ذىكرە ھەم مەجورى دروستە ، لەگەلى ئەو شە پىي مەرج ھەيە بو ذىكر كەردن ، كە كارناسانى تەسەووف دايان ناوە ، بوئەو ھى رىيوار زوتر بە بەھرە يىگات ، بەرلە ھەم موشى پاكو تەمىزى و دەس نوپۇز ، پاشان لەجىگەيىكى كەنار ، وە بەمەجورى ھەستى رىيالى لى ئەكرەيت ، سى ھەم «ھوزورى قەلب» واتە لەدەلەو خوى ئامادەكەت بو ئەو ھى كەوا لەھوزورى خوادايە ، وە ئەنى ياساى ئەدەب بەكار بىرەيت ، وە چاوەروانى كەرەمى خوايەيت ، چونكە غافل بون زور كار ئەكەتە سەرى كەم بەھرەنى .

وە لەدەلەو بلىت خويى من مەبەستە ئەو تە تۆم لى رازىيەيت ، وە لەتۆو نەزىك ىم ، بەلام مەرجى پىويست بو ھەردولا ، وە بو مورشىددارو نى مورشىد ، تەو بە كەردنە ، چونكە مەرووف تەبەلىن نەدا ئىترخراپە نەكەت چاكەي بۆسەر ناگرەيت بەلام بو ذىكرى دەرونى شتى تىرى پى زياد ئەيىت ، بەرلە ھەم موشى ، ھەتا ئەو شۆنە چۆل و چۆلترەيت باشترە ، تەنانەت يىبابانىڭ ، يان وەكو مەشھورە ، «خەلەو» يىڭ يىت ، دەنگى خەلەك تەگەتە گۆنى ، وە ئەمەش بو «تەركىزە» لەكاتى باسى «تەرىقەي نەقشەبەندى» دا باشتر ئەم مەبەستە شى ئەكە مەو ، جا لەسەرەتادا بە ذىكرى «الله» ، واتە ذىكرى ذات ، دەست پى ئەكرەيت ئەو ىش ھەر بەپىي باو ھى مورشىدە ، ئەگەريش نى مورشىد بو وا خويو ئارەزوى خوى ، دەس ئەكەتە ذىكر كەردن ، واتە ذىكرى «قەلب» .

مەبەستىڭ ھەيە كاتى ھاتو ھەرونى كەمەو ، ئەو ىش چەسپاندى زمانە بەئاسانەي دەمەو ، لەكاتى ئەم ذىكرەدا ئەمە مەرجىكى زورگىرگە ، بىگرە زور كەس بلى ئەمە چىيەو بۆچى باشە ؟ من خۆم بەسەرما ھاتو ، وە ئەو لەجار بو تەمەنم چواردە سال بو ، شىخى باوكم دەرەجەي عالىيەيت ، تەرىقەتى تەلقىن كەردم ، فەرموى ذىكرى (الله) بىكە لەدەلەو ، وە لەو كاتەدا زمانت بچەسپىنە بەئاسانەي دەمتا ، خىراونم بەلى ، نى ئەو ھى بىرسم بۆچى ، چونكە ھەم روم نەبو ھەم عەقلم پى نەئەشكا ،

ئىستەنە زانم مەبەست لەم كارە بەستەنەوێ زمانە، چونكە زمان عادەتی كردووە بەخەرەكەت لەكاتی قسەكردن، جائەگەر ئەبەستەوێ تەكان ئەخوات، تەكانی خوارد بێ ئەوێ بەخۆت بزانیت ذیكرەكە لەدڵەوێ ئەگەر ئەبەستەوێ بۆزمان، وە پێسەكەت ئەبەستەوێ بەخوری، واتە هەرچی دلت پام كردووە رات هانیوێ بەوێ وردە وردە راییت لەسەری ذیكر، خیرا ئەچیتەوێ سەری خەدەكە ی لەوێ وپیشی، وە هەبچت بەهەبچ نایی.

كەواتە ئەم زمان بەئاسمانە ی دەمەوێ چەسپاندنەش هەربۆ «تەركیزە»، هەرچەن باش شەتەكی دەیت، زوتر دلت بۆرادیت، وە خواپاریت، وە ئەگەر مورشیدی باش هەبیت، پاش ماوێنكی كەم، دلت دەست ئەكاته ذیكر كردن، وە «لەطیفە» ی دلت لەژەنگ پاك ئەبەستەوێ، وەم لەپاشان باسی «لەطائف» ئەكەم، لێرەدا، «إصلاحك» هەبە، ئەویش صوفی یەكان بەكاری ئەبەن، كە بریتی یە، لەعالمی خەلق، وەعالمی ئەمر، «أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ» (۵۴) (أعراف)، جا بەلای رێبوارانی ئەصەووفەوێ، عالمی خەلق، ئەم جیهانی مادە، وەمەوجوداتە یە، عالمی ئەمریش، (ممکنات یان معنیاتە) كە بە ئەمری خوا دروس بوە، بە ئەمری «كن». ئەو لەطائفە ی كە وتمان. هەبچ كام مەحسوسات نین، وەكو قەلب، رۆح، سیرر، خەفی، ئەخفا، ئەمانە، یەك لەشوێنی یەك بەم ذیكری الله، پاك ئەكرێنەوێ، جا پاشان نۆرە ی پاك كردنەوێ عالمی مەحسوساتی مەرۆف دیت، كە بریتی یە لەنەفسی ئەوكەسە (نەفسی ناظیفە)، كە لەبەشی نەفس دا باسی ئەكەم، وە (عەناصیری ئەربەعە)، واتە چوار عەنەصور، یان چوار ماددە، واتە «ئاو، هەوا، وشكی و حەرارەت»، ئەویش بەجیا باسی ئەكەم، جائەگەر ذیكر لەقەلبەوێ دەستی پێ كرا ئەلێن، لەعالمی ئەمرەوێ دەستی پێ كردووە ئەگەریش لەزمانەوێ دەستی پێ كرا، ئەلێن لەعالمی خەلقەوێ دەستی كردووە بەذیكر، جائەوێ لەعالمی خەلقەوێ، واتە لەذیكری زمانەوێ، دەستی پێ كرد، ئاخیرین قوناغی ئەبەستەوێ تەزكیە ی «دلت»، واتە پاك كردنەوێ دلت، بەلام ئەگەر لەدڵەوێ دەستی پێ كرد، وا هەر بەپاك بونەوێ دلت كە (سولطانی) لەشە، هەمو لەطائف و عەناصیرەكان مل كەچ ئەبن، وەزوو، یەك لەشوێنی یەك، خۆتەدەن بەدەستەوێ پاك ئەبنەوێ، رێبوار ئەگاتە مراز.

جائەلێن شاھی نەقشبەند كە فەرمویەتی «بەكەم قوناغی ئیمە دووقوناغی خەلكە»، یان ئەوكارە ی ئیمە لەپیشا ئە ی كەین خەلك پاش ماوێنكی زۆر، خەبات كردن، جا

ئەيگاتى، ئەمەتە، واتە ئەوان پاش بېرىنى ئوقۇناغ جائەگەنە دل، ئىمە بەرلەھە موشتى
دل پاك ئەكەينەو.

ذېكرى دووھەم، بۆھەردولا، «نەفى و إثبات»، كەبرىتى يە، لە ذېكرى «لا اله الا
الله»، لا اله، نەفى ئەكات، كە ھېچ خوائىك نىيە، پاشان (إثبات)، واتە «جگەلە الله»،
بۆئەوانەى ذېكرى ئاشكرايان ھەيە، بەردەوام ئەبن لەسەرى ئەم ذېكرە بەزمان، تا
بەمراز ئەگەن

وئەئەوانەش كە بە دل ذېكر ئەكەن ھەروەكو ذېكرى «الله» دەس ئەكەنە ذېكرى لا
اله الا الله، ئەگەر مورشىد بو وا بە دەستورى ئەو، ئەگىنا خۆيوبەختى، بۆئەو كەسەى
مورشىدى ھەيە ھەم بۆ گواستەو ھەى ذېكر لەم لە طيفەو ھە بۆ ئەو لە طيفە ھە ھەم
بۆ گواستەو ھە لە ذېكرى ذاتەو ھە بۆ نەفى و ئىسبات، بەفەرمانى مورشىد ئەگۆزىتەو،
جائەگەر ذېكرى «الله» يان «لا اله الا الله» تۈانى لەنەفسا دامەزىت، واتە ئەو كاتە
ھەمۆى لەشى ئىنسان، ھە موبەمۆى ذېكر ئەكات، تەنانتەت وای لى دىت لە دەررە
دەررەى ئەم جىھانە، ئەو ذېكرە ئەيىسى، بەو ذېكرى لەشە ئەلین. «سُلْطَانُ الْأَذْكَارِ» يان
«سُلْطَانُ الذِّكْرِ»، ھە بە ذېكرى جىھان ھەكەون ئەلین ذېكرى «ماسوى».

شېو ھەى ئەم لا اله الا الله يە، كەننى و ئىسباتە دانى تايىبەتى ھەيە،
كەچۆن ئەكرىت، لەكاتى باسى تەرىقەى نەقشەندى دا، بەيارمەتى خوا باسى ئەكەم.
بەمچەشەنە دەرئەكەوى كەپايەى بناغەلى و سەرەكىى رىيازى تەصەووف،
بەسەرى ذېكرەو ھە دامەزراو ھە، ھە سەردەفتەرو گەورەترىن ذېكرى، كە بەكار ئەبرىت،
ذېكرى ذات، واتە «الله» ھە «لا اله الا الله» يە.

وئەئەمى غەززالى لەكىسى «المنقذ من الضلال» دا، لەبەشى رىئەلى رىئواران دا،
لاى وایە جگە لەراسە نوئىزو سوننەتەكان، ئىتر رىئوار، ئالى كاتى خۆى بەھىچى ترەو
بگرىت، بە ذېكرەو ھە نەيىت، تەنانتەت بۆقورئان خويندەنىش ئەفەرمى ئەبى زۆركەم،
بەويشەو ھە كاتى بباتەسەر، چونكە دل ھەدەرون تەنھا بە ذېكر، «لىق» واتە،
(مالى) ئەكرىت، ھە لە ياخى گەرى و سەركىشى و كىوى گەرى، ئەكەوئىت،
يىگومان ئەو ھەى كەخۆى شتى ئاقى كەردەو ھە ئىمە باشتە زانىت.

ئیشراق وتەئیکە کە لەنیوەی دووھەمی سەدە ی شەشەمی کۆچی دا کەوتووە تە ناوی تەصەووفەو. ئەکری ئیشراق بەناوی فەلسەفەییکی تازه‌یش وەرگرتن کە بناغە ی بەسەری فەلسەفە ی ئیفلاطونەو دامەزراییت، یان بڵێن بەرھەمیکی تازه‌یە لەپەییوەندی «موتوربە» ی تەصەووف لەفەلسەفە ی ئیفلاطون ھاتووە دی.

بەدی ھێنەری ئەم رێرەو تازە یە «شەھاب الدین بن یحیی بن حبش بن ئەمیرەك»، ی سەرھەوردی بە خەلکی سەرھەوردی لای (زەنجان) لەمیدای قەدیم. لە ٥٤٩ ك (١١٥٥ م)، لەسەرھەوردە ھا تە دنیاو وە لەسالی (٥٨٧) ك ٢٩ تەموزی «١١٩١» لەشاری حەلەب دا لە زەمانی «ملك» ظاھردا ھەرلەسەری ئەم بیرو باوەرە تازه‌یە، ئەویش وەك حەللەج فتوای كوشتنی درا وەكوژا، وە لە پاشا پەشیمان بونەو وە زۆربە ی ئەوانە ی بونەھۆی كوشتنی كوژرانەو، «ئەم سەرھەوردی بە لەگەڵی شیخ عومەری سەرھەوردی (بەغدا) لێك جیان، بەلام لەخانە دانێكن.

لێرە دا مەبەست ئەو تە مادام باسان باسی تەصەووفە وە ئیشراقیش مەبەستێكە خواھێ نەخواھێ لەمە و موضوعی تەصەووفدا ھەردی تە ناو وە توژی باسەكە روون كەینەو، «ئەبولقاسم ئەلكازرونی» ١٠٥٠ ك ١٦١٠ م ئەلی «ھەرواكە فارابی تازه‌كەرەو ی فەلسەفە ی «مشائی» بەكان بو «واتە فەلسەفە ی ئەرەسطۆ»، وە ناوی ئرا «موعەللیمی ثانی»، واتە، ئەرەسطۆ، ماموستای بەكەم وە فارابی ماموستای دووھەم لەم فەلسەفە دا، ھەروەھا ئەلی بەسەرھەوردیش بو تریت زیندو كەرەو ی فەلسەفە ی ئیشراق واتە فەلسەفە ی ئیفلاطون. (كوریان) «تاریخ الفلسفة الإسلامية».

سەرھەوردی خو ی سەبارەت بەم فەلسەفە یە ئەلێت. «ئیمە ئەگەر بیتو خومان لە لەززەت وەرگرتنی جیسم «لأشە» دامالین، «واتە دەس لە تاسەشكاندنێ حیسمی ھەلگرتن»، نوری خودا لەدەر و نمانا ھەل دیت «دەر ئەكەوێت» «ئەرەوشینەو»، نوریك كە ھەتا ھەتا یە ھەربەر دەوام ئەبێت ئەم نورەش لەسەر چاوە یێكەو ھەل دیت كە بۆئیمە وەكو باوك وەیان سەرورێکی گەورە لەبەنی ئادەم وایە، وە ئەو بەخشنەدی ھەمو شیوێكانە وەسەر چاوەو كانگە ی ھەموگیان لەبەرێكە لەھەمو جوړیکی،

به وسه رچاوه به ئه لّين «پره وانی پیرۆز»، «الروح المقدسة»، وه به زمانی فدیله سوفه کان پی ئه لّين «العقل الفعال» ئاوه زوهوشی به کار.

مه به ست لیره دا ئه وه ته (ئیشراق) ووشه ییکه، به کار ئه بریت بو ئه و باوه پره ی که ئه لّی ئه گه ریئتو مروّف ده س له «مَلذَّات» واته «کام گیری» «قاسه شکاندنی جیسمی»، به هه موجودیکی هه لگرت وه روی دلی بکاته خودا خودا خوئی دلی ئه و که سه رووناک ئه کاته وه، وه نوری خودا له و دله دا «ئیشراق» ئه کات، واته وه کوخوّر هه ل دیت.

جا سه بارهت به م باوه پره «حاجی خه لیفه» له کتبی «کشف الظنون» دا وه «ته هانه وی» له کتبی «کشاف اصطلاحات الفنون» دا، سه بارهت به م ئیشراقه باوه ریکی جوانیان ده بریوه که ئه لّين. «رینگه بوگه یشتن به مه عریفهت» «خوداناسی» دوو جوّره یه کیکیان ریگه ی خاوه ن بیرو ئیستیدلاله، واته «هه ستوبه لگه»، وه ئه ویتریان ریگه ی ریازه تکیشان و خه بات کارانه «موجاهه ده»، ئه وانه ی که په پره وانی ریگه ی یه که من ئه گه ر په پره وی یه کی له پیغه مبه ره کان بون «درودی خودایان له سه ر» ئه وه پی یان ئه لّين «متکلمون»، ئه گینا: «حوکه مای مه ششائین» ئه وانه ش که ریگه ی دوو هه میان گرتوه ته به ر ئه گه ر له و ریازهت کیشانه دا په پره وی یان کرد له شه ریعه تی ئیسلام، ئه وه پیان ئه لّين «صوفی»، ئه گینا پیان ئه لّين «ئیشراق» یه کان.

به م چه شنه به پی باوه ری ئه م دوکار ناسه ئیشراقیه کان ریازهت کیشیکن که په پره وی کردن له شه ریعهت به لایانه وه گرننگ نیه.

بی گومان باوه پره کافی سه هروه ردی له کتبه کافی خویا که زوّر ن ده رئه که ویت، به تایبهت «هیاکل النور، وه حکمة الاشراق» وه ئه وانی تریش.

لیره دا مه به ست هه رئه وه بو ئیوه بزنان، ئیشراق دره و شانه وه ی نوری خودایه له دهرون دا ئیترچه نو چۆنه که ی خوی پیوستی به کتبییکه. له م دواییه دا دوکتور عرفان عبد الحمید فتاح له کتبی «نشأة الفلسفة الصوفية وتطورها» چه ن په پره ییکی له باره ی فه لسه فه ی ئیشراقه وه نویسه، ئه کری له ویش که لک وه رگیریت به تایبهت چونکه ناوی سه رچاوه کافی تیایه، وه من خوّم له کتبه فارسیه که ما ژبانی سه هره وه ردیه کان هه مویانم به دریزی نویسه.

وه له كوټايدا ئه لټم هه رچی به لڼگه هه يه همموى پيشاندهرى ئه وه ته
 كه ئه م سه هره وردى به «به ناوبانگ» به «مه قوتول» باوه رى به خوداو به دينى ئيسلام زور
 بته وه وه صوفيكي به ته واو مه عنايه، به لام زيره كى له راده به ده ر، وه
 خوښنده وارى له راده به ر، وه توانايى باسو مونا قه شهى له راده به ر، بونه هوئى ته وه
 به جوانى بكوژيټ وه ده رفه قى ته وه نه يټ بگاته ته مه قى دامه زراوى و دامر كاوى
 تاهم باوه رهى خوى بگاته رى ره وى له رى ره وه كافي ته سه ووف وه هه روا
 جوانه مرگش بو وه له سى وشه ش سالي دا كوژا .

موشاهده :

عه مر كورى عوسمان «ئه له ككى»، له كتيبي «قوت القلوب» دا ئه لټ موشاهده برى ته
 له وشتهى كه دل ته ييى له غيب، واته له شتى پشتى په رده وه نه زانراو، وه نه وشته قه ت
 نه ئاشكرانه يټ و نه ئه يټه «وه جد»، هه ر له م سه رچاوه دا ئه لى «موشاهده واته
 محاضره» محاضره ش واته نزيك بونه وه، له پاشان ئه لټ موشاهده ته و نزيكى يه ته
 كه ئه يټه هوئى «علم اليقين»، وه خاوه ن موشاهده ده كان وان له سى حال دا،
 ده ستهى به كه ميان مور يده تازه كاره كانن وه نه وانه شت به چاوى عيبرت «په نده»،
 ئه يټن يان به چاوى «بيرو هوش»، حالى دوه مه مى موشاهده، هى مام ناوه ندى يه كانه،
 حالى ئه مانه ش وه كو «ئه بوسه عيد الخراز» ئه لى، خه لك وان له ناوى مشى قودره قى
 هه ق دا وه وان له مولكى ئه ودا، ئه گه ر يټو «موشاهده»، له نيوانى خوداو به نده دا
 روويدات ئير نه له «سير» وه نه له «وه هم» ي ئه و كه سه دا جگه له خودا هيجى تر
 ناميټه وه .

وه حاله قى سى هم له موشاهده هه روه كو «عمرو بن عثمان المكي» ئه لټ، دلى
 عاريفان خودا موشاهده ته كات، موشاهده ينىكى دامه زراو، به و كائنات ته يټن وه
 له كائناته وه ئه و ته يټن .

خاوه نى كتيبي «اللمع» له پاشان خوى ئه لټ موشاهده حاليكى زور به رزه وه
 رووناكى حه قاتى يه قينه، واته راسته قينه كاني باوه رى ته واوه .

شیخ عومهری سه هره وه ردی ته لیت، موحاضره وه موکاشه وه موشاهده مان ههیه، موحاضره هی ته وانه ته وان له پایه ی ته لوین دا موشاهده یش هی ته وانه ته که خواوه نی مه قامی ته مکین وه موکاشه فیش هی قوناغیکه که وا له نیوانی ته دوومه قامه دا، تاته وکاته ی که موشاهده که ی دامه زریته، ته لی، موشاهده و موحاضره هی ته وانه ته که باور یان «علم الیقین» ه واته له ریگه ی زانیاری یه وه خوداته ناسن، به لام موکاشه هی ته وانه ته که باور یان گه یشتوه ته «عین الیقین»، واته ته وه ته شتی نیی له ته سراری خودا ته بینن وه باوره که یان بته و بوته بوته دیتن، به لام موشاهده هی ته وانه ته که ثانیان ته بیته «حق الیقین»، واته ته وپه ری باور، باوریک که له گه لی ره گوریشه و خوینی مروفا تیکه له ته بیته.

که واته موشاهده ته بیته چاوپیی که وتن به چاوی دل واته چاوی به صیرهت به نوری هه ق، وه هه ست کردن و تام کردن و چه شتی ته و خوشی یه، به دل وده رون، موکاشه فیش شت بووون بونه وه یه، موحاضره ش ئاماده بون له گه لی شتیکیه یان حاضر بونی ته وشته یه. ته لوین و ته مکینیش زووتریش وتمان، دوو مه قامن ته لوین هی ریوارانه «سالیك» که له پایه ییکه وه مه قامی ته گورریته بومه قامیک به لام ته مکین هی ته وانه ته که پی گه یشتون و دامه زراون.

«شیخ الاسلام هروی» ته ویش له «مَنَازِلُ السَّائِرِينَ» دا ته لیت، موشاهده بریتی یه له هه لگیران و لاچونی په رده وه ئیتر بی په رده ریواری ریگه ی ته صه ووف به چاوی دل خودای خو ی ته بینن، ته ویش هه ره ته لی موشاهده بالاتره له موکاشه وه، جاته لی موشاهده سی پله ی هه یه «موشاهده ی مه عریفه» واته دیتنی زانین که وا له ژوری سنوری عیلمه وه له له وحه کانی «نوری وجود دا» واته له رونا کی ی هه ستی دا وه له فه نای جهمع دا باری لی خسته .

پله ی دوه می «موشاهده ی موعابه نه یه»، واته دیتنی بشکینن وه لی ورد بونه وه که زمانی ئیشاره یشی تیدا کو له، وه پله ی سی هه می «موشاهده ی جهمع» ه واته دیتنی یه که گرتن، که سواری ده ربای هه ستی ته بیته.

له کتبی «مُعْجَمُ مَصْطَلَحَاتِ الصُّوفِيَّةِ» سه بارهت به موشاهده ته لیت، بریتی یه له ته وپه ری نریک بونه وه له خودا، ته لیت و تراوه که بریتی یه له چاوپیی که وئنی هه ق به چاوی دل.

زۆرچار وادېتە پېشەو، لەخوئندەوێ ئەو باسانەدا، کە پەيوەندی هەيیت بەتەصەووفەو، ئەم ناوانە ئەکەوێ پېش چاو، هەرچەن وەنە پێ ئەم ناوانە بەشیک بن لەزانیاری تەصەووف، بەلام وەکو وتم بەکارئەبرێن، کەواتە بەکورقێ دەسینشانیکیان بۆ ئەکەم .

عالمی لاهوت :

ئەيیتە عالمی «ئەرواح» هەروەها، ئەلێن، زانیاری لاهوت، ئەو زانیاری بەتە لەبارەي ئەومە بەستانەو بەس ئەکات کە پەيوەندیان بەخوای گەورەو هەیه، وە «لاهوئی» بەکەسی ئەلێن، زانییەت لەزانیاری ئەرواح دا یان لەوزانیاری یانەدا پەيوەندیان بەخواوە هەیه .

جیهانی ناسوت :

یان زانیاری ناسوت، یان وشەي ناسوت پێچەوانەي زانیاری لاهوتە چونکە جیهانی لاهوت جیهانی «ئەرواح» ، وە جیهانی ناسوت بریتی یە لەم جیهانە خاکی یەي ئێمە وەسەبارەت بەوشتانە باس ئەکات کە پەيوەندیان بەمرووفەو هەیه وەکو ئەو وایە بڵێن جیهانی مرووف، یان جیهانی ماددی، وە لەبناغەدا لەووشەي «ناس» دروس بو، وە واوو تێ بۆ زیادکراوە کە شیوەيێکی «سورەيانی یە» وە بوەتە «ناسوت»، کەوابو ئەيیتە جیهانی «سوروشی ئینسانی» ، وە ئەو زانیاری یانەي کە سەبارەت بە ئینسان ئەدوێن . بەرانبەر بە لاهوت کە خواناسی یە، یان رۆح ناسی یە، ئەم جیهانی خاک ئەو جیهانی رۆح .

جەبەروت :

سەرچاوێ ئەم ووشەيە لەناوی خوای گەورەو «جەببار»، هاتو، پێناسی جەبباریش ئەو تە هەرچی بویت ئەیکا، وە ئەوێ بیهوی بەزۆر بەدروس کراوە کانی خوێ ئەکات، وە کوئەوێ برێک وتویانە ئەگەر بەندە گەیشته جیهانی مەلەكوت چارەنوسی خوێ بەدەستی خوێتی، واتە ئەوێ بیهوی ئەیکات و ئەوێ نەبویت

نایکات، به لّام که له جیهانی جه به روت دابو ئیتر ئه بی ئه وه ی خواته یه وی ئه وه بکات
وه هیج چاره نویسیکی له دهستی خویا نه هیلّی.

«أبو طالب المكي» ئه لّی جیهانی جه به روت جیهانی عه ظه مه تی خوايه، وه بریتی به له
جیهانی ناوه کان و ئیناسه کانی خوی گه وره که واته هه رزانیا رێک له م باره وه باسی کرد
پّی ئه وتری زانیاری جه به روت.

زۆرێک له گه وره پیاوانی ته صه ووف و توپانه جیهانی جه به روت وا له به رزه خا،
واته وا له ناوه راستی جیهانی ناسوت وه مه له کوتا واته جیهانی غه یب. محی الدینی
عه ره بی له زمانی چه زره تی عه لی به وه ئه یگێرته وه ئه لّیت، جیهانی جه به روت، جیهانی
«عه زه مه ته»، ئه م جیهانه ش واله ژیری فه رمان و چاودێری پری ره وانی پاک و نورانی دا،
وه نایلّن ئه وانه ی ئه یانه وی له ناسوته وه، پرون بو جیهانی مه له کوت، به بی روخسه تی
ئه وان تی به رن، چا چونکه لّیه دا جه بر به کار ئه بریت، ئه بیته جیهانی جه به روت.

جیهانی مه له کوت :

ئه م جیهانه ش بریتی به له جیهانی غه یب، یان ئه و جیهانه ی که نه فسی پاکی
مه لائکه کانی تیا ئه ژن، ههروه ها وه کو وتمان هه ره نده ییکی خوا مه قامی رو حی ئه و
گه یشته ئه م مه قامه، له دیاری کردنی سه رنویشتی خویا ئازاده، وه کو جیهانی
جه به روت نه، جابویه له پله ی جه به روتا به رگری ئه که ن له به رزبونه وه ی، بو ئه وه ی
جیهانیکی به رزتره وه که سی به ته واوی نه پالئوریّت و نه بو یته نور، پێگای جیهانی
مه له کوتی ناده ن.

که واته، ناسوت ئه بیته جیهانی مادده، وه سه وروشت وه له شی ئینسانی، ههروه ها
ئه و شتانه ی په یوه ندیان به ئینسانه وه یه.

جه به روت مام ناوه ندی به وه به رزه خه له نیوانی ناسوت وه مه له کوت دا
مه له کوتیش جیهانی ره وانی ره وان پاکان و ره وانی مه لائکه کانه.

وه جیهانی لاهوت، جیهانی غه یب، یان جیهانی ئه پرواح یان جیهانی «ئولو هی به ت»،
واته خوايه،

بری جار، له کافی باسی ته زکی بهی له طائف دا، ووشه ی «چوار عونصور» ته بیږیت، به تاییه ت، له روانگه ی سولوکی ته ریه قی نه قشبه ندی دا، که ته لئین، له طائفیک که وجودی ظاهر و باطین، یان ماددی و معنوی مړوقی لی دروس بو ده له طیفه ن، پینج یان هی عالمی خه لقه، که بریتین له م چوار عونصوره وه نه فس، ته وانیشتی له طیفه ی قلب، روح، سیر، خه قی، نه خفا به، «نمک قه لپی گوشتین»، به لکو هه روه کو وتمان، ده رونی مړوقه، یان مه رکه زیکی تاییه ت له ده رونا به، که شتیکی مه عنوی به، جا به م له طائفانه ته لئین له طائفی عالمی ته مر، واته به نه مری خوا هه ن، وه ته نها ریواری ریگه ی ته صه ووف هه ستی ته که ن وه شتیکی هه ست کراو به هه ست پی کراوه کان نین با بزاین ته و چوار عونصوره که چین، هه ر له زه مانی له میزه وه که فله سه فه پایه ریژی کراوه، وادانراوه که ته م جیهانه، هه موی له چوار عونصور، چوار جوړماده دروس بو، هه روه ها پیان وتوه «الاستیصات»، یان «المواد والأركان»، ثایا ته م چوار عونصوره ی که هه موی جیهان له وانه دروس بویت، وه له شی مړوقیش هه ر له و چوار عونصوره دروس بویت چی به؟ ته مانه ن.. ئاو، خاک، ئاگر، هوا، هه رچهن ئیسته زانیاری باوه ری هه بیت به م بیر، یان نه ی بیت، ته م به به سته له روانگه ییکه وه زور له ئاوه زه وه نریکه، ئیمه که ته لئین ئاگر خیرا هوتمان ته روات بولای ئاگری نان و چیشتی لای خوتمان، یان ته وئاگرانه ی که له دریژانی روژا چاومان پی یان ته که وی، یان، که ته لئین خاک، هوتمان ته روات بولای ته م گله و، ته م خاک و خوله ی له به رده ستانابه، .. به لام راسته که ی وانیه، به لکو ته م چوار عونصوره، خاکه که ی بریتیه له هه مو ماده ییکو وشک له م که ونه دا، دیاره خاکیش له و ماده وشکانه دروس بو، چ زیرو گه وه رییت یان هه ر ماده ییک له هه ر کانگه ییک، وه هه ر خاک و به ردو دارو شتیکی وشکی تر، به چه شتیکی تیکرا هه رچی ماده ییکو وشکه، سه باره ت به ئاوه که ش، مه به ست رطوبه ت، نم، وه ته ری به، ئاگره که یش مه به ست، تیشکی روژو هه راره ته، هه مومان ته زانین، له شی هه مو گیان دارو بی گیانیك، هه راره قی تیایه، وه کوته وه ی سه هوئیک که چلو پینج پله ی ژری خال بیت، گهرم تره له سه هوئیک، که په نجا پله ی ژری خاله، یان زه وی که

هه‌لی کۆلین، هه‌رمیتریک که ئه‌روینه خواره‌وه، گه‌رمای زیاتر ته‌ییت، تاته‌گاته هه‌زاران پله‌ی گه‌رما، به‌جۆری هه‌رچیئکی تیا‌یه، نه‌ک هه‌ر تهاوه‌ته‌وه، به‌لکو بوخاریشه، سه‌باره‌ت به‌ هه‌وايش، بریتی به‌ له‌و عه‌نصورانه‌ی که هه‌وايان لی دروس ته‌بی، وه به‌بی‌ته‌وان هه‌وا دروس ناییت، بی‌هه‌وايش هه‌یج‌گیان‌داری نازیت، که ئوکسجین سه‌روکیانه، به‌باریکی‌تراء، تیا‌بی‌تیشکی هه‌تاو، که گه‌رمایه‌وه وه به‌بی‌ته‌واوه‌واو‌خالک، هه‌یج‌شتی ته‌ژیت؟.. خوايش ته‌فه‌رمی «وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَیًّا». که‌واته به‌راستی ته‌و‌چوار‌عه‌نصوره بنا‌غه‌ی ژبانن ئیتر مه‌به‌ست ته‌وه‌نیه، ته‌م‌جیهانه ته‌نها له‌چوار‌عه‌نصور دروس بوه، به‌لکو مه‌به‌ست ته‌وه‌ته ته‌کری هه‌مو‌عه‌نصوره‌کان له‌چوار‌چیوه‌ی ته‌م‌چوار‌عه‌نصوره‌دا کوکه‌ینه‌وه، وه‌بلین، ته‌وه‌ی ته‌م‌جیهانه‌و ئیسه‌ی گیان‌دارانی‌شی لی دروس بوه، بریتی به‌ له‌ «وشکی‌وته‌ری‌و‌گه‌رما‌وه‌وا» وه‌ته‌مانه‌ن هوی به‌ردوام‌بو‌نی ژبانن، به‌تایه‌ت سه‌باره‌ت به‌ له‌شی‌مرو‌ف، وه‌هه‌موی گیان له‌به‌ران، ته‌بیین له‌ زانیاری گیان‌دار ناسیدا دیاری ته‌که‌ن، ته‌گه‌ری‌تو‌لاشه‌ی مرو‌قی‌ک، یان گیان له‌به‌ری بسوتینن، له‌سه‌دا ته‌وه‌نده‌ی خا‌که. واته‌ خو‌له‌میش، ته‌وه‌نده‌شی هه‌لم‌و‌نه، ته‌وه‌نده‌شی هه‌وا‌یه‌و ته‌وشتانه‌ی هه‌وا‌ی لی دروس ته‌ییت، بی‌گومان، هه‌رجیسه‌ی به‌را‌ده‌ی پی‌ویست‌حه‌راره‌تی هه‌یه، وه‌پی‌ویستی به‌تیشکی رو‌ژیش هه‌یه که‌حه‌راره‌ته‌که‌وابو‌ج مرو‌ف، وه‌چ هه‌ریه‌شیک‌ی ته‌م‌که‌ونه، له‌یه‌کی، یان زیاتر له‌م‌چوار‌شته دروس بوه. واته، گه‌رما «ئاگر»، ته‌وه‌ته‌ری «ئاو» وشکی‌ی، واته (خالک)، وه «هه‌وا»، که‌ته‌یته، هه‌مان چوار‌عه‌نصوره‌که.

به‌کورتی، ئاکام هه‌رچی وه‌هه‌رچۆن ییت، هه‌رکاتی ناوی (چوار‌عه‌نصوره)، برا، وا مه‌به‌ست ته‌و‌چوار‌عه‌نصوره‌ته.

و‌لی:

وه‌لی، ووشه‌یی‌که‌چ له‌روان‌گه‌ی ئیسلام‌وه به‌شیوه‌یی‌کی گشتی، وه‌چ له‌روان‌گه‌ی ته‌سه‌ووفه‌وه، زۆر به‌کار‌براهه، له‌کوردی خو‌مان‌دا، هه‌میشه به‌خوا‌په‌رستانی راسته‌قینه‌و پیا‌و‌چا‌کان ته‌لین وه‌لی.

له پروانگه‌ی قورئانه‌وه ووشه‌ی وه‌لی، ههم بۆخوا، وه ههم بۆ بهنده له ئایه‌تی زورا به کاربراره، وه کوئه وه‌ی خواته فهرمی «اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا»، «وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ»، «وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ»، «وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا» «قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ اتَّخَذُ وَلِيًّا؟» «وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ»، وه ده‌یان ئایه‌تی تر، ههموی پیشان ده‌ری ئه‌وه ته‌ خوی گه‌وره وه‌لی به‌نده کانیه‌تی، جالی‌ره‌دا ئه‌م ویلایه‌ته، به‌واته‌ی ژیری سایه‌ی خوگرتن و، ژیری چاودیری لی کردن و ئاگالی بون و ئه‌موجۆره واتانه‌یه، به‌لام له‌م واتا که‌یا که‌به‌نده وه‌لی به، به‌ومه‌عنایه که چاودیری لی کراو و خوشه‌ویستی خوی به، وه‌خوا موژده‌یان ئه‌داتی که‌ترسیان نه‌ییت به‌هه‌شت جیگه‌یان وه‌ خویان لی رازی به، هه‌روه‌کو، له‌سوره‌ی «یونس» ئایه‌تی، (۶۲) دا، ئه‌فهرمی، «إِلَّا إِنْ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا يُخْزَنُونَ»، له‌پاشان ئه‌فهرمی «الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ» خوی پێناسی وه‌لی پیشان ئه‌دات که ئه‌فهرمی «آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ»، واته، ههم خاوه‌ن باوه‌ربون، وه ههم پارێزکاری، واته ههم خواپه‌رستی‌یان کردوه، ههم خویان لاداو له‌گونه‌، جا پاشان ئه‌فهرمی «لَهُمُ الْبُشْرَى فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ» واته بۆ هه‌ردو ژاننه‌که موژده‌یان ئه‌ده‌می، وه له‌سه‌ری ئه‌م موژده‌یه‌ش هه‌ربه‌رده‌وام، چونکه‌ خوا له‌به‌خشین و له‌موژده‌ی خوی په‌شپان نایه‌ته‌وه، ئه‌فهرمی، «لَا تُبْدِلُ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ» له‌پاشان ئه‌فهرمی ئه‌مه‌گه‌وره‌ترین سه‌رکه‌وته بۆ به‌نده‌یێک. «ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ».

جا هه‌ر له‌قورئاندا پێناسه‌کانی تری وه‌لی، به‌باشی ده‌رئه‌که‌ویت، که ئه‌فهرمی، «وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ»، «وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ» «وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ»، هه‌روه‌کو وتمان، که واته له‌پێناسه‌کانی وه‌لی ئه‌وه‌ته، خاوه‌ن باوه‌ر، یارێزکار، وه صالح بیته، صالح چا که‌ویستانن، چا که‌یش هه‌موجۆره چاکیێک له‌پروانگه‌ی ئیسلامه‌وه ئه‌گرته‌به‌ر، مه‌وله‌وی تاوگۆزی ئه‌فهرمی،

۱ - وه‌لی که‌سیکه (عارف بالله)

(ما آمَرَ) له‌ ذات له‌ صفات ئاگاه.

۲) بیکیشی به‌سه‌نگ هه‌ر سی ته‌قوا

به‌ ترازووی شه‌رع موئی لانا.

۳) مواظب له‌سه‌ر ئه‌دای طاعانه

صاحب ئیجتیناب له‌شه‌ناعانه.

واته وهلی بهوخواناسه موسولمانه ئهلین، بهرادهی پئویست له ذات و صیقاتی خوا
ئاگاداریت، وه ئه گهر به ترازوی شهرع کیشانهی بکهیت، ههرسی جوره ته قواکهی
ئهوه، موبی له شهرع لانه ده ن، وه فرمانه کانی خوا به باشی ئه نجام ته دات
خویشی ئه پاریزی له کرده وهی خیلافی شهرع.

سی ته فوایش، یان سی جوره پاریزکردن و خولادان، بریتین له پاریز کردن
له کوفر، پاریز کردن له گونا، پاریز کردن له هه لپه کردن و ئارام لی بران و خو پڕوکاندن بو
کو کردن وه به ده س هینانی سه رمایه و سامانی دنیا، «نهک کاسی حه لال»، کاسی حلال
دروسته، به لام هه لپه کردن پیناسیکی ناپه سه نده. له روانگهی ته صه ووفیشه وه،
به تاییه ت به لای، شهبه ندی یه کانه وه، وهلی ئه بی، له ده مه قامه کان،
که ناومان بردن، وه کو، ته وبه، زوهد و صه برو... هتد، تی پهری کرد بیت، وچه شن و
جور دانه ئیت بو ویلایه ت، ویلایه تی (صوغری) واته بچوک وه (کوبری)، واته
گه وره، بو گه یشتن به ویلایه تی کوبری، ئه لی ئه بی هه مو له طائفه کانی پاک بو بنه وه
«ذاکره بن، جائه توانی پی بنیته یه که م پایه ی ویلایه تی کوبری، زور به ی گه وره پیاوانی
ته صه ووف لایان وایه ئاخیرین پایه ی ویلایه ت که هات، ئیتر یه که م پایه ی «نوبووه ت»
ده ست پی ئه کات واته وهلی تائه وشوئنه ئه پروات، ئیتر له وه ولا یه که م پله ی نوبووه ته،
که مه قامی ئه وانیش جوراو جورای هه یه، وه کو خه لیل الله، کلیم الله، روح الله،
وه گه وره ترین پایه ی پیغه مبه رنی پایه ی حه زره تی موحه ممه ده
«رؤحم به قوربانی ناوی بیت»، وه درودی خوی له سه ربیت.

پرێک پرسیاریان کردوه، ئایا وهلی خوی ئه زانیت وهلی یه، یام ناء؟ وه لام ئه وه ته
زور جار پرێک ئه که ویت وهلی به خوی نازانیت، به لام زورترین به خویان ئه زانن.

من خوم جارێکیان شتیکی وام دیوه، ئه ویش ئه وه بو، (فهقی موحه ممه د) ناو
خه لکی کوفری سالهای سال له بیاره سه رگه رمی سلوک و خواپه رستی بو، ئیتر
خواپه رستی وا ههر زور که مه، جارێکیان من لاو بوم، بگره چوارده پانزه سالی ته مه من
بو، لیم پارابه وه وتی پرۆره خذمه تی باوکت بلی ئاگای لیم بیت، ههرچی هه ول ته دم
هیچم دیار نه، منیش رویشتم وه په یامه که یم گه یاند، شیخ پیکه فی فه رموی، رو له،
ئه وه له زوه وه بو ته وهلی، به لام خوی به خوی نه زانیوه، ئیسته مادام وایه پرۆ تو ئه
مۆژده به بده ری، بادو عای خیریش ت بۆیکات، منیش خیرا رویشتم وه په یامه که م

گه یاندی، له پيشا له خوشيا وخت بو شادی مهرگ بیت، پاشی تۆزی ههستم کرد
وه کوشتی تهریق بتهوه، یان په شیمان بیت بوچی خوی نه گرتوه، یان له مه قامه که ی
ئاگادار کړا، به لām بهرله و حال گورانهی دو عایکی زوری بو کردم، نیر من
به جیم هیشت، نیسته، که له وچونه تانه سهرده ردیرم، وه موتالایان نه که م،
جانی نه که م نه و حالهی فقی موحه مه دیش له وانه بوه.

سه بارهت به که شف و که راماتیش زوریک له که و ره پیاوانی ته صه ووف نه لاین
مهرج نیه هه رکهس وه لی بیت نه بی که شف و که راماتیشی هه بی، وه نه بیونی که رامات
نه وه ناگه یینی نه و که سه وه لی نیه، باوهری هه موان له سهری بهرده وام بونه له سهری
خواپه رستی و تهوبه نه شکاندن وه پاریزکاری، نه لاین «العبرة بالاستقامه و لیشت بالکرامه»
یان نه لاین که رامات نه وه ته پیاو بتوانی خوو خده ییکی ناشیرینی خوی بگوری،
نه وه خوی گه و ره ترین که رامه ته.

شیخ محی الدین عهره بی، لای وایه ویلایهت به ټیکو شان وه خواپه رستی و ریازهت
دهس نا که ویت، به لکو ته ویش وه کو «حال»، که له بهشی حال و مه قام دا باسم کرد،
به هره ییکه و خوا ته بدات، به لām بینگومان دروست کاری و خواپه رستی هوی
زه مینه ناماده کردن بو نه و خه لاته، چونکه که سی پاریزکارو خواپه رست نه بی
نه و خه لاته نا کریت، مه بهستی نه و ته و ته، وانی به دهستی خوت بیت، که نه گه ر
نه وه نده رۆژ یان سال به و جوړه و به و جوړه خواپه رستی بکهیت ته یته وه لی،
به و جوړه نیه، له تو راستی و خواپه رستی، باقی تری ویستی خواخویه تی.

حه کیم «محمد علی نرملی» که له (۲۹۶) ک کوچی کردوه له هه موی گه و ره پیاوانی
ته صه ووف زیاتر له باره ی ویلایه ته وه باسی کردوه. واده رته که وی ورده ورده باسی
ویلایهت پاش تی په ربونی رۆزگاری ته صاحب، شیوه ی نیسته ی گرتوه ته خوی،
چونکه له پيشا هه مو وه لی بون، چونکه مه قامی صه حابه له هی وه لی گه و ره تره،
وه پیوستی به وه نه کردوه به که سی بلین وه لی له «فیه ضیل بن عیاض» وه که له «۱۸۷» ک
له دنیا ده رچوه، ورده ورده باسه که ی رون بوه ته وه، پاشان له ژبانی شیخ معروفی
که رخی دا (۲۰۰) ک پاشان «جونه یه» «۲۹۷» ک، پاشان «محاسبی» «۲۴۳» ک پاشان
«ذی النون میصری» «۲۴۵» ک، وه له زه مانی بایه زیدی به سظامی دا به ته وای باسی وه لی
وه ویلایهت به م چه شنه ی نیسته روون بوه ته وه، که له (۲۶۱) ک فه وتی کردوه. حه کیم

(ترمزی) چەن کتیبی سەبارەت بە پایە و پەلە و هەڵی یەکان داناو، وەکو (عِلْمُ الْأَوْلِيَاءِ) «سیرە الاولیاء»، «خَتْمُ الْأَوْلِيَاءِ»، محی الدین عەرەبی دەسنیشان ئەکات بۆنوسینە کانی (ترمزی) وەزۆر لاین گری نوسینە کانی، وەزیکە ی صەدو پەنج و وشە و موصطە لەح لە موصطە لەحە کانی (ترمزی)، رافە کردووە و لی یان کۆلیوە تەو.

خوای گەورە هەروا کە لە قورئانا لوطنی خوێ سەبارەت بە وەڵی یەکانی خوێ دەربریو، لە حەدیثی قودسیشا هەر دووبارە ی کردووە تەو وە ئەفەرمی (مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ... هتە «صەحیحی بوخاری»، جابو یە ئەوانە ی شارەزای ئەم رێبازە مەعنەوی یەن، ئە پارێتەو لە خەڵک، کە دژایەتی لە گەڵی پیاو چاکان و خواناسانانە کەن، چونکە راستە کە ی ئەو تە دژایەتی لە گەڵ خوادا ئەکەن، کە ئەفەرمی «عَادَى لِي» نافەرمی «عَادَى وَلِيًّا» ووشە ی «لی» دەری ئەخات کە خوا بە هی خوێ دایان ئەنی، چونکە لە بەندە چاک هەل بژێراو کانت.

کەواتە وەڵی، بەو بەندە موسولمانە خاوەن باوەرە پارێزکارە لە خواتر سە ئەلین، کە خوا بە خەڵاتی «ویلایەت» سەربەرز ی کردو، وە خستو یە تە ژیری چەتری کەرەم و لوطنی خوێ وە موژدە ی بە هەشتی داوێتی، وە دڵنای کردو کە لە هیچ نە ترسی، بگرە کە شەف و کەراماتی هەبێت، بگرە نەیبێت، بگرە بە خوێ بزانی، بگرە نە بزانی، وە وەڵی بە کەسی ئەلین هەرگیز لە پێگە ی شەریعەت لانا دات، ئەیبێتە پارچە نی لە نور، وە خوا ئەپاریزێت لە شەیتان، هەروا کە ئەنبیا مەعصومین، ئەولیا ش مەحفوظ ئەبن، پایە و مەقامیشان خواتە یان داتی هەر کامە ی بە پێی ئیستیعادی خوێ، وە بە وجۆرە ی کە خوا خوێ مەیلی لی یەتی.

مُرید - مُراد :

مورید وە موراد دوو ووشەن لە تەصەووف دا بە کار ئەبرین، سەرچاوە ی ئەم ووشانە لە «ئیرادە» وە دیت «إرادة» واتە ویستن، کەواتە مورید ئەیبێت ویستیار، مورادیش، ئەو کە سە یە کە ئەیانە ویت، لە روانگە ی تەصەووفەو، ئەو ی کە لکە ئە ی خوا پەرستی کەوتە سەری، لە خوا نزیک یی تەو، واتە ئیرادە ی کرد کە خوا لە خوێ

رازی کات، واته بیته مورید «واته خواویست»، که واته ته وکه سهی له کانگی دله وه دهستی له جهوتی و لاری بی هه لگرت، وه دهستی کرده خوابه رستی «ته وه موریدی خوابه»، واته خوی ته ویت، ته مانه ی که دان به خوی خوادا نه نین وه له وه وپاش له سهر ریگی خوابه رهستی به رده وام ته بن خوا له باره یانه وه ته فهرمی، «إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ» (فُصِّلَتْ) (۳۰)، ههروه ها ته فهرمی «إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ، أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ» (احقاف) «۱۳» وه «۱۴».

که واته ته وهی خوی ویست وه له پاشان به رده وام بو له سهری ته و خواویستی به، ته وهی خوابی خوش بو کردی، وه ته وهی خوابی ناخوش بو نهی کرد، له هه ردو تایه ته که دا ته فهرمی «ترسیان له هیچ نه بی وه به ههشت جیگه یانه»، ههروه ها تایه تیکی تر سه بارهت به خواویستان ههیه، که جگه خوا هیچ داخواریکی تریان نه، خوابه پیغه مبه ر ده ستور ته دات وه ته فهرمی «وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ...» (انعام) (۵۲) مه به ست ته وه ته ووشه ی مورید بو ته واته ته که ویستاری خوا، وه تریک بونه وه له خودا وه په زامه ندی خودان.

له ته سه ووف دا ته موریدی به، هه رچهن هه هه مان شته، به لام شیوه ییکی تایهت ته گریته خوی، ههروه کو (طالب) به داوا کارو ویستار ته لین، به لام له روانگی نه ریتی خوینه واری ته مر ووه، خیرا ته زاری به «ته له به» ی مه که ب و دانشگا ته لین، له نه ریتی صوفیه تیشدا هه رکه و ترا (مورید)، به و «ته وه کاره» ته لین خوا هیدایه تی داوه و توبه ی کرده و له سهری نه ریتی ته سه ووف سه رگه رمی خوابه رستی به.

موراد، هه وه کوتمان به داوا کارو به که سی ته لین خواستی بیا، «داخواریکی»، به لام له روانگی ته سه ووف وه ته میش واتیکی تایه تی بوخوی ته رخا کرده، وه بریتی به له و ته وه کارو سه رپی «استقامهت» که وتوهی، که خواخوی خوشی ته ویت و خوی ته یکیشی بولای خوی. جائه مه هه موی پیغه مبه ره کان ته گریته وه چونکه هه مویان خواخوی هه لی بزار دوون، وه هی وایان بو هه ره له منالی به وه بونه ته پیغه مبه ر، سه بارهت به گه وره پیاوانی ته سه ووفیش، زوریان ههیه (موراد) بون،

وه کوئبراهیمی ته دههم، تهوئه میریک بو بؤراوئه چو، چی دهنگی هاته گویی دووچار له سهری یه ک پئی گوت ئیبراهیم توئوئه مه دروس نه کراوی، تهویش که خوی سهردارو فرمان ره و ابو ههر له وده شته دا پوشا که کانی خوی دهرهانی، دایه شوانیک وه سیاله کانی تهوی کرده بهرو سهری خوی هه لگرت، وه ژبانی خوی له شامو له مه دینه دا به خوا به رسته برده سهر، وه بویه یه کی له گه وره پیاوانی ته صه ووف.

(صائب) شاعیر ئیکی ئیرانی یه سه بارهت بهم مه قامه ی ئیبراهیم تهلی :-

ز ابراهیم ادهم پُرس قدر مُلک درویشی
که طوفان دیده از آسایش ساحل خبر دارد

واته عه زه مه تی پادشایی دهرویشی، له ئیبراهیمی ته دههم بیرسه واته تهو خوی هم لهم لا خاوهن ده سه لاتهو هم لهولا فرمان ره و ابو، جائه لی تهو ی که لافاو (بردو بهتی) تهو له هه موکهس زیاتر قه دری وشکانی ته زانی. که واته مورید تهو ته خوی تهو ئت مورادیش تهو ته خوا تهو ی تهو ئت، به لام تهو ته له ناوی کورده واری خو مان دا به هه له ته لێن موریدی فلان شیخه، ته مه مه گه رجوری بگونجی، واته، له وده سته خواو یستانه یه، که به ماموستانی و پریه رایه تی فلان شیخ، سهرگه رمی خوا به رستین، وه سهرگه رمی سلوکی ته ریه تن، «واته گرتنه بهری ریگه ی ته سه ووف»، تهو ه شیاهو دروسته ته گینا دروست نیه، چونکه مورید تهو ی موریدی خوی ته نه ک موریدی شیخ. جائیسته دینه وه سهری باوه رو شی کردنه وه ی بری له که له مه ردانی ته م ریگایه بزانی ووشه ی مورید و موراد چون لیک ته ده نه وه.

له کتبی (الفاظ الصوفیه) دا، ته لیت موریدی ریگه ی ته صه ووف، ته بی خوی دور خاته وه له و کرده وه ناشیرینانه ی که له وه و بهر له سهریان بوه و پیان راهاتوه، وه ته بی دهس له ویستی «نه فسی له ماره»، هه لگرت، وه به هه مو دل و گیانی که وه رووبکاته هه ق، پاشان ته لی که واته «ئیراده» بناغه ی خوشه ویستی به، وه مورید کاتی موریده ئیراده که ی پال بیت وه ته م ویسته پاکه ش کاتی ته بی، که دل پاک کرایته وه له هه مو خه وشیک، ههروه کو زوتر باسان کرد دل پاک کاته وه له پیناسی ناپه سهند وه ناشیرین، وه بیراز نیسته وه به پیناسی په سهند.

ئەم ، لېرەدا شتېك ئەلې ، ئەوېش ھەرشياۋى لېك دانەۋە و وردبۇنەۋە ، ئەلې ئەۋكەسە تۈنى ئەمكارە بىكات ئەۋە خۆى مۇرادە ، مادام خوابۇى كىردە ئەم دەس كەۋتەى دەس كەۋىت مۇرادە ، ۋە پاش ئەۋەى كەگە بىشتە ئەم پاىەى پاك كىردنەۋە و رازاندنەۋە و دامەزراندنە ، ئىتر خوا نىزىكى ئەكەتەۋە لەخۇبو ئەنخاتە ژۇرى سىبەرى رەخمەتى خۆى ۋە دەروى خەبرى لې ئەكەتەۋە ، ۋە خەللى ئەكات بەۋ خەللىتەى رېۋارنى رېرەۋى تەسەۋۋى پى خەللىتەى كىرى ، ۋە نېنى واى لەجىپانى مەنەۋى بۇدەرتەكەۋى كەخوا بەشياۋى ئەۋانەى بزانىت .

پاشان ئەلې ئەۋ لە خەبات كارى لەدژى خواستە ناپەسەندەكانى دەرونا مۇرىدبۇە ، ئىستەش كەخوا ئەنخاتە بەرى كەرەمى خۇبەۋە مۇرادە .

پاشان ، لەكتىپى «غونبە» كەھى ھەزەرەتى شىخ عبد القادىرى گەيلانى ئەگىرتەۋە ئەلې .

مۇرىد خەبات كارە بەلام مۇراد خۇش بەختىكە كەخوا بەختەۋەرى ئەكات مۇرىد بەپىادە ئەروات ، مۇراد بال ئەگىرتەۋە ، «مۇرىد طالبە» «مۇراد مەطلوبە» ۋە زۆرشتى تىرى لەم بابەتەى كە دەرى ئەنخا ، مۇراد ئەۋكەسانەن كەجەزبەى ھەق رايان ئەكىشى ۋە مۇرىد ئەۋانەن خۇيان تى ئەكۆش ۋە بەۋتى كۆشانە ئەگەنە ھەق . «ئەۋى شياۋى باسە پاش ماۋەنىك لە (سلوك) ، واتە تېكۆشان ، بەپىنى دابى تەسەۋۋىف ، ھەردولا خۇيان بۇيان روۋنە كى مۇرىدەۋ كى مۇرادە . ۋە ئەمە زۆر ئاشكرايە ، لە باسى جەزبەىشدا وتم ، جەزبە ھى مۇرادە ، واتە بگرە خۆى لەخەيالى ھىچىكا نەپىت ۋە خواراى كېشى ھەروەكو ئەۋەى ئىبراھىمى ئەدھەم .

لەخۇندەۋەى ژبانى سەروكى تەرىقەتەكان ۋە پىاۋە ھەرەگەرەكانى تەسەۋۋىفدا ، دەرئەكەۋى ، كەھەمۇيان يان زۆر بەنىكى زۆريان ، مۇرادبۇون .

لەكتىپى (معجم مصطلحات الصوفية) دا ئەلې .

مۇرىد ئەۋكەسەتە بەتەۋاۋى لې براپىت بۇ خواپەرەستى ۋە ئەم لې برانەشى لەسەرى چاۋكراۋەى و تى گەشتەن دەستى داپىت ، بۇى دەرەكەۋتى ئەۋەى لەم جىپانەدا روۋ ئەدات بەپى وىستى خوا روۋنادات ، ئەك بە وىستى كەستى تر ، بەم جۆرە

ویستی خۆی «إرادة» ی خۆی ئە نێته لاوه وه ئیراده ی دیرینه سه ری ئیراده ی هه ق،
وه ئە بێته «مورید»، واته موریدی ئیراده ی خوا.

هه ر ئه م سه رچاوه سه باره ت به موراد ئە لیت.

موراد: ئه و خواناسه ته ئیراده ی نه ماوه وه گه یشتوه ته دوایله ی خواناسی،
وه له هه مو حال و مه قامیك نی په ریوه وه هه یج ویست و ئیراده ییکی نه ماوه.

ئهو ی ئه وی، خواهه به وی، خواهی ئه وی له گه لانه کات که خۆی ئه به وی.
له کتبی «التَّعَرُّفُ لِلدُّهْبِ أَهْلُ التَّصَوُّفِ» دا ئە لیت.

مورید هه ر خۆی موراده، مورادیش موریده، چونکه ئهو ی خوا ی ویست
ئهو ی ئه ویته که خواهه به ویته، پاش بری لیک دانه وه ئە لیت.

به لام ئهو ی هه یه، مورید به وه ئە لێن که، که شفوکه راماتی ئه که ویته پاشی
خه بات و تیکوشانی، به لام موراد، که شفوکه راماتی ئه که ویته پیشی خه بات و
تیکوشانی، «که واته باوه ری ئه مێش هه روه کو باوه ره کانی تره»، موراد ئه که سه یه خوا
هه لی ئه بژێریت، پاشان ئە لی، موراد خوا خۆی به جه ذبه ی قودره ت رای ئه کیشیت
بۆلای خۆی، وه شتی نه یی مه عنه وی و ده رونی بۆ ئاشکرا ئە کات، وه هه ر ئه م
«شوه ده»، واته چاوپێ که و تن و بۆروون بونه وه، ئە بێته هو ی دل خوشی و تیکوشانی
بۆ گه یشتن به خوا، به چه شنی که بتوانی هه رچی ره نجی ئه و رینگه یه هه یه به دلۆگیان
قوبولی کات.

جا ئە بێته مه رجه کانی مورید هه روه کو له پیشاوتم زۆره به رله هه موی
پاکی دل ده رون و ئیراده ی ته و او بۆ سه رکه و تن، وه تیکوشان وه به رده وام بون له سه ری
ئهو تی کوشانه، واته ئه و خوا په رستی یه، وه به کی له شته بناغه یه کان، به تایه ت بۆ
ئهو ماوه ی سلوکه، که م خواردن، که م نوستن، وه که م قسه کردنه، گۆشه گیری و
خوا په رستی به رده وامه، به تایه ت به رده وام بون له سه ری ذیکر، وه خۆتی نه گه یاندن
له شتیکدا په یوه ندی راسته قینه ی به وه وه نیه، له هه موی گرنگ تر به ده س هینانی ریه رو
ماموستاو ری پیشاندهریکه، به وجۆره ی زوتروتم، که به راستی ری به ریته، نه ک
«ری پۆ»، جا یه که م شتیش بۆ ئه و موریده سه باره ت به ری به ره که ی، «ئه ده ب» ه. بریک

باوه پریان له سهری نه وه ته ، «نه صلن ته صه ووف همر نه ده به» ، پاشان راست گوتی و وه
 وه ټیخلاص ، سه باره ت به و مور شیده باشه ، پاشان «استقامه ت» واته به رده وام بون
 وه زور شتی تریش که له ماوه ی نویسه کانا ده رخراون .

«قوشه پری» له «ریساله» دا به دور و دریزی وتاری گه وره پیاوان سه باره ت به وشه ی
 مورید و موراد باس ته کات ، له شوینیکا ته لی له نه باعه لی ده ققاقم بیست ، ته لی (تیراد
 گرنگه له ناوی دلا ، وه کزه و چزه یکه له دهر ونا ، وه عیشقیکه له و یحدا نا دله خور په یکه له ناوه وه ی
 مرو فدا ، وه ناگرنگه و له دل و دهر و ن بهر نه بیست) ، «به لی تیراده ی موریدی راست ته لی تاوانی»
 له زمانی جونه یده وه ته لیست ، ته گهر خواویستی چاک بکات بو (مورید) ، ته یخاته سهری
 ریگه ی ته صه ووف ، وه نه یکاته هاوه لی هه زاران .

له زمانی ، ته بابه کری ده ققاقه وه ، ته لیست ، مورید تابیته مورید تاوه کو مه لایکه ی
 سهری شانی چه پی بیست سال له سهری به ک هیچی له سهر نه نویست ، به پی تابه ت
 بو هه مرو فی مه لایکه ی تابیته هه ن چاکه و خرابه کانی ته نوسن ، بیگومان باوه پ
 به مه لایکه له مهر جی «لپانه» تیر چونه تی مه لایکه هه رخواخوی ته زانی چیه و چونه
 له تابه ته کانی «۱۰ و ۱۱» سوره ی «انفطار» دا ته فهرمی «و ان علیکم الحافظین کراما کاتبین»
 مه لایکه وان له گه ل تانا وه چاکه و خرابه تان یادداشت ته که ن، جائه لی ده ققاق وتویه
 ته لی موریدی ریگه ی خواناسی ، واته ته صه ووف ته وه نده پاک بیست بیست سال
 مه لایکه گونه نویسه که ی هیچی له سهر نه نویست به لی موریدی ری هه ق
 ته لی واییت ، خوهه روا به «ده مبر» ناکریت .

قوشه پری ، پاشان باوه پری خویشی سه باره ت به فهرق له نیوانی مورید و موراد دا
 ده رته بری ، ته ویش هه ر ته لیست هه رله سهره تاوه خواویستویه تی واییت ، زور به ی
 ریواران پاش خه بات و تیکوشانیکی زور جا پی گه یشتون وه زوریشیان هه یه
 هه رله سهره تاوه خوا په رده له سهری دلیان لایه بات و بهر چاوی دلیان که شف ته بیست
 وه زور شتی گرنگیان له نه پنی به کانی جیهانی مه عنه وی بوده رته که وی ، وه ته گه نه پایه و
 مه قامی واریاز هت کیشان و خه بات کارانی ناگاتی به لام هی وایشیان هه یه له م «مورادانه»
 له گه لی ته وهه موه پیش که وتن و خه لات و بهر اته شا ، هه رخویان ته یانه وی
 ریاز هت بکیشن بو ته وه ی له و بهر هه مانه ی دهستی ریاز هت کیشان ته که وی ،
 له وانه ش بهر خور دار بن .

پاشان سەرلەنوی لەزمانی «ئەبەحەلی دەققاقە»وە، بەراوردینکی سەرئەگیرێتەو،
 ئەویش، فەرە لەنیوانی پێغەمبەرەکانا، وەئەلی لەناوی ئەوانیشا (هەرچەن هەمو
 مۆرادن) لەگەڵ ئەوشا، مۆرادو مۆریدەهەیه، لێرەدا قامک راتەکیشی بو
 «شەرحی صدری» موساوموحمەد درودیان لەسەر، ئەلی حەزرەتی موسی لەخوا
 پارایەو وەفەر موی «رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي»، کەچی سەبارەت بە حەزرەتی موحمەد،
 خوافەرموی «أَلَمْ تَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ؟».. ئەم بەبی داواکردن بەلام ئەوپاش داواکردن
 موحمەدبەمنالی موسی پاشی بەپێغەمبەربون، لەپاشان باوەریان لەسەری ئەووە مۆراد
 ئەیبەن مۆرید ئەروات مۆراد دەعوەوت ئەکری مۆرید خوی ئەروات،
 کەواتەپیش کەوتنی مۆراد زوووترە لەمۆرید، بەلام لەئاکاماهەردولابەمراز ئەگەن.

۲

« تەرىقەى نەقشەندى »

تەریقەت لە دابو نەریتی تەصەووف دا بە رییازی ئەلین بەشیوەی لە شیوەکانی
 تەصەووف رییوار بیگریته بەر بو گەشتن بە ئامانج، ئەو ئامانجەش بریتی یە لە ئیمانی
 تەواو واتە «عین الیقین، یان، حق الیقین» سەبارەت بە خواناسیی، بەرھەمە
 دوانی بە کەبشی ئەو تەئیر صوفی بە باوەریکی بە قینی بەوە خوا ئە پەرستی، ئیمانە کە ی
 تەقلیدی یان عیلمی نە کە شیاوی تەکان خواردن یت، وە چونکە بە چاوی
 بە صیرەت بە نوری خودا سەر ئە فراز بوە ئیتر هیچ هیزی نە بتوانی کار بە کاتە سەری
 باوەری، ئیمامی رەببانی لە «مەکتوبات» دا ئە فەرمانی، جیاوازی لە ئیوانی زانیاری
 عولەما و زانیاری مەشاخی تەریقەتدا ئەو تە مە عریفەتی عولەما بە هۆی ئیستیدلال وە
 عیلمە وە بە وە مە عریفەتی مەشاخی لە پێگە ی کەشف وە ذوقە وە وە هەردو کیشی بو
 پەرەوی بە لە شەریعەتی موحەممەدی.

پری لە هەل کە وتوانی تەصەووف ئەو نەندە لەو دانەشەدا وە لەو بەرھەم وەرگرتن
 وە خواوەن مەقام بونەدا گەشتونە تە پایە ی هەرە هەرە بەرز بونە تە کارناس و پەشپور،
 واتە «موجتەهید» هەروا کە لە عیلمی شەریعەتدا گەورە پیاوانێکی وە کو، ئیمام مالیکی
 کوری ئەنەس «۷۱۵ - ۷۹۵» م وە ئەبوحەنیفە «۶۹۹ - ۷۶۷» م وە محمد بن ادریسی
 شافعی «۷۶۷ - ۸۲۰» م وە احمد بن حنبل «۷۸۰ - ۸۵۵» م وە پریکی تر لەو گەورە
 پیاوانە بونە تە موجتەهید لە زانیاری شەریعەتدا، هەروایش لە زانیاری
 تەصەووف دا هەل کە وتوانیکی وە کو شیخ مەعروفی کەرخی، وە بایەزیدی
 بە سظامی، وە ذالنونی میصری وە عبد القادری گیلانی، وە ئەحمەدی بە دەوی وە
 ئەحمەدی ریفاعی، وە بە هائود دینی نەقشبەند، وە عومەری سەهرە وە ردی، وە
 ئەبولحەسەنی شاذلی، وە نجم الدین الکبری وە جەلالە دینی رومی، وە موعینە دین
 حەسەنی چەشتی، وە ئەبولعەباسی تیجانی، وە دەیان لەو هەرە پایە بەرزانە بونە تە
 خواوەنی تەریقەت، واتە خواوەنی رپرەوی تایبەتی پەر وەر دە کردنی رییوار بو گە یان دنیان

به لوتكه‌ی مراز، واته: هه‌ر كامه‌ی بۆگه‌ياندن بۆئو سه‌رلوتكه‌يه رېنگايىكى تاييه‌تى
 دۆزبۆه‌ئوه‌وه كه‌وتوه‌ته به‌رده‌مى رېبواره‌كان بۆئوه‌وى بيان گه‌يىننه‌ مراز، ئامىرو
 تۆشه‌ى هه‌موى ئه‌مانه‌ هه‌ر له‌يه‌ك شت دروست ئه‌كرىت، بۆ نمونه، ئيمه‌ هه‌رله‌گه‌نم،
 ده‌يان جور نان دروس ئه‌كه‌ين، له‌ برنج وه‌ دانه‌ويله‌و گوشت سه‌دان جور خوراك
 وه‌ خوارده‌مه‌نى دروس ئه‌كه‌ين كه‌ هه‌موى هه‌ر بۆ خواردنه‌ هه‌مويشى بۆ خوشى و
 تيربون و هيزى له‌شه‌ كه‌چى هه‌ر كامه‌ى تام و بۆن و په‌نگيكيان هه‌يه، وه‌ كوتريش
 هه‌مويان يه‌ك شتن وه‌ ئاكام و نه‌تيجه‌ى هه‌مويشيان هه‌ريه‌ك شته، واته، تيربون،
 له‌ذهت له‌خواردن بردن، به‌هيز كردنى له‌ش.

هه‌روه‌ها مه‌ذهبه‌ شه‌رعى يه‌ كانيش هه‌موى بۆ دامه‌زراندنى دين وه‌ رېك و پېك
 كردنى، خواپه‌رستى وه‌ هه‌ول دانه‌ بۆ په‌په‌ره‌وى كردن له‌ ده‌ستور و فه‌رمانى خوداو
 سونه‌تى پيغه‌مبه‌ر.

ته‌ريقه‌ته‌ كانيش هه‌ر هه‌وله‌ بۆ كامل كردنى باوه‌ر وه‌ گه‌ياندن رېبوار به‌باوه‌رى
 «عين اليقين» وه‌ كوگوتمان بۆئوه‌وى خواپه‌رستى يه‌كه‌ى له‌ته‌ك ئه‌وه‌دا كه‌ خواپه‌رستى يه‌و
 په‌په‌ره‌وى كردنه‌ له‌ شه‌رع به‌ يه‌قينىكى ته‌واوه‌وه‌ ئه‌نجام بدرى وه‌ ده‌رون باشتري سوكتايى
 يىت وه‌ دللى باشتري ئاو بخواته‌وه‌ وه‌ به‌هه‌مو هه‌ستىكه‌وه‌ هه‌ول بدات بۆ نزيك بونه‌وه
 له‌خودا.

جا ته‌ريقه‌تى نه‌قشبه‌ندى، يان رېيازى نقشبه‌ندى يه‌كان بۆ سه‌ركه‌وتن به‌كيوى
 ئاوات دا بۆ گه‌يشتن به‌و هه‌وارگه‌ى مرازه، داب و نه‌ريتىكى تاييه‌تى خوى هه‌يه،
 وه‌كو ئه‌وه‌ى بليين قادري يه‌كان ذيكري به‌ده‌نگى به‌رز په‌وشيانه، مه‌وله‌وى يه‌كان
 شيعر خويناينه‌وه‌و ذيكرو ره‌قصى تاييه‌تى خويان هه‌يه، كه‌ هه‌ر كامه‌ى سه‌رزه‌نجيره‌ى
 ته‌ريقه‌ته‌كه‌ بۆى داناو، هه‌روه‌هايش نه‌قشبه‌ندى يه‌ كانيش ذيكري تاييه‌تى خويان
 هه‌يه، كه‌ واته‌ هه‌موى هه‌ر ذيكرو خواپه‌رستى و تيكوشانه‌ بۆ نزيك بونه‌وه‌ له‌خودا،
 به‌لام هه‌ر كامه‌ى به‌شيوه‌ى تاييه‌تى خوى، شيوه‌ى كه‌ موجه‌ه‌يده‌ پسپوره‌ كه‌يان بۆى
 داناو، واته‌ ئه‌و رېيازى كه‌ خوا خوى هيدايه‌تى داو بۆ دۆزينه‌وه‌ى «وَاتَّقُوا اللَّهَ
 وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ» «وَالَّذِينَ جَاهِدُوا فِينَا لِنَهْدِيَهُمْ لِمَنْ سُبُلَنَا» (عنكبوت) «٦٩» جا خوا
 خوى ئه‌و گه‌وره‌ پياوانه‌ى خستوه‌ته‌ سه‌رى رېنگايىك وه‌ به‌هوىه‌وه‌ گه‌يشتونه‌ته‌ مراز،
 ئه‌مانيش ئيسته‌ ئه‌و رېنگايه‌ پيشانى موريده‌كانيان ئه‌ده‌ن، يان وه‌كو پزىشكيك

دەرمانىڭ بۇدەردىڭ بدۆزىتەۋە كە نەخۇشەكانى خۇلى پى دەرمان كات، ئەمانىش
پزىشكى دەرون دەرمانىكى دۆزىۋەتەۋە يان تىكۆشەرىكە ھەل زىۋە بەشاخى
ئاۋاتى خۋاپەرسىدا ۋە لەو رېيازەۋە كە خۇى گەشتەۋە بەئاۋات خەلك لەۋىۋە
راھنالى ئەكات كە بيان گەيىتتە مراز.

يىگومان ھەمۇى ئەم رېيازەنەش سەرچاۋەيان ئەگەرپىتەۋە بۆسەرى گۇفتارو
کردارى خانەدان ۋە يارانى پىغەمبەر كەسەرچاۋەى ھەمۇى ئەۋانىش قورئانەۋ
پىغەمبەر، ھەروا كە سەرچاۋەى شەرىعتىش پىغەمبەرەۋ قورئان.
گۇتمان شەرىعت ۋە تەرىقەت فەرقىان نىيە ئەۋە ھەيە صوفى بەھۋى دىكرو
فىكرى زىاترەۋە دەرونى روناك ئەيىتەۋە ئىمانەكەى ئەيىتە «عين اليقين» جا بەم دەرونە
روناكەۋە بەۋباۋەرە بىتەۋەۋە موبەمۇ شەرىعتەكە ئەباتە رىنگاۋە، ھەر صوفىڭ مۇنى
لەرىنگەى شەرىع و سۈننەت لایدا، تەرىقەت لەۋكەسە خۇى بەرى كىدو.

پاش ئەم پىشەككىيە ئىستە بازانىن

- ۱ - نەقشەندى يەكان لە چ رېيازىكەۋە خەلك ئەبەن بۇ لوتكەى ئاۋات؟
- ۲ - سىلسىلەى، واتە، زەنجىرەى ئەم رېيازە چۇن دەس پى ئەكات ۋە گەۋرە پىۋانى تا ئەگاتەۋە
سەرى باۋكم، واتە «شىخ عدلادىنى يارە» كىن؟
- ۳ - بۇچى ۋە لەكەيەۋە ئەم رېيازە ناۋنراۋە (نەقشەندى)؟

بەر لە ۋەلام دانەۋەى پىرسىارەكان ھەر بۇ پروون كىدەۋەى بىرى خۇيىنەرانى
ئەم كىتەيە يەك دو فەرمودەى گەۋرە پىۋان ھەيە ئەمەۋى پەنجەيان بۇرا كىشەم، جا
دەست بىكەمە ۋەلامى پىرسىارەكان.
شاھ عبد اللەى دهلوى كە لە «۱۲۴۰» كۆچى دا فەۋى كىدو ئەلى، بەر ھەم
دەست كەۋى ئەم تەرىقەتە بىرىيە لە بەدەست ھىنانى ئاگادارى و حوزورى
ھەمىشەنى لە حوزورى ھەق تەعالادا ئەگەلى دامەزرانى ئىمانى كامىل بەپىنى باۋەرى
ئەھلى سۈننەت و جەماعت ۋە پەپرەۋى كىدن لە سۈننەتى پىغەمبەر درودى خۋاى
لەسەر.

محمد بن سهلانی به غدادی له کتیبی «الحديقة الندية» دا له زمانی «محمد مراد نوزبه کی»
 به وه نه لئی «ان الطريقة النقشبندية طريقة الصحابة الكرام» (رض) باقیه علی اصلها لم یزیدوا
 ولم یقصوا، وهي عبارة عن دوام العبودية ظاهرا وباطنا بكمال الالتزام بالسنة والعزيمة
 وتمام اجتناب البدعة والرخصة في جميع الحركات والمسکات من عادات
 ومعاملات. مع دوام الحضور مع الله تعالى علی طریق الذهول والاستهلاك».
 ههروهه له کتیبه دا له زمانی «ابن الحجر الهيتمي» (۹۰۹ - ۹۷۴) له به وه نه لئی
 «الطريقة العلية السالمة من كدورات جهلة الصوفية هي الطريقة النقشبندية».

نوسه ری کتیبی قودسیه له پی شه کی چاپی کتیبه که دا نه لئی ته سه ووفی نه قشبه ندی
 په پره وی کردنه له سونته وه «موعته دیلهو ناوه راست رهو» په پره وی کردن له سونته
 وه پاراستنی رهوشی شهریه وه دووری گرتن له بیدعت بناغی ته ته ریه ته به ،
 له پاشان نه لئی ته م ناوه ندی ره وی وه په پره وی کردن له شهریه ته ، وه ناسانی و
 ساده بی سلوکه بویه هوی ره واهی له راده به ده ری ته ته ریه ته وه بویه هوی ته وه ی
 زوری کی به جگار زور له عوله مای دین بینه په پره وی ته ته ریه ته وه بینه کوری
 نه قشبه ندی به کانه وه ، صوفی نه قشبه ندی دلی هی خودایه وه له شی هی مه رومه .
 به راستی هه موی گه وره پیاوانی ته م ریگیه هه ر کامه ی که سه باره ت به ناساندنی
 ته م ته ریه ته باسیان کرده ، هه موی ناساندنه کانیان دیته وه سه ری په پره وی کردن له
 سونته وه به رده وام بون له سه ری دیگر وه فقهو هه زاری و به نده بی له ده رگای
 خوادا وه دل گهرم کردنی په پره وانیان له سه ری «ایثار» وه «نوکرانی ذات» واته خو به خت
 کردن له ریگیه خوش به خت کردنی موسولماناندا وه بو ناسینی خودای گه وره .

نیسته له وه لایمی پرسیاری به که مدا نه لین. له کتیبی «ایضاح الطريق» دا نه لئی
 نه قشبه ندی به کان له سی ری بازه وه نه توانن بگه نه سه ری لوته ی مراز.

۱ - به رده وام بون له سه ری دیگر.

۲ - له ریگیه موراقه به وه .

۳ - له ریگیه ده سه و داوینونی مورشیده وه .

لیره دا پیوسته بلیم به کهم هه نگاوی ته سه ووف به ره له هه موشتی ته وه کردنه ،

بهو مهرجانهی که زووتر باسپان کرد ، واته ، دهست لهه مو خراپه ییټک هه لگرتن وه نه گه راته وه بوسه ری خراپه کردن ، له پاشان په پره وپی کردن له دهستوری قورئان و سوننه تی موحه ممدی

۱ - ذیکر :

ذیکر خوی دوو جوړه .

أ : ذیکری «الله» واته ذیکری «ذات» یان ذیکری جه لاله .

ب : ذیکری «لا اله الا الله» ، واته «تفویو لیسبات» : «لا اله» نه فیہ «الا الله» ئیسباته که به تی .

ته پی ته وهش بزاین ذیکری نه قشبه ندیبه کان ، ذیکری «خه پی» واته ، بیده نگه ، که به خه یال له دهر ونا ته نجام ته دریت .

أ : ذیکری «الله» .

باشتر وایه دهست به دهست نوږه وه پی له شوینیکي خاوینو بیده نگه پوه و قیله دانیشی ، پاش پارانه وه له خودا بوسه رکه وتن وه پاراستن له دهستی نه فس و شهیتان وه وه سواس ، وه پاش «استغفر الله» کردن ، وه ته گهر مورشیدی هه بو ، یادی له مورشید کردن ، به دهر ونا دهست بکاته ذیکر کردن ، ته گهریش هه موی ته م مهرجانه ، یان په کیکی دهستی نه دا مانع نه هه رجوری بوی ریټک که وی ذیکری خوی بکات ، چونکه ذیکر له هه مو کاتیکا ته کری ، له دهر ونا له مال ، به ته نهایی یان له ناوی خه لکا ، هه روه کو که خوا ته فرمی :

«الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ» «ال عمران» به لآم ته گهر بهو مهرجانه ییټک که گوتمان ، به تاییه ت بو تازه کار ، ته وه باشتره .

تهو موریده ی دانیش ت بو ذیکر ، کاتی ویستی دهست پی بکات ، زوانی

ئەچەسپىنى بە عاسانەى دەمىەو بەجۆرى كەھىچ تەكان نەخوات، زوترىش لەم بارەو بەسەم کردو، ئەمە بوئەو تە زوان سەر تەشپوئىنى لە دەرون، وە دەرون ناچار بکرىت خوو بگرىت بە ذىکر کردنەو.

جا بەدل دەست بکاتە «الله» گوتن، دل برىتى بە لە لەطیفەيىك لە لەطائفى دەرون ئەو دلە گۆشتىنە نىە بەلکو وا لەو شوئەدا، والەژىرى مەمكى چەپەو روو تەنشتى چەپى مروؤ بەئەندازەى دوو پەنجە، جا بەزمانى ئەو دلە ئەلى «الله» بەلام ئەبى مەفھومى الله لەپيش چاو بگري ئەك شپوئى نوسىنى الله، يان خوانەخواستە هېچ جۆرە شپوئەو شكلى، چونكە خواى گەورە ھەر وەكو خوى ئەفەرمى (لېس كېمئلە شى)، ئەبى ھەر لەو كاتەدا باوہرى لەسەرى ئەوہبىت كە خودا مەوصوفە بەھەمو وەصفىكى كەمال وە (موندزەھە)، واتە دورە لە ھەمو «نەقصى» واتە، ناتەواوىيىك، بەفارسى بەم حالە ئەلەين «بەرداخىتى وجودى ذىبى» واتە ورد بونەو لە وجودىك كە لەزىبى خونا بوخوداى دائەنىت، وە نالى لەم كاتى ذىكرەدا، نە زمان وە نە لەش جوئە بکەن ئەبى شەوورژ ئەوہندە لەسەرى ئەم ذىكرە بەردەوام بى تا ئەودلەى دەست ئەكاتە ذىكر وە ئەو كەسە خوى ھەستى پى ئەكات، جا كە دل دەستى كرده ذىكر ئىتر ئەروى بەسەردەمى لەطیفەى رۆجەو كە وا بەوہرى دلەو واتە لەژىرى مەمكى راستا بە دوو پەنجە روو تەنشتى راست، ئەویش ھەر بەجۆرە ئەوہندە ذىكرى پى ئەكا تا ذاكىر ئەبىت، پاشان لەطیفەى سپر كە وا لەم دیوى مەمكى چەپەو توژى لای ژورى مەمكەو بەروى ناوہراستى سىنەدا بە دوو پەنجە، پاشان نۆرەى لەطیفەى خەفى بە كەوا لە لای ژورى مەمكى راستەو روو ناوہراستى سىنە بە دوو پەنجە پاشان بە لەطیفەى ئەخفا «اخفى» دەست ئەكاتە ذىكر كە ئەكەوئە ناوہراستى سىنەى مروؤەو واتە ناوہراستى ھەرچوار لەطیفەكەو.

كاتى كە سەبرى كرد ھەرپىنج لەطیفەكانى دەسپان كرده ذىكر و ھەركامەى بەجیا بوخوى چرايىكى تيا ھەلكرا وە ھەركامەى بەنورى تايبەنى خوى رووناك بونەو ئەوكاتە بە لەطیفەى نەفس دەست ئەكاتە ذىكر، لەطیفەى نەفس ئەكەوئە ناو چاوانى مروؤ وە لەجنس و رەگەزى ئەمان نىە، چونكە لەطیفەى نەفس ھى عالەمى خەلقەو سەر بەتەبىعەت و ماددەى وە ئەوان ھى عالەمى ئەمرن وە شتىكى مەعنەوئى بە، مەگەر ئەو رېوارانە خويان ھەستى پى بکەن، من زوتر باسى لەطائفم

کردوه ئیسته دوباره کردنموه ی پی ناوی پاشان نۆره ی له طیفه ی «قالیه» یه واته،
همموی لهش که له مادده واته له (عهناصیر) دروست بوه، به همموی لهش به یتیکرانی
ئهوهنده دیگر ئەکات تا زهره زهره ی لهشی به جاریکا دهست ئەکاته دیگر وه
ئوکه سهش خوی زور باش ههستی پی ئەکات.

بری له نوسه رانی کتبی ته صه ووف له نه قشبه ندی یه کان وه کو مه لا حامیدی
بیسارانی ئەلین هی وا هه به له شه وو پروژیکا بیست وینج ههزار جار دیگر ئەکات
لای که میشتی پینج ههزار جار، بهم چه شنه دیمان پینج قوناغ دانراوه بو دیگر ی
له طائفی عالمی ئه مر، وه دوو قوناغ بو له طائفی عالمی خهلق، که ئەبینه جهوت
قوناغ یان جهوت ههنگاو. سه بارهت بهم حاله ته ئیامی ره بیانی ی ئه فهرمی (ئهم
ریبازه ی ئیمه جهوت ههنگاوه).

ئهو ههش که برتیکیان به کینایه فهرمو یانه، ته ریهت دوو ههنگاوه، ئهو دوو
ههنگاوه ی عالمی ئه مرو عالمی خهلقه، گۆتمان به هو ی بهردهوام بونه وه له سهری
ذیکری ئهم جهوت له طیفه ی موبه مو وه زهره زهره ی جیسیم «الله» ئەکات،
وه مۆرید لهم کاته دا ههست به ئاسایش وه له طافه تیک له دهرونی خو یا ئەکات.
بهم حاله ته ئەلین (سُلطانُ الذِّکَر) یان «سلطانُ الذِّکَر»، جا ئەگه مۆرید هه ره له سهری
ئهم ذیکره بهردهوام بو، ورده ورده ئهو ذیکره له خو یه وه ته شه نه ئەکات
ئهیته ئیته وه بهر ههستی ناوای لی دیت ئوکه سه به گوئی خوی ئه بیسی که ته واوی
دنیا ذیکر ئەکات وه دهنگی «الله» له زهره زهره ی که ون ئه بیسی، بهم ذیکره
ئەلین ذیکری «ماسیوا»، واته ماسوی الله هه رچی مه خلوقی خودایه ذیکر ئەکات.

ئهم مه به ستانه له شته نهی و زور گرنگه کانی ته ریهت نه، شیعر تیکی هه زره تی ضیاء
الدین مان دی که ئه فهرمی، «له طائف سهر به سهر موسته غریق ذیکری هو الله یه» ئه وه
په نجه را کیشانه بو ئهم حاله ته، لیره دا مه به ستیکی زور گرنگ هه به پویسته بزانی
ئهمیش ئه وه ته، ئهم حاله تانه وه ئهم دهس که وته گرنگانه هی سه ره تای کاره، وه هی
ئەلف وئی ته صه ووفه.

ئهم حاله تانه هی ته زکیه، واته پاک بونه وه ی له طائفه، نهک (فهنا ی) له طائف، ئهم

له طائفه ههركامه ی فهناى خو ى هه به جا كه هه موى فهناى به سه را هات پاشان به قاي به سه راديت وه لهم ماوه به دايه ريوار هه زاران نيتي بو ده رته كه وي وه هه زاران دهس كه وتي مه عنه وي نه كرينه خه لاني.

فهناو به قاي لهم له طائفه پاش «عروج» واته به رزبونه وه سهركه وتن له جيهاني تافاق وه نه نفوس، دهس نه كه وي، وه كاتي دهست نه دات بگه نه وه به «نه صلي نه صلي» خويان، كه له مه رته به ي وجوب دا بويانه.

با بگه ريينه وه سهري نهو مه به سته ي كه گوتمان هه ر له طيفه ييك پاش پاك بوونه وه ي، وه كه تير دهستي كرده ذيك رووناك نه بيته وهو چرايكي تيا هه ل نه كرى، نه وه شتي نه هه روا له خو مه وه بيليم به لكو به راستي هه روايه، وه له ههركام لهو له طائفه دا نوريكي تايه تي خو ى هه ل نه كرى كه نهو ريواره خو ى هه به ورووناكي به نه كات وه چسباوي به صيرت نه ييني كه نهوا له طيفه ي (ذلي) يان (سيري)، نوري تايه تي خو ى تيا هه ل كرا هه روا كه نوري ههركامه ي، جوي به هه روايش جوړي به ركه ت: وه به واته ي) صوفي به كان (نيسبت) ي ههركامه ي دياره وهه ستي پي نه كرى وه تامو مه زه و خوشي و فره جي خو ى هه به . وه نهو كه سه به بونه ي لهم دهس كه وت و به ركه ته وه باوه ري زياد نه ي وه هه تاديت دلگه رمتر نه ي له سهري خوا به رستي به كه ي.

جگه لهم نورو روناكي بهش ههركام لهم له طائفانه وان له ژري قه ده م «پي ي» به كي له نه باني تولول عه زم دا، وه ههركامه ش له ريواران «فتح» واته سهركه وتن و پيش كه وتني له ريگه ي به كي لهو له طائفه وه دهست نه كه وي، وه مه شره ي مه عنه وي نهو كه سهش وا له سهري مه شره ي نهو پيغه مبه ره وه نهو مامه له دهرونيه ش هه مديسان هه م له مور شيده وه هه م له مور يد وه هه م له وانده ي كه نه هلي دلن شار او نه به به لكو ته نانه ت پاش مردنيش نه گه ر بوونه سهري گوړي به كتر نه زانن نهو گه وره پياوه خاوه ي چ مه شره ي بوه بو نمونه نه زانن (موحه مده ي مه شره ب) يان (عيساي مه شره به)، جا لهم شتانه به كه نه لين باوه ري صوفي به كان (عين اليقين) هه چونكه كه سي لهم شتانه به چاوي به صيرت سهيركات تير چون ثياني كامل نه وه ناوا باوه ري به چي ته كان

ئەخوات؟ ئىمە لەپىشا شوئى لەطائفەكانمان ديارى كرده، بۆياسى رەنگى نوره كانيان وه
هەركامەى وان لەژىرى قەدەمى كام «نەى» دا ئەلەين.

لەطيفەى دلّ والەژىرى قەدەمى حەزىرەتى ئادەمدا وه رەنگى نوره كەى (زەردە)،
لەطيفەى رۆح وا لەژىرى پىي دوو پىغەمبەردا، واتە لەژىرى پىي نوح وه ئىبراھىم دا
وه رەنگى نوره كەى «سورە»، لەطيفە سىرر وا لەژىرى پىي حەزىرەتى موسى دا وه
نوره كەى سىيە، لەطيفەى «خەفى» وا لەژىرى پىي حەزىرەتى عيسى دا وه نوره كەى
رەشە، لىرەدا ئەبى بلىم رەنگە بىرسن چۆن نور ئەبى رەش بىت بەلام ئەم نوره هەبە
وه زۆر ش جوانە وه دلى خاوەن دلّ ئەفرىنى زور جار رەنگى موى سەر، يان چا و بىرۆ
كە رەش بىت لە هەمى جوانى لى جوانترە منىش هەر ئەوەندە ئەتوانم تەشبيھى بكەم.

لەطيفەى «أخفى» ئەخفا، رەنگى صەوزەو والەژىرى قەدەمى حەزىرەتى «محمد» دا
درودى خوا لەسەرى هەمويان. ئەگەر مورشيدىو وا ئەمور شيدە هەر كە لەطيفەىك
لەو لەطيفانە كارى تەواو بو دەستور ئەدات بەر بىوار كە بگۆزىتەوه بو لەطيفەىكى
تر، ئەوەى شياوى باسە، لەطيفە كە تەواو نورانى بو، رەنگى ئەونوره لەسەرى شانى
ئەو موزيدە بەرز ئەبىتەوه هەم خوى هەستى ئەكات هەم مورشيدە كەى.

سەبارەت بە لەطائف هەرچەن زوتريش گوتومە، ئەتوانن لىك يان بەدەبنەوه بە
«حەواس» واتە هەست پىي كەرەكان، چۆن ئەمانە لە جىهانى ماددەو سروشندا
هەركامەى دەورى ئەبىنى ئەوانىش لەجىهانى دەرونى و مەعنەويدا هەركامە
سپاردەىكى هەبەو دەورى ئەبىنى وه هەستى تايبەت ئەكات.

جا لەپاشى تەزكىيەى لەطائفى عالەمى ئەمر تۆرەى تەزكىيەى نەفسە كە لەعالەمى
خەلقە وه رەنگى نەفس، بى رەنگى بە بلىن وه كو ئاو واىە كە كرايە هەرشى رەنگى
ئەو ئەدات، بۆيە تەزكىيەى و فېرى ذىكر كردنى نەفس، ئەخريتە پاشى هەمويانەوه
چونكە تەزكىيەى نەفس سەختە، هەم هى جىهانى سورشىتە هەم لەبناغەشا (امارة
بالسوء) - وه هەرچى هەستى چەوتى و لارى لى و رى گريە لەنەفسەوه هەل ئەقولى
بەلام ذىكرى خودا هەموى ئەمانە دائەمركىنى وه پاكيان ئەكاتەوهو ئەيان وه رزىنى.
بىگومان هەموى گەورە پياوانى رەى رەوى تەصەووف دووبارەى ئەكەنەوه كە
ئەم كارانە بەبى مورشيد زۆر سەختە وه بوونى مورشيد وه ماموستاوى نوما هەموى
ئاسان ئەكات، بالىرەشا دووبارەى كەمدەوه. كاتى كە ئەلەين مورشيد مەبەست

كەسكىگە شكى تىانەنى كە وەلى يىت، خوداناس و لەخوداترس يىت، خوى بەھەموى
ئەم مەقامانەدا تى پەرىيى كەسكى و بەناو ئىنسانە ئەگىنا يەك پارچە نوورە و مەلا ئىكە
صىفەت و رەببانى مەسلەكە و وا لەمە قامە بەرزەكانى بەقاي پاش فەنادا، ئايا كەسى
ئاوايىت ئەكرى خەيانەت بكات لە ئومەتى موحەممەد وە مەبەستى لە ئىرشاد پلەو
پايەى دنيانى وە دەس كەوت و سەرمایە و سامان يىت؟

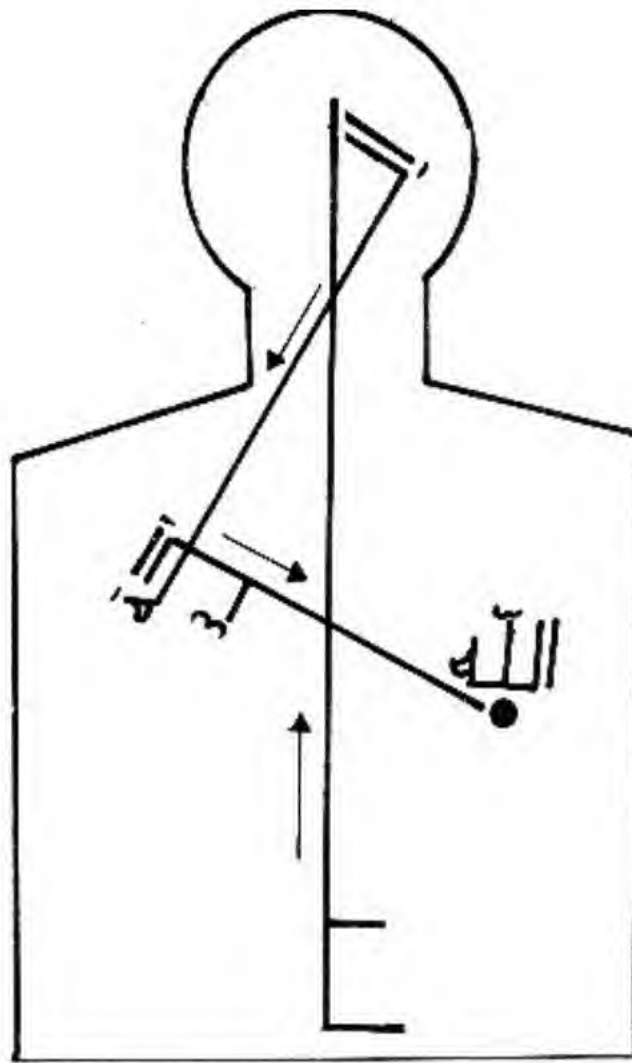
يىگومان ئەگەر كەسكى ئاوا پايە بەرزو لەخوداترس دەس كەوت هيچ عەبى
تيانە ئەگەر ئىنسان بىكاته چاوساغورە يەرو پى پىشانەرو ئوستادى خوى وە خوى
بىسپىرئە دەستى ئەو.

وتمان ذىكەر دووژورە يەككى ذىكرى «الله» يو، كە باسما كەرد.

ب : ذىكرى «لا اله الا الله» يە، كە مەشهورە يە، «نەفى و ئىسبات»، زۆر بەى رىواران
لەپىشا بە ذىكرى «الله» دەست پى ئەكەن پاشان نەفى و ئىسبات، جارى وا ھەيە
مور شىد بەپى تەشخىصى خوى كە حال زانى رىوارە، پاش و پىشيان پىئەكات بەو
جۆرەى كە خوى بە پىويستى بزانىت.

بە ھەر حال پەوشى دووھەمى پى گرتەبەر ذىكرى «لا اله الا الله» يە.

بزانين ئەم ذىكرە چۆن ئەكرىت. ھەر بەو جۆرەى بۆ ذىكرى (ذات) واتە (الله)
گوتمان بەو جۆرە ئەوكەسە خوى ئامادە ئەكات، وە پەو قىبلە دائەنىشى چاوتەنى
بەيەكاو زمانى ئەچەسپىنى بە عاسمانەى دەميا، وە ھەناسەى ھەل ئەكىشى بۆ لای
خواروى سىنەى وە ئەيگرى، پاشان بە زمانى خەيال لە ناوكى يەو و شەى «لا» ھەل
ئەكىشى بۆ ناوچاوانى، بە واتايىكى تر ووشەى «لا» لای خواروى لەطىفەى ئەخفاو
بەسەرى لەطىفەى ئەخفا دا ھەل ئەكىشى بۆ لەطىفەى تەفس، بۆ ناوچاوان، پاشان
لە ناوچاوانەو ووشەى «الله» دىرت بۆ لای مەمكى راستى بۆ لای لەطىفەى رۆح وە
لەطىفەى خەفى، لەو يەو ووشەى «الا» ئەباتەو بۆ پىشتى مەمكى چەپى كە جىگەى
لەطىفەى (سپىر) ە پاشان ووشەى (الله) زۆر بەتوندنى ئەدات لە «قەلب» وەكو ئەو
بە چەكوشىك بىدات بەدلىا بەجۆر يەك كە گەرماو سۆزى بگاتە ھەموى لەش، پاش
تەواو كەردنى «لا اله الا الله» بە زمانى خەيال وە بەو جۆرەى كە گوترا ئەو دەستى،

ویندی ذیکری لا إله الا الله به شیوهی نینی له دهر ونا

جائه گهر ذیکره که ی، جاری یان سی یان زیاتر، نه نجام داو پشوی داو هه ناسه ی دا
له وکاتی هه ناسه دانو راوه ستانه دا، نه ئی «محمد رسول الله».

له م کاتی ذیکره دا مه رج نه وه ته واناو مه فهومی مه به ست له بهر چاو بگریت نه که
شیوه ی نویسی لا إله الا الله، واته، له دلی خو یا هه ره له وکاتی ذیکره دا مه به ستی
نه وه بیست که هیچ مه وجودی شیای پهرستن نیه جگه «الله»، وه نیازی نه وه بیست، که
من هیچ مه به ست و داخواز نکم نیه جگه به نده یی ذاتی الله، به کورتی وانا پئویسته

نەك لەفظەكە، ھەروەھا لەكاتی لا الە دا مەبەستی ئەوەییت كەمن خۆم وە ھەرچی
مەوجوداتە ھەمووم لاھيچە وە ھەموى ھى تياچونەو رۆژى تياھچىت، وە لەكاتی لا الە
دا مەبەستی ئەوەیى بلى ئەوەى ئەمىنئەو تەنھا ھەرخودايە.

جا لە ھەردوو جۆرە ذىكرەكەدا چ ذىكرى اللہ، وە چ لا الە الا اللہ پاش چەن
جارىك ذىكر كردن پشويك بدات وە لەو پشودانەدا بلى خودايا من لەم ذىكر
پەرسشەدا مەبەستم ھەرتوو رەزامەندى تۆيە وامن دەستم لە ھەردوجيان ھەلگرت
بۆتو، ئوميدم ئەوەتە تۆيش مەحبەبەت وە ناسىنى خۆت «مەعرفەت» بکەیتە
خەلاىم، وە ئەنى لەم كاتی ذىكرەدا سەرنجى دلى خۆى بدات بى ئەوەى شيوەو
شكلى بۆ ئەودلە لەپيش چاو بگرت، واتە ئەنى شيوەو شكلى دلى گوشتين
لەپيش چاو نەگرت، ئابەم چاودىرى كردن لە دلە ئەلەين (الوقوف القلبى)، ليرەدا
بەبۆنەى ئەم ھاتنە پيشەوہى باسى وقوفى قەلبىيە وە ئەلەيم بۆ گرتنە بەرى رىبازى
نەقشبەندى يەكان يانزە ماددە، يان يانزە ووشە، يان يانزە پاىەو ستون دانراوہ ،
ھەروا كە زووتر گوتمان ئەوەى لە دەمەقامەكان تى نەپەرى ناگاتە پلەى فەناو بەقا، كە
برىقى بون لە مەقامى، تەوبە، ئىنايە، زوھد قەناعەت، وەرە، صەبر، شوكر
تەوہ ككول تەسليم، رەضا.

ھەروايش لەكاتی برىقى رىنگاى سلوكدا يانزە فەرمان، يان يانزە رەوش ھەيە
ئەنى رىئوار پەپرەوى يان لى بكات ئەگىنا ھيچى بەھيچ نايىت، ئەم وشانە لە بناغەدا
فارسين، ھەشت ووشە لەم ووشانە «ھەزرەتى شەيخ عبد الخالقى غەجدەوانى»
(٥٧٥)ك، دايناوہ لەپاشان شاھى نەقشبەند سى ووشەى ترى خستونەتە سەر كە
بەتيكرا بونەتە يانزە ووشە. ووشەكان ئەمانەن (ھۆش دەردەم، نەظەر بەرقەدەم، سەفەر
دەر وەتەن، خەلوەت دەر ئەجمەدن، يادكرد، بازگەشت، يادداشت، ئەمانەيان ھى ھەزرەتى
غەجدەوانى).

وقوفى قەلبىى، وقوفى عەدەدى، وقوفى زەمانى، ئەمانەش شاھى نەقشبەند خستوبەتە
سەرى. يىگومان لەپاشان بەجيا باس ئەكەين كە مەبەست لەم ووشانە چى يەو چ كارى ئەكەنە
سەرى سلوكى مۆرىد، بەلام ئىستە ئەبوائى پەنجەينىكم بۆراكىشانى.

ھەروەھا پيوستە لەوكاتی ئەنجام دانی ذىكرەدا لە دلەوہ داواى قەبض و رەحمەتى خودا
بكات كە برژى بەسەرى دەرونا وە چاوەرپوانى ئەو قەبضە لای ژوروى خويەوہ بكات،
ھەرچەن خوا لە ھەمو شوپىكا ھەيە وەلاى ژوورو خوارىك بۆنەو نە، بەلام ھەريۆ

له پېش چاودگرتنی رهوشی نه ده ب، نه ئې نه دلموه بولای ژورو پروانی به و نیازهی خوا والای ژوروی هموشتیکه وه.

نهم وقوفی قه لې به وه نهو چاودېری کردنی سه رچاوه ی فیهضه دوو مهرجی شی هه به به کم، ههول بدات هېچ جوړه خه دال و خه ته ره ئې روو نه کاته دهرونی. دوو ههم نه وه ته هه رله گه ن خه ته رهو خه یائی، چ خه بالی چاک چ خه بالی خراپ پرووی کرده دهرونی یوه نه ئې ذیکره که راگرت وکو له غاوی شتی یان ستوی ئونومیلی بگرت لئاوا ذیکره که راگرت وه بکوشی که خه ته ره و خه یالته که نه دل ده رکات، نه و جا سه رله نوی ده ست کاته وه به ذیکر، نهم کرده وه پش نه ئین «بازداشت»، بازداشت به فارسی نه بیته راگرتن، لیره دایه سه یرته که ین نهم یانزه رهوشه چی یهو بوچی دانراون، هه رکامه ی له سه ری سه رگوزه شت و نازموئیکی قول هاتونه ته دی.

جگه نهم مهرجانه ی باس کران مهرجیکی به که لکی تر بو نه نجام دانی ذیکر، راگرتنی هه ناسه یه له کاتی نه نجام دانی ذیکره که دا، هه رچهن راگرتنی هه ناسه مهرجیک نه که به ئې نه و نه کری ذیکر بکرت، به لام نه گهر پیره و ئې لی وه بکرت باشته، به ئې نازموئی ریوارانی نهم ریگایه گهرمی ی دل، شهوق و ذهوق دهرون دن ناسکی و دور که و تنه وه ی وه س وه سه وه سه ره هل دان و په یدابونی مهحه بیت هه موی له راگرتنی هه ناسه یه وه ده ست نه دات وه ده ست که و ئې نه و، هه روه ها نه بیته هو ی که شف بور یوار وه شتی پشی په رده ی له غدیب، بوده ره نه خه ن. نهم جوړه شتانه یه ده ری نه خات که ته صه ووف کرده وه یه وه نه وه ی به کرده وه نه بیته مه یدان نازانی چی یه،... هه روه ها نازموئه که شتی بوده ره نه خات نازموئ و تاقی کرده وه یه ده ری نه خات هه ناسه نه دان له کاتی ذیکر چ ده رانه دیکی هه به، که چی عقل تیا له نگه.

مهرجیکی تر له ذیکری نه فی وئیسبات دا نه وه ته هه ول بده ی له هه ر هه ناسه ییکا ژماره ییکی «تاک» ذیکر بکه یت، واته، جاری، یان سی، یان پینج یان جهوت،... هتد، نا به م چاودېری کردنی ژماره ی تاکه نه ئین (وقوفی عده دی) هه روه کو گوتمان نه میش پایه ییکه له سلوکی نه قشبه ندی به کان.

شوئنه واری په یره و ئې کردن له ژماره ی تاکیش نه وه ته زانیاری ریوار له زانستی مه عته و یات دا زیاده کات وه نه ئینی به کانی ته ر یقه تی بوده ره نه که و ی وه له پېش چاوی روون نه به نه وه.

لاى ژوروى ژماره يىك كه پيوسته رپيوار له ذيكري لا اله الا الله دا، له بهك هه ناسه دا ييگاتى، بيست ويهك جاره، نه وهى توانى له گه لى چاوديرى كردن و نه نجام داني نه و مهرجانه دا كه باسان كردن له يهك هه ناسه دا بيست ويهك جار ذيكري لا اله الا الله نه نجام دا كه لكى مه عنه وي و پاكي دهرونى دهست نه كه وي و زور يك له و نه يى يانهى كه گوتمان بوى روون نه بنه وه، وه خوى زور باش هه ستيان پى نه كات نه گهر نه م دهست كه وتانهى نه بو ييگومان كاره كهى به ريك و پيكي و به باش نه نجام نه داوه نه يى بى لى بكاته وه تا كه م و كورى ئيشه كهى نه دوزيته وه، به لام نه گهر مور شيدى باش هه يى، نه و خيرا يادناوه رى نه كات وه بوى ديارى نه كات كه نوكونى كاره كهى له كوى دايه.

نه وهش بزاني تهواوى نه م مهرجانه، وه كو وقوفى قهلبى عهده دى يان بازداشت يان هه ناسه نه دان يان بى به لاي كاره وه بون وه تى په راندنى ذيكري به سهرى له طائف دا، نه ماته هه مويان پاش ماوه يى به رده وام بون و كار كردن زور ئاسان بو رپيوار.

بوخونه كه سى دهست نه كاته «وهرزش» له پيشا به رز كردنه وهى ده كيلو شتى لاسه خته پاش ماوه يى صه د كيلو پش به ئاسانى به رز نه كاته وه، هه روه ها صه دان وهرزشى ترى لهش وهرزشى روحيش هه روايه، دهست كه وتى وهرزشى لهش ره زامه ندى خه لك وه دهست كه وتى ماددى يه، به لام دهست كه وتى خواپه رستى و عيادهت ره زامه ندى خاليقه، وهرزش پاش چهن سالى په كى نه كه وي نه م هه تاديت سهر نه كه وى و به هيزترو پايه به رزتر نه يى، وه هه تاهه تايه چراييكه بوخندهت به خه لك.

ليړه دا نه يى بليم دهست كه وتى بناغه يى نه م ره وشه هه روه كو ذيكري الله، نه ميش بو ته زكى يه، واته پاك كردنه وهى له طائفه له ذيكري الله دا له طائف يه كه يه كه وه يهك له دواى يهك پاك نه بونه وه و ذيكريان نه كردو نوري تاييه تيان نه دره وشايه وه، به لام ليړه دا چونكه ذيكريه كه به سهرى هه موي له طائف دا تى نه پيرى، كه هه لكرا، هه موي به جاريكا هه لكري، يان له پيشا له دله وه دهست پى نه كات پاشان يهك له شويى يهك هه مويان دهست نه كه نه ذيكري، وه نوري تاييه تيان نه دره وشايه وه، وه نه وكه سه خوى هه ستى پى نه كات.

رەوشى دووھەم بۆگەشتەن بە سەرى لوتكەى ئاوات لەربىزى نەقشەندى دا
برىتىيە لە «موراقەبە» يىگومان بۆ ئەنجامدانى موراقەبەش ھەر پىشەكى يىك بۆ
ئەنجامدانى دىكر پىويستە، بۆ ئەمىش پىويستە، ۋەكو لەپىشى ھەموشىكا
تەوبەكردن، پاشان دەست بەدەست نوپزەۋە بون ۋە «استغفار» كردن، ۋە لەشۋىنىكى
كەنارو ئىدەنگا دانىشتن.

موراقەبە برىتىيە لەۋەى ئەگەر دەستى دا بەجوۋرەى كەگوتمان خۆت ئامادەكەى
ۋە لەگوشەيىكى چۆلا دانىشى ھەموخەتەرەوخەيالى لەدل دەرکەيت ۋە روى دلت
بەكەيتە قاپىى ھەق، بەئى واسىطەى مورشىد ۋە بەئى ئەنجامدانى دىكر، بەۋپەرى
نيازمەندىو كزىيەۋە بەھەمو توانايى و خواستىكى دەرۋنەۋە لەخوایگەرە
پارپىتەۋە كە رەحمت پىبكات ۋە فەيىضو بەرەكەت پرېزى بەسەرى دلو دەرۋنە
ۋە دەرۋن بەنورى خۆى روناك كاتەۋە.

جا بەردەۋام بونى شەۋو رۆژلەسەرى ئەم حالەتە ئەئى ئەۋەندە درېزەى بدرىتى تا
رووكردە قاپى ھەق ئەبىتە (مەلەكە) واتە، خەدە بۆمرۆف، ئەم حالەتە لە
تەصەۋۋۇف دا پى ئەلەن رووكردە (مەذكور) نەك دىكر، واتە دل بەدەيتە خاۋەن ناۋكە
خودايە، نەك (ناۋ) كە دىكرە.

بەم جوۋرە خاۋەن ناۋ لە دەرۋنا ئەدرەۋشيتەۋە ۋە (حوزور) ۋە (موشاھەدە) يان
«شۋەود» دەست ئەدات.

گەرەپپاۋانى ئەم رېنگايە فەرمويانە (جەذبە) واتە راکىشران بۆلاى ھەق،
لەرېنگاي موراقەبەۋە زووتر دەست ئەكەۋىت تا لەرېنگاي دىكرەۋە، ھەرۋەھا ئەلەن
بەردەۋام بون لەسەرى موراقەبە مەرد ئەگەيىتە پلەى «ۋەزارەت» واتە، ۋەزارەتى
مەعنەۋى، واتە دۋاپلەى پىش كەۋتن. لەبەرەھەمەكانى موراقەبەش ئەۋەتە ئەۋكەسە
ئەبىتە فەرمانرەۋا بەسەرى «مولك و مەلەكوت» دا، ھەرۋەھا ئەبىتە دەرۋن ناس ۋە
فەرمانرەۋا بەسەرى دەرۋنەكاندا.

پىويستە بزەنن ئەۋانە كە خەدەئەدەنە موراقەبە ئەئى لە دىكرۋ خواپەرستى و
شەۋنۋىزۋ ئەۋجوۋرەشتانەش غافل نەبن، ۋە بەرادەيىكى مەعقول ئەۋپەرستشانەش

ته نجام بدات ههروه ها فهرمويانه نزيكي ي كردن له پياوچاكان به كيكه لهوشتانه ي
ته بنه هو ي پيش رهوت وه سهركهوتني پياو ، هه ره به وجوره ي كه خوا ته فهرمي «يا ايها
الذين آمنوا اتقوا الله وكونوا مع الصادقين» سوره ي تهوبه «١١٩» .

واته ، ههم پاريزكارو خودا په رست بن ، وه ههم هاوړي و هاو خده ي
راست كاران و راست ويژان بن . گه وره پياوان زوړشت له ته سراري غه ببيان له كاتي
مورقه به دا پي نشان ته دري ، ته نانه ت سه باره ت به وه زعي سلوكي خويان
پاهنابي ته كرين .

زوتر له باره ي مورقه به وه باس كرده چونكه مورقه به له بازاری ته سه ووف دا
واتاي تريشي هه به وه كو ته وه ي مروف ره قيب وه چاوډيري كه ري كرده وه و پره فتاري
خوي يي ت وه جله و بو نه فسي شل نه كات .
به لام له رهوشي ري گرته به ري ريبازي نه قشبه ندي دا مه به ست له مورقه به ته مه ته
كه باسمان كرد .

پرهوشي سي ههم :

پرهوشي سي ههم له ريبازي نه قشبه ندي دا بوگه يشتن به خودا ، به هره وه رگرته له
دهسته و داوین بونی خاوه ن كه مالک ، واته ، بونه شاگردی مورشيديكي كاميل ،
ته وانه ي ته بنه شاگردی پيريكي ده س گيره خاوه ن كه مال ، وه ئي خلاص و ته ده ب و
په يره وي كردن له ده ستوري ته و خواناسه ته كه نه پيشه ي هه ميشه بي يان ، وه ههروه كو
شاگردیكي ويستاري فيربوني زانباري لای ماموستاي دهرس ته خويني ، وه ته بي
رني نومايي و ده ستوره كافي ته نجام دات ، ته م چهن به رابه ري شاگردیكي
ده رس خوین رني نمايي رپه ره كه بي ته نجام دا ، ته ویش ههروه كو ري پره واني
ريبازه كافي تر ته گاته مراز وه دلي به نوري هه ق پوناك ته بيته وه .

گه وره پياواني ته ري قهت فهرمويانه ته م ريگايه له هه موي ئاسانتره وه له هه مویشي
زوتر مروف ته گه ينيته مراز ، به م ري پره وه ته لين ذيكري رابيطه ، واته يادي مورشيدي
وه تي كو شان به يارمه تي راسته وخوي مورشيدي .

زوتر له باره ی رابیطه وه باسمان کردوه گوتمان رابیطه بریتی به له بهرده وام کردنی
 په یوه ندی دهرون له گه لې خوا ی گه وره دا ، جا نه وانه ی که مورشیدیان هه به نه و
 په یوه ننده له ریگه ی دهرونی مورشیده وه بهر قه رار نه کهن ، واته دلّیان په یوه ننده نه دهن
 به دلّی مورشیده وه که بیگومان دلّی مورشیدی کامیل هم خوی نورانی یه و نوری
 خودای تیا دره وشاوه ته وه وه هم دلّی په یوه ننده به دلّی حه زره تی موحه مده وه
 «درودی خوی له سه ره» دهرونی نه ویش دیاره جیگه و کانگه ی نوری خودایه وه
 په یوه ننده به سه رچاوه ی نه نواره وه که نه نوازی خودای گه وره یه ، وه هه میسه و
 بهرده وام وه کو تافگه ییکی بی پایان نوری هه ق نه رژی به سه ری دهرونی پیغه مبه رده وه
 هه روه کو کاره با ، که چوّن دابه ش نه کری به هه ر چوارلادایان وه کو سه رچاوه ی
 ئاوینیکی بی پایان چوّن به هه مولاییکا جوگای لی هه ل نه گرن وه هه رجوگه ی هه زاران
 مه زراو هه ر جوگه له ی هه زاران داروده رخت و گیاو سه وزه ی پی ئاو نه دیرن نه میس
 به وجوره نه و رووناکی و فیهضه وه نه و ئاوه زه لال و پر خیر و بیر دابه ش نه کری
 به سه ری ویستیاران و خوازیارانیکا قولیان لی هه ل کردوه و چاکی مه ردایه تی بان
 لی کردوه به لادا بوته وه ی مه زرای دهرونیان به و فیهض و به ره که ته په روه رده و به ره هم
 دار بکه ن .

بیگومان مورشیدی کامیل سه رپشکه و به وجوره ی پیوستی بیت به شی خوی
 دیریت وه دابه شی نه کات به سه ری خوازیاراندا .

زوتر له باره ی شیعرینکی مه وله وی به وه کو لپانه وه که بو مورشیدی خوی
 شیخ عوسمانی نه قشبه نندی نویسه ، که نه لی :

حه یفه تو میراو سه رجوی باده بی
 به هه رکه س به قه د که فاف داده بی
 من کستم روزه رد هام فه ردانم بی
 دانه م روسیای هام ده ردانم بی
 سا هه ل که با بی جو جو جوگه ی مه ی
 وه سه ر کستم دا په ی په ی په یاپه ی .

هتد ... مه به ستی نه م شیعرانه ی مه وله وی نه م که لک وه رگرتنه مه عنه وی به و نه و
 ئاودیرانه ی کشتگه ی روچی به ته .

به سهری تهو صوفی به دا وه صهحو تهو ته، تهو به ننده به ته گه ریته وه بو سهری هو شی
 جاران وه ری کویتی کردارو گوفتاره کانی، هه رتهو به زمانی «محمد بن خفیف» وه
 ته فهرمی. (سوک) بریتی به له هاتنه کوئی دهرون له کانی ناو بردنی خوشه ویست،
 (خودا دا)، وه ههروه ها ته لی، «مه قاماتی وه جد» چوارن، دُهل، حیره ت، سوکر،
 صهحو، که واته سوکرو صهحو به شیکن له چوارمه قامه که ی وه جد، که له به شی
 (وه جد) دا با سمان کرده و، واتا کانمان لیک دا وه ته وه.

ههروه ها شیخ عومهر سه باره ت به «غهیبه ت وه شو هود»، ته فهرمی، شو هود،
 بریتی به له حوزور، شو هود، کوردی به که ی ته بیته چاوی کهن، بیگومان لی ره دا
 مه به ست له چاوی کهن، دهرونی وه مه عنه وی به، واته به به صهر نیه به به صیره ته، وه
 حوزور ناماده بونه به لای که سینکه وه، تهویش ههر به حال ته مه عنه وی وه دهرونی،
 جائه لیت ته م دیتنه به ناماده بونه یان روبه روبونه، تاو لیک له شیوه ی یان له حال ی
 (موراقبه) دا (وتمان موراقبه چاودیری کردنی ره حمه تی خودا، وه خودا به حازر زاتینه)،
 ده میلک به حال ی (موشاهده)، واته دیتنه، تاوه کو پیناسی تهو به ننده به له سهری دیتن وه
 چاودیری بیست، ته وه، حازره، واته حال ته حوزوری هه به، وه ته گهریش له حال ی
 موشاهده و موراقبه به ده رچو ته وه له دائره ی حوزور ده رته چی، که واته غایبه
 واته له حال ی غهیبه ت دایه.

بری جاریش مه به ست له (غهیبه ت)، غائب بون، وه گوم بون له ته شیا، واته له هه مو
 گیان دارو بی گیان لیک، جائه گهر غهیبه ته که له م چه شته یان بو ته وه مه قامی «فنا» به، وه
 غهیبه ت نیه، که واته غهیبه ت ته وه ته له حوزوری حهق غائب بیست، ته گینا له ته شیا غائب تیه،
 ته گهر له ته شیا بو فنا به، ته گهر موشاهده و حوزوری له ده س دا ته وه ته غهیبه ت، واته غهیبه ت
 له حوزوره، ته گهریش سهر له نوی خودا بوی کرده وه وه نوری حوزور و موشاهده واته ناماده بون و
 دیتی ته نوار و ته سرار بوی ده ست دا ته وه (شو هود).

قوشه یری سه باره ت به (مهحو) وه تیسبات، ته لی، (مهحو) لاجونی پیناسی «عاده ت»،
 واته خووخده به «تیسبات»، ته نجم دانی فهرمانی خودایه واته به جی هینانی
 رهوشی به ننده گی، وه ته وکه سه ی پیناس و رهوشه ناپه سه ننده کانی خوئی لابر دیتن وه
 پیناسی له بارو باشی کردیتنه جی نشینی ته وان ته وکه سه خاوه نی مه حو تیسباته، واته
 خراپه ی له ناو بردوه و چاکه ی کرده ته جی نشینی.

له پاشان پاش بری لیکولینه وه ، ته لیت ، کاکله ی مه جوو ئیسیات له لای خوداوه دیت ، ته وه ی خودا له ناوی ته بات ته وه مه جوو وه ته وه ش خودا دای ته مه رزینی ته وه ئیسیاته ، که وابو مه جوو ئیسیات راسته وخو به سراون به خواستی خوداوه ، ههروه کو خودا خو ی ته فهرمی «يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ» .

سه باره ت به «صه جوو وه سوکر» ، ته لیت (صه جوو) هاته سه رهوشی خو به ، له پاش بی هوشی وه سوکر ، مهستی یکه به هوی نورو به ره که تیک (وارید) یکی به هیزه وه ، ده ست ته دات .

وتمان «غهبه» هه به ، وه سوکریش هه به ، لیره دا ته لیت غهبه به هوی «وارید» یك واته به ره که تیکه وه پهیدائه بی به لام سوکر ، قولترو به هیزتره له ، «غهبه» واته بی هوشی ی ، وه ته میش هه به هوی به ره که تیکه وه ده ست ته دات ، که خوا به که ره می خو ی ته یارینی به سه ری دهرونی ریوارانی ریگه ی ته سه ووفدا .

وه سه باره ت ، به «غهبه و حوزور» ته لیت ، غهبه بریتی به له بی هه والی قهلب له وه ی که به ده ورو به ریا له خه لکی تر روو ته دات ، ته ویش هی ته وه ته چونکه هه ست پی که ره کافی ته وکه سه هوشیان وابه لای تهو به ره که ته وه که خودا خه لاتی کردون ، وه ته وکه سه وای لی دیت ته نانه ت خویشی له یاد ته چینه وه ، وه سزادان و پاداشی پاشه رویشی هه له یادا نامینی ، زور جار پیش هاته بوئه وانه ی که وان له م حاله تی «غهبه ت» هه واته له هوش چونه دا ، ده سیان چوه به ناوی ناگرا وه به خو یان نه زانیوه ، هه رچه وکو تر قسه یش ته که ن وه هاتو چوو ته که ن ، به لام خویشی ته و حاله یان بی هوشی کردون ، جار یکیان «شیلی» ، که به کی که له گه وه پیاوانی ته سه ووف دیت بولای جونه ید ، گه وه پیاوی شارپی ته سه ووف ، ژنه که ی جونه ید ، ته به وی سه ری دا پوشیت ، جونه ید ته لی پیویست ناکات چونکه شیلی حال ی له سه ری خو به ، پاشان جونه ید ده ست ته کاته قسه کردن له گه لیا تا ته یکاته گریان ، جا که شیلی ده ست ته کاته گریان ، جونه ید ته لی به ژنه که ی ئیسته سه رت دا پوشه چونکه شیلی هاته وه سه ری خو ی .

یه کی له موریده کانی «ابوعلی دقاق» له نه یسا بور به ناوی «ابونصر المودن» ته لی هه میشه له کوره کانی ته بوعلی ده قاق دا قورئانم بوئه خویندن ، سالیکیان ته بوعلی ته چو بوچه ج ته وه نده له باره ی چاکی حه جه وه باسی کرد منیش پریارم دا له گه لی پرۆم بوچه ج ،

وهله گه لی جه ماعه تیکا له ته کیا چوین بوجه ج ، پوژتکیان دهس نوژی نه گرت
 رویشو مه سینه که ی له یاد چو منیش زانیم مه سینه ی ته وه هلم گرت تاگه یشتینه
 مه نژلکی تر دیم ته یه وی دهس نوژی نگریت وه دهسته پاچه یه بومه سینه منیش
 مه سینه که م برده خزمه تی وه له بهرده میا دام نا له پاشان وتی خودا پاداشی چاکه ت
 بداته وه وه بهوردنی سه برنکی کردم وه گوئی باور نه که ی وه کو ته وه ی من جاریکیان
 توم دی ییت تو کی ییت ؟ گوتم قوربان نام ناسیته وه ؟ من شوینی تو که وتوم وه له بهری
 تومال و مندالم به جی هیشتوه ئیسته ته لییت جاریکیان توم دیوه ؟ .

مه بهست ته وه ته ته وه حاله تی (غهبه) ، واته له هوش چون یان
 هوش له دهس دانه ، به لام حوزوره که ی ته وه ته له وکاته دا چونکه هوشی به لای
 خه لکه وه نه ماوه ته وه له حوزوری هه ق دایه ، ته مهش به هوی ذیکری خودا کردن و
 ناوی خوا بردنه وه دهست ته دات له راسته که یا تهو به دل واله حوزوری خودا دا وه تا
 هه رپاده ییك زورتر له (خه لق) دوورییت ، له (خالق) ، نریکتر ته ییته وه ، تاته گاته
 راده ی به ته واونی له یاد بردنه وه ی خه لک وجهان وه نوقوم بون و دا پوشران له حوزوری
 خودا ، جا که له حاله ته ده رچو ته وکاته وه کوئیسته ی ئیسه کاره که ی پیچه وانه
 ته ییته وه واته حوزوره که ی ته ییته حوزوری ناوی خه لک ، جا ته م حاله ی «غهبه ته» واته
 له هوش چونه ، یان خه لک له یاد چونه وه یه ، بری جار که م ده وامه وه جاری وایش
 هه یه ، زور ده وام ته کات ، سا تا هه ر ته ندازه ییك خودا ویستی .

به ناوبانگه ، جاریکیان «ذا النون المصری» یه کیك ته نیری بولای بایه زید
 که حال و ته حوالی بایه زیدی بوزانیت ته وکه سه که ته گاته ته وی وه هه والی بایه زید
 ته پرسیت وشوینی بایه زیدی پیشان ته دهن ته روات بومالیان سه یر ته کات بایه زید
 دانیشتوه ، بایه زید ته لی ، کیته ته وی ؟ ته لی بایه زیدم ته وی ، بایه زید ته لی
 بایه زید کی یه ؟ بایه زید له کوئی یه منیش به شوینیا ته گه ریم ، پیاوه که گه رایه وه وتی
 باب ته مه شیته ، کاتی گه رایه وه بولای ذا النون وه سه رگوزه شته که ی بوگیرایه وه ، ذا
 النون دهستی کرده گریان گوئی بایزیدی برام له گه لی هه موی ته وانه ی ترا که
 هوشو بیران لای خوین نیو ته نها هوشیان لای خودایه ، له گه لی ته واندان
 ته میش چوه .

له کتبی معجم مصطلحات الصوفیه دا ، سه باره ت به «سکر» وه «صحو»

ئەلئیت ، سوکور مەقامیکە لە مەقامی خوشەوستان فەنای بەسەرانا ئیت وە دەست
(عیلم) زانیاری ناگاتە داوینی ، ئەلی صەحو والای ژوروی سوکرەو ، وە لەگەڵ
مەقامی «بەسط» دا رێک ئەکەوئیت ، صەحو مەقامیکە چاوەروانی کردنی ناوی
وە پێوستی بەو نە پڕۆیت بەشونیا وە لە هەموو کەموکوری پێک پاک کراوە تەو .

سەبارەت بە (غەیبە) ، ئەلئیت ، سێ پلەیه ، «غەیبە» واتە لە هۆش چونی (مورید)
بەجۆریک یادی نە لای مال و منال و سەرو سامانەو ئەمینی وە نە ترسی لە هیچ کۆسپ
کەندیکە وە نە بۆئاوات گەیشتن دەستە و داوینی هیچ شتی ئەیت . پلە دوو هەم
لە هۆش چونی (سالیك) ه ، ئەویش دای زانیاری و هۆی کۆشش و روخسەتی پشور
لە یاد ئەچیتەو .

پلە سێ هەم ، لە هۆش چونی «عاریفە» ، واتە گەرە پیاوانی پێ گەیشتی
تەصەووف ، ئەوانیش لە چاوی ئەحوال و دیت و پایە و پلە گۆم ئەبن وە ئەکەو نە ناوی
بارومی (جەمە) ه وە ، واتە کۆبوونەو و نزیکی لە لوطی خوداوە .

لە کتیی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا ، ئەلئیت ، (مەحو) بریتی یە لە لاچونی
پێناسەکانی دابو رەوش ، بەجۆریک ئەو کەسە لە و کاتەدا هۆشی لانامینی ، وە
رەوش و رەفتاریکی وای لی سەر ئەدات کە لە دەستی ئاوەزی ئەودا نیە ، هەر وەکو
ئەوانە کە مەستی بادەن ، «مَحْوُ الْجَمْع» واتە بەجاریکا تیاچوون ، یان تیاچونی
هەموشتی ، هەر وەها ، «الْحَوْ الْحَقِيقِ» ، واتە تیاچونی راستە قینە ، ئەو خۆی تیاچون
وە (فەنای زۆری یە ، لە تاکی دا) (فناء الکثرة فی الوحدة) .

وە «البات» ، دژی (مەحو) ه ، ئەویش بریتی یە لە ئەنجام دانی (عبادەت) ، واتە
خواپەرستی . هەر وەها سەبارەت بە (صَحْو و سوکر) ئەلی ، صەحو گەرە ئاوەی ،
عاریفە بۆسەری هۆشیاری ، واتە هۆشیاری بونەو هێ عاریفە پاش غەیبەت وە پاش
ئەو هێ کە هەستی لە دەست دابو ئەلی پێچەوانە ی صەحو ئەیتە سوکر ، واتە
مەستی ، ئەلی واتای صەحو وە سوکر ، «هۆشیاری و مەستی» ، نزیکە لە واتای
«حوزور و غەیبە» ، واتە ئامادە بون و لە سەر خۆچون ، یان ئامادە بون و ون بون ،
فەرق لە نێوانی حوزور و صەحو دا ئەو تە صەحو روداویکە دیت و ئەچیت بە ئام حوزور
هەمیشە نی یە بەردەوام ، وە صەحو سوکر بە هێز تر و تەواوترن لە حوزور و غەیبە ،
سەبارەت بە غەیبەش هەر ئەم سەرچاوە یە ئەلئیت ، «غەیبە» بریتی یە لە وون بونی دل

لهه موی ئه وهی له خه لێ روو ئه دات ئه ویش به هوی ئه وه وهیه که ههستی ئه وه که سه سه رگه رمی ئه و حاله یه که بوی دهستی داوه : ئه لێ گوتراوه بریتی یه له وهی که ههستی به لای نه فسه وه نامینی وه نایینی ، چونکه به هوی ئه و ئه سراره وه که خودا بوی ده رخسته وه نه فسی له بیر ئه چینه وه .

سه باره ت به (شهود) ئه ئیت به پێچه وانه ی (غهبه) وه ، واته وون بون و له هوش چونه وه ، لیره دا ئاگای له نه فس وه نیازه کانی نه فسه له غهبه دا و تمان هوشی لای نیازه کانی نه فس ئامینی به لام له شهودا ئاگای لی یان ئه ئیت. شیخ محی الدین عه ره بی ئه لێ ، «مه حو وه اثبات» یه کینکن له شته دوانه کانی ته صه ووف ، وه کو (فه ناویه قا) کاتی که مه حو واته کات له به نده ئاگای له نه فسی خوی نه ئیت له و کاته دا و له گه رمه ی حوزوری خودا دا ، واته لیره وون ئه ئیت و له وی دائه مه زریت .

له پاشان باسی دوو ووشه ی تر ئه کات «السَّحْقُ وَالْحَقُّ» ، ئه لێ ، له سه حق دا به نده ههستی ئه وه ئه کات که لاشه ی خوی تیاچوه و وردبوه و بوه ته تۆزو شوینه مای نه ماوه ، ئه مه ش به هوی زال بونی ده سه لاتی «ته جه للی» نوری خودا وه یه ، واته ده رکه وتن و زال بون و زۆر سه ندنی نوری خودا به سه ری وجودی به نده دا .

ئه لێ ، «مه حق» ، له سه حقیش بالآتره ئه ویش بریتی یه له فه نا ، واته تیاچونی یه کجاره کی به نده به چه شنی ههستی بونی خوی ناکات ، وه ته نها ههست به وجودی خالقی ئه کات ، وه ههروه ها له هه موی که ونیشا جگه له قودره تی خودا ههستی هیچ ناکات وه هه رچی شتیکیش ئه کریت بوی رونه که به هوی هیزوتوانانی خودا وه یه وه به نوینه رایه تی له لاینی ئه وه وه یه که ئه کریت .

«شهوق»

به لای بری له گه وره پیاوانی ئه م پرێگه وه ، وایه ، که حالی شهوق حالیکه به شوینی مه حبه به ت دا ده ست ئه دات .

معجم مصطلحات الصوفية ئه ئیت ، شهوق بریتی یه له بلبسه سه ندنی دل له کاتی ناو بردنی خوشه و یست دا .

وه ماوه له نیوانی شهوق وه ئیشتیاق دا ته وه ته، شهوق پاش دیدار
وه چاوپیی که وتن دائه مرکیت وه نامینی، به لām ئیشتیاق پاش ته وه ش هه به رده وامه.

مه به ست له شهوقه، واته «تاسه کردن»، وه ئاره زوی دیدار، بریتی به له شهوق
ریوارانی ریگهی ته صه ووف، که ته ویش حالیکی تاییه ته و جیهانیکی هه به
بوخوی،... بیگومان له باسی هه موی ته م حال و مه قامانه دا ته و چۆنیه ته ی که به سه ری
ریوارادیت هه رگیز به ته واولی وه به ئی که موکوری باس نا کریت، چونکه هه م
وشه یلک نیه بو باسی، هه م مه جبورین باسی بکه ن، له گه ل ته وه شا هه رکامه و
شتیکی وتوه، وه رازیکی درکانه وه جائه وه تا شیخ عومه ری سه هره وه ردی باوه ری
خوی و هی گه وره پیاوانی تر پیشان ته دات، پری له وگه وره پیاوانه ته ئین، شهوق
هی غایبه خودا مادام هه همیشه حازره، به تاییه ت بو ته وان که حازری به که به چاوی
دهرون هه ست ته که ن، ئیتر شهوق کوا ته مینی، به لکو شهوق هی بهر له حالی
موشا هه ده به، جاله م روانگه وه سه هره وه ردی ته لیت شهوق به کی که له حاله کانی
مه حه بیه ت، وه (موحیب) واته، که سی که که سیکیی خوش بویت، هه همیشه هه ر
(موشاقه) واته ئاره زومه نده و تاسه ی ناشکی ت، ته و که سه ی که خوی خوش بویت
له هه مو موشتا قلیک موشتا ق تره چونکه «همری خودا، واته حالاتی نه ئی (غهبی)
له جیهانی غهیره ماددیدا ئی پایانه «الْأَلْهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ» تایه (۵۴) (اعراف)، به م جوړه
ریوار هه رکه گه یشته حالیکی تازه، واته، حالیکی تازه دهستی دا بوی، ته و سا که
ته زانی که حالی له و حالی خوی به شترو به رزتر هه به، جا ئیشتیاق سه رله نوی
ده ست ته داته وه بو ته و مه لبه نده تازه به وه به م چه شنه حالی شهوق له ناوی جه غزی
مه حه بیه ت دا هه ر ده وامی ته بیت،

دوباره ته لیت، ته مه حالی دهسته یی که له خوش ویستان، که له مه قامی شهوق دا
جیگایان پی دراوه، شهوقیش بو مه حه بیه ت وه کو زوهد وایه بو ته و به، واته ته گه ر
ته و به دامه زرا زوهد ده رته که وی ته گه ریش مه حه بیه ت دامه زرا شهوق په یداته بیت.

له «ابن العطاء» یان پرسی وه شهوق چی به؟

ته لی سوتانی ناوسکه و کلپه گرتنی دل و دپارچه پارچه بونی جه رگ له ترسی دوزی،
ته ویش له پاش نزیکیی و دیدار.

ههروه‌ها پرسویانه ئایا (شەوق) به‌رزتره یان (مەحەببەت) ئەلێن شەوق، چونکە شەوق لە مەحەببەت پەیدائەبێت وە ئەوەی مەحەببەتی نەبێت شەوق نایێت، کەواتە مەحەببەت لاسکی دارەو شەوق لاقەکانیەتی.

لە کتێبی «منازل السائرین» دا سێ پلە دانەبێت بۆ شەوق، یەکێکی شەوق خودا پەرستانە بۆ بەهەشت، بۆ ئەوەی لە دەستی ترسی ئاگر رزگار بن، وە ئەوەی خەم دای گرتووە لە خەم دەرچی، وە ئەوەی ئاواقی بەهەشت بووە بە ئاواقی بگات.

پلەی دوو هەم، شەوق گەیشتنە بەخودا.

وە پلەی سێ هەم، ئاگرێکە، مەحەببەت خستویەتە دەرونەوه، ژبانی لە مەرۆف شیواندووە و خوشیی لە دەست سەندووە وە هیچ دەرمانی چارە ی ناکات جگە دیداری خودا. «بىگومان به‌چاوى به‌صيرەت» خاوەنی «اللَّمْع» پاش باس کردنی شەوق هەربەشیوە یێک وەکو ئەوانی تر، لە پاشان ئەلێ «وَالشَّوْقُ يَقْتَضِي الْاُنْسَ» واتە شەوق پێویستی بە ئونس ئەبێت، واتە حالی ئونس بە شوێنی شەوق دا دێت.

قوشەیری لە سەرەتای باسی شەوق دا دەسنیشان بۆ ئەم ئایەتە ئەکات کە ئەفەرمی «مَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنْ أَجَلَ اللَّهُ لَكَ» مەبەست لێرە دا ئەوەتە ئەوانە ی موشتاق ئەوەن بگەن بەخودا، رۆژێک ئەبێ ئەجەلیان بگات، واتە ئەبێ پێیان ناخۆش ئەبێ کە ئەمرن، بە لکو چونکە بۆعالمی ئەرواح ئەروون، وە لەخوا نزیکتر ئەبنەوه ئەبێ هەراسیان لەمردن نەبێت.

«یحیی بن معاذ» (٢٥٨ هـ ٨٧٢ م) ئەلێت نیشانە ی شەوق بریتی یە لە پڕینەوه ی ئەندامی لەش لە (شەهوات)، واتە قەدە غەم کردنی ئارەزو ی حەیانێ لە لەش، چونکە شەوق گەیشتن بەخودا لەکوی وە ئارەزو ی حەیانێ لەکوی، ههروه‌ها قوشەیری ئەلێت لە «سری» م بیست، ئەبوت شەوق پایە یێکی بەرز ی خودا ناسانە..

ئونس، يەككى ترە لە حالەكانى تەصەووف، ئونس ئەبىتە ھۆگرى بەشتىكەو، وە
 دل كرانهو، بەوشتە، بىگومان لىرەدا مەبەست ئەو، تەكەدلى رىبوارى رىنگەى
 تەصەووف ھۆگرەنى بەخوشەوېستى خوداوە، وە جگە خواى گەورە دلى
 بەھىچ شتى ناكړتەو، مروف لەم حالەدا لەخەلك بىزارە وە ھەتا بوى دەست بدات
 دوورنى ئەگرىت لەخەلك، وە خواخوايەتى كەس نزيكى لىو، نەكات، تەنانەت
 ئەگرىش واھاتە پېشەو، چو، ناوى خەلك، يان خەلك ھاتن بولای ئەو، بەلاشە لای
 ئەوانەو بەدل لای خودايە، ئەم رىبوارە لەم حالەتى ئونسەدا، ئەو، نەدە دل خوشە
 بەونزيكى و ھۆگرى خويە، ئەگر بەدرىتە بەرى بەردىش، زویر نايىت، وە ھەر
 دل خوش و خوشحالە، وە نايەوى كەس ئەم خوشى يەى لى تىك بدات وە ئەو بازارەى
 لى بشلەژنى.

لەم حالەدا، رىبوار ناو بردنى خواى لە ھەموشتى پى خوشترە، واتە، «ذېكر» وە
 ئەم ئونسە لای پرى لە خواپى داوان، ئەگاتە رادەى كەشف وە شەھود، واتە
 دەر كەوتنى نورى خودا بۆ دیدەى دل، واتە «بەصيرت»، وە ئەم پایەى دواى بەھىچ
 زمانىك باس ناكړت، وە لەھىچ گرفتارىكا ناگوتىت، وە ھەر ئەم نەبولى ووشەو گوفتارو
 واژەبە بۆ باسى حالانى تەصەووفتە، ئەبىتە ھزى ئەو، زور مەبەستى تەصەووف، ھەروا
 لەدلى خوا، نيا ماو، تەو، ئەمىن، وە، چونكە ھەم وشەيك نىە بۆ باس كردنى، وە لەناو وتارا
 ناگوتى، وە ھەم، ھەركامەى بۇخوى جىھانىكى بۆدەر ئەكەوى لەھى ئەوى تر ناچىت،
 وە كوتەو، ھەزاران كەس لەلای يەك كەسەو، دەر كەوت كړن، بەلام بۆ ھەركامەى خانوو
 بەرەيك تەرخان كړانى، وە بۆ ھەركامەى خوراكيكى تايبەت برايت، بەلى ھەمو
 دەر كەوت كړاون وە خواو، ن مالى ھەمويان يەك كەسە، بەلام جى وشوین و خواردن و مېواندارى
 ھەركامەى ھى تەنھاخویدنى، جا نى گومان ھەركامەى باسى ئەو، خوى ئەكات، وە ئاگای
 لەوى ترى، جا بە داخو، زمان و ووشەو واژەيك نىە بۆ باس كردن و گېرانهو،
 ئەوسەزگوزەشتانە، وە ھەموى مەعنەوى، وە بەچاوى دەر و ھەست ئەكړت، وە
 ھەر ئەو، نەمان بۆدەر ئەكەوت كە باسيان كړو.

له کتبی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا به رانېر به ووشه ی «أنس» زور به کورتی
 نه چه ند ووشه یه نوسراون.

الأنس «التذادُ الروح بِكمالِ الجمال، وهو أثرُ مُشاهدةِ الحضرةِ الإلهيةِ في القلب، وهو جمالُ
 الجلال، وقيل الأنسُ ضدَّ الهيبةِ، وقيل معَ الهيبةِ».

له کتبی «الفاظ الصوفیه» دا، نه لیت، خاوه نونسه کان نه به سى به شه وه.

بريکيان، دليان به ذبکر نه کرته وه و بيزارن له «غفلت»، واته بيزارن له وهى
 له خوداغافل بن، وه هوگرى خودا پرستين وه بيزارن له گونا به بارى.

بريکيان، ته نها هوگرى خودان، وه به خوانه نى دليان به هيچ ناکرته وه
 وه له هه موشتيکى که بيزارن.

دهسته سى هه ميان، نه وان، که سام وه هه يه نى نونس و نزيكى خودا،
 هه موشتيکى له بير بردونه ته وه، ته نانه ت نونسه که يشيان له بير چوه ته وه.

له داوود الطائى که له «١٦٥» لک، کوچى کرده، نه گيرنه وه: جاريلک صوفيک
 نووشى نه بيت، له داود نه پرسى، نهى نه باسوله يمان، نه وه چيته، واته وه نده
 خوشحال و دم به بزهى، داوود وى، نه به يانى به، شهر ابيکيان دامى، که پنى نه لى
 شهرانى «نونس»، به ويونه وه نه مرو روژى جه نى منه، وه نه وه ته نه ميني چهنده
 خوشحالم. که واته نونس نه و حاله خوشه يه که به وهى هه سى نزيكى له خودا وه
 وه هه سى نوري خودا له دهر ونا ده ست ته دات، وه نه و پرى خوشى نه خاته دهر ونى
 صوفى به وه، به جوړى که جه زنا کات که سى لى نزيک که وى، وه نه شادى بهى
 لى تىک دات.

«وَجَدُ»

وه جد به کيکه له حاله کان، (تاج الاسلام گلابادى) له کتبی (التعرف لمذهب أهل
 التصوف) داته لى، وه جد برى به له حاله تىکى خوشى، يان ناخوشى، يان
 ترس و راجله کان، يان دهر که ونى پر شى نه نى له جيهانى پاش مهرگ، يان

دەرکهوتنی ههرنپینیک له ئه سراری مه عنهوی، کهخوا بیهوی بۆ ئه وه بندهی خویه
ئاشکرای کات.

له ناوی صوفی و دهرویشی کوردا، بهم چۆنیته ته ئه لێن حال لێ هاتن، یان جه ذبه
لێ هاتن.

ههرچهن له وانا عه ره بیه که دا جه ذبه و حال و اتای ته گوریت.

شیخ عومه ری سه هره وه ردنی له «عوارف المعارف» دا سه بارهت به «وه جد»
«ته و اجود» وه «وجود» باس ته کات.

سه بارهت به وه جد ههروه کو «تاج الاسلام» باس ته کات ته لێ حاله تیکه ته بیته
هوی خویشی یان ناخویشی که حالی ته و صوفی به له حاله تی سوروشنی ده ره ته کات
وه ته یگوری.

به لام «ته و اجود» ته وه ته ته و که سه خوی بیه ویت، له ریگهی بیر کردنه وه، یان
ذیکر کردن حالی وه جد بوخوی بیرته ده ست، به لام وجود بریتی به له
ته شه نه کردن و په ره سه ندنی ته و خویشی وه جد به «به چه شنیک ته وه بنده ده و ام کات و
په ره بسینی تاته گاته بو شانی «فه ضای، و یجدان، وه جد له وانه به پروات به لام وجود
وه کوکیو هه رپایه داره. لێره دا باس له «غه له به» ته کات وه ته لیت «وه جد» حاله تیکه
زوو گوزه ر، به لام «غه له به» بریتی به له وه جدیک یان له حالیک، که ههروه کو نه وزمی
کاره با به شوینی به کا دیت وه هه ر به رده و ام ته لێ، پاشان ته لیت «وه جد» چوار پله ی
هده، ذهول، حیرهت، سوکر، صهحو، ته لێ ته م حاله تانه وه کو ته وه ته که سی
ناوی ده ریای بیستییت له پاشان پروات لێ نزیک بیته وه پاشان پرواته ناوی پاشان
شه پوولی ئاو بیات و شوینه مای نه مینی. له پاشان ته لێ ته وه ی شوینه مای ته و حاله ی
به سه ره وه مابیت، شوینه مای ته و مهستی به ی به سه ره وه ماوه ته وه ش به ته وای
هاتیته وه سه ری خوی ته وه له و مهستی به ش ده رچه، وه هوشیار بو ته وه، مهستی
هی خاوه ن دلانه و هوشیاری هی ته وانه ته شتیان به چاودیه و خودا ویستوبه
له ئه سراری «غه یب» بری شتیان بۆ ده رخت.

ههروه کو وتمان وه جد بریتی به له حالیک که دیت به سه ری ریوارانی رپه وه ی
ته صه ووف دا، ته نانهت بری جار به سه ری هه رکه سینی تریشا که به هوی خویندنی
قورئانه وه یان ده نگیکێ کاری گه ره به «تائیر»، ته و که سه هاوار ته کات یان ته گریت یان

جاری و اش هه یه قاقا پی ته که نی، نه مه «وه جده»، واته دل هاتنه جو ش، وه هه د سه باره ت به م چونه ته یه خوای گه وره ته فهرمی «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ» «انفال» ثایه تی «۲» په نجه را کیشانه بولای نه م مه به سته که بری که س به خویندنی قورثان دلی گه رم نه بیت یان ته گریت، یان هاواری لی به رز نه بیت هه، نه وه خوی وه جده، جا بری که س له گه وره پیاوای ته صه ووف لایان وایه ریوار هه تا خوی بگریت وه هاوارو گریان نه کات به هره ی زیاتری ده ست ته که ویت، بریکیان لایان واته نه م باوه ره دروسته، به لام بری به ره که ت هه یه به حالی جولان مونا سبب تره، وه هه رکامه ی ده لیلیکی بو هانیوه.

به هه رحال زور به یان له سه رته وه نه گه ر که سی خوی بو بگریت خو گرتن باشته . له پشنا باسی «ذهول» مان کرد، ذوهول، واته شت له بیر بر دنه وه یان له هو ش خو چون، «حیره» سه رسام مان «سوکر» سه رخو ش بون «صهحو» هاتنه وه سه رخو.

له پاشان نه پی ته وه ش بزاین حال ته «وه جده»، یان به کوردی خو مان، حال لی هاتن، وه هاوار کردن و ته وجوره شتانه هی تازه کارو پی ته گه یشتوانه، واته هی ته وانه یه وان له «تلولین» دا، وه ته وه ی چوه مه قامی «ته مکین» تیر ته مجوره شتانه ی ناییت وه مه قامی بالآتره له وانه .

به لام به شتویه یکی تیکرانی نه م حال گوران له زه مانی پیغه مبه را درودی خوای له سه ر، هه ربوه وه خوا ستایشی لی کردوه وه به پیچه وانه وه ناره زانی پشان داوه سه باره ت به دل ره قان وه به وکه سانه ی که به هیج دلیان گه رم ناییت، حال گوران یان وه جده، وه حال لی هاتن وه گریانی ته صاحب زورتری به هو ی خویندنی قورثانه وه روی داوه هه روه کو له م ثایه تانه دا ده رته که وی.

«إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ» «انفال» «۲» هه روه هاله سوره ی «زمر» ثایه تی «۲۳» داته فهرمی، «اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا مَثَانِي تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ» یان «إِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرَوْا سُجَّدًا وَبُكِيًّا» «مریم» «۵۸» «وَإِذَا سَمِعُوا مَا نُزِّلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ» مائده «۸۳» .

«وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَسْكُونُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا» «اسراء» «۱۰۹» .

لەم چەن ئایەتەدا زۆرباش دەرتەکه‌وی خوا باسی ئەوانە ئەکات «وَجَلَّتْ قُلُوبُهُمْ» ،
 دلیان ترسی لێ نیشت یان ، «تَقَشَّعُ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ»
 لەپاشان ئەفەرمی «خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا» . پێستی بەدەنیان دیتەوه‌یه‌كو ئەترسن و
 پاشان پێستیان خاوە ئەیتەوه ، لەپاشان کورنوش ئەبەن و ئەگرین . یان ئەفەرمی ، «تَرَى
 أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ» چاویان پر ئەبی لەفرمیسك .

یان «وَيَخْرُونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا» کورنوش ئەبەن و ئەگرین و هەتادیت
 زیاتر لەخواتە ترسن ئەمانە هەموو پێشان دەری ئەو حالەن کە بەنده‌ی خوا دۆست
 وە لەخواترس چ بەر لە ئیسلام وە چ لەزەمانی پێغەمبەردا ترسی خوا لەدلیانابووە ، وە
 بەبۆنە‌ی ناوی خوا بردن یان قورئان خویندەوه‌ دلیان هاتووە جۆش و گریاون ، وە
 رەوالتیان تێك چۆه ، لەئایەتی تری قورئاندا باسی ئەوانەش کراوە کە دل‌رەقن وە
 بەپێچەوانە‌ی ئەمانی ترەوه ، چونکە دلیان ژەنگ گرتوێتی نە بەخویندنی قورئان وە نە
 بەهیچ شتیکی لەوجۆره‌ دلیان گەرم ناییت وەخوای گەوره‌ بیزارنی خوێ دەربارەیان
 پێشان ئەدات .

خوای گەوره‌ لەسورە‌ی «البقرة» ئایەتی «٧٤» دا ، سەبارەت بە بەنی ئیسرائیلیه‌کان بۆئەو
 هەموه‌ بیانوی کە ئەیان گرت لەحه‌زەرەتی موسی ، ئەفەرمی : «ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ
 ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً ، وَإِنْ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنْ مِنْهَا لَمَا يَشْقُقُ
 فَيُخْرِجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنْ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ ، وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ» .

ئەفەرمی تەنانه‌ت موعجزه‌ی زیندووبوئەوه‌ی مانگا کە تان دی ئەویش پاش
 پارچه‌ پارچه‌ کردن و شه‌ قویه‌ق کردنی ، کەچی پاش ئەوه‌یش هەردل‌رەقن وە دلی ئیوه‌
 لەبەردیش رەق ترە چونکە بەردی واهەیه‌ شه‌ق ئەبات و کانی ئاوی لێ دەردییت
 وە شاخی وایش هەیه‌ لەترسی خوادا پراش پراش ئەبییت ، واتە دلی ئیوه‌ لەهەموو ئەوانە
 رەق ترە ، کەواتە دل‌رەقی بەلای خواوه‌ کارنیکی ناپەسەنده‌ .

یان کە ئەفەرمی «أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ ؟» لەپاشان
 هەرتەم ئایەتە ئەفەرمی «وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ
 قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ» «حید» «١٦» خوای گەوره‌ سەبارەت بە ئەصحابی پێغەمبەر
 کە لەسەرەتاوه‌ هەروه‌كو جارانیان گالته‌و پێکەنینیان ئەکردو بەتەواوی گره‌ ویده‌ی
 رەووشی ئیسلام نەبوون ئەفەرمی ئایا ئیترکاتی ئەوه‌نەهاتو دلیان بەرانبەر بەقورئان

خویندن و ناوی خوا بردن سام و ترسی لی نیشیت و همل که چ کات ؟ وه وه کو، په پره وانی
 پیغمه مېره کانی له وه پیشیان لی نه ییت، که به بونه ی دور که و تنه وه ی زه مانی
 پیغمه مېره که یان دلیان تاریک و رهش بوه ته وه وه زوریان له ری ده چون و کرده وه
 ناشیرین ؟

یان له سوره ی «زمر» ٢٢ دا، نه فرمی، «فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ
 اللَّهِ»، عه ذانی جه هه ننه م هی نه وانه ته که دلیان رهش بوه ته وه له وه رگرتن و
 په سه ند کردنی قورثان. یان له ناوی خوا بردن وه خوا په ره سنی، لیره دا مه به ست ته وه ته
 نه و حالی وه جدو گریان و موچر که به له شاهاتنه، له کاتی قورثان خویندن و یادی
 خوا کردنا، له خوا په رستان رووی دا وه و روو ته دات که ریوارانی ری ته سه و فیش له و
 خوا په رسته راسته قینانه و ته تیک نه چون و کاتی نه کردنی قورثان یان ناوی خوا بردن،
 وه نه بی شتیکی باش ییت وه زور جار له «قه سوه» واته تاریکی و زه نگداری دله وه
 سه رچا وه نه گریت.

جَلال و جَہال :

جه لال و جه مال دوو ووشه ن زور جار پیکه وه دین وه له کتبی صوفیه کاند ا
 نه که ونه به رچاو.

له روانگه ی زمانی عمره بیه وه جه لال، بو ده سه لات و عه ظمه مت وریز گرتنه «رَجُلٌ
 جَلِيلٌ»، پیاوینکی ماقول وه خوا وه ن ریزه.

جه مال، واته جوانی، «جه میل» جوان.

به لام جه مال و جه لالیک که لیره دا مه به سنی نیمه ن دوو صیفه ت له صیفه ته کانی
 خوی گه وره ن هه روه ها دوو روو داوو به سه ره اتن که په سه ری ریوارانی ری زه وی
 ته سه و و ف دا دیت، خوی گه وره نه فرمی «كُلٌّ مِنْ عَلَيْهَا فَإِنْ وَيَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ
 وَالْإِكْرَامِ» «الرحمن» ٢٦ و ٢٧ یان نه فرمی «تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ»

«الرحمن ٧٨» رېښوارانی ریږه وی ته صه ووف له کاتی «سلوک» دا واته به جی هینانی نریتی ته صه ووف دا، پرېجار به رخوردار نه بن له صیفه تی جه لالی خوی گه وره، وه پرېجار له جه مالی نه و، نه گهر خوی گه وره پیناسی جه لالی خوی له دلی نه و به نده به دا ده رخست، حالی نه و به نده به نه بیته حالیکي دپهشت واته سه رسام مان و ترس لی نیشن، وه نه گهر پیناسی جه مالی له دهرونی نه و که سه دا ده رخست حالی نه بیته حالیکي ټاره زوو تینویه تی، رېښواری ریگهی هه ق نه گهر خودا له جه لالی خوی به هر مه ندی کرد نه و به نه بیته، واته نه تویه وه وه خوی له یاد نه چیت وه نه گهر له جه مالی خوی به هر مه ندی کرد وا زیندوی نه کاته وه. بی گومان نه مردن و زیندوبونه وه به حاله تیکي مه عنه وی به، وه به ترازوی ماده کیشان نا کریت وه نه حوالیکن نه و که سانه چویه ته که ی نه زانن که به سه ریا نا دیت. که واته که شنی جه لال نه بیته هوی «مه حو» که جوړه له هوشی خو چون و نی حالیکي مه عنه وی به وه هه روه ها نه بیته هوی «غهبه» که نه ویش هه ر له و به ته به که له به شنی مه حو، وه غهبه دا باسان کرده، به لام که شنی جه مال، نه بیته هوی به هوشا هاتنه وه و نرکی له خوی گه وره، واته قورب، نه لی «العارفون بالله اذا کشفهم بحلاله غابوا وأما المحبون اذا کشفهم بحاله طابوا»، له پاشان نه لی فن غاب فهو مهیم، ومن طاب فهو متیم، واته غائب نه و به ته له خوشه و بستیدا دلی له ده ست نه دا وه شهیدی ده سنی عیشق نه بیته، متیم زه لیلی ده سنی عیشقه.

شیخ محي الدين بن العربي نه لی، جه لال پیناسی «جه بهروت» ی خودایه که پیناسی «قهه» واته زالی و سه رکه وتی خودایه، به لام جه مال له پیناسه کانی به زه بی و لوطنی خودایه «الفاظ الصوفية».

له کتبی «معجم مصطلحات الصوفية» دانه لی: جه لال پیناسی «قهه»، له پاشان نه لی جه لال بریتی به له پیناسی، «عززه مهت، کبریا، مهجد، سه نا» ی خودا، عززه مهت پیچه وانه ی به چوکی به، وه کبریا گه وره تربون له هه موگه وره یکه، که بی به پیناس بو که سیک وه له که بیر وه نه که به روه هاتوه، وه کبریا پیناسیکه که هه رشایسته ی خودایه وه شایسته ی به نده نه، چونکه خودا هه تاهه تاهه هرخواه نی عززه مهت و کبریا به، مهجد و سه نایش هه ر و اتایان نرکه له عززه مهت و کبریا وه مهجد ناوی خودایه واته خواهن مهجد، که سیکه شیاوی ستایش لی کردنه و به گه وره ناسراوه و هوی شانازی به.

سه نایش بو بهرزی هه ورو به خشه نده بی هه ور تهوتری که ته بارینی به سه ری
زه ویدا، هه بهرزه و هه به خشه نده، وه ته سه نایه له گه لی سه نای سی «نوقطه»،
سی خال دا لیک جوین.

له پاشان ته لی هه موجه مالیکی خودا که ته وژی ده رکه و تنه که ی له دهرونی
ته وریواره دا روو ته کاته که می ونه مان ته بیته جه لال، ههروه ها، هه مو جه لالیکی
له سه ره تای ده رکه و تنیا جه ماله، جاهه ر به م بونه ویه ته لین، هه موجه مالی
جه لالیکی هه به و هه مو جه لالی جه مالیکی هه به.

به لام «جه مالی مطلق وه جه لالی مطلق» جگه له خودا دا نه بیته له به نده دا
ناییریت، وه پیناسی تاییه تی خودان، وه ته نهاله ناوه کان و پیناسه کافی خودا
ته ده ره و شینه وه. بونمونه، ناوی «الله»، هه م پیناسی جه مالی تاییه و هه م پیناسی جه لال.
سه رچاوه ی ناو براو، سه باره ت به ووشه ی جه مال ته لیت، جه مال دوو واتای
هه به، به کیکیان ته وه ته که هه مومان ته یزانین وه بریتی به له جوانی تهوی تریشیان،
ته و جوانیه ته که پیناسیکی «ته زه یی» وه هه رگیزا وه رگیزی خودایه، ته لی به لای
جورجانی به وه، جه مال پیناسی «ره ضا و لوطف» ی خودایه، وه به لای کاشانی به وه
جه مال پیناسی «لوطف و رحمت» ی خودایه، له پاشان له زمانی «ابن الدباغ» وه،
باسیکی دوورو دریزی جه مال ته کات که به یوه ندی به م باسی نیمه وه نیه.

له دوائی باسه که دا ته لی، به لای مروقی «کامبله وه»، جه مالی خودا بریتی به له پیناسه
به رزه کافی، وه ناوه جوانه کافی به چه شنیکی گشتی ی، ته گهر به چه شنیکی تاییه تر
بلین، ته لین، پیناسی ره حمت، عیلم، لوطف، وه ته وانه ی له م جورهن، هه مویان
پیناسی جه مالن، به لام بری پیناس هه ن که هه ردو حاله که ی تاییه واته هه م پیناسی
جه مالی تاییه و هه م پیناسی جه لال، وه کو ناوی (رَبِّ)، که له روانگه ی پهروه رده
کردنی به نده کانه وه جه مالی تاییه، وه له روانگه ی خاوه ن بون و هیز توانانی ته و
خاوه نیه ته وه جه لالی تاییه، یان ناوی الله.

ههروه ها شیخ محی الدین عه ره بی سه باره ت به م دو پیناسه ی خوی گه و ره ته لیت
«هه بیته و نونس» که دو حالی ریواری ری ره وی ته صه ووفن له پیناسه کافی جه لال و
جه ماله وه سه رچاوه ته گرن، ته لی هه بیته به هو ی موشا هه ده ی جه لاله وه به له دلا
وه ته کری به هو ی جه مالیکی شه وه بیته که له ناوه روکا جه مالیکی که له جه لاله وه هاتوه

به لām ئونس، به هوی «موشاهدهی»، واته چاویسی که وتنی جه مالی خوداوه، دهست ته دات، سه بارهت به حالی جه مال وجه لال، له کتبی «قودسیه» که بریتی به له فهرموده کافی شاهی نه قشبه ند، وه خواجه محمد پارسا (۷۴۹-۸۲۲) لک نویسیویه تی باسی ئهم دویناسه کراوه، بابزانی، شاهی نه قشبه ند چی ته فهرمی.

ئه لی، ئه گهر ریواری «تهریقهت» به ههر دویناسی جه مال وجه لال پهروه رده کریت جه لالی تهو جه مال نه بیته و جه مالی شی جه لال ته بیته، کاتی که «خهوف» دای ته گریته واله رجادا کاتیکیش که ره جا زورته سینیت، ئه که ویتته «خهوف»، وه ههر له وکاته دا که نه و به ندهیه ته بیته «مهظه هری صیفاتی جه لال»، واته پیشان دهرو ده رخهری پیناسی جه لال، ئه وکاته ته کری «تهوه ججوه» بگریته له پیناسی جه مالی تهو، «باسی تهوه ججوه وه خهوف وه ره جا، له کافی خویا کراوه».

ئه لی کارناسانی ئهم پرشته فهرمویانه، ههر دویناسه کافی جه لال و جه مالی ریواری کاتی پهروه رده ته کرین که ئه ور ریواره گه یشتیته «حه قیقه تی مه حه بیته ذاتی» وه به کی له نیشانه کافی گه یشتن به پایهی حه قیقه تی مه حه بیته ذاتی ریواری، ته وه ته، که ههر چی پیناسه کافی تری خوشه ویسته، وه کویه کهن به لایه وه، واته پیناسی «مُعزَّ وَ مُدَلَّ» «ضار و نافع»، ههموی به لایه به کی بیته، واته خویا گه وره ههر چی لی بکات به لایه وه به کسان بیته، جائه وه ته، حه قیقه تی مه حه بیته ذاتی، واته، مه حه بیته ذاتی خودا وای لی کردوه ههر چی لای ته وه وه بیته، ته و سالیکه «ریواره»، پنی خوشه. ته فهرمی شوینه واری ئهم مه قامه ش ته وه ته مروف وای لی دیت ههر چی بویت خودا بوی ته کات، چونکه ئهم بوته (ره بیانی)، واته پیناسه کافی بونه ته شه بیسه پیناسی ههق، هه قیش ته فهرمی «كُنْ رَبًّا ذِي قُلْ لِلَّهِ كُنْ فَيَكُونُ»، ئه گهر له پیناسه حه یوانی به کافی ئینسان خوت دامالی وه ته نها پیناسه خودانی به کانت مایه وه توش ههر چیت بوی خوابوت ته کا، به لām گرنگ ته وه ته به نده کان که گه یشتته ته و مه قامه ئیتر جگه ویستی خودا و ره زای خودا هیچیان ناویت، چونکه به ناو ئینسانن ته گینا مه لائکه ن، وه جگه په رستشی خودا نه هیچیان ته ویت و نه هیچ ته توانی له دلی ته واندای خوی بکاته وه، دلی ته وان جگه نووری خودا هچی تیا نیه، ئهم شیعره قامک کیشانه بوته و مه قامه، «ئه ولیارا ههست قودرهت ئه زبلا. تیری جوسته باز گهر دانه زوراه» واته ئه ولیا له لای خوداوه ته وه یزه یان دراوه تی تیری ته قیو، وه له که وان ده رجو له ریگه دا بگریته وه.

له جینگانیکی تری کتبی «قودسیه» دا به هائود دین نه قشبه ند، له باسی (ویلات) دا نه فهرمی. له لاین پینگه بشتوان وه «کامیلان» دوو به شن، به شیکیان پیناسی جه لالی خودا دای پویشون، واته له پیناسی جه لال به هره مه ندن، نه مانه یان په روه رده کردنی ریوارانیان پی نه سپیراوه، به لکو پاشی ئه وهی خو یان نه گه نه پلهی که مال ئیر سه رگه رم نابن به پی گه یاندنی که سه وه نوقی ده ریای «جمع» واته کوبونه وهی لای خودا نه بن، وه نه رونه ده رونی فهاوه، وه نه وانه نیسته جی و مه نزل گرتوانی ده ریای حیرت و خیرهتی غیرت نه بن، نه وانه «هوشیکیان» به لای خو یانه وه نه، جا که سی له حیرت دایت وه هوشی به لای خو به وه نه بیت و نه پیه رزته وه سه ری خو ی، که ی نه توانی پروات به لای پی گه یاندن و په روه رده کردنی خه لکه وه، نه مانه له مده رهی «نبوت» دا به شبان نه، واته مده رهی خه لک پی گه یاندن.

وه به شی دوو هدم، له پی گه بشتوان وه «کامیلان»، نه وانه، نه نانهت نه گه ر بیت و دلشیان بریت سه رله نوی توانی (جه مالی نه زه لی)، دلیان نه گپ رته وه بویان، وه له ده ریای فها رزگاریان نه کات، و خه لاتی فرمان ره وایی و کار به ده سستی یان بو نه گپ رته وه، وه کاریک نه کات که ده ستوریان له ولات دا په پره وئی لیوه بکریت.

وه فاضل و چاودیری نه زه لی، پاش ئه وهی له سه رچاوهی کوبونه وه ده ریای نه وحیدا نوقوم بوبون نه یان گپ رته وه بو که ناری ئه و ده ریایه وه بو سه ری وشکی ی به قا، بو نه وهی بینه مورشید وه ریبه ر وه خه لک بانگ که ن بو سه ری ریازی رزگاری وه بو شاری گه ی پیش که وتن و سه رکه وتنی مه عنه وی.

به مده سته به نه لاین «کامیلی موکه مبل»، واته، هم خو ی پی گه یشته وه هم نه توانی خه لکیش پی بگه یینی، نه مگه وره پیا وانه به په پره وی کردن له ری ره وی پیغه مبه ری گه وره درودی خودای له سه ر، گه یشته نه پله ی پی گه یشته وی، وه له پاشان پی یان نه سپیری که نه وانیس به په پره وی له په یامبه ری گه وره بانگی خه لک بکه ن بو نه مری گه ی خوش به ختی به، «قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي» (یوسف) (۱۰۸).

«وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ» فصلت (۳۳).

وهه روه ها «وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ اِثْمَةً يَّهْدُونَ بِأَمْرِنَا لِمَا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يوقنون» (سجده) (۲۴).

ئەم ئايەتەنە پېشانىدەرى رەوش و پى سېپىراۋى ئەم كەلەمەردانەيە. لەپاشان ئەلېم، ئەو گەورە پياۋانەي كە وان لەژىرى تېشىكى جەمال دا، تاوان لەو حالەدا ھەمىشە دل فراوان و بەخشندە و مېرە بانن، تەنەت ئەگەر ئازار یشيان بەدن ناوچاۋنايىرنەو بەك، وە بەھىج توند و تېرىك زویر نابن.

بەلام ئەوانەي كە تېشىكى جەلال ئەيان گىرئەو بەلدار بەلئ تارە زویران بىرۋا بەلایان دا بالئ ئەشكىن، وە ئەوانەي كە ئەتوان ئەو ھەستە بکەن ھەمىشە خۇيان لەئەدەن لەوانەي لەو حالەدان، بەلام بەداخەوە بۆئیمە نانا سىرین، وە خۆزگە بەو ھى خودا لەو بەھرە بەرزانە بەخورداری کردو.

کمال - کامیل - مکمل -

کەمال، ناویكە سەرچاۋە و كانگەيە واتە «مەصدەر» واتە ئەو پەرى تەواۋى و بى كەمو كۆرى لەشتىكا، پىچەوانەكەي ئەيتە «نەقص» واتە، ناتەواۋ، كامىل. بەكەسىك ئەوترى لەشتىكا بەتەواۋى پىگە يشتىت، وە كەمو كۆرى تیانەيت، وە (موكەمىل) بەكەسى ئەوترى بتوانى، كەسىك يان شتىك تەواۋكات وە بەپەلەي تەواۋى بگەيتى، بەنايتك خانوئىكمان بۆتەواۋ ئەكات، كەواتە (موكەمىل) ە جا ئەم ووشەيە لەپىيازى تەصەووف دا زۆر بەكار براۋە، وە زۆرتى سەبارەت بەووشەي «مورشىدى كامىل» واتە رىبەرى تەواۋ پىگە يشتو كە ئەلئ «كامىل وە موكەمىل» يىت، ھەروا لەكاتى باسى جەمال و جەلال دا باسمان كرد، بەرلە ھەموشتى ئەلئ بلىين، كەمال پىناسىكە ھەرشايستەي خوداي گەورەيە، چونكە مەرووف ھەرگىز ناتوانى لەھەموشتىكا خواۋەن كەمال يىت. كەمالى «موظلق»، ھەر ھى خودايە، ئىنسانىك ھەرچەن كەجوانىش يىت، لەھەموشتىكا ناگاتە ئەو پەرى، يان لە عەقل و ئاۋەزو ھىزى لەش و ھەزاران پىناسى تردا مەرووف پىرئەيت، وە لەھەموى رۋونا كتر مەرووف ئەمريت، «كُلْ نَفْسٌ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ» كەوابو ئەم كەمالە «نېسبىيە»، واتە «كەمالى ئىنسانىيە»، ئەو پەرى كەمال بۆئىنسانىك چەندە و چۆنە، بى گومان ھەزرەتى موحەممەد خواۋەنى ئەو كەمالەتە، وەكو خواۋەن فەرمى «إِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ»، بەلام لەگەلئ ئەو كەمال و خوشەويستى و

گه وره یی به دا، خوائه فهرمی «إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ
 بِالْمُهْتَدِينَ» (۵۶) (قصص) همه له کاتیکابو که پیغه مبه ر تی نه کوشا، نه بو طالیبی ماموی
 موسولان کات نه ویش نه نه هاته سه ری ری، بیگومان همه بو گه وهه رو چونه تی
 هیدایه ته، واته بناغه وسه رچاوه ی هیدایه ت به دهستی خودایه، هه رچهن نه ورینگه ی
 تو خه لکی بویانگک نه که یه، ریگاییکی راستودروسته، نه ویش به وجوره یه که له
 نایه تی «۵۲ شوری» دا نه فهرمی «وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا، مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا
 الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ، وَلَكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْدِي بِهِ، مَنْ نَشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا، وَإِنَّكَ لَنَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ
 مُسْتَقِيمٍ» که وابو قورئان نورو رونا کییکه بو ری پیشان دانی خه لک، وه نه ورینگایه ش
 ریگاییکی راستی سه رفه رازی به، وه ریگاییکه که پیغه مبه ر درودی له سه ر خه لکی
 بویانگک نه کات، مه به ست نه وه ته «ئینسانی کامیل» که پیغه مبه ره، وه له پاش نه و
 پیغه مبه ره کان وه له پاش نه وان مروقه کامیله کافی تر، نه و مافه یان هه یه و نه وسپارده یان
 یی سپیراوه که خه لک بانگک که ن بو سه ری ریگه ی راست، به لام له گه ل نه وه شا که
 ریگا که ریگاییکی راسته، وه له گه ل نه وه شا نه مان پی یان سپیراوه، له گه ل نه مانه شا
 هیدایه ت به دهستی خودایه و به دهستی به نده نیه، به نده له سه ری به تی بانگک هیشتن،
 وه سه رکه و ته که به دهستی خودایه، وه پی سپیراوی ئیرشاد وه ته علیم به ئینسانه
 کامیله کان هه رله حه زره تی ئاده مه وه ده ست پی نه کات که ناوی مه لائکه کافی
 به وان فیرکرد نه مه خوی گه وره ترین پایه یه بو مروف، وه کارگه یشته جیگاییک
 که خوافه رموی (سوجه به رن) بوئاده م، نه لیه ته مه به ست له م سوجه ریگزگرتنه
 «وه کو سوجه ی برا کافی یوسف بو یوسف» نه ک سوجه ی په رستش که سوجه ییست
 بو خودا، وه به کی له هوی نه ور یگزگرتنه ش هه تی ماموستاییک بو که ئاده م په یدای کرد
 به سه ری مه لائکه کان دا، به م جو ره ی له م نایه تانه ی خواره وه دا ده رته که وی،
 جگه نه مه ش ده رته که وی که خودا چون مروقی هه ل بزارده و دل پاک نه کاته نوینه رو
 جی نشینی خوی له سه رزه ویدا، که هه ر نه و مروقه «کامیله» ته، خوی گه وره له سوری
 (البقره) دا له نایه تی (۳۰ تا ۳۴) دا نه فهرمی به پیغه مبه ری ئیسلام له نایه تی «وَإِذْ قَالَ
 رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً» وادیار بو چونکه ناگایان له هه موشتی نه بو
 سه ریان سورما، وتیان، «قَالُوا اجْعَلْ فِيهَا مَنْ يَفْسِدُ فِيهَا وَيُسْفِكُ الدِّمَاءَ، وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ
 وَنُقَدِّسُ لَكَ؟» خوا له وه لامیانا ویستی به نرخ و خوشه ویستی ئاده م و رو له کافی
 ئاده م، به تاییه ت حه زره تی موحه مده ده رنجات، فهرموی، «قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ»

من هه موشتی ته زانم نهك ئیوه، «وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا» لیره دا، ته سماء، ته نها ناوی
 مه لا ئکه کان نیه، به لکو زورشت له نه پنیه کافی تابنده بو وه له وشتانه ی که مه لا ئکه کان
 لئی بی هه وال بون، پاش ته وه ی ئاده می فیر کرد، واته به «كُنْ فَيَكُونُ» خستیه
 دهر و نیه وه، ته وعیلم و زانیاری یانه ی له مه لا ئکه کان پرسی «ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ، فَقَالَ
 أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ» فهرموی داده ی ئیوه پیم بلین ته مانه چین «قَالُوا
 سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ». وتیان ته وه ی پتانی نه فهرموی
 ئیمه نایزاین. جافهرموی، «قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ» واته ناوی ته وشتانه یان بی بلی و ،
 پاسی ته وزانیاری یانه ی بویه که واده رسی ته و زانسته یان بی بلی، که خوت فیرکراوی.
 «فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالُوا أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ
 إِنِّي آَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ» پیم نه وتن من چاك ته زانم
 وه هه رچی نه پنی به هه موی ته زانم.؟ جا که ته م ده ستوراته دران وه وه زعی ئاده م
 روون بویه وه، دهر که وت خه لیفه ی خودایه له سه ری زه ویدا وه زانیاری ته و له ی
 مه لا ئکه کان زیاتره، وه دهر سی زانیاری وت به مه لا ئکه کان، وه دهر که وت
 که خواوه نی ته م هه موه فه ضل و که مالاته یه جافهرموی «وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ»
 که واته ته بی ری زبگرن له ئاده م وه (اعتراف) ی پی بکه ن، فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ، هه مو
 سه ریان له به رابه ریا دانه واند جگه له ئیبلیس، ته و سه ری هه ل وه شان دو
 خوی به زل زانی، «وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ» وه به م جوړه جوړ ری کافرا نه وه، واته
 داپوشه رانی نیعمه ت وه سه رکیشان، هه سه باره ت به م «خه لافه ته»، واته نوینه ری و
 هه ل سو ری نه ری کاری مه ردوم، وه ته نجام دهر ی ده ستوری خودا سه باره ت به خه زره تی
 داوودیش له ثایه ی (۲۶) (ص) داته فهرمی «يَا دَاوُودُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم
 بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ» که واته ئینسانی کامیل نه کری به نوینه رایه تی خوای گه وره
 ریبه رو ری پیشانده رییت، وه بیگومان ته مه کاتی ته بییت له لای خودا وه پی سپیر راییت.
 جا ته م که مالی مه عنه وی به ش هه ر به رده وامه چونکه پله بی ته بری پله بیکی تر
 دپته پیشه وه، که مالی ته بری که مالیکی تر واله ریتا، به لام، له پروانگه ی ته صه ووفه وه
 سه ره تای هه به، ته ویش «ویلا یه ته» ویلا یه تی صوغری پاشان کو بری وه گه بشتن به مه قامی
 به قای پاش فنا به لام ته و به قای پاش فه نایه ش پاش برینی ته و مه فامانه ده س ته که ویت
 که با سمان کردن وه کو ته و به و زو هلو ته وانی تر موقوف که ته و خه لاته ی کرا وه گه بشته پله ی که مال،
 ته و که مه الهی که پاش که مالی ئینسانی «موحه مه د» بویه پره وانی ته و ده ست ته دات، ئیتر ته وه

کاميله جا، ههروه کو له باسی جه لال وجه مال دا وتمان، کامیل ته وه ته خوئی دهستی گه یشتوه ته سه ره تاي هه وارگهی که مال، واته ئیتر ئی مورشید ته توانی خوئی کاروباری دهرونی و مه عنه وی خوئی هه ل سوپرتی، به لام کامیلی موکه میل به وکه سه ته لئین، هه م خوئی له و سه ره تاي که ماله تی په ریوه، وه هه م ته توانی به پرخسه تی پیغه مبه ر، وه به ئیجازه ی مه عنه وی له لای ته واته وه، ریواری ئاره زومه ندو تی کوشه ر بگه ییته ته و پایه و مه قامه وه سه ری خات هه تا ته یگه ییته شوینه که ی خوئی، هه ووه کو، خوینه وارێک ته توانی هه رچی خویندی به که سیکی تری فیرکات، یان شاره زای شارێک هه رکوی خوئی چوینت تۆیش ببات، ئیتر له وه به و لاوه زانستی ته وهستی، ته و مورشیده ش وایه، وه زور جار پییک هاتوه، که له مه ردانی ریگای ته سه و ووف وه کو سه روکی ته ریفه ته کان، مه قامیان له مه قامی ماموستا کانیان تیپه ریوه، وه گه یشتونه ته پله و پایه ییک که مه گه ر هه رخویو خوای خوئی چه نوچونی بزانی، وه ئیتر ته مانه ن ته بته ری پیشانده ر بو شارێی خودایه رستی وه ئایه ته کانی «قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي» «وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ» به سه ری ته و به نده خوشه و یستانه دا ته طبق ته بیت، ههروه ها، هه رته وانن که خواله باره یانه وه ته فهرمی «وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يُهْدُونَ بِأَمْرِنَا لِمَا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ».

«مَحَبَّة»

مه حه بهت، بریتی به له خوشه و یستی، خوشه و یستی له روانگهی ته سه و ووفه وه، هه رچه ن هه ر له خوش و یستنه وه سه رچاوه ته گرت، به لام فه رقی زوره له گه لی ته م خوش و یستی ئیمه دا، خوش و یستی ئیمه، یان خوش و یستی «جَنَسَه»، واته ئیر بو می یان می بۆنیر، که ته مه خوش و یستی کی مه جازی به، واته رواله تی وه زوو تیپه ر، به لام خوش و یستی ته سه و ووف حه قیقی به، واته، راسته قینه، چونکه به رده وام و بی پایانه، واته خوش و یستی خودایه که ماوه و نامری، ههروه ها خوش و یستی تری ئیمه

عاطفی به، وهکو خوش ویستنی مندال باوکودایک، یان خوش ویستنی نهفسه وهکو خواردن یان پوښاک یان خوش ویستنی پاره وسامان و پایه وپلهی دنیایی به، ههموی نهمانه شتیکی بی دهوام وه تیاچوون، به لام خوش ویستنی صوفی بهکان خوش ویستنی خوی گه وره به، جا نه کریت به هره ییک بیت وه خودا بیدات، وه کوشیخ عومهری سه هره وهردی نه فهرمی، وه نه وه حاله، یان نه کری به ههول و کوششی بهنده بیتهدی که نه بیته مه قامی «مه حبه بهت».

نه وکتیانهی که ئیسته له بهری ده ستایه نزیکه ی بیست سه رچاوه م خوتنده وه هه رکامه ی له روانگه ی خویانه وه باس له مه حبه بهت نه کهن، هی وایان هه به وه کوکتیی «قوت القلوب» ۳۰، لاپه ره ی له سه ری مه حبه بهت، نویسه، به لام له ناکاما، کاتی شیرهی وتاره کان نه گرین، سه بر نه کهین ناخره که ی هه ردیته وه سه ری جهن خالیک.

۱ - به لای صوفی به کانه وه مه حبه بهت نه وه ته که خوی گه وره ت له خوتو مال و مندال وه جیهان و هه رچی له جیهان دایه خوشتر بیت، وه فه رمان به رداری بکهیت و هه میشه یادی بکهیت و ناوی بیریت.

۲ - مادام که وابو نه بی به پنی فه رمانی نه و خوشه ویسته ت هه لسیب و دانیشیت، وه زۆربه یان سه باره ت بهم به شه په نه جه راته کیشن بو دو هونراوه ی (رایه به ی عه ده وی به)، که گه وره ترین پاله وانی ریگه ی مه حبه بهت، وه په روبال سوتاوترین په روانه ی عیشقی خودایه، که نه فهرمی.

تَعْصِي الْإِلَهَ وَأَنْتَ تُظْهِرُ حُبَّ
هَذَا لَعَمْرِي فِي الْقِيَاسِ بَدِيعُ
لَوْ كَانَ حُبُّكَ صَادِقًا لَأَطَعْتُهُ
إِنَّ الْمُحِبَّ لِمَنْ يَحِبُّ مُطِيعُ

۳ - سه ره هل نه وه شانده له فه رمانی خودا، وه هه مویان نهم به شه یان به لاوه گرنگ تره، چونکه نه ئین، نه کریت عاصی و سه رکیش خوا به رستیش بکات، به لام هه رگیز که سی که سیکی خوش ویست سه ریچی ناکات له فه رمانی، وه هه رچی پی بلیت نه بکات.

محمد بن علي الكتاني، له باره ی راده ی خوش ویستی خوداوه نهلی خواخوښ ویستن، نه یی به راده ییك بیت نهوکه سه غیرهت بیگری وهه وولی نهوهدات کهس لهو زیاتر خوی خوش نهویت، ههروه کو چون (موسابهقه) نه کریت، لهه موکاریکی چاكداء، مروف نه بهوی خوی یه کهم بیت، لیره شا هه وولی صووفی نهووته خوی پیشی هه موان بکه ویت، نه م خوش ویستی بهنده به، بههره وه قانجازیکی گه وره ی هه به نهویش نهووته نهووی خودای خوش ویست خودایش نهوی خوش نهویت، بیگومان نهووی خوی خوش ویست په پره وپی له فهرمانی نهکات، واته په پره وپی له فهرمانی پیغه مبهری گه وره، که فرستاده ی خودایه وخوا له سورهی آل عمران دا نه فهرمی. «قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ، فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ».

کهواته یه کی له ده لیلی خودا خوش ویستن په پره وپی کردنه له پیغه مبهر، وه بهر هه می نهوکارهش نهووته خودایش توی خوش نهویت.

ههروه ها یه کی له پیناسی خاوه ن ثپانه کان «باوه داران» نهووته که خودایان زور خوش نهویت، ههروه کو خودا خوی له (سورهی البقره) دا نه فهرمی، «يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ، وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ».

به م دوئایه ته دا هه م مه حه بیته خوی موسولمانی راسته قینه وهه م مه حه بیته موسولمانی راسته قینه بوخودا ده رته کهوی، وه ئاکام وه ئامانجی ته صه ووفیش هه ربوگه یشتن به م ئاواته و به م پله وپایه ته.

موزده ییکی گه وره ی تر بوئه وانه ی خودایان خوش نهویت نهووته پیغه مبهر نه فهرمی «الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ» واته مروف له گه لی نهوکه سه دا نه یی که خوشی نهویت، دیاره نهووی خودا وپیغه مبهری خوش ویست له گه لی نهواندایه، وه نهووش له گه لی نهواندایو خوش بهخته، هه رچهن (هه ده ف) وه ئامانجی دوا دوانی خوش ویستی خودایه و بهس به لام خوش ویستی نه نبیاو نه ولیایش پیویسته چونکه خوش ویستی انبیاو پیاوچا کانیش له بهر خاتری خودایه وه له بهر نهووته له خوښه ویستنی خودان.

له کتبی «معجم مصطلحات الصوفیه دا»، نه لی، مه حه بیته نه کری به ده به شه وه که پینجیان له مه قامه کافی خوش ویستنی ربیواری ریگه ی ته صه ووفن،

که به مچم شنه دهست پی ته که ن «الْأَلْفَةُ» ، الهوى ، الخلة ، الشَّغَفُ ، الوجد ،
به لام نه و پینجه که یان هی مه قامی عاشقان به م جوړه «الغرام ، الإفتان ، الوله ،
الدَّهْشُ ، الفناء» : وه ناوی مه حبه بهت هموی ته مانه ته گریته وه

به لام د. زکی موبارهك له کتبی «التصوف الاسلامی» دا له زمانی محمد بن
داوود» هوه سبارهت . به «مه قامی عیشق وه ته حوالی ، حوب» ، ته لی ، به
«تستیحسان» دهست پی ته کات ، له پاشان به هیز ته بیت و ته بیت «موده» له پاشان
به هیز تر ته بیت وه ته بیت «محبه» پاشان ته بیت «خلة» ، له پاشان ته بیت ، «هوى»
ته ویش ته بیت (عشق) ته ویش ته بیت «تتم» ، ته ویش ته بیت «وله» ، وه شموق ،
جائه لیت شموق واله گه لی هموی ته م حالانه دا ، وه هر چهن ته و حاله به تین تر
بیت شموقه که ش به تین تر ته بیت له گه لیاندا .

وه ته م گه وړه پیاوانه له سهری ته ویاوړهن که حالی شموق حالیکه به شوی
حال مه حبه بهت دا په یداته بیت . له کتبی «حقائق عن التصوف» دا نویسی عبد
القادر عیسی ، ته لی زانایان ده پله یان دانا وه بوم حبه بهت .
العلاقة . الإراده . الصَّباة . الغرام . الوداد . الشَّغَفُ . العشق . التَّيَمُّ .
التَّعَبُّدُ . الخلة .

به هر حال بالاترین پله ی مه حبه بهت بوصوفی ته وه ته وه خودای خوش بویت ،
وه خودایش ته وی خوش بویت هه روه کو که ته فهرمی «يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ» (مائدة)
(۵۴) . هه روه کو له مه قامی ره ضادا ثاوات ته وه ته بگه نه ته وه ی خوا له وان رازی
بیت وه ته مانیش له خوا راضی بن هه روه کو که ته فهرمی «رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ» ، البیته (۸) . یان وه کو ناو بردنی په کتر که ثاوات ته وه ته هه روا که تو
ناوی خودا ته بهت و یادی خوائه که بیت به خوشی و به چاکه هه روایش خودا
به و جوړه که به لینی داوه و فهرمویه تی ، یادی به نده ی بکات و ناوی بیات ،
هه روه کو که ته فهرمی ، «فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ» (البقره) (۱۵۲) . ثایهت و حه دیت
و فهرموده ی گه وړه پیاوان سبارهت به مه حبه بهت زوره وه هموی ته وه پیشان
ته دات ، مه حبه بهت ، به سهر زمان پی ناییت ، وه ته پی به کرده وه ده ری پری ،
ونیشانه کانیشی ناشکران ته ویش فهران بردنه له ده ستوری خودا ،
وه خوشه و یستی خوا خسته به ری هه مو خوشه و یستیک : نامروؤ وای لی دیت
قانجازوزیانی به لاوه په کسانه کوړبون و کوړمردنی به لاوه ته بیته یه ک ، چونکه

هه موی بهی خودای نه زانی، وه هه مویشی هه رنی ده وامن، نه وهی که به وه مرونه بی سبهی، نه روات، نه وهش که نه مری نه مرو نه مردابه سبهی نه مرد، هه نه وهی نه مینته وه، به ده رده خوا، وه جگه له خوا هیچ شتی که مانه وهی ناییت. هه له م سه رچا وه دا نه لیت صوفیتک دای به لای که سیکا، دی به سه ری قه بریکه وه نه گری، وتی نه وه بوچی نه گری؟ وتی خوشه ویستی که مرد وه بوی نه گری، صوفیه که گوئی سته مت کرده له خوت، که سیکت خوش ویستوه که نه مری، نه گه ر که سیکت خوش ویستانی که هه رگیز نامریت، ناوا توشی گریان نه نه بوی به شونیا.

نه نه نه وهش بلیم مه به ست . . . به نه نه نه مروف عاطیفه ی نه ییت، وه کور مردنی به لاهه باش ییت. . . به لام مه به ست حالی مه به یه ته که نه وه که سه، له وحاله دا نه وه نده غه رقی مه به یه ته، هه مه نه وه نده نای په رزته وه سه ری بیر کرده وه، وه هه مه خوشی و ناخوشی به خه لاتی خودا نه زانی که واته نه گه ر راست خوشه ویسته نه نه جه ورو ئازاری خوشه ویستی به دلکی فراوانه وه قبول کات نه که به جه ورو ئازاری نه زانی. بوغونه، نایا نیمه نه وهی له منالی خومان قبول نه که یه له منالی خه لکی قبول نه که یه؟ یان نایا له رینگه ی خوش ویستی که مه جازی وه عیشی دنیای دا ناماده نین هه زاران دهردی سه رو ماندوبون قبول که یه هه زاران سه رمایه بکه یه کار، یان بویا به و پله ییکی دنیای نایا ناماده نین هه زار جه ور بکیشین؟ بو وه رگرتنی شه ها ده ییتک ناماده نین ده یان سال بخوینین وه چاومان کویر که یه؟ له کاتی که تا چاونه که یته وه پیری و ناته وانی و خانه نشینی و مردن، دیته پیش وه هه زار شه هاده به و مردوه چی؟ جانا یا چون بوژیانی نه به دنی وه شه هاده ی نه به دنی وه خوشه ویستی نه به دنی وه خوش به ختی و کامه رانی هه رگیزا وهرگیز ناماده نه بین بوخه بات و زیان لی که وتن؟ نه و خوشه ویست و خوشه ویستی و خوش ویستنه جاویدانه له کوی نه م خوش ویستن و خوشه ویستی به لی ده وامه له کوی؟ له قورئانی پیروزدا نایه تی زوره به پیشان دهری نه وهن که خوا چ جوړه به نده ییکی خوش نه ویت، وه کو چا که کاران «مُحْسِنین»، ته و به کاران، (توابعین)، دل وده ورون پا کان و پاک نه ندانان (مُطَهَّرین)، هه روه ها زور پا کان و پاک نه ندانان، (مُطَهَّرین)، پاریزکاران، «مُتَقِنین»، نه وانه ی به ران به ر به موصیبه ت وه لی قه ومان خو یان نه گرن صابره کان،

(الصَّابِرِينَ)، ئەوانەى پىشت بەخوایە بەستىن، (مُتَوَكِّلِينَ)، دادگەران، (مُقْسِطِينَ)، ئەوانەى لەرێنى خوادا شەرئەكەن و گىيان بازى ئەكەن، «يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا»، ئەوانەى شوێنى فەرمانى پێغەمبەر ئەكەون، «قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ»، ديارە ئەوەى خوای خوش بویت، ئەبى خۆى بکاتە خواوەنى ئەم پێناسانە تاخوایش ئەوى خوش بویت، هەروەها دوورى بگرت ئەو پێناسانەش كە خودا پێى ناخوشتن وەختى ئەفەرمى، ئەو جوړەكەسانەم خوش ناوێت، خوا دەس درێژكارانى خوش ناوى «المُعْتَدِينَ»، هەروەها «فەساد»، واتە كارى زشت و ناپەسەند و خەلك خراب كەر، وە «المُفْسِدِينَ» بەدرەوشتان وەزشت كاران، هەروەها «كەفكار»، واتە كوفرى نىعمەت كەر وە خودانەناس، (أَتَمِّمُ) گوناھكار، (كافِر) خوا نەپەرس (ظالم) ستمكار، «مُحْتَال»، دەمارز و لوت بەرز «فَخُور» خۆهەل كێش، «خَوَان» خەيانەت پيشە، «المُسْرِفِينَ» ئیسراف كەران واتە دەس بەمالى خۆنەگيران و دەس هەلەكان، «خَائِنِينَ» خائنهكان، وە مەتانه پى نەكراوان، «مُسْتَكْبِرِينَ»، خۆبەز زانان،

ئەو داتا لێرەدا دەقى ئایە تەكانیش ئەنوسین، هەم ئەو ئایە تانەى كە سەبارەت بەو كەسانە هاتووە كە ئەگەر خواوەنى ئەو خووخدەيه بن خوا ئەوانى خوش ئەوى، وە هەم ئەو ئایە تانەش، سەبارەت بەو كەسانە هاتون كە ئەگەر خواوەنى ئەو خووخدەيه بن خوا ئەوانى خوش ئەوى، جاسوفیه كان بۆ ئەو كۆش خویان بکەنە خواوەنى خووخدەى بەرز وە خوداپەسەند، بۆ ئەوەى چونكە خویان خوش ئەوێت وە بۆ ئەوەش كە خوا لەخویان رازى كەن، هەروەكو لەبەشى (صیفاى) ھەمىدەو صیفاى رذیلە، یان صیفاى مەذمومە دا وتمان، واتە پێناسە بەسەندەكان و پێناسە ناپەسەندەكانى مەرفۇق، ئەمەش دەقى ئەو ئایە تانە.

«وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ» (۱۹۵/۲)
«يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ» (۲۲۲/۲)

«يُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ» (۱۰۸/۹) «يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ» (۷۹/۳) «يُحِبُّ الصَّابِرِينَ» (۱۴۶/۳)، «يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ» (۱۵۹/۳). «يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ» (۴۲/۵، ۹/۴۹)، «يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا» (۴/۶۱)، «قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ» (۳۱/۳)، ئەمەش دەقى ئەو ئایە تانەى، كە سەبارەت بە خواوەنى رەوشتانێك هاتووە هەركەس خۆانەخواسە

خواه بیان بیت خوا تهوی خوش ناویت ، وه تهوره وش وپیناسانه له پره وشه
ناپه سنده کانن که صوفیه کان دووری یان لی نه گرن .

«ان الله لا يحبُّ المعتدين» (۸۷/۵) «والله لا يحبُّ الفساد» (۲۰۵/۲) ،
«والله لا يحبُّ كلَّ كفارٍ أثیم» (۲۷۶/۲) ،
«فان الله لا يحبُّ الکافرين» (۳۲/۳) ،
«والله لا يحبُّ الظالمين» (۵۷/۳ و ۱۴۰) ،
«لا يحبُّ منْ کان مختالاً فخوراً» (۳۶/۴) ،
«لا يحبُّ منْ کان خواناً أثیماً» (۱۰۷/۴) ،
«لا يحبُّ المفسدين» (۶۴/۵) ،
«إنه لا يحبُّ المسرفين» (۳۱/۷) ،
«انه لا يحبُّ المعتدين» (۵۵/۷) ،
«ان الله لا يحبُّ الخائنين» (۵۸/۸) ،
«انه لا يحبُّ المستكبرين» (۲۳/۱۶) ،
«إنه لا يحبُّ الظالمين» (۴۰/۴۲) ،

به م چه شنه ده رکه وت مه حیه تی راسته قینه که یه کینکه له حاله کافی ته صه ووف ،
بریتی به له دواپلهی خوش ویستن تائه گاته راده ییک ، ریوارانی ریگه ی ته صه ووف
خودایان له خو یان وه له مال و مندال و هه موی جیهان و هه موخوشی و هه مو سامان و
مه قام و ده س که وت و ده ست هاتیک خوشتر تهوی . به م چه شنه ته بنه «موجب»
وه هه روه ها نه یشبته خوشه ویستی خودا ، چونکه خودایش تاوا بنده ییک
خوش تهویت وه تهو مه قامه پتی ته لین «مه حیه ت» .

اللّٰوٰاح: الطّٰوٰالغ: اللّٰوامع: له کتبی «معجم الصوفی» دا ته لی ، ته مانه سی ناوی
نزیک له یه کترن ، به راده ییک که له یه ک جوی نا کرینه وه ، وه هه مویان له پیناسه کافی ،
تازه کارانی ری پره وی ته صه ووفن . له وائح ، وه کو پرشنگیک یان پزوسکیکی تاگرو

کاره با وایه ، هه رکه دره وشایه وه خیرا ته کوزته وه ، «لهوامع» توزی له وه رونا کتره و
توزیکیش به رده وام تر ، وه (طه والیج) له ویش زیاترو به رده وام ترو به هیزتره بولا بردنی
تاریکی دهرون ، وه ته م حاله تانه هه مویان هی سه ره تان وه بهرله وهن که هه تاوی
«مه عریفه ت» ، واته خواناسی له دهرونی ریواردا هه لییت .

شيامی غەززالیش لەکتیی «المنقذ» دا هەر لەم بارەووە ئەفەرمی لەدلی رییواری تازەکاردا جارجارە نوریك ئەدرەوشیتەووە لەپاشان ون ئەبیت تاوردەوورده ئەونورە سەقامگیر ئەبیت و ئوقرە ئەگریت وەدەرۆنی رییوار وە کورۆژی پرووناك پروون ئەکاتەووە .

جَذْبُ

جەذب ، بریتی یە لەووەی کەخودا بەندەییکی خۆی راکیشی بۆلای خۆی ، جەذبەیش بریتی یە لەنزیکی بەندە لەخودای گەرەووە بەپێی ویستو «عیناپەت» ی خودا خۆی ، بەپێی خۆماندو کردن و تیکۆشانیککی ئەو بەندەبە ، جا بەو کەسانە ی کە لەرێگە ی جەذبەووە پێ ئەگەن ، ئەلێن مەجذوب واتە وەنەپێ خۆی رویشتیبت ، بەلکو راکیشراوە . ئەم جوړه خواپێ داوانە تەنانەت بەپێ مورشیدیش پێ ئەگەن ، یان خو ئەکری پرونەلای مورشیدیش ، من لەباسی (وەجد) دا وتم حال وشە و قیکە کە لای خۆمان بەو حالێ وەجدە ئەلێن (جەذبە) ، وەبەو کەسە ئەلێن مەجذوب ، بەلێ ئەکری مەجذوب واتە ئەو مەجذوبە ی لەسەرەووە باسەن کرد حالێ وەجدیش بۆ دەست بەدات بەلکو زۆربەیان ئەو حالێ وەجدەیان هەیە ، بەکورتی ی بەشیوەییکی گشتی ی لەبازاری تەصەووف دا مەجذوب بەو کەسانە ئەلێن بەپێ داخوازو هەولی خۆیان خوارایان کیشی بۆلای خۆی .

وارد°:

وارید بریتی یە لەو نورو بەرە کەت و ئیشارە غەیبی یانە ی بی ئەووە ی ئەو کەسە بەدەستی خۆی بیت بیتە ناوی دلۆدەر و نەووە .

لەگەڵی ناوی وارید دا ناوی «بادی» ش دیت بادی لە وارید کارکردی کە مەرە ، لەپێشا «بادی» دیت ، وە کوپێشەنگی ، بەلام (وارید) کە هات ، دلۆدەر و نە دانه پۆشی ئەتوانین بڵێن وارید خەلاتیککی خودا وەندە یە وە بەرە کە تیکە کە خودا ئەپێژی بەسەری دلی رییوارانی رێگە ی تەصەووف دا .

ئەووە ی سەرەووە باوهری کتیی «اللمع» بو . قوشە بیریش لە الرسالە دا هەر باوهری بەم جوړە یە ، وە ئەلێت ، «الوارد» ما برد علی القلوب من الخواطر المحموده مما لا یكون بتعمد العبد ، قد یكون وارداً من الحق ، و وارداً من العلم ، والوارادات تكون وارداً سروراً او وارداً حزن او وارداً قبض او وارداً بسط الى غير ذلك من معانی .

موسطہ نہات

۱ - ریاضت.	۱۰ - موشاہدہ.
۲ - موحاہدہ.	۱۱ - لاهوت.
۳ - کہ شف.	۱۲ - ناسوت.
۴ - کہ رامات.	۱۳ - جہ بہ رووت.
۵ - نوور.	۱۴ - مہ لہ کوت.
۶ - وہب.	۱۵ - عہ ناصیری تہ ربہ عہ
۷ - نہ ففس.	«چوار عونصور».
۸ - ذیکر.	۱۶ - وہ لی.
۹ - ٹیشراق.	۱۷ - مَرید.
	۱۸ - موزاد.

نهم دوو وشه دهس نیشانه بۆدوو کار ، یان دوو ره فتار ، که له ربیازی ته صه ووف دا نهی نه نجام بدرین ، وه سه رمه شق و پیشه نگی ، هه موکرده ویکانن ، وه له چوارچیویهی نهم دوو ره فتارایه ، که توی ره وشه کافی تری ته صه ووف نه چیرین ، وه دینه به ره هم ، ثابته قورئان سه بارهت به چه ووفی نه فس ، وه تیکوشان بۆیا که دهنه وهی ، زورن وه له کافی خویشیا باسه ان کردوه ، وه نه کری له ویشا موتا لهی بکه ن ، به لام لیره دا په نجه رانه کیشین بۆدوو ثابته که پیشان دهری نهو دوو وشه یه ن ، سه بارهت به جلّه وگرتنی نه فس له کرده وهی ناشیرین ، وه راهینانی به کرده وهی چاک ، خوائه فهرمی « فَأَمَّا مَنْ طَغَىٰ وَآثَرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَسَىٰ النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ » (نازعات) نهم ثابته زوره باشی روونی نه کاته وه ، که نهی ژبانی نهم جیهانه فضلی نه دری به سه ری جیهانی نه به دی دا وه نه گهر که سی وایکات نهو سه رکه شی ویاخی بونه ، به لام نه گهر نهو که سه له خواتر ساو ، جلّه وهی نه فسی گرت له کرده وهی ناشیرین ، نهو به ههشت جیگه یه تی .

جا نهو جلّه وگرتنی نه فسه و نهو فضلی نهو جیهان به سه ری نهم جیهانه دا دانه ، وه نهو ترسی خوا له دلا جی دانه ، نهو خوی کروکو کا کلهی ریازه که یه .

سه بارهت به موجاهه دهش ده یان ثابته هه به ، که زوریانم زوتر نوسیه ، بۆنونه ، خوای گهره نه فهرمی « وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا » (عنکبوت) ، نهو وهی له ربی نیمه دا موجاهه ده ، واته خه باتی کردو ره نجی دا ، نیمه ، نه یه یه سه ری ریگاکانی خومان ، واته نهو ریگایانهی که پیمان خو شه ، یان نه فهرمی « وَأَنَّ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُؤْتَىٰ » (النجم) واته به یی ره نج و تی کوشان هه ج دهستی که س ناکه وی نه گهریش تی کوشی ، هه خوی ناکامی نه بینیت له هه ردو جیهان دا هه خوایش له به رجاویه تی وه گوم نانی .

نهمه ته نها دهس را کیشانی بو بۆ نهم دوو ره فتاره ، واته تی کوشان بۆ به رگری له نه فس ، وه جلّه وگرتنی له تیکوشانه کافی ، بۆگه یشتن به ئا واته دنبانی به رووته کان ،

که له فەرهنګي ته سهووف دا بهم ټيکوښانه و بهم جلوه ګیري په نهوتری ، ریازت هروها موجه ده یش هم هم کرده و په نه ګرته و و هم به رده و ام بونی بی و چانی شه و وروژ له سهری خوا په رستی و ذیکرو شه و نو یرو ، هم به مه عرفو نه هی له مونګه ر .

هر چه ند هم دووناوه تاراده ییك له یهك جیان ، به لام نه کری پیکه و لی یان بکولینه و ، هروه کو وتم له مه و به ریش با سم کرده ، ریازت له روانګه ی ته سهووفه و بریتی په ، له و رزاندنی نه فس ، و ه رایتان و په و رده کردنی ، و ه تی کو شان بو ګرته و و ه پرینه و هی ، له و مه مکیه که له سهری راهاتوه ، نیمه خو مان نه زانین ، نه فس یان ه سستی داخوازی د هرون ، نه ګر بدریت به ده میه و ، و ه جلوه ی نه ګریت وامل نه نی به له غاوه و ، و ه خوا و نه کی ه ل نه ګریت ، که بګره خوا و نی له ه ل دیر یکی سخت ه ل دیریت ، بو قولانی د ه ریه ند یکی پر له تاشویه رد ، و ه پراش پراشی بکات ، له قورثاندا نه فهرمی ، «ان النفس لا مارة بالسوء» ، که واته ، هم تاقی کردنه و هی خو مان بو مان د ه رته خات و ه هم به پی ثابته قورثانیش ، نه لیت نه فس فهران به خراپه نه دات ، جا چی بکه ین هم خو و خده ناپه سنده ی نه فس بګورین و ه بی ګه یینه پایه پیش که و توه کافی نه فس که با سان کردون ، تابینه نه فسی مو له مه ، یان مو طمه ثینه ، یان مه رضیه ... ؟ بی ګومان نه بی بی و ه رزینین ، نه بی دای بیرین به خو و خده ی جوان نه بی هروه کو منالیک که له شیر نه بریته و ، ورده ورده بی پرینه و به لام له چی بی پرینه و و ، دوری خه یته و ، خو له شتی خه لال ... نا ... به لکو له ه هر چی شتی که خوا پی ناخوشه ، واته له ه مو پیناسیکی ناشیرین و ه ناپه سهند ، و ه بیرازینینه و به ه مو پیناسیکی جوان و په سهند ، خو نه مه ش هروا به قسه ناییت ، و ه هروا ئاسانیش نیه ، چون ئاسانه ، نه و نه فسه ی که خه زته کات به و هی خه لک ه ل دهن به بالای خوا و نیا ، بلین دین داره ، بلین رهوش جوانه ، بلین پیاوچاکه ، خو نه مانه هیچکامی کاریکی ناشیرین و ه خراب نین ، به لام نه ګر نیشی چاکت بو نه و ه کرد ، بلین پیاوچاکه ، نه و ریایه ، هروا خوا په رستی و دین داری ، زورکس هیه که لک گیره ، به لام بو نه و ه که لک نه ګری ، خه لک به و جوړه ناوی به رن ، نهك بوړه زامه ندی خوا و ه خدمت به مه خلوق ، نه مه ش له روانګه ی شه رعه و په سهند نیه ، له ه موی ګرنگ تر نه و ته ، نه و که سه ی که بیه و ی ریازی ته سهووف بګرته بهر ، نه ګر نه و کاره چاکانه بو نه و ر زامه ندی خه لکه

ئەنجام پىدات ھەم ھېچى بەھىچ نالى، ۋە ھەم دوايش ئەكە ۋىت، ئەمە سەبارەت
 بەكارى چاگە ئەنجام دان بو، جاۋەرە سەيرى كارى ناشرىن ئەنجام دان و
 دەس پرىن و، پروپاگاندا كەردن، بۇ بەدەس ھىنانى سەرمایە و سامان و مەقام، يان
 دەۋلە مەندوبون لەسەرى جىسالى خەلك خە ئەتاندن، خۆئەوانە ھەر زۆر لە ۋىجدانى
 زۆرىك لە خەلكى ساكارىشە ۋە دورە، ئەى بۇ كەسىك بىھوى خوا لە خوى
 رازى كات ۋە لە خوا نرىك بىتە ۋە، ئەى چۆن ئى؟ كە واتە، ئەم ۋەرزاندنى نەفسە،
 ئەبىتە رىيازەتى نەفس، ۋە ئەنجام دان ۋە بەدى ھىنانى كارەكەش ئەبىتە خەبات يان
 جىھاد لە گەلى نەفسا كە پىشى ئەلەين «موجاھەدە» ھەر ۋە كۆ وىم ئەم جىھادە بۆئە ۋەتە
 بىكۆشيت موبەمو خوا چى لەتۆ وىستە ۋە ۋە بىكەيت، «ئەمرى مەعرف» فەرمان
 بە چاگە، «نەھى لە مونكەر» ئەنجام نەدانى كارى ناشرىن، يان بەرگرى كەردن لەكارى
 ناپەسەند، ئەو مەعرفە، ئەنجام دانى دەستورە كانى خوايە، بە ۋەپەرى تەۋاۋى و
 جوانى، ئەمىشيان بەرگرى كەردن لە ھەر چى گوناۋ و شنى خراپە بە ۋەپەرى توانالى يە ۋە.

لەروانگەى تەسەۋۋۇف ۋە شتەكە ئەگاتە رادەيىك مەۋى ئەبىتە مەلاشكە، واتە
 ۋەكۆئەۋەى جگە خواپە رستى، كەردە ۋە يىكى لەسەر ئەى بىكات ۋە خووخدە و
 رەۋشى ئەبىتە خودالى، واتە بە ۋەجۆرەى خوا ئەيەۋى.

مەبەستىك ھەيە زۆر پىۋىستە بەروون كەردنە ۋە كە برىقى يە لە ۋە حالەتى چەلە كىشانە،
 ئەم كارە شتىكە تاقى كراۋە تەۋە، ۋەكەلكى لەرادە بەدەرە بۆئەۋانەى ئەيانەۋى
 لەم رىيازەۋە بگە نەمرار بەلام ئەم كارانە ھەموى ھەول و تىكۆشانىكە بۆئەۋەى،
 نەفس لەكۆلى مەۋى بىتە خوار، ۋە مەۋى سۈارى نەفسىت، ۋە لەغاۋى
 بگرىتە دەست، كارەكە ۋاى لى دىت، نەفس لەو خووخدە ئەكەۋى، لەو خەدەيە
 كەۋت، ئىتر ھەر ۋە كۆ ئەسپىكى سەركىش، بەھوى ۋەرزاندن و تەعلیم دانەۋە،
 ۋاى لى بىت خاۋەنەكەى چى ئەۋىت ۋابكات، ئىتر پاشان تەعلیم پى ناۋىت،
 يان، نەخوئەۋارى لەمئالى يەۋە بەزۆر ئەبىنە خوئىندن، بۆئەۋەى بىتە خوئەۋار
 پاش ئەۋەى بوبە خوئەۋار، ئىتر ئەو زۆر بۆھىنانە نامىنى، يان ۋەكۆ سەعى كەردن و
 دەرس خوئىندى بەر لەتاقى كەردنە ۋە شەھادە ۋەرگرتن، كەھاتو شەھادەكەى
 ۋەرگرت ئىتر شەۋنە نوستن و دەرس خوئىندن تەۋاۋە بىت، ۋە ئىتر ئەكەسە بۈتە
 خاۋەنى ئەۋدانشەى كە ئەيەۋىست.

يان وه كو هول و تيكوشانو هه ناسه سواربون بوگه يشتنه سهرلوتهي شاخيك،
كه گه يشت ئيتر گه يشتوه ته مراز وه هه ناسه بركي و ماندوبوني پي ناويت.

كه واته وه زانندي نه فس ده ركه وتوه و تاقى كراوه ته وه، كه پويسته، وه هه روه ها
بو قوناغيكه نهك بو هه موي ته مه ن، چونكه پاش ته و قوناغه ئيتر نه فس خوي
به ته بيعه ت و اي لي ديت، حه زه كات به عياده ت و خواپه رستي، وه خوي
به ته بيعه ت دزي گونا هكارني و كرده وه ي ناشيرينه، وه له هه موناپاكي ييك
پاك بو ته وه. ته وه ي پويسته بو ته و ماوه يه، كه م خواردن، كه م گوتن، كه م نوشتن، وه
خواپه رستي به رده وام و ذيكرو فيكره، به وجورانه ي كه باس كران، ته گه ريش بلين
پيغه مبهري گه وره كه ي رياره تي كي شاوه يان ته صاحب؟... وه لام ته وه ته،

يه كه م

ژباني ته وان هه رله سه ره تادا ساده بوه، چ بهر له پيغه مبهري وه چ له پاش ته وه ش.

دوه م:

هه موسالي مانگي يان زياتر چوه ته غاري حيرا، وه بي ري له ژبانو له چوئيه تي
دروس بوني كه ون كرده.

سيه م:

ته و (موراد) وه ده س چن كراو و پاليوراو بوه، وه خوا بو پيغه مبهري يه تي دروستي كرده،
وه پيغه مبهريان «معصومن له گونا» واته خواخوي ته يان پاريزي.

چواره م:

خوا خوي سينه ي پيروزي ته وي پاك كرده ته وه، له هه مو خده ييكي نه فسي
ته ماره، به وجوره ي، قوره يش نازناوي (تهمين) يان داي، به ركه وه ي بيته پيغه مبهري،
وه ته و پاك كرده وه ي سينه يه. له م سوره ته دا، دياره. «الْمَ نَشْرَحْ لَكَ صُلُوكَ؟ وَوَضَعْنَا
عَنكَ وَزْرَكَ الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ؟ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ؟» ئيترا پاك كرده وه له مبه پاك تر؟..

ئەصحابیش بەھۆی ھاویری ئی ئەووە پتوستان بەھیچ نەبو بەلکو ھەموی ژانیان بەجیھاد وەخەبات، وە خواپەرستی وە شەونەنوستن وە قنیات کردن بەکەم، وە ئی عینوانی و یدەمارنی بردەسەر، چونکە ئەوئەندە ئایەت زۆرە بۆفەرماندان بە خواپەرستی لەرا دەبەدەر، ھەر بەدی ھینانی ئەو ئایەتە، بەسە، بۆئەوێ مەرووف بێتەمە لائکە.

سەبری ئەم ئایەتە چۆن شەو نەنوستن و خواپەرستی بەشەوا روون ئەکاتەو، خەلک دل گەرم ئەکا بۆ ئەنجام دانی، کە ئەفەرمی، «أَمَّنْ هُوَ قَانَتْ آتَاءُ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْتَزِرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ...؟»، ئەفەرمی، ئایا کە سبک بەندە ئی خواپەکیات، بە شەوا خەریکی خواپەرستی بێت، تانە، بەپێوە بێت و تانە لە کورنوش بردنا بێت لە دوا رۆژ بترسیت، وە سزای قیامەتی لە بەرچاویت، وە ئومیدی بەرەحمەتی خوایت، ئایا ئاواکەسی وەکو ئەوانە وایە، کە خواوەنی ئەم پێناسە باشانە نەبێت، جا ئەفەرمی بە پێغەمبەر «قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ؟» ئایا زاناو نەزان ئەبنە یەك؟ ئەمە خۆی ئەو ئەگەیینی ھەرکەسی خواوەنی ئەم جوړە پێناسانە بو خوا زانا ئی ئەکات، بەو مەعرفەت و زانیاری یانە کە خۆی ئەبەوی ھەر وەکو ئەفەرمی «وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ».

یان ھەر وەکو ئەفەرمی «وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا» ئەوانە ئی خەباتیان کرد لەرێگە ئیمەدا، رێگە ئی خۆمانیان پیشان ئەدەین، پاشان ئەفەرمی ئەوانە ئی کە خواوەنی عەقل و ئاوەزو دلی رووناکو پر لە زانیارین، ئەوانەن کە عەقلیان، بەم جوړە چاکو خرابی یانە ئەشکیت. ئەویش ئەمەتە کە لە دوا دوا ئی ئایەتە کەدا ئەفەرمی «إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ» (زم) (۹) یان، کە ئەفەرمی «تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ» (سجدە) (۱۶) واتە، تەنشتیان بیزارە لە ناوجیگە، یان خۆیان دور ئەگرن لە «پێخەو»، یان ھەرچی شتی بۆنوستن بێت، جیگەنوستن، واتە لەشیان بیزارە لەرا کشان، ھەر خەریکی شەو نوێژ کردن و خواپەرستی و لەخوا پارانەو، کە ھەم لە سزای خوائە ترسن، وە ھەم ئومیدی پاداشیان ھەبە، وە تەنھا بەو یشەو ناوەستن، واتە بە شەو نوێژ، بەلکو لەوێ کە خوا دا بیتی، یارمەتی ھەزاران ئەدەن. یان کە ئەفەرمی «الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَذَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ» (ال عمران) «۱۹۱»، لێرە شا خۆی گەورە ستایش ئەکا لە وکەسانە کە ھەمیشە وە لە ھەمو حالیکا ناوی

خوانه بهن، وه یادی خوانه کهن، جگه ته وهش بیر له دروس بون وه له دروس کاری ئه
که نو کائانه ته کهن، «که واته بیر کردنه وه بيش هه ره رستی خوابه» له پاشان ته لین گه وره ی
هه ره بۆتویه، داوات لی ته کهین له عه زالی جه هه ننه م لاما ن ده بیت. وه ده یان ثایه قی تر،
به لام ئیمه ئه گهر هه ره مه فهومی ئه م چهن ثایه ته سه یر کهین، ریازه ته که مان
بۆده ره ته کهوی، وه کو شه ونو یژ، که م نوستن له خوا پارانه وه بۆ به خشین، ئومیده وار بون
بۆ یاداش، بیر کردنه وه له خه لقی ئه رزو ئاسمان، به خشین ته وهی ده ست پروات، به
هه ژاران و، ناوی خوا بردن و یادی خوا کردن به شه و به رۆژ، وه به چه شتیکی تیکرا
، پاریزکاری، «وَاتَّقُوا اللَّهَ»، وه ده ره کهوت، ئاکامی ئه م خوابه رستی و شه ونو یژو
به خشینده ی و پاریزکاری به، «هه روه ها ترسی سزای خواو ئاگری جه هه ننه م،
هه ئومیده وار بون به یاداشی پاشه رۆژ، وه شوین نه کهوتی ئاره زووی نه فس،
چونکه ئه ماره بالسوئه، ئه مانه هه موی ته به نه هوی، ته وهی ته و مروهی خواوه نی
ئه م پیناسانه بیت، له گه لی خه لکی ترا فره قی هه به، که خوا ته فره می «أَمِنْ هُوَ قَانَتْ...»
تا ئاخری ثایه ته که، وه هه م ته بیته هوی زانیاری، هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ؟ هه م خوا ته بیخاته سه ری ریگا «سَيُجَازِيهِمْ مُبَلَّنًا» وه هه م خوا زانستی خوی
هه رونیانه وه، وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ، وه هه م خوا ته واوی ئه م کرده وانه ی پی خوشه و
سه ندیان ته کات چونکه له هه مویانا ستایشی خواوه نی ئه و پیناسانه ی کرده.

ئه مه هه موی له م چهن ثایه ته دا، جائه گهر به چاوی خیره سه یری هه موی قورئان
بکه ین بۆمان ده ره ته کهوی خوی گه وره، له گه لی هه موی ته وه شدا ته فره می
که لک وه رگرن، له م جیهانه «بی گومان که لکی حه لال» به لام له سه دان شوینا ته فره می،
ئه م جیهانه شتیکی پراوه و بی ده وامه، ته وهی به ده رد ته خوات شتیکه که ته شه بیت
بۆ زانی، جاویدان و نه پراوه، وه هه روه کووتم له ویدا که قانجازه کانی هه رد و جیهان
له روانگهی قورئانه وه ته خه مه پیش چاو ده سم بۆ ته و ثایه تانه را کیشاوه
وه دوباره کردنه وهی ناوی،

ته وهش که ریازهت، چل رۆژه وه پی ته لین چله کیشان، ته وهش کارناسانی
ئه م ریازه تا قی یان کرده ته وه هه ره که سیکی موسولمان چل رۆژ لی براو که ناری گرت و
سه رگه رمی عیادهت بو، شتیکی وای بۆروون ته بیته وه، دل گه رمی کات له سه ری
به رده وام بون له سه ری ته ور ریازه وه ئیامی غه ززالی له کتبی «الْمُقَدَّاد»، زۆر سووره
له سه ری ته وه، ته وهی که ریازهت نه کیشی وه شه ونه نوستن و که م خواردن و،

لهخه لك كه نارگرتن بوماوه يكي زور نه كاته پيشه ي هېچي لي حالي ناييت،
 وه سهرگوزه شتي خوي نه گيرته وه چون دهرگاي مناره كه ي مزگه وتي نه مه وي شام، وه
 مزگه وتي «صخره» ي «بيت المقدس» ي له سهر ي خوي داته خست و له وي سهرگه رمي
 ذيكرو فيكرته بو.

نمونه يكي نه م قسه نه كردن و كه نار ه گيري لهخه لك و بهرده و ام بون له سهر ي
 خوا به رستي به له قورئانيه له سوره ي ثالي عمران دا له وكاته دا حه زره تي زه كه ريا،
 داواي له خوا كرد خوا كوري بداتي خوايش دوعاي قبول كرد وه موژده ي كوري دالي
 زه كه ريا له خوشي يا وتي، خوايا له پاداشي نه م لوطفه دا شتيك بفرمو
 بامن نه نجامي بدهم واته، بهرانبه ر به م لوطفه گه وره به بامنيش خوا به رستي ويان
 كرداريكي جوان، له سوپاسا نه نجام بدهم، جانه لي.

«قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً: قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْزًا وَادْكُرُّ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ
 بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ»

واته، كه وا بو له سهر ته سي روژ له سهر ي به ك هېچ قسه نه كه ي له گه لي كه سا، مه گه ر
 به ئيشاره وه بهرده و ام بيت له سهر ي ذيكرو، وه به بيان و ئيوارايش سوپاسي خوا به كه .

جانه مه نمونه يكي ريزه ت، نه م كاره نه گه ر كه لكي ره واني و دهر وني نه بيت چون
 خوا ده ستور ته دات به پيغه مبهريكي خوي نه نجامي بدات، له سوره ي مهربه ميش دا
 ههر له م باره وه نه م فرمانه دوباره كراوه ته وه به لام له م يانا خوي گه وره به زكريا
 نه فرمي «آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا» زورباش دهر نه كه وي مه به ستي
 سي شه و روژ له سهر ي به ك بو، چونكه له ولا نه فرمي سي روژ له م لايش سي شه و
 كه واته سي شه و روژ

ههروه ها كاتي كه خوا فرماني دا به حه زره تي موسي پروات بوكيوي «طور» كه
 راز و نيازي خوي بكات له گه لي خوا داو فرمان و ده ستوري ثابته كه ي لي وه رگريت
 نه فرمي «وَإِذْ وَاْعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً» واته چل روژ وه عده مان دانا بو نه م كه نار ه گيري و
 «خه لوته» كردنه، واته به ته نها لاي خوابون، نه مهش قامك را كيشانيكه، بو نه و
 چل روژه ههروه ها له سوره ي «اعراف» دا نه فرمي. «وَوَاْعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا
 بِعَشْرِ قَرْنٍ مِّمَّاتٍ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً» كه وا بو جگه تاق كردنه وه ي ريواراني رتيگه ي

تەسەوووف كەخۆيان ئەزانن ئەمچلەكېشان و جەلەوگىرى لەئارەزوى نەفس و خواپەرستى و كەنارەگىرى يە چەند بەكەلكە و چەندە راست و پىۋىستە، سەرچاوەكانىشى لەقورئاندا، دېتەدەست وەتەسەوووفى ئىسلامىش خەباتىكە بۆ ئەنجام دانی فەرمانى خوا لەروانگەى ئىسلامەوە موبەمو.

كەشف و كەرامات :

يەككى لەو بەرھەمانەى دانراوە ھى رېبوارانى رېنگەى تەسەوووف بېت كەشف و كەراماتە، لەپېشا بابزانن كەشف و كەرامات چىيە، لەوەدوا لەمەبەستەكانى ئەكۆلېنەوە.

«موعجىزە، كەشف، كەرامەت، موخادەعات، ئىستىدراج» ئەمانە ھەموى لەيەك چوارچىوەدا كۆتەبنەوە، كەپىي ئەوترى «خَرْقُ الْعَادَةِ»، خەرق العادە، بەكارىك ئەوترى ئەنجام دان و بەدى ھىنانى ئەوكارە، بەرەوالەت لەوزەى كەسا نەبىت، وەكو زىندو كەردنەوەى مردو، بۆخەزەرەتى عىسى، يان ھاوردنى تەختى مەلەكەى سەبا «بەلقىس» لەولائىكەوە بۆولائىكى تر، لەچاوتر و كاندىكا «قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ» «٤٠»، «الغل»، وەزۆر نمونەى تر لەو كارانەى، كە بەپى عورف و عادەت وە سەرگوزەشت و تاقى كەردنەوەى ھىزى ساكارى مرووف، لەوزەى مرووف بەدەرن جاھەر كەس ھاتو كارى لەم كارانەى ئەنجام دا، ئەوە خەرقى عادەتە، واتە عادەتى ساكارى ژيانى، شكاندو، كەواتە موعجىزەو كەشف و كەرامەتو ئىستىدراج ھەمويان ھەر «خەرقى عادەتەن، ئەم، خەرقى عادەتە وە ئەم شكاندى «سوننەتى ژيانە»، ئەگەر پېغەمبەر لىك كەردى، پىي ئەلېن موعجىزە ئەگەر پياوچاك و خوا پەرستىك كەردى پىي ئەلېن كەشف و كەرامەت، ئەگەر غەيرە موسولمانى وەكو «يوگا» كان يان فاسقىك كەردى، ئەوە ئەبىتە ئىستىدراج يان موخادەعە. ھەموى خەرقى عادەتى كەردو، لىك جوى كەردنەوە ىشان ئاسانە ئەوەى خەرقى عادەتەكەى بۆتەوە بو بلى پېغەمبەرە، وەخواوەنى رىسالەو شەرىعەتىكى تايبەتە ئەوا خەرقى عادەتەكەى ئەبىتە موعجىزە، بەلام فەرقىكى زۆرگەرە لەنيوانى موعجىزەو

که شف و که رامه تدا ئەو و تە خواوەنی موعجیزە لە سەر یەتی ئە ئی هەمیشە ئەو موعجیزە یە دەرخات بۆ ئەو وە تەرویحی ریسالە کە ی پێ بدات وە خە لک بێنە سەری ئایینە کە ی بۆ ئەو وەیش ئەو کە سە ی نە هات لی پسر او بیئت، تاخوا تۆ لێ لی بکاتە وە . وە ئەو وەش شونیی نە کە و تیی زۆر بە یان، خوا هەر لە م دنیا بە دا غەزە یی لی گرتون، وە دو چاری هەزاران بە لای کردون، بە لām خواوەنی کە رامە ت، ئە کۆشی کە رامە تە کە ی بشاریتە وە، وە تابو ی بکریئت ئاشکرای نە کات مە گەر زە روورە تی هیدایە تی گو مپراو سەر لی شتیاو ی نا چاری کات لە زۆر بە ی کتییە کافی تە صە و و فدا ئە گێر نە وە زۆر لک لە و پیاو چا کانه ئاواتیان خواستو کاشکی خوا لە کە شفو کە رامە ت لی بە شی کردایین، زۆر تریشی لە ترسی مە غروری یان لە بەری خۆ لادان لە زانیی «ئە سەرای» خە لکە وە زۆریان لە سەر مەرگا وتویانە خۆزگە لە و بارە وە هیچمان نە ئە زانی، یان لە ترسی کە م بونە وە ی ترسی خوا، لە وە دا مادام خواوەنی کە راماتن دیارە پیاو چاکن، وە لە خواوە نزیکن وە ئە مە ترسیان کە م کاتە وە، وە دنیایان ئە کات لە سزای جە هە نە م.

هەر وە ها هە موی کارناسانی ئە م پێنگایە باو و پریان لە سەری ئە وە تە، کە شف، ئە وە ناگە یینی خواوە نە کە ی پایە و مە قامیان بە رز ترە لە و خواناسانە ی تر کە کە شف و کە رامە تیان نیە چونکە زۆر جار وا ئە بیئت، وە لی وە پیاو چاکی واهە یە گومانیک لە گە وەرە یی و پیروزی ئە و دانیه، کە چی هیچ کە شنی بۆ دە ست نادات، کە چی جاری وایش هە یە «شیت» کە شنی بۆ ئە بیئت.

بە کورنی ی، وە کو ئە وە ی کە سی چاوی لە کە سی تر بە هیتر بیئت، یان بە هوی وە رز شە وە لە شی بە هیتر بیئت، ئە وە ناگە یینی لە خە لکی تر گە وەرە ترو پایە بە رز تر بیئت، بە لکو ئە کری پایە ییشی بە رز بیئت، وە هیتری لە شی کە م بیئت، لە و گۆرە پانە شتا، هەر بە و چە شە یە، ئە کری خواناسیش بیئت، وە کە رامە تی نە بیئت، بە لām ئە وە ی (خەرق العادە) ی بو، وە خواناس نە بو، بایش بگریتە وە، لە روانگە ی ئیسلامە وە هیچی بە سەری هیچە وە نیە، نە وە لی یە و، نە پیاو چاک، بە لکو لە پێشا ئە ئی خواپەرستو پارێزکار بیئت، جائە گەر وابو، وە کاری خەرق العادە ی لی پودا ئە وە کە رامە تە، واتە پیاو چاک و خواپەرست بو.

پری جاریش پوداویکی (خەرق العادە) ئە کە ویتە پێشی لە دایک بون، یان هاتی خواوە ن بەرە کە تیک، وە خۆشە و یستیکی خوا، وە کو شە ق بونی (ئاق کیسری)، بە هوی

له دایک بوئی پیغمبهری گه وره وه، تهو جوړه کارانه، خوا بویشان دانی خوشه ویستی
 تهو خوشه ویسته پیشانی ته دا، بی ته وهی خوشه ویسته که دهستی تیاییت، به وه ته لئین
 «إِرْهَاص» واتای ئیرهاص ته بیته دامه زراندن، وه پایه دارژاندن، جاری وایش
 ته بیت پیاوچاکئی، بگره وه لی بیت، یان وه لی نه بیت، خویارمه تی ته دات، وه کو
 توله سه ندنه وه له که سیلک ئازاری تهوی داییت، یان پاداش دانه وهی چاک، به که سی
 که چاکه ی له که لی ته وکردییت، یان قبول کردنی دوعاییکئی ته وکه سه، ته مانهش
 هه خره رقی عاده ته، به وهش ته لئین «معهونه»، واته، یارمه تی دان، وه خوا یارمه تی
 خوشه ویستان و پیاوچاکان ته دات.

به رله وه باسی که شفوکه رامات بکه م به به سیتیکی تر ههیه، ماوه ییکئی زوړبو بو
 هه لیکئی وا ته که پام که هاو زمانه ئازیزه کانم، له و به به سته ئاگادار که م، ته ویش،
 ووشه ی «غهب»، وه «غهب زانیته»، لای خویمان بری جار به هه له،
 به م که شفوکه رامه ته ته لئین «غهب زانین»، یان ته لئین فلان که س غه بی پی یه،
 یان غه بی زانی، غهب زانه.

ته بی بزانی که شفوکه رامه ت غهب زانین نیه، وه غهب که س نه ی زانیوه و
 نایشی زانی، نه وه لی و نه نه بی، هه رچه ن بری جار ته وکه شفقه حاله تی غهب زانینی
 ههیه، غهب زانین ته وه ته، تو به ئاره زوو، به ویستی خوت، شتیکی نه بی و
 پشقی پهرده و داپوشر او بزانیته، له داهاتو، یان له پرابوردو، یان له هه مان کاتا، ته مه یان
 هیچ که س نایزانی واته که س به مه یل و ئاروزوی خوی ناتوانی شتی بزانیته، جابویه
 به وه یان گوتوه که شف، واته هه رکاتی خواخوی ویستی پهرده ی سهرچاوی به صیره تی
 ته وکه سه لاته دات، وه ته وشته ی پیشان ته دات، جابگره جاری واهه بیت تهو وه لی به
 خوی له خوی داوا کردییت ته وشته ی بوده رخات، جا خوا ئاره زوی خویه تی
 پیشانی دا ته دات، پیشانی نه دا پیشانی نادات، نمونه ی زوړ ئاشکرای ته م کاره له ژبانی
 پیغمبهری گه وره دا دهرته که وی.

خوای گه وره، به پیغمبهری خوشه ویست ته فهرمی.

«قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ، وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبُ، وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنْ أَمْلِكُ، إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا
 مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ» «انعام» «۵۰»، بلی، من نالیم رزقی سهرزه ویی به دهستی منه، وه بلی خو من
 غهب زان نیم، وه مه لاکه یش نیم، واته به شه زیکم وه کوئیوه، وه بلی من ته وهی

تہ یلیم، وہ حیم بودی، واتہ بہ بی ووحی ہیچ نالیم، ہر عہدینی شیوہی تہم ثابہ تہ
لہ سورہی (ہود) ثابہ تی «۳۱» دا دوبارہ کراوہ تہ وہ.

لہ ہموی پروون تر، تہم ثابہ تہ یہ. کہ خوا پہ پیغہ مہر فرمان تہ دات، کہ
بہ خہ لک بقہ رمی، «قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ، وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ
لَا سْتَكْبَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ، إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ» «اعراف» (۱۸۸).

تہ فہرمی بلی بہ خہ لقی مہ ککہ، من ہیچ قانجازی یان ہیچ زیانیکی نہ فسی خوم
بہ دہستی خوم نیہ، مہ گہر تہ وہی خوا خوی ثارہ زوی لہ سہری بیٹ، وہ تہ گہر من
غہیم بزانیانی قانجازو دہ سکہ وتی خوم زور تہ کرد، وہ نہم تہ ہیشت ہیچ زیانیکم
لی بکہ ویت، من جگہ تہ وہ نہ بی لہ سہرمہ ٹیوہ برسیتم لہ ٹاکامی کاری خراب،
وہ موزدہی پاداشی کاری چاکہ بدہم بہ موسولانان، ہیچی ترم بہ دہست نیہ.

ٹایا بہ لگہ لہ مہ پروونا کتر تہ بیٹ بو تہ وہی خوا خوی نہ بیٹ، کہس غہیب
نازانی^۴.

کہ واتہ ہر گیز وہی وہ خوشہ ویستانی خوا، نالین ٹیمہ غہیب تہ زانین، بہ لکو
تہ وہی تہ وان بویان دہس تہ دات، کہ شف وکہراماتہ، «قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ الْغَيْبُ إِلَّا اللَّهُ» «۶۵» النمل.

جا با بزانین کہ شف کامہ و کہرامات کامہ، کہ شف بریتی یہ لہ لاجونی پہردہ
بہ سہری بہ صیرہ تی دہرونہ وہ، بو چاوی کہوتنی بری لہ وٹہنی یاندہی کہ خواخوی
تہ یہ وی، ہر وہ کو، غہ زالی لہ کتبی «المنقذ» دا تہ لی، «وَأَنكَشَفَ فِي آثْنَاءِ هَذِهِ
الْخَلْقَاتِ أُمُورٌ لَا يُمْكِنُ أَحْصَاءُهَا وَإِسْقَصَاتُهَا»، لہ پاشان تہ لی، «وَمِنْ أَوَّلِ الطَّرِيقِ تَبْدِئُ
الْمُكَاشَفَاتِ وَالْمُشَاهَدَاتِ، حَتَّى أَنَّهُمْ فِي يَقْظَتِهِمْ يُشَاهِدُونَ الْمَلَائِكَةَ: وَأَرْوَاحَ الْأَنْبِيَاءِ، وَيَسْمَعُونَ
مِنْهُمْ أَصْوَاتًا وَيَقْتَبِسُونَ مِنْهُمْ قَوَائِدَ».

تہ لی لہ سہرہ تہی کاری گرتہ بہری ری پڑہوی تہ صہ ووف دا «کہ شف» وہ
«موشاہدہ»، دہس تہ دات بوریواران، بری جاری واہہ یہ ہر بہ چاوی سہر،
مہ لاکہ کان وہ ووحی پیغہ مہرہ کان تہ بین، دہنگیان تہ بیسن پرسپاریان لی تہ کہن و
کہ لکیان لی وہ تہ گرن، تہ مہ کہ شف، کہ واتہ کہ شف بریتی یہ لہ چاوی کہوتنی
تہ سراری کہون وہ شتی نہی، لہ رابوردو ٹایندہی ژانی خوہو خہ لک، بہ لأم
کہرامت بریتی یہ لہ تہ نجام دانی کاری «خارق العادہ»، وہ کو ہاوردنی تہ ختہ کہی

مهليكهى سهبا، بۆلاى سوله يمان، يان دوعا كردن بۆ شيفاي نه خوشيكت، تهنانهت شيت، يان نه خوشيكتى ئى دهرمان، يان داوا كردن له خوا ئه ولاد بدات به كه سى، كه ئه ولادى نيه، يان بهر كهت كهوتنه زه راعهت يان كاسى كه سيكت، يان شتى زور گرنگتر له مانه، جائه گهر هى نه نيباو، واته بيهت موعجيزه، وه ئه گهر هى ئه وليابو ئه بيهت كه رامهت.

گرنگتر ئه وه ته به لاي گه وره پياوانى ته صه ووفه وه، ههر كه رامهت ئى كه له وه لى روو بدات، دريژه دان وه به رده وام بونه بۆ موعجيزه ي پيغه مبه ره كه ي خوى، كه واته كه رامهت ئى ئه ولياي ئيسلام، ههر موعجيزه يه بۆ پيغه مبه ر، چونكه به كى له ئوممه تى ئه وه، خوا ئه وكه ره مه ي له گه لا كرده، چونكه ناوى كه رامهت ههر له وه وه هاتوه، كه خوا كه ره م ئه كات له گه لى به نده ييكا وه پاداشى ئه داته وه.

ئه گهر يش ئه وكاره، له غه بزه موسولمان روى دا، وايى ئه لى ئىستيدراج، وه ئه بيهت ئه وه ي به هوى ريارهت، وه موخاله فه ي نه فسه وه، ده سيان ئه كه ويى، جا هه ربۆ ئه وه ته بايه زيد، ئه فهرمى ئه گهر كه سيكت دى بالى گرنه وه يان به رمالى به سه رى ئاوه وه راخست و نه چوه ئاوه كه، سه برى كردارو ره فتارى بكه ن، ئه گهر كرده ي موبه مو، له گه لى شرع و سونه تدا ريك نه كه وت، هه رگيز باوه رى پى مه كه ن، وه ئه وه شه يتان يارمه تى دهره تى، چونكه له روانگه ي ئيسلامه وه، ئه وكه سه موسولمانه، كه به پره وى شرع بيهت، نهك ئه وه ي خواوه نى (خه رق العاده) بيهت، جا ئه و حاله تانه يه كه له مور تازى هيندى و خواوه نى يوكا كاندا به رچاو ئه كه ويى. به لام ئه ئى ئه وه ش بزانين، ئه م جوړه دور له ئيسلامانه، هه رگيز ئه سرارى هه قيان بوكه شف نايىت، واته له گه لى ئه رواحى ئه نيباو مه لائكه دا كو نابنه وه، وه حالى مردووه كان نازان، له كاتىكا ئه وه، بۆ پياوچا كانى ئيسلام ده ست ئه دات، پيئاسيكتى ئاشكرائى تر هه يه بۆ جوئى كرده وه ي خواوه ن كه رامهت، له خواوه ن ئىستيدراج، ئه ويش ئه وه ته خواوه نى ئىستيدراج ئه كو شيت بۆ ئه وه ي له م كاره ي خوى به هره وه رگريىت، وه كو به دست هينانى پارو سه رمايه، يان بۆ خو هه لكيشان و خو ييشان دان، وه هه ول ئه دات لاي خه لك بليت من فلان كارو فلان كارى خه رق العاده م له ده ست ديىت، واته كه م واته كه م، تهنانهت له شو ئيىكا ئه وكارانه ي پيشان ئه دات و پسوله ي بۆ ئه برن وه پرو پاگانده ي بۆ ئه كه ن، به لام خواوه نى كه رامهت هه يچ مه به ستى كه لك وه رگرتنى دنياى نيه و بۆ پول و پارهى ناكات مه به ستى ههر

دلنه وانی موسولانانو هیدایهتی ئەوان، وه تازوری بۆنهیت وه ناچارینی نهی
که شفوکه رامهت ده رناخت وه پی یه وه شانازی ناکات، وه دوباره و سی باره ی
ناکاته وه بۆخه لک.

جاری واههیه که شفوکه رامهت پیکه وه بویا و چاکی ده ست ته دات، بۆنونه،
بۆی ده رنه که وی فلان که سی له خوشه ویستان یان مه نسوب و شاگردیکی گرفتاری
نه خوشی یان ده ردی سه ری به، ئەم بۆده رکه وتنه که شفه جا ئەو وه لی یه هه رله ویوه
فریای ئەکه وی وه رزگاری ئەکات یان دوعای شیفای بۆ ئەکات، ئەمه شیان ته بیته
که رامهت.

یان کارکردنه سه ری دلی مورید بۆ سه رخستی له پیاوی ته ریه ت دا
وه چاره کردنی نه خوشی نه فس و قه لی ئەو که سه، وه هه زاران شتی له م جوړه ئەمانه ش
هه م که شفه و هه م که رامه ته.

من به لگه ییکی نو سراوم له م که شفوکه رامه ته لایه که هی شیخی باوکمه
به یارمه تی خوا له شوینی پیوستدا له م کتیبه دا باسی ئەکه م سایان له پیشه کی دا یان
له باسی ته ریه تی نه قشبه ندی دا،

لام واته به راده ی پی و یست باسم کردییت.

ئه وه ی زیاتری بویت له کتیبه کانی ته سه ووف دا وه هه روه ها له کتیبه ی بری
له فوکه هادا به درێژی باسی کراوه که چون که شفوکه رامهت له روانگه ی شه رعه وه
دروسته.

ناوی ئەو کتیبه نه له پی رستی ئاخری کتیبه که دا نو سراوه.

نور:

نور، ووشه ییکی، زۆرواتی، ووشه ره واته تی و ساکاره که ی، به روناکی
ئه وتری، به رانه ر به تاریکی، «ظلمات، نور»، له روانگه ی ته سه ووفه وه
ئه وروناکی یه ته که ده رونی مروف دانه پۆشی که هه م ره نگی جوان و هه م بونی
خوش و هه م تام و مه زه ی لی هه ست ئەکری، به لام هه موی ئەو کارانه کاروباریکی

دهرونی و مەعنه‌وی به. وه قەت به‌وجۆره‌ی که‌هه‌یه نانسریت و باس ناکریت، له‌قورئانا به‌واتای جۆراو جۆر هاتوه، به‌که‌م، به‌کیکه له‌ناوه‌کانی خوا، وه‌له‌پێناسه‌کانی خوا، «الله نُوْرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ» سوره‌ی نور «۳۵» ناوه‌ی بۆ‌قورئان وه‌بو کتێبه‌ناسانی به‌کان که‌هوی ری‌پیشان دانی خه‌لک، «فَآمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا، وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ» تغابن (۸) «يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ، وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا» (۱۷۴) «نساء». وه‌چه‌ن‌ثابه‌تی تر که‌هه‌موو ئه‌وه ئه‌گه‌یه‌تی مەبه‌ست له‌وه‌شه‌ی نور، قورئانی پیرۆزه، هه‌روه‌ها ئه‌فه‌رمی «قُلْ مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ» «۹۱» «انعام».

هه‌روه‌ها به‌واتای ئیمان به‌رانبه‌ر به‌کوفر هاتوه، هه‌روه‌کو له‌یه‌که‌م‌ثابه‌تی سوره‌تی ئیبراهیم داته‌فه‌رمی به (مُحَمَّد) «كُتِبَ عَلَيْكَ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ الْغَنِيِّ وَالَّذِي يُدْعَى بِالنُّورِ» «۱۱۲» «آل عمران».

یان که‌ئه‌فه‌رمی «يُهْدَىٰ بِهِ اللَّهُ مِنَ اتِّبَاعِ رِضْوَانِهِ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ، وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ» (۱۶) (مائده) له‌م‌دو‌ثابه‌ته، وه‌ده‌یان‌ثابه‌تی ترا، به‌ئاشکرا دیاره‌ مەبه‌ست له‌نور، نور‌ی ئیمان وه‌ له «ظلمات» تاریکی‌ی کوفره، هه‌روه‌ها له‌م‌قیاسه‌دا ده‌رته‌که‌وی که‌نور، بۆ‌نوری چا‌و‌یش هاتوه چونکه‌ رووناکی کاتی هه‌ست‌ئه‌کریت چا‌و‌یج رووناکی هه‌ییت ئه‌گینا که‌چا‌و‌ کو‌یر، واته‌تاریک‌بو، با دنیا هه‌ر روشن‌بیت سوودی چی به.

جائه‌فه‌رمی «هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ؟ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ» (رعد) (۱۶) بێ‌گومان نور به‌روونا‌کیش و تراوه به‌رانبه‌ر به‌تاریکی، وه‌به‌خو‌ینه‌واری به‌رانبه‌ر به‌نه‌خو‌ینه‌واری، چونکه‌ به‌نوری عیلم چا‌که‌و‌خرا‌به‌ له‌یه‌ک جیا‌ئه‌کریته‌وه. هه‌روه‌کو که‌و‌تراوه «الْعِلْمُ نُورٌ وَالْجَهْلُ ظِلَامٌ» هه‌روه‌ها، به‌عه‌قل‌یش و تراوه نور، چونکه‌ هه‌یج‌شتی به‌نی‌عه‌قل به‌ده‌ردنا‌خوات نه‌عیلم و نه‌ چا‌و‌و نه‌سه‌رمایه‌وسامان، عه‌قل که‌نه‌بو مرو‌ف‌ناتوانی به‌وجۆره‌ی شیاوی مرو‌فه‌بژیت، وه‌خوی له‌جه‌یوان جیا‌کاته‌وه. په‌ندیکی فارسی هه‌یه‌ ئه‌لی «عَالِمٌ شَدْنٌ جِهَ اسَانٍ عَاقِلٌ شَدْنٌ جِهَ مُشْكِلٌ»، واته‌ به‌خو‌ینه‌وار‌بون چه‌ن‌ئاسانه‌و به‌عاق‌ل‌بون چه‌ن‌سه‌خت و نا‌ره‌حه‌ته، به‌رانبه‌ر به‌ عه‌قل‌ شیبی دیت، که‌واته‌ هه‌م‌ عیلم هه‌م‌ عه‌قل‌ پی‌یان و تراوه نور، چونکه‌ چا‌که‌و‌خرا‌به‌یان له‌یه‌ک پی‌جیا‌ئه‌کریته‌وه. له‌فه‌لسه‌فه‌ی ئیشراق‌دا، سه‌هره‌وه‌ردی (حه‌له‌ب)، جه‌هانی تاریکی و جه‌هانی رووناکی‌ی باس‌ئه‌کات، وه‌خوای‌گه‌وره‌یه «نور»

الانوار» دانهی، که سهراوهی هه مونوره کانه. وه دو عاییکي به ناوبانگی ههیه، سهرا تا کهی ته لیت «یا قیوم ایدنا بالنور، وثبتنا علی النور واحشرنا الی النور... هته» کتبی هیا کل النور، شیخ محی الدین عه ره بی، ته لی نور ته و خه لاته خوایی به ته، که دینه دله وه تاریکی دنیای «فانی» له دل دهر ته کات، وه تیر جگه ته و نوره، هیهچی تر له دلا نامینته وه.

نیامی غه زالی له کتبی المنقدا ته لی، زانیاری «ته سه ووف»، یان زانیاری مه عنه وی، نوری که خواته یخاته دهرونه وه. به کورتی ته ونوره ی له بواری ته سه ووف دا باسی لیه ته کریت ههروه کو غه زالی و محی الدین ته لین، رووناکی و به ره که ت و زانیاریکی بی پایان وه «موکاشفه و موشاهده»: واته بۆده ره که وتن و چاوپیی که وتنیکی مه عنه وی به، که بۆر یواری ریگهی ته سه ووف دهس ته دات، وه که شف و که رامات، وه مهقامات هه موی له و نورو به ره که ته وه دهس ته که وی، ته و نوره ته، وا ته کات له و گه موره پیاوانه، به بی خویندن سه ره له زوریک له زانیاری به کان ده ره که ن، وه خوا چاوی به صیره تیان و پروون ته کاته وه، که ته به پیاویکی تر، هه روا که بۆ پیغه مبه ره کان روی داوه، نیگومان ته وه نوره ورووناکی.

ههروه کو ته زانین پیغه مبه ری گه موره درودی خوی له سه ره نه خوینه وار بو، به لام خوی گه موره وادلی پروون کرده وه که هیچ زاناو دانشمه ندیکي جیهانی نه گه بشتی، وه سینه ی موباره کی پر کردله نور، ههروه کو ته فهرمی «الْمُ نَشْرَحُ لَكَ صَدْرَكَ. وَوَضَعْنَا عَنْكَ وِزْرَكَ الَّذِي أَنقَضَ ظَهْرَكَ. وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ؟»

مه به ست ته وه ته ته وه ش نوره که خراوته دلی به یامبه رانه وه، وه به په پره و بی له وانیش دلی په پره وه راست و پا که کانیا، به شیوه ییکی تر که خوا به وی پروون ته کاته وه، خوی گه موره له باسی چه زرتی موسا وه چه زرتی یوشه دا له سورهی «الکھف» دا سه باره ت به و پیاوه گه موره به که دیویانه و زورشتی له زانستی ته بی زانیوه که موسی نه یزانیوه، سه باره ت به وه بنده به ته فهرمی: «فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عَيْنِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا»، به لی ته وه ته و عیلمه به که خوا ته یخاته دهرونه وه، جا به وزانیاری به ش ته و تری نور، سه باره ت به چه زرتی یوسف وه چه زرتی لوط و چه زرتی موسی له سی ئایه تی جیا واز دا سه باره ت به هه رسیکیان: ته م (جمله) به، دوباره کراوه ته وه که ته فهرمی «آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا» هه موی قورئان پر به تی له م جو ره که ره می

خودایی به، له گه لی به نده کاند، وه ئه مانه هه موی ئه کړی له چوارچیوه ی ئه ونوره دا
کۆیان کهینه وه، که بریتی بیت له که ره م و به خشیینی خوی گه وره به به نده
خوشه ویسته کانی. ئیریا عیلمه یا حیکمه ته یا خوشی و خوش حالی و پایه و مه قامه. وه نور
له روانگه ی ته سه ووفه وه به وانه ئه لێن.

قَلْب:

قه لب ووشه ییکه، ئه گهر له بازاری ته سه ووف، وه له وێژه ی ته سه ووف دا
ئهم ووشه یه لاهه رین، هیچی نامینیه وه.

قه لب، دوو واتای هه یه، واتایکیان ئهو پارچه گوشته یه که وا له سینه ی
هه موئینسان و گیاندار یکی ترا، وه پالێوگه خانه و دینه موی له شی مروقه، وه به کورتی،
یه کی له ئه ندامه کانی ناوه وه ی له شی مروقه، ته ندامیکه به په لکه وتن و پراوه ستانی،
گیان دار بی گیان ئه که وی، وه به کوردی پێی ئه لێن «دَل».

واتای دوهمی ئهم دله، واتایکی مه عنه وی، وه مه جازی به، که هه م
له روانگه ی ته سه ووفه وه، زۆر گرنگه و جه غزی ئه وزانسته یه، وه کاکله ی کاره،
وه هه م له روانگه ی کاروباری عاطیفی و وێجانی و وێژه وانی به وه، داری دهستی
وێژه وanan و هه ست یارانه که واته ئه وشته ی له ته سه ووف دا به ناوی «قَلْب»، واته
«دَل»، باسی لێوه ئه کریت، ئهو دله گوشتینه یه، به لکو به شیوه ییکی مه جازی
پێی ئه وتری دَل، له راستیدا به مه رکه زی ههستی عاطیفی و وێجانی و ئینسانی مروف
ئه وتری.

خویشان زۆر جار ئه لێن، بۆ فلان شت دَلم سارده یان دَلم گهرمه، یان دَلم ته نگه
یان دَل ره قه، له کاتیکه ئه و دله گوشتینه هیج کام له م حالانه ی به سه را ناییت، به لکو
هه ر کام له م وتانه ده سنیشانه بۆ حاله تیکه تایبه تی دهرونی. له ته سه ووف دا مه به ست
له دَل له طیفه ییکه جیگه ی ویست وحه زلی کردنی چاکه و خراپه، وه سوپی
تی ئه کوشیت ئهو ناوه ندی ههسته خاوین کاته وه، به جوړی بیته جیگه ی ته نها
هه ست و ویستی چاک، وه ئهم خاوین کاری به ی دَل پێی ئه لێن ته زکی به ی دَل.

که باسی ذیکری دلّیان نه کرد هر چیم نه کرد نه نه چوه میشکه وه ، دلّ پارچه گوشنیکه
چون ذیکرته کات ، نه بوت چه زره تی شیخ نجم الدینی برام ، نه مه ی بیستو رۆژنکیان
بانگی کردم لئی پرسم راست کامیل باوه رت به ذیکری دهرون نیه ؟ عه رزم کرد ،
قوریان ناچینه دلمه وه به بی زمان ذیکر بکریّت ، نه ک باوه ریم نیه ، نه بوت رۆژنکیان
شیخ وه ستابو فهرموی کامیل وه ره پیشه وه ، چومه پیشه وه فهرموی پیشتر ،
تابه ته واولی نزیککی بومه وه ، سه ری گرتم وه گویم نا به سه ری سنگی یه وه ،
سویندی نه خوارد نه بوت ، به زمانیککی زور پاراو ، نه م بیست نه بوت «الله الله» ، گوئی
سه رم هانی به دواوه ، نه مجاره که یان خوم سه رم نا به سنگی یه وه ، سه یرته که م
به هه مان شیوه دهرونی ، (الله) نه کات ، منیش ده ستم کرده گریان وه
خوم خست به سه ری پی یا ، نه ویش نه م په نده فارسی یه ی فهرمو .
«نه بدین شوری شور ، نه بدان بی غمکی» واته نه وه نده سویر وه کوئیسته ،
نه نه وه نده ش بی خوی وه کوئه وسا .

جاسویندی نه خوارد نه یگوت هه ردو جاره که ی ، گویم دووسی په نجه ی نه ما
بوسه ری سنگی وه ک (مه غناطیسی) سه رم راکیشی ناوا گویم نه نوسا به سنگی یه وه ،
هه ره وه کو وتم هه میشه نه وسوینده ی نه خوارد ، وه له ته مه نی هه شتاونه وه د سالیدا
چه ندین جار نه م سه رگوزه شتم لی بیستوه .
به لای ریوارانی نه م ریگه وه شته که شتیکی زور ئاشکرایه ، ته نانه ت هی وای
هه به پاش چه فته ییک ، یان پاش چل رۆژ دلّی ده س نه کاته ذیکر کردن ، شته که
پیوستی به لی بران و باوه ری ته واوو خه ریک بونه وه به .

زوترو تمان له دهرونا چهن له طیفه ییک هه ن که به لای نه قشبه ندی به کانه وه پینج
له طیفه ن ، قه لب ، رۆح ، سیرر ، خه فی ، نه خفاء نه فسیش هه به ، به لام نه فس
به لطیفه ی عالمی خه لق واته ماده ، یان به شه ماده بی به که ی مروّف دائه نریت .

جا نه قش به ندی به کان له دلمه وه ده س نه که نه راهینانی ، وه به به رده وام بون
له سه ری ذیکر ، به شیوه ی تاییه تی خوی ، نه مودله ده س نه کاته ذیکر ، پاشان
هه موی (له طائفه کافی تر) پاشان له طیفه ی نه فس ، که ناوه ندی هه ستی چه یوانی واته
شه هوانی مروّفه ، وه «أَمَّا رَةٌ بِالسُّوءِ» ، لیره داپه نجه نه کیشم بوچار شیعر
له قه صیده ییکی چه زره تی شیخ عومه ر ضیا ئوددینی نه قشبه ندی ، که خوی
پیری ته ریه ت و مورشیدنکی کامیل بوه ، له کاتی سلوکی ته ریه ت دا نه م شیعرانه ی

فەرمو ، وادیارە لەوکاتەدا مەقامیکی گەورە ی خەڵات کراوە کە ئەم شیعرانە ی
بەو پۆنەووە فەرمووە ، وە دەس نیشانە بوخواوین کردنی لەطائف ، وە ذیکری ئەو
لەطائفانە کە ئەم فەرمی .

(لە نەشتە ی فەبضی عیشی فەخری عالەم دل موصەفایە
لەژەنگی مەعصی بەت شۆراوە سینەم پرتەجەللایە)
(لە دەس تەزویری نەفس و مەکری شەیتانی لە عین دەرچوم
عەجەب بالایە پرتەجەب عیشقم و نەفسم تەو لایە)
(مەقامی عاریفان بی زەحمەت و پەنج و مەشەققەت دیم)
لە زومەری عاشقانم بۆیە عالەم لێم تەبەررایە
لە هەرچی روودە کەم وە کەرۆزە یانە چی رەموزاتە
«لەطائف» سەر بە سەر موستەغریقی ذیکری «هو الله» یە

سەرەپرای باسی لەطائف وە ذیکر ئەوەش دەرئەخات کە (موراد) بوە . واکە ئەلی ،
مەقامی عاریفان بی زەحمەت و پەنج و مەشەققەت دیم ، چونکە وتمان موراد
بە بی ریا زەت و دەردی سەر ، خواخۆی سەری ئەخات ، مورادە کان ، خویان نارۆن
بە لکو ئەیان بەن .

لەم بەینەدا کتییەکەم دی هی (عبدالرحمن الدمشقی) ناو کە لە حیزازدا نووسراوە
وەرەخەنی گرتبو لە تەصەووف ، بەکی لەو شتانە ی کە و تەبوی ، ئەوە تە ، دل چۆن
ذیکر ئەکات ، ئەو کە سە لای وابوە دل بریتی یە لە و پارچە گوشتە ، لە کاتیکا ، ئەمرو
بە هوی شریقی تەسجیل «دەنگۆدەر» وە ، دەرئەکەوی قسە کردن پێویست نیە هەر
بە زمان بیست ، تەنانەت بی گیانیش قسە ئەکات ، یان . رادیو تە لە فزیو
بۆچی زمانیان هەیه ؟ ئەمە لە روانگە ی شتە ماددی یە کانهو ، بە لام لە روانگە ی
مەعنەوی و مەجازی یەو ، ئایا ئەو هەموو ئایە تانە ی قورئان چی لی ئەکات
کە سە بارەت بە ژەنگی دل ، بە کلۆم لی درانی دل ، بەرەشی و تاریکی دل ،
لەمۆر کردنی دل ، وە دەیان پێناسی تری دل هاتون ، (سبحان الله) ، خوا کە دەرگای
هیدایەتی داخست ، تەنانەت لە خوێنە واریشی دائەخات ، بە جووری ئەم هەموو
ئایە تە ی لە بەرچاو ون بیست .

جاری بهرله هه موشتی خوا سه بارهت به ناردنی خه لاتی قورئان بو پیغه مبه ر
 درودی خوای له سهر ، ته فهرمی «فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ» هه قورئان خوی مادده نیه ،
 تایته خواره وه به لکو مه فهموه و فهرموده یه ، وه هه دل ، ته گهر تهودله ی بی
 ته وشه خصه ته لی ، چون قورئانی دیته سهر ، به لکو له ویدا تهو قه لبه ، حه قیقه تی
 موحه ممد وه حه قیقه تی «نوبوه تی» موحه ممد ده ، یان ته فهرمی ، «إِنَّ فِي ذَلِكَ ذِكْرًا لِّمَنْ
 كَانَ لَهُ قَلْبٌ» ته گهر لیره دا مه به ست دلی گوشتین بوایی خو هه موگیان داری دلی هه یه ،
 ته م قه لبه لیره دا تهوده رونه یه که ته توانی به ندوئاموزگاری وه رگریت ، یان
 وه ری نه گریت .

یان که ته فهرمی ، «إِلَّا مَنْ أَمَّنَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» یان ده یان پیناسی تر وه کو، قَلْبٌ
 مُتَّكِئٌ، فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ ، وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ، «أَمْ عَلَى قُلُوبٍ
 أَقْفَالُهَا» ، «وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ» «فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» «وَيَشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ» «وَوَحَّمَ
 عَلَى سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ» «رَبَطْنَا عَلَى قَلْبِهِ» «وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ» «وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا» ، «رَبَّنَا لَا تُزِغْ
 قُلُوبَنَا» «بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمُ» «ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمُ» «حَتَّمُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ» «فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبِهِمْ»
 «لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ» «وُطِّعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ» وه ده یان پیناسی تر که هه موی سه بارهت به
 «قلب» له قورئاناهاتوه ، وه هه موی تهوه ته گه یینی تهودله ی که خاوه نی ته م هه موه
 پیناسانه یه ، تهو پارچه گوشته نیه ، وه به پتی تهوئایه تانه تهودله هه م خاوه نی
 کرده وه ی چاکه وه هه م خراب ، هه م پاداشی ته ییت وه هه م سزائه دریت .

ثایا تهو که سه ته م هه موه ثایه ته ی نه دیوه ؟ .

به پراستی وه لای تهو جوړه که سانه هه روالیره دا که خوائه فهرمی ، «وَحَتَمَ عَلَى سَمْعِهِ
 وَقَلْبِهِ» .

به تاییهت ، ثایا تهو جوړه که سانه کهوا ته زان مه به ست له دل ته م دله گوشتینه یه ،
 وه ثایا دل چون ذیکرته کات ، ثایا به پراستی ته م ثایه تانه یان نه دیوه به تاییهت ، له ویدا
 که ته فهرمی به پیغه مبه ر درودی خوای له سهر «وَلَا تُطِيعُ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ»
 «٢٨» الْكَهْفُ «ثایا سه بارهت به م ثایه ته ته لی چی ؟ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا
 واتای چی یه ؟ ثایا ته م ذیکری ده رونه یه ؟ .

یان که ته فهرمی «وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ» «١١» تَغَابُنْ ، ته م چی ته گه یینی هیدا به تی
 قه لی گوشتین ته گه یینی ، بان حه قیقه تی تهو مروقه ؟ «وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ» «١٤»

ئەبى ئەوھش بزانين تەواوى ئەم پەيوەندانەم ئەم مامەلانى ھەموى مەعنەونى و
پۇخى يە وە تەنھا بەچاوى دەرون «بەصيرەت» ھەست ئەكرين ئەگينا نە جوگە ئاوە و نە
پەيوەندى ماددى .

جا كەئەم پەيوەندە «رابطە» بەرقەرار كرا وەئەم موریدە توانى ئەوپەيوەندە
بەدەست بىرى ئەمجارەيان نورو بەرەكەتى كە لەرابطەى مورشیدە وە دەستى ئەكەوى
ئەونورە ھەمان كار ئەكەتە وە سەرى لەطائف وە لەطائفەكان يەك لەدواى يەك تەزكى يە
ئەبن وە دەردەكان يەك لەشوتنى يەك چار ئەكرين وەكو دەردى ھەسەد، يان خو
بەزل زانين و غرورو بىرلەمردن نەكردنە وە «طولى ئەمەل» وە خو پروكاندن بەشوتنى
سەرمايەو سامان پىكە وەنان و ھەموى ئەوپىناسە ناپەسەندو خراپانەى كە باسان
كردن . جا پاش پاك بونە وەى دەرون لە خەوش وە ھەل كرانى نورى ھەق لە
لەطائف دا وە دەست كەردنە ذىكرى لەطائف، ئىتر ئەم موریدە ئەگات بە ئاوانى حوزورو
موشاھەدە وە دل و دەرون بە و بەئاوات گەيشتنە دائەمركى وە دەست ئەكەتە (سەبرى
ئەنفوس) روو ھەوارگەى فەنا وە بوگەيشتن بەمەنزلى بەقا .

مەبەستىكى تر لە روون كەردنە وەى ئەم بەرھەم وە رگرتن لەمورشیدى كامیلە
ئەوھتە ، لەكانى ذىكرا گوتمان رىبوار بەدل دەست ئەكەتە ذىكر تادلى ذاكیر ئەبى
پاشان بە و لەطیفەكە و بە و طیفەكەى تر ، بەلام لیرە دا ئەم مورشیدە یارمەتى ئەدات ،
ئەویش بەوجۆرە ھەر جارەى «تَوَجَّهْ» تەوھ ججوە ئەكات، واتە رووى دل تى كردن ،
روى دل ئەكاتە يەكى لە و لەطائفە وە پەيوەندى ئەدا بە لەطیفەى خوى يە وە
بى گوتمان لەطیفەى مورشید ھەم ذاكیرە و ھەم نورانى ھەر كە پەيوەندى دا بە
لەطیفەكەى خویە وە لەطیفەى موریدە كەش دەس ئەكاتە ذىكرو نورانى ئەيىت
ماوہ يىك وازى لى دىریت تاباش بە و حالە وە دامركى و دامەزرى جا رووى دل ئەكاتە
لەطیفە يىكى ترى بەم جۆرە ماوہ يىك نابات ، بەتابەت ئەگەر مورید
ئىستیعەدى يىت (ھەروە كوزیرە كى و ئىستیعەدى خویندن) ئەگەر ئىستیعەدى بو ،
زۆر زوتر لە و رەوشەكانى تر ئەم موریدە پى ئەگات و لەطائفەكانى تەزكىە ئەبن ،
ھەروا بو مەقامەكانى لەوھ و لاش تائەگانە فەنا و بەقا .

لەوھ و لا ئىتر ئەو كە سەخو بو ھىمەت و ئىستیعەدى وە ئىتر پى وىستى بەمورشید
نامىنى وەخوى كامیلە ، بەلام ھەروە كو گوتمان ئەم كەمالە نىسبى يە وە ھەر دوانى نالى
ھەتا ھەر شوتنى خوا مەبلى لى يىت ئەو بەندە يە پىش ئەكە وىت و سەر ئەكە وى ھەروا

که زانیاری ظاهیری و مادی بی پایانه و هەردوای نانی وە مەوێ هەرتهوانی زانائەو زانائەنی یان دەوڵەمەندتەو دەوڵەمەندترین ئەمیش هەروایەو لوف و کەرەمی خوداو فەیس و مەقام هەر دوای نانی بۆیە ئەلیم کەمال نەسبێ بە کەمالی تەواو هەرهی خواوە وە ئینسانی کامیل کە گەشتیشتە دواپلەیک ئینسانیک بتوانی بگات، حەزەتی موحەممەدە، پاش مەقامی ئەو ئەنبا کائن پاش مەقامی ئەوان جا مەقامی ئەولیاوە .

بەلام لە عورفی تەسەووف دا ئەو خودایداوەی گەشتە بەقای پاشی فەنا بە کامیل دائەنرێت وەکو شەهادەتی بەرزە دنیایی بلین (دوکتورا) ئیتر ئەو کەسە ئەتوانی لەو رێشتەیی خویا کارناس و ماموستاییت .

یادئاوەرانی و هۆشداریک هەبە لێرەدا کاتی گۆتنەتی ، ئەویش ئەوەتە پرمەتسییترین شت لە تەریقەتی نەقشەبەندی دا ئەوەتە کەسیک نەگەشتیشتە ئەم بەقای پاش فەناوە وە روخصەت بەدات مۆریدەکانی رابیطەتی بکەن ، بەکەم گوناھێکی زۆر گەورەبە شایەد وەکو شیرک وایە وە گوناھەکی وا لەگەردنی ئەو مۆرشیدەدا، بێگومان خوا سزای ئەدات ، دووھەم، نەخۆشیی رۆحی و دوچاربونی وەسوەسەو دەیان گرفتاری بە کە ئەو مۆریدە توشی ئەیت .

ئیرشاد جیاوە ئیجازەتی رابیطەدان جیاوە، ئیرشاد ئەگەر «ئەمر بەمەعرف و نەهی لەمۆنکەرە» هەموومان لەسەرمانە بیکەین ئەگەر ئیرشادە بۆ شەریعەت هەمو مەلاچاکی لەسەرەتی بیکات . بەلام بۆ تەریقەت ئەبی ئەو کەسە ریک و راست بەمۆریدەکانی بلی بلیت من نەصیحەتان ئەکەم ئەبە هۆی تەوبە دادان وە راھنایان ، بەلام من مۆرشیدی کامیل نیم وە رابیطەم دروس نیە .

یان وەکو ئەمیر کولالی مۆرشیدی شاھی نەقشەبەندی بلی من تائیرە شارەزام لەمەولا بۆ کەسیکی تر پەیدا کە دەست پێ بلی .

مەبەستیکی تر سەبارەت بە تەوججەو لەمۆریدە ، پتویست نیە ئەو مۆرشیدە هەر رۆبەرۆو تەوججەو بکات ، مۆرشید کە مۆرشیدبو دورو نزیککی بۆنیە وە لە دوریشەو ئەتوانی رۆوی دلی بکاتە مۆرید وە بەهرەتی پی بگەینی لەگەڵ ئەوە شا نزیککی بەکە کەلک و دەست کەوتی زۆرترە ، هەر وەکو وتمان نزیککی لە پیاوچاگان کەلکی زۆرە وەمایەتی خوشی و خوش بەختی و پیش کەوتنە پیاوچاکی وەلی خوشەو یستی خودان وە نزیککی کردن لە خوشەو یستانی خودا مایەتی خوشەبەختی هەردو دنیایە وە سەرگۆزەشت و ئازمونیشت ئەمەیی بۆ رێبواران پوون کردووەتەو .

مه به ستيكي تر له پيشا په نجه مان بوړا كيښاوه نه وه ته پيش كه وتن بو هه موكه سي
به كسان نيه به لكو به پي ټاماده گي وي وټي خلاص وه نه ده بي نه وكه سه ته هه ووه كو
بو هه موكارنيكي گرنكي تر نه و مه رجانه هه يه .

بو نه وكه سانه ي مور شيديان هه يه ، باوه كو خه ريكي ذيكريان مورا به ش بن ،
به ر له ده ست پي كړدنې نه و كار ه يان نه پي يادي له مور شيده كه يان بكن وه داواي
يارمه تي لي بكن په تاييه ت بو پاراستنيان له وه سوه سه ي شه يتان وه نه فس وه
نه و ياد كړنه نه وه نيه شيوه و قيا فې بيرته پيش چاو به لكو وايزني كه روحي
مور شيده كه ي حازره ، نير پاشان به لي خه يال له هيج شتي ده ست كاته ذيكريان
مورا به .

شاه عبد الله دهلوي نه فهرمي هه رچن له ري بازي نه قشبه ندي دا ذيكري زماني
تاته و كاته ي كه ذيكري له ده رونا نه بيته مه له كه و خده ي هه ميشه بي ري بوړ نه نجام
نا دري له گه ل نه وه شا ذيكري زمانيش نه گهر به و مه رجانه كرا كه باسان كړدن
نه و يش هه ر به كه لكو به هره ي مه عنه وي خوي نه دات .

پاشان نه لي مور يدي ته ري قه ي نه قشبه ندي ناني هيج كاتيكي خوي بي ذيكرو
فيكرو نياز و گه رده ن كه چي ده رگاي هق بي اته سهر ، ته نانه ت له كاتيكيښا وا له ناوي
خه لكا وه سهر گه رمي كارو كاسييه نه پي يادي خوا بكات و هو شي به لاي خودا وه
بيت ، وه ذيكري خوا بكات ، پاشان نه م جو مله يه نه فهرمي .

«قَبْضُ حَقِّ بِنَاكَاهُ رُسْدٌ وَلِي بَرْدِلِ لُكَا هُ رُسْدٌ» .

نور و به ره كه تي خودا له كو تو پرا نه باري
به لام به سهر ي دلي نا گادارا نه باري

نه فهرمي به م حاله نه لين خه لو هت ده ر نه نجومه ن و اته له ته كي خوا بوندا
له و كاته ي كه وا له ناوي خه لكيشا
هه ر نه مه ته كه گوترا وه (الصَّوْفِيُّ كَائِنٌ بَائِنٌ) و اته ، بالجسم كائنٌ مَعَ النَّاسِ وَ بِالرُّوحِ
بَائِنٌ عَنْهُمْ . به له ش واله ناوي خه لكا و به دل وا لاي خودا جا گوتمان ، خه لو هت
ده ر نه نجومه ن ، يه كي كه له ره وشه كان وه له پايه كاني گرته به ري ري بازي نه قشبه ندي به
كان .

ئىمە تائىرە باسى ھەرسى رەوشەكەى رىگرتەبەرى رېيازى
نەقشەبەندى مان کرد ، واتە /ذىکر/ موراۋە، ۋە مورشید، يان /ذىکر/ رابىطە .

لەبادتانە باسى نەخۆشى دەرومان کرد ۋە وتمان پىيان ئەوترى پىناسى
ناپەسەند ، ۋە ھەسەد ۋە كىنە ... ھند ۋە گوتمان موسولمانى راستەقىنە ئەۋەتە
بتوانى دەرونى خۆى لەم دەردانە پاك كاتەۋە ديارە ئەم كارەش زۆر ستمە ۋە ئەگەر
ستم نەبوانى ئىتر ھەرچى گىروگرفتى ژيانى ئىنسانە ھەموى چارە ئەكرا ، جا
لەۋبەشەدا كە مورىد رېيازى رابىطە ئەگرتە بەرەۋا لەسەرى مورشیدە ئەۋ نەخۆشى بە
دەرونى يانە لەدلى مورىد دەرىكات .

بەلام دەربارەى گرتەبەرى رەوشى /ذىکر/ لا الہ الا اللہ واتە نەفى وئىسبات
ھەربەم /ذىکر/ رېۋار ئەتوانى دەردەكانى دەرونى خۆى چارەكات ۋە ئەم رەوشە تاقى
كراۋە تەۋە ۋە پەرەۋى لى كراۋە ۋە بەم جۆرە بە . ئەۋ رېۋارە كانى ئەپەۋى بەۋشۋەبەى
كە باسان کرد دەست بەكاتە /ذىکر/ لەھەمان كاتا ئەتوانى تى كۆشى بۆ دەرمانى
دەردەكان ، ئەۋكەسە لەۋكاتەدا كە ئەلى لا الہ الا اللہ عىنى ئەۋكاتەشا بەخەبال ئەلى
لەدلى مانا ھەسەد وجودى نە ۋە ئەۋەى ھەبە ھەر اللہ بە ، ھېچنە لەدەرونى مانا لا
اللہ جگەخوا ، بەم جۆرە ئەۋكەسە خۆى ھەست ئەكات بەۋەى ۋادەرونى لەۋ
رەذىلەبە پاك بۈيەۋە ھەروا سەبارەت بەبەكە يەكەى ئەۋپىناسە ناپەسەندانەى كە
ھەست ئەكات لەدەرونىا جى گىرن ، چونكە زۆر كەس ھەبە خۆبەخۆ برى پىناسى
نە ، بۆنمۇنە قەت درۋز نەبۈە يان خۆبەزل زان نەبۈە ، بەكورتى خۆى ئەبشكىنى
ھەرچى صىفەتتىكى خراپى دى ئەتوانى بەۋجۆرە ۋە بەكار كەردى بەرەكەتى ئەۋذىكرە
لەناۋى بەرپىت مەرچى ئەۋەتە جار جارش لەدەۋە لەخوا بېارپىتەۋە بلى خودايا من
ئەم سورشتە نارەۋايەم ھەبە ۋە لەتۈ داۋا ئەكەم چارەم بىكەى ۋە لەكۆلمى بىكەپتەۋە ،
بەم جۆرە خۆى ھەست ئەكات ۋەردە ۋەردە يەك لەدۋاى يەك پىناسە ناپەسەندەكانى
لەرەگو رېشە دەردىن .

ئەم دەرون پاك كەردنەۋە ئەم تەزكىيەۋە پاك كەردنەۋە روون كەردنەۋەى
لەطائفانە ۋە لەم مەلەبەند گواستەۋە بۆ ئەۋ مەلەبەند ۋە ھەروەكۈ لەپىشا گوتمان بېرىنى
ھەموت قۇناغ يان پاك كەردنەۋەى ھەموت قۇناغە پىنى ئەلېن (سەفەر ئەندەر ۋە تەن) واتە
گەشت وگوزار لە ۋە تەنا ۋە لەدەرونى مەۋف خۇيا لەم مەلەبەندەۋە بۆئەۋمەلەبەند
تاھەمريان پاك ئەكاتەۋە ھەروەھا ئەمەتا ۋەردبۈنەۋە لەدەرون تابزانى دەرونت دەردى

چی یه و که م و کورنی کامه تا ناوه کو چاره ی که یت ههروه کو که خوا نه فرمی (وَقِ
 أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ؟) صوفی له م قوناغه دا وای لی دیت وه به جوړی خده نه دانه
 ذبکر ، له هه موشنی بیزاره جگه له ناوی خوا بردن و یادی خوا کردن ، نه وه ته
 که فهرمو یانه .

نانچه جز ذکر خدای احسن است
 گر شکر خوردن بود جان کندن است

واته ، نه وه ی جگه ذبکری خودا بیټ شه کر خوار دینش بیټ وه کو گیان که نشت
 وایه .

ههروه کو سه باره ت به ذبکر کردنی زور، خوا نه فرمی. (وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ
 تُفْلِحُونَ) (جومعه) «۱۰». نه وکه سه ی له کاتی ذبکرا بهر که ت، یان هه رجوره
 ده ست که وتیکی مه عنه وئی بو ده ست نه دات که خوئی ههستی پی نه کات ، نه بی
 تیکو شی نه و حال ته ی له ده ست ده رنه چی ، واته له گه لی ده ست دانی حال ته که دا
 ئیر خوئی بداته دهستی نه و حال ته تاهه رکاتی نه و چونیه ته هه یه و بهر ده وامه ،
 هه رکه حال ته که نه ما سه رله نوی ده ست بکاته وه به ذبکر تاجاریکی تر نه و حال ته
 ده ست نه داته وه ، نه م کاره نه وه نده دوباره نه کاته وه تا نه و حال ته وه نه و دهس
 که وته هه رچی هه یه ئایا نوره یان بهر که ته ، نه بیته «مه له که» و نه بیته خده و
 دهس که وتیکی هه می شه یی .

نهر له یاد تانا بیټ له باسی له وامیع دا وتمان موریدی تازه کار له پیشا نه بینی نوری
 دینه دلیه وه و به لام سه قام گیر نابیت و نه روا ت وه نه م حاله دوباره و چه ن باره نه بیته وه
 تا نه و ده مه ی ئولفه ت وه خده نه گری به و ده رونه وه و سه قام گیر نه بیټ .

وه له زمانی ئیامی غه ز زالی شه وه هه ر عه یی شت نه م مه به سته باس کرا ، وه نه مه
 پیشه نگو سه ره تایی ده ست که وتی ریوارانی تازه کاره .

پاش نه مه کاتی «جه ذبه ی قبول» ه ، نه مه ش ناوی که که ریواران دایان ناوه بو
 حالیکی تایه ت که رویان تی نه کات و اتا که ی نه بیته را کیشران بولای خودا ، وه
 په سه ندبونی نه و ریواره به لای خودا وه . جا نه گهر نه و جه ذبه یه گه یشت وه سه ری
 هه ل دا ، شنه ی شه مالی بهر که تی خوایی به جوړی له ده رونا هه ل نه کات نه وکه سه
 زور باش ناگای لی نه بیټ وه ههستی پیته کات روحی پی شاد نه بیته وه و گه شه ی

پى ئەكات، پرىجار ئەم شىنەو بەرەكەتە ئەوئەندە خوش و دل كېشە مەروۇف لەسەرى
خوى ئەچى وە ئاگانىكى بەلاى ئەم جىهانەو نامىنى.

ئەگەر ئەم حالە زۆربو و بەردەوام ھەرھات ئومىدى حوزورو فەنايش
ئەكرىت، كاتى حوزورىش دەستى داو بەردەوام بوو بەو ئەلەن «حەقىقەتى ذىكر»،
چونكە ئەوشنەبەى كە لەپىشا ھەلى كەردبو سورەتى ذىكربو، واتە وئەبەو ئەك
حەقىقەت، بەلام كە حوزور دەستى داو دامەزرا ئەو حەقىقەتى ذىكر،
و بەم حالە ئەلەن «كُرْجُ النَّهْيَةِ فِي الْبِدَايَةِ» يان «إِنْدِرَاجُ النَّهْيَةِ فِي الْبِدَايَةِ» ئەمەش خو
وئەبى ھەموى لەرۇژىكا يان بەجارىكا دەست بەدات، ھەرشتە و كات و ساتى خوى
ھەبەو ماو و ئەندازەى خوى.

سەبارەت بەجۆرى دەست كەوتە مەعنەوى يەكان وە دەس كەوتى ھەر لەطىقەبى
يان دەس كەوتى ھەر جۆرە عىبادەتى وەكو شەونوژ قورئان خوئىدن صەلەوات دان
ئەوئەندە زۆر ھەرلەباس نايىن، يان سەبارەت بەجۆرى بەرەكەتى تەرىقەتەكان كە
ھەركامەى جۆرە حالىكى تايىبەتى ھەبە، ئىمامى رەببىانى لە مەكتوبات دا باسيان
ئەكات، چونكە ئەو واى بۇرلىك كەوتو جگە لەوئەى خوى گەورەپىاوى تەرىقەى
نەقشبەندىيە، ئىجازەى ئىرشادى تەرىقەتەكانى قادرى و سەھرەو ەردى و چەشتى
پى دراو، شاھ عبداللەھى دھلى ئەفەرمى بەرەكەتى پىاوپاكان، ھى واى ھەبە
وەكو تىشكى رۇژىكە لە كوناوجىك «كلاؤرۇچىك» ھو بەدات لەدەرون، ھى واى ھەبە
وەكو ھەورى واى كە چوار دەورى دەرون دائەپوشى ھى واى ھەبە وەكو شەمالىكى
فېنك واى كە ھەل كات «بەوجۆرەى لەپىشا باس كەرد» يان وەكو باران يان جۆگە ئاوينكى
پاكى رەوان واى يان وەكو چادرىكى ئاورىشم ھەموى لەش دائەپوشى يان وەكو
شەونمىك بەوجۆرە ئەبارىتە سەرى دەرون.

يان ئەفەرمى، زۆرتر لەگەورەپىاوانى رېيازى چەشتى يەكان گەرماو شەوق وە
لەگەورەپىاوانى قادرى يەكان صەفاو لەمەعان واتە رووناكى و درەوشانەو
دەس ئەدات وە لەگەورەپىاوانى نەقشبەندى بى حالى و لەسەرخوچون رووتەدات
بۆمروۇف، ئەفەرمى شوئەنەوارى سەھرەو ەردى يەكانىش ھەرەكو ھى نەقشبەنەكانە.

ئەمانە دسكە گۆلى بون لە گۆلشەنى وە قەترەبى لە دەربانى، كە بۆ روون
كەردنەوئەى ئىوە نوسىم، ئەگىنا بەراستى، جىھانى تەصەووف وە خوداناسى

ئىپايانەو ئەم پەرو ئەوپەرى ئادىارە. بەرلەم پروون كىرەنەو ەيە باسى ووشەي «اندراج
 النہایة في البداية» ھاتەپشەو، چونكە ئەم ووشەيە لە بازارى رىگرتەبەرى رىيازى
 نەقشەندى دا زۇرجار ئەيىزى بەپىيستم زانى تۇزى باسى لىو ەيە بىكەم.
 گوتان پەيدابونى شوئەوارى ھەقىقەتى ذىكەر لەدەرون دا پىي ئەوتى «اندراج
 النہایة في البداية» شىو ەي تى ئەم ئىندىراجە ئەو ەتە، پى جار مورشىد لەو كاتەدا كە
 تەو ەججەو ئەكات لەمورىد پى مەقامى گەورەي پىشان ئەدات، يان بۇماو ەيىك
 لەو مەقامەدا ئەيىلەتەو، بەجۆرى وای لى دىت خۆي بەخاوەنى ئەو مەقامە ئەزانى،
 جا سەرلەنوى ئەيگىر تەو ە بۇ ھالەكەي لەو ەپشى خۆي، ئەمەيان بۇ تەشويق وە
 دل گەرم كىرەتە. بۇئەو ەتە ئەو مورىدە پاش ناسىنى ئەو مەقامە ھەول بەدات بۇ
 بەدەست ھىتانی.

ھەروەكو لەكاروبارى دىيانى دا مەرفۇ بىەن كۆشك و تەلارىكى پىشان دەن بلىن
 ئەو كەسەي بويە خاوەنى فلان پاىەي دىيانى ئەم كۆشك و تەلارە ئەيىتە ھى ئەو،
 ئىگومان ئەو ەي خوازبارى پاىەو پلە بىت، ھەولنى زياتر ئەدات بۇگەيشتن بەو پاىەو
 پلەيە.

شىو ەيىكى تى ئىندىراج ئەو ەتە كەشف دەست ئەدات بۇ ئەو رىبوارە
 وەپرىشت لە نەپنى يەكانى پىشان ئەدەن، وەكو ئەو ەي ھالى مردو ەچ چاك چ خراپى
 پىشان ئەدەن. كە خۆي لە راستەكەيا كاتى ئەو ەي نەھاتەو بەھىزى مەعنەوى خۆي
 ئەوشتانە دەرك كات، بەلام ئەم كارەي بويە لەتەكا ئەكەن ھەم بىرسى وەھەم
 ئومىدەوار بىت «خەو ەو ەرجا» وە باو ەرى بىيىتە «عَيْنُ الْيَقِين».

شىو ەيىكى تى كاتىكە ئەو مورىدە لەھەموى ئەم قۇناغانە تى پەريو ەو ەرو ە
 پىگەيشتن ئەروات بەشىو ەيىك كە كراو ەتە خەلىفە، بەلام خۆي خاوەنى بەرەكەت
 وە دەسلەت نە، ئەو ەي ھەيە، ھىزى دەرونى ئەو ەلەسىيەرى ھىزى دەرونى
 مورشىدەكەيا بە «ئىصطىلاحى» خويان ئەلین والەظىللى مورشىدا، يان ەلەظىللى
 قوطب دا، ئىصطىلاحى تر ھەيە بۇ ئەم لەسىيەر بونەدا كە ئەلین ەلە «ضىمىنى يەنى»
 مورشىدا، جا ئەم خەلىفەيە خۆي بەخۆي نازانى كە ئەم دەسلەتە ھى خۆي نە
 وەھى مورشىدەكەيەتى، زۇرجار پىرانى تەرىقەت خەلىفەكانيان ئالەم ھالەدا ئەنیرن
 بۇ ئىرشاد، دەركەوت ئەم دەرجى نىپاىەتە لەوانى تر گىرنگ ترە، كاتى ەائەنى خەلك
 سەرى لەو ھەم ەو ەنورو بەرەكەت و تەصەررۇفاتى مەعنەوى و كەشف و كەرامات و

جه ذبه ئى ئوخەليفەيە سور ئەمىنى تەوہ ججوهى ئوخەليفەيە ھەر وہ کو ھى مورشيده کەى، ھەزاران دەردى دەرون دەرمان ئەکات وە پېوار پى ئەگەيىنى، ئەم دەسلەت پى دانە لە ھەمان کاتيشا ئازمون و تاقى کردنەوہيە تابزان ظەرفى يەتى ئەوکەسە چەندە، جا زورجار خەليفەو مورید لەم تاقى کردنەوہيە دەرناچن وە غورور روويان تى ئەکات وە وائەزانن ئەمە توانايى خويانە، جائەگەر لەم تاقى کردنەوہيە دەرناچن ئەک ھەر ئەبرینەوہ شوینەکەى لەوہ و پيشى خويان بەلکو لەوانەيشە ماوہيىک سەرگەردان بن، ئەگەریش لەو ئازمونە دەرچون ديارە ئەپى بيان گيرنەوہ شوینەکەى خويان، بەلام ئەو دەورە چاوپى کەوتنە زور کەلکى ئەيىت بوى، وە ئەگەر خوئى زانى چى بکات وە لە سنورى ئەدەب دەرناچن و ئىحسانى ئەوہوہ موہ ئىرشاد و خەمدەت بەخەلکەيشى دەست ئەکەوى وە پاىەى بەرز ئەيىت وە لەو ماوہيەدا لەمە قامە بالا کانیش شتى تى ئەگات.

پاشان کە ئەھيىز تەوہ بوشوینەکەى لەوہ و پيشى خوئى ئەوساکە ئەزانى ئەو دەسلەتە ھى خوئى نەبوہ وە ھى مورشيده کەى بوہ، ئەولەکوى و ئەو مەقامە بالا يە لەکوى!!!! ئەپى رەنجى زور بکيشى تابە ھەرى وای دەس کەوئ.

ئەم چەن جوړانە «درج النہایة في البدایة» بەسراون بەويستى مورشيدهوہ چونکە ئەو ماموستا و شارەزايە و پزىشکى دەرون، خوئى ئەزانى ھەرکەسى چەن وە چۆن وەکەى، ئەو کارە پيوست ئەکات، شايد ھەر پيوستيشى نەکرد.

ئىستە سەر بارەت بەلەطائف وە تەزکى يەى لەطائف کە باسان کردن برى شت کە زانينيان پيوستە باسيان ئەکەين، ئەم رەوشى بەجياوازي سەيروسلوکى لەطائف کردنە رەوشى ئىمامى رەببانى يە، رەوشى پاشى ئەو، واتە جى نشينەکانى وەکو «شيخ محمد معصوم» ي کورى ئەوان ئەم کارەيان لاسەخت بوہ، وە تەنھا لەطيفەى قەلب لەعالمى ئەمر، وە لەطيفەى نەفس لەعالمى خەلق يان پەرور دە کردوہ و پى گەياندوہ وە ئىتر لەطيفەکانى تر بە پەرەوئى لەوان تەزکى يە بوون تا گەياندونيانە تە فەناو بەقا، جا «شاه عبداللہ دهلوى» ئەلى، ئىستە ئىمەيش وائەکەين، کە واتە مورشيدى نەقشبەندى خوئى ئەزانى ھەرکامى لاچاک بو، يان بوموريدىک بە پيوستى زانى وائەکات، بەتايبەت ئەوانەى لەرنگەى ذىکرى رابيطەوہ پەرور دە ئەکرىن، ئەوساکە کە لەطائف کەوتنە ذىکر، حوزورى ھەق بوى دەست ئەدات بەلام

ئەو حوزورە جوړى ھەيە وە کە ئەمەردانی ئەم رینگایە بۆ ھەر کام لەم حوزورانە ناویکیان داناو، ئەو ھەش بۆناسین وە تیگەیانندی موری دەکانە.

ئەگەر ئەو حوزورە ھەق بەرا بەر بولگە ئی حوزوری خەلق دا واته لەرادە یی کابو نە حوزورە کە وا مەست کات خەلکە کەت لەیاد بەریت وە نەخەلکە کە بتوانی حوزورە کەت لا بات ئەو پئی ئەلین «ذیکری قەلب».

ئەگەر یش حوزوری ھەق غالب بو بەسەری حوزوری خەلق دا وە خەلکە کە ی لەیادی رپیوار بردە وە ئەو پئی ئەلین «ذیکری رۆح».

ئەگەر ئەو حوزورە ھەش جوړی بو خۆت لەیاد چو بەلام خەلکەت لەیاد نە چو ئەو پئی ئەلین «ذیکری سیر».

ئەگەر ئەو حوزورە ھەش خودا وای لی ھات کە نەخۆت لەیاد ماو نەخەلک ئەو «ذیکری خەفی» یە. جا حوزور خۆی چی یەو چۆن ھەست ئەکری؟

ئەفەرمی ئەگەر رپیوار توانی سەیری دەرونی خۆی بکات وە بۆی دەرکەوی کە ئەو تا ئیتر لەخواوە نزیکە، بەو حالەتە ئەلین حوزور، ئەو حوزورە کە باسما کرد، جا بگرە ئەو حوزورە ھەمیشە یی نەبیست بەلام ئیتر حوزورەو رپیوار خۆی بۆی پرونە. زۆرجار بەبۆنە ی سەرگەرم بونی موقوفە وە بەکار و کاسی دنیایی یەو ئەم حوزورە کەم ئەکات، واته عیلم ھەيە بەلام عیلمی عیلم نیە، بەلام ئەگەر ئەو حوزورە وای لی ھات بەجوړی بو «کَانَكَ تَرَاهُ»، لەخەو و بیداریدا لەکاتی قسەکردن و لەخۆشی و ناخۆشیدا تەنانەت لە توورە یی و عاجزیدا ئەو حوزورەت کەمی نەکرد وە دلی جی نەھیشت، ئیتر حوزوری ھەمیشە یی و بی بچران ئەبیستە «مەلەکە» واته خەدە، وە بەم حالە ئەلین «ئاگاداری بەردەوام» وە ئەمەتە «یادداشت» کە بەکیکی ترە لەبناغەو ماددە کانی تەریقە ی نەقشبەندی کە باسما کرد، وە حالەتە پێشوە کە ی بەر لەم حالە کە گۆتمان کەم وزیاد وە ھاتوچۆ ئەکات و باش دانەمەزراو، بەو ھەش ئەلین «پنداشت» جا ناویکی تری ئەم یادداشتە «عین الیقین» ە.

ئەو ئاواتە ی کە ئەم ھەموە رەنجە ی بۆدراو بۆچی؟ چونکە بەچاوی بەصیرەت شادبوە بە چاوی کەوتن وە موشاھەدە، وە ھەر لەم حالەتایە ئەو رپیوارە لەکاتی مەستی ئەم خۆشی بەدا و ئەزانن ئەم دیتنە بەچاوی سەرە نەک چاوی بەصیرەت، یان کانی وا ھەيە ئەو نەدە ئەو حوزورە غەلە بە ئەکات ئەو کەسە پریشت ئەلی، بۆنی

وه حدهت، يان، حولول، يان ئيتيحادى ليوه ديت، له كاتيكا نيمه حوزوره وه
 نهو كسه، نهوهى ئه لى شطحه، وه له ده مى دهرته چى، وه كاتى كه هاته وه
 هو شى خوى نه گهر بلين وات گوتوه شيت نه بى و باورنا كات، وه كو مه ستيك بيته وه
 هوش.

نهو چاوپى كه وتنه نه توانين ته شبيه بكه ين به خهو بينين، ئايا نهوهى مروف
 له خه ويا نه بينى به چ چاوپكه، نه ميش جوړه شتيكى ئاوايه. به لى نورى ههق
 ههست نه كات به لام به چاوى به صيرهت، وه هه رگيز به چاوى سهر له م جيهانه دا
 خودا نابيزيت، وه نه گهر له وجوړه مه جذوبانه شتيكى خيلاف مان بيس نه بى
 بزاني مه به ستي شتيكه كه خوى هه ستي نه كات نهك له واقعدا واييت.

شيخ عبدالله دهلوى، له پاشان نه فهرمى، پاش نهم حاله تى يادداشته كه عين
 اليقين «مورقه بهى مدعى بهت» دهست نه دات هه روه كو خوداى گه وره له سورهى
 «حديد» ثابته «٤» دا، نه فهرمى. «وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَا كُنْتُمْ».

جا ئيتير ليره دا دهستور نه دهن بوذيكرو ته هليله به زمان، وه نهم جوړه مورقه بهيه
 له پايه «ويلايه تى صوغرا» دا نه نجام نه دريت كه يه كه م قوناغى ويلايه تى وه لى به كانه،
 نهم ويلايه ته بري تى به له ريگاپرين له سيپه رى «أَسْمَاءُ اللَّهِ»، واته له سيپه رى ناوه كاتى
 خودا دا، وه مه قامه كهى مه قامى په يدا بونى جه ذبهى پى نه لىن، ليره دايه كه جه ذبه
 وه هه ستي بهر كه ت وه دله ته پى و شهوق و هاوار كردن و گريان و ذهوق، هه روه ها
 ته وحيدى فيلى وه دره وشانه وهى نورى ته جه للى ههق وه چاوپى كه وتنى
 «وه حدهت وه كه ثرهت» وه حاله تى «نونس، هيمان، وه حشهت، وه حيرهت» نه مانه بو
 نهو كسه دهس نه دهن. «كَمَا لَا يَخْفَى عَلَىٰ أَرْبَابٍ هَذِهِ الْوَلَايَةُ».

له پاشان نه لى، هه روه ها «استغراق» واته ون بون له ده رى «مه عرفهت» دا، وه
 مه ستي وه بچرانى په يوه ندى زانست وه خوش ويستى خه لك، وه له يادبردنه وهى
 «ماسيوا» واته، له يادچونى هه موشتى جگه خوا، وه سه لامه تى دل له خه تهره و
 هه موجوړه دودلى و نيگه رانيك، نه مانه هه موى لهو قوناغه دا، واته له قوناغى
 ويلايه تى دا دهست نه دات وه ليره دايه كه «فهناى قهلب» واته بهر ده وام بونى نهم
 حاله تى له سه رخوچون و له يادچونه وهى هه موشتى جگه خودا، په يدا نه بى.

شاعیریک که ئاوات بو ئه‌م حاله ئه‌خوازی ئه‌لی:

کئی بوؤ خود ز خود جدامانده
من وتو رفته و خدا مانده

داخو که ی بیٚت خووم خووم جی بیلم ، من وتو نه‌میئی ئه‌وه‌ی ئه‌میئی ته‌نا هه‌رخوا
خوی بیٚت. جا ئه‌وه‌ته حاله‌تی «مه‌عی یه‌ت» یان «موراقه‌به‌ی مه‌عی یه‌ت».

زوتر گوتمان خوا له‌ئیمه‌ نزیکه له‌قورئانا ئه‌فه‌رمی من له‌ره‌گی لای مل نزیکترم به
به‌نده‌کانم ، به‌لام له‌م حاله‌دا به‌نده‌که‌یش به‌هوی پاکیی ده‌رونیه‌وه ئه‌ویش هه‌ست
به‌ونزیکیی یه‌ ئه‌کات ، ئه‌گینا له‌ واقیعه‌دا نزیکیی به‌که هه‌یه ، ئه‌وه‌ی پاكبو هه‌ستی
پی‌ئه‌کا پاکیش نه‌بو نه‌هه‌ست به‌و نیعمه‌ته‌و نه‌هه‌ست به‌هه‌زاران نیعمه‌تی تریش
ئه‌کات. له‌کاتی باسی ئه‌م فه‌نای قه‌لبه‌دا ، شاه‌عبدالله باسی چوار جوور فه‌نا ئه‌کات.

۱- فه‌نای خه‌لق ، واته ، ئه‌وه‌که‌سه هه‌یج جووره ترس و ئومیدیکی به‌که‌س و له‌که‌س نه‌
جگه‌خودا.

۲- فه‌نای ئاره‌زو ، ئه‌ویش ئه‌وه‌ته ری‌ئوار ئه‌که‌ویته حالیک جگه ئاوات و ئاره‌زوی
نزیکیی له‌ خودا هه‌یج ئاوات و ئاره‌زوینیکی نامینی.

۳- فه‌نای ئیراده ، واته ، ویست و خواست و ئیراده‌ی تیا‌ه‌جیٚت هه‌یج داواکردن و
ویستیکی نامینی هه‌روه‌کو مردووینیکی لی‌دیت.

۴- فه‌نای ئه‌فعال ، ویستی ئه‌نجامی هه‌یج کرده‌وه‌ینیکی نامینی ، هه‌رچی هه‌یه له
خوای ئه‌وی ، یان که‌سه‌ویستی کرده‌وه‌ی نه‌ما خوا خو‌یه‌تی کرده‌وه‌کانی هه‌ل
ئه‌سوزینی. ئه‌مه په‌نجه‌را کی‌شانه بولای ئه‌و حه‌دیٚه قودسی‌یه‌ی که ئه‌فه‌رمی و مايزال
عبدی یتقرب الی بالنوافل ، حتی احبه ، فاذا احبته کنت سمعه الذي یسمع به ،
وبصره الذي یبصر به ، ویده التي یبطش بها واته خودا ئه‌بیته سه‌رچاوه‌ی
کرده‌وه‌کانی .

هه‌روه‌کو چه‌ن جاری تر باسم کرده‌وه‌نه‌قشبه‌ندیه‌کان ئه‌لین مه‌قامی ویلایه‌ت پاش

پرینی (۱۰) مهقامی تهوبه ، ئینابه ، زوهد ، قناعهت ، وهرع ، صهبر ، شوکر ،
تهوهککولتهسلیم ، وهرهزا ، جا دهستی مروّف تهکهوئیت .

بهپئی دای نهقشبهندی بهکان تهنها بهدهست هینانی مهقامی (ویلایهتی صوغری) وه
(فهناهی قهلب) کافی نه بوئهوهی کهسیک بیته مورشید ، بهلکو پاشی گهیشتن به (فهناهی
نفس) وه بهدهست هینانی کهمالاتی ویلایهتی «کوبری» جا تهوکهسه تهکری ،
(ئيجازهی ئیرشادی موطلهقی» بدریتی ، تهفهرمی ، لهکاتی «فهناهی قهلب» دا ، خهتیره
لهدل دهرئهکری بهلام تهرژته ناوی نهفس ، بهلام پاش «فهناهی نهفس» ، که شوئینی
وا له ناوچاواندا ، ئیتر شوئن بو خهتیره وه دلّه راوکی تهماوهو نامینی .

تهو پلهو پایانهی که ریواریکی ریازی نهقشبهندی تهیان پریت وه ههر له
سهرهتای دهست پی کردنهوه دهست پی تهکات تا تهگاته تهوشوئینهی کهلهوهولا
مهگهر ههر تهوریوارهو خوا خوی سهری لی دهرکهن ، دانراون به (دهوائن) واته
جهغزهکان ، تهم دائرانه «بازنانه» ههم ههموی تهم قوناغانهی تهزکییهی لهطائف
تهگرته بهر وهههم ههرچی دهس کهوتو سهرکهوتی لهوهو دوایشه ، سهرهتاو
پیشهنگی تهم دائرانه پی تهلین «دائرهی ئیمکان» دوا دوایهکهیشیان پی تهلین
«لاتهعین» . تهمانه نزیکهی بیست دائرهن که باسیان تهکهین . سهبارته به پرینی تهم
مهقامانه شاعیر تهلی .

هره نقابی روی جانانرا نقابی دیگر است
هرججایی را که طی کردی ججایی دیگر است

واته ههر «روپوشیک» که بهسهری رومهتی خوشهویستانهوه لاتهدهیت
روپوشیکی تر دهرئهکهوی وه ههر حیجاییک که تهپریت حیجاییکی تر دهرئهکهوی
جا ، ههم ئیامی رهیبانی له بهرگی بهکهه لاپهردی (۲۴۰ - ۲۶۰) دا ، وهههم ، شا
عبدالله دهلوی لهکتبی «ایضاح الطريق» دا ، باسی تهم دائرانه تهکهن تهم ناوه بی گومان
ناویکی مهعهووی به ، لهگهل تهوهشا ههر بهراستی ی پری جار لهباسهکاندا
دهرئهکهوی که لهگهل مهعهووی بونیشیاندا حالتهی دائرهیان ههیه ، وامن لیرهدا
بهپی توانانی پهنجهیان بو رائه کیشم وه باسیان تهکهه ، بهلام زور بهکورتی .
پیشهنگی تهم دائرانه که تهپی ریوار بی پریت دائرهی ئیمکانه ، تهم دائرهی
ئیمکانه تهواوی عالمی خهلقو تهمر وهسهرکهوتن بهتهزکی بهی تهو عالمهدها

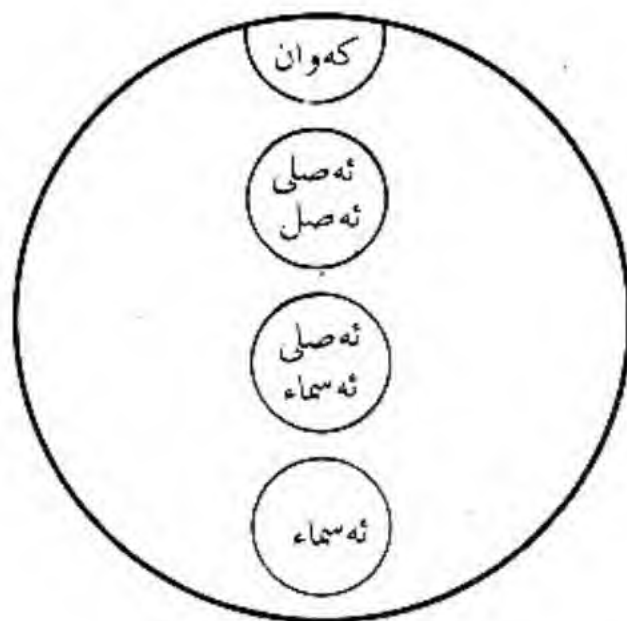
ته گریته بهر ، که بریتی به له ته زکی بهی پینج له طائف وه ته زکی بهی نه فس وه هه
 چوار عونصری ته بیعه ته که ی له شی مروف ، واته به شی عالمی خه لقی مروف .
 ته ور یواره که ته ته زکی یانه ته واکرد ، وه لی بویه وه ، له م دائره ی یمکانه
 رزگاری ته ییت وه پی ته نیته دووهم دائره واته ، دائره ی ویلایه تی صوغری .
 دائره ی ویلایه تی صوغرا که سه ره نای ویلایه تی وه لی به کانه ، له م ویلایه ته دا (سه ی)
 واته ، ریگابرین و پیش که وتن رووه و لوتکه ی مراز له سیبه ری ناوه کانی خودادا پیک
 دیت ، مه قامی جه ذبه له ده ست که وته کانی ته م دائره ته .

دائره ی ویلایه تی کوبری .

پاش برینی دائره ی پیشو ئیر ریوار پی ته نیته دائره ی ویلایه تی کوبرا ، که
 ویلانی پیغه مبه ره کانه درودی خویان له سه ره وه به نوینه رایه تی ته کریته خه لاتی
 پیاوچا کانی موسولان ، ته وه ی بویه خاوه تی ته م مه قامه وه پی نایه ته م دائره وه
 بی گومان له مه قامی (فه نای نه فس) تییه ریوه .

ته پی بلیم فه نای نه فس یان فه نای قه لب ، جیا به له ته زکی بهی قه لب و نه فس ،
 ته زکی به هی سه ره نای کاره وه ته نها پاک کردنه وه واکیر بونه به لام فه نای له طائف
 دوایله ی کاره و مه قامیکی بالایه .

ته م دائره ی ویلایه تی کوبرایه خوی له خویا سی دائره و به ک که وانه ، واته سی
 دائره و نیوه دائره ییکه ، ریوار خوی هه ستیان ته کات و ته پی مه ردانه به ک
 له دوا ی به ک بیان بریت هه وه کو چون ریوار ییک له شاخ و داخ ، یان ده شت و
 ده ریکا ریگار ته بری ، هه روا ته وکه سه ش خوی به خوی ته زانیت گه یشتوه ته کوی ،
 وه کو گو تمان ته م ریگایه له سایه ی (ته ساو صیفاتی) خودادا ته برین ، ده ست که وته کانی
 ریوار ، له برینی ته م دائره دا بریتی به له فه نای راسته قینه ، حه ققه تی ئیسلام وه (شرح
 الصّدر) وه مه قامی ده وامی شوکرو رهزا ، لاچونی رهوشی ناپه سه ند «الأخلاق
 المضمومة» ، ته مانه هه موی ده ست که وته تی ته و دائره ن .

دائیره ی ویلایه تی کوبرا

چوارهم : دائره ی ویلایه تی عولیا.

ئهم دائیره یه به ئه صالته هی (ملاء اعلى) واته هی مه لائیکه و ئه رواحه ، وه پیاوچا کان به نوینه رایه تی ئه به خواوه تی .

ئیامی ره بانی له مه کتوبات دا ، به وردی و دورودریژی باسی ئه کات ، وه ئه فهرمی ، ئه گهر خوا یارمه تی بدات ئه کری پئیوار ئهم ریگایانه بپریت ئه گینا ته مه تی مروّف هه رگیز به شی هه نگاو یکیان ناکات ، سه باره ت به م مه قامی ویلایه تی عولیا به ئیشاره ئه کات بو ئه و ئایه ته ی که ئه فهرمی «تَعْرِجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ» المعارج «٤٥» .

ئه ئی ئه وه په نجه را کیشانه بو ئهم مه قامه ، که پرانه وه ی هه رنیه مه گهر خوداخوی مروّف بیات .

له بهر هه مه کانی ته مه قامه ، روونا کی و پاکی ییکه که بۆر ییوار دهست ته دات ،
لیره دا مورید یادی ته و کاته ته کاته وه که له سه ره تای کارا «سلطان الأذکار» دا بوی
دهست دابوو به لام ته روونا کی و پاکی به له کوی ته و له کوی ، لیره ته گهر خودا
بیدات مه قامیکێ زۆربالایه .

ههروه ها چونکه ویلایه ته که ی له ته صلا هی «مه له فی ته علا» به په یوه ند له گه ئی
ته روح وه مه لائکه دا بۆ ته ور ییواره دهست ته دات ، وه ته و نه یی یانه ی که
دهست که وتی له طیفه ی «سیر» وه له طیفه ی «ته خفا» به ، لیره دا هه ستیان پی
ته کریت ، (هنبأ لأرباب النعم نعيمهم) . پاش ته م حاله تانه ، سهیر له «دائره ی که مالاتی
نوبوه و ته» دا دهست پی ته کات .

له دائره ی که مالاتی نوبوه و ته دا «ته جه لای ذاتی» به یی په رده ی ته سماء وه صیفات
دهستی ر ییوار ته که و ی .

ته فه رمی لیره دا ته نها به کخال پیش که وتن باشتره له هه رچی مه قامی ویلایه ته ، لیره دا
حوزور دهست ته دات وه ه یج جو ره دل ته به و نیگه رانییک بۆر ییوار نامینی ، وه «برد الیقین»
ته کریت ته خه لاتی ر ییوار ، وه ئیتر دهستی حال و مه قام ناگاته ته م شوینه .
لیره دا هه رچی زانیاری ر ییواره هه موی دیته سه ری زانیاری شه ر یعت وه زۆر
به پاکی و به رو ناکی شه ر یعت بۆ ته و خاوه ن که ماله خوا پێدا وه ، ده ره ته که و ی .
ته یی ته وه ش بزاین ته م مه قامه له بناغه دا هی پیغه مه رانه وه ته ولیا به «ورائته» وه
په پره و ی له وانه وه ده ستیان ته که و ی .

ته فه رمون (ته وحیدی وجودی و شوهودی) که به کیکه له و زانیاری یانه ی دهستی
ته ولیا ته که و ی ، لیره دا په کیه تی ، مه به ستی ته وه ته لیره دا مه عریفه ت وه زانیاری ته و
خاوه ن که ماله ته وه نده بالایه ته نانه ت زانیاری ته ولیا ییش نانوتی .

شاه عبد اللهی ده لوی له کتبی فیضاح الطریق دا له م باره وه سی چوار لاپه ره ی
نوو سیوه ، ته گهر من به و ی هه رچی له م بارانه وه نو سرا وه هه موی بنوسم ته م باسی
نه قشبه ندی به خوی پیوستی به کتبییکه ، له گه ل ته وه شا ه یج مه به ستیکی سه ره تایی و
پی وستم جی نه ه یشتوه ته نها ور ده کاری و له سه رچونه کا تم نه نو سیوه .
ته و دائراته ی له مولا دین هه موی سهیره له که مالات دا ، که که مال به شوینی
که مال دا دهستی ته و گه وره پیا وانه ته که و ی ، وه کو ،

دائیره‌ی که مالاتی ریسالته .

دائیره‌ی که مالاتی ثولولعه‌زم .

دائیره‌ی حه‌قیقه‌تی که عبه .

دائیره‌ی حه‌قیقه‌تی قورئان .

دائیره‌ی حه‌قیقه‌تی صه‌لات .

دائیره‌ی مه‌عبودیه‌تی صیره .

ئیر لیره‌ولا (سهیری قه‌ده‌می‌ی) ، واته‌ پیا‌ده‌ره‌ولی مه‌عنه‌وی ، رائه‌وه‌ستی ، وه‌ په‌کیه‌تی ، وه‌ ئیر (سهیر) ، واته‌ رویشتن ، ته‌بیته‌ رویشتنی (نه‌ظه‌ری) ، واته‌ ، ته‌نها به‌چاوی به‌صیره‌ت ته‌و مه‌قامانه‌ ته‌بینتو سه‌ریان لی‌ده‌رته‌کات ، لیره‌دا که به‌چاوی به‌صیره‌ت ته‌و گه‌وره‌ پیا‌وانه ، دائره‌ی «خیلله‌ت» ته‌بین که مه‌قامی حه‌زره‌تی ئیراهیم «خلیل الله» یه ، درودی خوی‌له‌سه‌ر ، له‌م مه‌قامه‌دا که‌هی حه‌زره‌تی ئیراهیمه ، پیغه‌مبه‌ره‌کانی تر تابیعن ، «اتبع رمله‌ ابراهیم حقیقا» نه‌حل ۱۲۳ .

هه‌روه‌کو له‌ نوێژا ته‌لین ، (اللهم صلی علی محمد وعلی ال محمد کما صلیت علی ابراهیم وعلی آل ابراهیم) ته‌م (کما صلیت) واته ، وه‌کویه‌ل‌بونه ، (ته‌به‌عی‌یه‌ته) ، به‌مه‌رکه‌زی ته‌م دائره‌ ته‌وتری حه‌قیقه‌تی ئیراهیمی‌ی . پاشان دائیره‌ی «المحبة الصرفة الذاتية» پیشانی ته‌و گه‌وره‌ پیا‌وه‌ ری‌بواره‌ ته‌دری ، که مه‌رکه‌زی ته‌م دائیره‌ حه‌قیقه‌تی موسه‌وی‌یه‌ له‌م دائیره‌دا که‌هی حه‌قیقه‌تی حه‌زره‌تی موسایه‌ زوریک له‌پیغه‌مبه‌ران ته‌م نزیک‌ی و هاوه‌ل‌بونه‌یان به‌په‌په‌ره‌ولی له‌حه‌زره‌تی موساوه‌ خه‌لات ته‌کری .

پاشان دائره‌ی «الْحُبِّيَّةُ وَ الْمُحَبُّوِيَّةُ الْمُتَمَرِّجَتِيَّةُ» به‌ور‌ی‌واره‌ پیشان ته‌دری ، که‌هی حه‌قیقه‌تی موحه‌مه‌دی‌یه ، وه‌ دائیره‌ییکی زور‌گه‌وره‌و خاوه‌ن شکویه .

پاشان دائیره‌ی «المحبوية الصرفة الذاتية» دینه‌پیشه‌وه که‌هی حه‌قیقه‌تی ته‌حمه‌دی‌یه . پاش ته‌وه‌ دائیره‌ی «حوبی صیره» واته ، خو‌شه‌ویستی‌ی رووت . پاش هه‌موی ته‌م دائیره‌ی «لا‌تعینیه» یه که هه‌رگیز سه‌یری قه‌ده‌می‌ی ، نایگاتی سه‌یری نه‌ظه‌ری‌ی نه‌بیته .

واته هیچ‌که‌س به‌رویشتنی مه‌عنه‌ولی ناگاته‌ ته‌و دائیره‌یه ، به‌لام ته‌وه‌ی خوا بی‌ی دانی به‌سه‌یری نه‌ظه‌ری‌ی ته‌یگاتی وه‌پیشانی ته‌دریت ، هه‌رکامه‌ی له‌م

دائیرانه دهس کهوت و بهرهمی رُوحی و مه‌عنه‌وی و نه‌اوونیشان و ده‌سه‌لانی خوئی
 هدییه وه هم‌مویشی نوسراوه ، هه‌روه‌کو گوتم ئیتره‌هموی له‌نوسین نه‌ته‌هات ، ته‌وه‌ی
 بیه‌وی ، وا ناوی سه‌رچاوه‌کاتم برده‌وه له‌پاشانیش ته‌ینوسم ، ته‌توانی خوئی دواي
 که‌ویت ، پری له‌و ناوانه‌شم هه‌روه‌کو خوئی نوسی یه‌وه چونکه به‌گورینیان بوسه‌ری
 کوردی سه‌ر له‌خوینه‌وار ته‌شیوی .

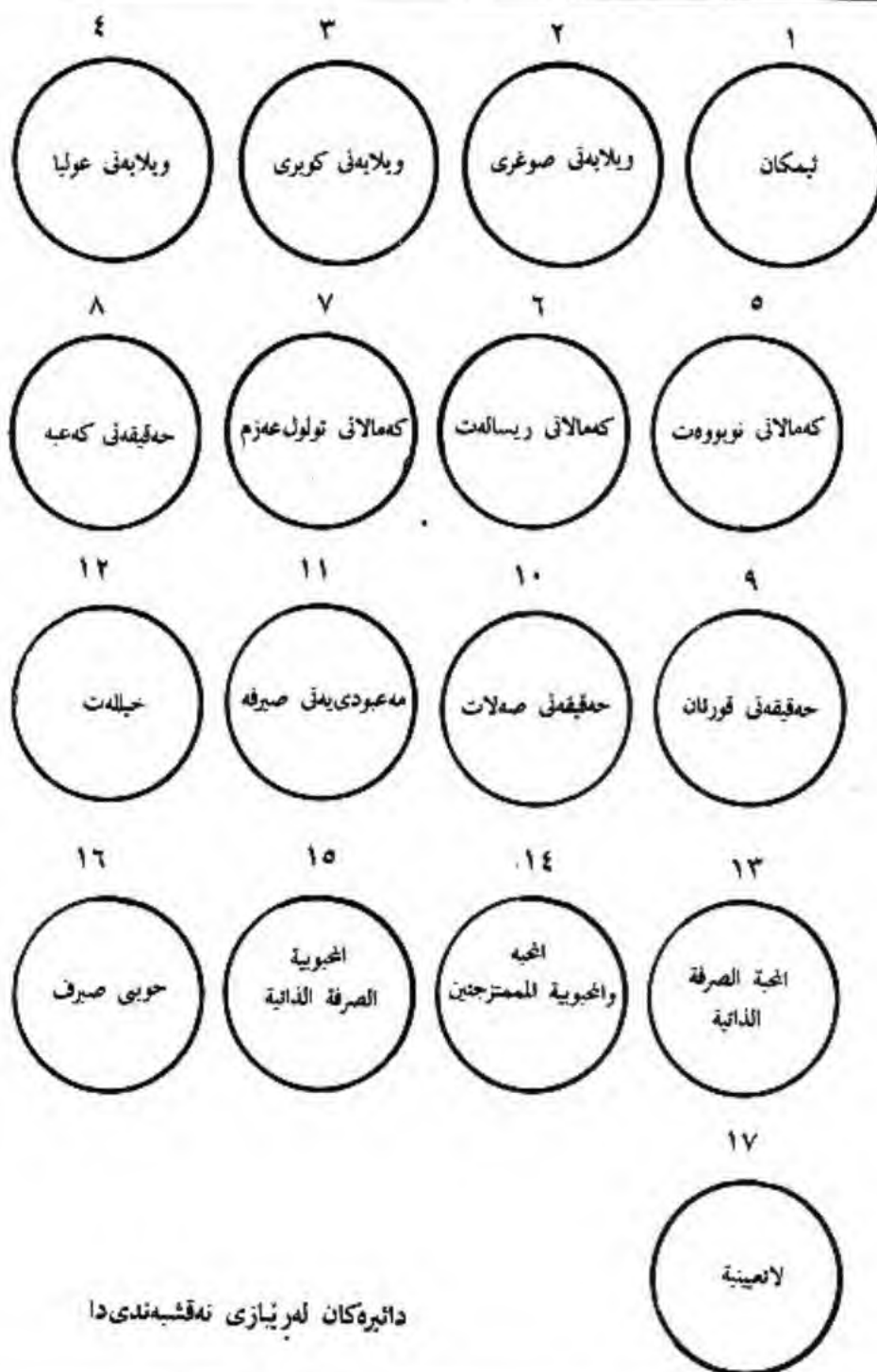
هه‌روه‌کو ته‌زانن لیره‌دا پری‌جار گوتمان (به‌ته‌به‌عی‌به‌ت) فلان مه‌قامیان
 ته‌دریتی ، بو‌ثم ئیصطیلاحه وه بو‌وینه‌و شه‌بهی ته‌و ، له‌بازاری ته‌سه‌ووف‌دا
 ووشه‌ی «ضمینی‌به‌ت» که له «ضمن» وه هاتوه ، یان «ظلیه‌ت» که له‌ظل واته
 سیبه‌ره‌وه هاتوه ، زور به‌کار ته‌بری ته‌ویش ته‌وه‌ته خاوه‌ن به‌ره‌که‌تی ته‌توانی
 خوشه‌ویستیکی لایق خوئی به «ته‌به‌عی‌به‌ت» بیات له‌ته‌کی خویا بو‌مه‌قامیک ، دیاره
 ته‌و تایعه ، نه‌بوته‌خاوه‌نی ته‌و مه‌قامه ، به‌لام چونکه خاوه‌نی مه‌قامه‌که برده‌ویته ،
 وا ته‌ویش شاره‌زابوه وه چونکه له‌و مه‌لئه‌نده‌دا ناسراوه که خوشه‌ویستی خاوه‌ن
 مه‌قامه‌که‌یه ، ریژی لی‌ته‌گرن .

هه‌روه‌کو له‌کاروباری دینایی دا که‌سیک خوشه‌ویستیکی خوئی شاره‌زاکات له
 شوینی کارو شوینی ژبانی خوئی وه به‌وخه‌لکه‌ی بناسینی .
 ثم مامه‌له‌یه له‌جیهانی ته‌سه‌ووف‌دا سه‌ره‌تا که‌ی له خوشه‌ویستی و نزیککی
 چه‌زهرتی ته‌بویه‌کر له چه‌زهرتی موحه‌مه‌ده‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتوه ، پیغه‌مبه‌ر
 درودی‌خوای له سه‌ر له چه‌دیثیکا ته‌فه‌رمی ، «ماَصَّبَ اللّٰهُ شَيْئًا فِيْ صَدْرِیْ اِلَّا وَصَّیْتُهٗ فِيْ
 صَدْرِ اَیِّ بَکْرٍ» له‌به‌رته‌وه وتراوه ته‌بویه‌کر خاوه‌نی ضیمینی‌به‌ته ، واته وا
 له‌ضیمینی‌به‌تی پیغه‌مبه‌ردا .

شاه عبد اللهی دهلوی له پایانی ثم باسه‌دا ته‌فه‌رمی .

بزانن ثم سی پایه‌ی ویلایه‌ته‌ی که باسان کردن واته «صوغرا کوبرا عولیا» ،
 وه‌سی که‌مالاته‌کان واته ، که‌مالاتی «نوبوه‌ت ، ریساله‌ت ، ئولول‌عزم» وه چه‌وت
 چه‌قائقه‌کان «حه‌قیقه‌تی که‌عه ، قورئان ، صه‌لات ، ئیبراهیمی ، موسه‌وی ، موحه‌مه‌دی
 ته‌حه‌مه‌دی» ، وه پاش ته‌وانیش دائره‌کانی «خوشه‌ویستی صیرف وه لاته‌عین» . بو
 هه‌موکه‌سی له‌په‌یره‌وان و ری‌بوارانی ثم ته‌ریقه‌ته ده‌ست ناده‌ن ، بریکیان ته‌گه‌نه
 ویلایه‌تی قه‌لبی به‌لکو هه‌ر له‌دائره‌ی ئیمکانیش تی‌ناپه‌رن ، بریکیشیان ته‌گه‌نه

ویلایهتی کوبرا وه که میکیان نه گه نه ویلایهتی عولیا ، وه زور که میان نه گه نه هه رسی
که مالاته کان وه به «نودرهت» وه ده گمه ن هی وایان هه به بگاته (حه قانی سه بهه) یان
له وه ولاتر .

دائره کان له ریازی نه قشه ندی دا

«باسی یانزه ووشه،

یان یانزه رهوشی»

«تەریقه‌ی نه‌قشبه‌ندی»

زوتر گوتم تهريقه‌ی نه‌قشبه‌ندی يانزه مادده‌ی بو رپيوارى تهريقه‌ت داناوه كه
به‌ي پيره‌وى كردن له‌م يانزه مادده‌يه رپيوار ، واته ، «ساليك» هه‌رگيز ناتوانى بگاته
مراز .

بيگومان ئه‌م ره‌وشانه له‌ ئازمون و سه‌رگوزه‌شتى پيرانى تهريقه‌ته‌وه به‌ده‌ست
هاتوه ، نو مادده له‌م ماددانه هى «خواجه عبد الخالقى غه‌جده‌وانى» «٥٧٥» ك له
دياده‌رحوه ، وه سى مادده‌يشيان «محمد بهاء الدينى نه‌قشبه‌ند» «٧١٧ - ٧٩١» ك ،
داى ناوه ، ئه‌م كرده‌وه‌و ره‌وشانه وه‌نه‌ي له‌سه‌ره‌تادا هه‌ر نه‌بوييت به‌لام ناوانان و
راست كرده‌وه‌و ديارى كردنيان بو رپيواران زور پويست بوه ، له‌به‌رئه‌وه خراونه‌ته
قالبىكى زانيارى به‌وه كه‌سه‌ر له‌رپيوار نه‌شيوى وه بزاني چى بكات ، بگه‌ه
وايشى هه‌ييت خويان دايان ناي .

وتمان پايه‌ى تهريقه‌ى نه‌قشبه‌ندی به‌سه‌رى ذيكري ده‌روونى به‌وه دامه‌زراوه ،
ذيكريش هه‌روه‌كو كه‌ ئه‌زانن ناوى خوا بردنه‌و يادى خوا كردن تاراده‌يى كه‌ هه‌موى
ده‌رون وه‌هه‌موى له‌ش ده‌ست ته‌كاته ذيكر ، وه به‌ره‌مى ئه‌م ذيكه ، هه‌م پاك
كردنه‌وه‌ى ده‌روونه له‌ پيئاسه ناپه‌سه‌نده‌كان وه هه‌م ده‌وامى حوزوره ، ئه‌گينا
له‌راسته‌كه‌يا مه‌به‌ست مه‌ذكوره ، كه‌ خودايه ، نه‌ك ذيكر ، كه‌ ناوى خودايه ،
مه‌به‌ست نزيك بونه‌وه‌يه له‌ هه‌ق ، وه ئه‌م ذيكه وه‌سيله‌يه بو نزيك بونه‌وه ،
ئه‌وكاته‌ى نورى خودا له‌ده‌رونا دره‌وشايه‌وه وه حوزور ده‌ستى دا ئيتر ذيكر ئاميني
چونكه مه‌ذكور حاضره ، با هه‌م ديسانيش دووباره‌ى كه‌مه‌وه ئه‌م نزيكى به‌ نزيكى
ذات له‌ذات ، واته له‌شى مرووف له‌ذاتى خودا نيه ، به‌لكو نزيكى ده‌رونى مرووفه
له‌حه‌قيقه‌تى خودا له‌ نورى خودا ، وه ئه‌م نزيكى به‌ چاوى ده‌رون هه‌ست ئه‌كرى
نه‌ك به‌چاوى سه‌ره‌به «به‌صيرت» نه‌ك به «به‌صه‌ر» .

بۆ نمونه ، وهكو خهوبينين ، ئايا ديتنى خهوه به كام جيسم وه كام چاوه ؟ بهم
 جوړه نه توانين شته كه له ميښكي خومان نزيك كينهوه .
 بېرؤينهوه سهرى باسى يانزه ووشه كه ، ئهم ووشانه كاتى خوى به زمانى فارسى
 گوتراون كه سانيكى وهكو شيخ محمد أمين الكردى ، يان هه رنوسه ريكي تر كه
 باسيان كړدوه ناچار فارسى به كه يان نوسيوه پاشان گوريويانه ته سهرى عه ره ي .
 ووشه كان ئه مانه ن .

۱ - هوش دهر دهم .

۲ - نهظهر بهر قه دهم .

۳ - سه فهر دهر وه تهن .

۴ - خه لووت دهر نه نجومه ن .

۵ - ياد كړد .

۶ - بازگه شت .

۷ - نيگاه داشت .

۸ - ياد داشت .

۹ - وقوفى زه مانى .

۱۰ - وقوفى عه ده دنى .

۱۱ - وقوفى قه لى .

هه روه كو وتمان ، تا ووشه ي هه شتم ، هى خواجه عبد الخالقى غه جده وانى ،
 وه سى ووشه ي دوانى شاهى نه قشبه ند خستويه ته سهرى .

۱ - هوش دهر دهم :

هوش ، هه ر ئه وه هوش وبيرى كوردى به ته ، يان عه قل وه ژيرى ، دهم واته
 هه ناسه ، كه وابو ئه يته هوش له كاتى هه ناسه دا ، مه به ست ئه وه ته وه ر پيواره له كاتى
 ذيكرا له هه مو هه ناسه هه لكيشان وه هه ناسه دانى كدا هوشى لاي خوى وه لاي خوى
 خوى ييت ، وه خه يالى به ملاو به ولادا نه روا ت .

شاهی نه قشبه‌ند ئه‌لی ، کاری ریواری ئه‌م ریڭگایه به‌ستراوه به هه‌ناسه‌وه ،
واته ئه‌بی ریواری بوی ده‌رکه‌وی ئایا ئه‌وه‌ناسه به ئاگاداری و به‌حوزورتی په‌راندوه
یان به‌غه‌فله‌ت وه «ناڭگای» ، هه‌روه‌ها بوئه‌وه‌ته مرووف سه‌رگه‌رمی ئه‌وکات و
سات و چرکه‌یه‌بی که واتیایا ، واته هووشی بولای رابوردوو یان ئاینده نه‌روات ، که
ناڭگای به‌سه‌را بیټ .

شیخ عوبه‌یدالله ئه‌حرار ۸۰۶ - ۸۹۵ ل ، که یه‌کینکه له گه‌وره‌پیاوانی ته‌ریقه‌ی
نه‌قشبه‌ندی له‌م‌باره‌وه ئه‌لی ، گرنگ‌ترین کاری ئه‌م‌ریڭگای نه‌قشبه‌ندی‌یا نه
ئاگاداری کردن له هه‌ناسه‌یه ، که به ناڭگای نه‌روات وه ئه‌وکه‌سه‌ی هووشی به‌لای
هه‌ناسه‌وه نه‌بیټ ، واته سپارده‌ی «هوش‌ده‌رده‌م» ئه‌نجام نه‌دات ، ئه‌لین فلان‌که‌س
هه‌ناسه‌که‌ی وون‌کرد .

سه‌عه‌دینی کاشغه‌ری که هاوه‌ل و هاوچه‌رخي شیخ عوبه‌یدالله یه ، ئه‌لی
هوش‌ده‌رده‌م ئه‌وه‌ته له هه‌ناسه‌یی‌که‌وه بو هه‌ناسه‌یی‌کی تر غه‌فله‌تی تیا نه‌بیټ وه به
حوزوره‌وه ئه‌نجام بدریټ ، وه نای ئه‌وه هه‌ناسه خالی بیټ له حه‌ق .

به‌کورتی لای هه‌مو گه‌وره‌پیاوانی ته‌ریقه‌ی نه‌قشبه‌ندی هوش‌ده‌رده‌م ، واته
هوش به‌لای هه‌ناسه‌دانه‌وه بون ، پایه‌یی‌کی گه‌وره‌یه له پایه‌کانی ته‌ریقه‌ت ، وه
ئه‌گه‌ر ریواری هه‌ناسه‌یی‌کی به‌خوړایی پروات وه کو ئه‌وه‌ته گونا هینکی کرد بیټ وایه ،
وه هه‌ر وایشه چونکه خو‌ی هه‌ستی پی‌ئه‌کات که ئه‌وه هه‌ناسه به‌خوړایی دانه زیانی
لی داوه .

۲ - نه‌ظه‌ر به‌رقه‌ده‌م :

پرێك لایان وایه مه‌به‌ست له‌م‌ووشه‌یه ئه‌وه‌ته صوفی ئه‌بی له‌کاتی ریوه‌پروشتنا
چاوی له‌به‌ری پی خو‌ی بیټ ، واته سه‌ری خو‌ی دابخات و پروات ، بوئه‌وه‌ی
هووشی پرژوبلاو نه‌بیته‌وه به‌م‌لاو به‌ولادا ، وه هه‌سته‌کانی جه‌م‌بن ، وه هووشی لای
خوای بی ، نه‌کا زه‌رق و به‌رقی دنیایش فریوی بدات ، دیاره ئه‌مه‌ کارینکی شیاوو
په‌سه‌نده ، به‌لام ئیامی په‌بیانی ئه‌لی نه‌ظه‌ر به‌رقه‌ده‌م هی خالی سه‌فه‌ر ده‌روه‌ته‌نه
که‌هه‌ردوکی دوو مه‌به‌ستی مه‌عنه‌وین ، ئه‌لی مه‌به‌ست له‌م‌ووشه‌یه ئه‌وه‌ته ریواری

به‌رله‌وه‌ی له مه‌قامیکه‌وه پروات بو مه‌قامیک ، به‌رله‌وه‌ی به «قه‌دهم» ، دیاره قه‌دهمی مه‌عنه‌ویی هه‌نگاو بنیته مه‌قامه‌که‌ی به نه‌ظه‌ری مه‌عنه‌وی سه‌یری ته‌و مه‌قامه‌ی خوی ته‌کات ، له‌کاتی باسی دائره‌کاندا که‌بریتین له‌م مه‌قامانه گوتمان سه‌یری قه‌دهمی ی تا‌پایانی مه‌قاماتی حه‌قیقه‌ته‌کان ته‌روات که ئاخ‌ره‌که‌یان حه‌قیقه‌تی سه‌لات بو ، گوتمان له‌وه‌لا «سه‌یر» واته ، رو‌یشتن هه‌موی ته‌بیته نه‌ظه‌ری ، واته بینین ، جا ئیامی ره‌بیانی ته‌فه‌رمی له سه‌یری قه‌دهمی دا بو برینی مه‌قامه‌کان سه‌یری نه‌ظه‌ری ته‌بیته پی‌شه‌نگ و هه‌وکه‌سه به‌رله‌وه‌ی به قه‌دهم هه‌نگاو بنیته مه‌قامه تازه‌که‌یه‌وه ته‌بی سرنجیکی ته‌و مه‌قامه بدات و هه‌چاوپیی که‌وتن لئی شاره‌زا بیته‌وساکه هه‌نگاو هه‌ل بیته‌ته‌وه پرواته مه‌قامه‌که‌جائه‌لی به‌م سرنج‌دان و وردبونه‌وه له‌وه‌مه‌قامه تازه‌یه که‌وا له‌به‌ری پی ری‌بواره‌دا به‌وه ته‌لین نه‌ظه‌ر به‌رقه‌دهم جا‌پویه‌هی حالی سه‌فه‌ر ده‌روه‌ته‌نه چونکه ته‌و رو‌یشتن و هه‌پیش که‌وته له‌مه‌قامیکه‌وه بو مه‌قامیکی تر ته‌وه خوی سه‌فه‌ر ده‌ر وه‌ته‌نه و به‌سرنج دانی به‌رییی خو له‌کاتی ته‌م سه‌فه‌ره‌دا ته‌لین نه‌ظه‌ر به‌رقه‌دهم که ئاگادار کردنی ری‌بواره له‌پله‌و پایه‌و له‌مه‌نزلی ئاینده‌ی خوی ، تائه‌وشوینه که‌رو‌یشتن به‌قه‌دهم هه‌یه له‌وه‌و پاش ئیتر هه‌ر چاوپیی که‌وته‌و ری‌بواره ته‌نها به‌چاوه مه‌قامه هه‌ره بالاکان ته‌بینی .

«فخرالدین کاشی» له «ره‌شه‌حات» دا ، ته‌لی ، نه‌ظه‌ر به‌رقه‌دهم په‌نجه راکیشانه بو راده‌ی پیش که‌وتنی ری‌بواره له ری‌بازی ته‌ریقه‌ته‌دا و هه‌بو برینی مه‌قاماتی هه‌ستی و هه‌برینی کۆسپی خۆیه‌ره‌ستی .

کاشی کتییکی هه‌یه به‌ناوی «فصولی نه‌قشبه‌ندی‌یه» ده‌ست‌خه‌ته و هه‌نوسخه‌ییکی به‌م ناوونیشان، (Suppl. PERS. 698) و له‌کتیبخانه‌ی نه‌ته‌وه‌ی فه‌ره‌نسه‌دا .

هه‌روه‌ها بری له‌شاره‌زایانی ته‌م ری‌بازه ته‌لین یه‌کی له‌واتاکانی نه‌ظه‌ر به‌رقه‌دهم ته‌وه‌ته ری‌بواره ئاگاداریی که‌وا له‌ژیری قه‌دهمی کام پی‌خه‌مه‌ری ئولول عه‌زم‌دا و هه‌خواه‌نی چ مه‌شره‌ییکه ، زوتر گوتمان هه‌ر ری‌بواره‌ی مه‌شره‌ییکی ته‌بیته که‌بریتی‌یه له‌مه‌شره‌ی ته‌و پی‌خه‌مه‌ره‌ی ته‌و و له‌ژیری قه‌دهمیا .

ته‌مه ته‌گه‌ر هه‌بیته هه‌ر بو‌یه‌ک جاره ، به‌لام چونکه ته‌م ووشانه بوته‌وه دانراون ری‌بواره له‌کاتی سلوک‌دا په‌یره‌ویی لی‌بکات و هه‌ده‌ستوری‌که بو ته‌وه‌ی ری‌بواره ته‌نجامی

دل زیندوو به عیشق و بژی تو له مهرگ ته مین

به م دهرده بمره تا بیه حی لایموت

گهر سهنگی کو هساره بوه له علی تابدار

ههرکس به جهبری صه بروحه یا خوینی بو به قوت

ئه لی تو ته گهر رووبکه یته خوا له هه مو دیوو گیان له بهری ، خوا ته پاریزی ،
ته نانهت ، تالی جال جالوکهت بوته کاته زه نجیرو قه لغان ، ههروه کو بو پیغه مبه
درودی خودای له سه ره بویه قه لغان، ئه لی ته گهر دلت به عیشق خودای زیندو بویه وه
ئیر له مهرگ ناترسی چونکه مهرگی وجودی نه ، ته صه ووف سه لماندویه تی ته وهی
گه یشته پایهی به قای پاش فدا ئیر هه تا هه تایه زیندویه زیندو بونیک وه کو هی
شه هیدان، جا ئه لی ته وهی به دهردی عیشق مرد ده بیته (حی لایموت) ، زووتریش
گوتمان ، هی واهه یه لهو حاله تی فدا نا ده وه نده نوقم ته بیته وه ته وه نده وا له خوشی
رؤحی دا که یان شانی مهرگ ته بی، یان ته وه نده خوئی له یاد ته چیته وه و خوردو خاوی
نامینی ته بیته هوئی مهرگی ، یان خه لک تاوانی کوفری لی ته ده ن و ته یکوژن جا
ههر کام له مانه بو و ته بیته ، شه هیدی عیشق ، وه شه هیدیش مردنی بونی جا به وانهی
که رزگار ته بن وه ته رونه جیهانی به قاو جاویدان ته بن ، ئه لی ته گهر به ردی ته و شاخ و
داخه ییش بیته ته بیته له عل (یا قوت) واته ته گهر عه وام و نه خوینه وار بو بیته ، یان
بی کهس و بی دهس بو بیته وای لی دیت له هه مو زانانی زاناترو له هه مو خاوه ن
هیممه تی به هیترترو به پیترترو به پرشت تر ته بیته .

ههروه کو مهوله وی باسی به رده که ی کرد که پاش له کوره دا سوتان بویه

گه وههر ، ته میش ههر ته وه ته لیت .

جا ئه لی بو گه یشتن بهو عیشقه پیروزه ته بی صه برو ته ده ب و حه یا بکه یته پیشه وه

خوینی خووت بخوینه وه .

زوتر گوتمان صه برو ته ده ب دوو رهوشی بناغه یی ریازی ته صه ووفن ، وه

موجه دهش هه روا که لیله دا به خوینی خو خواردنه وه ناوی برده وه .

له لاپه ره ی « ۸۸ » ئه لی « خودایی داوه ههرکس به نه زه لکه موت » . زووتریش باسما ن کرد

نه زه لری پیری ته ریفهت بوی هه یه ههر به نه زه لکه خوئی جو ره ده ست کاری ییکی

دهرونی موریده ته و موریده پی ته گه یینی، وه زورکس خودا بوی کردون بهر

نه زه لری مورشید که وتون وه بونه ته پیاو ، مه خوئی لیله دا ته م نه زه لری مه به سته .

موسلمانان که بگه‌پرین وه چاو قوچاو نه‌بن وه له‌م‌جیهانه ورد بته‌وه تاباشتر خوا بناسن ، که‌وابو‌ئه‌و ده‌ستوره‌ی ته‌سه‌ووفیش وه دل‌گه‌رم‌کردنی ری‌یوارانی ئه‌م ری‌یازه بو‌گه‌شت و گه‌ران لی‌ره‌شه‌وه سه‌رچاوه ئه‌گریت .

دوو‌هه‌می بو‌گه‌رانه به‌شوینی مام‌وستاو مورشیدی باشا ، به‌م بو‌نه‌وه گه‌وره پی‌اوانی ته‌سه‌ووف خواز یارانی ئه‌م ری‌یازه ئاموزگاری ئه‌کن که برۆن بگه‌پرین به‌شوینی مورشیدی باشدا ، به‌لام ئه‌لین ته‌گه‌ر هاتو مورشیدی باشت ده‌ست که‌وت ئیتر ئه‌لی هه‌رچی ئه‌و ئه‌لی وابکه‌یت وه بو‌خوت دامرکییت ، وه سه‌فه‌ری مه‌ولانا خالیدی نه‌قشه‌بندی لی‌ره‌وه بو‌شام و بو‌حیجازو سه‌ره‌نوی له‌حیجازه‌وه گه‌رانه‌وه بو‌کوردوستان و لی‌ره‌وه به‌سه‌ری ئیران و ئه‌فغان و کابول و غه‌زنه‌ین و قه‌نده‌ه‌اردا تاگه‌یشتنه خزمه‌تی شاه عبدالله‌ی ده‌لوی وه به‌هه‌ره‌مه‌ندیون وه به‌مراز گه‌یشتن له‌خزمه‌تی ئه‌و خاوه‌ن که‌ماله‌دا گه‌شتیکه له‌گه‌شته گرنگه‌ کانی صوفی به‌کان به‌شوینی مورشیدی باشدا . هه‌روه‌ها گه‌رانی غه‌زالی له‌طوسه‌وه بو‌به‌غداوه له‌به‌غداوه بو‌شام و بو‌حیجاز وه‌سه‌ر گه‌ردانی به‌شوینی مورشیدا ته‌ویش نمونه‌ییکی ئه‌م گه‌شتانه‌یه .

سی‌هه‌م وانا مه‌عنه‌وی به‌که‌یه‌تی ، به‌تایبه‌ت له‌روانگه‌ی نه‌قشه‌بندی به‌کانه‌وه . نه‌قشه‌بندی به‌کان ئه‌لین وانا مه‌عنه‌وی به‌که‌ی ئه‌م ووشه‌یه بریتی به‌له‌تیک‌وشانی ری‌یوار بو‌سه‌فه‌رکردن وه مه‌نزل‌گۆڕین له‌پێناسی به‌شه‌ری به‌وه بو‌پێناسی مه‌له‌کوکی ، وه له‌پێناسی ناپه‌سه‌نده‌وه بو‌پێناسی په‌سه‌ند ، هه‌روه‌ها سه‌فه‌رکردنه له‌جیهانی خه‌لقه‌وه بو‌لای حه‌ق ، واته‌ دورکه‌وته‌وه له‌هه‌ل‌فریوتنه‌کانی جیهان وه تریک که‌وته‌وه له‌خاوه‌نی هه‌ردو جیهان .

هه‌روه‌ها سه‌فه‌رکردنه له‌حال و مه‌قامیکه‌وه بو‌حال و مه‌قامیکی باشتر و بال‌تر .

ئی‌مامی ره‌بانی ئه‌فه‌رمی ئه‌م سه‌فه‌ر ده‌ر وه‌ته‌نه له‌سلوکی ته‌ریقه‌ت‌دا بریتی به‌له «سه‌یری ئه‌نفوس» وه سه‌رچاوه سه‌ره‌تای «اندراج النهایة فی البدایة» به ، ئه‌فه‌رمی ئه‌م ری‌نگا برینه ، له‌ته‌ریقه‌ته‌کانی تریشا هه‌یه به‌لام له‌واندا له‌دواپله‌ی سلوک‌دا ئه‌نجام ئه‌دریت ، وه له‌پاش سه‌یری «ئافاق» ، به‌لام نه‌قشه‌بندی به‌کان هه‌ر له‌سه‌ره‌تای کارا ده‌س‌ئه‌که‌نه ئه‌م سه‌یره واته‌ ئه‌م «سه‌فه‌ره» ، که سه‌یری ئافاقیش خو‌به‌خو له‌ته‌کی ئه‌م سه‌یره‌دا پرووئه‌دات وه ئه‌نجام ئه‌دریت .

ئەوئەى شىاوى گوتتە سەىرى ئافاقى رېنگايىكى دوورو درېزە لەبەرى ئەو ،
 نەقشەندى يەكان خويانى پتو ماندى ناكەن بەلكو ھەر لەتەكى سەىرى ئەنفوسى دا
 بەحالەتى «طوفەلى» ئەنجام ئەگرى ، ھەر ئەمەتە پىرائى نەقشەندى ئەفەرمون ،
 سەرەتاي كارى ئىمە دواپلەى رېنگاكانى ترە . «بدايت ما نهايت ديگران است» ، ئەمەش
 پەنجە كېشەنە بۇ ئەوئەى نەقشەندى يەكان لەپىشا سەىرى ئەنفوس تەواو ئەكەن كە
 تەرىقەكانى تر پاش سەىرى ئافاقى جا ئەتوانن ئەم رېنگايە بېرن ، دووھەم ئەوئەى ،
 رېيازەكانى تر لەپىشا تەزكىيەى عالمى خەلق بەذىكرى «جەھر» واتە ئاشكرا
 دەستپى ئەكەن ، پاش رەنجو رېيازەتتىكى زۆر جائەگەنە عالمى ئەمر ، كە
 تەزكىيەى قەلب وە لەطائفەكانى ترە .

سى ھەم ، ئەم حالەتى «اندراج النهاية في البداية» تەيە كە ھەر زۆر زوو تەصفىەو
 تەزكىيە بۇمورىد دەست ئەدا ، وە كەشف و موشاھەدەى دەس ئەكەوى .

پېش تىرىش وتم بەگۆران لەحالتيكە وە بو حالى وە لەمەقاميكةو بۇ مەقاميكيش
 ھەر ئەلەين سەفەر ئەندەر وەتەن ، جا ئەو گۆرانانە تەزكىيەى لەطائف وە بېرىنى
 دائرەكان وەھەموى ئەوکارانەش ئەگرىتەو .

٤ – خەلوەت دەر ئەنجومەن :

بەعەرەنى ئەيىتە (الخلوة في الجلوة) . واتە بەلەش لەناوى خەلكاو بەدل
 بەلای خوداوە بون . ئەم كەنارەگىرى يە كە پىي ئەلەين (خەلوەت) دوو جۆرە يەككىكى
 خەلوەتى رەوالەتى يە ، بىرى يە لەوئەى رېبوارى تەرىقەت ئەروا ، لە گۆشەيىكەو
 لەشويىنكى كەنارا دەست ئەكاتە خوا پەرسى و ذىكرو فيكر ، يىگومان ئەم
 كەنارەگىرى يە بۇ كارى سلوك كەلكى زۆرە چونكە (خەواسى) ئەوكەسە پرژو بلاو
 نايىت وە تەركىز ئەكاتە سەرى دەرون وە سەرگەرمى كارى دەرونى خوى ئەيىت
 ئاشكرايە ھەرچى زياتر پېناسەكانى دەروە لەكار بوەستن پېناسەكانى دەرون باشتر
 ئەكەونە كار ، وە بەوجۆرە مرووف زووتر وە باشتر لەجىھانى مەلەكوتى نريك
 ئەيىتەو .

جۆرى دووھەمى خەلوەت ، خەلوەتى دەرونە ئەمەش بەوجۆرەتە ، ھەرچەن
 رېبوار خوى لەناوى خەلكايىت وە بەرەوالەت سەرگەرمى كارو كاسى و ھاتوچونە

به لām له دهرونه وه لهخودا غافل نيه ، هم دهرونی ذیكر نهكات هم خوی له یاد ناچیت .
 «رجالٌ لا تلهيهم تجارةٌ ولا بيعٌ عن ذكرِ الله» (۳۷) (نور) جا ، مه بهست لهووشه ی خه لوته دهر ته نجومه ن ، یان الخلوۃ فی الجلوۃ هم دووه میانه ته .
 شیخ محمد امین الکردی لهکتبی «تنویر القلوب» دا به عهره بی ته لی «فعناه أن يكون قلب السالك حاضرا مع الحق في الاحوال كلها غائبا عن الخلق مع كونه بين الناس» .

همه موی ریبه رانی ته ریه ته وایان لاباشه ، پاش ته وه ی ریوار توژی باوه ری دامه رزا وه له کاروباری سلوک دا پیش کهوت ، یتیر له خه لک دوور نه که ویته وه به لکو سه رگه رمی کاروکاسپی خه لاتی خوی بیت وه خوایش غافل نه کات .
 شیخ نه بوسه عیدی خه رراز (۲۷۹) ک ، له دنیا ده رجوه . ته لی ، (لیس الکامل من صدق عنه أنواع الکرامات ، وإنما الکامل الذی یقعّد بین الخلق بیع ویشتری معهم ویترجّح ویختلط بالناس ولا یغفل عن الله لحظة واحدة) .
 هه رته مه ته ته لین (الصوفی کائن بائن) آی بالظاهر والجسم کائن مع الخلق وبالباطن والقلب بائن عنهم .

ثمایی ره بیانی ته فه رمی خه لوته دهر ته نجومه ن لقیکه له سه فه ر دهر وه ته ن جیا بوته وه ، چونکه ته گهر سه فه ر دهر وه ته ن دهستی دا خه لوته دهر ته نجومه نیش دی به شوینیا وه ریوار له کاتی پرزو بلاوی ناوی خه لکا له وه ته نی خه لوته دانه که ویته گهشت و گوزاز .

ته لی ته فره قهی ثافاق له ناوی حوجره ی ته نفوس دا ریگا ناده ن ، ته فه رمی هم کاره له سه ره تادا سه خته به لām له پاشان ورده ورده ئاسان ته بیت ، هه روه ها ته فه رمی هم خه لات ته له ته ریه قهی نیمه دا دهس کهوتی تازه کارانه به لām له ته ریه ته کافی ترا کونه کاران جا خه لاتی وایان دهس ته کهوی ، ته مهش بو ته وه ته هم خه لات ته له کاتی سهیری ، واته (ری پرینی) ته نفوسی دا ، دهس ته کهوی ، که سه ره تایی ته ریه قهی نه قشبهندی له سهیری ته نفوسه وه دهست پی نه کات ، وه سهیری ثافاقی خو به خو له گه لی سهیری ته نفوسی دا دهست ته کهوی ، به لām ری بازه کافی تر له پیشا ته بی سهیری ثافاقی ته واکه ن جا دهست بکه نه سهیری ته نفوس ، کتبی (منهج السیر) .

بو روون کردنه وه ته لیم سهیری ثافاقی سهیری جیهانی سو روشته که هی دهره وه ی مروّف وه بهشی عالمی خه لقه ، سهیری ته نفوس برینی مه قامه کافی دهرونه که گوتمان ، پی یان ته لین له طائف ، وه هی عالمی نه مره ، ته و شتانه ی ، وه ته و

ئەنوارو ئەسرارەى ، ئەدەرەوہى دەرونەوہ ئەبیرین ، ھى عالمى خەلقە ، واتە ھى ئافاقە ، ئەوہش لەدەرۈنا ھەستى پى ئەکرىت و ئەبیرت ، ھى ئەنفوسە ، وە ھى عالمى ئەمرە .

لیرەدا خۆم ئەلیم زۆر جار لەباوكم ئەم بیست ئەیفەرمو ، پیاوچاكان ، بەتایبەت ئەوانەى كە خەلك ئایان ناسن ئەروئە ناوى بازارو قەرەبالغ ، ئەمەش بو ئەوہتە خواى گەورە ھەمیشە (تەجەللا) ى ھەبە ، واتە تۆرى رەحمەتى ئەرپۆرى بەسەرى خەلكا ، بەلام ئەوہى لەخوا غافل بیت ئەو بە ھەربە ئى بەش ئەبیت بەلگو ئەروات بو ئەوانەى كە غافل نین ، جا چونكە لەوجۆرە شوئانەدا خەلك زۆریەى سەرگەرمى كاری دنیایی بە ئاگای لە ھیچى تر نیە ، ئەوہى ئاگادارى ھەموى ئەرپۆرى بەسەرى دەرونى ئەو كەسەدا جا ئەمەش ھەر (خەلوەت دەر ئەلجۈمەن) ە .

توانایی بو ئەنجامى ئەمكارانە وە بەجى ھىنانى ئەم رەوشانە ، ئەویش ، خۆى دەس كەوتىكن دەستى ئەو رىئوارانە ئەكەون ، كە بەھۆى خواپەرسى و راست رەوى و ذىكرو فیکرەوہ گەشتونەتە ئەوپایانە .

۵ - یادکرد :

واتە ، یادکردنەوہ كە بەعەرەبى ئەبیتە «ذیکر» ذىكرى خودا بناغەى كاری ھەموى رىيازەكانى تەصەووفە ، مەبەستم لیرەدا ، ھەموى واتاكانى ذىكرە ، واتە ، قورئان خوێندن ، نوێژکردن ، ناوى خوا بردن وە یادى خوا كردن ، لەناوى ئەم ذىكرانەدا ، بەشى ناوى خوا بردن وە یادى خوا كردن لەھەموى زیاترە ، برى لەرىيازەكان بەدەنگى بەرز وە برىكى لە دەرونەوہ ذىكرئەكەن : گۆتمان نەقشەندى بەكان پەپرەوى ذىكرى دەرونن ھەروەھا گۆتمان ئەم ذىكرى خودایە دووجۆرە ذىكرى (اللہ) واتە ذىكرى «ذات» وە ذىكرى «لا الہ الا اللہ» واتە نەفى و ئىسبات ، پێغەمبەر فەرمویەتى : باشتەین وە بەرپۆرتەین شتىك من وە پێغەمبەرانى پێش لەمن وتومانە ، ووشەى «لا الہ الا اللہ» یە .

بەر لەپۆزگارى شاھى نەقشەبەند بەم رىيازە گۆتراوہ تەریقەى «خواجەگان» گەورەترینى ئەو مورشیدانەى بە خواجە بەناوبانگ بون خواجە عبد الخالق غەجدەوانى یە جا ، بەرلەوہ ذىكرى زمانیش ئەنجام دراوہ ، بەلام شیخ عبد الخالق ذىكرى دەرونى رەواج دا ، ئەمە ئەو كەسەتە كە بناغەدانەرى ئەم ووشانەبە كە

باسیان ئەکەین ، پاش ئەویش سەرلەنوی پڕی لە ناوی نەقشەبەندی یەکانا ذیکری زمانیش ئەنجام ئەدرا تا زەمانی شاھی نەقشەبەند ، محمد بهاء الدین ، کە سەرۆک و گەورە پیاوی ئەم رێبازەتە ، ئەو جارێکی تر دەستوری دا ئەبێ رێبۆاری ئەم رێبازە هەر لەرێگای ذیکری دەروونی یەوێ کۆشیت ، وە ئەوسێ ووشە یەشی خستە سەری دای رێبازەکە ، واتە ووقوفی قەلبی ، ووقوفی عەدەدیی ، ووقوفی زەمانی . کە تیکرا بونە یازدە ووشە .

مەبەست ئەم ووشە ی یادکرده بەردەوام بونە لەسەری «یاد» واتە ذیکر ، قانجاریکی گەورە ی ئەم ذیکرە دەروونی یە ئەوەتە ، پێویستی بەدەنگ و پیت ، واتە بە گوتنی زمان نیە ، کەوابو مەوقف ئەتوانی بەناسانی ی هەمیشە ذیکربکات تەنانەت لەکاتی ئیش و کاریشا ، بەلام ذیکری زمان لەکاتی ئیش وکارا بەتایبەت لەکاتی قسەکردن ئەنجام نادری ، بۆیە لێرەدا ئەم باسی ذیکرە واتە : یادکرد هاتووە کە روشن بێت یەکی لەبناغەکانی تەریقە ی نەقشەبەندی یە ، جا ، ئەبێ ئەم ذیکرە دەروونی یە ئەوەندە درێژە ی بدربیتی تا وای لێ دێت ذاکیر واتە ئەو رێبۆارە حوزوری هەمیشە یی ، مەذکور ، کەخودایە بۆی دەست ئەدات ، وە هەدەفیش هەر ئەو حوزورەتە ، وە ئێتر رێبۆار هەمیشە بەهەستی دەروونی ی خۆی و لەحوزوری خوادا وە بەچاوی بەصیرەت ئەونورو بەرەکەتە ئەبینی کە ئەبێتە ، موشاھەدە .

لام وایە زووتریش وتومە هی واهە یە لەشەوو روژا بیست و پێنج هەزار جار ذیکری «الله» ئەکات ، وە لای کەمی بۆ ئەوانە ی تازە کارن وە دەستیان کردووەتە بڕینی ئەم رێگایە ، پێنج هەزار جار ، یاد ئەکەن . وە کووتمان ، پاش گەیشتن بەمراز وە حوزور ، وە کاتی کە مەذکور لەدەرونا هەست کرا ، ئێتر باسی ژمارە و ئەو جوهرە شتانه ، تەنانەت ذیکر کردنیش نامینی . چونکە مەذکور کەخودایە دل و دەروونی داپۆشیو ، وە رێبۆار و لەبڕینی مەقامات دا . مورشید ئەزانیت ، یان ئەو کەسە خۆیو خۆی خۆی کە ئەبێ چی بکاو چی ئەکات شایەد پێ وینستیش بێت ذیکربکات .

٦ - بازگەشت :

واتاکە ی ئەبێتە گەرانەو ، لێرەدا مەبەست ئەوەتە رێبۆار لەکاتی نەفی و ئیسبەت دا پاش ئەوەی کە هەناسە ی خۆی گرتبو وە بە ژمارە ی تاک تا ئەورادە یە ی بۆی کرابو جاری ، یان سی جار ، یان پانزە . . هتد ، ذیکری کردبو جا کە هەناسە ی

دا ، ئەگەر ئېتەۋە بۇلای پارانەۋە داۋا كىردىن لە خوداى خۇى ، جا ئەگەر
 ذىكرە كەى بەزىمان بو ئەم جۈملەيە بەزىمان ئەلى ئەگەر ذىكرە كەيشى بەدل بوو ،
 بەدل و خەيال ئەلى «الھى أنت مقصودى ورضاك مطلوبى» ، واتە خودا يا مەبەستى من
 ھەرتۆيە و رەزامەندى تۆم پىويستە ، ئەمە بۇچى يە ؟ بۇ ئەۋەتە ھەر بىر خەياللىكى
 چاك يان خراب لەو چەن چركەيە دا روى كىردىتە دەرونى دورى خاتەۋە و ھوش و
 بىرى بگەر ئېتەۋە بۇلای خۋاى خۇى ، وە جگە خوا لە ھىچى تر بىرنە كاتەۋە .

۷ - نىگاہ داشت :

واتە راگرتن ، خۇشمان ئەلئىن نىگاہى بدېرە . نىگاہ داشت ئەۋەتە لەكاتى
 ذىكرە كىردىن ئەۋەكەسە بىكۇشى ھەرگىز خەتەرە رۈنە كاتە دەرونى ، ئەگەر ھاتو خەتەرە
 روى كىردە دەرونى چ خەتەرەى باش چ ھى خراب ، ئەلى ذىكرە كە راگرتى ، تا
 خەتەرە كە لەدل دەرتەكات ، جا سەرلەنۋى دەست كاتەۋە بە ذىكرە ، ھەرۋەكو لە
 كىتى «مناھىج السىر» دا ئەلى ، نىگاہ داشت ، ئەۋەتە ، ئەو بەرەكەت و
 دەست كەۋتەى كە لەسايەى بەردەۋامى ذىكرەۋە دەست ئەكەۋى يان ئەو
 چۈنەتتى ئاگادارى و حوزورەى بەھۋى ذىكرەۋە دەست ئەدات بۇرئىوار ، راي گرى
 وەنەئىلى ھىچ خەتەرەى روو بىكاتە دلى .

مەناھىج ئەل سەبىر نوسىنى (ابو الحسن زىد مجددى فاروقى) يە ، سالى ۱۹۵۷
 لەدھلى چاپ كراۋە .

لە كىتى رەشەحات عىن الحىاة دا كەلەسالى (۱۹۱۲) لەكانپوردا لە چاپ دراۋە
 فخر الدىن على كاشفى لەزمانى سعد الدىن كاشغەرى يە وە ئەلى ، رىئوار ھەرچەندە
 بۇى بىكرىت ، سەعاتى دوان سىان ، ھەرچى بۇى كرا ھوش و بىرى دەرونى خۇى
 بەجۇرى راگرتى جگە لەخودا ھىچ بە دەرونىا تى نەپەرى .

برى لە گەۋرە پىاۋانى تەرىقەت ئەلئىن نىگاہ داشت تەنھا بۇكاتى ذىكرى
 نەفى و ئىسبائە ئەۋىش ئەۋەتە مەعنای ذىكرە كە لەدلا راگرتى بۇئەۋەى ئەو مەعنایە
 ھەر بەردەۋام لەدلا بىت كە برىتى يە لەۋەى ھىچ خودائىك نىە جگە الله ، وە ئەگەر
 نەتوانى ئەم كارە بىكات حوزورى دل بۇى دەست نادات .

بەكورتى ھەمۋى ئەم كۇششە بۇ ئەو بەردەۋام بونى حوزورەتە ، چۈنكە
 حوزورى دل وە پاراستى دەرون لەھەمو خەتەرە و خەياللىك ئەۋە خۇى گىرنگ ترىن

مه به ستيكه هه ميشه صوفي به كان گرتويانه ته پيش چاو وه پايه ييكه له پايه كانى ته صه ووف ، وه مه شايجان له م باره وه زور باسيان كردوه و زور رايان سپاردوه بو چاو ديري لى كردنى .

ئه بى ئه وه ش بزاني ئه وه ده ست نادات كه هه رگيز هيچ خه ته ره ييك به دلا تى بهر نه كات به لام ئه م نيگاهد داشته ئه وه ته مروف هه ول بدات خه ته ره و خه يال له دلا سه قامگير نه بى و نه ميسته وه وه كو پوش و په لاشى سه رى ئاوى تي بهر وايست نه ويسته وه و بروت ، له كتبي (الحقائق الوردية) نوسيني عبد المجيد الخاني له زمانى علاء الدين العطاره وه ئه لى ، ئه وه ي نه ييلن هيچ خه ته ره و خه يال يك روو بكاته دهرون زور سه خته وه ناكرت ، به لام ئه بى بكوشن ده وامى نه ييت ، ئه فهرمى من بيست سال دلى خووم پاراست له خه ته ره و خه يال كه چى پاش بيست سال هه ر خوى گه يانده دلم ، به لام ئه م هيشت سه قامگير بيت .

٨ - ياد داشت :

يادداشت شهوديان موشاهده وه (عين اليقين) يشى پى ئه لين ، شيخ محمد امين الكردي ئه لى ، لا كناية عن حضور القلب مع الله تعالى على الدوام فى كل حال من غير تكلف ولا مجاهدة وهذا الحضور فى الحقيقة لا يتيسر الا بعد طي مقامات الجذبة وقطع منازل السلوك .

له شويىكى ترا له كتبي (تنوير القلوب) دا ئه لى ، يادداشت له پاشى فه ناو له پاشى به قاي هه وته م دا جا ده ستى ريبوار ئه كه وى .

كه و ابو يادداشت به ره مى ره نجى ريبواره وه برىتى به له و حاله قى گه يشتن به ئاوا قى پاش ره نج و تيكوشانه ، يادداشت ئه توانى به ره مى ذيكرد ، يان مورا قه به ، يان يارمه قى مورشيد بيت ، وه ريبوار پاش برىنى هه مو كو سپى جا ئه يگاتى .

عبيدالله ئه حرار ئه فهرمى :

يادداشت برىتى به له وه كه شهودى حه ق به وهى (حوبى ذاتى) ، واته خوشه ويستى به وه ، ئه و ريبواره داپوشى ، ئه توانين بلين برىنى به له (حوزورى نى غيب) واته ئاماده بوئى كه ئير وون بون وه لاچونى نه ييت . هه روه ها ، بو روون كردنه ويكى زورتر گوترا وه يادكرد برىتى به له به رده وام بون له سه رى ذيكرد ، وه بازگه شت ، ئه وه ته پاش هه ر پشودانى له ذيكرد ئه كه سه ئه گه رپته وه بو لاي ئه وهى

که له دله وه بلیت ، خودایا مه قصودی من هه رتوی و هه زامه ندی تو و نریکی ی تویه مه بهستم ، وه نیگا هداشت بریتی به له پاراستنی ته و گه رانه وه بی ته وه ی به زمان هیچ بلیت .

جا یادداشت بریتی به له بهرده وام کردنی ته و نیگا هداشته وه تی کوشان بو له ده ست نه دانی ته و حوزوره .

ئسته دینه سه ری باسی ته و سی* ووشه یه ی که شاهی نه قشبه ند خستونه ته سه ری ته م نو ووشانه ی که باسمان کردن ، که بریتین ، له وقوفی زه مانی ی ، وقوفی عه ده دی ، وقوفی قه لپی ، ته م یانزه وشه یه (لازم و مه لزوم) ی به کن ، وه ریوار به چاودیری لی کردنی هه مویان ته ر خوا بوی بکات ته گاته سه ری لوتکه ی شاخی ئاوات .

۹ - وقوفی زه مانی :

ته م وقوفی زه مانی به ته توانین بلین وه کو (موحاسبه) ی ده رون وایه ، واته ریوار هه ر ماوه ی چه ساتی یان چه ن کاتی جاری له ذیکر راته وهستی وه له ده روه خوی ورد ته بیته وه بزانی ته و ماوه به به چی تی په راند وه ته گه ر به ئاماده بون حوروری هه قدا به و سوپاسی خوا بکات وه ته گه ر به غه فله ت وه بی هه والی تی په ریوه په شیانی ی پیشان بدات واته (ئسته یفار) وه داوای لی بوردن وه به خشین بکات له خودا .

له کتبی ره شه حات دا له زمانی به هه ئوددین نه قشبه نده وه ته لی وقوفی زه مانی وه کو کاروبار به ریوه به ری ریواری ته م ریازه ته ، بریتی به له وه ی ریوار هوشتی به خو به وه بیته وه ئاگای له حالی خوی بیته بزانی له هه رده میکا حالی خوی چیه و چونه ئایا هی ته وه ته شوکری خودا بکات یان هی ته وه ته عوذر بیرته وه هی هه رکام بو ته وه یان بکات .

مه ولانا به عقوبی چه رخی ی که به کیکه له موریده پایه به رزه کانی شاهی نه قشبه ند ته لی ، هه زره تی خواجه واته ، شاهی نه قشبه ند خوای لی رازی بی ، هه رکاتی ریوار دوچاری دل گیران «قه بض» بویه ته ی فه رمو ته بی (ئسته یفار) بکات ته گه ریش دل کرانه وه «به سط» پرووی تی کردانی ته ی فه رمو سوپاسی خوا بکه ، که

چاودېړنی ته م دوو حاله «وقوفی زه مانې» په ، به م فرموده په دا واده رته که وی حاله تی (قبض) له غه فله ته وه ، وه حاله تی (به سطر) له ټاگاداری په وه سهرچاوه بگرن .
باسی قه بض و به سطر له به شی موصطه له حات دا کراوه .

۱۰ - وقوفی عه ده دنی :

بریتي به له وهی له کاتی ذیکری نه فی و ټیسات دا که ته بی هه ناسه په نگ
بدرېته وه له م کاته دا ذیکره کان به ټاک ته نجام بدرین واته جاری یان سی ، یان
پینج ... هتد ، هی واهه په ته توانی تا بیست ویه ک جار به یه ک هه ناسه ذیکر
ته کات ، جا ، به م چاودېړی کردنی ژماره ی ټاکه ته لټن وقوفی عه ده دنی ، واته
رېبوار (واقیف) بیټ ، ټاگاداریټ ژماره ی ذیکره کانی ټاک بیټ .

بینگومان ته م ذیکره به زمان نیه به لکو به دلّه ، واته به ده روونه ، ژماره کردنه
که یش هه روا ، نای به زمان بیټ ته بی به ده روون بیټ .

ته بی ته وهش بزاین به ته نجام دانی ته م رهوشه به ره می مه عنه وی زور دهستی
رېبوار ته که وی ، وه ته م رهوش و ده رانه دی رهوشانه ، له ماوهی صه دان سال دا
ته وه نده ټاقی کراونه ته وه بونه ته به دیهی یاتی ته ریهت ، وه لای رېبواران ټاشکراو
روونا که .

«عبد الرحمن ، جامی» (۸۱۷-۸۹۸) ک ، خاوه فی «نَفَحَاتُ الْاَنَس» ،
له ریساله ی نوری په دا که ده ست خه ته و نوسخه یی کی وا له «دار الکتب المصریة» دا ،
ته لی وقوفی عه ده دنی ، بوته وه ته ته و رېبواره بزانیټ که ی واته له چ ژماره یی کا ته و
ذیکره به ره م ته دات ، زووتر گوتمان ته گهر گه یشته بیست ویه ک جار وه به ره می
مه عنه وی نه بو دیاره مدرجه کانی به باشی ته نجام نه داوه ، جابو ته وه چاودېړی له
ژماره کان ته کات تا بزانی ټایا به ره می هه په یام نا ته گهر گه یشته بیست ویه ک و
به ره می نه بو بگه ریت وه که موکوری کاره که ی بدوزیته وه ، شاهی نه قشبه ند خوی
ته فهرمی ، ته م له پیش چاوگرتنی ژماره په بوته وه ته هوش ویری ته وکه سه نه روا ت
به م لاو به ولادا .

بدات ره وشه که ی نیامی ره بیانی له هه موی ته ووتره به لأم ئەمانی تریش هه رکامه ی له کات و ساقی خو یا که لکی هه یه .

۳- سه فەر دەر وه تهن :

واته سه فەر کردن له وه تهن دا ، ئەم گوته ش هه ره که وته و وشه کانی تر ، هه م واتای ره واته تی هه یه هه م واتای دەر وونی و مه عنه ونی .

واتا ره واته ته که ی ته وه ته سه فەر کردن هه می شه به که لکه و چاو و می شک ی ئینسان ته کاته وه و ئازمون وەر ته گری وه ره نجی سه فەر و غه ری بی ی خوی لای خودا بی پاداش ناییت ، هه روه ها هه رچی مروف شتی زور ببینیت وه مه خلوقاتی جوراو جور سه یربکات هه م په ندو غیبه ت ته گری وه هه م له عه زه مه تی خوا زورتر سه ری سوړ ته مینی ، جا هه ر له به ره وه خواستایشی کردو له وانیه ی ورد ته به وه تی ته فکرین له دروس بوئی ته رزو ئاسمان وه شان به شانی ذیکر کردن ناوی ئەم بیر کردنه وه ته بات که له ثاباتی « ۱۹۱ » ال عمران دا ، ته فهرمی الذین یذکرون الله قیاما وقعودا وعلی جنوبهم ویسفکرون فی خلق السماوات والارض ، له پاشان مه دحی ته وکه سانه ته کات که به دنیا دا ته گه رین بو په ند وه رگرتن ، هه رچه ن وشه ی (سالح) به واتای نویش لیک دراوه ته وه به لأم به واتای گه شت کردنیش هاتوه ، وه کراوه ته هاوشان و هاوترازی ته و به و خوا به رستی ی وه کو له ثابته تی (۱۱۲) ته و به دا ، ته فهرمی .

«التائبون العابدون الحامدون الساعون الراكعون الساجدون الامرون بالمعروف والنهون عن المنکر والحافظون لحدود الله وبشیر المؤمنین» .

یان که له سوره ی ته حریم ثابته تی « ۵ » دا ، ته فهرمی . «تائبات عابدات ساجدات» .

به لأم سه باره ت به گهران به سه ری زه ویدا وه په ند وه رگرتن له به سه رهاتی خراب کاران و هه مو جو ره ئالوگورینکی جیهان دا له چوار شوینی قورئان دا «أَفَلَمْ یَسِیْروْا فِی الْاَرْضِ» له چوار شوینا «قُلْ سِیْروْا فِی الْاَرْضِ» له سی شوینا «أَوَلَمْ یَسِیْروْا فِی الْاَرْضِ» له دوو شوینا «فَسِیْروْا فِی الْاَرْضِ» . هاتوه ، ئەمانه هه مو دل گه رم که رو پال پیوه نه رن ، بو

موسلمانان که بگه‌رین وه چاو قوچاو نه‌بن وه له‌م‌جیهانه ورد بنه‌وه تاباشتر خوا بناسن ، که‌وابو‌ئه‌و ده‌ستوره‌ی ته‌سه‌وو‌فیش وه دل‌گه‌رم‌کردنی ری‌بوارانی ئه‌م ری‌بازه بو‌گه‌شت‌و‌گه‌ران لی‌ره‌شه‌وه سه‌ر‌چاوه ئه‌گریت .

دوو‌هه‌می بو‌گه‌رانه به‌شوینی مام‌وستاو مورشیدی باشا ، به‌م بو‌نه‌وه‌گه‌وره پی‌اوانی ته‌سه‌وو‌ف خوازیارانی ئه‌م ری‌بازه ئاموزگاری ئه‌که‌ن که برۆن بگه‌رین به‌شوینی مورشیدی باشدا ، به‌لام ئه‌لین ئه‌گه‌ر ها‌تو مورشیدی باشت ده‌ست که‌وت ئیتر ئه‌بی هه‌رچی ئه‌و ئه‌لی وابکه‌یت وه بو‌خۆت دامرکییت ، وه سه‌فه‌ری مه‌ولانا خالیدی نه‌قشبه‌ندی لی‌ره‌وه بو‌شام و بو‌حیج‌جازو سه‌رله‌نوی له‌حیج‌جازه‌وه‌گه‌رانه‌وه بو‌کوردوستان و لی‌ره‌وه به‌سه‌ری ئیران و ئه‌فغان و کابول و غه‌زنه‌ین و قه‌نده‌ه‌اردا تا‌گه‌یشتنه خزمه‌تی شاه عبدالله‌ی ده‌لوی وه به‌هره‌مه‌ندبون وه به‌م‌راز گه‌یشتن له‌خزمه‌تی ئه‌و خوا‌هن که‌ماله‌دا گه‌شتیکه له‌گه‌شته‌گرکه‌کانی صوفی‌یه‌کان به‌شوینی مورشیدی باشدا . هه‌روه‌ها گه‌رانی غه‌زالی له‌طوسه‌وه بو‌به‌غداوه له‌به‌غداوه بو‌شام و بو‌حیج‌جاز وه‌سه‌ر گه‌ردانی به‌شوینی مورشیدا ئه‌ویش نمونه‌ییکی ئه‌م گه‌شتانه‌یه .

سی‌هه‌م واتا مه‌عنه‌وی یه‌که‌یه‌تی ، به‌تایبه‌ت له‌روانگه‌ی نه‌قشبه‌ندی یه‌که‌انه‌وه . نه‌قشبه‌ندی یه‌که‌ان ئه‌لین واتا مه‌عنه‌وی یه‌که‌ی ئه‌م ووشه‌یه بریتی یه له‌تیک‌و‌شانی ری‌بوار بو‌سه‌فه‌رکردن وه مه‌نزل‌گۆڕین له‌پێناسی به‌شه‌ری یه‌وه بو‌پێناسی مه‌له‌کو‌تی ، وه له‌پێناسی ناپه‌سه‌نده‌وه بو‌پێناسی په‌سه‌ندا . هه‌روه‌ها سه‌فه‌رکردنه له‌جیهانی خه‌لقه‌وه بۆلای خه‌ق ، واته دورکه‌وته‌وه له‌هه‌ل‌فریو‌نه‌کانی جیهان وه نزیک که‌وته‌وه له‌خوا‌ه‌نی هه‌ردو جیهان .

هه‌روه‌ها سه‌فه‌رکردنه له‌حال و مه‌قامیکه‌وه بو‌حال و مه‌قامیکی باشترو با‌لاتر .

ئی‌مامی ره‌هبانی ئه‌فه‌رمی ئه‌م سه‌فه‌ر ده‌ر وه‌ته‌نه له‌سلوکی ته‌ریقه‌ت‌دا بریتی یه له «سه‌یری ئه‌نفوس» وه سه‌ر‌چاوه سه‌ره‌تای «اندراج النهایة فی البدایة» یه : ئه‌فه‌رمی ئه‌م ری‌نگا برینه ، له‌ته‌ریقه‌ته‌کانی تریشا هه‌یه به‌لام له‌واندا له‌دوا‌پله‌ی سلوک‌دا ئه‌نجام ئه‌دریت ، وه له‌پاش سه‌یری «ئافاقی» ، به‌لام نه‌قشبه‌ندی یه‌که‌ان هه‌ر له‌سه‌ره‌تای کارا ده‌س ئه‌که‌نه ئه‌م سه‌یره واته ئه‌م «سه‌فه‌ره» ، که سه‌یری ئافاقیش خۆبه‌خۆ له‌ته‌کی ئه‌م سه‌یره‌دا روو‌ته‌دات وه ئه‌نجام ئه‌دریت .

ئەو دەي شياوي گوتتە سەيرى ئافاقى رېڭاينىكى دوورو درېژە لەبەرى ئەو ،
 نەقشەندى يەكان خويانى پۈتە ماندو ناكەن بەلكو ھەر لەتەكى سەيرى ئەنفوسى دا
 بەحالتى «طوفەلى» ئەنجام ئەگرى ، ھەر ئەمەتە پىرائى نەقشەندى ئەفەرمون ،
 سەرەتاي كارى ئىمە دواپلەي رېڭاكانى ترە . «بدايت ماينهايت ديگران است» ، ئەمەش
 پەنجە كېشانە بۇ ئەو دەي نەقشەندى يەكان لەپىشا سەيرى ئەنفوس تەواو ئەكەن كە
 تەرىقەكانى ترپاش سەيرى ئافاقى جا ئەتوانن ئەم رېڭايە بېرن ، دووھەم ئەو تە ،
 رېبازەكانى تر لەپىشا تەزكىيەى عالمى خەلق بەذىكرى «جەھر» واتە ئاشكرا
 دەست پى ئەكەن ، پاش رەنج و رېبازەتتىكى زور جائەگەنە عالمى ئەمەر ، كە
 تەزكىيەى قەلب وە لەطائفەكانى ترە .

سى ھەم ، ئەم حالتى «انتراج النهاية في البداية» تەيە كە ھەر زور زوو تەصفىەو
 تەزكىيە بۇمورىد دەست ئەدا ، وە كەشف و موشاھەدەى دەس ئەكەوى .

پىش تىرش و تەم بەگوران لەحالتىكە وە بو حالى وە لەمەقامىكەو بۇ مەقامىكىش
 ھەر ئەلەين سەفەر ئەندەر وە تەن ، جا ئەو گورانانە تەزكىيەى لەطائف وە بېرىنى
 دائرەكان وە ھەموى ئەو كارانەش ئەگرىتەو .

٤ – خەلوت دەر ئەنجومەن :

بەعەرەنى ئەيىتە (الخلوة في الخلوة) . واتە بەلەش لەناوى خەلكاو بەدل
 بەلەى خوداوە بون . ئەم كەنارەگىرىيە كە پى ئەلەين (خەلوت) دوو جۆرە يەكىكى
 خەلوتى رەوالەتىيە : بىرىيە لەو دەي رېبوارى تەرىقەت ئەروات ، لە گۆشەيىكەو
 لەشويىنكى كەنارا دەست ئەكاتە خوا پەرسى و ذىكرو فيكر ، بىگومان ئەم
 كەنارەگىرىيە بۇ كارى سلوك كەلكى زۆرە چونكە (خەواسى) ئەوكەسە پرژو بلاو
 نايىت وە تەركىز ئەكاتە سەرى دەرون وە سەرگەرمى كارى دەرونى خوى ئەيىت
 ئاشكرايە ھەرچى زياتر پىناسەكانى دەرەو لەكار بوەستن پىناسەكانى دەرون باشتر
 ئەكەونە كار ، وە بەوجۆرە مروق زووتر وە باشتر لەجىھانى مەلەكوتى تريك
 ئەيىتەو .

جۆرى دووھەمى خەلوت ، خەلوتى دەرونە ئەمەش بەوجۆرەتە ، ھەرچەن
 رېبوار خوى لەناوى خەلكايىت وە بەرەوالەت سەرگەرمى كارو كاسى و ھاتوچونە

به لām له دهرونه وه له خودا غافل نيه ، هم دهرونی ذیکر نه کات ههم خوی له یاد ناچیت .

«رجالٌ لا تلهيهم تجارةٌ ولا بيعٌ عن ذكر الله» (۳۷) (نور) جا ، مه بهست له ووشه ی خه لوته دهر ته نجومه ن ، یان الخلوۃ فی الجلوۃ ته دوه مه میانه ته .
شیخ محمد امین الکردي له کتبی «تنویر القلوب» دا به عهره بی ته لی ، «فعناه أن يكون قلب السالك حاضرا مع الحق في الاحوال كلها غائبا عن الخلق مع كونه بين الناس .»

هه موی ریبه رانی ته ریه ته وایان لا باشه ، پاش ته موی ریوار توژی باوه ری دامه رزا وه له کاروباری سلوک دا پیش کهوت ، تیر له خه لک دوور نه که ویته وه به لکو سه رگه رمی کاروکاسی خه لالی خوی بیت وه خواش غافل نه کات .
شیخ ته بوسه عبیدی خه رراز (۲۷۹) ک ، له دنیا ده رجوه . ته لی ، (ليس الكامل من صدر عنه أنواع الكرامات ، وإنما الكامل الذي يقعد بين الخلق يبيع ويشترى معهم ويتزوج ويختلط بالناس ولا يفصل عن الله لحظة واحدة) .
هه رته مه ته ته لئین (الصوفي کائن بائن) آی بالظاهر والجسم کائن مع الخلق وبالباطن والقلب بائن عنهم .

نیامی ره بیانی ته فه رمی خه لوته دهر ته نجومه ن لقیکه له سه فه ر دهر وه ته ن جیا بو ته وه ، چونکه ته گهر سه فه ر دهر وه ته ن دهستی دا خه لوته دهر ته نجومه نیش دی به شوینیا وه ریوار له کاتی پرزو بلاوی ناوی خه لکا له وه ته نی خه لوته دائه که ویته گهشت و گوزار .

ته لی ته فره قهی ئافاق له ناوی حویره ی ته نفوس دا ریگا ناده ن ، ته فه رمی ته م کاره له سه ره تادا سه خته به لām له پاشان ورده ورده ئاسان ته بیت ، هه روه ها ته فه رمی ته م خه لاته له ته ریه قهی ئیمه دا دهس کهوتی تازه کارانه به لām له ته ریه ته کافی ترا کونه کاران جا خه لاتی وایان دهس ته کهوی ، ته مهش بو ته وه ته ته م خه لاته له کاتی سهیری ، واته (ری برینی) ته نفوسی دا ، دهس ته کهوی ، که سه ره تای ته ریه قهی نه قشبه ندی له سهیری ته نفوسه وه دهست پی نه کات ، وه سهیری ئافاقی خویه خو له گه لی سهیری ته نفوسی دا دهست ته کهوی ، به لām ری بازه کانی تر له پیشا ته بی سهیری ئافاقی ته واکه ن جا دهست بکه نه سهیری ته نفوس ، کتبی (مناهی السب) .

بو روون کردنه وه ته لیم سهیری ئافاق سهیری جیهانی سوروشته که هی دهره وه ی مروّف وه بهشی عالمی خه لقه ، سهیری ته نفوس برینی مه قامه کانی دهره ونه که گوتمان ، پی یان ته لئین له طائف ، وه هی عالمی ته مره ، ته و شتانه ی ، وه ته و

ئه‌نوارو ئه‌سرازه‌ی ، ئه‌ده‌ره‌وه‌ی ده‌رونه‌وه ئه‌بێرێن ، هه‌ی عاله‌می خه‌لقه ، واته هه‌ی ئافاقه ، ئه‌وه‌ش له‌ده‌رونا هه‌ستی پێ‌ئە‌کری‌ت و ئه‌بێرێت ، هه‌ی ئه‌نفوسه ، وه هه‌ی عاله‌می ئه‌مه‌ره .

لێ‌ره‌دا خۆم ئه‌لێم زۆر جار له‌باو‌کم ئه‌م‌بێست ئه‌یفه‌رمو ، پیاو‌چا‌کان ، به‌تایبه‌ت ئه‌وانه‌ی که خه‌لك نا‌یان ناسن ئه‌رو‌نه ناوی با‌زارو قه‌ره‌بالغ ، ئه‌مه‌ش بو ئه‌وه‌ته خوای گه‌وره هه‌میشه (ته‌جه‌للا) ی هه‌یه ، واته ئوری ره‌حه‌مه‌تی ئه‌پۆژی به‌سه‌ری خه‌لكا ، به‌لام ئه‌وه‌ی له‌خوا غافل‌بێت له‌و به‌هره‌یه‌ی به‌ش ئه‌بێت به‌ل‌گو ئه‌روات بو ئه‌وانه‌ی که غافل‌ن ، جا چون‌که له‌وجۆره شو‌ینانه‌دا خه‌لك زۆربه‌ی سه‌رگه‌رمی کاری دنیایی به‌ ئاگای له‌ هه‌یچی تر نه‌یه ، ئه‌وه‌ی ئاگاداری ئه‌م‌موی ئه‌پۆژی به‌سه‌ری ده‌رونی ئه‌وه‌که‌سه‌دا جا ئه‌مه‌ش هه‌ر (خه‌لووت ده‌ر ئه‌نجومه‌ن)ه .

توانایی بو ئه‌نجامی ئه‌م‌کارانه وه به‌جێ‌هێنایی ئه‌م ره‌وشانه ، ئه‌ویش ، خوی ده‌س‌که‌وتێکن ده‌ستی ئه‌و رێ‌بواره ئه‌که‌ون ، که به‌هۆی خواپه‌رستی و راست ره‌وی و ذیکرو فیکره‌وه گه‌یشته‌نه‌ته ئه‌وپایانه .

ه یادکرد :

واته ، یادکردنه‌وه که به‌عه‌ره‌ی ئه‌بێته «ذیکر» ذیکری خودا بناغه‌ی کاری هه‌م‌موی رێ‌بازه‌کانی ته‌صبه‌ووفه ، مه‌به‌ستم لێ‌ره‌دا ، هه‌م‌موی واتا‌کانی ذیکره ، واته ، قورئان خوێندن ، نوێژکردن ، ناوی خوا‌بردن وه یادی خوا‌کردن ، له‌ناوی ئه‌م ذیکرانه‌دا ، به‌شی ناوی خوا‌بردن وه یادی خوا‌کردن له‌هه‌م‌موی زیاتره ، بری له‌رێ‌بازه‌کان به‌ده‌نگی به‌رز وه‌برێکی له‌ ده‌رونه‌وه ذیکرته‌که‌ن ، گوتمان نه‌قشبه‌ندی به‌کان په‌یره‌وی ذیکری ده‌روتن هه‌روه‌ها گوتمان ئه‌م ذیکری خودایه دووجۆره ذیکری (الله) واته ذیکری «ذات» وه ذیکری «لا اله الا الله» واته ئه‌فی و ئیسبات ، پێغه‌مبه‌ر فه‌رمویه‌تی ، با‌شترین وه به‌ر‌بێزترین شتێک من وه پێغه‌مبه‌رانی پێش له‌من وتومانه ، ووشه‌ی «لا اله الا الله» به .

به‌ر له‌روژگاری شاهێ نه‌قشبه‌ند به‌م رێ‌بازه گوتراوه ته‌ریقه‌ی «خواجه‌گان» گه‌وره‌ترینی ئه‌و مورشیدانه‌ی به‌خواجه به‌ناوبانگ بون خواجه عبد الخالق غه‌جده‌وانی به‌جا ، به‌رله‌وه‌ ذیکری زمانیش ئه‌نجام دراوه ، به‌لام شیخ عبد الخالق ذیکری ده‌رونی ره‌واج‌دا ، ئه‌مه ئه‌وه‌که‌سه‌ته که بناغه‌دانه‌ری ئه‌م ووشانه‌یه که

باسیان ئەکەین ، پاش ئەویش سەرلەنوی بڕی لە ناوی نەقشەبەندی یەکانا ذیکری زمانیش ئەنجام ئەدرا تا زەمانی شاھی نەقشەبەند ، محمد بهاء الدین ، کە سەرۆک و گەورە پیاوی ئەم رێبازەتە ، ئەو جارێکی تر دەستوری دا ئەبێ رێبۆری ئەم رێبازە هەر لەرێگای ذیکری دەروونی یەوێ تێکۆشیت ، وە ئەوسێ ووشەبەشی خستە سەری دابی رێبازەکە ، واتە ووقوفی قەلبی ، ووقوفی عەدەدی ، ووقوفی زەمانی . کە تیکرا بونە یازدە ووشە .

مەبەست ئەم ووشە ی یادکرده بەردەوام بونە لەسەری «یاد» واتە ذیکر . قانجاریکی گەورە ی ئەم ذیکرە دەروونی یە ئەوەتە ، پێوستی بەدەنگ وە پیت ، واتە بە گوتنی زمان نیه ، کەوابو مەرووف ئەتوانی بەئاسانی هەمیشە ذیکربکات تەنانت لەکاتی ئیش و کاریشا ، بەلام ذیکری زمان لەکاتی ئیش وکارا بەتایبەت لەکاتی قسەکردن ئەنجام نادری ، بۆیە لێرەدا ئەم باسی ذیکرە واتە : یادکرد هاتوێ کە روشن بێت یەکی لەبناغەکانی تەریقە ی نەقشەبەندی یە ، جا ، ئەبێ ئەم ذیکرە دەروونی یە ئەوەندە درێژە ی بدریتی تا وای لی دیت ذاکیر واتە ئەو رێبۆرە حوزوری هەمیشە ی ، مەذکور ، کەخودایە بۆی دەست ئەدات ، وە هەدەفیش هەر ئەو حوزورەتە ، وە ئێر رێبۆر هەمیشە بەهەستی دەروونی خۆی و لەحوزوری خوادا وە بەچاوی بەصیرەت ئەونورو بەرەکەتە ئەبێت کە ئەبێتە ، موشاهەدە .

لام وایە زووتریش وتومە هی واهەبە لەشەوو روژا بیست و پینج هەزار جار ذیکری «الله» ئەکات ، وە لای کەمی بۆئەوانە ی تازه کارن وە دەستیان کردووەتە بڕینی ئەم رێگایە ، پینج هەزار جار ، یاد ئەکەن . وە کووتمان ، پاش گەشتن بەمرار وە حوزور ، وە کاتی کەمەذکور لەدەرونا هەست کرا ، ئێر باسی ژمارە و ئەو جۆرە شتانه ، تەنانت ذیکر کردنیش نامینی . چونکە مەذکور کەخودایە دل و دەروونی داپۆشیو ، وە رێبۆر و لەبڕینی مەقامات دا . مورشید ئەزانیت ، یان ئەو کەسە خۆیو خۆی خۆی ئەبێ چی بکاو چی ئەکات شايد پێوینستیش بێت ذیکربکات .

٦ - بازگەشت :

واتاکە ی ئەبێتە گەرانەو ، لێرەدا مەبەست ئەوەتە رێبۆر لەکاتی ئەبێ و ئیسبات دا پاش ئەوەی کە هەناسە ی خۆی گرتبو وە بە ژمارە ی تالک تا ئەورادە یە ی بۆی کرابو جاری ، یان سی جار ، یان پانزە .. هتد ، ذیکری کردبو جا کە هەناسە ی

دا ، ئەگەر ئېتەۋە بۆلای پارانەۋە داۋا كۆردن لە خودای خۆى ، جا ئەگەر
 ذىكەرەكەى بەزمان بو ئەم جۆملەى بەزمان ئەلى ئەگەر ذىكەرەكەىشى بەدل بو ،
 بەدل و خەيال ئەلى «الهي أنت مقصودى ورضاك مطلوبى» ، واتە خوداىا مەبەستى من
 ھەر تۆبە و رەزامەندى تۆم پىۋىستە ، ئەمە بۆچى يە ؟ بۆ ئەۋەتە ھەر بىر خەيالىكى
 چاك يان خراب لەو چەن چركە بەدا روى كۆردىتە دەرونى دورى خاتەۋە و ھۆش و
 بىرى بگەر ئېتەۋە بۆلای خۆى خۆى ، وە جگە خوا لە ھېچى تر بىرنەكەتەۋە .

۷ - نىگاہ داشت :

واتە راگرتن ، خۆىشان ئەلىن نىگای بدبەر . نىگاہ داشت ئەۋەتە لەكاتى
 ذىكەر كۆردنا ئەۋەتە سە بکۆشى ھەرگىز خەتەرە رۆنەكەتە دەرونى ، ئەگەر ھاتو خەتەرە
 روى كۆردە دەرونى چ خەتەرەى باش چ ھى خراب ، ئەلى ذىكەرەكە راگرى ، تا
 خەتەرەكە لەدل دەرتەكات ، جا سەرلەنوى دەست كەتەۋە بە ذىكەر ، ھەرۋەكە لە
 كىتەبى «مناهیج السیر» دا ئەلى ، نىگاہ داشت ، ئەۋەتە ، ئەو بەرەكەت و
 دەست كەۋتەى كە لەسایەى بەردەۋامى ذىكەرەۋە دەست ئەكەۋى يان ئەو
 چۆنىەتى ئاگادارى و حوزورەى بە ھۆى ذىكەرەۋە دەست ئەدات بۆر بىوار ، راي گرى
 وە نەئىلى ھېچ خەتەرەى رۆو بکاتە دلى .

مەناھىج ئەل سەیر نوسىنى (ابو الحسن زید مجددى فاروقى) يە ، سالى ۱۹۵۷
 لە دەھلى چاپ كراۋە .

لە كىتەبى رەشەحات عین الحیاة دا كە لەسالى (۱۹۱۲) لە كانپوردا لە چاپ دراۋە
 فخر الدین علی كاشفى لەزمانى سەد الدین كاشغەرى يە وە ئەلى ، رىبوار ھەر چەندە
 بۆى بکرىت ، سەعاتى دوان سیان ، ھەرچى بۆى كرا ھۆش و بىرى دەرونى خۆى
 بەجۆرى راگرىت جگە لەخودا ھېچ بە دەرونىا تى نەپەرى .

برى لە گەۋرە پىاۋانى تەرىقەت ئەلىن نىگاہ داشت تەنھا بۆكاتى ذىكرى
 نەفى و ئىسباتە ئەۋىش ئەۋەتە مەعنای ذىكەرەكە لەدلا راگرىت بۆ ئەۋەى ئەو مەعنایە
 ھەر بەردەۋام لەدلايىت كە برىتى يە لەۋەى ھېچ خودائىك نى جگە الله ، وە ئەگەر
 نەتوانى ئەم كارە بکات حوزورى دل بۆى دەست نادات .

بەكۆرتى ھەمۆى ئەم كۆششە بۆ ئەو بەردەۋام بونى حوزورەتە ، چۆنكە
 حوزورى دل وە پاراستنى دەرون لە ھەمو خەتەرە و خەيالىك ئەۋە خۆى گرىنگ ترىن

مه به ستيكه هميشه صوفي به كان گرتويانه ته پيش چاو وه پايه يي كه له پايه كانى ته صه ووف ، وه مه شايجان له م باره وه زور باسيان كرده و زور رايان سپارده بو چاو ديري لى كردنى .

ئه ئى ئه وه ش بزانيه ئه وه ده ست نادات كه هه رگيز هيچ خه ته ره ييك به دلا ئى بهر نه كات به لام ئه م نيگا هداشته ئه وه ته مروف ههول بدات خه ته ره و خه يال له دلا سه قامگير نه ئى و نه ميسته وه وه كو پوش و په لاشى سه رى ئاوى تيژه ر وايست نه ويسته وه و بروات ، له كتبي (الحداث الورديه) نوسيني عبد المجيد الخاني له زمانى علاء الدين العطار وه ئه لى ، ئه وه ي نه ييلن هيچ خه ته ره و خه يالك روو بكاته ده رون زور سه خته وه نا كريت ، به لام ئه ئى بكوشن ده وامي نه ييت ، ئه فه رمى من بيست سال دلى خوم پاراست له خه ته ره و خه يال كه چى پاش بيست سال هه ر خوى گه يانده دلم ، به لام نه م هيشت سه قامگير ييت .

٨ - ياد داشت :

يادداشت شوهود يان موشاهه ده وه (عين اليقين) يشى پى ئه لى ، شيخ محمد امين الكردي ئه لى ، لاكناية عن حضور القلب مع الله تعالى على الدوام فى كل حال من غير تكلف ولا مجاهدة وهذا الحضور فى الحقيقة لا يتيسر الا بعد طي مقامات الجذبة وقطع منازل السلوك .

له شويىكى ترا له كتبي (تنوير القلوب) دا ئه لى ، يادداشت له پاشى فه ناو له پاشى به قاي جه و ته م دا جا ده ستى ريبوار ئه كه وى .

كه وابو يادداشت به ره مه مى ره نجى ريبواره وه برىتى به لهو حاله تى گه يشتن به ئاوانى پاش ره نج و تيكوشانه ، يادداشت ئه توانى به ره مه مى ذيكر ، يان مورا قه به ، يان يارمه تى مورشيد ييت ، وه ريبوار پاش برىنى هه مو كو سپى جا ئه يگاتى .

عييد الله ئه حرار ئه فه رمى :

يادداشت برىتى به له وه ي كه شوهودى حق به هوى (حوبى ذاتى) واته خو شه ويستى به وه ، ئه و ريبواره دا پوشى ، ئه توانى بلين برىتى به له (حوزورى ئى غيب) واته ئاماده بوئى كه ئير وون بون وه لاچونى نه ييت . ههروه ها ، بو روون كردنه وه ييكي زورتر گوترا وه ياد كرد برىتى به له به رده وام بون له سه رى ذيكر ، وه باز گه شت ، ئه وه ته پاش هه ر پشودانى له ذيكر ئه كه سه ئه گه رپته وه بو لاي ئه وه ي

که له دله وه بلیت ، خودایا مه قصودی من هه رتوی وهره زامه ندی تو و نزیکی ی تویه مه به ستم ، وه ننگاهداشت بریتی به له پاراستنی تهو گه رانه وه بی تهوه ی به زمان هیچ بلیت .

جا یادداشت بریتی به له بهرده وام کردنی تهو ننگاهداشته وه تی کویشان بو له ده ست نه دانی تهو حوزوره .

ئیسته دینه سه ری باسی تهو سی ووشه یه ی که شاهی نه قشبه ند خستونه ته سه ری تهو تو ووشانه ی که باسمان کردن ، که بریتین ، له وقوفی زه مانی ی ، وقوفی عه ده دی ، وقوفی قه لیبی ، تهو یانزه وشه یه (لازم و مه لزوم) ی به کن ، وه ریوار به چاودی لێ کردنی هه مویان تهو خوا بوی بکات تهگاته سه ری لوتکه ی شاخی ئاوات .

9 - وقوفی زه مانی :

تهو وقوفی زه مانی به تهو تانین بلیتین وه کو (موحاسبه) ی دهرون وایه ، واته ریوار هه ر ماوه ی چه ن ساتی یان چه ن کاتی جاری له ذیکر رانه وه ستی وه له دهرو خوی ورد ته بیته وه بزانی تهو ماوه به چی تی په راندوه ته گه ر به ئاماده بون حوروری هه قدا بوه وا سوپاسی خوا بکات وه ته گه ر به غه فله ت وه بی هه والی تیپه ریوه په شیانی پیشان بدات واته (ئیسیتغفار) وه داوی لێ بوردن وه به خشین بکات له خودا .

له کتبی ره شه حات دا له زمانی به هاتو ددین نه قشبه ند وه ته لی وقوفی زه مانی وه کو کاروبار به ریوه به ری ریواری تهو ریواره ته ، بریتی به له وه ی ریوار هوشی به خویه وه بیته وه ئاگای له حالی خوی بیته بزانی له هه رده میکا حالی خوی چیه و چونه ئایا هی ته وه ته شوکری خودا بکات یان هی ته وه ته عوذر بیرته وه هی هه رکام بو ته وه یان بکات .

مه ولانا به عقوبی چه رخی ی که به کیکه له موریده پایه به رزه کانی شاهی نه قشبه ند ته لی ، چه زه رقی خواجه واته ، شاهی نه قشبه ند خوی لێ رازی بی ، هه رکاتی ریوار دو چاری دل گیران «قه بض» بویه ته ی فهرمو ته بی (ئیسیتغفار) بکات ته گه ریش دل کرانه وه «به سط» رووی تی کردانی ته ی فهرمو سوپاسی خوا بکه ، که

چاودیری ئەم دوو حالە «وقوفی زەمانی» یە ، بەم فەرمودەیەدا وادەرئەکەوی حالەتی (قەبض) لە غەفلەتەوه ، وە حالەتی (بەسط) لە ئاگادارییەوه سەرچاوە بگرن .
 باسی قەبض و بەسط لەبەشی موصطەلەحاتدا کراوە .

۱۰ - وقوفی عەدەدی :

بریتی یە لەو هی لەکاتی ذیکری ئەفی و ئیسات دا کە ئەفی هەناسە پەنگ بدرێتەوه لەم کاتەدا ذیکرەکان بەتاک ئەنجام بدرین واته جاری یان سی ، یان پینج ... هتد ، هی واهەیه ئەتوانی تا بیست و یەک جار بە یەک هەناسە ذیکر ئەکات ، جا ، بەم چاودیری کردنی ژمارە ی تاکە ئەلین وقوفی عەدەدی ، واته ریبوار (واقیف) بیٔ ، ئاگاداریٔ ژمارە ی ذیکرەکانی تاک بیٔ .

بێگومان ئەم ذیکرە بە زمان تیه بەلکو بە دلە ، واته بە دەروونه ، ژمارە کردنه کەیش هەروا ، نالی بە زمان بیٔ ئەفی بەدەروون بیٔ .

ئەفی ئەو هوش بزاین بە ئەنجام دانی ئەم رهوشه بهرهمی مهعنهوی زۆر دەستی ریبوار ئەکەوی ، وە ئەم رهوش و دهرامه دی رهوشانه ، لە ماوه ی صەدان سالدا ئەوێندە تاقی کراونەتەوه بۆنەتە بەدییه یاتی تەریقەت ، وەلای ریبواران ئاشکراو پروونا کە .

«عبد الرحمن ، جامی» (۸۱۷-۸۹۸) ک ، خاوەنی «نَفَحَاتُ الْاَنَس» ، لە ریسالە ی نوری یەدا کە دەست خەتەو نوسخە یێکی وا لە «دار الکتب المصریة» دا ، ئەلی وقوفی عەدەدی ، بۆئەوێتە ئەو ریبوارە بزانیٔ کە ی واته لە چ ژمارە یێکا ئەو ذیکرە بهرهم ئەدات ، زووتر گوتمان ئەگەر گەیشته بیست و یەک جار وە بهرهمی مهعنهوی نەبو دیارە مەرجەکانی بەباشی ئەنجام نەداوه ، جابۆئەوه چاودیری لە ژمارەکان ئەکات تا بزانی ئایا بهرهمی هەیه یام نا ئەگەر گەیشته بیست و یەک و بهرهمی نەبو بگەریت وە کەموکوری کارە کە ی بدوژیتەوه ، شاهی نەقشەند خو ی ئەفەرمی ، ئەم لەپیش چاوگرتنی ژمارە یە بۆئەوێتە هوش و بیری ئەو کەسە نەروات بەم لاو بەولادا .

عەلا ئوددىنى عەتتار ئەلى كەلك وەرگرتن لە ذىكر بەو ەنە كە زۆرىت بەلكو
بەو ەنە بە ئاگادارى وە چاودىرى ئەنجام بدرىت ، ئەو ئاگادارى و چاودىرى بەش
ئەيتە وقوفى زەمانى و عەدەدى .

۱۱ - وقوفى قەلبى :

شاھ عبد اللہى دهلوى ، ئەلى وقوفى قەلبى برىقى بە لە ئاگادارىنى پىوار
لەحالى دلى خوى واتە دلى بخاتە ژىرى چاودىرى بەو ە وە ەول بەدات بوئەو ەى بزانت
ئايا دلى ذىكر ئەكات يام نا . لە ەمان كاتا ئەبى تىكوشى شىو ەىك بۇدل دانەنى ،
واتە شكلى دلى گۆشتىن لەپىش چاودىرى ، ەرو ەا بو ناوى خودايش كە (اللہ)
بە ، ئەو شىو ەى نوسىنە نەگرتە پىش چاودىرى بەلكو مەبەستى ذاتى (اللہ) بىت ، كە
خوداى ەردو جىھانە .

كەواتە وقوفى قەلبى راو ەستانە بەسەرى دل ەو ەكو (مەنور) وە پى سپىراو كە
ەم ذىكر بكات وە ەم لەخودا غافل نەبى ، وە ەم مەبەست لەشوىنى دل بىت
نەك شىو ەى ، وە مەبەست لە ذىكر مەذكور بىت نەك پىت وە وو ە ، لەگەلى
ئەو ەشا ئاگادارى دل بكات كە دل چاودىرى نورو بەرەكەت بىت لای ژور ەو ،
پىگومان خوداى گەورە شوىنىكى ديارى كراوى بو نى ە وە لە ەمو شوىنىكا ەبە ،
بەلام چونكە ، بە ئىعتىباراتى ئىنسانى ، لای ژور ەى پىزگرتە ، لەبەرى ئەو ،
دلى رەو ئاسمان ، رەو لای ژور ، چاودىرى نورو بەرەكەت بىت .

بەلای بەاء الدىن محمد واتە شاھى نەقشبەندەو ە ئەم وقوفى قەلبى بە لە وقوفى
زەمانى و عەدەدى گىگىترە ، چونكە ئەفەرمى وقوفى عەدەدى وەزەمانى
ەرچەندە پى وىست وە بەكەلكن وە بەرە ئەدەن بەلام ئەگەرىش نەكران ، كار
پەكى ناكەوى بەلام وقوفى قەلبى زۆر پىويستە بەجۆرىك ئەگەر مروف لەكاتى ذىكرا
ئاگای لەدلى نەبو وە ەروا ذىكر هات بە دەميا يان بەدەرونىا ئەو رەنجى بە ەدەر
ئەروات .

«زهنجیره‌ی نه‌قشبه‌ندی به‌کان»

له‌وه‌لامی پرسیاری دوهه‌م دا ته‌لیم هه‌روه‌کو شیخ محمد امین الکردی له‌کتیپی
(المواهب) دا ته‌لی ، وه‌هه‌روه‌کو له‌کتیپی (قدسیه)ی فه‌رمایشه‌کانی به‌هائوددینی
نه‌قشبه‌ندا هاتوه .

ته‌ریقه‌ی نه‌قشبه‌ندی ده‌ست به‌ده‌ست ته‌روا تا ته‌گاته‌ سه‌ری پیغه‌مه‌هر (درودی
خوا‌ی له‌سه‌ر). بو ته‌م گه‌یشتنه‌ سی زه‌نجیره‌ هه‌یه ، زه‌نجیره‌ی یه‌که‌می هی (ثالی به‌یته)
واته نه‌ته‌وه‌کانی هه‌زره‌تی عه‌لی ، به‌ویونه‌وه به‌ناوبانگه به (سلسلة الذهب) ، واته
زه‌نجیره‌ی زی‌پین ، که به‌م جو‌ره‌یه .

۱ - هه‌زره‌تی موحه‌مه‌د (درودی خوا‌ی له‌سه‌ر)

۲ - هه‌زره‌تی عه‌لی

۳ - ئیام حوسه‌ین

۴ - ئیام زه‌ینول عابیدین

۵ - ئیام باقر

۶ - ئیام جده‌غه‌ری صادق

۷ - ئیام موسی کاظم

۸ - ئیام ره‌ضا

- ۹ - شیخ مه عروفي که رخی
- ۱۰ - سیرری سه قطی
- ۱۱ - جونه پیدی به غلدادی
- ۱۲ - شیخ ئه بو عه لی رودباری
- ۱۳ - ئه بو عه لی کاتب
- ۱۴ - ئه بو عوسمانی مه غریبی
- ۱۵ - ئه بولقاسیمی گورگانی
- ۱۶ - شیخ ئه بو عه لی فارمه دی .

له شیخ ئه بو عه لی دا هه رسی زه نجیره که یه ک ئه گرنه وه چونکه له هه ردولاهه ئیجازه ی ئیرشادی موطله فی وه رگرتوه ، وه زوتر له شیخ مه عروف دا دوو زه نجیره له زه نجیره کان بونه ته وه به یه ک .

زه نجیره ی دوو هه م بریتی یه ، له .

- ۱ - چه زره تی موحه ممه د درودی خودای له سه ر .
- ۲ - چه زره تی عه لی .
- ۳ - حسن البصري
- ۴ - داوود الطائي
- ۵ - معروف الکرخي

ئه وه تا سه یر ئه که ین شیخ مه عروفي که رخی له دوولاهه ئیجازه ی دراوه تی .

هه روه کو له پاشان ده رئه که وی ئیام جه عفه ری صادیقیش له دوولاهه ئیجازه ی دراوه هه م له لایینی باوای باوکی یه وه چه زره تی عه لی ، وه هه م له لایینی باوای دایکی یه وه چه زره تی ئه بو یه کر .

ئه وه ی شیاوی باسه کاتی خۆی دۆستی به رپرز زاناو شاعیرو خه ت خۆش وه ئه دیب ، سه ید طاهیری هاشیمی به و خه ته جوانه ی خۆی هه مو زه نجیره کانی

به زیاديشه وه به جوانی بونوسيوم به ئومیدی خوا لهم کتیبه دا چاپی ته کهم ،
 ههروه ها ئه وه زه نجیره بهش که له کتیبه کهی قودسی به دا چاپ کراوه ئه ویش
 چاپ ته کهین ، وه من خویشم به وجۆره ی، خه تم، له زه مانی باوکما خوینراوه ته وه ئه نوسم،
 خه تم بریتی به له و ذیکره ی ئیواران و به یانیان په پره وانی نه قشبه ندی ئه نجامی ته ده ن ،
 له پیشا یادیک له مردن ته کهن ، یادیک له پیری ئه وه سهرده مه ته کهن ، صه له وات
 ولا حول ولا قوه الا بالله ، وه یاباقی انت الباقی ، هه رکامه ی به راده ی دیاری کراو
 ئه خوینن ، وه قورئانیش ئه خوینن ، وه وینه ی ته وانی ئه م قورئان و خه تمه ته نیرن بو
 رۆحی مورشیدی خوینان ، ههروه ها بومورشیدی ئه وه وه مورشیدی ئه وه ، تا ته گاته
 سه ری هه زه رتی موحه ممد ، (د) ئه مه له کاتیکایه ، چرا کوژاوه ته وه خه لکه کهش چاو
 ئه نوقیین ، ئه وهش هه ر بو ته رکیزه ، وه بو ئه وه ی بیرو هوش به ملاو لادا نه روات ،
 ئه م خویندنانه هه ریه کهی ته ندازه ی خو ی هه یه ، ئه مه زور به کورقی ی ، ته نها بو
 ئه وه بو تیگه ن خه تم به چی ته لین .

زورجار مورشید خو ی له و کۆره دا به شداری ته کات ، وه زور وایش ته بی له و
 کۆره دا روه ی دلی ته کاته یه ک یان چهن که سی له و خه لکه وه به هه ره مه ندیان
 ته کات ، به و روه ی دل تیگردنه ته لین ، ته وه ججوه ، جاری وایش ته بی ، جگه
 خویشی چهن که سی له خه لیفه کان هه ل ته سینن بو ته وه ججوه ، بیگومان ته وه ی
 شیخ هه لی ته سینن نیشانه ی ته وه ته گه ییوه ته پایه ییکی وا ئه م سپارده یه پی بسپرن ،
 به لام ئه م کاره هیشتا سه ره تاییکی که می ته ریفه ته .

مورشید ته گه ر مورشید بو حازریش نه بی هه رکه سه به پی ئاماده ی خو ی ،
 به هره ی لی وه ره گریت ، کاتی وا هه یه ته وه ی ئه م مورشیده له ساتیکا بو
 ریواریکی ته کات ، خو ی به ده سال تیگوشان بو ناگریت .

من تائسته چهن جاریکی تریش عه رزم کردن من خوم به هیچ نازانم ته مانه ی که
 نوسیمه هی بری ورده شاره زانی به و هی ئه م سه رچاوانه یه که وان به ده ستمه وه .

له گه لی ته وه شا سه رفرازم به وه ی باوکم هه زه رتی شیخ علاء الدین (ته ریفه ی
 ته لقین کردوم) ، که واته هه رچهند نه متوانی له و سه رچاوه ی فه یزه به هه ره مه ندم وه خوا
 نه یکرده نه صیب ، به لام ئه م دل خویشم هه یه هه روا که رۆله یم هه روایش رۆله ی

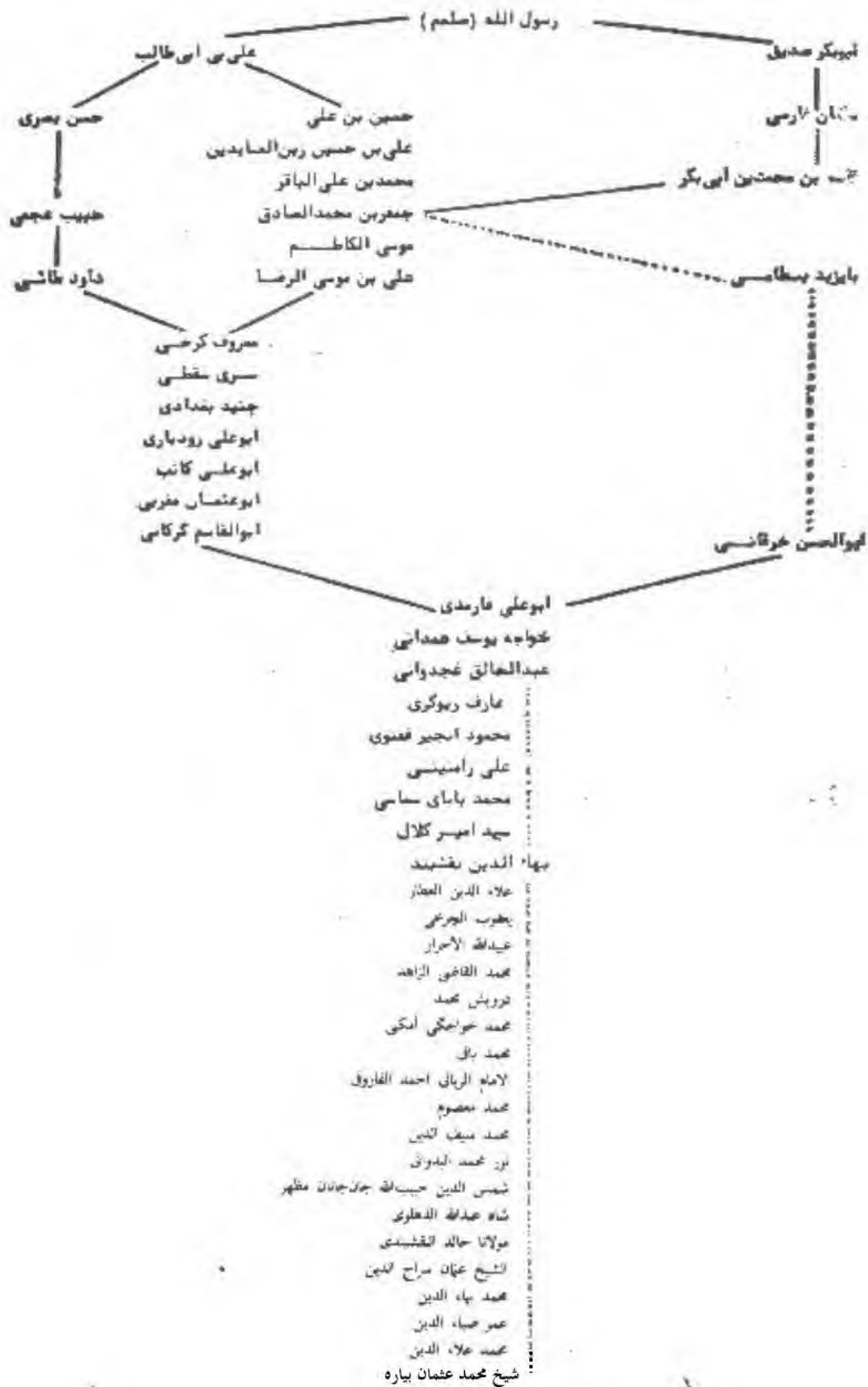
مه‌عه‌ویم وه خۆم به به‌کی له په‌په‌هوانی نه‌و ذاته دائه‌نیم ، سا خوايش به په‌په‌هوی نه‌وان که په‌په‌هوی به له په‌نگای راستی موحه‌مه‌دی وه‌رم گرت .

نه‌مه‌ش زه‌نجیره‌ی ته‌ریقه‌ی نه‌قشبه‌ندی له مورشیدی خۆمه‌وه ، واته له‌باوکمه‌وه . وه ناوه‌کان له‌سه‌ری شیوه‌ی خه‌تی عه‌ره‌ی نه‌نوسم چونکه هه‌مویان عه‌ره‌بین .

- ۱ - شیخ محمد علاء الدین ،
- ۲ - شیخ عمر ضیاء الدین
- ۳ - شیخ محمد بهاء الدین
- ۴ - شیخ عثمان سراج الدین
- ۵ - شیخ مولانا خالد نقشبندی
- ۶ - شاه عبد الله الدهلوی
- ۷ - شمس الدین حبیب الله جان جانان مظهر
- ۸ - سید نور محمد البدواي
- ۹ - سید محمد سيف الدین
- ۱۰ - شیخ محمد معصوم .
- ۱۱ - الامام الرباني شیخ احمد الفاروقی .
- ۱۲ - شیخ محمد باقی .
- ۱۳ - محمد خواجگی أمکنی .
- ۱۴ - درویش محمد
- ۱۵ - شیخ محمد القاضي الزاهد .
- ۱۶ - شیخ عبيد الله الأحرار .
- ۱۷ - شیخ يعقوب الجرنحي
- ۱۸ - شیخ علاء الدین العطار
- ۱۹ - شیخ محمد بهاء الدین (نقشبند) .
- ۲۰ - شیخ سید کلال
- ۲۱ - شیخ محمد بابا سماسی
- ۲۲ - شیخ علی الرامینی

- ۲۳ - شیخ محمود انجیر فغنوی
- ۲۴ - شیخ عارف ریوگری
- ۲۵ - شیخ عبد الخالق غجدوانی
- ۲۶ - یوسف الهمدانی
- ۲۷ - ابو علی الفارمیدی
- ۲۸ - ابو الحسن الخرقانی
- ۲۹ - ابو یزید البسطامی .
- ۳۰ - سیدنا جعفر الصادق .
- ۳۱ - قاسم بن محمد بن ابی بکر الصدیق
- ۳۲ - سلمان الفارسی
- ۳۳ - سیدنا ابو بکر الصدیق
- ۳۴ - سیدنا وحیبتنا وشفیعنا محمد . (صلی الله علیه وسلم)

دوره علمی رنجیوهی ریازی نه‌قشبه‌ندی

بۆچی، وه لهكهيهوه،

ئهم ريبازه ناوناوه نهقشبهندي . ؟

ههروهه کو له چۆنیته زه نجیره ی گه وره پیاوه کاندای بۆمان ده رکهوت وه ههروهه کو له کاتی لیکۆلینه وهی سه رچاوه ی ته صه ووف دا باسان کرد ، ... ته صه ووف په پره وه ی یکی موبه موبه له ئاینی ئیسلام وه له گوftarو کردارو ده ستوری پیغه مبه ری ئیسلام .

له زه مانی په یامبه ر خویشیا که سائیکی وا هه بون زیاتر له هاوه له کانیا ن سه رگه رمی خوا په رستی بون به ئام هه مویان به هۆی هاوړی ئی ته و سهروه وه به ناوی ته صاحب ، واته ، هاوه ل ناوړان ، پاش ته ویش هه رچی وه زعی ریه رانی ئیسلام رووی نه کرده دنیاو تیکه ل بونی له پرا ده به ده ری دنیاو هه ول دان بو ده ست کهوتی دنیا یی ، پری له خواناسان و خوا په رستان زیاتر دور ته که وتنه وه له دنیا وه سه رزه نشی ته وانه یان نه کرد که خده یان داوه ته ده ست کهوته دنیا یی یه کان .

ئهم چۆنیته له زه مانی «تابعین» دا بو ، تابعین چینی پاش ته صاحب بون ، ناوی ته صاحب وه تابعین ته وه نده پیروزیو ته و خوا په رست و که ناره گیرانه هه ر له ژیری ته و ناوانه دا مانه وه ، به ئام له ناوه راستی صه ده ی دوه م به م لاوه ورده ورده که ناوی تابعین تیا نه چو ناوی زاهید، یان عابید، وه ته و جوړه ناوانه بونه هی خوا په رستانی که ناره گیر ، له ئا کامدا له دوانی صه ده ی دوه م دا بو ، که ناوی صوفی برا به بالای ته و خوا په رستانه دا که ته و زه رق و به رقه نه ی خه له تاند بون وه هه ر له سه ری ته و جوړه خوا په رستی به مانه وه که گه وره پیاوانی ته صاحب وه تابعین له سه ری بون .

له پاشی ئهم هه موه خویندنه وه و لیکۆلینه وه ئیسته هیچ گومانم نه ماوه ، پوشینی پوشاکی ئی زه رق و به رقی خوری گرنگ ترین هۆیه بو ته وه ی ئهم ناوه ی پریی به سه ری ته و خوا په رسته که ناره گیرانه دا ، له م ماوه یه دا باسینکم سه باره ت به په پوله ی بال سوتاوی مه حبه بت رابعه ی عه ده ونی یه ته خوینده وه ته لی له کاتی سه ره مه رگا به ژنیکی هاوه لی خوئی گوت ، که مردم بم شو وه به م عه با خوری یه ی خوم که له به رمایه که فم بکه ، ههروه ها له کتیی «تذکره الاولیا» ی فه ریدو لادینی عه تار دا (۵۱۳ - ۵۸۶) ، له باسی حه سنی به صری دا ته لی له کاتی وه عظ دا تا رابعه نه ها تایی ده ستی نه نه کرده مه وعیظه وه ته یگوت ئهم هه موه گه رمی و به ره که تی وه عظم هی ته و پیره ژنه خوری پوشه یه .

مه به ستم نه وه ته بلیم ته نانت ته وژنهش که صوفی مه سلک بوه له گهرمای به صره دا پوښاکي خورنی له بهر کړدوه .

مه به ست له م پيشه کي په تاراده يي دوباره يه ، نه وه ته بلیم تاته وکاته ناوی ته ريقه ته به م جوړه ي ئیسته نه بوه وه هر ناوی ته صاحب وه تابعین بوه ، هره وه کو ناوی مه زه بيش که نه بوه له پاشان هم مه ذهاب هم ته ريقه ته به ناوی قاره مانه کانیا نه وه ناو نراون ، نه گهر ئیامی ته بوجه نیفه وه ئیامی شافعی ئیک نه بوائی ناوی مه ذهابی حنه فی و شافعی نه نه بو وه نه گهر عبد القادری گه یلانی و به هاء الدینی نه قشبه ندیک نه بوائی قادری و نه قشبه ندیک نه نه بو .

نه قشبه ندی په کان نه لاین له سهره تادا هم ریازی ئیمه پی گوتراوه «صید دیق په» واته ته ريقه ی حه زره تی نه بویه کړی صید دیق ، پاشان بوه ته طه یفوریه ، ته ريقه ی بایه زیدی به سطا می ، که ناوی ، طه یفور بوه .

لیره دا نه لیم نه مه ، وا ناگه یینی که نه بویه کړیان علی خویان ناویکیان دانایت بو ری په ویکی تایهت ، مه به ستمی نه وه ته ماموستا به ماموستا ، یان بلین مور شید به مور شید ده ست به ده ست نه گاته وه لای نه بویه کړ ، یان علی ، خویان لی رازی ، یان نه وه ته نه لاین ئیمه په پره وی راهنای و کردار یکن که نه بویه کړ پاش فو تی حه زره تی موحه مه د راهنای نه وانی کړدوه ، له پيشا گوتمان پیغه مبه ر فرمویه تی ، خوی گه وره شتیکی نه رسته ته سنگی من که من نه ی ریژه سنگی نه بویه کړ «ماصب الله في صدری شیئا الا وصیته في صدری ابی بکر» ، دیاره هم پرژانده مادی نه بوه ، به لکو مه عنه وی یات وه مه عرفهت و حکمه ته ، نه سراریکه بیتنه هو ی خوش به ختی ، «نه مه له بازاری ته صه ووف دا پی نه لاین ، ضیعی یهت» واته مه قامه که ، به ریشه و بناغه هی په کیکه ، به لام نه وکه سه نه توانی که سیکي تر بخته سایه ی خوی ، وه له ونیعمه ته به رخور داری کات ، وه کو له باسی (اندراج النهایه فی البدايه) وه باسی خه لیفه دا په نجه مان بو راکیشا .

یان که نه فرمی «أنا مدينة العلم وعلى بابها» .

که و ابو چ ته ريقه ته وه چ مه ذهاب هره چن به ناوی پری گه وره پیاو وه ناو نه نرین به لام نه مه نه وه ناگه یینی نه وانه خویان شتیکی تازه یان هاور دیتنه ناوی ئیسلامه وه ، به لام بریتی په له وه ی نه و دانشمه نده له شهرعا یان نه و خاوه ن که ماله

لهوهرعا رهوشهكانيان نوسيوتهوهو دايان رشتوته قالى كه خوازيار بتوانى بهناسانى كهلكيان لى وهرگريت وه بههلهدا نهچيت .

تهروينهوه سهرى باسهكه ، تهلئين مادام حهزرهتى تهوبهكر تاوا له فهبضى پهبامبهز بهرخوردار بوييت ، تايا تاى تهویش پهبهروى لهوذاته بكات و تههم خهبرو بهرهكهت و حيكهت و مهعريفهته بداتهوه دهستى تهمينيك له توممتهى موحههمد بوتهوهى بيته هوى خوش بهختى و كامهراى تهوكهسانهى تامادهن بو بهجى هينانى مهرجهكانى لايق بون بو تهو خهلاته ؟ .

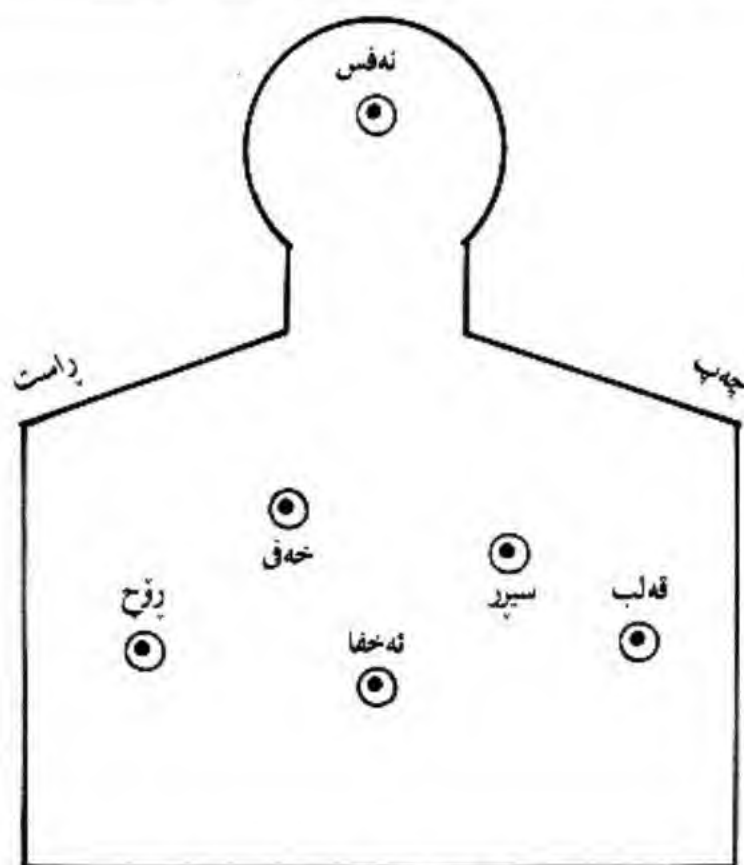
بهم جوړه تهينين بريك له ريگهى تالى بهيتهوه ، بريك له ريگهى حهزرهتى تهوبهكرهوه ، بريكي وهكو تيام جهعفهري صادق لههردوو ريگاكهوه لهو خهلاته پيروزه بههرهمنده تهين وه تهبنه هوى هيدايهتى مليونها كهس له توممتهى موحههمد ، بهناوى پهبهروانى ريپازهكانى تهصهووف ، تير ههر تهريقهتيك بيت ، مهبهست پهبهروى كردنه له دهستورى قورئان وهگوفتارو كردارو دهستورى حهزرهتى موحههمد ، چ شافيعى چ حهنهى چ نهقشبهندى چ قادرنى چ ريفاعى ، مادام تهوكهسه شوين كهوتهى فهرمودهى پيغهمبهرو دهستورى قورئان بو ، هم خوى خوش بهختهو هم تهبيته هوى خيرو بهرهكهت بو موسولمانان ، تهگهريش تهوكهسه خوى چهوت رهوو لارى گر بو تير نهگوناهى تهبو حهنيغهيهو نههى شافيعى ، نهتاوانى بههائهددى نهقشبهندهو نه غهوئى گهيلانى .

كهواته تهوانهى له كردارو گوفتاردا وه له بهدهست هينانى تهنوارو تهسرارى مهعريفهته دا شوينى حهزرهتى تهوبهكر كهوتبون ، خويان ناوناو صيدديقى ، يان تهوانهى پاش خويان كه له پهبهروانى تهوان بون بهوانهى پيشى خويان گوتوه صيدديقى تهمه تا بايهزيدى بهسطامى ، له بايهزيدبهم لاوه بهم ريپازه گوتراوه تهريقهى طهيفورنى تائهگاته سهرى خواجه يوسنى ههمهدانى بهتاييهت خواجه عهبدولخالقى غهجدهوانى لهویش بهم لاوه تا موحههمد بههائهددى نهقشبهند پى گوتراوه ريپازى خواجهگان ، وه لهم ذاته بهم لاوه بهم ريپازه گوتراوه نهقشبهندى ، وه تائهمرؤ بهم ناوهوه ماوهتهوه .

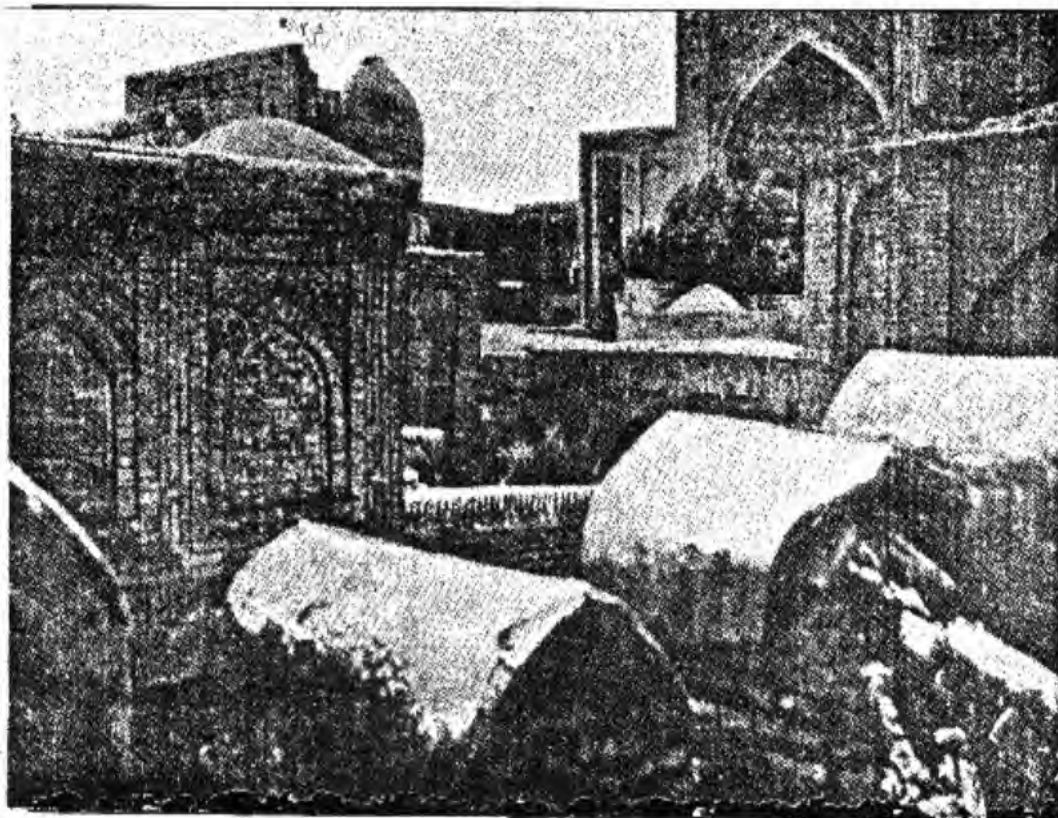
سهبارت بهوشهى خواجه ، لهو سهردهمهدا لهمهلبهندى بوخارادا چ لهفهرمان رهوانى تهمورى يهكان وه چ بهرلهوانيش ، به گهورهپياوانى دين وتراوه خواجه ، خواجه بهواتاى سهروهه ، سهيد ، وه گهوره پياوى دين هاتوه .

له پاشی شاهي نه قشبه ند پرې جار به هوې هه لکه وتی گه وره پیاوړتیکي وه کو
عویدالله نه حرار یان نیامی ره بیانی «موجه دید» هوه ، یان مهولانا خالیدی
نه قشبه ندی ، ته ریه ته به ناوی نه وائیشه وه ناوړاوه وه کو نه حراری به ، یان
موجه دیدی ، یان خالیدی ، به لام سهیر نه که ین گه وره یی و پایه به رزی شاهي
نه قشبه ند به زاده تیکه ناوی هیچ که له مه ردی ته نانه ت گه وره تیکي وه کو نیامی
ره بیانی نه یتوانیوه ناوی نه و بشاریته وه ، تائسته ش ناوی نه م ریازه هه به
نه قشبه ندی ماوه ته وه .

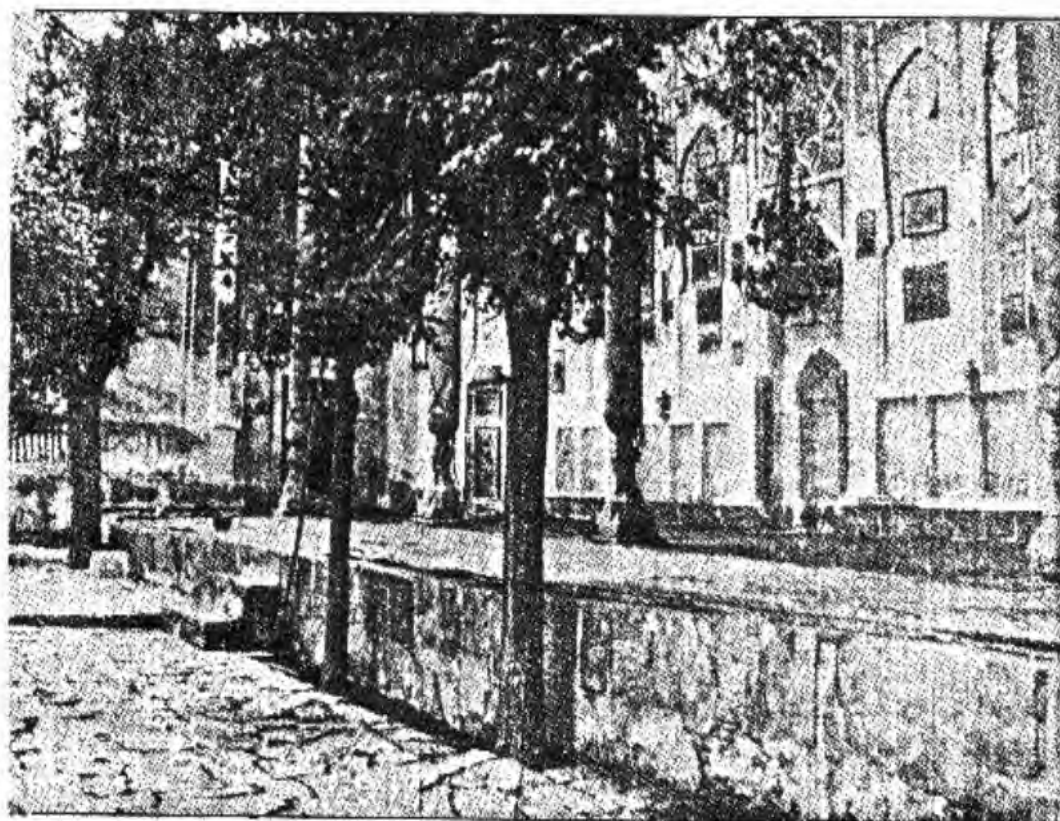
له هه موی گرنګ تر نه وه ته پاش شاهي نه قشبه ند هیچ کام له و گه وره پیاوړه ش
خویان نه وه یان پشان نه داوه که مه قامیان له مه قامی نه و بالتر بیت ، هه وه کو
له ریازی قادری دا که س خوی به هاو پایه و هاو مه قامی نه و ذاته واته شیخ
عه بدولقادر دانه ناوه . که واته نیسته به کورته باسیکی ژبانی نه م گه وره پیاوه دوانی
به باسی نه قشبه ندی دیرین .

وینه شونې له طاقه کان له سینه ی مروف دا

وینہ ی نارامگه و مزگه وق شاهي نه قشبه ند

وینہ ی نارامگه و هه یوان مزگه وق به هاثوددینی نه قشبه ند

«ژبانی

به هائوددینی نه قشبه نند»

خواجە بەھائوددین ، موخەممەدی کۆری موخەممەدی کۆری موخەممەد ،
 بەناوبانگ بە نەقشەند ، یان ، شاھى نەقشەند یان موخەممەدی بوخارى ،
 لەمانگى موخەررەمى سالى «۷۱۷» ى كۆچى دا ، لەگوندی «قەصرى ھىندوان» دا كە
 لەپاشان ناوئراوە بە «قەصرى عارىفان» وە كەوتەتە بەك تا دوو فرسەخى شارى
 بوخاراوە ، لەدايك بوە ، پرى لە سەرچاوەكان ئەلین سەيیدەو حوسەینی یە ،
 باواگەرەى ناوی «محمد جلال الدين» .

ئەم موخەممەد جەلالەدینە خۆى موریدی «خواجە محمد بابا السامسى یە ، كە پرى
 تەریقەتى خواجەگانە ، وەكوگومان بەرلە نەقشەند بەم رێبازە گوتراوە رێبازى خواجەگان .

خواجە موخەممەد بابا سەمماسى لە «۷۵۵» ك دا لە دنیا دەرحوہ .

«محمد بهاء الدين» تەنھا سى رۆژ لە تەمەنى تى پەربو خواجەى سەمماسى كە
 مورشىدى باواى بەھائوددین بو ، بەخۆیو موریدو مەنسویكى زۆرەو پى كەوتە
 قەصرى ھىندوان واتە گوندەكەى موخەممەد بەھائوددین ، باواى بەھائوددین
 نەوہكەى گرتە باوہش وە بردى بۆ خزمەتى خواجەى سەمماسى ئەویش زۆرى پى
 خوش ئەيىت وە ئەلى من ئەم كۆرەيەم بە رۆلەى خۆم قبول كرد ، وە مۆژدە ئەدات
 بەمورىدە كافى كە ئەم مندالە ئەيىتە پێشەواى رۆژگارى خۆى .

باواى بەھائوددین زۆر ھەولێ دا بۆ پەروەردە كردن و پى گەياندن ، لەتەمەنى
 ھەژدە سالىدا بو ژنى بۆھىنا وە ھەر لەم كاتەدا بو كە ھىشتا خواجەى سەمماسى مابو
 رۆيشتە خزمەتى وە بويە موریدی وە ماوہيىك سەرگەرمى سلوكى تەریقەت بو ،
 پاش ئەوہى سەمماسى لەسالى «۷۵۵» ك ، دا فەوتى كرد ، باواى موخەممەد
 بەھائوددین موخەممەدى بردو پێكەوہ رۆيشتن بۆ «سەمەر قەند» ، بەشوینى مورشىدىكى
 باشا ئەگەر ان كە بتوانى بەھائوددین پەروەردە بكات ، لەوى رۆيشتنە خزمەتى
 «ئەميركولال» كە جى نشینی سەمماسى بو ، بەھائوددین دەستى ئیرادەتى داہە خزمەتى
 ئەميركولال وە بويە موریدی وە دەستى كردە سلوك وە تێكۆشان ، ئەميركولال
 فەرموى كاتى خۆى خواجە سەمماسى ئەمانەتى توى داوہ تە دەستى من وە فەرمويەتى
 موخەممەد كۆرى منە ھىچ دريغ مەكە لە پەروەردە كردن . بەھائوددین دەستى كردە
 ذىكرو فيكرو پرىنى رێبازى تەصەووف وە پەروەردە كردنى دەروون وە تەزكى يەى

نەفس. «ئىستىعداد» ى لەرادە بەدەربو رېڭاي مانگى بەرۋىزى ۋە سالى بەچەن رۆژ
 ئەبرى، تا ۋاي لى ھات رۆژى لەرۋزان «سیدامیرکلال»، ھەموى موریده کانی
 کوکرده ۋە لەپیشى چاوى ھەمواندا بە بەھائوددینی فەرمو، ۋامن ۋە سیهتی
 مورشیدی خۆم خواجەى سەمەسى سەبارەت بە پەرۋەردە کردنی تۆ ئەنجام دا ۋە لە
 پەرۋەردە کردنی تۆدا درېغم نەکرد، پاشان دەستی راکیشا بۆسەری سینهی خوی
 فەرموى ئەۋەى لەسنگابو ھەموم دادۆشی بۆت، ۋە ئیتر مەمکەم وشکی کردە، من
 توانیم بالندەى پەوانی تۆ لەناوی تویکلی (بەشەری یەت) بێرمە دەروە لەچنگى نەفس و
 شەیتان رزگارت کەم ۋە بېتە گەورە پیاوی بۆخۆت ۋە تۆم کردە جى نشینی خۆم،
 بەلام بالندەى ھیمەتی تۆ، بولەند پەرۋازە، ۋە منیش ئەمە ئەۋەپەری توانایم بو لە
 پەرۋەردە کردنتا، لەمەولا ئىجازەت ئەدەم خویشت برۆ بەلکو پیاوی خودای بە
 دەسلەت تر پەیدا کەیت ۋە ئەوان بتوانن لەمەیش زیاتر سەرت خەن.

لێرەدا ئەنجدە ۋە یاد، من لەشویئیکی ئەم کتیبەدا گوتم، ئەکری پری کەس لە
 مورشیدی خۆیشیان زیاتر سەرکەون ۋە کو شاهی نەقشەندو مورشیدە کەى، ۋاتە
 سەید ئەمیرکولال جا ئەمە بو کە ئىستە باسەم کرد. بەھائوددین پاش ئەۋەى لەخەمەتی
 ئەمیرکولال رۆیشت ھەوت سالی تریش لای مەولانا عاریفی دیگ گەرانیش دا
 کە ئەۋیش ھەر ئەمیرکولال ئىجازەى ئىرشادی دابو، ۋاتە ھاو موریدى شاهی
 نەقشەند بو مایەۋە ۋە سەرگەرمى خودا پەرستى بو، پاشان، ماۋەى دوانزە سالی
 لای شىخىئى تورك کە ناوی «خەلیل ئاتا» بوە سەرگەرمى خوا پەرستى و سولوك بوە.

خواجە بەھائوددین ھەر بەدەمى بەرپۆە بردنی یاسای تەریقەتەۋە زۆر جار
 ئەرۋىشتە خەمەتی عولەمای شەرع ئەى خویند بەتایبەت ھەدیث ۋە پەروەشى
 ئەصحاب.

بەھائوددینی نەقشەند دوو جاریش چوہ بۆ ھەج، لەیەکی لەم سەفەراندەدا کە
 لای داۋەتە (ھەرات) (مەلیک (معز الدین) ئەمیری ئالی کەرت، زۆر ریزی لى گرتوہ،
 ھەرۋەھا زۆر جار سەفەرى کردوہ و تیکۆشاۋە دنیای دەوروپەری خوی بینى و
 بناسى، چوہتە سەمەر قەند، رېوہرتون، سەمنان، مەرۋ، طوس، مەشھەد،
 تايباد، ۋە قزل رباطى کیش.

هزره تی خواجه به هائوددینی نه قشبه ند سهره نجام له ته مه نی حه فتاوسی سالیدا شهوی دووشه ممه ی سی ی ربیع تهل تهووهل سالی (۷۹۱) کوچی ی ته م جیهانه ی به جی هیشت وه له گونده که ی خویا واته (قه صری عاریفان) ته سپه رده ی خاک کرا، مه رقه دو ئارامگه که ی ئیسته ش هه ر زیاره ت ته کریت.

به هائوددینی نه قشبه ند کاتی له دنیا ده رچو ده یان هه زار موریدی په روه رده کردبو که له ناوی ته واندای زووریانی گه یاندوبه پایه ی ئیرشادی موطله ق، وه له چه ندین پایه ی به قای پاش فه نا تی په راندبون، وه جی نشینان و خه لیفه کانی ته وانیش هه ر له به ره که تی تهو ذاته وه صه دان وه هه زاران که سیان به به ره گه یاندوه یه کی له جی نشینه زوور به ناوبانگه کانی خواجه موحه ممه دی پارسایه که له سالی (۷۴۹) ک دا له بوخارادا هاتوه ته دنیا وه له سالی (۸۶۵) ک دا له شاری به لئخ دا له دنیا ده رچوه بیست ته ئلیفی لی به جی ماوه، یه کیکیان کتبی قودسییه که فهرموده کانی به هائوددینی مورشیدیه تی وه نویسیویه ته وه کوریککی له شوین جی ما به ناوی ته بونه صر پارسا که تهویش له گه وره پیاوانی ته ریفه ی نه قشبه ندی یه، یه کیکی تر له جی نشینه هه ره به ناو بانگه کانی به هائوددینی نه قشبه ند که زنجیره ی ئیمه ته روا ته وه سهری تهو، (شیخ محمد کوری محمد، به ناوبانگ به عه لائوددینی عه تار) ه که تهویش صه دان گه وره پیاوی گه یاندوه ته لوتکه ی مراز وه ناوی ده یان خه لیفه ی پی گه یشتوی له کتیه کانی نه قشبه ندی دا هیه له «حه دائق الوردیه» دا جگه تهوه ی سهر گوزه شتی ده یان له جی نشینانی عه لائوددینی نویسه ته لی (وله خلفاء کنجوم السماء)، ته پوینه وه سهری باسه که مان.

سه باره ت به ئارامگه ی شاهی نه قشبه ند له کتبی قودسییه دا، گوتمان نویسی خواجه موحه ممه دی پارسا یه کی له جی نشینه کانی به هائوددینی نه قشبه ند وه ده سالی ک له مه و به ره به شیوه ییکی زوور زانایانه و ریکوینک «ته حمه طاهر عراق» ناویک له چاپی داوه، پاش توپوینه وه و پشه کی نویسن و ده ست نشان کردنی صه دان سهرچاوه ی ده ست خه ت و به که لک له کتیب خانه کانی جیهان دا، وه رازاندنه وه ی کتیه که به چه ند وینه ییکی میژوی وه کو وینه ی ئارامگه ی شاهی نه قشبه ند، ته لی ته لوفسن ناویک، (O. Olufsen) که روژ هه لات ناسیکی دانیارکی یه وه له ساله کانی «۱۸۹۶ - ۱۸۹۹» دا له بوخارادا بوه، نویسیویه تی